உ

கடவுள் துணை.

தெய்வப்புலமைத்

திருவள்ளுவ நாயனார்

அருளிச்செய்த

தமிழ்மறையாகிய

திருக்குறள் மூலமும்,

பரிமேலழகருரையும்,

இவ்வுரைக்கியைபுடைய

லோகோபகாரி பத்திராதிபர்

பண்டிதர்

கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள்

இயற்றிய

தெளிபொருள் விளக்கமும், கருத்துரையும்,

குறிப்புரையும்.

திருத்தமான இரண்டாவது பதிப்பு

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன்

இவை

ஷை செட்டியாரவர்களாலும்

மங்கலம் - ஷண்முக முதலியாரவர்களாலும்

சென்னை, கோமளேசுவரன்பேட்டை,

சச்சிதாநந்த அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பாகம்.

1919.

கடவுள் துணை.

திருவள்ளுவர் குறள்

மூலமும் உரையும்.

---

2. பொருட்பால்.

2. அங்கவியல்:—

On the Constituents of Royalty.

பரி:—இனி † முறையானே அரசியல் நடாத்துதற்கண் ‡ ஒன்றற் கொன்று துணையாய அங்கங்கள் ஆறனதியல்பு முப்பத்திரண்டதிகாரத் தாற் கூறுவானெடுத்துக்கொண்டு, அவையாறனுள்ளும் * காவற்சாகா டுகைத்தற்கண் அவ்வரசற் கிணையாய அமைச்சன தியல்பு பத்ததிகாரத் தாற் கூறுவான் றொடங்கி, முதற்கண் அமைச்சுக் கூறுகின்றார்.

தெளி:—இனி முறையானே அரசியலை நடத்துதலில் ஒன்றற்கொன்று துணையாகிய (அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்னும்) அங்கங்கள் ஆறனது இயல்பை முப்பத்திரண் டதிகாரத்தாற் சொல்ல வெடுத்துக்கொண்டு, அவ்வங்கங்கள் ஆறனுள்ளும் ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்துதலில் அவ்வரசனுக்குச் சமானமாகிய அமைச்சனது இயல்பைப் பத்ததிகாரத்தாற் சொல்லத்தொடங்கி, முதலில் அமைச்சுச் சொல்லுகின்றார்

† அரசியலிற்குப் பின் அங்கவியல்வைத்த முறையாலே

‡ அரசன் தன்னையும் தன் குடிகளையும் பாதுகாத் தொழுகுவதற்கு அமைச்சு முதலிய அங்கங்கள் ஒன்றற்கொன்று துணையா யிருக்கின்றன வென்பதாம். இவ்வாறனுள், யாதாவதொன்று குறையின் மற்றையன பயன்படுவனவாகா வென்பதுணர்த்துதற்கு 'ஒன்றற்கொன்று துணையாய அங்கங்கங்கள்' என்று கூறப்பட்டது.

* "கால்பார் கோத்து ஞாலத் தியக்குங், காவற் சாகா டுகைப்போன் மாணி, னூறின் றாகி யாறினிது படுமே, யுய்த்த றேற்றா னாயின் வைகலும், பகைக்கூ ழள்ளற் பட்டு, மிகப்பல் தீநோய் தலைத்தலைத் தருமே."

[இதன்பொருள். உருளையையும் பாரையுங்கோத்து உலகின்கண்ணே செலுத்தும் காப்புடைய சகடந்தான் அதனைச்செலுத்துவோன் மாட்சிமைப் படின் ஊறுபாடில்லையாய் வழியை இனிதாகச்செல்லும். அவன் அதனை இனிதாகச்செலுத்துதலைத் தெளியமாட்டானாயின், அது நாடோறும் பகையாகிய செறிந்த சேற்றிலே யழுந்தி மிகப்பலதீய துன்பத்தை மேன்மேலு முண்டாக்கும் என்பது] என்று புறநானூறு கூறுகின்றது.

முதல் அதிகாரம்.

அமைச்சு:—The Minister.

பரி:—அஃதாவது * அமைச்சனது தன்மை: என்றது † அவன்றன் குணங்களையுஞ் செயல்களையும்.

தெளி:—*அஃதாவது அமைச்சனது தன்மை: அத்தன்மை யென்றது அவனது குணங்களையும் செயல்களையும்.*

க. கருவியுங் காலமுஞ் செய்கையுஞ் செய்யு
மருவினையு மாண்ட தமைச்சு.

பரி:—(இ - ள்.) வினை செய்யுங்கால் ‡ அதற்கு வேண்டுங் கருவிகளும், ¶ அதற்கேற்ற காலமும், ‖ அது செய்யுமாறும், அவ்வாற்றிற் செய்யப்படும் அவ்வரியவினைதானும் வாய்ப்ப எண்ணவல்லவனே அமைச்சனுவான், (எ-று).

கருவிகள்—தானையும் பொருளும். காலம் - அது தொடங்குங்காலம். செய்கை எனவே, 0 அது தொடங்கு முபாயமும், + இடையூறு நீக்கி முடிவு போக்குமாறும் அடங்கின. சிறிய முயற்சியாற் பெரியபயன் றருவதென்பார் 'அருவினை' என்றார் இவை ¶¶ யைந்தனையும் வடநூலார் () மந்திரத்திற் கங்கமென்ப.

தெளி:—*(இ - ள்.) (தொழில்செய்யும்போது) கருவியும் - (அதற்கு வேண்டுஞ்) சாதனங்களும், காலமும் - (அதற்கு ஏற்ற) காலமும், செய்கையும்-(அது) செய்யும்விதமும், செய்யு மருவினையும் - (அவ்விதத்தாற்) செய்யப்படும் அவ்வரிய தொழிலும், மாண்டது - பொருந்த எண்ணவல்லவனே, அமைச்சு - மந்திரியாவான், (எ - று).*

சாதனங்கள் - சேனையும் பொருளும். காலம் - அத்தொழிலைத்தொடங்குங்காலம். செய்கை எனவே, அதனைத்தொடங்கு முபாயமும், இடையூறு நீக்கிமுடிக்கும் விதமும் அடங்கின. சிறியமுயற்சியால் பெரியபயன் தரு

---

* *அமைச்சனது தன்மை - மந்திரியினது இயல்பு.*

† *அவன்றன் — அம்மந்திரியினது.*

‡ *அதற்கு - வினைசெய்வதற்கு.*

¶ *அதற்கு - வினை செய்வதற்கு.* ‖ *அது - வினை.*

0 *அது - வினை.* + *இடையூறு - தடை.*

¶¶ *ஐந்தனையும் என்றது கருவி, காலம், செய்கை, செய்யு மருவினைகளை, கருவி சேனையும் பொருளுமாயிருத்தலால் ஐந்தாமாறு காண்க.*

() *மந்திரத்திற் கங்கமென்ப - ஆலோசனைக்கு உறுப்பு என்பர்.*

அரசர்க்கங்கம் அமைச்சு முதலியவாறும்; மந்திரிக்கங்கம் தானை, பொருள், காலமுதலிய ஐந்தாம்.

வது என்பார் 'அருவினை' என்றார். இவ்வைந்தையும் வடநூலார் மந்திரத்துக்கு அங்கமென்பர்.

(க - து.) கருவி முதலியவற்றைப் பொருந்துமாறு எண்ண வல்லவனே மந்திரியாவான் என்பது.

1. The minister is one who can make an excellent choice of means, time, manner of execution, and the difficult under-taking.

உ. வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோ
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு.

பரி:—(இ - ள்.) வினை செய்தற்கண் * அசைவின்மையும், குடிகளைக்காத்தலும், நீதி நூல்களைக்கற்றுச் † செய்வன தவிர்வன அறிதலும், முயற்சியும் மேற்சொல்லிய ‡ அவ்வங்கங்களைந்துடனே திருந்தவுடையானே அமைச்சனாவான், (எ - று).

¶ எண்ணொடு நீண்டது. அவவைந்தெனச் சுட்டு வருவிக்க. இந்நான்கனையும் மேற்கூறியவற்றோடு தொகுத்துக் கூறியது, அவையு மிவற்றோடு கூடியே மாட்சிமைப்பட வேண்டுதலானும், அவற்றிற்கு ஐந்தென்னுந்தொகை பெறுதற்கும். || இனி இதனை எண்ணெண்ணியவற்றிற்கே தொகையாக்கிக் குடிகாத்தலென்பதனைக் குடிப்பிறப்பும் அதனை யொழுக்கத்தாற் காத்தலுமெனப் பகுப்பாரும், கற்றறிதலென்பதனைக் கற்றலும் அறிதலுமெ

* அசைவின்மை - சோம்புதலில்லாமை.

† செய்வன - செய்யத்தக்கவை; தவிர்வன - செய்யத்தகாதவை.

‡ அவ்வங்கங்களைந்து - சேனை, பொருள், காலம், செய்கை, செய்யும் வினையென்பனவாம்.

¶ ஒடு என்பதனை மற்றவற்றோடுங்கூட்டி வன்கணொடு குடிகாத்தலொடு கற்றறிதலொடு என்று கொள்க. "என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி, யொன்றுவழி யுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே" என்னுந் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இடையியற் சூத்திரம் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கதாம்.

|| இனி ஐந்து என்றதனை இங்கு வன்கண் குடிகாத்தல் என்றெண்ணியவற்றிற்கே தொகையாக்கிக் குடிகாத்தல் என்பதனைக் குடிப்பிறப்பும் அக்குடிப்பிறப்பை யொழுக்கத்தாற் காத்தலும் என்று பிரிப்பாரும், கற்றறிதலென்பதனைக் கற்றலும் அறிதலும் என்று பிரிப்பாருமுண்டு அவர் உடன் என்பதனை ஐந்தும் என்று முற்றும்மைப் பொருளாக்கியும், குடியென்பதனைக் குடிப்பிறப்பென்று இட வாகுபெயராக்கியும் வலிந்து பொருள்கொண்டு துன்பப்படுவர்.

ணைப் பகுப்பாருமுளர். அவர் உடனென்பதனை முற்றும்மைப் பொருட்டாக்கியும், குடியென்பதனை ஆகுபெயராக்கியும் * இடர்ப்படுப.

தெளி:—(இ - ள்.) வன்கண் - (தொழில்செய்தலில்) அசைவில்லாமையும், குடிகாத்தல்-குடிகளைக்காத்தலும், கற்றறிதல்-(நீதிநூல்களைக்)கற்று (செய்வனவற்றையும் தவிர்வனவற்றையும்) அறிதலும், ஆள்வினை - முயற்சியும், ஐந்துடன் - (முற்கூறிய) அவ்வங்கங்களைந்துடனே, மாண்டது - திருந்தவுடையவனே, அமைச்சு - மந்திரியாவான், (எ - று).

எண்ணுப்பொருளில்வந்த ஒடு என்பது ஓடு என நீண்டுநின்றது. அகரச்சுட்டை வருவித்து அவ்வைந்து எனக்கொள்க. வன்கண், குடிகாத்தல், கற்றறிதல், ஆள்வினை யென்னும் இந்நான்கனையும் மேல் 'கருவியுங் காலமுஞ் செய்கையுஞ் செய்யு, மருவினையும்' என்று சொல்லியவற்றுடன் தொகுத்துச்சொல்லியது, கருவிமுதலிய அவையும் வன்கண் முதலிய இவற்றுடன் கூடியே பெருமைப்பட வேண்டுதலாலும், 'கருவியுங் காலமுஞ் செய்கையும் செய்யு, மருவினையும்' என்றவற்றிற்கு ஐந்து என்னும் தொகை பெறுதற்குமாமென்க.

(க - து.) வினைசெய்தற்கண் அசைவில்லாமை, குடிகளைப் பாதுகாத்தல் முதலியவற்றைத் திருத்தமாகவுடையவனே மந்திரியாவான் என்பது.

2. The minister is one who in addition to the aforesaid five things excels in the possession of firmness, protection of subjects, discrimination by learning and perseverance.

௩. பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப்
பொருத்தலும் வல்ல தமைச்சு.

---

* உடனிகழ்ச்சிப் பொருளதாகிய மூன்றனுருபை முற்றும்மைப்பொருளாக்கியும் குடியென்பதனை இயற்பெயராகக் கொள்ளாது ஆகுபெயராகக் கொண்டும் வருந்திப் பொருள்கொண்டமைபற்றி 'இடர்ப்படுப' என்று கூறப்பட்டது. பரிமேலழகர் மறுத்த இரண்டுரைகாரருள் முதலுரைகாரர் குடிகாத்தலென்பதனை உம்மைத் தொகையாக்கிக் குடியை யாகுபெயராக்கியும், இரண்டாமுரைகாரர் கற்றறிதலென்பதனை யும்மைத் தொகையாக்கியும்,அவ்விருவரும் உடன் என்பதை முற்றும்மைப் பொருளாக்கியும் கொண்டார் என்க. "பிறப்பே குடிமை" என்னும் தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் சூத்திரத்தின் விசேடவுரையில் "வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ, டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு' என்புழிக் கற்றறிதலென்பதனை இரண்டாக்கி ஐந்தென்பவாகலின்" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தலினால், அவர்க்குக் கற்றறிதல் என்பதனை யும்மைத் தொகையாகக் கொள்ளுதல் உடன்பாடாமென்க.

பரி:—(இ - ள்.) வினை வந்துழிப் பகைவர்க்குத் துணையாயினாரை அவரிற் பிரிக்கவேண்டிற் பிரித்தலும், () தம்பாலாரை அவர் பிரியாமற் * கொடையின்சொற்களாற் பேணிக்கொள்ளுதலும், முன்னே தம்மினுந் தம்பாலாரினும் பிரிந்தாரை மீண்டுப் பொருத்தவேண்டிற் பொருத்தலும் வல்லவனே அமைச்சனாவான், (எ - று).

† *இவற்றுள் ‡ அப்பொழுதை நிலைக்கேற்ற செயலறிதலும், அதனை ¶ அவரறியாமல் ஏற்றவுபாயத்தாற் ‖ கடைப்பிடித்தலும் அரியவாத னோக்கி 'வல்லது' என்றார். வடநூலார் இவற்றுட் பொருத்தலைச் சந்தியென்றும், பிரித்தலை விக்கிரக மென்றுங் கூறுப.*

தெளி:—(இ - ள்.) (போர்த்தொழில்வந்த விடத்து) பிரித்தலும் - (பகைவர்க்குத் துணையாயிருப்பவரை அப்பகைவரினின்றும் பிரிக்கவேண்டினால்) பிரித்தலும், பேணிக்கொளலும் - (தம்மிடத்திருப்பவரை அவர் பிரியாமற் கொடையினாலும் இன் சொல்லினாலும்) காத்துக்கொள்ளுதலும், பிரிந்தார் - (தம்மினின்றும் தம்மவரினின்றும்) பிரிந்தவரை, பொருத்தலும் - (மறுபடியும் பொருத்தவேண்டினால்) பொருத்துதலும், வல்லது - வல்லவனே, அமைச்சு - மந்திரியாவன், (எ - று).

இவற்றுள் அப்பொழுது நிலைக்கு ஏற்றசெயலையறிதலும், அச்செயலை அவரறியாமல் அதற்கு ஏற்ற உபாயத்தால் முடிவுறப்பிடித்தலும் அருமையாதல் நோக்கி 'வல்லது' என்றார். வடநூலார் இவற்றுள் பொருத்தலைச் சந்தி யென்றும், பிரித்தலை விக்கிரகமென்றும் கூறுவர்.

(க- து.) பிரித்தல், பேணிக்கொள்ளுதல், பிரிந்தாரைப் பொருந்தச்செய்தல்களில் வல்லவனே மந்திரியாவான் என்பது.

3. The minister is one who can effect discord among enemies, maintain the good will of his friends and restore to friendship those who have seceded from him.

ச. தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு.

() தம்பாலார் - தம்மிடத்துப் பழகியிருப்பவர்.

* கொடை - விரும்பிய பொருளைக் கொடுத்தல்.

† இவற்றுள் - பிரித்தல், பேணிக்கொளல், பிரிந்தார்ப் பொருத்தலென்னு மிவற்றுள்.

‡ அப்பொழுதை நிலைக்கு - அந்தச் சமயத்தின் நிலைக்கு.

¶ அவர் என்றது பகைவர்க்குத் துணையாயினார், தம்பாலார் (தம்மைச் சேர்ந்தவர்), முன்னே தம்மினும் தம்பாலாரினும் பிரிந்தவர் என்னும் மூவரையும்.

‖ கடைப்பிடித்தல் - உறுதியாகக் கொள்ளுதல்.

பரி:—(இ - ள்.) ஒரு காரியச் செய்கை பலவாற்றற் றோன்றின் அவற்றுள் * ஆவ தாராய்ந்தறிதலும், † அது செய்யுங்கால் $ வாய்க்குந் திறனுடிச் செய்தலும், சிலரைப் பிரித்தல் ‡ பொருத்தல் செயற்கண் ¶¶ அவர்க்கு இதுவே செயற்பாலதென்று || துணிவு பிறக்கும்வகை சொல்லுதலும் வல்லவனே அமைச்சனாவான், (எ - று).

தெரிதல் 0 செயன்மேலதாயிற்று; + வருகின்றது அதுவாகலின்.

தெளி:—(இ - ள்.) (ஒரு காரியத்தைச் செய்தல் பலவிதமாகத் தோன்றினால்) தெரிதலும் - (அப்பலவற்றுள் ஆவதை) ஆராய்ந்தறிதலும், தேர்ந்து செயலும் - (அது செய்யும்போது பலிக்கும் விதத்தை) ஆராய்ந்து செய்தலும, (சிலரைப்பிரித்தல் பொருத்தல் செய்தலில்),ஒருதலையாச் சொல்லலும்- (அவர்க்கு இதுவே செய்யத்தக்கதென்று) துணிவுபிறக்கும்வகை சொல்லுதலும், வல்லது - வல்லவனே, அமைச்சு - மந்திரியாவான், (எ - று).

தெரிதல் செயலின்மேல தாயிற்று ; வருகின்றது அதுவாகலின்.

(க - து.) செய்யவேண்டிய காரியத்தை ஆராய்ந்தறிதலிலும், ஆராய்ந்துசெய்தலிலும், சந்தி விக்கிரகங்களில் துணிவுண்டாமாறு சொல்லவேண்டியவர்க்குச் சொல்லுதலிலும் வல்லவனே மந்திரியாவான் என்பது.

4. The minister is one who is able to comprehend the whole nature of an undertaking, execute it in the best manner possible, and offer assuring advice in time of necessity.

ரு ¶ அறனறிந் தான்றமைந்த சொல்லானெஞ் ஞான்றுந்
திறனறிந்தான் றேர்ச்சித் துணை.

பரி:—(இ - ள்.) அரசனாற் செய்யப்படும் அறங்களையறிந்து தனக்கேற்ற கல்வியா னிறைந்தமைந்த சொல்லையுடையனா யெக்காலத்தும் வினை செய்யுந் திறங்களை யறிந்தான் அவற்குச் சூழ்ச்சித் துணையாம்.

* ஆவது - செய்யத்தக்கது.

† அது - காரியம். $ வாய்க்குந்திறன் - கைகூடுந்திறத்தை.

‡ பொருத்தல் - கூட்டல்.

¶¶ அவர்க்கு - அச்சிலர்க்கு. || துணிவு - நம்பிக்கை.

0 செயன்மேலதாயிற்று - காரியத்தைச் செய்தலின் மேலதாயிற்று.

+ வருகின்றது அதுவாகலின் - அமைச்சனுக்கு ஆராய்ந்தறிய நேர்வது காரியத்தைச் செய்வதாதலால்.

¶ "மன்னவர் மனத்தையுங் காலதே சத்தையும் வாழ்குடி படைத்திறமையும், மந்திரா லோசனையு மெல்லா மறிந்தவன் வளமான மதிமந்திரி" என்பது அறப்பளீச்சுரசதகம்.

தன்னரசன் * சுருங்கிய காலத்தும் † பெருகிய காலத்தும் ‡ இடைநிகராய காலத்துமென்பார் 'எஞ்ஞான்றும்' என்றார். ¶ சொல்லானென்பதனை ஒடு உருபின் பொருட்டாய ஆனுருபாக்கி யுரைப்பாருமுளர். இவையைந்து பாட்டானும் அமைச்சரது குணத்தன்மை கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) அறன் - (அரசனால் செய்யப்படும்) அறங்களை, அறிந்து - தெரிந்து, ஆன்றமைந்த - (தனக்கு ஏற்ற கல்வியால்) நிறைந்தமைந்த, சொல்லான் - சொல்லையுடையவனாய், எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்திலும், திறன் - (தொழில் செய்யுந்) திறங்களை, அறிந்தான் - அறிந்தவன், தேர்ச்சி-ஆலோசனை கூறுதற்கு, துணை - (அவ்வரசனுக்குத்) துணையாவான்.

தன்னரசன் சுருங்கிய காலத்திலும் பெருகிய காலத்திலும் நடுத்தரமான காலத்திலும் என்பார் 'எஞ்ஞான்றும்' என்றார். இவையைந்து பாட்டாலும் மந்திரிகளது குணத்தன்மை சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) தன்னரசன் செய்யும் அறங்களையறிந்து, கல்வியறிவால் நிறைந்தசொல்லை யுடையவனாய், எப்போதும் தொழில்செய்யும்வகையை யறிந்த மந்திரியே அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறுதற்குரியவனவன் என்பது.

5. That minister is the best helper of the king who understanding the duties of the latter is by his special learning, able to give the fullest advice. and at all times conversant with the best method of performing actions

கூ. மதிநுட்ப நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம்
|| யாவுள முன்னிற் பவை.

பரி:—(இ - ள்.) இயற்கையாகிய நுண்ணறிவைச் செயற்கையாகிய நூலறிவோடுடையராய அமைச்சர்க்கு மிக்க நுட்பத்தையுடைய சூழ்ச்சிகளாய் முன்னிற்பன யாவையுள ? (எ - று).

* சுருங்கியகாலத்தும் - பொருள் படை முதலியவற்றால் குறைவுபட்ட காலத்திலும்.

† பெருகியகாலத்தும் - பொருள் படை முதலியவற்றால் விருத்தியடைந்தகாலத்திலும்.

‡ இடைநிகராய - பொருள் படை முதலியவற்றால் நடுத்தரமான.

¶ சொல்லான் என்பதனை எச்சப்பொருளில் வந்த முற்றாகக் கொள்ளாது (சொல்லான் என்னும் வினைமுற்றின் விகுதியான) ஆன் என்பதனை ஒடு உருபின்பொருளதான ஆன் உருபாக்கிச் சொல்லொடு என்று பொருள் கூறுவாருமுண்டென்பது. ஆன் உருபு ஒடு உருபின் பொருளில் வருதலை "அறத்தான் வருவதே யின்பம்" என்னுங் குறளுரையிற் காண்க.

|| யா என்னும் வினா இங்கு இல்லையென்னும் பொருளில் வந்தது.

* மதிநுட்பமென்பது பின்மொழிநிலையல். அது தெய்வந்தர வேண்டுதலின் முற் கூறப்பட்டது. நூலென்பதூஉம் அதிநுட்பமென்பதூஉம் ஆகுபெயர். ‡ அதி யென்பது வடசொல்லுள் மிகுதிப்பொருளதோ ரிடைச்சொல்; ¶ அது திரிந்து நுட்பமென்பதனோடு தொக்கது. முன்னிற்றல் - மாற்றார் சூழ்ச்சியாயின தஞ்சூழ்ச்சியால் அழியாது நிற்றல். † இனி அதினுட்பமென்று பாடமோதி, அதனினுட்பம் யாவென்றுரைப்பாருமுளர்; அவர் சூழ்ச்சிக்கினமாய் முன்சுட்டப்படுவதொன்றில்லாமையும், () சுட்டுப்பெயர்

---

* நுட்பமதியெனற் பாலது செய்யுள் நோக்கி மதிநுட்பமெனப் பின்முன்னாகப் புணர்ந்து நின்றது. நுட்பமதி யென்பதன்கண் மதியென்னும் பின்மொழியிற் பொருள்சிறந்திருத்தலால் மதிநுட்பமென்பது பின்மொழிநிலையலாயிற்று. பின்மொழி நிலையல் - பின்மொழிக்கண் பொருள் சிறந்து நிற்றல். "அவைதாம், முன்மொழி நிலையலும்" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "பெண்ணணங்கு என்பது அணங்குபோலும் பெண்ணென்ப'தாகலிற் பின்மொழி நிலையலாம்" என்று கூறுவதும், சேனாவரையர் 'அடைகடல் என்புழி அடைஎன்னும்பின்மொழிக்கட் பொருணின்றது. இடைவகையாற் பின்மொழியாயிற்று. முன் பின் என்பன காலவகையாற்றடுமாறி நிற்கும்" என்று கூறுவதும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

‡ பிரயோகவிவேகநூலார் "வினைப்பெயரோடவ்" என்னுஞ் செய்யுளினுரையில் "அதிநுட்பமென்பது வினைப்பெயரோடும் வினைச்சொல்லோடும் வாராமையின், அவ்வியயீபாவமென்க" என்றனர். இலக்கணக் கொத்து நூலார் "பண்புத்தொகைவிதி" என்னும் சூத்திர வுரையில் அதிநுட்பமென்பதனை முற்பதம் வடமொழி என்பதற் குதாரணமாக வரைந்திருக் கின்றனர்.

¶ "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே" என்று தொல்காப்பியம் கூறுதலால் 'அது (அதியென்பது) திரிந்து நுட்பமென்பதனோடு தொக்கது' என்று கூறியது நன்கு விளங்கும். [ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து பகுதி விசேஷ விகாரப்படாது விகுதிமுதலிய விகாரங்களைப் பெற்று வழங்கப்படும் பதம் தற்சமம்என்றும், பகுதியிலும் எழுத்துக்கள் தோன்றல் திரிதல் முதலிய விகாரங்களைப்பெற்று வழங்கப்படும் பதம் தற்பவமென்றும் அறிக].

† இனி அதிநுட்பமென்பதனை அதினுட்பமென்று பாடங்கூறி, அதற்கு அதனின்நுட்பம் எவையென்று பொருள்கூறுவாருமுண்டு; அவ்வாறு கூறுபவர் ஆலோசனைக்கு இனமாய் முன்னே சுட்டப்படுவதொன்றில்லாமையையும், அது இது முதலிய சுட்டுப்பெயர்கள் இன் என்னும் ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபை ஏற்றவிடத்து அன்சாரியைபெற்று அதனின் இதனின் என்று நிற்பதன்றி அதின் இதின் என்று நில்லாமையையும் அறிந்திலரென்பதாம்.

() அது இது முதலிய சுட்டுப்பெயர்கள் உருபேற்கும்போது அன்சாரியை பெறுமென்பது "சுட்டுமுத லுகர மன்னொடு சிவணி, யொட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே" என்னும் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் உருபியற் சூத்திரத்தா னினிது விளங்குவதாம்.

ஐந்தாமுருபேற்ற வழி அவ்வாறு நில்லாமையு மறிந்திலர். பகைவர் சூழ்வன வற்றைத் தாமறிந்து அழித்து அவரறிந்தழியாதன தாஞ்சூழ்வரென்பது கருத்து. இதனால் அவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) மதிநுட்பம் - (இயற்கையாகிய) நுண்ணறிவை, நூலோடு - (செயற்கையாகிய) நூலறிவோடு, உடையார்க்கு - உடையவராய மந்திரிகளுக்கு, அதிநுட்பம் - மிக்க நுட்பத்தையுடைய ஆலோசனைகளாய், முன்னிற்பவை - முன்னிற்பன, யாவுள - எவையுள, (இல்லை), (எ - று).

நுட்பமதி என்பது மதிநுட்பமென்று வந்து பின்மொழியிற் பொருள் சிறந்து நின்றது. அம்மதிநுட்பம் ஊழ்தரவேண்டியதாதலால் மதிநுட்பம் என்று முன்னே கூறப்பட்டது. நூல் என்பது நூலினாலுண்டாகும் அறிவை யுணர்த்துதலாம் கருவியாகுபெயராம்; அதிநுட்பம் என்பது மிக்க நுட்பத்தையுடைய ஆலோசனைகளை யுணர்த்துதலால் பண்பாகுபெயராம். அதிநுட்ப மென்பதன்கணுள்ள அதியென்பது வடமொழியில் மிகுதிப்பொருளை யுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல்; (அதி என்னும்) அது திரிந்து நுட்பமென்பதனோடு தொடர்ந்து நின்றது. முன்னிற்றல் - பகைவரது ஆலோசனைகள் தமது ஆலோசனையால் அழியாது நிற்றல். பகைவர் ஆலோசிப்பனவற்றைத் தாம் அறிந்து அழித்து அப்பகைவரறிந்து அழிக்காதனவற்றைத் தாமாலோசிப்பரென்பதுகருத்து. இதனால்அவ்வமைச்சரது சிறப்புச்சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) இயற்கையறிவும் செயற்கையறிவு முடைய மந்திரிகளுக்குமுன் பகைவரது சூழ்ச்சிகள் யாதொரு பயனையுஞ்செய்ய மாட்டா என்பது.

6. What contrivances are there so acute, as to resist those who possess natural acuteness together with learning.

எ. செயற்கை யறிந்தக் கடைத்து முலகத்
தியற்கை யறிந்து செயல்.

பரி:—(இ - ள்.) **நூனெறியான் வினைசெய்யுந் திறங்களை யறிந்தவிடத்தும், அப்பொழுது நடக்கின்ற உலகவியற்கையையறிந்து அதனோடு பொருந்தச் செய்க,** (எ - று).

* கடைத்துமென்புழித் து பகுதிப்பொருள்விகுதி. நூனெறியேயாயினும் உலகநெறியோடு பொருந்தாதன செய்யற்க; செய்யின் அது பழிக்குமென இயற்கையறிவாற் பயன் கூறியவாறு.

* அறிந்தக்கடையென்னும் வினையெச்சத்தினீற்றினின்ற தவ்விகுதி தனக்கெனப் பொருளில்லாது பகுதிப்பொருளையே யுணர்த்துதலால், அது (து) பகுதிப்பொருள் விகுதியாயிற்றென்க. அறிந்தக் கடையென்பது இறந்தகால வினையெச்சமாம். "பின்முன் கால்கடை" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியார் "கடை: 'தொடர்கூரத் துவ்வாமை வந்தக்கடை'என இறப்பீப்பற்றிவரும்" என்று கூறுவதிங்குணர்தற்பாலதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) செயற்கை - (நூல்வழியால் தொழில்) செய்யும் வகைகளை, அறிந்தக்கடைத்தும் - அறிந்தவிடத்தும், உலகத்து - உலகத்தில், இயற்கை - (அப்போது நடக்கின்ற) இயற்கையை, அறிந்து - தெரிந்து, செயல் - (அவ்வியற்கையோடு பொருந்தச்) செய்யக்கடவர், (எ - று).

அறிந்தக்கடைத்து என்றவிடத்து து என்பது பகுதிப்பொருளை யுணர்த்திய விகுதி. நூல்வழியே யாயினும் உலகவழியோடு பொருந்தாதனவற்றைச் செய்யாதிருக்கக் கடவர்; செய்தால் அவ்வுலகம் பழிக்குமென்று உலகியற்கையினறிவாற் பயன்சொல்லியவாறும்.

(க - து.) மந்திரிகள் நூல்வழியால் தொழில் செய்யும் வகைமை நன்குணர்ந்து, அதனை யுலகவியற்கையோடு பொருந்தச்செய்தல் வேண்டும் என்பது.

7. Though one may be acquainted with the theoretical modes of performing an action, one should understand the ways of the world and act accordingly.

அ. * அறிகொன் றறியா னெனினு முறுதி
யுழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

பரி:—(இ - ள்.) அறிந்து சொல்லியாது அறிவையு மழித்து, அரசன்தானு மறியானே யாயினும், அக்குற்றம் நோக்கி யொழியாது அவனுக்கு உறுதியாயின கூறுதல் அமைச்சனுக்கு முறைமை, (எ - று).

அறி என்பது முதனிலைத்தொழிற் பெயர். கோறல் - தான் கொள்ளாமை மேலும் இகழ்ந்து கூறுதல். † 'உழையிருந்தான்' எனப் பெயர் கொடுத்தார்; ‡ அமாத்தியரென்னும் வடமொழிப் பெயர்க்கும் பொருண்மை அதுவாகலின். ¶ உறுதி கூறுக்கால் அவனதிறுதி யெய்தற் குற்றத்தை உலகந்தன்மே லேற்றுமென்பார் 'கூறல் கடன்' என்றார். இவை யிரண்டொட்டானும் அவர் செயல் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) அறி - (அறிந்து சொல்லினவாது) அறிவையும், கொன்று - அழித்து, அறியானெனினும் - (அரசன் தானும்) அறியானேயாயினும், (அக்குற்றத்தை நோக்கிநீங்காது), உறுதி - (அவ்வரசனுக்கு) உறு

* "செவிசுடச் சென்றங் கிடித்தறிவு மூட்டி, வெகுளினும் வாய்வெரீஇப் போா - கவுண்மதத்த, கைம்மா வயத்ததே பாகுமற் றெத்திறத்து, மம்மாண் பினவே யமைச்சு" என்பது நீதிநெறிவிளக்கம்.

† உழையிருந்தான் - பக்கத்திலிருந்தவன்.

‡ அமாத்தியர் - அருகே இருப்பவர். அமா - அருகே, தியர்-இருப்பவர். அவர் அரசனுக்கருகேயிருந் தாலோசனை கூறுவோராவர்.

¶ உறுதி - உறுதி (நன்மை) யைத் தரத்தக்க சொற்கள்.

தியாயினவற்றை, கூறல்-சொல்லுதல், உழையிருந்தான்-மந்திரிக்கு, கடன்-முறையாம், (எ - று).

அறி என்னும் பகுதி அறிவு என்னுந் தொழிற்பெயர்ப்பொருளில் வந்தமையின் முதனிலைத் தொழிற்பெயராம். கோறல் (அழித்தல்) - தான் (அறிந்து சொன்னவராகிய மந்திரிகளது உறுதி மொழிகளை மனதிற்) கொள்ளாமல் மேலும் (அவரை) இழிவுபடுத்திப் பேசுதல். மந்திரிக்கு உழையிருந்தான் என்று பெயர் கொடுத்தார்; அமாத்தியர் என்னும் வடமொழிப் பெயர்க்கும் பொருள் உழையிருந்தாரென்பதாகலினென்க. உறுதிசொல்லாதபோது அவனது முடிவடைதலாகிய குற்றத்தை உலகந்தன்மேல் ஏற்றுமென்பார்'கூறல்கடன்'என்றார். இவை இரண்டு பாட்டாலும் அம்மந்திரிகள் செயல் சொல்லப்பட்டது. உலகம் - உயர்ந்தோர்.

(க - து.) அரசன் தம்மை அவமானப்படுத்திய விடத்தும் அவனுக்கு உறுதியாயினவற்றைச் சொல்லுதல் மந்திரிகளுக்குக் கடமையாம் என்பது.

8. Although the king may discard the advice of the wise and himself be utterly ignorant, it is the duty of the minister to give him sound advice.

கூ. பழுதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்துட் * டெவ்வோ
ரெழுபது கோடி யுறும்.

பரி:—(இ - ள்.) பக்கத்திருந்து பிழைப்ப வெண்ணும் அமைச்சனொருவனில் அரசனுக்கு எதிர் நிற்பார் ஓரெழுபது † கோடி பகைவருறுவர், (எ - று).

எழுபதுகோடி யென்றது மிகப்பலவாய வெண்ணிற் கொன்று காட்டியவாறு. வெளிப்பட நிற்றலான் அவர் காக்கப்படுவர்; இவன் உட்பகையாய் நிற்றலாற் காக்கப்படானென்பதுபற்றி, $ இவ்வாறு கூறினார். ‡ எழுபது கோடிமடங்கு நல்லரென்றுரைப்பாரும், எழுபதுகூறு தலையென்று பாடமோதுவாரு முளர்.

தெளி:—(இ - ள்) பக்கத்துள் - பக்கத்திலிருந்து, பழுதெண்ணும் - தீங்கு செய்யவெண்ணும், மந்திரியின்-மந்திரியொருவனிலும், (அரசனுக்கு

* "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்பது தொல்காப்பியம்.

† கோடி - நூறுலட்சம்.

$ பழுதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்துட் டெவ்வோ, ரெழுபது கோடி யுறும் என்றிவ்வாறு.

‡ எழுபது கோடியுறும் என்பதற்கு(வெளிப்பட நிற்கும் பகைவர்) எழுபது கோடி மடங்கு நல்லரென் றுரைகூறுவாரும், எழுபது கூறுதலையென்று மூலபாடங் கூறுவாரு முண்டு.

எதிர்நிற்பவர்), ஓரெழுபதுகோடி தெவ் - ஓரெழுபதுகோடி பகைவர், உறும் - உறுவர், (எ - று).

எழுபதுகோடி யென்றது மிகவும் பலவாகிய எண்ணினுக்கு ஒன்று காட்டியபடியாம். பகைவர் வெளிப்பட நிற்றலால் அப்பகைவர் அரசனால் காக்கப்படுவர்; இம்மந்திரி உட்பகையாய் நிற்றலால் அரசனால் காக்கப்படமாட்டானென்பதுபற்றி, இவ்வாறு சொல்லினர். காக்கப்படுதல் - தடுக்கப்படுதல்.

(க - து.) பக்கத்திருந்து தன்னரசனுக்குத் தீங்கு செய்ய நினைக்கும் மந்திரி அவனுக்குப் பெரும் பகைவனாவன் என்பது.

9. Far better are seventy crores of enemies for a king than a minister at his side who designs to ruin him.

கo. முறைப்படச் சூழ்ந்து முடிவிலவே செய்வர்
திறப்பா டிலாஅ தவர்.

பரி:—(இ - ள்.) செய்யப்படும் வினைகளை முன் அடைவுபட வெண்ணி வைத்தும், செய்யுங்கால் அவை முடிவில்லாகவே செய்யா நிற்பர், முடித்தற்கேற்ற கூறுபாடில்லாதவர், (எ - று).

அக்கூறுபாடாவன: † வந்த வந்த விடையூறுகட்கு ‡ ஏற்ற வேற்ற ¶ பரிகாரமறிந்து செய்தலும், தாந் திண்ணியராதலுமாம். பிழையாம லெண்ண வல்லராய் வைத்தும் செய்து முடிக்கமாட்டாருமுளரென்பதாம். இவையிரண்டு பாட்டானும் அமைச்சருள் விடப்படுவாரது குற்றங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (செய்யப்படுந் தொழில்களை) திறப்பாடு - (முடித்தற்கு ஏற்ற) கூறுபாடு, இலாஅதவர்-இல்லாதவர், முறைப்படச் சூழ்ந்தும் - (முன்னே) அடைவுபட ஆலோசித்திருந்தும், முடிவிலவே செய்வர் - (செய்யும்போது அவற்றை) முடிவில்லாதனவாகவே செய்யா நிற்பர், (எ - று).

அக்கூறுபாடாவன: வந்த வந்த இடையூறுகளுக்கு ஏற்ற ஏற்ற பரிகாரத்தை யறிந்துசெய்தலும், தாமுறுதியுடையவ ராதலுமாம். (செய்யப்படுந் தொழில்களை) தப்பாமல் ஆலோசிக்க வல்லவராயிருந்தும் செய்து முடிக்க மாட்டாதவரும் உண்டென்பதாம். இவை இரண்டுபாட்டாலும் மந்திரிகளுள் விடப்படுவாரது குற்றம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) மேற்கொண்ட தொழிலை முடித்தற்கேற்ற திறமில்லாத மந்திரிகள் அடைவுபெற ஆலோசித்துத் தொழிலைச் செய்தாலும் அதனை முடிக்கமாட்டார் என்பது.

† வந்த வந்த - நேரிட்ட நேரிட்ட.

‡ ஏற்ற வேற்ற - தகுதியான தகுதியான. ¶ பரிகாரம் - மாற்று.

10. Those ministers who are destitute of executive ability will fail to carry out their schemes although they may have contrived aright.

இரண்டாவது அதிகாரம்.

சொல்வன்மை:—The Power of Speech.

பரி:—அஃதாவது தான் கருதிய வினை முடியுமாற்றல் *அமைச்சியனடத்தற் கேதுவாய சொற்களைச்சொல்ல வல்லனாதல். † மேல் ‡'ஒருதலையாச் சொல்லலும் வல்லது' என்றதனையே சிறப்புப்பற்றி விரித்துரைக்கின்றமையின், இஃதமைச்சின் பின் வைக்கப்பட்டது.

தெளி:—*அஃதாவது தான் நினைத்த தொழில் முடியும் வழியால் மந்திரியினது தன்மை நடத்தற்குக் காரணமான சொற்களைச் சொல்ல வல்லவனாதல். முன்னதிகாரத்தில் 'ஒருதலையாச் சொல்லலும் வல்லது' என்றதையே சிறப்புப்பற்றி விரித்துச் சொல்லுதலால், இஃது (சொல்வன்மை) அமைச்சின்பின் வைக்கப்பட்டது.*

க. நாநல மென்னு நலனுடைமை யந்நலம்
யாநலத் துள்ளதூஉ மன்று.

பரி:—(இ-ள்.) அமைச்சர்க்கு இன்றியமையாத் குணமாவது சான்றோரான் நாநலமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் நலத்தினையுடையராதல்; அந்நலம் ¶ பிறர்க்கும் ┼பிறநல மெல்லாவற்றுள்ளும் அடங்குவதன்றி மிக்க தாகலான், (எ-று). 1

நாவானுளதாய நலமெனவிரியும். இந்நலம் உலகத்தைத் தம் வயத்ததாக்கும் அமைச்சர்க்கு வேறாக வேண்டுமென்னும் நீதிநூல் வழக்குப்பற்றி

வார்த்தைசொல்ல வல்லவனாதல் என்றும் பாடமுண்டு.

† மேல் என்றது "தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச், சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு" என்னும் (அமைச்சதிகாரத்திலுள்ள) குறளை.

‡ இதன்பொருள். சிலரைப் பிரித்தல் பொருத்தல் செய்தலில் அவர்க்கு இதுவே செய்யத்தக்கது என்று நிச்சயமுண்டாம்படி சொல்லுதலும் வல்லவனே என்பது.

¶ பிறர்க்கும் - அமைச்சரல்லாதவர்க்கும்.

┼பிறநலமெல்லாமென்றது நாநலமல்லாத வேறு நலங்களை. (நலம்-நன்மை.) அவை: கல்வியுடைமை, பொருளுடைமை, ஆண்மையுடைமை, அழகுடைமை முதலாயின.

நாநலம் - நாவினாற் பேசி மேற்கொண்ட காரியத்தை முடிக்கும் வல்லமை.

'நாநலமென்னு நலன்' என்றும், பிறர்க்கும் * இதுபோற் சிறந்தது பிறிதின்மையான் 'அந்நலம் யாநலத் துள்ளதூஉ மன்று' என்றுங் கூறினார். பிரித்தல் பொருத்தல் † முதலிய தொழிலில்லாதார்க்கும் ‡ இஃதின்றியமையாதாயபின் அத்தொழிலார்க்குக் கூறவேண்டுமோ வென்பது கருத்து.

தெளி:—(இ - ள்.) (மந்திரிகளுக்கு அவசியம் வேண்டிய குணமாவது) நாநலமென்னும் - (சான்றோரால்) நாநலமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும், நலனுடைமை - நலத்தினை யுடையராதல், அந்நலம்-அந்த நாநலமாவது, (பிறர்க்கும்), யாநலத்து - பிறநலங்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும், உள்ளதூஉ மன்று - அடங்குவதன்று, (மிகுந்தது) (ஆகலான்), (எ - று).

நாநலம் என்பது நாவாலுளதாகிய நலமென விரியும்; இது மூன்றும் வேற்றுமையுருபும் பொருளு முடன்தொக்கதொகை. இந்நலம் உலகத்தைத் தம்வசத்ததாக்கும் மந்திரிகளுக்கு வேறாயிருக்கவேண்டு மென்னும் நீதிநூல் வழக்குப்பற்றி 'நாநலமென்னு நலன்' என்றும், பிறர்க்கும் இதுபோற் சிறந்தது வேறில்லாமையால் 'அந்நலம் யாநலத் துள்ளதூஉ மன்று' என்றும் சொல்லினார். பிரித்தல்பொருத்தல் முதலாகிய தொழிலில்லாதவர்க்கும் இஃது அவசியம் வேண்டுவதாய பின் அத்தொழிலுடைய மந்திரிகளுக்குச்சொல்லவேண்டுமோ வென்பது கருத்து.

(க - து.) மந்திரிகளுக்கு நாநலம்போல வேறு நலமில்லை.

1. The possession of that goodness which is called the goodness of speech is even to others better than any other goodness.

௨. ஆக்கமுங் கேடு மதனால் வருதலாற்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு.

பரி:—(இ - ள்.) தம் மரசர்க்கும் ¶ அங்கங்கட்கும் 0 ஆக்கவழிவுகள் தஞ்சொல்லான் வருமாகலான், || அப்பெற்றித்தாய சொல்லின்கட் †† சோர்தலை அமைச்சர் தங்கணிகழாமற் ‡‡ போற்றிக் $ காக்க.

* இது போற்சிறந்தது - இந்நாநலத்தைப் போற்சிறப்புடையது. நாநலம் சிறப்புடையதென்பது "எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந், துய்த்துணர் வில்லெனி னில்லாகும்—உய்த்துணர்ந்தும், சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னா மஃதுண்டேற், பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து" என்று நீதிநெறிவிளக்கம் கூறுவதாலு மறியப்படும்.

† முதலிய என்றமையின், பேணிக்கொளல், தெரிதல், தேர்ந்துசெயல் முதலியவற்றையுங் கொள்க. ‡ இஃது - நாநலம்.

¶ அங்கம் என்றது நாடு, அரண், பொருள், படை முதலியவற்றை.

0 ஆக்கம் - மேல்மேலுயர்தல். அழிவு - கீழ்கீழ்தாழ்தல்.

|| அப்பெற்றித்தாய - ஆக்கவழிவுகளைத் தரும் தன்மையதான.

†† சோர்தலை - தளர்தலை. ‡‡ போற்றி - நன்கு சிந்தித்து.

$ காக்க - தடுக்கக் கடவர்.

ஆக்கத்திற் கேதுவாய நற்சொல்லேயும் கேட்டிற் கேதுவாய தீச்சொல் லேயும் சொல்லாத லொப்புமைபற்றி 'அதனால்' என்றார். * செய்யுளாகலின் சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது. பிறர் சோர்வு போலாது உயிர்கட்கெல்லாம் ஒருங்குவருதலால் 'காத்தோம்பல்' என்றார். இவை இரண்டு பாட்டானும் இஃது இவர்க் கின்றியமையா தென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (தம்மரசனுக்கும் அங்கங்களுக்கும்) ஆக்கமும் - பெருக்கமும், கேடும் - அழிவும், அதனால் - (தமது) சொலலினால், வருதலால் - வருமாகலால், சொல்லின்கண் - (அத்தன்மையதாய) சொல்லினிடத்து, சோர்வு - சோர்தலே, காத்தோம்பல் - (மந்திரிகள் தம்மிடத்துண்டாகாமல் போற்றி) காக்கக்கடவர், (எ - று).

ஆக்கத்திற்குக் காரணமாகிய நற் சொல்லேயும் கேட்டிற்குக் காரணமாகிய தீச்சொல்லேயும் சொல்லென்னும் ஒப்புமைபற்றி (அவற்றை யென்று பன்மையாகக்கூறாது) 'அதனால்' என்று ஒருமையாகக் கூறினார். செய்யுளாதலால் அதனால் என்னும் சுட்டுப்பெயர் சொல் என்னும் இயற்பெயர்க்கு முன்னேவந்தது. மந்திரிகளது சொற்சோர்வு மற்றவர்களது சொற் சோர்வு போலாகாமல் உயிர்களுக்கெல்லாம் தீங்கு ஒருமிக்கவருதற்கேதுவாயிருத்தலால் 'காத்தோம்பல்' என்றார். இவை இரண்டுபாட்டாலும் இச்சொல்வன்மை இம்மந்திரிகளுக்கு அவசியம் வேண்டுமென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) செல்வமும் கேடும் தமது சொல்லால் வருதலால் மந்திரிகள் தம்சொல்லின்கண் சோர்வு வாராம லதனைக் காக்கக் கடவர் என்பது.

2. Since prosperity and declension result from speech, ministers should carefully guard themselves against faultiness therein.

௩. கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்.

பரி:—(இ - ள்.) நட்பா யேற்றுக்கொண்டாரைப் பின் வேறுபடாமற் பிணிக்குங் குணங்களை † அவாவி மற்றைப் பகையாய் ‡ ஏற்றுக்

* உலகவழக்கில் இயற்பெயர்க்குப் பின்னே சுட்டுப்பெயரைக் கூறல் வழாநிலை என்றும், இயற்பெயர்க்கு முன்னே சுட்டுப்பெயரைக் கூறல் வழுவாமென்றும், செய்யுள் வழக்கில் இயற்பெயர்க்கு முன்னே சுட்டுப்பெயரைக் கூறல் வழுவமைதியாமென்றும் இலக்கணநூல் கூறுதல்பற்றி 'செய்யுளாகலின் சுட்டுப்பெயர் முன் வந்தது' என்று கூறப்பட்டது. "(சுட்டுப்பெயரை) முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்தே" என்று தொல்காப்பியங் கூறுவது இங்கறியத்தக்கதாம்.

† அவாவி - மேலும்மேலும் கொள்ள விரும்பி.

‡ ஏற்றுக்கொள்ளாதாரும் - தமது சொல்லே யங்கீகரியாதவர்களும்.

கொள்ளாதாரும் பின் அப்பகைமை யொழிந்து நட்பினை விரும்பும் வண்ணஞ் சொல்லப்படுவதே அமைச்சர்க்குச் சொல்லாவது,(எ - று).

அக்குணங்களாவன: வழுவின்மை, சுருங்குதல், விளங்குதல், இனிதாதல், விழுப்பயன்றருத லென்றிவை * முதலாயின. † அவற்றை யவாவுதலாவது சொல்லுவான் ‡ குறித்தனவேயன்றி வேறு நுண்ணுணர்வுடையோர் ¶ கொள்பவற்றின் மேலும் நோக்குடைத்தாதல். அவாவென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் () மொழிவதென்னுஞ் செயப்பாட்டுவினை கொண்டது. இனிக் + கேட்டார் கேளாரென்பதற்கு நூல் கேட்டார் கேளாதாரெனவும், || வினவியார் வினவாதாரெனவு முரைப்பாருமுளர். தகையவா வென்பதற்கு () எல்லாரும் [] தகுதியை யுடையவா யென்றுரைத்தார்; அவர் ¶¶ அப்பன்மை ‡‡ மொழிவதென்னும் ஒருமையோடு (‡) இயையாமை நோக்கிற்றிலர். இச்சொல்லின திலக்கணங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) கேட்டார் - நட்பா யேற்றுக்கொண்டவரை,பிணிக்கும் - (பின் வேறுபடாமற்) கட்டும், தகை - குணங்களை, அவாய் - அவாவி,

* முதலாயின என்றமையின் முறையின்வைப்பு,உலகமலையாமை,உதாரணமுடையதாதல் முதலியவற்றையுங் கொள்க. 'சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல், நவின்றோர்க் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசை யுடைமை யாழமுடைத் தாதல், முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை, விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த, தாகுத னூலிற் கழகெனும் பத்தே'என்று நன்னூல் கூறுவது மிங்கறியத்தக்கதாம்.

† அவற்றை - வழுவின்மை முதலிய குணங்களை.

‡ குறித்தனவேயன்றி - உத்தேசித்த பொருள்களையேயல்லாமல்.

¶ கொள்பவற்றின்மேலும் - கொள்ளும் பொருள்மேலும், நோக்குடைத்தாதல் - கருத்தினையுடையதாதல்.

() மொழிவது என்பது செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில் வந்த செய்வினை. இவ்வாறு வருதலை இலக்கணக்கொத்து நூலார் "படுசொல் வற்றேறபடுபொரு ளாயும்" என்பர்.

+ கேட்டார் என்பதற்கு நூல்கேட்டார் வினவியார் என்றும், கேளார் என்பதற்கு நூல் கேளாதார் வினவாதாரென்றும் பொருள் கூறுவாருமுளர்.

|| வினவியார், வினவாதார் - கேள்வி கேட்டவர், கேள்வி கேளாதவர்.

() எல்லாரும் என்றது பரிமேலழகர் உரை யெழுதுவதற்குமுன் உரையெழுதியுள்ள தருமர், மணக்குடையர், தாமத்தர், நச்சர் முதலாயினோரை.

[] தகுதியையுடையவாய் - குணங்களையுடையனவாய்.

¶¶ அப்பன்மை-தகைய (குணங்களுடையன)வென்னும் பலவின்பால்.

‡‡ மொழிவதென்னும் ஒன்றன்பாலோடு.

(‡) இயையாமை நோக்கிற்றிலர்-பொருந்தாமையைக் கவனித்தாரல்லர்.

கேளாரும - மற்றைப்பகையா யேற்றுக்கொள்ளாதவரும், வேட்ப - (பின் அப்பகைமை யொழிந்து நட்பினை) விரும்பும்வண்ணம், மொழிவது - சொல்லப்படுவதே, சொல்லாம் - (மந்திரிகளுக்குச்) சொல்லாவது, (எ - று).

அக்குணங்களாவன: வழுவில்லாமை, சொற்சுருங்குதல், பொருள்விளங்குதல், இனிதாதல், சிறந்த பயனைத்தருதல் என்ற இவை முதலாயின. அக்குணங்களை அவாவுதலாவது அச்சொல் சொல்லுவான் குறித்த பொருள்களையன்றி வேறு நுண்ணறிவுடையவர் கொள்ளும் பொருள்களின் மேலும் நோக்குடையதாதல். அவாய் என்னும் செய்தென்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம் மொழிவது என்னும் செயப்பாட்டுவினை முற்றைக் கொண்டு முடிந்தது. இதனுல் சொல்லினது இலக்கணம் சொல்லப்பட்டது. ஆம் என்பது பிரித்துச்சொல்லென்பதனோடு கூட்டப்பட்டது.

(க - து) பகைவரும் நட்பினரும் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு சொல்லுவதே சொல்லாம் என்பது.

3. The minister's speech is that which seeks to express elements as to bind his friends and is so delivered as to make even his enemies desire his friendship.

சு. திறனறிந்து சொல்லுக சொல்லை யறனும்
பொருளு மதனினூஉங் கில்.

பரி:—(இ - ள) * அப்பெற்றித்தாய சொல்லை அமைச்சர் தம்முடையவுங் கேட்பாருடையவுமாய திறங்களையறிந்து சொல்லுக, அங்ஙனஞ் சொல்லுதற்கு மேற்பட்ட அறனும் பொருளுமில்லை யாகலான்.

அத்திறங்களாவன: குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், செல்வம், உருவம், பருவ மென்பனவற்றான் வருந் தகுதி வேறுபாடுகள். அவற்றையறிந்து சொல்லுதலாவது அவற்றாற் றமக்கும் † அவர்க்கு முளவாய ஏற்றத்தாழ்வுகளையறிந்து அவ்வம் ‡ மரபாற் சொல்லுதல் ¶ அஃது || உலகமரீஇயதாகலான் அவ்வொழுகலையும் இனிமையையும் பயத்தலின் அறனாயிற்று; தங்காரியம் முடித்தலின் பொருளாயிற்று. அறனும் பொருளுமென 0 காரணத்தைக் காரியமாக்கிக் கூறினர்.

* அப்பெற்றித்தாய - (முந்திய குறளிற்கூறியவாறு) கேட்டாரைப் பிணிப்பதாயும் கேளாரையும் வேட்பச்செய்வதாயுமுள்ள.

† அவர்க்கும் - கேட்பார்க்கும். ‡ மரபால் - முறையால்.

¶ அஃது - அவ்வம்மரபாற் சொல்லுதல். || ஒழுக்கமுடைமை. 10.

0 திறனறிந்து சொல்லுதலாகிய காரணத்தை அறனும் பொருளும் எனக் காரியமாக்கிக் கூறினமையின், இது காரணம் காரியமாய உபசாரவழக்காம். திறனறிந்து சொல்லுதலால் அறனும் பொருளுமுண்டாகு மென்று கூறுது அதனையே அறனும் பொருளும் என்று கூறியவாறுகாண்க.

தேளி:—(இ - ள்.) (மந்திரிகள்) சொல்லை - (அத்தன்மையதாகிய) சொல்லை, திறன் - (தம்முடையனவும் கேட்பாருடையனவுமான) திறங்களை, அறிந்து தெரிந்து, சொல்லுக - சொல்லக்கடவர், அதனினூஉங்கு- அவ்வாறு சொல்லுதற்கு மேற்பட்ட, அறனும் பொருளும்—அறமும் பொருளும், இல்- இல்லை, (ஆகலான்), (எ - று).

அத்திறங்களாவன: குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், செல்வம், உருவம், பருவம் என்பனவற்றால் வரும் தகுதிவேறுபாடுகள். அத்தகுதிவேறுபாடுகளை யறிந்து சொல்லுதலாவது அத்தகுதி வேறுபாடுகளால் தமக்கும் அவர்க்கும் உண்டாகிய உயர்வுதாழ்வுகளை யறிந்து (அவரவர்க்குத்தகுந்த) அவ்வம் மரபினால் சொல்லுதல். அஃது உயர்ந்தோர் நடையோடுபொருந்த நடத்தலையும் இனிமையையும் தருதலால் அறனாயிற்று; தமது காரியத்தை முடித்தலினால் பொருளாயிற்று. திறனறிந்து சொல்லுதலாகிய காரணத்தை அறனும் பொருளும் எனக் காரியமாக்கிச் சொல்லினார். பருவம் - வயது.

(க - து.) மந்திரிகள் சொற்றிறங்களை யடைவுபட அறிந்து அறமும் பொருளு முண்டாமாறு சொல்லக்கடவர் என்பது.

4. The minister should understand the nature of his hearers and then make his speech; for superior to it, there is neither virtue nor wealth.

ரு. சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொ லச்சொல்லை
வெல்லுஞ்சொ லின்மை யறிந்து.

பரி:—(இ - ள்.) தாஞ்சொல்லக் கருதிய சொல்லைப் பிறிதோர் சொல்லாய் வெல்லவல்லதோரு சொல் இல்லாமையறிந்து பின் அச் சொல்லைச் சொல்லுக, (எ - று).

பிறிதோர்சொல் - மாற்றாரது * மறுதலைச்சொல். வெல்லுதல்- † குணங்களான் மிகுதல். ‡ அதுவே வெல்லச் சொல்லுகவென்பதாம். இனிப் பிறிதோர்சொல் வெல்லுஞ் சொல்லெனச் ¶ செய்வெண்ணுக்கி, || ஒத்த சொல்லும் மிக்கசொல்லு முளவாகாமற் சொல்லுகவென் றுரைப்பாருமுளர். இது சொற்பொருட்பின் வருநிலை.

* மறுதலைச்சொல் - (தாம் சொல்லும் சொல்லை) மறுத்துச் சொல்லும் சொல்.

† குணங்களாவன: வழுவின்மை, சுருங்குதல், விளங்குதல் முதலாயின.

‡ அதுவே - தமது சொல்லே.

¶ செய்வெண்ணுக்கி - எண்ணிடைச்சொற் றொக்குநிற்பதாக்கி. இங்கு எண்ணிடைச்சொல் உம் என்னும் இடைச்சொல்.

|| பிறிதோர்சொல் என்பதற்கு ஒத்தசொல்லும் என்றும், வெல்லுஞ் சொல் என்பதற்கு மிக்கசொல்லும் என்றும், பொருள்கூறி, இவையுண்டாகாமல் (சொல்லைச்) சொல்லுக என்று பொருள் கூறுகிறார் முண்டென்பது.

தெளி:—(இ - ள்.) சொல்லை - (தாம் சொல்லக்கருதிய) சொல்லை, பிறிதோர் சொல் - பிறிதொரு சொல்லாய், வெல்லுஞ்சொல் - வெல்லவல்ல தொரு சொல், இன்மை - இல்லாமையை, அறிந்து - தெரிந்து, (பின்), அச் சொல்லை—அந்தச்சொல்லை, சொல்லுக-சொல்லக்கடவர், (எ - று).

பிறிதோர் சொல் - பகைவரது மறுதலைச்சொல். வெல்லுதல் - குணங் களால் மிகுதல். அதுவே வெல்லச்சொல்லுக வென்பதாம். சொல் என்பது பின்னர்ப் பலவிடத்தும் வந்து பொருள்வேறுபடாது நிற்றலான், இது சொற்பொருட்பின் வருநிலையணியாம்.

(க - து.) *மந்திரிகள் தமது சொல் மற்றவரது சொல்லால் மறுக்கப்படாததாய் யாதொன்றிருந்தால் அதனைச் சொல்லக்கடவர்.*

5. Deliver your speech, after assuring yourself that no counter speech can defeat your own.

சு. வேட்பத்தாஞ் சொல்லிப் பிறர்சொற் பயன்கோடன்
மாட்சியின் மாசற்றார் கோள்.

பரி:—(இ - ள்.) **பிறர்க்குத் தாஞ்சொல்லுங்கால் அவர் பின்னுங் கேட்டலை விரும்புமாறு சொல்லி, அவர் தமக்குச் சொல்லுங்கால் அச் சொல்லின் பயனைக் கொண்டொழிதல் அமைச்சியலுட் குற்றமற்றாரது துணிபு, (எ - று).**

*பிறர்சொற்களுட் குற்றமுளவாயினும் அவை நோக்கி யிகழாரென்ப தாம். * வல்லாரை யிகழ்தல் † வல்லுநர்க்குத் தகுதியன்மையின், ‡ இதுவு முடன்கூறினார். இவை யொன்றுபட்டாலும் ¶ அதனைச் சொல்லுமாறு கூறப்பட்டது.*

தெளி:—(இ - ள்.) தாம் - (பிறர்க்குத்) தாம், (சொல்லுமிடத்து அவர் பின்னும் கேட்டலை), வேட்ப - விரும்பும்படி, சொல்லி - கூறி, பிறர்-அவர், சொற்பயன்கோடல் - (தமக்குச் சொல்லுமிடத்து அச்) சொல்லின்பயனைக் கொண்டு விடுதல், மாட்சியின் (மந்திரியின்) இலக்கணத்தில், மாசற்றார் - குற்றமற்றவரது, கோள் - துணிபாம், (எ - று).

(மாட்சியின் மாசற்றார்) பிறர்சொற்களில் குற்றமுளவாயினும் அக்குற் றங்களை நோக்கி (அச்சொற்களை) இகழாரென்பதாம் வல்லமையில்லாத வரை யிகழுதல் வல்லமையுடையவர்க்குத் தகுதியல்லாமையால், இதுவும்

* வல்லாரை - சொல்லும் வல்லமையில்லாதவரை.

† வல்லுநர்க்கு - சொல்லும் வல்லமை யுடையவர்க்கு.

‡ இதுவும்—சொல்லும் வல்லமையில்லாத பிறரது சொல்லின் பயனைக் கொண்டொழிதலையும். ¶ அதனை-சொல்லை.

உடன்சொல்லினர். இவை மூன்றுபாட்டாலும் அசனைச்சொல்லும் விதம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) பிறர் தமது சொல்லை விரும்புமாறு சொல்லி, அவர் சொல்வது விளங்காதாயினும் அதனது பயனைக் கொண்டொழிதல் மந்திரிகளது கடமையாம் என்பது.

6. It is the opinion of those who are free from defects in diplomacy that the minister should so speak as to make his hearers desire to hear more and grasp the meaning of what he hears from them.

எ. சொலல்வல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை
யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது.

பரி:—(இ - ள்.) தானெண்ணிய காரியங்களைப் பிறர்க்கேற்பச் சொல்லுதல் வல்லனாய் * அவை மிகப் பலவாயவழி ஒன்றினுஞ் சோர்விலனாய் † அவைக் கஞ்சானுமிருன் யாவன் ‡ அவனை ¶மாறுபாட்டின் கண் வெல்லுதல் யாவர்க்கு மரிது, (எ - று).

() ஏற்பச்சொல்லுதல் - || அவர்க்கு அவை காரியமல்லவாயினும் + ஆமெனத்துணியும் வகை சொல்லுதல். சோர்வு - சொல்லவேண்டுவதனை மறப்பானொழிதல். ¶¶ இம்மூன்றுகுணமு முடையானை மாற்றாரய்ப் பிரித்தல் பொருத்தல் செய்து வெல்வாரில்லை யென்பதாம்.

* அவை-தானெண்ணிய காரியங்கள்.

† அவைக்கு - (அந்தணர் சான்றோர் முதலாயினோர் கூடியுள்ள) சபைக்கு.

‡ சுட்டுவருதற்கு முன்னே வினைவரல்வேண்டும் என்னும் வடமொழி நியமப்படி அவனையென்னும் சுட்டிற்குமுன்னே யாவன் என்னும் வினை வருவிக்கப்பட்டது. இதனை "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்னும் குறளாலும், "உயர்வற வுயர்நல முடையவ னெவனவன்" என்று பெரியார் கூறுதலாலும் அறிக. [சுட்டாகிய தத்சத்தத்திற்குமுன்னே வினைவாகிய யத்சத்தம் வரல்வேண்டும் என்பது வடநூல் வழக்கு].

¶ மாறுபாட்டின்கண் - சொற்போரிடத்து.

() ஏற்ப - அங்கீகரிக்கும்வகை.

|| அவர்க்கு அவை காரியமல்லவாயினும் - பிறர்க்குத் தான் எண்ணிய காரியங்களைக் கேட்டல் காரியமல்லவா யிருந்தாலும்.

+ ஆமெனத்துணியும்வகை - தாங்கள் சொல்லுதல் ஒக்கும் என்று நிச்சயிக்கும்படி.

¶¶ இம்மூன்று குணமுமென்றது சொல்வன்மை, சோர்வின்மை, அஞ்சாமையென்னு மிக்குணங்களை.

தெளி:—(இ-ள்.) (தான் எண்ணியகாரியங்களை) சொல்வல்லன் - (பிறர்க்கு ஏற்பச்) சொல்லுதல்வல்லவனும், (அவைமிகவும் பலவானவிடத்து), சோர்விலன் (ஒன்றினும்) சோர்விலாதவனும், அஞ்சான் - (சபைக்கு) அஞ்சாதவனுமினுன், (யாவன்), அவனை—, இகல் - மாறுபாட்டில், வெல்லல் - வெல்லுதல், யார்க்கும் - யாவர்க்கும், அரிது - முடியாது, (எ - று).

பிறர்க்கு ஏற்பச் சொல்லுதல் அவர்க்கு அவைகாரிய மல்லவாயினும் ஆமென்று நம்பும்படி சொல்லுதல். சோர்வு - சொல்லவேண்டியவைகளை மறதியாலொழிதல். இம்மூன்று குணமுமுடையவனைப் பகைவராய்ப் பிரித்தல் பொருத்தல்செய்து வெல்வார் இல்லையென்பதாம்.

(க - து.) சொல்வன்மையும் சொல்லுதலிற் சோர்வின்மையும் சபைக்கஞ்சாமையு முடையவனைச் சொற்போரிற் பிறர் வெல்லுதல் முடியாது என்பது.

7. It is impossible for any one to conquer him by intrigue who possesses power of speech, and is neither faulty nor timid.

அ. விரைந்து தொழில்கேட்கு ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.

பரி:—(இ - ள்.) சொல்லப்படுங் காரியங்களை நிரல்படக்கோத்து இனிதாகச் சொல்லுதல் வல்லாரைப்பெறின், உலகம் அவரேவிய வினை விரைந்தேற்றுக் கொள்ளும், (எ - று).

* தொழில் - சாதியொருமை. நிரல்படக் கோத்தல் - முன்சொல்வனவும் பின்சொல்வனவு மறிந்து அம்முறையே வைத்தல். ‡ இனிதாதல் - ‡ கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தல். ¶ 'சொல்லுதல் வல்லான் நாற்பயிரவரு ளொரு

* தொழிலென்பது வருமொழிநோக்காது பன்மைப்பொருளுணர்த்துதலின், சாதியொருமைப் பெயராயிற்று.

† அம்முறையே வைத்தல் - முன்னே சொல்லவேண்டியவற்றைமுன்னும் பின்னே சொல்லவேண்டியவற்றைப் பின்னும் வைத்தல்.

‡ "சொல்லியக்கால் சொல்லின் பயன்காணுந் தான்பிறர், சொல்லிய சொல்லை வெலச்சொலலும் பல்லார், பழித்தசொற் றீண்டாமற் சொலலும் விழுத்தக்க, கேட்டாற் கினியவாய்ச் சொல்லானேற் பூக்கும்பலாய், நல்லவ யூரான் றுஞ்சா தணியகலம், புல்லலிற் றூடலரிது." என்னுஞ் செய்யுளிங் கறியத்தக்கதாம். (தகடூ யாத்திரை).

¶ "ஆர்த்தசபை நூற்றொருவ ராயிரத்தொன் றாம்புலவர், வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர் - பூத்தமலர்த், தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர், உண்டாயி னுண்டென் றறு" என்னும் செய்யுளும், "நூற்றுவரிற் றோன்றுந் தறுகண்ண ராயிரவ, ராற்றுளித் தொக்க வவையகத்து - மாற்றந் தான், ஒன்று கொடுக்கு மகன்" என்னும் செய்யுளும் இங்கறியத் தக்கனவாம்.

வன்' என்ற வடமொழி பற்றிப் * 'பெறின்' என்றார். † ஈண்டுங் கேட்டல் ‡ ஏற்றுக்கோடல். இவை யிரண்டுபாட்டானும் ¶ அவ்வாற்றாற் சொல்லுதல் வல்லாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) தொழில் - (சொல்லப்படுங்) காரியங்களை, நிரந்து - ஒழுங்குபடக்கோத்து, இனிது - இனிதாக, சொல்லுதல் வல்லார் - சொல்லுதலில் வல்லவரை, பெறின் - பெற்றால், ஞாலம் - உலகமானது, விரைந்து—, கேட்கும் - (அச்சொற்களை) ஏற்றுக்கொள்ளும், (எ - று).

தொழில்-ஈறுதோன்றாத சாதியொருமைப்பெயர். ஒழுங்குபடக் கோத்தல் - முன்னே சொல்லவேண்டியவற்றையும் பின்னே சொல்லவேண்டியவற்றையும் அறிந்து அம்முறையே வைத்தல். இனிதாதல் - கேட்டார்க்கு இன்பந்தருதல். 'சொல்லுதல் வல்லவன் நூறாயிரவருளொருவன்' என்னும் வடமொழி வழக்குப்பற்றிப் 'பெறின்' என்றார். இங்குங்கேட்டல் - ஏற்றுக்கொள்ளுதல். இவை இரண்டுபாட்டாலும் அவ்விதங்களால் சொல்லுதலில் வல்லவரது சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது.

(க - து) உலகத்தார், சொல்லப்படுங் காரியங்களை யொழுங்குபடக் கோத்து இனிமையுண்டாகச் சொல்லுவாரது வார்த்தையை விரைந்தேற்றுக்கொள்ளுவர் என்பது.

8. If there be those who can speak on various subjects in proper order and in a pleasing manner, the world would readily accept them.

௯. பலசொல்லக் காமுறுவர் 0 மன்றமா சற்ற
சிலசொல்ல றேற்றா தவர்.

பரி:—(இ - ள்.) குற்றமற்றனவாய்ச் சிலவாய வார்த்தைகளை || அவ்வாற்றாற் சொல்லுதலை யறியாதார் பலவாய வார்த்தைகளைத் தொடுத்துச் சொல்ல விரும்புவர், (எ - று).

* பெறின் என்னும் எதிர்காலவினை யெச்சம் நிரந்தினிதுசொல்லுதல் வல்லாரைப் பெறுதலின் அருமையைக் குறிப்பித்து நின்றது.

† ஈண்டும் என்னும் எச்சவும்மை "கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும், வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்" என்னுங் குறளைத் தழுவிநின்றது. இக்குறளில் கேட்டார் என்பதற்கு நட்பா யேற்றுக்கொண்டாரை என்று பொருள் கூறியிருத்தலு மிங்கறியத்தக்கது.

‡ ஏற்றுக்கோடல் - அங்கீகரித்தல்.

¶ அவ்வாற்றால் - சொல்வன்மை, சோர்வின்மை, அஞ்சாமை, நிரந்தினிது சொல்லுதல் என்னும் வாயிலாக.

0 "மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்" என்பது தொல்காப்பியம்.

|| அவ்வாற்றால்—சொல்வன்மை, சோர்வின்மை, அஞ்சாமை, நிரந்தினிது சொல்லுதல் என்னும் வாயிலாக.

குற்றம் - * மேற்சொல்லிய குணங்கட்கு † மறுதலையாயின. இடைவிடாதுபலசொல்லுதலையுஞ்சொல்வன்மையென்றுவிரும்புவாருமுளர், அவர் ‡ இவ்வாறு சொல்லமாட்டாதாரே, ¶ வல்லார் 0 அது செய்யாரென யாப்புறுப்பார் 'மன்ற' என்றார்.

தெளி:—(இ - ள்.) மாசற்ற - குற்றமற்றனவாய், சில - சிலவாகிய வார்த்தைகளை, சொல்லல் - (அவ்வழியாற்) சொல்லுதலை, தேற்றாதவர் - அறியாதவர், பல - பலவாகிய வார்த்தைகளை, சொல்ல - (தொடுத்துக்)கூற, மன்ற-நிச்சயமாக, காமுறுவர்-விரும்புவார், (எ - று).

குற்றம் - முற்கூறிய குணங்களுக்கு மாறாயின இடைவிடாமற் பல சொல்லுதலையும் சொல்வன்மையென்று விரும்புவாரும் உண்டு, அவர் இப்படி சொல்லமாட்டாதவரே, வல்லவர் அதுசெய்யாரென உறுதிப்படுத்துவார் 'மன்ற' என்றார்.

(க - து.) குற்றமற்றனவாய்ச் சிலவாய வார்த்தைகளைச் சொல்ல வறியாதவர் பலவாய வார்த்தைகளைச் சொல்லவிரும்புவர்.

9. They will desire to utter many words, who do not know how to speak a few faultless ones.

கo. இணருழ்த்து நாறு மலரனையர் கற்ற
துணர விரித்துரையா தார்.

பரி:—(இ - ள்.) கற்றுவைத்த நூலைப் பிறரறியும் வண்ணம் விரித்துரைக்கமாட்டாதவர் கொத்தின் கண்ணே மலர்ந்து வைத்தும் நாறாத பூவை யொப்பர், (எ-று)

|| செவ்விபெற மலர்ந்துவைத் தும் நாற்றமில்லாத பூச்சூடப்படாதவாறு போல நூலைக்கற்றுவைத்துஞ் சொல்லமாட்டாதார் நன்கு மதிக்கப்படாரெ

---

* மேற்சொல்லிய குணங்கட்கு — இவ்வதிகாரத்தின் மூன்றாவது குறளின் விசேடவுரையில் கூறியுள்ள குணங்களுக்கு.

† மறுதலையான குணங்கள் - வழுவுடைத்தாதல், மிகைபடக்கூறுதல், விளங்கக் கூறாமை, கேட்டற்கினிதாகாமை, விழுப்பயன் தாராமை, மாறுகொளக் கூறல், வெற்றெனத் தொடுத்தல் முதலாயின.

‡ இவ்வாறு - வழுவின்மை முதலியனவில்லாமலிங்ஙனம்.

¶ வல்லார் - சொல்வன்மையுடையார்.

0 அது - பலவாய வார்த்தைகளைச் சொல்லுதல்.

|| "அள்ளிக்கொள் வன்ன குறுமுகிழ வாயினுங், கள்ளிமேற் கைநீட்டார் சூடும்பூவன்மையால்" என்பது நாலடியார்.

ன்றமையின், இது * தொழிலுவமையாயிற்று. இவை இரண்டுபொட்டானும் † அது மாட்டாதார திழிபு கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) கற்றது - கற்றவைத்தநூலை, உணர - (பிறர்)அறியும் வண்ணம், விரித்துரையாதார் - விரித்துரைக்க மாட்டாதவர், இணர் - கொத்தினிடத்தே, ஊழ்த்தும்-மலர்ந்திருந்தும், நாறு-வாசனையில்லாத, மலரனையர் - பூவையொப்பர், (எ - று).

அழகுபெற மலர்ந்திருந்தும் வாசனையில்லாதமலர் சூடப்படாத விதம் போல நூலைக்கற்றிருந்தும் சொல்லமாட்டாதவர் நன்கு மதிக்கப்படா ரென்று கூறினமையின், இது தொழிலுவமையணியாம். இவை இரண்டுபொட்டாலும் அது மாட்டாதாரது இழிவு சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) தாங்கற்றுள்ள நூற்பொருளை விரித்துரைக்கும் வலியில்லாதவர் வாசனையில்லாத மலருக்கொப்பாவர் என்பது.

10. Those who are unable to set forth their acquirements before others are like flowers blossoming in a cluster without giving fragrance.

மூன்றாவது அதிகாரம்.

‡ வினைத்தூய்மை:—*Purity of action.*

பரி:—அஃதாவது செய்யப்படும் வினைகள் பொருளையன்றி அறமும் புகழும் பயந்து நல்லவாதல். சொல்லேயன்றிச் செயலும் நன்றாக வேண்டுமென்கின்றமையின், இது சொல்வன்மையின்பின் வைக்கப் பட்டது.

தெளி:—அஃதாவது செய்யப்படுந் தொழில்கள் பொருளையேயல்லாமல் அறத்தையும் புகழையும் தந்து நல்லனவாதல். சொல்லேயல்லாமல் செயலும் நன்றாகவேண்டுமென்கின்றமையால், இது (வினைத்தூய்மை) சொல்வன்மையின் பின்வைக்கப்பட்டது.

க. துணைநல மாக்கந் தரூஉம் வினைநலம்
வேண்டிய வெல்லாந் தரும்.

பரி:—(இ - ள்.) ஒருவனுக்குத் துணையது நன்மை செல்வமொன்றனையுங் கொடுக்கும், ¶ அவ்வளவன்றி வினையது நன்மை அவன் வேண்டியன யாவற்றையுங் கொடுக்கும், (எ - று).

* சூடப்படாமை யென்னுந்தொழிலையுவமானமாகக்கொண்டமையின், இது தொழிலுவமையாயிற்று.

† அதுமாட்டாதாரது - முறைப்படச்சொல்லுந்திறமற்றவரது.

‡ வினைத்தூய்மை - செய்காரியம் தூயதாதல்.

¶ அவ்வளவன்றி - துணைநலம் செல்வமொன்றனையுந் தரும் அளவாதல் போலாகாமல்.

வேண்டியவெல்லா மென்றது இம்மைக்கண் அறம்பொருளின்ப *முதலாயவற்றையும், மறுமைக்கட் டான்விரும்பிய பதங்களையும். இதனாற் காணப்படுந் † துணை நன்மையினுங் ‡ கருதப்படும் வினைநன்மை சிறந்ததென வினைத்தூய்மையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (ஒருவனுக்கு) துணைநலம்-துணையினது நன்மையானது, ஆக்கம் - செல்வமொன்றனையும், தரூஉம் - கொடுக்கும், (அவ்வளவல்லாமல்), வினைநலம் - தொழிலினது நன்மையானது, வேண்டியவெல்லாம் - (அவன்) வேண்டியன யாவற்றையும், தரும்-கொடுக்கும், (எ - று)

வேண்டியவெல்லாமென்றது இம்மையில் அறம் பொருளின்பமுதலாயவற்றையும், மறுமையில் தான்விரும்பிய பதவிகளையும். இதனால் காணப்படுந் துணை நன்மையினும் கருதப்படுந் தொழில் நன்மை சிறந்ததென்று வினைத்தூய்மையது சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது.

(க — து.) துணை நலத்தினும் வினை நலஞ் சிறந்ததென்பது.

1. The efficacy of support will yield only wealth; but the efficacy of action will yield all that is desired.

---

௨. என்று மொருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை.

பரி:—(இ-ள்.) தம்மரசனுக்கு இம்மைக்கட் புகழும் மறுமைக்கண் அறமும் பயவாத வினைகளை அமைச்சர்க்கு எக்காலத்து மொழிதல் வேண்டும், (எ - று).

¶ பெருகல், சுருங்கல், இடைநிற்றலென்னும் நிலைவேறுபாடு காலத்தான் வருதலின் 'என்றும்' என்றார். வேண்டுமென்பது ஈண்டு இன்றியமையாதென்னும் o பொருட்டு.

தெளி:—(இ - ள்.) (தம்மரசனுக்கு) புகழொடு - (இம்மையில்) புகழையும், நன்றி - (மறுமையில்) அறத்தையும், பயவா - தாராத, வினை- தொழில்களை, என்றும் - எக்காலத்திலும், ஒருவுதல் வேண்டும் - (மந்திரிகளுக்கு) ஒழிதல் வேண்டும், (எ - று).

---

* முதலாயவற்றையு மென்றது பேர், புகழ், சொற்செலவு,ஒளி முதலிய வற்றை.

† துணை - துணையாயுள்ளவர். துணையாவார் - தொழில்செய்தற்கண் உடனிருந்து உதவிசெய்பவர் ‡ கருதப்படும் - ஆராய்ந்தெண்ணப்படும்.

¶ "அறனறிந் தான்றமைந்த' என்னும் குறளின் விசேடவுரையில்"தன்னரசன் சுருங்கிய காலத்தும் பெருகிய காலத்தும் இடை நிகராய காலத்தும், என்பார்' எஞ்ஞான்றும்' என்றார்"என்று கூறியிருத்தலுமிங்கறியத்தக்கதாம்.

o பொருட்டு - பொருளது.

(அரசனுக்குப்) பெருகல்,சுருங்கல், நடுநிற்றல் என்னும் நிலைவேறுபாடு காலத்தால் வருதலால் 'என்றும்' என்றார். வேண்டுமென்பது இங்கு அவசியம் என்னும் பொருளில் வந்தது.

(க - து.) புகழையும் அறத்தையும் தராத தொழில்களை யெப்பொழுதும் மந்திரிகள் விட்டுவிடல் வேண்டும் என்பது.

2. Ministers should at all times avoid acts which, in addition to fame, yield no benefit for the future.

ஙு. ஓஒதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை
யாஅது மென்னு மவர்.

பரி:—(இ - ள்.) மேலாகக் கடவேமென்று கருதுவார் தம்மொளி கெடுதற்குக் காரணமாய வினையைச் செய்தலைத் தவிர்க, (எ - று).

ஓஒதல் வேண்டுமென்பது ஒரு சொன்னீர்மைத்து. () ஒவுதலென்பது குறைந்து நின்றது. * ஒளி தாமுள காலத்து எல்லாரானும் நன்கு மதிக்கப் படுதல். செய்யென்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் மாற்றப்பட்டது. அன்றிச் ¶ செய்வினையென வினைத்தொகை யாக்கியவழிப் பொருளின்மையறிக. ஒளிகெடவருவது ஆக்கமன்றென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) ஆஅதும்-மேலாகக்கடவோம், என்னுமவர்-என்று நினைப்பவர், ஒளி - (தம்) ஒளி, மாழ்கும் - கெடுதற்குக்காரணமாகிய, வினை-தொழிலை, செய் - செய்தலை, ஓஒதல் வேண்டும் - ஒழியக்கடவர், (எ . று).

ஓஒதல்வேண்டும் என்பது (இருசொல்லாகாமல்) ஒரு சொல்லின் தன்மையதாய் நின்றது. ஒவுதல் என்பது (வு என்பது) குறைந்து ஓஒதல் என அளபெடுத்து நின்றது ஒளியாவது தாமுள்ள காலத்தில் யாவராலும் மதிக்கப்படுதல். செய்வினையென்பது வினை செய் என மாற்றப்பட்டது. செய் என்பது முதனிலைத் தொழிற் பெயர். இவ்வாறு மாற்றுவதல்லாமல் செய் வினையென்று வினைத் தொகையாக்கிய விடத்துப் பொருளில்லாமையை யறிக. ஒளிகெடவரும் செல்வம் செல்வமன்றென்பதாம்.

() "மடியிலா மன்னவன்" என்னுங் குறளின் விசேட வுரையில் "தாவிய தென்பது (தாஅயதென) இடைக்குறைந்து நின்றது" என்றிருப்பது மிங்குணர்தற் பாலதாம்.

* "ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை" என்னுங் குறளின் விசேட வுரையில்"ஒளி தானுளனாயகாலத்து மிக்குத்தோன்றுதலுடைமை. 'ஒளிநிறானேங்குபுகழ் செய்யான்' என்றார் பிறரும்" என்று கூறியிருத்தலு மிங்கறியத் தக்கது.

¶ செய்வினை யென்பதை வினைசெய் யெனமாற்றாது வினைத்தொகை யாகக்கொண்டால், அது செய்யும் வினை யென விரிந்துபொருள்பொருத்த மில்லாது போவதறிக.

(க - து.) மேன்மையை யடையவிரும்புவோர் மதிப்புக் கெடுதற் கேதுவாயதொழிலைச் செய்யாதிருக்கக்கடவர் என்பது.

3. Those who say we will become better should avoid the performance of acts that would destroy their fame.

௪. இடுக்கட் படினு மிளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்.

பரி:—(இ - ள்.) தாமிடுக்கணிலே* படவரினும் † அது தீர்தற்பொருட்டு ‡ முன் செய்தார்க்கு இளிவந்த வினைகளைச் செய்யார் துளக்க மற்ற தெளிவினை யுடையார், (எ - று).

சிறிதுபோழ்திற் கழிவதாய இடுக்கணோக்கி எஞ்ஞான்றுங் கழியாத விளிவு எய்தற் பாலதன்றென்பதூஉம், || அஃதெய்தினும் வருவதுவரு மென்பதூஉம் தெளிவராகலான் 'செய்யார்' என்றார்.

தெளி:—(இ - ள்.) நடுக்கற்ற - அசைவற்ற, காட்சியவர்-தெளிவினை யுடையவர், இடுக்கட்படினும் - (தாம) துன்பத்திலே படவரினும், (அது தீர்தற்பொருட்டு), இளிவந்த - (முன்செய்தவர்க்கு) இழிவுவந்த தொழில்களை, செய்யார் - செய்யமாட்டார், (எ - று).

சிறிது பொழுதில் நீங்குவதாகிய துன்பத்தை நோக்கி எப்போதும் நீங்காத இழிவு அடைதற் றன்மைய தன்றென்பதும், அவ்விழிவை யடைந் தாலும் வருவதாகிய துன்பம் வருமென்பதும் தெளிவாராதலால 'செய்யார்' என்றார். இளி - இளிவு என்பதன் விகாரம்.

(க - து.) கலங்குதலில்லாத அறிவினை யுடையவர் துன்பம் நேர்ந்த விடத்தும் இழிதொழிலைச் செய்யார் என்பது.

4. Those who have an infallible judgment though threatened with peril will not do acts which have brought disgrace on former ministers.

௫. எற்றென் றிரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றன்ன செய்யாமை நன்று.

பரி:—(இ-ள்). யான் செய்தது எத்தன்மைத்தென்று பின் றனே ¶ யிரங்கும் வினைகளை ஒருகாலுஞ் செய்யாதொழிக; அன்றி ஒருகான்மய

* பட - அகப்பட † அது - இடுக்கண்.

‡ முன் செய்தார்க்கு - முன்னே வினைகளைச் செய்தவர்க்கு.

|| இடுக்கண் தீர்தற்பொருட்டு இளிவந்த வினைகளைச் செய்து இளிவை யடைந்தாலும் வருவதாகிய இடுக்கண் வாராதொழியா தென்பதும்.

¶ இரங்கும் - வருந்தும்.

நீங்கி * அவற்றைச் செய்யுந் தன்மையனாயினு னாயின், பின்னிருந்து அவ் விரங்கல்களைச் செய்யா தொழிதல் நன்று, (எ - று).

'இரங்குவ' என முன் வந்தமையிற் பின் † 'அன்ன' எனச் O சுட்டி யொழிந்தார். அவ்வினைகளது பன்மையான், இரக்கமும் பலவாயின. அச்செயற்குப் பின்னிருந்திரங்குவனாயின், ‡ அது சீரும்வாயி லறிந்திலனெனவும், திட்பமிலனெனவும், பயனில்லன செய்கின்றானெனவும், தன் பழியைத் தானே ¶ தூற்றுகின்றானெனவும் எல்லாரு மிகழ்தலின் + 'மற்றன்னசெய்யாமை நன்று' என்றார். ‖ இதுவும் வினைத்தூயார் செயலாகலின், உடன் கூறப்பட்டது. * பிற்றொடர்தற்குச் செய்வானாயின் அவை போல்வனவுஞ் செய்யாமை நன்றெனப் () பிறரெல்லாம் இயைபற வுரைத்தார்.

தெளி:—(இ-ள்.) எற்றென்று-(நான் செய்தது) எத்தன்மையதென்று, இரங்குவ-(பின் தானே) இரங்குந் தொழில்களை, செய்யற்க - (ஒருகாலும்) செய்யாதிருக்கக்கடவன், செய்வானேல் - (அல்லாமல் ஒருகால் மயங்கி அத்தொழில்களைச்) செய்யுந்தன்மையனாயினானாயின், மற்று-பின்னிருந்து, அன்ன-அவ்விரங்கல்களை, செய்யாமை-செய்யாதொழிதல், நன்று-நல்லது. ().

'இரங்குவ' என முன்னேவந்தமையால் பின்னே இரங்குவ எனக் கூறாது அதனை 'அன்ன' எனச் சுட்டி யொழிந்தார். அவ்விரங்குந் தொழில்களது பன்மையால், அத்தொழில்கள் பற்றியுண்டாகும் இரக்கமும் பலவாயின. இரங்குந் தொழில்களைச் செய்துவிட்டு அச்செயலுக்காகப் பின்னிருந்து இரங்குவானாயின், அது சீரும்வழியை அறிந்திலனென்றும், மனவுறுதியில்லாதவனென்றும், பயனில்லாதவற்றைச் செய்கின்றானென்றும், தன்பழியைத் தானே தூற்றுகின்றானென்றும் எல்லாரும் இகழுவாராதலால் 'மற்றன்ன செய்யாமை நன்று' என்றார். இவ்விரங்கல்களைச் செய்யாமையும் வினைத்தூயார் செயலாகலால், உடன் சொல்லப்பட்டது.

* அவற்றை - தானே யிரங்கும் வினைகளை.

† அன்ன என்பது அ என்னும் சுட்டடியாகப் பிறந்த பலவின் படர்க்கை வினையாலணையும் பெயர். அன்ன என்பதில் னகரமொற்றுச் சாரியையாம்.

O சுட்டி யொழிதல் - ஒன்றனைப்பெயராற்றெரிவியாது சுட்டாற்றெரிவித்தல். ‡ அது-இரங்குதல்.

¶ தூற்றுதல் - பலரறியத் தெரிவித்தல்.

+ பின்னிரங்காமை நன்று என்றும் பாடமுண்டு. பின்னிரங்காமை - பச்சாதாபப்படாமை.

‖ இதுவும் - எற்றென்றிரங்குவ செய்யாமையும்.

* 'செய்வானேல் மற்றன்ன செய்யாமை நன்று' என்பதற்கு (எற்றென்றிரங்கும் தொழில்களைப்) பின்னே தொடர்தற்குச் செய்வானானால் எற்றென்றிரங்கும் அத்தொழில்கள் போல்வனவும் செய்யாதிருத்தல் நல்லது எனப் பிறரெல்லாம் சம்பந்த மில்லாமற் பொருள் கூறினாரென்பது.

() பிறரெல்லாம் என்றது தருமர் முதலிய உரைகாரர்களை.

(க - து.) பின்னிருந்து வருந்துதற்கேதுவாய தொழில்களை ச் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும் என்பது.

5. Let a minister never do acts of which he would have to grieve saying what is this I have done; but should he do them, it were good that he grieved not.

சு. * ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

பரி:—(இ - ள்.) தன்னைப் பயந்தாளது பசியை வறுமையாற் கண்டிரங்குந் தன்மைய னாயினானாயினும் † அது சுட்டி அறிவுடையார் பழிக்கும் வினைகளை ஒருவன் செய்யாதொழிக, (எ-று).

‡ இறந்த மூப்பினராய ¶ இருமுதுகுரவருங் கற்புடைமனைவியுங் குழவியும் பசியான் வருந்து மெல்லைக்கண் தீயன பலவுஞ் செய்தாயினும் புறந்தருகவென்னும் ✝ அறநூற்பொதுவிதி || பொருணூல்வழி யொழுகுதலும் அரசர் தொழிற்குரியராதலும் நன்குமதிக்கற்பாடுமுடைய அமைச்சர்க் கெய்தாமைபற்றி (‡) இவ்வாறுகூறினார். இவை யைந்துபாட்டானும் பாவமும் பழியும் பயக்கும் வினை செய்யற்கவென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) ஈன்றாள் - (தன்னைப்) பெற்றதாயினது, பசி - பசியை, காண்பானாயினும் - (வறுமையால்) கண்டிரங்குந் தன்மையனாயினானெனினும், (அதனைக்குறித்து), சான்றோர் - (அறிவினால்) நிறைந்தோர், பழிக்கும் வினை - பழிக்குந் தொழில்களை, செய்யற்க - (ஒருவன்) செய்யாதிருக்கக் கடவன், (எ - று).

* யாவரினும் தன்னைப்பெற்றவளே மேம்பட்டிருத்தல் பற்றி ஈன்றாளையே விதந்து கூறினர். இஃது "அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்" "ஈன்றாளி, னென்ன கடவுளு மில்"என்று வரும் பிரயோகங்களாலும் நன்கு விளங்கும்.

† அதுசுட்டி - தன்னைப்பெற்றாளது பசியைக்குறித்து.

‡ இறந்த மூப்பினராய - மிக்ககிழத்தன முடையவரான.

¶ இருமுது குரவர் - இரண்டு பழையகுருமார். அவர்-தாய் தந்தையர்.

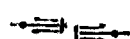
✝ அறநூல் - தரும சாஸ்திரம். மனுதருமசாஸ்திரம் நான்காவதத்தியாயத்தில். "பசியால் துன்புறுகின்ற அன்னை, பிதா, குரு, வேலைக்காரரென்னு மிவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவனும், தேவர் அதிதியென்னு மிவர்களைப் பூசிக்கிறவனு மிருப்பவன் யாரிடத்தும் தானம்வாங்கலாம்; அத்தானத்தால் தான் ஜீவித்தல் கூடாது" என்று கூறுகின்றது

|| பொருணூல் - அருத்தசாஸ்திரம். (‡) 'ஈன்றாள் பசிகாண்பானாயினுஞ் செய்யற்க, சான்றோர் பழிக்கும் வினை' என்றிவ்வாறு.

மிகவும் வயது முதிர்ந்தவராய தாய் தந்தையரும், கற்புடைய மனைவியும், குழந்தையும் பசியால் வருந்துமளவில் தீயகாரியங்கள் பலவும் செய்தாயினும் காப்பாற்றுகவென்று கூறும் அறநூல் பொதுவிதி பொருள் நூலின் வழிநடத்தலும் அரசர்தொழிற்கு உரியராதலும் நன்கு மதிக்கப்படுதலுமுடைய மந்திரிகளுக்கு ஆகாமைபற்றி இப்படி சொல்லினார். இவை ஐந்து பாட்டாலும் பாவமும் பழியுந் தருந் தொழிலைச் செய்வ தொழிக வென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) *ஒருவன் தனது தாயினது பசியை வறுமையாற் கண்டானாயினும், அவ்வொழிய அறிவுடையார் பழிக்குந்தொழில்களைச் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும் என்பது.*

6. Though a minister may see his mother starve, let him do no act which the wise would treat with contempt.

எ. பழிமலைந் தெய்திய வாக்கத்திற் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

பரி:—(இ - ள்.) **சாலாதார் தீயவினைகளைச் செய்து அதனாற் பழியைத் தம்மேற்கொண்டு பெற்ற செல்வத்தின் அது மேற்கொள்ளாத சான்றோரனுபவிக்கும் மிக்க நல்குரவே உயர்ந்தது,** (எ - று).

நிலையாத செல்வத்தின் பொருட்டு நிலையின பழியை மேற்கோடல் சால்போடியையாமையின் 'சான்றோர் கழிநல் குரவே தலை' என்றார்.

தெளி:—(இ - ள்.) *(சான்றோரல்லாதவர் தீய தொழில்களைச் செய்து) பழிமலைந்து—(அதனாற்) பழியைத் தம்மேற்கொண்டு, எய்திய-பெற்ற, ஆக்கத்தின் - செல்வத்தைக்காட்டிலும், சான்றோர் - (அப்பழியை மேற்கொள்ளாத) சான்றோர், (அனுபவிக்கும்), கழிநல்குரவே - மிகுந்த வறுமையே, தலை - உயர்ந்தது, (எ - று).*

*நிலைபெறுவதில்லாத செல்வத்தின் பொருட்டு நிலைபெற்ற பழியை மேற்கொள்ளுதல் சான்றோர் தன்மையோடு பொருந்தாமையால் '*சான்றோர் கழிநல் குரவே தலை' என்றார்.*

(க - து.) *தீயவர் பழியோடுபெற் றனுபவிக்குஞ் செல்வத்திலும் சான்றோரனுபவிக்கும் வறுமையே மேலானதாம் என்பது.*

7. Far more excellent is the extreme poverty of the wise than wealth obtained by a heaping up of sinful deeds.

அ. கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க் கவைதா
முடிந்தாலும் பீழை தரும்.

---

* *சால்பு - பலகுணங்களாலும் நிறைதல்.*

பரி:—(இ - ள்.) * நூலோர் † கடிந்த வினைகளைத் தாமுங் கடிந் தொழியாது பொருணோக்கிச் செய்த அமைச்சர்க்கு ‡ அவை தூயவன் மையின் முடியா; ஒருவாற்றான் முடியினும் பின் துன்பத்தையே கொடு க்கும், (எ - று).

முடிதல் – கருதியபொருள் தருதல். ¶ பீழை தருதலாகிய பொருளின் றொழில் அதற்குக் காரணமாய வினைகண்மேலேற்றப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) கடிந்த – (நூலோர்) விலக்கிய தொழில்களை, கடிந் தொரார் – (தாமும்) விலக்கியொழியாது, செய்தார்க்கு - (பொருளை நோக்கிச்) செய்த மந்திரிகளுக்கு, அவைதாம் - அத்தொழில்கள், (தூயன வல்லாமையால் முடியாவாம்), முடிந்தாலும் - (ஒருவழியால்) முடிவுபெற்றாலும், (பின்), பீழை - துன்பத்தையே, தரும் - கொடுக்கும், (எ - று).

* முடிதல் - நினைத்த பொருளைத் தருதல். பீழையைத் தருவதாகிய பொருளினது தொழிலை அப்பொருளுக்குக் காரணமான தொழில்களின் மேலேற்றி 'அவைதா முடிந்தாலும் பீழை தரும்' என்று சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) நூலோர் விலக்கிய தொழில்களைச்செய்து பொருள் சேர்த்த மந்திரிகளுக்கு அதனால் பின்னர்த் தீமையுண்டாம்.

8. The action of those who have not desisted from doing deeds forbidden by the great, will even if they succeed, cause them sorrow.

௯. அழக்கொண்ட வெல்லா மழப்போ மிழப்பினும்
பிற்பயக்கு நற்பா லவை.

பரி:—(இ - ள்.) ஒருவன் தீயவினைகளைச் செய்து பிறரிரங்கக் கொண்டபொருளெல்லாம் இம்மையிலேயவன்றன் இரங்கப்போகா நிற்கும்; மற்றைத் தூயவினையான் வந்த பொருள்கள் முன்னிழந்தான் ஆயினும் அவனுக்குப் பின்னர் வந்து பயன் கொடுக்கும், (எ - று).

+'பின்' எனவே மறுமையு மடங்கிற்று. பொருள்களான் * அவற்றிற் குக் காரணமாய வினைகள தியல்பு கூறியவாறு.

* நூலோர் - தருமசாஸ்திர மறிந்தவர்

† கடிந்த - செய்யக்கூடாதென்று விலக்கிய.

‡ அவை - நூலோர் கடிந்த வினைகள்.

¶ துன்பத்தைத் தருவதான பொருளினது தொழிலை அப்பொருளுக் குக் காரணமான (நூலோர் கடிந்த) தொழில்களின்மேல் ஏற்றி 'அவைதா முடிந்தாலும் பீழைதரும்' என்று சொன்னமையால், இது காரியத்தின் தொழிலைக் காரணத்தின்மேலேற்றிக் கூறிய வுபசாரவழக்காம்.

+'பின்' என்று கூறினமையின், நற்பாலவை (தூயவினையால் வந்த பொருள்கள்) புண்ணிய ரூபமாகவந்து இம்மையிலேயன்றி மறுமையிலும் பயன்தருமென்பதாம். * அவற்றிற்கு - பொருள்களுக்கு.

தெளி:—(இ - ள்.) (ஒருவன்) அழக்கொண்ட வெல்லாம் - (தீயதொழில்களைச் செய்து பிறர்) இரங்கக் கொண்டபொருளெல்லாம், அழப்போம் - (இம்மையிலே அவன்றான்) இரங்கப்போகா நிற்கும், நற்பாலவை - (மற்றை) நல்ல தொழிலால்வந்த பொருள்கள், இழப்பினும் -(முன்) இழந்தானாயினும், பிற்பயக்கும் - (அவனுக்குப்) பின்வந்து பயன் கொடுக்கும், (எ - று).

'பின்' எனவே மறுமையும் அடங்கிற்று. பொருள்களால் அவற்றிற்குக் காரணமாகிய தொழில்களது இயல்பு சொல்லியபடியாம்.

(க - து) பிறரழுமாறு தான்கொண்டபொருள் தானழுமாறு பின்னர்ப் போவதாயிருத்தலால், ஒருவன் நல்லவழியில் பொருளைத் தேடல் வேண்டும் என்பது.

9. All that has been obtained with tears to the victim will depart with tears to himself ; but what has been obtained by fair means, though with loss at first, will afterward yield fruit.

கo. சலத்தாற் பொருள்செய்தே * மார்த்தல் பசுமட்
கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று.

பரி:—(இ - ள்.) அமைச்சன் தீயவினைகளாற் பொருள் படைத்து † அதனால் அரசனுக்கு ஏமஞ் செய்தல் ‡ பசிய மட்கலத்துள்ளே நீரைப்பெய்து ¶ அதற்கு ஏமஞ் செய்ததனோ டொக்கும், (எ - று).

முன் ஆக்கம் பயப்பனபோற்றோன்றிப் பின்னழிவே பயத்தலால், o அவை ‖ சலம் எனப்பட்டன. ஏமமார்த்தலென்பது ஏமார்த்தலென்றாயிற்று; ஏமத்தை யடையப்பண்ணுத லென்றவாறு. இருத்துதல் - நெடுங்காலமிருப்பச்செய்தல். + அரசனும் பொருளும் சேரப்போ மென்பதாம். () பிறரெல்

* மாக்கல் என்றும் பாடமுண்டு.

† அதனைல் - தீயதொழில்களால் சம்பாதித்த பொருளால்.

‡ பசிய மட்கலம் - பச்சை மண் பாத்திரம்.

¶ அதற்கு - பச்சை மண்பாத்திரத்திற்கு. o அவை - தீயவினைகள்.

‖ புறத்தே ஒருவாறாகப் புலப்பட்டு அகத்தே ஒருவாறாக இருப்பதென்பது சலம் என்பதன் பொருளாம். வஞ்சனை யென்றபடி.

+ பசிய (சுடாத) மட்கலத்துள்ளே நீரைவார்த்து அதனைக் காவல் செய்தால் அம்மட்கலம் அந்நீரோடு விரைவி லழிவதுபோலத் தீய தொழில்களால் சம்பாதித்த பொருளால் அரசனைக் காவல் செய்தால் அவ்வரசன் அப்பொருளோடு விரைவி லழிவா னென்பதாம்.

() மற்ற உரைகார ரெல்லாம் ஏமார்த்தலென்பதனை ஏமாத்தல் என்று பாடங்கூறி அதற்கு மகிழ்தல் என்றும், இரீஇயற்று என்பதற்கு வைத்தாற்போலுமென்றும்உரை கூறினர். அவர்கள் ஏமாத்தல் (மகிழ்தல்) என்பது தன்வினையும் இரீஇயற்று என்பது மற்றொன்றின் வினையுமாய் உவமையிலக்கணத்தோடு மாறுபடுதலைக் கவனித்தாரில ரென்பதாம்.

லாம் ஏமாத்தலென்று பாடமோதி அதற்கு மகிழ்தலென்றும், இரீஇயற்றெ ன்பதற்கு வைத்தாற்போலுமென்று முரைத்தார். அவர் அவை * தன்வினை யும் பிறிதின் வினையுமாய் உவமை யிலக்கணத்தோடு மாறுகோடல் நோக்கிற் றிலர். இவை நான்குபாட்டானும் † அதற்குக் காரணங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (மந்திரியானவன்) சலத்தால் - தீய தொழில்க ளால், பொருள் செய்து - பொருளைச் சம்பாதித்து, ஏமார்த்தல் - (அதனால் அரசனுக்கு) ஏமஞ் செய்தல், பசுமட்கலத்துள் - பசிய மட்பாத்திரத்தி னுள்ளே, நீர்பெய்து - நீரைவார்த்து, இரீஇயற்று - (அதற்கு) ஏமஞ்செய்தத னோ டொக்கும், (எ - று).

தீயதொழில்கள் முன்னே செல்வத்தைத் தருவனபோலத் தோன்றிப் பின்னே அழிவையே தருவதால், அவை சலம் என்று கூறப்பட்டன. ஏமம் ஆர்த்தல் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஏமார்த்தலென்றாயிற்று; அதன் பொருள் காவலையடையப்பண்ணுத லென்பதாம் பசுமட்கலத்துள் நீரைஇரு த்துதல் - அக்கலத்தின்கண் அந்நீரை நெடுங்காலம் இருப்பச் செய்தல். 'பசு மட், கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று' என்னும் உவமானத்தால் அரசனும் பொருளும் ஒருமிக்கக் கெடும் என்பது பெறப்பட்டது. இவை நான்குபாட் டாலும் அதற்குக் காரணம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) மந்திரி தீயதொழில்களால் பொருளைத்தேடி, அத னால் அரசனைப் பாதுகாத்தல் பச்சை மண்பாத்திரத்தில் நீரைவார் த்து அதனைப் பாதுகாப்பதுபோலவாம் என்பது.

10. For a minister to protect his king with wealth obtained by foul means is like preserving a vessel of unbaked clay by filling it with water.

நான்காவது அதிகாரம்.

வினைத்திட்பம்—Firmness of Action.

பரி:—அஃதாவது அத்தூய வினை முடிப்பானுக்கு வேண்டுவதாய மனத்திண்மை. ¶ அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

தெளி:—அஃதாவது அப் பரிசுத்தமாகிய தொழிலை முடிக்கும் மந்திரி க்கு வேண்டுவதாகிய மனவுறுதியாம். அதிகார முறைமையும் இதனாலே விளங்கும்.

* ஏமாத்தல் என்னும் வினை மந்திரியின் மீதும் இரீஇயற்று என் னும் வினை மற்றொருவர் மீதுமாய் நின்று, ஏமாத்தல் என்னும் உவமே யத்திற்கு இரீஇயற்று என்பது உவமானமாகாது விரோதப்படுதலின், அவ் வுரை பொருந்தாதென்று பரிமேலழகர் மறுத்தனர்.

† அதற்கு - பாவமும் பழியும் பயக்கும் வினை செய்யற்க என்பதற்கு.

¶ வினைத்தூய்மை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வினைத்திட்பமென் னும் அதிகாரம் வைத்த முறைமையும்.

க. வினைத்திட்ப மென்ப தொருவன் மனத்திட்ப
மற்றைய வெல்லாம் பிற.

பரி:—(இ - ள்.) வினைசெய்தற்கட் டிண்மை யென்று சொல்லப் படுவது * அதனை முடித்தற் குரியானொருவன் மனத்தினது திண்மை; † அஃதொழிந்தன வெல்லாம் ‡ அதற்குத் திண்மையென்று சொல்லப் படா, (எ - று).

ஒழிந்தனவாவன: படை, அரண், நட்பு முதலியவற்றின் றிண்மைகள். $ அவையும் ¶ அதற்கு வேண்டுவனவா யினமாகலின் 'மற்றைய' என்றும், வேண்டினும் அஃதில்வழிப் பயனிலவாகலின் 'பிற' என்றுங்கூறினார். இதனால் வினைத்திட்பமாவது இன்னதென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ – ள்.) வினைத்திட்பமென்பது - தொழில்செய்யுமிடத்து வலிமை யென்று சொல்லப்படுவது, ஒருவன் - (அதனை முடித்தற்குரியான்) ஒருவனது, மனத்திட்பம் - மனத்தினது வலிமையாம், மற்றைய வெல்லாம் –அஃதொழிந்தன வெல்லாம், பிற - (அதற்கு) வலிமையென்று சொல்லப்படுவன வல்ல, (எ - று).

ஒழிந்தனவாவன: படை, அரண், நட்பு முதலியவற்றின் வலிமைகள். அவையும் அதற்கு வேண்டுவனவா யினமாயிருத்தலால் 'மற்றைய' என்றும், அவை வேண்டுவனவாயிருந்தாலும் அம்மனவலியில்லாத விடத்துப் பயனிலவாகலால் 'பிற' என்றும் சொல்லினார். இதனால் வினைத்திட்பமாவது இன்னதென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க - ஜ.) வினைசெய்வானுக்கு அது முடிவுபெறுதற்காய வலிமை அவனது மனவலிமையேயாம் என்பது.

1. Firmness in action is simply ones firmness of mind; all other abilities are not of this nature.

உ. ஊஉ () றொரா லுற்றபி னொல்காமை யிவ்விரண்டி
னாறென்ப ராய்ந்தவர் கோள்.

பரி:—(இ - ள்.) முன் நீதிநூலாராய்ந்த அமைச்சரது துணிபு | பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாமையும், செய்யும் வினை தெய்வத்

* அதனை - வினையை. † அஃது - மனத்திண்மை.

‡ அதற்கு - வினைசெய்தற்கு.

$ அவையும் - படை, அரண்முதலியனவும்.

¶ அதற்கு - வினைசெய்தற்கு.

() தழுவுதல் என்பது தழால் என்றாயினாற்போல ஒருவுதல் என்பது ஒரால் என்றாயிற்று. | பழுதுபடும் - கெடுதியுண்டாகும்.

தாற் பழுதுபட்டவழி * அதற்குத் தளாராமையும் ஆகிய இவ்விரண்டன் வழியென்பர் நூலோர், (எ - று).

† தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச்சுப் பூண்ட வியாழ வெள்ளிகளது துணிபுதொகுத்துப் பின் நீதிநூலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமையின், ஈண்டு ‡ வினைத்தூய்மையும் உடன் கூறினார். ¶ உறுதலுடையதனை முன் 'ஊறு' என்றமையின் 'உற்றபின்' என்றும், () இவ்விரண்டின்கண்ணே பட்டதென்பார் 'இரண்டினாறு' என்றுங் கூறினார். + ஊறொராரென்றுபாடமோதுவாருமுளர்; அஃது ஒல்காமையென்னு மெண்ணோடும் இரண்டென்னுந் தொகையோடும் இயையாமை அவரறிந்திலர்.

தெளி:—(இ - ள்.) ஆய்ந்தவர் - (முன்பு நீதிநூலை) ஆராய்ந்தமந்திரிகளது, கோள் - துணிபு, ஊறு - பழுதுபடுந்தொழில்களை, ஒரால் - செய்யாமையும், உற்றபின் - (செய்யுந்தொழில் ஊழினால்) பழுதுபட்டவிடத்து, ஒல்காமை - (அதற்குத்) தளாராமையும், (ஆகிய), இவ்விரண்டின் - இவ்விரண்டினது, ஆறு - வழியாகும், என்பர் - என்று சொல்லுவர், (நூலோர்), (எ-று).

தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் மந்திரியாயிருக்குந் தன்மையை மேற்கொண்ட பிருகஸ்பதி சுக்கிரன் இவர்களது துணிவைத் தொகுத்துப் பின்னே நீதிநூ

---

* அதற்கு-பழுதுபட்டதற்கு.

† தேவர்க்கு அமைச்சுப் பூண்டவர் வியாழன் (பிருகஸ்பதி); அசுரர்க்கு அமைச்சுப் பூண்டவர் வெள்ளி (சுக்கிரன்). இவர்கள் செய்த நீதிநூல்களின் துணிவை (தீர்மானத்தை)ச் சங்கரகித்து அவர்கள்பின் தோன்றிய நீதிநூலாசிரியராகிய சாணக்கியர் காமந்தகர் கூறியபடி திருவள்ளுவநாயனார் கூறுகின்றபடியால்.

‡ வினைத்தூய்மை என்றது - ஊறொரால் (பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாமை) என்பதனை.

¶ உறுதலுடையதனை - பழுதுபடும் வினைகளை.

() ஊறொராலும் உற்றபினொல்காமையுமென்னு மிவ்விரண்டிடத்தே.

+ ஊறொரால் என்பதனை ஊறொரார் என்று பாடங்கூறுவாருமுளர்; அவ்வாறு கூறுதல் ஒல்காமை யென்னும் செவ்வெண்ணுடனும் இரண்டென்னும் தொகையுடனும் பொருந்தாமையை அவர் அறிந்திலர். ஊறொரார் என்று பாடங்கொள்ளுமிடத்து அதற்குப்பழுதுபடும் வினைகளைச் செய்யாதவர் அல்லது செய்யாதவராகி யென்று பொருள்படுதலாலும், அது [ஊறொராலும் ஒல்காமையும் ஆகிய இவ்விரண்டின் ஆறு என்று பெயர்ச்செவ்வெண் (உம்மையெண்) இரண்டென்னும் தொகைபெற்று இனிதாக வமைதல்போலாகாமல்] ஒல்காமையும் என்னும் எண்ணுடனும் இரண்டென்னும் தொகையுடனும் பொருந்தாதுபோதலாலும், அது பாடமாகாதென்று பரிமேலழகர் மறுத்தாரென்க.

லுடையார் சொல்லியபடி சொல்லுகின்றமையால், இங்கு வினைத்தூய்மையையும் உடன் சொல்லினர். (பழுது) உறுதலுடையதனை முன்னே 'ஊறு' என்று கூறினமையால் 'உற்றபின்' என்றும், ஆய்ந்தவர்கோள் வினைத்தூய்மையும் வினைத்திட்பமுமாகிய இவ்விரண்டினிடத்தே பொருந்தியதென்பார் 'இரண்டின்று' என்றும் சொல்லினர்.

(க - து.) பழுதுபடுந் தொழில்களைச் செய்யாமையும் செய்யுந் தொழில் ஊழால் பழுதுபட்டவிடத்து அதற்குத் தளராமையுமே மந்திரிகளது துணிபாம் என்பது.

2. Not to perform a ruinous act, and not to be discouraged by the ruinous termination of an act, are the two maxims which the wise say form the principles cf those ministers who have previously mastered the subject.

௩. கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை யிடைக்கொட்கி
னெற்றா விழுமந் தரும்.

பரி:—(இ - ள்.) செய்யப்படும் வினையை முடிவின்கட் புலப்படும் வகை முன்னெல்லாம் மறைத்துச் செய்வதே திட்பமாவது; அங்ஙனமன்றி இடையே புலப்படுமாயின், அப்புலப்பாடு செய்வானுக்கு நீங்காத இடும்பையைக் கொடுக்கும், (எ - று).

மறைத்துச் செய்வதாவது * அங்கமைந்து மெண்ணியவாறு பிறரறியாமலும், † தானறிந்த தூஉம் தன் ‡ னிங்கிதம், வடிவு, செயல், சொற்களான் ¶ அவருய்த் துணராமலும் அடக்கிச் செய்தல். அத் () திட்பம் ஆண்டன்மையான் வருதலின் 'ஆண்மை' எனப்பட்டது. எற்றா விழுமமாவன: பகைவர் முன்னறிந்து அவ்வினையை விலக்குதல், செய்வானை விலக்குதல் செய்வாராகலின், அவற்றான் வருவன. விழுமம் - சாதியொருமைப் பெயர். இவையிரண்டொட்டானும் ○ அதனது பகுதி கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (செய்யப்படுந்தொழிலை) கடை - முடிவில், கொட்க - வெளிப்படும்படி, செய்தக்கது - (முன்னெல்லாம் மறைத்துச்) செய்வதே, ஆண்மை - வலியாவதாம், (அவ்வாறல்லாமல்), (அத்தொழில்),

* அங்கமைந்துமெண்ணியவாறு - நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பென்னும் அங்கங்களைந்தையும் பற்றித்தான் யோசிக்கும் வகையை.

† தானறிந்த தூஉம் - தானறிந்ததையும்.

‡ இங்கிதம் - குறிப்பால் நிகழும் உறுப்பின்தொழில்.

¶ அவர் - பிறர்.

() ஆண்தன்மையால்வருந் திட்பத்தை யாண்மை யென்றது கருவியாகு பெயராம்.

○ அதனது பகுதி - வினைத்திட்பத்தினது தன்மை.

இடை - நடுவிலே, கொட்கின் - வெளிப்படுமாயின், (அவ்வெளிப்படுதல்), எற்றா - நீங்காத, விழுமம் - துன்பத்தை, தரும் - (செய்பவனுக்குக்) கொடுக்கும், (எ - று).

செய்யப்படுந் தொழிலை மறைத்துச் செய்வதாவது நாடு முதலாகிய அங்கம் ஐந்தும் எண்ணிய விதத்தைப் பிறர் அறியாமலும், தான் அறிந்ததும் தன்னிங்கிதம், வழுவு, செயல், சொற்களால் அவர் ஆராய்ந்தறியாமலும் அடக்கிச் செய்தல். அவ்வலிமை ஆண்தன்மையால் வருதலின் 'ஆண்மை' என்று கூறப்பட்டது. எற்றாவிழுமமாவன : பகைவர் முன்னறிந்து அத்தொழிலை விலக்குதலும், செய்வானை விலக்குதலும் செய்வாராதலால், அவ்விலக்குதல்களால் வருந்துன்பங்கள். விழுமம்-ஈறுதோன்றாத சாதியொருமைப்பெயர். இவை இரண்டு பாட்டாலும் அதனது பகுதி சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) செய்யப்படுந் தொழிலை முடிவில் வெளிப்படும்படி செய்துமுடிப்பதே ஒருவனுக்கு வலிமையாம்; அவ்வாறன்றி அதனிடையே வெளிப்பட்டு விடுமாயின், அது செய்பவனுக்கு நீங்காத துன்பத்தைத் தரும் என்பது.

3. So to perform an act as to publish it only at its termination is true strength; for to announce it beforehand will cause irremediable sorrow.

ச. சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

பரி:—(இ - ள்.) யாம் இவ்வினையை இவ்வாற்றுற் செய்துமெனா நிரல்படச் சொல்லுதல் யாவர்க்கும் எளிய; அதனை அவ்வாற்றனே செய்தல் யாவர்க்கும் அரியவாம், (எ - று).

சொல்லுதல், செயலென்பன சாதியொருமைப் பெயர். அரியவற்றையெண்ணிச் சொல்லுதல் திட்பமில்லாதார்க்கும் இயறலின் 'எளிய' என்றார். இதனால் * அதனதருமை கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) சொல்லுதல்-(யாம் இத்தொழிலை இவ்விதத்தால் செய்வோமென்று ஒழுங்குபடச்) சொல்லுதல், யார்க்கும்-யாவர்க்கும், எளிய-எளியனவாம், (அத்தொழிலை) சொல்லியவண்ணம்-அச்சொல்லியவிதத்தாலே, செயல்-செய்தல், அரியவாம்-(யாவர்க்கும்), அரியனவாம், (எ-று).

சொல்லுதல், செயல் என்பன ஈறுதோன்றிய சாதியொருமைப் பெயர். செய்தற்கரிய செயல்களை எண்ணிச்சொல்லுதல் மனவலிமையில்லாதவர்க்குங் கூடுமாதலால் 'எளிய' என்றார். இதனால் அதனது அருமை சொல்லப்பட்டது.

* அதனது - வினைத்திட்பத்தினது.

(க-து.) இவ்விதத்தால் முடிப்போமென்று சொல்லிய தொழிலைச் சொல்லியவாறு செய்தல் மிகவும் அரியதாம் என்பது.

4. To say how an action is to be performed is indeed very easy for any one; but far difficult is it to do according to what one has said.

௫. வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்பம் வேந்தன்க
ணூறெய்தி யுள்ளப் படும்.

பரி:—(இ-ள்.) எண்ணத்தாற் சிறப்பெய்திப் * பிறவிலக்கணங்களானும் மாட்சிமைப்பட்ட அமைச்சரது வினைத்திட்பம், வேந்தன்கண்ணே உறுதலை யெய்தலான், எல்லாரானும் நன்குமதிக்கப்படும், (எ-று).

வேந்தன்க ணூறெய்தல்-எடுத்தவினை † அதனான் முற்றுப்பெற்றுச் செல்வமும் புகழும் அவன் கண்ணவாதல். ¶ எய்தலானென்பது திரிந்து நின்றது. உள்ளல்-மதிப்பான் மறவாமை. இதனால் ० அதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) *வீறெய்தி-(எண்ணத்தினால்) சிறப்பை யடைந்து, மாண்டார்-(மற்றை யிலக்கணங்களாலும்) மாட்சிமைப்பட்ட மந்திரிகளது, வினைத்திட்பம் - தொழில்வலிமையானது, வேந்தன்கண் - அரசனிடத்தே, ஊறெய்தி-உறுதலை யடைதலால், உள்ளப்படும்-(எல்லாராலும்) நன்கு மதிக்கப்படும், (எ-று).*

வேந்தன்க ணூறெய்தல்-எடுத்ததொழில் அதனால் முடிவுபெற்றுச்செல்வமும் புகழும் அவ்வேந்தனிடத்தனவாதல். எய்தலான் என்பது எய்தி எனத்திரிந்து நின்றது. உள்ளல்- மதிப்பினால் மறவாதிருத்தல். இதனால் அதன் சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது. ஊறு- முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். ஊறு - உறுதல்.

(க-து.) மந்திரிகளது தொழில் வலிமையானது அரசர்க்குண்டாகுஞ் சிறப்பினால் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் என்பது.

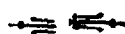
** பிறவிலக்கணங்களை அமைச்சதிகாரத்திற் காண்க.*

† அதனான்-(அமைச்சரது) மனவுறுதியால்.

¶ எய்தியென்னும் (செய்தென்னும் வாய்பாட்டு)வினையெச்சம் உள்ளப்படும் என்னும் வேறு வினைமுதலின் வினையைக் கொண்டுமுடிதற்கு விதியின்மையின், 'எய்தலா னென்பது திரிந்துநின்றது' என்று கூறப்பட்டது.

० அதன் சிறப்பு-வினைத்திட்பத்தின்சிறப்பு.

5. The firmness of those ministers who have become great by the excellence of their counsel will by attaining its fulfilment in the person of the king, be esteemed by all.

௬. எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப வெண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.

பரி:—(இ - ள்) தாமெய்த வெண்ணிய பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் அவ்வெண்ணியவாறே எய்துவர்; எண்ணியவர் அவற்றிற்கு † வாயிலாகிய வினைக்கட்டிண்மை யுடையராகப் பெறின், (எ - று).

எளிதினெய்துபவென்பார் 'எண்ணியாங் கெய்துப' என்றார். ¶ அவர் அவ்வாறல்ல தெண்ணுமையிற் றிண்ணியராகவே வினைமுடியும்; அது முடிய ० அவையாவையுங் கைகூடுமென்பது கருத்து. இதனால் † அஃதுடையா ரெய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) எண்ணிய-(தாம் அடைய) எண்ணிய பொருள்க ளெல்லாவற்றையும், எண்ணியாங்கு - அவ்வெண்ணியபடியே, எய்துப - அடைவார், எண்ணியார் - எண்ணியவர், (அவ்வெண்ணிய பொருளுக்கு வழியாகிய தொழிலினிடத்து), திண்ணியராகப் பெறின் - வலிமை யுடையவராகப் பெறின், (எ-று).

எண்ணியவற்றை எளிதாக அடைவாரென்பார் 'எண்ணியாங் கெய்துப' என்றார். அவர் அவ்வாறல்லாம லெண்ணுமையால் திண்ணியவராகவே தொழில் முடியும்; அத்தொழில் முடிய அவையெல்லாம் கைகூடுமென்பது கருத்து. இதனால் அதனையுடையவர் அடையும்பயன் சொல்லப் பட்டது.

(க - து.) செய்தொழிலி லுறுதியுடையவராக இருந்து செய்து முடிப்பவர் தாமெண்ணிய பொருளை யெண்ணியபடியே யடைவர் என்பது.

6. If those who have planned an undertaking possess firmness in executing it they will obtain what they have desired even as they have desired it.

எ. * உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
• கச்சாணி யன்னா ருடைத்து.

---

† வாயிலாகிய - காரணமான.

¶ அவர்-எண்ணியவர், அவ்வாறல்லது-தொடக்கத்தில் எண்ணியபடி யல்லாமல், எண்ணுமையின்-இடையில் பிறிதொன்றாக எண்ணுமையால்.

० அவையாவையும் - தாமடைய எண்ணிய பொருள்களெல்லாம்.

† அஃதுடையார்-வினைத்திட்ப முடையவர்.

* "சிலகற்றார்க் கண்ணு முளவாம் பலகற்றார்க், கச்சாணி யன்னதோர் சொல்" என்று அறநெறிச்சாரங்கூறுவதும், "உடலின் சிறுமைகண் டொண்புலவர் கல்விக், கடலின் பெருமை கடவார்" என்று நன்னெறி கூறுவதும், 'மடல்பெரிது தாழை மகிழினிது கந்தம், உடல்சிறிய ரென்றிருக்க வேண்டா" என்று மூதுரைகூறுவது மிங்கறியத்தக்கனவாம்.

பரி:—(இ - ள்.) உருளா நின்ற பெரிய தேர்க்கு அச்சின்கண் ஆணி போல வினைக்கண் திண்ணியாரை யுடைத்து உலகம், அதனால் * அவரை வடிவின் சிறுமை நோக்கி யிகழ்தலை யொழிக, (எ - று).

† சிறுமை 'எள்ளாமைவேண்டும்' என்பதனானும் உவமையானும் பெற்றாம். அச்சு - ‡ உருள் கோத்தமரம். ஆணி-உருள் கழலாது ¶ அதன் கடைக்கட் செருகுமது. ο அது வடிவாற் சிறிதாயிருந்தே பெரியபாரத்தைக் கொண்டுய்க்குந் திட்பமுடைத்து; அதுபோல, வடிவாற் சிறியராயிருந்தே பெரியவினைகளைக் கொண்டுய்க்குந் திட்பமுடைய அமைச்சருமுளர்; () அவரை அத்திட்ப நோக்கி அறிந்து கொள்க வென்பதாம். இதனால் || அவரை யறியுமாறு கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (உலகமானது) உருள் - உருளாநின்ற, பெருந்தேர்க்கு - பெரியதேர்க்கு, அச்சாணியன்னார்-அச்சினிடத்து ஆணிபோலத் தொழிலினிடத்து வலிமையுடையவரை, உடைத்து - உடையது, (அதனால்),உருவுகண்டு - (அவரை) வடிவினது சிறுமைநோக்கி, எள்ளாமை வேண்டும் - இகழ்தலையொழிக, (எ - று).

'எள்ளாமைவேண்டும்' என்பதனானும் 'உருள்பெருந்தேர்க்கச்சாணி'என்னும் உவமானத்தாலும் (அச்சாணியன்னாரது)சிறுமைபெறப்பட்டது.அச்சு— உருள்கோத்தமரம். ஆணி - உருள்கழலாமல் அதன்கடையில் செருகுவது. அது வடிவினால் சிறிதாயிருந்தே பெரியபாரத்தைக்கொண்டு செலுத்தும் வலிமையையுடையது; அதுபோல, வடிவினால் சிறியராயிருந்தே பெரிய தொழில்களைக்கொண்டு செலுத்தும் வலிமையையுடைய மந்திரிகளும் உளர்; அவரை அவ்வலிமைநோக்கி அறிந்துகொள்க வென்பதாம். இதனால் அவரை அறியும்விதம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) தேர்க் கச்சாணிபோலத் தொழிலில்வலிமை யுடையாரை உலகம் உடைத்தாயிருத்தலின்,எவரையும் உருவின்சிறுமை நோக்கி யிகழலாகாதென்பது.

7. Let none be despised by simply seeing their stature for there are in the world men who resemble the linch pin of the big rolling car.

அ. கலங்காது கண்ட வினைக்கட் டுளங்காது
தூக்கங் கடிந்து செயல்.

---

* அவரை-அச்சாணி யன்னாரை.

† சிறுமை - உருவத்தின் சிறுமை. ‡ உருள் - சக்கரம்.

¶ அதன்கடைக்கண் - உருள்கோத்த மரத்தின் (அச்சின்) கடையில்.

ο அது - ஆணி. () அவரை - அவ்வமைச்சரை.

|| அவரை - வினைத்திட்பமுடைய மந்திரிகளை.

பரி:—(இ - ள்.) மனந்தெளிந்து செய்வதாகத் துணிந்த வினையின்கண் பின்னசைதலின்றி நீட்டித்தலையொழிந்து செய்க, (எ - று).

கலங்கியவழி ஒழிவதும் செய்வதுபோறற் றோன்றுமாகலின், தெளிந்து பலகாலாராய்ந்து தாஞ்செய்வதாக ஓர்த்த வினையைக் 'கலங்காது கண்ட வினை' என்றார். துளங்காமை - திட்பமுடைமை.

தெளி:—(இ - ள்.) *கலங்காது - (மனம்) தெளிந்து, கண்ட - (செய்வதாகத்) துணிந்த, வினைக்கண் - தொழிலினிடத்து, துளங்காது - (பின்) அசைதலில்லாமல், தூக்கங்கடிந்து - தாமதித்திருத்தலை யொழிந்து, செயல் - செய்யக்கடவர், (எ - று).*

மனங்கலங்கியவிடத்து. ஒழியும் வினையும் செய்வதுபோல் தோன்றுமாதலால், தெளிந்து பலமுறை யாராய்ந்து தாம் செய்வதாக நிச்சயித்தவினையைக் 'கலங்காது கண்டவினை' என்றார் துளங்காமை - வலியுடைமை.

(க-து.) *மனந்தெளிந்து செய்யத்துணிந்த தொழிலைத் தாமதமில்லாது செய்தல்வேண்டும் என்பது.*

8. That action which has been firmly resolved upon must be firmly carried out without delay.

கூ. துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி
யின்பம் பயக்கும் வினை.

பரி:—(இ - ள்.) முதற்கண் * மெய்ம்முயற்சியாற் றமக்குத் துன்பம் மிக வருமாயினும் அதுநோக்கித் தளராது முடிவின்கண் இன்பம் பயக்கும் வினையைத் திட்பமுடையராய்ச் செய்க, (எ - று).

துணிவு - கலங்காமை. அஃதுடையார்க்கல்லது † கணிகமாய ‡ முயற்சித் துன்ப நோக்காது நிலையுதலுடைய ¶ பரிணமவின்பத்தை நோக்கிச் செய்தல் கூடாமையின், துணிவாற்றிச் செய்க என்றார். இவை யிரண்டுபாட்டானும் o அவர் வினை செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) *(முதலில் மெய்ம்முயற்சியினால் தமக்கு)துன்பம்—, உறவரினும் மிகவருமானாலும், (அத்துன்பத்தை நோக்கித் தளராமல் முடி*

** மெய் - உடம்பு; முயற்சி - பிரயத்தனம்.*

† கணிகமாய முயற்சி-கணப்பொழுதி லழியுமுயற்சி ‡ முயற்சித்துன்பம் - பிரயத்தனத்தால் வரும் துன்பம்.

¶ பரிணம வின்பத்தை - கடலலைபோன்று தொடர்ச்சியாகப் பரிணமித்து (தோன்றி) வரும் இன்பத்தை. [பரிணமம் - திரிவு].

o அவர் - வினைத்திட்பமுடைய மந்திரிகள்.

வில்), இன்பம் - சுகத்தை, பயக்கும் - தரும், வினை - தொழிலை, துணி வாற்றி - வலிமையுடையவராய், செய்க - செய்யக்கடவர், (எ - று).

துணிவு - மனங்கலங்காமை. (இன்பம்பயக்கும் வினையை) அக்கலங்கா மையையுடையவர்க்கல்லது மற்றவர்க்குக்கணப்போதிருப்பதாகிய(சிறிதுபொ ழுதில்நீங்குவதாகிய) முயற்சித்துன்பம் நோக்காமல் நிலைபெறுதலுடைய பரி ணாம வின்பத்தை நோக்கிச் செய்தல் கூடாமையால், துணிவாற்றிச் செய்க என்றார். இவை இரண்டுபாட்டாலும் அவர் தொழில் செய்யும்விதம் சொல் லப்பட்டது.

(க - து.) முடிவில் இன்பந்தரூந் தொழிலை முதலில் துன்பம் வரினும், சோர்வின்றி யுறுதியோடு செய்துமுடித்தல் வேண்டும்.

9. Though it should cause increasing sorrow at the outset, do with firmness that action which brings happiness in the end.

௧0. எனைத்திட்ப மெய்தியக் கண்ணும் வினைத்திட்பம்
வேண்டாரை வேண்டா துலகு.

பரி:—(இ - ள்.) வினைத்திட்பத்தை † இது நமக்குச்சிறந்ததென்று கொள்ளாத அமைச்சரை, ‡ ஒழிந்ததிட்பங்களெல்லா முடையராயவிட த்தும் நன்கு மதியார் உயர்ந்தோர், (எ - று).

மனத்தின்கண் திட்பமில்லாதார்க்குப் படை, அரண் நட்பு முதலியவற் றின் திட்பங்களெல்லாம் உளவாயினும் வினை முடியாதாம்; ஆகவே, அவை யெல்லாங் கெடும் என்பது பற்றி, உலகு வேண்டாது என்றார். இதனால் வினைத்திட்ப மில்லாதாரது இழிபு கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) உலகு-உயர்ந்தோர், வினைத்திட்பம்-தொழில்வலி மையை, வேண்டாரை-(இது நமக்குச்சிறந்ததென்று) கொள்ளாத மந்திரி களை, எனைத்திட்பம் - ஒழிந்த வலிமைகளெல்லாம், எய்தியக்கண்ணும்- உடையவராகிய விடத்தும், வேண்டாது-நன்கு மதியார், (எ-று).

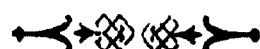
மனத்தினிடத்து வலிமையில்லாதவர்க்குப் படை, அரண், நட்பு முத லியவற்றின் வலிமைகளெல்லாம் உளவாயினும் தொழில் முடியாதாம்; முடியாதாகவே, அவ்வலிமைகளெல்லாம் கெடுமென்பதுபற்றி, உலகு வேண் டாது என்றார். இதனால் வினைத்திட்பமில்லாதவரது இழிவு சொல்லப்பட் டது.

(க - து.) வினைத்திட்பத்தை வேண்டாத மந்திரிகள் மற்றை த்திட்பங்களெல்லா முடையவரா யிருப்பினும், அவரை உயர்ந் தோர் நன்கு மதியா ரென்பது.

† இது - வினைத்திட்பம்.

‡ ஒழிந்ததிட்பம்-படை, அரண் முதலியவற்றின் வலிமை.

10. The wise will not esteem those ministers who esteem not firmness in action, whatever other qualities they may possess.

ஐந்தாவது அதிகாரம்.

வினை * செயல்வகை:—Method of action.

பரி:—அஃதாவது † அத்திட்பமுடைய வமைச்சன் ‡ அவ்வினையைச் செய்யுந்திறம். ¶ அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

தெளி:—அஃதாவது அவ்வலிமையுடைய மந்திரி அத்தொழிலைச் செய்யுந்திறமாம். அதிகார முறைமையும் இதனாலே விளங்கும்.

க. சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்த லத்துணிவு
தாழ்ச்சியுட் டங்குத றீது

பரி:—(இ - ள்.) விசாரத்திற் கெல்லையாவது விசாரிக்கின்றான் இனி $ இது தப்பாதென்னுந் () துணிவினைப் பெறுதல்; அங்ஙனந் துணிவுபெற்றவினை பின் o நீட்டிப்பின்கட் டங்குமாயின், †† அது குற்றமுடைத்து, (எ - று).

'சூழ்ச்சிமுடிவு துணிவெய்தல்' எனவே, துணிவெய்து மளவுஞ் சூழ வேண்டுமென்பது பெற்றாம். பின்னர்த்துணிவு ஆகுபெயர். நீட்டிப்பு-செய்யுங்காலத்துச் செய்யாமை. அஃதுள்வழிக் காலக்கழிவாகலானும், பகைவர் அறிந்தழித்தலானும் ‡‡முடியாமையின், ¶¶அதனைத் 'தீது' என்றார்.

** செயல் என்னுந் தொழிற்பெயர் இங்குப் பெயரெச்சப்பொருளில் வந்தது. தெரிந்து செயல்வகை யென்பதன்கண் செயலென்பது பெயரெச்சப்பொருளில் வந்திருப்பது முணர்க.*

† அத்திட்பம்-வினைசெய்தற்கண் மனவுறுதி.

‡ அவ்வினையை-பொருளையேயன்றித் தருமத்தையும் கீர்த்தியையுங் கொடுத்துச் சிறந்ததாகுந்தொழிலை.

¶ வினைத்திட்பம் வினை செய்வதற் கேதுவா யிருத்தலின், வினைத்திட்பத்தின்பின் வினை செயல்வகை வைக்கப் பட்டது.

$ இது தப்பாது - இக்காரியம் தவறாது. () துணிவினை - நிச்சயத்தை. துணிவு - உவ்விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்.

o நீட்டிப்பின்கண் - காலதாமதத்தில்.

†† அது - துணிவுபெற்றவினை நீட்டிப்பின்கண்தங்குதல்.

‡‡ முடியாமையின்—துணிவுபெற்றவினை முடியாமையின்.

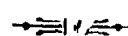
¶¶ அதனை-தாழ்ச்சியுட்டங்குதலை.

தெளி:—(இ - ள்.) சூழ்ச்சி - ஆலோசனைக்கு, முடிவு - எல்லையாவது, துணிவெய்தல் - (ஆலோசிப்பவன் இனி இது தப்பாதென்னும்) துணிவைப் பெறுதல், அத்துணிவு - அவ்வாறு துணிவுபெற்றதொழில், தாழ்ச்சியுள் - (பின்) ஆலசியத்தில், தங்குதல் - தங்குமாகில், தீது - (அது) குற்றமுடையதாம், (எ - று).

'சூழ்ச்சிமுடிவு துணிவெய்தல்' எனவே, துணிவுபெறுமளவும் ஆலோசிக்கவேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. பின்னுள்ள துணிவு - அத்துணிவு பெற்ற தொழிலையுணர்த்துதலால் தொழிலாகுபெயராம். ஆலசியம் - இனியிது தப்பாதென்று நிச்சயித்த தொழிலைச்செய்யவேண்டுங் காலத்திற்செய்யாது சோர்ந்திருத்தல். அவ்வாலசிய முண்டாயவிடத்துக்காலக்கழிவாகலாலும், பகைவர் அறிந்தழித்தலாலும் முடியாமையால், அதனைத் 'தீது' என்றார்.

(க - து.) ஆலோசித்து இனியிது தப்பாதென்று நிச்சயித்த தொழிலை விரைந்து செய்யாதிருத்தல் தீமைபயத்தலாம் என்பது.

1. Deliberation ends in forming a resolve to act; but dealy in the execution of that resolve is an evil.

௨. தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை.

பரி:—(இ - ள்.) நீட்டித்துச்செய்யும் * பகுதியவாய வினைகளுள் நீட்டிக்க; நீட்டியாது செய்யும் வினைகளுள் நீட்டியாதொழிக, (எ - று).

† இருவழியும் இறுதிக்கட்டொக்க எழாவது விரிக்கப்பட்டது. ‡ இருவகை வினைகளும் வலியானுங் காலத்தானும் அறியப்படும்; ¶ மாறிச்செயின், அவை வாயாவென்பது கருத்து. § மேல் 'தூங்காமை' என்றார்; ஈண்

* பகுதியவாய - பகுப்பினை யுடையனவாய.

† இருவழியும் - செயற்பால, வினையென்னு மிரண்டிடத்தும்.

‡ இருவகை வினைகளும் - தாமதித்துச்செய்யும் பகுப்பினவாய தொழில்களும், தாமதமில்லாதுசெய்யுந்தொழில்களும்.

¶ மாறிச்செயின் - அவ்விருவகை வினைகளையும் மாறிச்செய்தால். அஃதாவது தாமதத்திற்செய்யுந்தொழிலை விரைந்தும் விரைந்துசெய்யவேண்டிய தொழிலைத்தாமதித்துஞ்செய்தால் அத்தொழில்கள்நிறைவேறாஎன்பது.

§ இறைமாட்சி யதிகாரம் மூன்றாவது குறளில் "தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை யிம்மூன்று, நீங்கா நிலனாள் பவற்கு" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தூங்காமையென்பதற்குக் காரியங்களில் விரைவுடைமையும் என்பது பொருளாம்.

டதனைப் பகுத்துக் கூறினர். இவை இரண்டுபோட்டானும் பொதுவகையால் வினைசெய்யுந் திறங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) தூங்கி - தாமதித்து, செயற்பால - செய்யும்பகுதியனவாய தொழில்களுள், தூங்குக - தாமதம்பண்ணக்கடவன், தூங்காது - தாமதியாது, செய்யும்வினை - செய்யுந்தொழில்களுள், தூங்கற்க - தாமதஞ் செய்யாதிருக்கக்கடவன், (எ - று).

செயற்பால, வினை என்பவற்றினீற்றில் தொக்குநின்ற உள்ளென்னும் ஏழனுருபு விரித்துரைக்கப்பட்டது. இருவகைத்தொழில்களும் வலியாலும் காலத்தாலும் அறியப்படும்; மாறிச்செய்தால், அவ்விருவகைத் தொழிலும் முடிவுபெறாவென்பது கருத்து. முன்னர்த் 'தூங்காமை' என்றார்; இங்கு அத்தூங்காமையைப் பகுத்துச்சொல்லினர். இவை இரண்டுபோட்டானும் பொதுவகையால் தொழில்செய்யுந்திறம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து) தாமதித்துச் செய்யவேண்டிய தொழிலைத் தாமதித்தும் விரைந்து செய்யவேண்டிய தொழிலை விரைந்தும் செய்தல்வேண்டும் என்பது.

2. Sleep over such actions as may be done leisurely; but never sleep over such actions as are required to be done promptly.

ரு. ஒல்லும்வா யெல்லாம் வினைநன்றே யொல்லாக்காற்
செல்லும்வாய் நோக்கிச் செயல்.

பரி:—(இ - ள்.) வினைசெயுங்கால் இயலுமிடத்தெல்லாம் போராற் செய்தல் நன்று; * அஃதியலாவிடத்து † வினைமூன் றுபாயத்துள்ளும் அது முடிவதோருபாய நோக்கிச் செயக, (எ - று).

இயலுமிடம்-பகையிற் றன்வலியறியகாலம் அக்காலத்துத் தண்டமே நன்று என்றார்; அஞ்சுவது அதற்கேயாகலின். இயலாவிடம் - ஒத்தகாலமும் மெலியுகாலமும். அவ்விரண்டுகாலத்துஞ் சாம பேத தானங்களுள் அது முடியுமுபாயத்தாற் ‡ செயல் என்றார்; அவை ஒன்றற்கொன்று வேறுபா

* அஃதியலாவிடத்து - போரால் (தண்டத்தால்) செய்தல் முடியாத காலத்தில்.

† வினை மூன்றுபாயம் - தண்டம் ஒழிந்த சாமபேததானம். "எண்ணித் துணிக" என்னுங் குறளின் விசேடவுரையில் "அது (உபாயம்) கொடுத்தல் (தானம்), இன்சொற் சொல்லல் (சாமம்). வேறுபடுத்தல் (பேதம்), ஒறுத்தல் (தண்டம்) என நால்வகைப்படும்" என்று கூறியிருப்ப திங்கறியத்தக்கதாம்.

‡ செய்க என்றும் பாடமுண்டு.

டைய வேனும் உடம்படுத்தற் பயத்தாற் றம்முளொக்குமாகலின். இதனான் வலியான், ஒப்பான், மெலியானென நிலை மூவகைத் தென்பதூஉம், அவற் றன் வலியது சிறப்பும் கூறப்பட்டன.

தெளி:—(இ - ள்.) (தொழில்செய்யும்போது) ஒல்லும்வாயெல்லாம் - கூடுமிடத்தெல்லாம், வினை-போரால் (தண்டத்தாற்) செய்தல், நன்று -நல்ல தாம், ஒல்லாக்கால் - (அது) கூடாதவிடத்து, (மற்றை மூன்று உபாயத்துள் ளும்), செல்லும்வாய் நோக்கி - (அத்தொழில்) முடிவதோருபாயம் நோக்கி, செயல் - செய்யக்கடவன், (எ - று).

கூடுமிடம் - பகைவரினும் தான் வலியவனுகிய காலம். பகைவரினும் தான் வலியவனுகிய காலத்தில் தண்டமே நன்று என்று கூறினர்; பகைவர் அஞ்சுவது அத்தண்டத்திற்கே யாதலால். கூடாதவிடம் - பகைவர் வலி மைக்குத் தான் ஒத்த காலமும் இளைத்தகாலமுமாம். அவ்வொத்தகாலத்தும் இளைத்தகாலத்தும் சாம பேத தானமென்னும் உபாயங்களுள் அத்தொழில் முடியும் உபாயத்தாற் செயல் என்று கூறினர்; அச்சாம பேத தானங்கள் ஒன்றற்கொன்று வேற்றுமை யுடையனவா யிருப்பினும் சம்மதிக்கச்செய் யும் பிரயோசனத்தால் தம்முள் ஒத்திருத்தலால். இதனல் வலியான், ஒப் பான், மெலியானென்று நிலை மூவகைப்படுமென்பதும், அம்மூவகைநிலை களுள் வலியினது சிறப்பும் சொல்லப்பட்டன.

(க - து.) இயலுமிடத்தெல்லாம் தண்டத்தினலும் அது முடி யாவிடத்து மற்றைய வுபாயங்களுள் யாதொன்றாலாகிலும் மேற் கொண்ட காரியத்தை முடித்தல்வேண்டும் என்பது.

3. Whenever it is possible to overcome your enemy the act of fighting is certainly good; if not, employ some more successful means.

ச. வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்ச நினையுங்காற்
றீயெச்சம் போலத் தெறும்.

பரி:—(இ - ள்.) செய்யத்தொடங்கிய வினையும் களையத்தொடங் கிய பகையுமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டனதொழிவும் ஆராயுங் கால் தீயினதொழிவுபோலப் பின் வளர்ந்து கெடுக்கும், (எ - று).

இனி * இக்குறை என்செய்வதென்று இகழ்ந்தொழியற்க; முடியச்

* இக்குறை - வினையினது ஒழிவு, பகையினது ஒழிவு என்னுமிக் குறை. பகை, கடன், தீ, நோய் முதலியவற்றைப் பற்றறவொழிக்காது விட்டு விட்டால் அவை பின்பு இராவணன் தலைபோல் வளர்ந்து தம்மை யுடையவரை யழித்தல் பற்றி "இனி இக்குறை என்செய்வதென்று இகழ்ந் தொழியற்க; முடியச் செய்கவென்பதாம்" என்று கூறப்பட்டது.

செய்க வென்பதாம். பின் வளர்த லொப்புமைபற்றிப் * பகையெச்சமும் உடன் கூறினார். இதனான் வலியான் செய்யுந்திறங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) வினை-(செய்யத்தொடங்கிய) தொழிலும், பகை—(அழிக்கத்தொடங்கிய) பகையும், என்ற இரண்டின்-என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினது, எச்சம் - குறையும், நினையுங்கால் - ஆராயுமிடத்து, தீயெச்சம்போல - தீயினது குறைபோல, தெறும் - (பின்வளர்ந்து) கெடுக்கும்.

இனி இக்குறை யாது செய்வதென்று இகழ்ந்துவிடவேண்டாம்; அதனை முடிவுபெறச் செய்கவென்பதாம். பின்வளர்தல் ஒப்புமைபற்றிப் பகையெச்சத்தையும் வினையெச்சத்துடன் சொல்லினார். இதனால் வலியவன் செய்யுந்திறம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) வினைக்குறையும் பகைக்குறையும் தீயினதுகுறை பின் வளர்ந்து கெடுப்பதுபோல வளர்ந்து தம்மையுடையவரைக் கெடுக்கும் என்பது.

4. When duly considered, the incomplete execution of an undertaking and hos'ility will grow and destroy one like the unextinguishing remnant of a fire.

ரு. பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொ டைந்து
மிருடீர வெண்ணிச் செயல்.

பரி:—(இ - ள்.) வினை செய்யு மிடத்துப் பொருளுங் கருவியுங் காலமும் வினையும் இடனுமாகிய இவ்வைந்தனையும் மயக்கமற வெண்ணிச் செய்க, (எ - று).

¶ எண்ணொடு பிறவழியுங் கூட்டப்பட்டது. பொருள் - அழியும்பொருளும் ஆகும் பொருளும். கருவி - தன்றானையும் மாற்றார்தானையும். காலம்-தனக்காங்காலமும் அவர்க்காங்காலமும். வினை - தான் வல்லவினையும்அவர் வல்லவினையும். இடம் - தான் வெல்லுமிடமும் அவர் வெல்லு மிடமும். இவற்றைத் தான் வென்றி யெய்துந்திறத்திற் பிழையாமலெண்ணிச் செய்க வென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) (தொழில் செய்யுமிடத்து) பொருள் - பொருளும், கருவி - கருவியும், காலம்-காலமும், வினை - தொழிலும், இடனொடு-இடமும், (ஆகிய), ஐந்தும் - இவ்வைந்தனையும், இருடீர - மயக்கமற, எண்ணி - ஆலோசித்து, செயல் - செய்யக்கடவன், (எ - று).

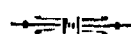
* பகையெச்சமும் - பகையினது குறையும்.

¶ "என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி, யொன்றும்வழி யுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே" என்னுந் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இடையியற் சூத்திர மிங்கறியத்தக்கது.

எண்ணுப் பொருளில் வந்த ஒடு என்னும் இடைச்சொல்லைப் பொருள் முதலியவற்றோடுங்கூட்டிப் பொருளொடு கருவியொடு காலமொடு வினையொடு இடனொடு என்று கொள்க. பொருள் - அழியும் பொருளும் ஆகும் பொருளும். கருவி - தன் சேனையும் பகைவர்சேனையும். காலம் - தனக்கு ஆங்காலமும் பகைவர்க்கு ஆங்காலமும். வினை - தான் (வெல்லுதலில்) வல்ல தொழிலும் பகைவர் (வெல்லுதலில்) வல்லதொழிலும். இடன்-தான் வெல்லும் இடமும் பகைவர்வெல்லும் இடமும். பொருள் முதலிய விவற்றை (அமைச்சன்) தான் வெற்றிபெறுந்திறத்தில் தப்பாமல் ஆலோசித்துச் செய்கவென்பதாம்.

(க - து.) செய்யுந்தொழிலைப் பொருள் கருவி முதலியவற்றை மயக்கமற ஆலோசித்துச் செய்தல்வேண்டும் என்பது.

5. Perform an action with due consideration as to money, means, time, execution & place.

ரு. முடிவு மிடையூறு முற்றியாங் கெய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

பரி:—(இ - ள்.) வினைசெய்யுங்கால் அது முடிதற்குளதாம் **முயற்சியும் அதற்குவரு மிடையூறும்** அது நீங்கி * **முடிந்தாற் றனெய்தும் பெரும்பயனும்** † **சீர்தூக்கிச் செய்க,** (எ - று).

முடிவு - ஆகுபெயர். முயற்சி யிடையூறுகளதளவிற் ‡ பயனதளவு பெரிதாயிற் செய்க வென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) (தொழில் செய்யுமிடத்து) முடிவும் - (அத்தொழில் முடிதற்கு உளதாகிய) முயற்சியையும், இடையூறும் - (அத்தொழிற்கு வரும்) இடையூற்றையும், முற்றியாங்கு - (அவ்விடையூறுநீங்கி) முடிந்தால், எய்தும்-(தான்) அடையும், படுபயனும் - பெரும்பயனையும், பார்த்து - சீர்தூக்கி, செயல் - செய்யக்கடவன், (எ - து).

முடிவு என்னுங் காரியப்பெயர் அதனது காரணமான முயற்சியை யுணர்த்துதலால் காரியவாகுபெயராம். முயற்சியளவினும் இடையூறளவினும் பயனளவு பெரிதாயிருந்தால் தொழிலைச்செய்கவென்பதாம்.

(க - து.) முயற்சி இடையூறு பயன் என்னு மூன்றனையுமாலோசித்துத் தொழிலைச் செய்தல்வேண்டும் என்பது.

* முடிந்தால் - வினை முடிந்தால். † சீர்தூக்கி - பலவழியானும் ஆராய்ந்து. ‡ பயனதளவு - வினைசெய்தலா லுண்டாகும் பிரயோசனத்தின் அளவு.

6. An action is to be performed with due consideration as to the exertion required, the obstacles to be encountered and the great profit to be gained on its completion.

எ. செய்வினை செய்வான் செயன்முறை யவ்வினை
யுள்ளறிவா னுள்ளங் கொளல்.

பரி:—(இ - ள்) அவ்வாற்றுஞ் செய்யப்படும் வினையைத் தொடங்கினன் செய்யு முறைமையாவது * அதனதுளப்பாட்டினை யறிவான் கருத்தினைத் தானறிதல், (எ - று).

அவ்வாறென்றது † பொருள் முதலிய வெண்ணலையும் முடிவுமுதலிய தூக்கலையும். உள்ளறிவான் - முன்செய்து போந்தவன். அவன் கருத்து - அவன் செய்து போந்த உபாயம். அதனை யறியவே, தானும் அதனைச் செய்து பயனெய்துமென்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் ஒப்பான் செய்யுந் திறங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) *செய்வினை - (அவ்வாற்றால்) செய்யப்படுந் தொழிலை,* செய்வான் - *செய்யத்தொடங்கினவன்,* செயன்முறை-*செய்யுமுறைமையாவது,* அவ்வினை - *அத்தொழிலினது,* உள் - *உளப்பாட்டை,* அறிவான் - *அறிபவனது,* உள்ளம் - *கருத்தினை,* கொளல் - *(தான்) அறிதல்.*

அவ்வாறென்றது பொருள் முதலியவற்றை எண்ணலையும் முடிவு முதலியவற்றை ஆராய்தலையும். உள்ளறிவான் - முன் செய்து கைவந்தவன். அவன்கருத்து - அவன் செய்துவந்த உபாயம். அவ்வுபாயத்தை அறியவே, தானும் அவ்வுபாயத்தினால் தொழிலைச் செய்து பயனை யடைவானென்பதாம். இவைமூன்று பாட்டாலும் ஒப்பவன் செய்யுந்திறம் சொல்லப்பட்டது.

(க-து.) *தொழிலைச் செய்யுமிடத்து அதனை முன்செய்து பயனடைந்தவரது கருத்தினைப்பொட்டிச் செய்தல் வேண்டும் என்பது.*

7. The method of performance for one who has begun an action is to ascertain the gist of him who knows the secret thereof.

அ. வினையான் வினையாக்கிக் கோட லனைகவுள்
யானையால் யானையாத் தற்று.

பரி:—(இ - ள்.) செய்கின்ற வினையாலே அன்னது பிறிது மோர்

* *அதனது உளப்பாட்டினை-அவ்வாற்றாற் செய்யப்படும் வினையினது யதார்த்த நிலையினை.*

† *பொருள் முதலியவற்றை வெண்ணலை யிவ்வதிகாரத்தின் 5-வது குறளிலும், முடிவுமுதலியவற்றை யாராய்தலை 6-வது குறளிலுங்காண்க.*

வினையை முடித்துக்கொள்க; * அது † மதத்தானனைந்த ‡ கபோலத்தினை யுடைய யானையாலே அன்னது பிறிதுமோர் யானையைப் பிணித்ததனே டொக்கும், (எ - று).

பிணித்தற்கருமை தோன்ற +'நனைகவுள்'என்பது பின்னுங்கூட்டப்பட்டது. தொடங்கிய வினையானே பிறிதுமோர் வினையை முடித்தற் குபாயமாமாறு எண்ணிச் செய்க; செய்யவே, ¶ அம்முறையான் எல்லாவினையும் எளிதின் முடியுமென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) வினையான்-(செய்கின்ற) தொழிலினலே, வினை-(அத்தன்மையதாகிய வேறொரு) தொழிலை, ஆக்கிக்கோடல் - முடித்துக்கொள்ளக்கடவன், (அது), நனைகவுள் - (மதத்தால்) நனைந்த கபோலத்தினையுடைய, யானையால் - யானையினலே, யானை - (அத்தன்மையதாகிய வேறொரு) யானையை, யாத்தற்று - கட்டியதனே டொக்கும், (எ - று).

கட்டுதற் கருமைதோன்ற 'நனைகவுள்' என்பது பின்வந்த யானையென்பதனேடுங் கூட்டப்பட்டது. தொடங்கிய தொழிலினலே வேறுமொரு தொழிலை முடித்தற்கு உபாயமாகும்விதத்தை யாலோசித்துச் செய்க;செய்யவே, அந்தக் கிரமத்தினல் எல்லாத் தொழிலும் எளிதாக முடியுமென்பதாம்.

(க - து.) ஒருவன் செய்யத்தொடங்கிய தொழிலாலே அத்தன்மையதாகிய வேறொரு தொழிலையும் முடித்துக்கொள்ளக் கடவன் என்பது.

8. To make one undertaking the means of accomplishing another akin to it is like making one rutting elephant the means of capturing another.

கூ. நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே
யொட்டாரை யொட்டிக் கோளல்.

பரி:—(இ - ள்.) வினைசெய்வானுற் றன் னட்டார்க்கு இனியவற்றைச் செய்தலினும் விரைந்து செய்யப்படும்; தன் பகைவரோடு ஒட்டாரைத் தனக்கு நட்பாக்கிக் கோடல், (எ - று).

அவ்வினை வாய்த்தற் பயத்தவாய § இவ்விரண்டும் பகைவர்க்குத் தன்

* அது - செய்கின்றதொழிலாலே அத்தன்மையதாகிய வேறொருதொழிலை முடித்துக்கொள்ளுதல்.

† மதத்தால் - மதநீரால். ‡ கபோலம் - கன்னம்.

+ நனைகவுள் என்பதைப் பின்வந்த யானையென்பதனேடுங் கூட்டி மதத்தா னனைந்த கபோலத்தினையுடைய பிறிது மோர்யானையை யென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

¶ அம்முறையான் - தொடங்கிய தொழிலாலே வேறுமொருதொழிலை முடித்தற்கு உபாயம் ஆகும்வகையை யாலோசித்துச் செய்யுங்கிரமத்தால்.

§ இவ்விரண்டும் - நட்டார்க்கு நல்லசெயல், ஒட்டாரை யொட்டிக்கொளல் என்னும் இவ்விரண்டும்

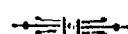
* மெலிவு புலனுவதன்முன்னே செய்க வென்பார் 'விரைந்தது' என்றார்; விரைந்து செய்யப்படுவதென்றவாறு. வினைசெய்யுந்திறமாகலிற் பகைவரோ டொட்டா ராயிற்று. † தன்னொடொட்டார் பிறருட் கூடாமல் ‡ மாற்றி வைத்த லெனினு மமையும்.

தெளி:—(இ - ள்.) (தொழில்செய்பவனால்) நட்டார்க்கு-(தனது) நட்பினர்க்கு, நல்லசெயலின் - இனிமையான வற்றைச் செய்தலினும், ஒட்டாரை-(தனதுபகைவருடன் பகைத்துப்) பொருந்தாதிருப்பவரை, ஒட்டிக்கொளல் - (தனக்கு) நட்பாக்கிக்கொள்ளுதல், விரைந்தது - விரைந்து செய்யப்படுவதாம், (எ - று).

அத்தொழில் பலித்தலைப் பயனாக வுடையனவாய இவ்விரண்டு காரியங்களும் பகைவர்க்குத் தன்னுடையசோர்வு வெளிப்படுவதன் முன்னே செய்க என்பார் 'விரைந்தது' என்று கூறினார். விரைந்த தென்பது விரைந்துசெய்யப் படுவது என்றவாறாம். இவ்வதிகாரம் பகைவருடன் போர் முதலியவற்றைச்செய்யும் வகையைக் கூறுவதாகலால், ஒட்டாரென்பவர் தன் பகைவருடன் கூடாதாரென்பதாயிற்று.

(க - து.) தொழில் செய்யுமமைச்சன் தனது பகைவரது பகைவரைத்தனக்குச் சிநேகமாக்கிக்கொள்ளுதல் தனது சிநேகிதருக்கு இனிமையானவற்றைச் செய்தலினும் நன்றாம் என்பது.

9. One should rather hasten to secure the alliance of the foes of one's enemies rather than do good service to one's friends.

கo. உறைசிறியா ருண்ணடுங்க லஞ்சிக் குறைபெறிற்
கோள்வர் பெரியார்ப் பணிந்து.

பரி:—(இ - ள்.) அளுமிடஞ்சிறியராய அமைச்சர் தம்மின் வலியார் எதிர்ந்தவழித் தம்பகுதி நடுங்குதலையஞ்சி, ¶ அந்நிலைக்கு வேண்டுவதாய சந்தி கூடுமாயின், அவரைத் தாழ்ந்து $ அதனை யேற்றுக்கொள்வர். ()

இடம்-நாடும் அரணும். ✝ அவற்றது சிறுமை ஆள்வார்மேலேற்றப்பட்

* மெலிவு - பொருள் படை வலி முதலியவற்றால் தனது பகைவரினுந் தான் குறைவடைந்திருத்தல்.

† 'ஒட்டாரை யொட்டிக்கொளல்' என்பதற்கு ஒட்டாரை-தனதுபகைவரை, ஒட்டிக்கொள்ளல்—மற்றொருவரிடத்துக்கூடாதவாறு வேறுபடுத்தி வைத்தல் என்று பொருள் கூறினும் ஒக்கும் என்பதாம்.

‡ மாற்றிவைத்தல - வேறுபடுத்தல் (பேதம்) என்னும் உபாயம்.

¶ அந்நிலைக்கு - தம்பகுதியுஞ்சும் அந்நிலைமைக்கு.

$ அதனை - சந்தி கூடுதலை.

✝ நாடு அரண்களின் சிறுமையை அவற்றை யாளுகின்றவர்மே லேற்றி 'உறை சிறியார்' என்று கூறினார். இஃது இடத்தினது சிறுமை இடத்தையுடையவர் மேலாய வுபசார வழக்காம்.

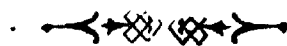
டது. மெலியாரோடு * சந்திக்கு வலியார் † இயைதலரிதாகலின் 'பெறின்' என்றார். ‡ அடியிலே மெலியராயினார் ¶ தம்பகுதியுமஞ்சி நீங்கின் $ முதலொடுங் கெடுவராகலின், + அது வாராமற் o சிறிது கொடுத்துஞ் சந்தியை யேற்றுக் கொள்க வென்பதாம். ()பணிதல் மான முடையார்க்குக் கருத்தன்மையின் 'கொள்வர்' என உலகியலாற் கூறினார். இவை மூன்று பாட்டானும் மெலியான் செய்யுந்திறங் கூறப்பட்டது

தெளி:—(இ - ள்.) உறைசிறியார் - ஆளுமிடஞ் சிறியராகிய மந்திரிகள், (தம்மின் மிக்க வலியுடையவர் எதிர்ந்த விடத்து), உஃ - (தமது) அங்கங்கள், நடுங்கல் - நடுங்குதலுக்கு, அஞ்சி-பயந்து, குறைபெறின் - (அந்நிலைக்கு வேண்டுவதாகிய) சந்திகூடுமாயின், பெரியார்-அப்பெரியவரை, பணிந்து - தாழ்ந்து, கொள்வர் - (அதனை யேற்றுக்) கொள்ளுவர், (எ - று).

இடம்-நாடும் அரணும். அந்நாட்டரண்களின் சிறுமை அவற்றை யாளுகின்றவர்மேல் ஏற்றப்பட்டது. மெலியாரோடுசந்திக்கு வலியாரியைதல் அரிதாகலால் 'பெறின்' என்றார். அடியிலே மெலியராயினார் தம்மங்கங்களும் அஞ்சி நீங்கினால் முதலோடுங் கெடுவராகலின், அதுவாராமற் சிறிதுபொருள் கொடுத்தும் சந்தியை ஏற்றுக்கொள்க வென்பதாம். பணிதல்மானமுடையவர்க்குக் கருத்தல்லாமையால் 'கொள்வர்' என உலகியலாற் சொல்லினார். இவை மூன்று பாட்டாலும் மெலியவன் செய்யுந் திறம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) ஆளுமிடஞ் சிறியராகிய மந்திரிகள் தம்மினும் வலியார் தம்மை யெதிர்ந்தவிடத்து அவரைப் பணிந்து சமாதானமாக விருத்தலை மேற்கொள்வர் என்பது.

10. Ministers of small states, afraid of their people being frightened, will submit to and acknowledge their superior foes, if the latter offer them a chance of reconciliation.

ஆறாம் அதிகாரம்.

¶¶ தூது:—The Ambassador.

பரி:—அஃதாவது ††சந்தி விக்கிரகங்கட்கு ‡‡வேற்றுவேந்தரிடைச்

* சந்திக்கு - சமாதானத்திற்கு. † இயைதல் - பொருந்துதல்.
‡ அடியிலே - போர்செய்ய ஆரம்பித்த காலத்திலே.
¶ தம்பகுதியும் - தமது சேனை, நட்பு முதலிய அங்கங்களும்.
$ முதலொடும் - அடியோடும். + அது - முதலொடுங் கெடுதல்.
o சிறிதுகொடுத்தல் - தான மென்னும் உபாயம்.
() பணிதல்-பகைவர்க்குத் தாழ்ந்தொழுகுதல்.

¶¶ "வேத மாந்தர் வேந்தரென் றிருவர்க்குந், தூது போதற் றொழிலுரித் தாகும்." "சிறப்புப் பெயர்பெறிற் செப்பிய விரண்டு, முதற்குரி மரபின வொழிந்தோ ரிருவர்க்கும்." என்பது அகப்பொருள் விளக்கம்.

†† அமைச்சு அதிகாரம் மூன்றாவது குறளின் விசேடவுரையில் "வடநூலார் இவற்றுட் பொருத்தலைச் சந்தி யென்றும், பிரித்தலை விக்கிரகமென்றும் கூறுப" என்று கூறப்பட்டிருத்தல் இங்கறியத் தக்கது. சந்தி விக்கிரகம்-கூடுத்துக்கெடுத்தலாம். ‡‡ வேற்று வேந்தர்-தம்மரசனோடு வேறுபட்ட அரசர்.

செல்வாரது தன்மை. * அவ்விரண்டனையும் மேல் வினை செயல்வகை என்றமையின், † இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. ‡ தான் வகுத்துக் கூறுவான் ¶ கூறியது கூறுவானெனத் தூது இருவகைப்படும்; அவருள் $ முன்னோன் ┼ அமைச்சனோடொப்பானாகலானும் o பின்னோன் () அவனிற் காற்கூறு குணங் குறைந்தோனாகலானும் †† இஃதமைச்சியலாயிற்று.

தெளி:—அஃதாவது பொருத்தல் பிரித்தல்களுக்கு வேற்றரசரிடத்துச் செல்வாரது தன்மை. (பொருத்தல் பிரித்தலென்னும்) அவ்விரண்டனையும் முன் வினைசெயல்வகை என்றமையால், இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. தான் வகுத்துக்கூறுவான் கூறியது கூறுவான் எனத்தூது இருவகைப்படும் ; அவருள் முன்னோன் மந்திரியோடொப்பானாகலானும் பின்னோன் அவனிலுங் காற்பங்கு குணங் குறைந்தோனாகலானும் இஃது அமைச்சியலாயிற்று.

க. அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு.

பரி:—(இ - ள்.) தன்சுற்றத்தார்மாட்டு அன்புடையனாதலும் அமைச்சுப் பூணற்கமைந்த குடியின்கட் பிறந்தலும் அரசர்சாதிவிரும்பும் பண்புடையனாதலும் தூதுவார்த்தை சொல்லுவானுக் கிலக்கணம், (எ-று).

‡‡ முன்னைய விரண்டானும், முறையே சுற்றத்தார்க்குத் தீங்குவாராமற் றான் பேணியொழுகலும், ¶¶ தன்முன்னோர் தூதியல் கேட்டறிதலும்

* அவ்விரண்டனையும் - சந்திவிக்கிரகங்களையும்.

† இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது- தூது என்னும் இவ்வதிகாரம்வினைசெயல்வகை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது

‡ தான் வகுத்துக் கூறுவான் -ஒரு காரியத்தைத் தான் பிறரோடு சொல்லும் வகையையும்,அதற்கு அவர் சொல்லும் உத்தரவையும், அவ்வுத்தரவுக்குப் பின்தான் சொல்லும் வகையையும் மேலும் மேலும் தானே கற்பித்துக் கொண்டு சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றவகை பேசுந் தூதன்.

¶ கூறியது கூறுவான் -கிளிப்பிள்ளையைப் போன்று தன்னரசன் தன்னிடத்துக் கூறியதை மாத்திரம் வேற்று வேந்தரிடத்துக் கூறுந் தூதன்.

$ முன்னோன் - தான் வகுத்துக் கூறுவான் .

┼ "ஆதிநூ லமைச்சர்க் கோது மாண்பெலா மமைந்து நின்றான், தூதனாச் சொல்லிற் சொல்லாச் சூழ்பொரு ளில்லை" என்பது சூளாமணி.

o பின்னோன் - கூறியது கூறுவான் .

() அவனில் - தான் வகுத்துக் கூறுவானிலும். †† இஃது-தூது.

‡‡ முன்னைய விரண்டானும் - அன்புடைமை, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் என்று முன்னுள்ள இரண்டானும்.

¶¶ தன் முன்னோர் தூதியல் கேட்டறிதலும்-தனது தகப்பன் பாட்டன் முதலாயினோர் தூதராயொழுகிய தன்மையைக் கேட்டுள்ளத்தமைத்தலும்.

பெற்றும். * 'வேந்தவாம் † பண்புடைமை' முன்னர் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகற்கட் பெறப்படும். ‡ அதனால் வேற்றரசரும் 0 அவன் வயத்தராதல் பெறுதும்.

தெளி:—(இ - ள்.) அன்புடைமை-(தன் சுற்றத்தாரிடத்து) அன்புடையவனாதலும், ஆன்றகுடிப்பிறத்தல் - (அமைச்சர்தொழில் செய்தற்கு) அமைந்தகுடியில் பிறத்தலும், வேந்தவாம் பண்புடைமை - அரசர்சாதி விரும்பும் குணமுடையவனாதலும், தூதுரைப்பான் - தூதுவார்த்தையைச் சொல்லுவானுக்கு, பண்பு - இலக்கணமாம், (எ - று).

முன்னையவிரண்டானும், முறையே சுற்றத்தார்க்குத் தீங்குவாராமல் தான் (அவரைப்) பாதுகாத்து நடத்தலும், தன்முன்னோரது தூதினியல்பைக் கேட்டறிதலும் பெற்றும். 'வேந்தவாம் பண்புடைமை' பின்வரும் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகலென்னு மதிகாரத்திற்பெறப்படும். அதனால் வேற்றரசரும் அவன் வயத்தினராதல் பெறப்படும்.

(க-து.) அன்புடைமை, நற்குடிப்பிறப்பு, அரசர் விரும்புங்குணமுடைமையென்னு மிவை தூதனது இலக்கணங்களாம் என்பது.

1. The qualifications of an ambassador are affection for his relatives, a high birth, and the possession of attributes pleasing to the royalty.

உ. அன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்
கின்றி யமையாத மூன்று.

பரி:—(இ - ள்.) தம்மரசன்மாட் டன்புடைமையும் அவனுக்கு

* மனு தர்மசாஸ்திரம் ஏழாவதத்தியாயத்தில் "சர்வ சாஸ்திரங்களையு மறிந்தவனும்,சொற்குறி கண்சிமிட்டுதல் முதலிய சமிக்கை, சிட்டிகைபோடுதல் முதலிய செய்கை என்னுமிவற்றைக் கண்டறிபவனும்,பொருளாசையில்லாதவனும், சமர்த்தனும், நற்குலத்திற பிறந்தவனும் இருக்கிற ஒரு தூதனை அரசன் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்".

"அந்தத்தூதன் யாவரிடத்தும் அன்புள்ளவனும், சமர்த்தனும், பொருளாசை யில்லாதவனும், ஞாபக முள்ளவனும், தேசகாலங்களை யறிந்தவனும், தேகபுஷ்டியுள்ளவனும், பயமில்லாதவனும், சம்ஸ்கிருத முதலிய பாஷைகளைப் பேசுகிறவனும் இருந்தால் அரசனுக்குப் பெருமையை யுண்டுபண்ணுவான்" என்று கூறுவது மிங்கறியத்தக்கது.

† பண்புடைமையாவது பெருமை சான்றாண்மைகளில் தாம் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளுமறிந்து அவற்றிற்கொத்து நடத்தலாம். "பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்" என்பது கலித்தொகை.

‡ அதனால் -வேந்தவாம் பண்புடைமையால். 0 அவன்- தூதன்.

† ஆவனவறியு மறிவுடைமையும் ‡ அவற்றைவேற்றரசரிடைச்சொல்லுங்கால் ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வன்மையு மெனத் தூதுரைக்க வுரியார்க்கு இன்றியமையாத குணங்கள் மூன்று, (எ - று).

ஆராய்தல் - ¶ அவற்றிற் குடம்படுஞ் சொற்களைத் தெரிதல். 'இன்றியமையாத மூன்று' எனவே, அமைச்சர்க்குச் சொல்லிய § பிற குணங்களும் வேண்டுமென்பது பெற்றாம். இவை யிரண்டு பாட்டானும் + இருவகையார்க்கும் பொதுவிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) *அன்பு - (தம்மரசனிடத்து) அன்புடைமையும், அறிவு-(அவ்வரசனுக்கு ஆவனவற்றை யறியும்) அறிவுடைமையும்,(அவற்றை வேற்றரசரிடத்துச் சொல்லும்போது), ஆராய்ந்த சொல்வன்மை-ஆராய்ந்து சொல்லுதல் வலிமையும், (என), தூதுரைப்பார்க்கு - தூதுசொல்ல வுரியவர்க்கு, இன்றியமையாத - அவசியமாக வேண்டிய குணங்கள், மூன்று - மூன்றாம். (எ - று).*

ஆராய்தல் - அவ்வன்பு முதலிய வற்றிற்குச் சம்மதிக்குஞ் சொற்களைத் தெரிதல். 'இன்றி யமையாத மூன்று' எனவே, மந்திரிகளுக்குச் சொல்லிய மற்றைக் குணங்களும் வேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இவை இரண்டு பாட்டாலும் இருவகைத் தூதர்க்கும் பொதுவிலக்கணம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து) தூதுரைக்க வுரியாரது முக்கிய குணங்கள் அன்பு, அறிவு, சொல்வன்மை யென்னு மிம்மூன்றுமாம் என்பது.

2. Love to his sovereign, knowledge of his affairs, and a discriminating power of speech before other sovereigns are the three essential qualfications of an ambassador.

ஙு. நூலாரு ணூல்வல்ல னாகுதல் வேலாருள்
வென்றி வினையுரைப்பான் பண்பு.

பரி:—(இ - ள்.) வேலையுடைய வேற்றரசரிடைச் சென்று தன்னரசனுக்கு வென்றிதரும் வினையைச் சொல்லுவானுக்கு இலக்கணமாவது நீதிநூலை யுணர்ந்த அமைச்சரிடைத் தான் அந்நூலை வல்லனாதல், ().

---

† *ஆவன - நன்மை தருவன.*

‡ *அவற்றை- அன்புடைமையையும் அறிவுடைமையையும்.*

¶ *அவற்றிற்கு - தம்மரசன்மாட் டன்புடைமைக்கும் அவ்வரசனுக்காவனவறியும் அறிவுடைமைக்கும்.*

§ *பிறகுணங்களும் - அமைச்சுமுதல் வினைசெயல்வகை யீறாக வுள்ள அதிகாரங்களில் கூறியுள்ள வேறுகுணங்களும்.*

+ *இருவகையார்க்கும் - தான்வகுத்துக் கூறுவான் கூறியதுகூறுவான்* என்னும் இருவகைத் தூதர்களுக்கும்.

கோறன் மாலையரென்பது தோன்ற * 'வேலார்' என்றும், † தூது வினையிரண்டுமடங்க 'வென்றிவினை'என்றுங் கூறினர். வல்லனதல்-உணர்வு மாத்திர முடையராய ‡ அவர் முன் வகுக்குமாற்ற லுடையனதல்.

தெளி:—(இ – ள்.) வேலாருள் - வேலினையுடைய வேற்றரசரிடத்து, (சென்று), வென்றி - (தன்னரசனுக்கு) வெற்றியைத் தருகின்ற, வினையுரைப்பான், தொழிலைச் சொல்லுவானுக்கு, பணபு-இலக்கணமாவது, நூலாருள் - நீதிநூலை யறிந்த மந்திரிகளிடத்து, நூல்வல்லனுதல் - (தான்) அந் நீதி நூலில் வல்லவனுதல், (எ-று).

வேற்றரசர் கொல்லுந்தன்மையுடையா ரென்பதுதோன்ற'வேலார்'என்றும், தூதுபோதல் தன்னரசனுக்கு வெற்றியைத் தருகின்ற வினையைக் கூறுதலென்னு மிரண்டுமடங்க'வென்றிவினை'என்றும், சொல்லினர். வல்லவனுதல்-அறிதல் மாத்திர முடையவராகிய அவர் முன் தான்வகுத்துக் கூறும் வல்லமை யுடையவனுதல்.

(க - து.) நீதிநூலுணர்ந்த மந்திரிகளிடத்துத் தான் நீதிநூலில் வல்லவனு யிருத்தல் தூதனுக்கு இலக்கணமாம் என்பது.

3. To be powerful in politics among those who are learned in ethics is the character of him who speaks to lance-bearing kings on matters of triumphs to his own sovereign.

ச. அறிவுரு வாராய்ந்த கல்வியிம் மூன்றன்
செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு.

பரி:—(இ - ள்.) இயற்கையாகிய வறிவும் கண்டார் விரும்புந் ¶தோற்றப்பொலிவும்பலரோடும்பலகாலு மாராயப்பட்டகல்வியுமென $ நன்கு மதித்தற்கேதுவாய இம்மூன்றனது கூட்டத்தை யுடையான் வேற்று வேந்தரிடைத் தூதுவினைக்குச் செல்க, (எ - று).

o இம்மூன்றும் ஒருவன்பாற் கூடுதலரிதாகலின் 'செறிவுடையான்' என்றார். + இவற்றான் நன்குமதிப்புடையனுகவே, வினை யினிது முடியுமென்பது கருத்து.

---

* தலைமைபற்றி 'வேலார்' என்று கூறப்பட்டது. இது (வேல்) மற்றப் படைகளுக்கும் உபலட்சணமாம்.

† தூது வினை யிரண்டும்- தூதுபோதலும் தன்னரசனுக்கு ஆவனவற்றைச் செய்தலுமென்னு மிரண்டும். தூது-சந்தி (பொருத்தல்) ஆம்; வினை-விக்கிரகம் (பிரித்தல்) ஆம்.

‡ அவர் முன் - நீதிநூலை யுணர்ந்த மந்திரிகளுக்கு முன்.

¶ தோற்றப்பொலிவு - வடிவத்தின் விளக்கம்

$ நன்குமதித்தற் கேதுவாய - மிகவும் கௌரவித்தற்குக் காரணமாய.

o இம்மூன்றும் - அறிவு, உருவு, ஆராய்ந்தகல்வி யென்னும் இந்த மூன்றும். + இவற்றான் - அறிவு முதலியவற்றால்.

தேளி:—(இ - ள்.) அறிவு - (இயற்கையாகிய) அறிவும், உருவு-(கண்டார் விரும்பும்) தோற்றப் பொலிவும், ஆராய்ந்தகல்வி - (பலரோடும் பலகாலும்) ஆராயப்பட்ட கல்வியும், (என), இம்மூன்றன்-(நன்கு மதித்தற்கு ஏதுவாகிய) இம்மூன்றனது, செறிவுடையான் - கூட்டத்தையுடையவன், வினைக்கு - (வேற்றரசரிடத்துத் தூதுரைக்கும்) தொழிலுக்கு, செல்க - செல்லக்கடவன், (எ - று).

இம்மூன்றும் ஒருவனிடத்துக் கூடுதல் அரிதாகலால்'செறிவுடையான்' என்றார். இவற்றால் நன்கு மதிப்புடையவனாகவே, மேற்கொண்ட தொழில் இனிது முடியுமென்பது கருத்து.

(க - து.) இயற்கையறிவும்தோற்றப்பொலிவும்ஆராய்ந்தகல்வியுமுடையவன் தூதுபோதற் றொழிலுக் குரியவனாவன் என்பது.

4. He who has combined in him sense, an attractive bearing and well tried learning, may go on a mission to the courts of other rulers.

ரு. தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாந் தூது.

பரி:—(இ-ள்.) வேற்றரசர்க்குப் பலகாரியங்களைச் சொல்லும்வழிக் காரணவகையாற் றொகுத்துச் சொல்லியும், இன்னாத காரியங்களைச் சொல்லும் வழி * வெய்யசொற்களை நீக்கி யினிய சொற்களான் மனமகிழச்சொல்லியும், தன்னரசனுக்கு நன்மையைப் பயப்பவனே தூதனாவான், (எ - று).

பலகாரியங்கட் குடம்படாதார் † பாரம்பரையான் ‡ அவற்றிற்குக் காரணமாய தொன்றைச்சொல்ல அதனால் ¶ அவை வினையுமாறாய்த்துணர அருமையானுஞ் $ சுருக்கத்தானு முடம்படுவர்; இன்னாதவற்றிற் குடம்படாதார் தம்மனமகிழச்சொல்ல அவ்வின்னாமை காணாது உடம்படுவாராதலின், + அவ்விருவாற்றானும் தன்காரியந் தவறாமல் முடிக்கவல்லா னென்பதாம். எண்ணும்மைகள் விகாரத்தாற் றொக்கன.

தேளி:—(இ - ள்.) (வேற்றரசர்க்குப் பலகாரியங்களைச் சொல்லுமிடத்து) தொகச்சொல்லி - (காரணவகையால்) தொகுத்துச் சொல்லியும்,

* வெய்யசொற்களை - கேட்பதற்குப் பிரியமாகாத சொற்களை.

† பாரம்பரை-ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து யாதாவதொன்றன் வாயிலாகத் தொடர்ந்திருப்பதாம்.

‡ அவற்றிற்கு - பலகாரியங்களுக்கு. ¶ அவை - பலகாரியங்கள்.

$ சுருக்கத்தானு முடம்படுவர்-சொல்வது சுருக்கமாயிருத்தலாலுஞ் சம்மதிப்பர்.

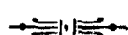
+ அவ்விருவாற்றானும் - தொகச்சொல்லுதலாலும் தூவாதநீக்கி நகச்சொல்லுதலாலும்.

(இனிமையல்லாத காரியங்களைச் சொல்லுமிடத்து), தூவாதநீக்கி-வெய்ய சொற்களை நீக்கி, நகச்சொல்லி - (இனிமையாய சொற்களால் மன) மகிழச் சொல்லியும், நன்றி பயப்பது - (தன்னரசனுக்கு) நன்மையைச் செய்ப வனே, தூதாம்-தூதனுவான், (எ-று).

பலகாரியங்களுக்கு உடம்படாதவர் பரம்பரையால் அப்பல காரியங்களை யும் முடித்தற்குக் காரணமாய தொரு காரியத்தைச்சொல்ல அதனுல் அவை பயன்படும் விதத்தை ஆலோசித்தறிய அருமையாலும் சுருக்கத்தாலும் உடன்படுவர்; இனிமையில்லாத காரியங்களுக்கு உடம்படாதவர் தமது மனமகிழச்சொல்ல அவ்வினிமையில்லாமை தோன்றுமையால் உடம்படுவ ராதலால், அவ்விருவழியாலும் தூதன் தன் காரியத்தைத் தவருமல் முடிக்க வல்லானென்பதாம். சொல்லி, சொல்லி யென்னும் இரண்டிடத்திலும் எண்ணுப்பொருளில்வந்த உம் என்னும் இடைச்சொற்கள் செய்யுள் விகா ரத்தால் தொக்குநின்றன.

(க - து.) வேற்றரசரிடத்துத் தான் சென்ற காரியத்தைத் தொகுத்து அவர் விரும்புமாறு சொல்லுபவனே தன்னரசனுக்கு நன்மை பயக்குந் தூதனுவான் என்பது.

5. He is an ambassador who in the presence of other rulers speaks concisely, avoids harsh words, talks so as to make them smile, and thereby brings good to his own sovereign.

சு. கற்றுக்கண் ணஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தாற்
றக்க தறிவதாந் தூது.

பரி:—(இ - ள.) நீதிநூல்களைக் கற்றுந் தான்சென்ற கருமத்தைப் பகைவேந்தர் மனங்கொளச்சொல்லி, அவர் செயிர்த்து நோக்கின் அந நோக்கிற் கஞ்சாது, காலத்தோடு பொருந்த * அது முடிக்கத்தக்க வுபாயமறிவானே தூதனுவான், (எ - று).

அவ்வுபாய மறிதற்பொருட்டு நீதிநூற்கல்வியும், † அதனுனன்றிப் பிறிதொன்றுன் முடியுங்காலம் வரின் அவ்வாறு முடிக்கவேண்டுதலிற் காலத்தாற் றக்கதறிதலும் இலக்கணமாயின.

தெளி:—(இ - ள்.) கற்று-(நீதிநூல்களைக்) கற்று, (தான்சென்ற கரு மத்தை), செல - (பகைவேந்தர்) மனங்கொள, சொல்லி-கூறி, கண்ணஞ் சான்-(அப்பகைவேந்தர் கோபித்துப்பார்த்தால) அப்பார்வைக்கு அஞ்சாது, காலத்தால்- காலத்தோடு, (பொருந்த), தக்கது-(அதுமுடிக்கத்) தக்க உபாயத் தை, அறிவது-அறிபவனே, தூதாம்- தூதனுவான், (எ-று).

* அது.- தான்வந்த கருமத்தை.
† அதனுனன்றி - நீதிநூற் கல்வியாலல்லாமல்.

அவ்வுபாயத்தை யறிதற்பொருட்டு நீதிநூற் கல்வியும், அதனுலன்றிமற் ருென்ருல் முடியுங்காலம் வரின் அவ்வாறு முடிக்கவேண்டுதலால் காலத் தாற் றக்கதறிதலும் தூதனுக்கு இலக்கணமாயின.

(க-து.) நீதிநூலுணர்ந்து, பகையரசர் மனங்கொளத் தான் சென்ற கருமத்தைச் சொல்லி, அவர்கோபித்துப் பார்ப்பதற்கஞ் சாது, காலத்தோடு பொருந்த அது முடித்தற்கா முபாயத்தை யறிபவனே தூதனுவான் என்பதாம்.

6. He is an ambassador who having studied politics, talks impressively, is not afraid of the angry looks of enemical rulers and knows to employ the art suited to the time.

எ. கடனறிந்து காலங் கருதி யிடனறிந்
தெண்ணி யுரைப்பான் றலை.

பரி:—(இ-ள்.) வேற்றரசரிடத்துத் தான் செய்யு முறைமையறி ந்து, அவர் செவ்விபார்த்துச் சென்ற கருமஞ் சொல்லுதற்கேற்ற இட மறிந்து, சொல்லுமாற்றை முன்னே விசாரித்து, அவ்வாறு சொல்லு வான் தூதரின் மிக்கான், (எ-று).

செய்யுமுறைமையாவது * அவர் நிலையும், தன்னரசனிலையும், தன்னி லையும் † தூக்கி ‡ அவற்றிற்கேற்பக் ¶ காணுமுறைமையும்சொல்லுமுறை மையும் $ முதலாயின. செவ்வி-தன்சொல்லை யேற்றுக்கொள்ளும் மனநிகழ் ச்சி. † அது காலவயத்ததாகலிற் § 'காலம்' என்ருர். இடம்-தனக்குத்துணை யாவா O ருடனுயவிடம். எண்ணுதல்-தான் () அதுசொல்லுமாறும், அதற்கு அவர் சொல்லு முத்தரமும், அதற்குப்பின் றன் சொல்லுவனவுமாக இவ் வாற்ருன் மேன்மேற் ருனே கற்பித்தல். வடநூலார் †† இவ்விருவகையா

* அவர்-வேற்றரசர். † தூக்கி-நன்ருகவாராய்ந்து.

‡ அவற்றிற்கேற்ப-வேற்றரசர்நிலை, தன்னரசனிலை, தூதாகவந்த தன் னிலையென்பனவற்றிற்குப் பொருந்த.

¶ காணுமுறைமையும்-வேற்றரசரைப் பார்க்குங் கிரமமும்.

$ முதலாயின என்றமையின், வேற்றரசாது குணம், இங்கிதம், ஆகா ரம், செயல் என்பனவற்றை யறிதலுங் கொள்க. † அது-செவ்வி (சமயம்).

§ ஒருகாலத்திலுண்டாகும் (தன்சொல்லை யேற்றுக்கொள்ளும்) மன நிகழ்ச்சி (மனத்தின்தன்மை) யைக் காலமென்றது (கார் அறுத்தது என் பதுபோலக்) காலவாகு பெயராம்.

O உடனுய-கூட விருக்கின்ற. () அது-தான்வந்த கருமத்தை.

†† இவ்விருவகையாருடன்-தான் வகுத்துக் கூறுவான் கூறியது கூறு வான் என்னு மிருவரோடு.

ருடன் ஓலைகொடுத்து நிற்பாரையுங்கூட்டித் தூதரைத் * தலை, இடை, கடையென்று வகுத்துக் கூறினாராகலின், அவர் மதமுந் தோன்றத் 'தலை' என்றார். தூதென்பது † அதிகாரத்தான் வந்தது. இவை ஐந்துபாட்டானும்தான்வகுத்துக்கூறுவான திலக்கணங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) கடன்-(வேற்றரசரிடத்துத் தான்செய்யும்) முறைமையை, அறிந்து - தெரிந்து, காலங்கருதி - (அவ்வேற்றரசரது) சமயம்பார்த்து, இடனறிந்து - (சென்றகருமஞ் சொல்லுதற்கு ஏற்ற) இடத்தைத் தெரிந்து, எண்ணி - (சொல்லும்வழியை முன்னே) விசாரித்து, உரைப்பான் - (அவ்விதம்) சொல்லுவான், தலை-(தூதருள்) மிக்கானவன், (எ-று)

செய்யும்முறைமையாவது அவர் நிலையும், தன்னரசனிலையும், தன்னிலையும் சீர்தூக்கி அவற்றிற்குப்பொருந்தக்காணும் முறைமையும்சொல்லுமுறைமையும் முதலாயின. சமயம்-தன்சொல்லை யேற்றுக்கொள்ளும் மனநிகழ்ச்சி. அது காலத்தின் வசத்ததாகலால் 'காலம்' என்றார். இடம் - தனக்குத்துணை யாவார் உடனாகியவிடம். எண்ணுதல் - தான் அது சொல்லும் விதமும், அதற்கு அவர்சொல்லும் உத்தரமும், அதற்குப்பின் தான்சொல்லுவனவு மாக இவ்வழியால் மேலுமேலும் தானேயெண்ணுதல். வடநூலார் இவ்விருவகையாருடன் ஓலைகொடுத்து நிற்பாரையுங் கூட்டித்தூதரைத் தலை, இடை, கடை என்றுவகுத்துச் சொல்லினாராதலால், அவர்மதமுந்தோன்றத் 'தலை' என்றார். தூதென்பது அதிகாரத்தால் வந்தது. இவை ஐந்து பாட்டாலும் தான்வகுத்துக் கூறுவானது இலக்கணம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) வேற்றரசரிடத்துத் தான்செய்யும் முறைமை, காலம், இடமென்னு மிவற்றை யறிந்தாலோசித்துச் சொல்பவனே தூதருள் தலைமை யுடையவனாவான் என்பது.

7. He is the chief among ambassadors who understands the proper decorum before other princes, seeks the proper occasion, knows the most suitable place and delivers his message after due consideration.

* "தானறிந்து கூறுந் தலைமற் றிடையது, சொன்னரைந்த தீதென்று கூறுமாற்-றானறியா, தோலையே காட்டுங் கடையென் றொருமூன்று, மேலையோர் தூதுரைத்த வாறு" என்று பாரதவெண்பா கூறுகின்றது. இங்குத் தூது போதற்கு உரியவர் வேதியரும், வேந்தரும், அரசனாற் சிறப்புப்பெற்ற வணிகரும் சூத்திரருமாவரென்று அறியத்தக்கது. பாரதத்திலுள்ள உலூகன் தூது, சஞ்சயன் தூது, கிருஷ்ணன் தூதுகளால் வேதியர் வேந்தர்களின் தூதின் விஷயம் நன்குவெளியாம். இவ்வாறன்றித் தேவர் முதலியோரும் தூது சென்றதுண்டு. அது சூரபதுமனிடத்து வீரவாகுதேவரும், இராவணனிடத்து அனுமாரும் அங்கதனும் தூதுசென்றிருத்தலாலறிதற் பாற்றும்.

† அதிகாரத்தான்- தூது என்னும் அதிகாரத்தினால்.

அ. தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை யிம்மூன்றின்
வாய்மை வழியுரைப்பான் பண்பு.

பரி:—(இ-ள்.) தன்னரசன் வார்த்தையை அவன்சொல்லியவாறே வேற்றரசருக்குச் சென்று சொல்லுவான இலக்கணமாவன * பொருள் காமங்களாற் றூயனாதலும் தனக்கு அவரமைச்சர் துணையாந்தன்மையுந் துணிதலுடைமையும் இம்மூன்றோடு கூடிய மெய்ம்மையுமென விவை.

பொருள் காமங்கள்பற்றி வேறுபடக் கூறாமைப்பொருட்டுத் தூய்மையும், தன்னரசனுக்கு உயர்ச்சி கூறியவழி எம்மனோர்க் † கஃதியல் பெனக் கூறி ‡ அவர் வெகுளி நீக்குதற்பொருட்டுத் ¶ துணைமையும், இது சொல்லின் இவரேதஞ் செய்வரென்றொழியாமைப்பொருட்டுத்துணிவுடைமையும், யாவரானுந் தேறப்படுதற்பொருட்டு மெய்ம்மையும் வேண்டப்பட்டன. இன் ஒடுவின் பொருட்கண் வந்தது.

தெளி:—(இ-ள்.) வழி-(*தன்னரசன் வார்த்தையை அவன்சொல்லிய*) *படியே, உரைப்பான்-(வேற்றரசருக்குச்சென்று) சொல்லுவானது, பண்பு - இலக்கணமாவன, தூய்மை-(பொருளாலும் காமத்தாலும்) பரிசுத்தனாதலும், துணைமை-(தனக்கு அவ்வேற்றரசரது மந்திரிகள்) துணையாந்தன்மையும், துணிவுடைமை - துணிதலையுடைமையும், இம்மூன்றின் - இம்மூன்றனோடு, (கூடிய),வாய்மை-மெய்ம்மையும், (என்றிவைகளாம்), (எ-று).*

பொருள் பற்றியும் காமம் பற்றியும் வேறுபடச்சொல்லாமைப் பொருட்டுத் தூய்மையும், தன்னரசனுக்கு உயர்ச்சி சொல்லிய விடத்து எம்போல்வார்க்கு அவ்வாறு சொல்லுதல் இயல்பென்றுசொல்லி அவரது கோபத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் துணைமையும், இதுசொன்னால் இவர் துன்பஞ்செய்வாரென்று ஒழியாமைப்பொருட்டுத் துணிவுடைமையும், யாவராலும் நம்பப்படுதற்பொருட்டு மெய்ம்மையும் வேண்டப்பட்டன. மூன்றின் என்னுமைந்தனுருபு தனக்குரியபொருளைவிட்டு மூன்றோடு என மூன்றும் வேற்றுமையின் உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில் வந்தது. இவ்வாறு வருவது வேற்றுமை மயக்கமெனப்படும். மூன்றின்-மூன்றனோடு. இன்-ஐந்தனுருபு; ஓடு-மூன்றனுருபு.

(க - து.) *தூதனுக் கிலக்கணமாவது அவன் தூய்மையும் துணைமையும், துணிவும், வாய்மையும் உடைத்தா யிருத்தலாம்.*

---

* *பொருள் காமங்களால் தூயனாதலாவது-பொருளிலும் சிற்றின்பத்திலும் பற்றில்லாதவனா யிருத்தல். "உறுபொருள் காமம் விருப்புறாத் தூய்மை" என்று விநாயக புராணங் கூறுகின்றது.*

† *அஃதியல்பெனக்கூறி - உயர்ச்சி கூறுதல் சுபாவமெனச் சொல்லி.*

‡ *அவர் - வேற்றரசர்.*

¶ *துணைமையும்-வேற்றரசரது மந்திரிகள் தனக்குத் துணையாயிருத்தலும். அனுமானுக்கு விபீஷணனும், கண்ணனுக்கு விதுரரும் துணையாயிருந்தமை யிங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.*

8. The qualifications of the ambassador who faithfully delivers his sovereign's message, are purity, the support of foreign ministers and boldness, coupled with truthfulness in addition to the aforesaid three.

௯. * விடுமாற்றம் வேந்தர்க் குரைப்பான் வடுமாற்றம்
வாய்சோரா வன்க ணவன்.

பரி:—(இ-ள்.) தன்னரசன் சொல்லிவிட்ட வார்த்தையை வேற்றரசர்க்குச் சென்று சொல்லவுரியான் தனக்கு வருமேதந்திற்கஞ்சி † அவனுக்குத் தாழ்வான வார்த்தையை வாய்சோர்ந்துஞ் சொல்லாத ‡ திண்மையை யுடையான், (எ-று).

¶ *தாழ்வு சாதி தருமமன்மையின், ο 'வடு' என்றார். () 'வாய்சோரா' எனக்காரியங் காரணத்து ளடக்கப்பட்டது.*

தெளி:—(இ-ள்.) விடுமாற்றம்-(தன்னரசன்சொல்லி) விட்டவார்த்தையை, வேந்தர்க்கு வேற்றரசர்க்கு, (சென்று), உரைப்பான் - சொல்லுதற்கு உரியவன், (தனக்குவரும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி), வடுமாற்றம்-(அவனுக்குத்) தாழ்வானவார்த்தையை, வாய்சோரா-வாய்சோர்ந்துஞ்சொல்லாத, வன்கணவன்-திண்மையை யுடையான், (எ-று).

தாழ்வு சாதி தருமமல்லாமையால், அத்தாழ்வை 'வடு' என்றார். தாழ்வான வார்த்தையைச் சொல்லாமையாகிய காரியத்தை அதன் காரணமாகிய வாய்சோராமையிலடக்கி 'வாய்சோரா' என்று கூறப்பட்டது.

---

* *"தடுமாற்ற மின்றித் தகைசான்ற சொல்லான், வடுமாற்றம் வாய்சோரானுகி-விடுமாற்றம், எஞ்சாது கூறி யிகல்வேந்தன் சீறுங்கால்,அஞ்சா தமைவது தூது" என்பது பாரதவெண்பா.*

† *அவனுக்கு-தன்னரசனுக்கு.* ‡ *திண்மை - மனவுறுதி.*

¶ *தாழ்வு சாதிதருமமன்மையின்-பகைவர்க்குத்தாழ்வான வார்த்தைசொல்லுதல் அரசர்சாதி தருமமல்லாமையினுல். கிருஷ்ணன் முதலாயினேர் தூதுசென்ற விடத்துத் தம்மரசர்க்குத் தாழ்வானவார்த்தை சொல்லா தொழுகியவாறிங் கறிதற் பாலதாம்.*

ο *ஆயுத முதலியவற்றால் உடம்பிலுண்டாயகுறி வடு எனப்படும். அரசர் தாழுதற்குரியராகா (அஃதாவது அந்தணர் சான்றேர் அருந்தவத்தோர் முதலியோராகா) ரிடத்துத் தாழ்வானவார்த்தையைச் சொல்லுதல் அவர்க்கு வடுப்போன்று மாருத பழியையுண்டாக்குதல்பற்றித் தாழ்வானவார்த்தையை 'வடுமாற்றம்' என்று கூறினர்.*

() *தாழ்வான வார்த்தையைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் வாய்சோருதலாம்; தாழ்வானவார்த்தையைச் சொல்லாமைக்குக் காரணம் வாய்சோராமையாம். வாய்சோருதல்-அச்சத்தால் வாய்குளறுதல்.*

(க - து.) தன்னரசன் சொல்லிவிட்ட வார்த்தையை அவனுக்குத் தாழ்வுவாராவாறு வேற்றரசர்க்குத் தனக்குவரும் துன்பத்திற்கஞ்சிச் சோர்வடையாது சொல்பவனே தூதருள் திண்மையுடையவனுவான் என்பது.

9. He alone is fit to communicate his sovereign's reply to other kings who possesses the firmness not to utter even inadvertently what may reflect discredit on the latter.

கO. இறுதி பயப்பினு மெஞ்சா திறைவற்
குறுதி பயப்பதாந் தூது.

பரி:—(இ - ள்.) * அவ்வார்த்தை தன்னுயிர்க்கிறுதி தருமாயினும் † அதற்கஞ்ச் யொழியாது தன்னரசன் சொல்லியவாறே ‡ அவனுக்கு மிகுதியை வேற்றரசரிடைச் சொல்லுவானே தூதனுவான், (எ-று).

'இறுதிபயப்பினும்' என்றதனுல், ¶ ஏனையபயத்தல் சொல்லவேண்டாவாயிற்று இவை மூன்றுபாட்டானுங் கூறியது கூறுவானதிலக்கணங்கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) இறுதிபயப்பினும் • (அவ்வார்த்தை தன்னுயிர்க்கு) முடிவைத் தருமாயினும்,எஞ்சாது-(அதற்கு) அஞ்சியொழியாது,(தன்னரசன் சொல்லிய படியே), இறைவற்கு-அவ்வரசனுக்கு, உறுதி - மிகுதியை, பயப்பது - (வேற்றரசரிடத்துச்) சொல்லுவானே, தூதாம்-தூதனுவான், (எ-று).

'இறுதிபயப்பினும்' எனறு கூறினமையால், மற்றைத்துன்பங்களைச் செய்தல் சொல்லவேண்டுவதில்லையாயிற்று. இவை மூன்றுபாட்டாலுங்கூறியது கூறுவானது இலக்கணம் சொல்லப்பட்டது.

(க-து.) தனக்கு முடிவைத் தருவதாயினும் வேற்றரசரிடத்துத் தன்னரசன் சொல்லிய சொல்லைச் சொல்லியவாறு அஞ்சாது சொல்பவனே தூதனுவான் என்பது.

10. He is an ambassador who fearlessly seeks his sovereign's good though it should cost him his life to deliver his message.

* அவ்வார்த்தை-தன்னரசன் சொல்லிவிட்டவார்த்தை

† அதற்கு-தன்னுயிர்க்கு முடிவைத்தருதற்கு.

‡ அவனுக்கு மிகுதியை-தன்னரசனுக்கு மேன்மையை.

¶ ஏனைய பயத்தல் என்றமையின், காவலில்வைத்தல், கையிற் கிட்டி போட்டடித்தல், கைகால்களைக் குறைத்தல், கண்ணைப்பிடுங்கல் முதலியவற்றையுங் கொள்க. வீரவாகுதேவரைச் சூரபதுமன் கொல்லுமாறு உத்தரவு செய்ததும், அனுமானை இராவணன் வாலிற்றுணி சுற்றிக்கொளுத்திவிட்டதும், கண்ணனைத் துரியோதனன் பங்குழியிற் கொல்லுமாறு முயற்சித்ததும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

ஏழாம் அதிகாரம்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்:—

Service under the Sovereign.

பரி:—அஃதாவது அமைச்சர் அரசரைப் பொருந்தி யொழுகுமாறு. * இது 'வேந்தவாம் பண்புடைமை'என † மேலே ‡ வேண்டப்பட்டமையின், தூதின்பின் வைக்கப்பட்டது.

தெளி:—அஃதாவது மந்திரிகள் அரசரைப் பொருந்தி நடக்கும் விதமாம். இது 'வேந்தவாம் பண்புடைமை' என்று முன்னே வேண்டப்பட்டமையால், தூதின்பின் வைக்கப்பட்டது.

க. ¶ அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்.

பரி:—(இ-ள்.) ○ மாறு படுதலையுடைய அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் அமைச்சர் அவரை மிக நீங்குவதும் மிகச்செறிவதுஞ் செய்யாது, தீக்காய்வார்போல இடைநிலத்திலே நிற்க. (எ-று).

() கடிதின் வெகுளுந் தன்மையரென்பது தோன்ற 'இகல் வேந்தர்' என்றார். மிகவகலிற் பயன் கொடாது மிகவணுகின் †† அவமதிபற்றித் தெறும் வேந்தர்க்கு, மிகவகலிற் குளிர் நீக்காது மிகவணுகிற் சுடுவதாய ‡‡ தீயோடொத்தாய தொழிலுவமம் பெறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) இகல்-மாறுபடுதலையுடைய, வேந்தர்-அரசரை, சேர்ந்து-அடுத்து, ஒழுகுவார்-நடக்கும் மந்திரிகள், (அவ்வரசரை), அகலாது - மிக நீங்குவதும், அணுகாது-மிக நெருங்குவதும், (செய்யாது), தீக்காய்வார்போல்க-நெருப்பிற் குளிர்காய்வார்போல நடுவானவிடத்திலே நிற்கக் கடவர், ().

---

* இது - மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்.

† மேலே - தூததிகாரத்தின் முதற் குறளிலே.

‡ வேண்டப்பட்டமையின்-விரும்பப்பட்டமையின்.

¶ "அக்கினி பராமுகமாய்த் தனதருகே வந்தவனை மாத்திரந் தகிக்கும்; அரசனுகிய அக்கினி கோபித்துக்கொண்டால் தனதானியம் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளோடும் அழித்துப்போடும்" என்று மனுதரும சாஸ்திரம் ஏழாவதத்தியாயத்தில் கூறுவதும், "தீண்டி னூர்தமைத் தீச்சுடு மன்னர்தீ, ஈண்டு தங்கிளையோடு மெரித்திடும்" என்று சீவகசிந்தாமணி கூறுவதும் இங்கறியத் தக்கனவாம்.

○ மாறுபடுதல்-விரோதப்படுதல்.

() கடிதின்வெகுளுந் தன்மையர் - முன் கோபக்காரர். †† அவமதிபற்றி-தம்மை மதியாமையைக் குறித்து

‡‡ இகல்வேந்தர் தொழிலுக்கு (மிக நீங்கினால் குளிரைப் போக்காதும் மிக நெருங்கினால் சுடுவதுமாய) நெருப்பினது தொழிலை உவமானமாகக் கூறினமையின், இக்குறள் தொழிலுவமையணியாம்.

அரசர் விரைவில் கோபிக்குந் தன்மையர் என்பது தோன்ற' இகல்வேந் தர்'என்றார். மிகநீங்கினால் பயனைக்கொடாது மிகநெருங்கினால் மதியாமை பற்றி வருத்தும் வேந்தர்க்கு மிக நீங்கினால் குளிரை நீக்காது மிக நெருங்கி னால் சுடுவதாய நெருப்போடுளதாய தொழிலுவமானம் பெறப்பட்டது.

(க - து.) மாறுபடுதலை யுடைய அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் மந்திரிகள் அவரை மிக நீங்குவதும் மிக நெருங்குவதுஞ் செய்யா திருக்கக் கடவர் என்பது.

1. Ministers who serve under fickle-minded monarchs should behave like those who warm themselves by being neither too far, nor too near the fire.

உ. மன்னர் விழைப விழையாமை மன்னரான்
மன்னிய வாக்கந் தரும்.

பரி:—(இ-ள்.)தம்மாற் சேரப்பட்ட மன்னர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பாதொழிதல், அமைச்சர்க்கு அவரானே நிலைபெற்ற செல் வத்தைக் கொடுக்கும், (எ-று).

ஈண்டு 'விழைப' என்றது * அவர்க்குச் சிறப்பாகவுரியவற்றை. அவை: † நுகரப்படுவன, ஒப்பனை, ‡ மேன்மையென்றிவை ¶ முதலாயின. () இவ ற்றை || ஒப்பிறகஞ்சித் தாம் விழையாதொழியவே, அவ்வச்சநோக்கி யுவந் து $ அவர்தாமே எல்லாச்செல்வமும் நல்குவரென்பது கருத்து. எனவே அவற்றை விரும்பிற் () கேடுதருமென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்). மன்னர்-(தம்மால் சேரப்பட்ட) அரசர், விழைப- விரும்புவனவற்றை, விழையாமை - (தாம்) விரும்பாதொழிதல், (மந்திரி

* அவர்க்கு-தாஞ்சேர்ந்த அரசர்க்கு.

† நுகரப்படுவன-செவிமுதலிய ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கப்படும் (விரோத மின்றிய) சப்தாதி விஷயங்கள். "அறியப்படுந் தன்மையிற் போக சாதனமாயுள்ளது விஷயம்." என்று தருக்ககௌமுதி கூறுகின்றது.

‡ மேன்மை-யாவர்க்கும் மேலாக விருக்குந் தன்மை

¶ முதலாயின என்றமையின், வெண்கொற்றக்குடை, வீரக்கழல், முடி, செங்கோல் முதலியவற்றையுங் கொள்க

() இவற்றை-அரசர்க்குச்சிறப்பாகவுரிய நுகரப்படுவனமுதலியவற்றை.

|| ஒப்பிறகஞ்சி-அரசர்க்குள்ள ஆறங்கங்களுள் ஒரங்கமாயுள்ள தாம் அவ்வரசர்க்குச் சமமாக விருத்தற்குப்பயந்து.

$ அவர்தாமே- அவ்வரசரே.

() "அறத்தொடு கல்யாண மாள்வினை கூறை, யிறப்பப் பெருகியக் கண்ணுந் திறப்பட்டார், மன்னரின் மேம்பட்ட செய்யற்க செய்பவேல், மன்னிய செல்வங் கெடும்". என்பது ஆசாரக் கோவை.

களுக்கு), மன்னரால்-அவ்வரசராலே, மன்னிய-நிலைபெற்ற, ஆக்கம்-செல்வத்தை, தரும்-கொடுக்கும், (எ-று).

இங்கு 'விழைப'என்றது அவ்வரசர்க்குச் சிறப்பாக உரியவற்றை. அவை: நுகரப்படுவன, அலங்கரித்துக் கொள்ளுதல், மேன்மையென்ற இவை முதலாயினவாம். இவற்றைச் சமமாய்த் தோன்றுவதற்கு அஞ்சித்தாம் விரும்பாதொழியவே, அவ்வச்சநோக்கி மகிழ்ந்து அவர்தாமே எல்லாச் செல்வமும் அம்மந்திரிகளுக்குத் தருவரென்பது கருத்து. எனவே, நுகரப்படுவன முதலியவற்றை விரும்பினுல் அது மந்திரிகளுக்குக் கேடுதரும் என்பதாம்.

(க-து.) தம்மரசர் விரும்புவனவற்றை விரும்பாத மந்திரிகளுக்கு எல்லாச் செல்வமும் அவ்வரசராலுண்டாம் என்பது.

2. For ministers not to long for the things desired by their kings will through the kings themselves yield them ever-lasting wealth.

௩. போற்றி னரியவை போற்றல் கடுத்தபின்
றேற்றுதல் யார்க்கு மரிது.

பரி:—(இ - ள்.) அமைச்சர் தம்மைக்காக்கக் கருதின் அரியபிழைகள் தங்கண் வாராமற் காக்க, * அவற்றை வந்தனவாகக் கேட்டு அவ்வரசர் ஐயுற்றல் அவரைப் பின்றெளிவித்தல் யாவர்க்கு மரிதாகலான்.

அரியபிழைகளாவன: அவராற் பொறுத்தற்கரிய † அறைபோதல், ‡ உரிமையொடு மருவல், அரும்பொருள் வெளவல் என்றிவை முதலாயின. அவற்றைக் காத்தலாவது () ஒருவன் சொல்லியக்கால் தகுமோவென் றையு

---

* அவற்றை - அரியபிழைகளை.

† அறைபோதல் - கீழறுத்துச் செல்லுதல். அஃதாவது எலி புலப்படாவாறு கீழே யறுத்துச்சென்று தானிருக்க மிடத்தைக் கெடுத்தல்போல, அமைச்சன் புலப்படாவகை யொழுகித் தன்னரசன் கெடுதற்குரிய காரியங்களைப் பகை மன்னருடன் கூடிச்செய்தல்.

‡ அரசர்க்கு உரிமையாய (சொந்தமான) மகளிரைப் பண்பாகுபெயரால் உரிமையென்று கூறினர். "அறம்பொரு ளின்பம்" என்னுங் குறளின் விசேடவுரையில் "இன்பவுபதையாவது தொன்றுதொட்டு உரிமையோடு பயின்றுளொரு தவமுதுமகளை விட்டு அவளால் உரிமையுள் இன்னுள் நின்னைக்கண்டு வருத்தமுற்றுக் கூட்டுவிக்கவேண்டுமென்று என்னை விடுத்தாள்; அவளைக்கூடுகையாயின் நினக்குப் பேரின்பமேயன்றிப் பெரும்பொருளுங் கைகூடுமெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல்" என்று கூறியிருத்தலால் இது நன்குவிளங்கும்.

() ஒருவன் அரசரிடத்துச் சென்று இவ்வமைச்சன் அரியபிழைகளைச் செய்கின்றான் என்று சொல்லியவிடத்து, இப்பிழைகளை அவ்வமைச்சன்

ருது தகாதென்றே * அவர் துணிய வொழுகல். † ஒருவாற்றாற் றெளிவித் தாலும் கடன் கொண்டான் றோன்றப் பொருடோன்று மாறுபோலக் கண் டுழியெல்லாம் அவை நினைக்கப்படுதலின் 'யார்க்குமரிது' என்றார். இவை மூன்றுபாட்டானும் ‡ அது பொதுவகையாற் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (மந்திரிகள்) போற்றின் - (தம்மைக்) காத்துக் கொள்ள வெண்ணினால், அரியவை - அரியபிழைகள், போற்றல் - (தம்மிட த்துவாராமற்) காக்கக்கடவர், கடுத்தபின் - (அப்பிழைகளை வந்தனவாகக் கேட்டு அவ்வரசர்) சந்தேகித்தால், தேற்றுதல் - (அவரைப்பின்) தெளிவித் தல், யார்க்கும் - எத்தகையார்க்கும், அரிது - கூடாது, (ஆகலால்), (எ - று).

அரியபிழைகளாவன: அவ்வரசரால் பொறுத்தற்கரிய கீழறுத்தல், (அவ் வரசருக்கு)உரிமையாயுள்ள மகளிருடன் புணருதல்,கிடைத்தற்கரிய பொரு ள்களை யபகரித்தல் என்ற இவை முதலாயின. அவ்வரியபிழைகளைக் காத்த லாவது ஒருவன் சொல்லிய விடத்துத் தருமோவென்று சந்தேகமடையாது தகாதென்றே அவர் நம்புமாறு நடத்தல். (மந்திரிகள் பின்) ஒருவழியால் நம் புவித்தாலும் கடன் வாங்கினவன் தோன்றக் கடன்கொடுத்த பொருள்(நினை வில்)தோன்றுவிதம்போலத் தம்மைக்கண்ட விடத்தெல்லாம் அவ்வரியபிழை கள் நினைக்கப்படுதலால் 'யார்க்கு மரிது' என்றார். இவை மூன்றுபாட்டாலும் அது பொதுவகையாற் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) அரசர் சந்தேகித்தபின் அவரைத் தெளிவிப்பது அரிதாகலின், மந்திரிகள் தம்மிடத்துக் குற்ற முண்டாகாவாறு தம்மைக் காத்துக்கொள்ளக் கடவர் என்பது.

3. Ministers who wish to save themselves (from trouble) should avoid the commission of serious errors; for if the king's suspicion be once roused, no one can remove it.

௪. செவிச்சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையு மவித்தொழுக
லான்ற பெரியா ரகத்து.

பரி:—(இ - ள்.) அமைந்தவரச ரருகிருந்தால் அவர்காண ஒருவன் செவிக்கட் சொல்லுதலையும் ஒருவன் முகநோக்கி நகுதலையுந் தவிர்ந் தொழுக, (எ - று).

செய்தல் தகுதி யுடையதாமோவென்று சந்தேகமுறாது அவனை நோக்கி நீ கூறியது தகுதியுடைய தன்றென்று, அவ்வரசர் சொல்லுமாறு மந்திரி நடந்து கொள்ளுதலாம்.

* அவர் - அரசர்.

† ஒருவாற்றாற் றெளிவித்தாலும்-(மந்திரிகள் தாம் அரிய பிழைகளைச் செய்யவில்லை யென்று அரசரைப் பின்) ஒருவகையால் தெளியச் செய் தாலும்.

‡ அது - மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்.

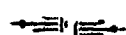
சேர்தல் - பிறனோடு சேர்தல். * செய்தொழுகின், தங்குற்றங் கண்டு செய்தனவாகக் கொள்வரென்பது கருத்து.

தெளி:—(இ - ள்.) ஆன்ற - அமைந்த, பெரியாரகத்து - அரசர் சமீபத்து, (இருந்தால் அவர்காண), செவிச்சொல்லும்- (ஒருவன்) காதில்சொல்லுதலையும், சேர்ந்த நகையும் - (ஒருவன்முக) நோக்கி நகைத்தலையும், அவித்து - நீக்கி, ஒழுக - நடக்கக்கடவர், (எ - று).

சேர்தல் - பிறனோடு கூடுதல். செய்து நடந்தால், அரசர் தமதுகுற்றத்தைக் கண்டு (அவை) செய்தனவாகக் கொள்வரென்பது கருத்து.

(க - து.) அரசர் தமதருகே யுள்ளபோது அவர்காண மந்திரிகள் ஒருவன் காதில் சொல்லுதலையும் ஒருவன் முகநோக்கி நகைத்தலையும் ஒழிக்கக்கடவர் என்பது.

· 4· While in the presence of the sovereign, ministers should neither whisper to nor smile at others·

ரு. † எப்பொருளு மோரார் தொடரார்மற் றப்பொருளை
விட்டக்காற் கேட்க மறை.

பரி:—(இ-ள்.) **அரசனுக்குப் பிறரோடு மறைநிகழ்வுழி யாதொருபொருளையுஞ் செவிகொடுத்துக் கேளாது ‡ அவனை முடுகி வினவுவதுஞ் செய்யாது அம்மறைப்பொருளை 0 அவன்றானே யடக்காது சொல்லியக்காற் கேட்க, (எ-று).**

¶ ஓர்தற்கேற்கும் பொருளாயினு மென்பார் 'எப்பொருளும்' என்றார். () மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தெளி:—(இ - ள்.) மறை-(அரசனுக்குப் பிறரோடு)இரகசியம்,(நிகழுமிடத்து), எப்பொருளும்-யாதொருபொருளையும், ஓரார்-(செவிகொடுத்துக்) கேளாது,தொடரார்-(அவனை)முடுகிவினவுவதுஞ்செய்யாது, அப்பொருளை-

---

* செய்தொழுகின் - அமைச்சர் இரகசியமாக ஒருவன் காதிலொன்றைச் சொல்லுதலையும் மற்றொருவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தலையும் செய்து நடந்தால். இங்கு ஆசாரகோவை "பிறரொடு மந்திரங் கொள்ளாரிறைவனைச்,சாரார் செவியோரார் சாரிற் பிறிதொன்று,தேர்வார்போ னிற்க திரிந்து" என்று கூறுவது மறியத்தக்கதாம்.

† ஆசாரக்கோவை "நின்றக்கால்" என்னுஞ்செய்யுளில் "பெருந்தக்கார், சொல்லிற் செவிகொடுத்துக் கேட்டிடுக மீட்டும், வினவற்க சொல்லொழிந்தக் கால்" என்று கூறுகின்றது.

‡ அவனை முடுகிவினவுவதும்-அவ்வரசனை விரைந்து கேட்பதும்.

0 அவன்றானே - அவ்வரசனே.

¶ ஓர்தற்கேற்கும்-தாம்கேட்டறிந்து ஆலோசிப்பதற்குத்தக்க.

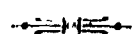
() மற்று என்பது தொடராரென்னும் எதிர்மறைவினையைத் தொடருவார் என்னும் உடம்பாட்டு வினையாக மாற்றினமையின்,வினைமாற்றின்கண் வந்ததாயிற்று. தொடருவார் என்பதை 'விட்டக்காற்கேட்க' என்பதனாலறிக.

அவ்விரகசியப்பொருளை, விட்டக்கால் - (அவன்தானே) அடக்காது சொல்லினல், கேட்க-(மந்திரிகள்) கேட்கக்கடவர், (எ - று).

ஆராய்தற்குத்தக்க பொருளாயிருந்தாலுமென்பார் 'எப்பொருளும்' என்றார். மற்று வினைமாற்றுப்பொருளில் வந்தது.

(க - து.) அரசன் பிறரோடு இரகசியம் பேசும்போது மந்திரிகள் அதனைக் கவனியாதிருந்து, அவனே சொல்லிற் கேட்கக்கடவர் என்பது.

5. When the king is engaged in secret counsel with others, ministers should neither over-hear anything whatsoever nor pry into it with inquisitive questions, but wait to listen when it is divulged by the king himself.

சு. குறிப்பறிந்து காலங் கருதி வெறுப்பில
வேண்டுப வேட்பச் சொலல்.

பரி:—(இ - ள்.) அரசனுக்குக் காரியஞ் சொல்லுங்கால் அப்பொழுது நிகழ்கின்ற † அவன் குறிப்பினையறிந்து ‡ சொல்லுதற் கேற்ற காலத்தையும் நோக்கி வெறுப்பிலவுமாய் வேண்டுவனவுமாய காரியங்களை அவன் மனம் விரும்பும்வகை சொல்லுக, (எ-று).

குறிப்புக் காரியத்தின்கணன்றிக் காமவெகுளி ✝ யுள்ளிட்டவற்றினிகழ்வுழியும், ¶ அதற் கேலாக்காலத்துஞ் சொல்லுதல் பயனின்றாகலிற் 'குறிப்பறிந்து காலங்கருதி' என்றும், அவனுடம்படாதன முடிவுபோகாமையின் 'வெறுப்பில' என்றும், பயனில்லவும் பயன் சுருங்கியவும் செய்தல் வேண்டாமையின் 'வேண்டுப' என்றும், * அவற்றை இனியவாய்ச் ‖ சுருங்கி விளங்கியபொருளவாய சொற்களாற் சொல்லுகவென்பார் 'வேட்பச்சொலல்' என்றுங் கூறினர்.

தெளி:—(இ - ள்.) (அரசனுக்குக் காரியஞ்சொல்லும்போது) குறிப்பறிந்து-(அப்பொழுது நிகழ்கின்ற அவனது) குறிப்பினை யறிந்து, காலங்கருதி - (சொல்லுதற்கேற்ற) காலத்தையும் நோக்கி, வெறுப்பில-வெறுப்

† அவன்-அவ்வரசன்.

‡ சொல்லுதற்கேற்ற- காரியத்தைச் சொல்லுவதற்குத்தக்க.

✝ உள்ளிட்டவற்றில் - உட்கொண்டுள்ளனவற்றுள்.

¶ அதற்கேலாக்காலத்தும் - காரியஞ்செய்தற்குத் தகுதியில்லாத காலத்திலும்.

* அவற்றை-வெறுப்பில்லாதனவும் விரும்புவனவு மாய காரியங்களை.

‖ "விரைந்துரையார் மேன்மே லுரையார்பொய் யாய, பரந்துரையார் பாரித் துரையார்-ஒருங்கெனைத்தும், சில்லெழுத்தி னாலே பொருளடங்கக் காலத்தாற், சொல்லுக செவ்வி யறிந்து" என்று ஆசாரக்கோவை கூறுவது மிங்கறியத்தக்கதாம்.

யில்லாதனவும், (ஆய்), வேண்டுப-வேண்டுவெனவும், (ஆயகாரியங்களை), வேட்ப-(அவன்மனம்) விரும்புமாறு, சொலல்-சொல்லக்கடவர், (எ-று).

அரசனது மனக்குறிப்புக் காரியத்திலன்றிக் காமம்வெகுளி யுள்ளிட்டவற்றில் நிகழுமிடத்தும், அதற்கு ஏற்காதகாலத்தும் சொல்லுதல் பயன்படுவதின்றாகலின் 'குறிப்பறிந்து காலங்கருதி' என்றும், அவனுடம்படாத காரியங்கள் முடிவுபெறாமையால் 'வெறுப்பில' என்றும், பயனில்லாதனவும் பயன்சுருங்கியனவும் ஆகிய காரியங்கள் செய்தலை விரும்பாமையால் 'வேண்டுப' என்றும், அக்காரியங்களை இனியனவாய்ச் சுருங்கிவிளங்கிய பொருளுடையனவாகிய சொற்களால் சொல்லுகவென்பார் 'வேட்பச்சொலல்' என்றும் சொல்லினர்.

(க - து.) அரசனது குறிப்பையும் சமயத்தையும் நோக்கி, அவன் வெறுக்காதனவும்விரும்புவனவுமாகிய காரியங்களை அவன் விரும்புமாறு மந்திரிகள் சொல்லக்கடவர் என்பது.

6. Knowing the king's disposition, and seeking the right time, the minister should in a pleasing manner suggest such things as are desirable and not disagreeable.

எ. வேட்பன சொல்லி வினையில வெஞ்ஞான்றுங்
கேட்பினுஞ் சொல்லா விடல்

பரி:—(இ-ள்.) பயன் பெரியனவுமாய் அரசன் விரும்புவனவுமாய காரியங்களை அவன் கேட்டிலனாயினுஞ் சொல்லி எஞ்ஞான்றும் பயனிலவாயவற்றைத் தானே கேட்டாலுஞ் சொல்லாது விடுக, ()

* 'வினையில' எனவும் 'கேட்பினும்' எனவும் வந்த சொற்களான், அவற்றின் மறுதலைச் சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன. † வினையான் வருதலின் 'வினை' என்றும், ‡ வறுமைக்காலமு மடங்க 'எஞ்ஞான்றும்' என்றுங் கூறினர். () சொல்லுவனவுஞ் சொல்லாதனவும் வகுத்துக் கூறியவாறு. இவை நான்குபாட்டானும் அது சிறப்புவகையாற் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (பயன்பெரியனவுமாய்) வேட்பன - (அரசன்) விரும்புவனவும் (ஆய காரியங்களை), சொல்லி - (அவன் கேட்டிலனாயினும்) சொல்லி, எஞ்ஞான்றும் - எந்நாளும், வினையில - பயனிலவாய காரியங்களை,

---

* வினையில என்பதற்கெதிர்மறைச்சொல் பயன் பெரியன என்பதாம்; கேட்பினும் என்பதற் கெதிர்மறைச்சொல் கேட்டிலனாயினும் என்பதாம்.

† வினையால் வரும் பயனை வினையென்று கருவியாகு பெயரால் கூறினர்.

‡ வறுமைக்காலம் - அனுபவித்தற்குரிய பொருளில்லாத காலம்.

() சொல்லுவன - பெரும்பயனுள்ள காரியமாம்; சொல்லத்தகாதன - பயனிலவாய காரியமாமென்று பிரித்துச் சொல்லப்பட்டது.

கேட்பினும் - (தானே) கேட்டாலும், சொல்லாவிடல் - சொல்லாது விடக் கடவர், (எ - று).

'வினையில' என்றும் 'கேட்பினும்' என்றும் வந்த சொற்களால், அவற் றின் எதிர்மறைச் சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன. பயன் வினையால் வருத லின் அதனை 'வினை' என்றும், வறுமைக்காலமு மடங்க 'எஞ்ஞான்றும்' என் றும் சொல்லினர். சொல்லத்தக்கனவும் சொல்லத்தகாதனவும் வகுத்துச் சொல்லியவாறும். இவை நான்குபாட்டாலும் அது (மன்னரைச் சேர்ந்தொ ழுகல்) சிறப்புவகையால் சொல்லப்பட்டது.

(த - து) மந்திரிகள் எப்பொழுதும் பயனில்லாத காரியங்களை யொழித்துப் பயனுள்ள காரியங்களையே அரசனிடத்துச் சொல் லக் கடவர் என்பது.

• 7. Ministers should always give wholesome advice but on no occasion recommend useless actions, though requested to do so.

அ. இளைய ரினமுறைய ரென்றிகழார் நின்ற
வொளியோ டொழுகப் படும்.

பரி:—(இ - ள்.) * இவர் எம்மிளையரென்றும் எமக்கின்ன முறை யினையுடையரென்றும் அரசனை யவமதியாது அவர்மாட்டு நின்றவொளி யோடு பொருந்த ஒழுகுதல் செய்யப்படும், (எ - று).

† ஒளி - உறங்கா நிற்கவும் தாமுலகங் காக்கின்ற அவர் கடவுட்டன் மை. அதனொடு பொருந்த வொழுகலாவது ‡ அவர் கடவுளும் தாம் மக்க ளுமா யொழுகுதல். அவ்வொளியாற் போக்கப்பட்ட விளைமையும் முறைமை யும் பற்றி இகழ்வராயின், ¶ தாமும் () போக்கப்படுவ ரென்பது கருத்து.

தெளி:—(இ - ள்.) இளையரென்று - (இவர் எம்மினும்) இளையவ ரென்றும், இனமுறையரென்று - (எமக்கு) இன்ன முறையினையுடையவ ரென்றும், இகழார் - (அரசரை) அவமதியாது, நின்ற - (அவ்வரசரிடத்து)

* மனுதருமசாஸ்திரம் எழாவதத்தியாத்தில் ''அவ்வரசன் சிறுவனாக இருந்தாலும் அவனை மனிதனென்று அவமானஞ் செய்தல்கூடாது; ஏனெ னின், மேலாய தேவர்களின் கூட்டமே அவ்வரசனுருவமாக விருக்கின்ற தல்லவா'' என்று கூறுவது மிங்கறியத்தக்கது

† ''உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்'' என்று சீவகசிந்தாமணி கூறுவதும், அதற்குநச்சினார்க் கினியர் ''மன்னவன் உறங்குமாயினும் அவனொளி யுலகைக் காவாநிற்கும்'' என்றுரை கூறியிருத்தலும் இங்கறியத்தக்கனவாம்.

‡ அவர்-அரசர் ¶ தாமும்-அமைச்சரும். () போக்கப்படுவர்-அமைச்சத் தொழிலினின்றும் நீக்கப்படுவர்.

நிலைபெற்ற, ஒளியொடு - ஒளியுடன், (பொருந்த), ஒழுகப்படும் - ஒழுகுதல் செய்யப்படும், (எ-று).

ஒளி - நித்திரை செய்யாநிற்கவும் தாம் உலகங்காக்கின்ற அவரது தெய்வத்தன்மை. அவ்வொளியுடன் பொருந்த வொழுகுதலாவது அவர் தேவரும் தாம் மக்களுமாய் நடத்தல் அவ்வொளியினால் நீக்கப்பட்ட இளமையையும் முறைமையையும் பற்றி இகழ்வாரானால், தாமும் நீக்கப்படுவரென்பது கருத்து என்று என்பது முன்னுங்கூட்டப்பட்டது.

(க - து.) மந்திரிகள் அரசரை இளமையையும் முறைமையையும் நோக்கி யிகழாது மதித்தொழுகக் கடவர் என்பது.

8. Ministers should behave in accordance with the Divine light in the persons of kings and not despise them saying "he is our junior in age and connected with our family".

கூ. கொளப்பட்டே மென்றெண்ணிக் கொள்ளாத செய்யார்
† துளக்கற்ற காட்சி யவர்.

பரி.—(இ - ள்.) அரசனால் யாம் நன்கு மதிக்கப்பட்டே மென்று கருதி அவன் விரும்பாதவற்றைச் செய்யார் நிலைபெற்ற வறிவினையுடையார், (எ - று).

கொள்ளாதனசெய் தழிவெய்துவார், ‡ கொளப்பாட்டிற்குப்பின் ¶ தம்மை வேறொருவராகக் கருதுவராகலின், () முன்னையராகவே கருதி யஞ்சியொழுகுவாரைத் 'துளக்கற்ற காட்சியவர்' என்றார்.

தெளி:—(இ-ள்.) துளக்கற்ற-நிலைபெற்ற, காட்சியவர் - அறிவினையுடையவர், கொளப்பட்டேமென்று - (அரசனால் யாம்) நன்குமதிக்கப்பட்டோமென்று, எண்ணி-நினைத்து, கொள்ளாத-(அவன்) விரும்பாத காரியங்களை, செய்யார், (எ-று).

---

† துளக்கற்ற - அசைவற்ற.

‡ கொளப்பாட்டிற்குப்பின்-அரசனால் நன்குமதித்துக் கொள்ளப்பட்டதற்குப்பின்.

¶ தம்மை வேறொருவராகக்கருதுவராகலின் - தம்மை முன்னுள்ள நிலைமையராக வெண்ணாது வேறொரு சிறந்த நிலைமையுடையராக எண்ணுவராதலால். அஃதாவது தம்மை மனிதப் பிறப்பினராக நினையாது தெய்வப் பிறப்பினராக நினைப்பா ரென்பதாம்.

() முன்னையராகவே-முன்னுள்ள நிலைமையராகவே. அங்ஙனம் கருதாது, முன்னையராகவே என்றும் பாடமுண்டு.

(அரசன்) விரும்பாதகாரியங்களைச் செய்து அழிவினையடைவார் கொளப்பட்டதற்குப்பின்பு தம்மை வேறொருவராக நினைப்பவராகலால், முன்னையவராகவே யெண்ணியஞ்சி நடப்பவரைத் 'துளக்கற்றகாட்சியவர்' என்றார்.

(க - து.) நல்லறிவுடைய மந்திரிகள் அரசனால் யாம் நன்கு மதிக்கப்பட்டோமென்று நினைத்து அவன் விரும்பாத காரியங்களைச் செய்யார் என்பது.

9. Those whose judgment is firm will not do what is disagreeable to the sovereign saying within themselves "we are esteemed by the king."

க0. * பழைய மெனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யுங்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

பரி:—(இ-ள்.) அரசனுக்கு யாம் பழையமெனக் கருதித் தமக்கியல் பல்லாதவற்றைச் செய்யுமுரிமை அமைச்சர்க்குக் கேட்டினைப் பயக்கும்.

† அவன்பொறுது செறும்பொழுதின் அப்பழைமைநோக்கிக் கண்ணோடாது உயிரை வௌவுதலான், அவன்வேண்டாதன செய்தற் கேதுவாய கெழுதகைமை 'கேடுதரும்' என்றார். இவை மூன்றுபாட்டானும் பொறுப்பரென்று அரசர் வெறுப்பன செய்யற்க வென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) பழையமென (அரசனுக்கு யாம்) பழைமையோ மென்று, கருதி-நினைத்து, பண்பல்ல-(தமக்கு) இயல்பல்லாத காரியங்களை, செய்யுங் கெழுதகைமை - செய்யுமுரிமையானது, கேடுதரும் - (மந்திரிகளுக்குக்)கேட்டினைத்தரும், (எ-று).

அவன் பொறுக்காது வருத்தும் பொழுதில் அப்பழைமையைநோக்கி முகங்கொடாது உயிரை வௌவுதலால், அவன் வேண்டாத காரியங்களைச் செய்தற்குக் காரணமாகிய கெழுதகைமையைக் 'கேடுதரும்'என்றார். இவை மூன்றுபாட்டாலும் மந்திரிகள் பொறுப்பரென்று அரசர் வெறுக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்வதொழிகவென்பது சொல்லப்பட்டது. வௌவுதல்-நீக்குதல். கெழுதகைமை - உரிமை.

---

* "மாமனு னென்னு மதத்தா லுனையிகழ்ந்து, தோமுற்றார் தக்கனார் சோமேசா-வாமே, பழைய மெனக்கருதிப்பண்பல்ல செய்யுங்,கெழுதகைமை கேடு தரும்" என்று சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா கூறுவதும்,"பழைமை கடைப்பிடியார் கேண்மையும் பாரார், கிழமை பிறிதொன்றுங் கொள்ளார்-வெகுளின் மற், காதன்மை யுண்டே யிறைமாண்டார்க் கேதிலரும், ஆர்வலரு மில்லை யவர்க்கு" என்று நீதிநெறி விளக்கங் கூறுவது மிங்கறியத் தக்கன, வாம். † அவன் - அரசன்.

(க - து.) யாம் அரசனுக்குப் பழைமையோமென்றெண்ணித் தமக்கியல்பல்லாதகாரியங்களைச்செய்யும் மந்திரிகள் கேடடைவர்.

10. The foolish claim with which a minister does unbecoming acts because of his long familiarity with the king will ensure his ruin.

எட்டாம் அதிகாரம்.

† குறிப்பறிதல்:—Knowing the Sovereign's Mind.

பரி:—அஃதாவது அரசர் கருதியவதனை அவர் கூறாமலறிதல். ‡ இது, மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகற்கு இன்றியமையாததாகலின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது

தெளி:—அஃதாவது அரசர் நினைத்தகாரியத்தை அவர் சொல்லாமலறிதல். இது, மன்னரைச்சேர்ந்து நடப்பதற்கு அவசியமானதாகலால், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

க. கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவா னெஞ்ஞான்று
மாறாநீர் வையக் கணி.

பரி:—(இ-ள்.) அரசனும் குறித்த கருமத்தை அவன் கூறவேண்டாவகை அவன் முகத்தானுங் கண்ணானுநோக்கிஅறியுமமைச்சன் எஞ்ஞான்றும் வற்றாத நீரால் சூழப்பட்ட வையத்துள்ளார்க்கு ஓராபரணமாம், ()

ஒட்பமுடையனை எல்லார்க்கும் அழகுசெய்தலான் 'வையக்கணி' என்றார். ¶ குறிப்பும் § வையமும் ஆகுபெயர். வையத்திற்கென்பது விகாரப்பட்டு நின்றது.

தெளி:—(இ-ள்.) குறிப்பு-(அரசனாற்)குறித்த காரியத்தை, கூறாமை-(அவன்) சொல்லவேண்டாவகை, நோக்கி - (அவன் முகத்தினாலும் கண்ணினாலும்) பார்த்து, அறிவான் - அறியு மந்திரி, எஞ்ஞான்றும்-எந்த நாளும், மாறாநீர் - வற்றாத நீரால், (சூழப்பட்ட),வையக்கு-உலகத்துள்ளார்க்கு, அணி-ஓராபரணமாம், (எ - று).

† "குறிப்பு மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவது" என்பர் சேனாவரையர்.

‡ இது - குறிப்பறிதல். அதன்பின் - மன்னரைச்சேர்ந்தொழுகலின் பின்.

¶ குறிப்பு என்னும் தொழிற்பெயர் குறித்தகருமத்தை யுணர்த்துதலால் தொழிலாகு பெயராம்.

§ வையம் என்னும் இடப்பெயர் வையத்துள்ளாரையுணர்த்துதலால் இடவாகு பெயராம்.

(கூருமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்) அறிவுடையவனும் எல்லார்க்கும் அழகுசெய்தலால்'வையக்கணி' என்றார்.குறிப்பு—தொழிலாகுபெயர்;வையம்-இடவாகுபெயர். வையத்திற்கென்பது (செய்யுள் விகாரத்தால்) வையக்கு எனவிகாரப்பட்டு நின்றது.

(க - து.) அரசன் குறிப்பறிந்தொழுகும் மந்திரி உலகினர்க் கோரணியாய் விளங்குவன் என்பது.

1. The minister who by looking at the king understands his mind without being told of it, will be an ornament amongst the wise men of the world which is surrounded by a never-drying sea.

உ. ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

பரி:—(இ - ள்.) ஒருவன் மனத்தின்க ணிகழ்வதனை ஐயப்படாது ஒருதலையாக வுணரவல்லானை மகனேயாயினும் தெய்வத்தோ டொப்ப நன்குமதிக்க, (எ - று).

† உடம்பு முதலியவற்றான் ஒவ்வானாயினும் பிறர் நினைத்த துணருந் தெய்வத்தன்மை யுடைமையின் 'தெய்வத்தொ டொப்ப' என்றார்.

தெளி:—(இ - ள்.) அகத்தது - (ஒருவனது) மனத்தின்கண் நிகழ்வதனை, ஐயப்படாஅது - சந்தேகப்படாமல், உணர்வானை - (நிச்சயமாக)அறிய வல்லவனை, (மனிதனேயாயினும்), தெய்வத்தொ டொப்ப - தெய்வத்தொடு சமானமாக, கொளல் - நன்கு மதிக்கக்கடவர், (எ - று).

(ஐயப்படாஅதகத்ததுணர்வான்) உடம்பு முதலியவற்றால் (தெய்வத்தோடு) ஒப்பாகானாயினும் பிறர் நினைத்ததை யறியுந் தெய்வத்தன்மை யுடைமையால் (அவனைத்) 'தெய்வத்தொடொப்ப (க் கொளல்)' என்றார்.

(க - து). பிறரது எண்ணத்தைச் சந்தேகியாது துணிவாக அறிபவன் தெய்வத்திற் கொப்பாவன் என்பது.

† கண்ணிமைத்தல், கால்நிலந்தோய்தல், நிழலிடுதல், வியர்த்தல், கண்ணி(பூமாலை) வாடுதல், அதில் வண்டுபடிதல், கூறை (ஆடை) மாசுணல், முதலியன மக்கட்கன்றித் தேவர்க்கின்மையின், தேவரும் மக்களும் உடம்பு முதலியவற்றால் ஒவ்வாராயின ரென்க.' திருநுதல் வேரரும்புந் தேங்கோதை வாடு, மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு-மரிபரந்த, போகித வுண்கணு மிமைக்கு, மாகுமற்றிவ ளகளிடத் தணங்கே." "பாயும் விடையரன் றில்லையன் னாள் படைக் கண்ணிமைக்குந், தோயு நிலத்தடி தூமலர் வாடுந் துயரமெய்தி, யாயு மனனே யணங்கல்ல ளம்மா முலைசுமந்து, தேயு மருங்குற் பெரும்ப ணைத் தோளிச் சிறுநுதலே". என்றுள்ள பிரயோகங்களிங்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

2. He is to be esteemed a god who is able to ascertain without a doubt what is within one's mind.

௩. * குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை யுறுப்பினுள்
யாது கொடுத்துங் கொளல்.

பரி:—(இ - ள்.) தங்குறிப்பு நிகழுமா றறிந்து அதனுற் பிறர் குறிப் பறியுந் தன்மையாரை அரசர் தம்முறுப்புக்களுள் அவர் வேண்டுவதோன்றனைக் கொடுத்தாயினும் தமக்குத் துணையாகக் கொள்க, (எ - று).

† உண்ணிகழு நெறி யாவர்க்கு மொத்தலின், பிறர் குறிப்பறிதற்குத் தங் குறிப்புக் கருவியாயிற்று. உறுப்புக்களாவன: பொருளும், நாடும், யானை குதிரைகளும் ¶ முதலிய புறத்துறுப்புக்கள். ‡ இதற்குப் பிறர் முகக்குறிப்பானே அவர் மனக்குறிப் புணர்வாரை யென்றுரைப்பாரு முளர். இவைமூன்று பாட்டானுங் குறிப்பறிவாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) குறிப்பின் - (தமது குறிப்புநிகழும் விதத்தை யறிந்து அக்)குறிப்பினால், குறிப்புணர்வாரை-(பிறரது) குறிப்பையறியுந்தன் மையவரை, உறுப்பினுள் - (அரசர்தம்) உறுப்புக்களுள், யாதுகொடுத்தும் - (அவர் வேண்டுவது) யாதொன்றைக் கொடுத்தாயினும், கொளல் - (தமக் குத் துணையாகக்)கொள்ளக் கடவர், (எ - று).

குறிப்பு உள்ளே நிகழும்வழி யாவர்க்கும் ஒத்தலால், பிறர் குறிப்பை யறிதற்குத் தங்குறிப்புச் சாதனமாயிற்று. உறுப்புக்களாவன: பொருளும், நாடும், யானை குதிரைகளும் முதலிய புறத்துறுப்புக்கள். இவை மூன்று பாட்டாலும் குறிப்பறிவாரது சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) தமது குறிப்பால் பிறரது குறிப்பை யறிய வல்லவரை அரசர் அவர் வேண்டுவனவற்றைக்கொடுத்தாயினுந் தமக்குத் துணையாகக் கொள்ளக்கடவர் என்பது.

3. The king should even give whatever is asked of his belongings and secure the friendship of him who by the indications of his own mind is able to read those of another.

* "அகத்திடைத் தனக்கு நிகழ்ந்திடுங் குறிப்பா லவரவ ரகக்குறிப் பறிந்து, மிகத்தெளி பவனைக் கரிமுத லுறுப்புள் விழைவன கொடுத்துங்கொள் மைந்தா" என்பது விநாயக புராணம்.

† உண்ணிகழு நெறி - குறிப்பானது மனத்தில் உண்டாம் முறைமை.

¶ முதலிய என்றமையின், ஏவலாள், காவலாள், உடை, படை முதலிய வற்றையுங் கொள்க.

‡ குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை என்பதற்குப் பிறர் முகக்குறிப்பாலே அவரது மனக்குறிப்பை யறிவாரை என்று பொருள் கூறுவாரு முளரென்ப தாம்.

ச. குறித்தது கூறுமைக் கொள்வாரோ டேனை
யுறுப்போ ரனையரால் வேறு.

பரி:—(இ - ள்.) ஒருவன் மனத்துக் கருதிய வதனை அவன்கூறவேண்டாமல் அறியவல்லாரோடு மற்றை * மாட்டாதார் உறுப்பா லொரு தன்மையராக வொப்பாராயினும் அறிவான் வேறு, (எ - று).

† *மாட்டாதா ரென்பதூஉம், ஆயினுமென்பதூஉம் ‡ அவாய் நிலை யான்வந்தன. சிறந்த வறிவின்மையின், ¶ விலங்கென்னுங் கருத்தான் 'வேறு' என்றார்.*

தெளி:—(இ - ள்.) *குறித்தது - (ஒருவன் மனத்தில்) நினைத்ததை, கூறாமை - (அவன்) சொல்லவேண்டாமல், கொள்வாரொடு - அறியவல்லவ ரோடு, ஏனை - மற்றை, (மாட்டாதவர்), உறுப்பால்-அவயவத்தால்,ஒரனையர்- ஒரு தன்மையராக வொப்பாவர்,(ஆயினும்), வேறு - (அறிவால்)வேறாவர்.()*

மாட்டாதவரென்பதும், ஆயினு மென்பதும் அவாய் நிலையால் வந் தன. (ஏனையவர்க்குச்) சிறந்த அறிவில்லாமையால், (அவர்) மிருகமென் னுங் கருத்தால் 'வேறு' என்றார். ஆல் என்பது பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது.

(க - து.) *பிறர் நினைத்ததை யவர் சொல்லவேண்டாமலறிய வல்லவரோடு அவ்வாறறியும் ஆற்றலிலாதார் அறிவால் ஒப்பாகார்.*

4. Those who understand one's thoughts without being informed thereof and those who do not, though they may resemble one another bodily,still are they different mentally.

ரு. குறிப்பிற் குறிப்புணரா வாயி னுறுப்பினு
ளென்ன பயத்தவோ கண்.

பரி:—(இ - ள்.) **தறித்தது காணவல்ல தங்காட்சியாற் பிறர்குறிப் பினை யுணரமாட்டாவாயின், ஒருவனுறுப்புக்களுட் $ சிறந்த கண்கள் வேறென்ன பயனைச் செய்வன,** (எ-று).

* *மாட்டாதார் - ஒருவன் மனத்துக்கருதியவதனை அவன் கூறவேண் டாமல் அறியும்வல்லமையில்லாதவர்.*

† *கொள்ளாதார் என்றும் பாடமுண்டு.*

‡ *மாட்டாதார் என்பதனைக் கொள்வாரொடு என்பதும் ஆயினும் என்ப தனை வேறு என்பதும் அவாவி(வேண்டி) நின்றன.*

¶ *"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல், கற்றாரோ டேனை யவர்" என்னுங் குறளிங்குக் கவனிக்கத்தக்கதாம்.*

$ *"மின்னுமணிப், பூணும் பிறவுறுப்புப் பொன்னே யதுபுனையாக், காணுங்க ணொக்குமோ காண்" என்று நன்னெறி கூறுவதும், " கண்*

முதற்கட் குறிப்பு ஆகுபெயர். † குறிப்பறிதற்கட் டுணையாதற் சிறப்புப்பற்றி உயிரதுணர்வு கண்மேலேற்றப்பட்டது. அக்கண்களாற் பயனில்லையென்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டானுங் குறிப்பறியாரதிழிபு கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) குறிப்பின் - (குறித்ததைக் காணவல்ல தமது) காட்சியால், குறிப்பு - (பிறர்) குறிப்பினை, உணராவாயின் - அறியமாட்டாவாயின், (ஒருவனுக்கு), உறுப்பினுள் - அவயவங்களுள், கண் - (சிறந்த) கண்கள், என்னபயத்தவோ - (வேறு) என்னபயனைச் செய்வனவோ, (எ-று).

முதலிலுள்ள குறிப்பு என்னுந் தொழிற்பெயர் குறித்த விஷயத்தைக் காணவல்ல காட்சியறிவினையுணர்த்துதலின் தொழிலாகுபெயராம். குறிப்பறியுமிடத்துத் துணையாகுஞ் சிறப்புப்பற்றி உயிரின் அறிவு கண்மேல் ஏற்றப்பட்டது. பிறர் குறிப்பினையறியமாட்டாத அக்கண்களால்பயனில்லையென்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டாலும் குறிப்பறியாரது இழிவு சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) பிறர் குறிப்பினை யறியுந் தன்மையில்லாத கண்கள் பயனற்றனவாம் என்பது.

5. Of what use are the eyes amongst one's members, if they cannot by their own indications divine those of another?

கூ. ‡ அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ னெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டு முகம்.

ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை" என்று நான்மணிக்கடிகை கூறுவது மிங்கறியத்தக்கனவாம்.

† ஒருவனது மனக்குறிப்பை அவனதுமுகம் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் கண் உயிர்க்குத் துணையாயிருக்குஞ் சிறப்புப்பற்றி உயிரினது உணர்வை (அறிவை)க் கண்ணின்மேலேற்றி (வைத்து), கண் குறிப்பிற் குறிப்புணராவாயின் என்று கூறப்பட்டது.

இஃது ஒருபொருளின் குணத்தை (உயிரினது அறிவாகியகுணத்தை) மற்றொருபொருளின் (கண்ணின்) மேல் ஏற்றிக்கூறிய உபசார வழக்காம்.

இதனால் கண்ணுக்கு அறிவு இன்றென்பதும் கண்ணறிந்தது என்னுமிடத்து உயிரினது அறிவு கண்ணின்மேலேற்றிச் சொல்லப்படுகிறதென்பதும் பெறப்படும். "ஆன்மா மனத்தோடும், மனம் இந்திரியத்தோடும், இந்திரியம் பொருளோடும் கூடும்; அதனால் காட்சியுணர்வு நிகழுமெனவுணர்க" என்பது தர்க்கசங்கிரகவுரை.

‡ நான்மணிக்கடிகை "தூக்கின், அகம்பொதிந்த தீமை மனமுரைக்கு முன்னம், முகம்போல முன்னுரைப்ப தில்" என்று கூறுகின்றது.

பரி:—(இ - ள்.) தன்னையடுத்த பொருளது நிறத்தைத் தானே கொண்டு காட்டும் பளிங்குபோல ஒருவனெஞ்சத்து * மிக்கதனை அவன் முகந்தானே கொண்டுகாட்டும், (எ - று).

அடுத்ததென்பது ஆகுபெயர். கடுத்ததென்பது கடியென்னு முரிச் சொலடியாய்வந்த தொழிற்பெயர். உவமை † ஒருபொருள் பிறிதொரு பொருளின் பண்பைக் கொண்டு தோற்றுதலாகிய தொழில்பற்றி வந்தது.

தெளி:—(இ - ள்.) அடுத்தது - (தன்னை) அடுத்த பொருளினது நிறத்தை, காட்டும் - (தானேகொண்டு) காட்டுகிற, பளிங்குபோல் - பளிங்கு போல, நெஞ்சம் - (ஒருவனது) நெஞ்சத்தில், கடுத்தது - மிகுந்துள்ளதை, முகமே - (அவன்) முகந்தானே, காட்டும் - (கொண்டு) காட்டும், (எ - று).

அடுத்தது என்னும் (வினையாலணையும்)பொருட் பெயர் அடுத்த பொருளின் நிறத்தை யுணர்த்துதலால் பொருளாகு பெயராம். கடுத்தது என்பது கடியென்னும் உரிச்சொலடியாகப் பிறந்த துவ்விகுதிபெற்ற இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர். அடுத்தது காட்டும்பளிங்கு போல் என்னும் உவமானம் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளின் குணத்தைத் தன்னுட்கொண்டு தோற்றுதலாகிய தொழில் பற்றிவந்தது. ஏகாரம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது.

(க - து.) ஒருவனது மனத்தில் மேம்பட்டுள்ள குணத்தை அவனது முகம் நன்றாகத் தெரிவிக்கும் என்பது.

6. As the mirror reflects what is near so does the face indicate what is uppermost in the mind.

எ. முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ வுவப்பினுங்
காயினுந் தான்முந் துறும்.

பரி:—(இ - ள்.) உயிர் ஒருவனை யுவத்தலானுங் காய்தலானும் ‡ உறின், தானறிந்து அவற்றின்கண் அதனின் முற்பட்டு நிற்குமாகலான், முகம்போல அறிவுமிக்கது பிறிதுண்டோ இல்லை, (எ - று).

---

* மிக்கதனை - மிகுந்துள்ள குணத்தினை.

† பளிங்கென்னும் பொருள் தன்னை யடுத்த பொருள்களின் செம்மை முதலிய குணங்களைத் தன்னுட் கொண்டு (தன்னுட் கொள்ளல் - பிரதிபலித்தல்.) காட்டுதல் போன்று முகமும் தன்னை யடுத்த மனத்தினது குணத்தைத் தன்னுட்கொண்டு காட்டுமென்பதாம். இங்குத் தொழிலை யுவமானமாகக் கொண்டமையால், இது தொழிலுவமையணியாம். இது மனம் களிப்பாயிருந்தால் முகம் விலாசமா யிருத்தலையும், அது களிப்பின்றி யிருந்தால் விலாசமின்றி யிருத்தலையும் சற்றுக் கண்டுணர்வார்க்குத் தெள்ளிதின் விளங்கும். "அகத்தி லழகு முகத்திற் றெரியும்" என்னும் பழமொழியும் இங்கறியத்தக்கதாம்.

‡ உறின் - (உயிர் உவத்தலாவது காய்தலாவது) அடைந்தால்.

உயிர்க்கே அறிவுள்ளது,ஐம்பூதங்களாணியன்ற முகத்திற்கில்லை யென்பாரை நோக்கி, உயிரதுகருத்தறிந்து அஃதுவக்குறின் மலர்ந்தும் காய்வுறிற் * கருகியும் வரலான், உண்டென மறுப்பார் போன்று குறிப்பறிதற்குக் † கருவி கூறியவாறு.

தெளி:—(இ-ள்.) (உயிரானது ஒருவனை) உவப்பினும் - விரும்புதலாலும், காயினும் - வெறுத்தலாலும், (உற்றால்), தான்-, (அறிந்து),முந்துறும்- (உவத்தல், காய்தலென்னும் அவற்றில் அவ்வுயிரினும்) முற்பட்டு நிற்கும், (ஆகலால்), முகத்தின் - முகம்போல, முதுக்குறைந்தது-அறிவுமிகுந்தது, உண்டோ-(மற்றொன்று) உண்டோ, (இல்லை), (எ-று).

உயிர்க்கே அறிவு உண்டு, ஐம்பூதங்களாலாகிய முகத்திற்கு இல்லை யென்பாரை நோக்கி, உயிரினுடைய கருத்தினையறிந்து அவ்வுயிர்உவப்பினை யடைந்தால் மலர்ச்சியடைந்தும் வெறுப்பினையடைந்தால் கருகியும் வருதலால், முகத்திற்கு அறிவு உண்டென்று கூறிமறுப்பவர் போலக் குறிப்பறிதற்குச் சாதனம் சொல்லியபடியாம்.

முதுக்குறைந்தது என்பது முதுக்கு உறைந்தது எனப்பிரிபடும். முதுக்கு-அறிவு, உறைந்தது-மிக்கது. இது முதுக்குறைவு, முதுக்குறைதல் என்றும் வரும். முதுக்குறைந்தது, முதுக்குறைவு, முதுக்குறைதலென்பனபேரறிவென்னும் பொருளையுணர்த்துவனவாம்.

(க - ரு) முகம் உயிரினது விருப்பு வெறுப்புக்களை விரைந்து காட்டவல்லதாம் என்பது.

7. Is there any thing so full of knowledge as the face which precedes the mind, whether the latter is pleased or vexed; no.

அ. முகநோக்கி நிற்க வமையு மகநோக்கி
யுற்ற துணர்வார்ப் பெறின்.

பரி:—(இ-ள்.) ‡ குறையுறுவானும் தன்மனத்தைக் குறிப்பானறிந்து ¶ தானுற்றவதனைத்தீர்ப்பாரைப் பெறின்,அவர்தன்முகம் நோக்கும்வகை தானும் அவர்முகநோக்கி அவ்வேலைக்கணிற்க வமையும், (எ - று).

---

* கருகியும்-(முகம் மலர்ச்சியடையாது)சுருங்கியும்.

† உயிர்கருதியதறிதற்கு முகம் கருவியா (எதுவா) யிருக்கின்ற தென்பதாம்.

‡ குறையுறுவானும்—குறையுற்றவனும். அஃதாவது தனக்கு நேர்ந்துள்ள குறையினைப் பிறர்மாட்டுத் தெரிவிக்குமாறு வந்தவனும் என்பதாம்.

¶ தானுற்றவதனை-தானடைந்த அக்குறையை.

* உணர்வாரெனக் காரியத்தைக் காரணமாக்கிக் கூறினார். † அவ்வெல்லையைக் கடந்து சொல்லுமாயின் ‡ இருவர்க்குஞ் சிறுமையாமாகலின், அது வேண்டாவென்பதாம். குறையுறுவானியல்பு கூறுவார்போன்று கருவி கூறியவாறு. இவை மூன்றுபாட்டானுங் குறிப்பறிதற் கருவி முகமென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) (குறையுறுவானும்) அகநோக்கி-(தன்) மனத்தைக் குறிப்பால் அறிந்து, உற்றது - (தான்) உற்றவதனை, உணர்வார் - தீர்ப்பாரை, பெறின்-பெற்றால்,(அவர் தன்முகத்தைப் பார்க்கும்படி தானும்),முகநோக்கி-(அவர்) முகத்தைப்பார்த்து, நிற்க-(அவ்வளவில்) நிற்க, அமையும் - போதும், (எ-று).

தீர்ப்பாரென்னுங் காரியத்தை உணர்வாரென்று காரணமாக்கிச் சொல்லினார். (குறையுறுவான் அவ்வளவில் நில்லாமல்)அவ்வளவைக்கடந்துசொல்லுவானாயின் இருவர்க்கும் சிறுமையாமாகலால், அதுவேண்டாமென்பதாம். குறையுறுவானது இயல்பு சொல்லுவார்போலச்சாதனம் சொல்லியபடியாம். இவை மூன்றுபாட்டாலும் குறிப்பறிதற்குச் சாதனம் முகமென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) ஒருவன் தன்குறையினைக் குறிப்பினாலறிந்து தீர்ப்பவரைப் பெற்றால், அவன் அவர் தன் முகத்தை நோக்கும்படி அவரது முகத்தைநோக்கி நிற்றலே போதுமானதாம் என்பது.

8. If the king gets men who by looking into his mind can understand and fulfil his requirements it is enough that he stand looking at their face.

௯. பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்குங் கண்ணின்
வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்.

பரி:—(இ - ள்.) வேந்தர் தம்நோக்கத வேறுபாட்டின் றன்மையை அறியவல்ல அமைச்சரைப்பெறின், ¶ அவர்க்கு § மனத்துக்கிடந்த பகைமையையும், வினைக்கேண்மையையும் வேற்றுவேந்தர் சொல்லிற்றிலராயினும் $ அவர்கண்களே சொல்லும், (எ-று).

* தீர்ப்பாரை யென்னும் காரியத்தை அதற்குக்காரணமாகிய உணர்வார் என்னும் பெயராற் கூறினமையின், இது காரணங்காரியமாய வுபசாரவழக்காம். உணர்வாரென்பதனைக்கருவியாகு பெயரெனினு மொக்கும். பிறரது குறையுணர்தல் காரணமாம்; அதனைத் தீர்த்தல் காரியமாம்.

† அவ்வெல்லையைக் கடந்து-முகநோக்கி நிற்கும் அளவைத்தாண்டி.

‡ இருவர்க்கும்-குறையுறுவானுக்கும் உணர்ந்து தீர்ப்பார்க்கும்.

¶ அவர்க்கு-அவ்வரசர்க்கு.

§ மனத்துக்கிடந்த-வேற்று வேந்தரது மனத்திலிருக்கின்ற.

$ அவர்- அமைச்சரது.

இறுதிக்கட் கண் ஆகுபெயர். நோக்கு வேறுபாடாவன: வெறுத்தநோக்கமும், உவந்த நோக்கமும். உணர்தல் - * அவற்றை அவ்வக் குறிகளா னறிதல்.

தெளி:—(இ - ள்.) கண்ணின்வகைமை-(அரசர் தமது) பார்வை வேறுபாட்டின் தன்மையை, உணர்வார்-அறியவல்ல மந்திரிகளை, பெறின்-பெற்றால், (அவர்க்கு), பகைமையுங் கேண்மையும்-(மனத்திலுள்ள)பகைமையையும் மற்றைக்கேண்மையையும், (வேற்றரசர் சொல்லா திருந்தாராயினும்), கண்-(அவர்) கண்களே, உரைக்கும்-சொல்லும், (எ-று).

இறுதியிலுள்ளகண் என்னும் பொருட் பெயர் அதன்பண்பாகிய வேறுபாட்டினையுணர்த்துதலால் பொருளாகுபெயராம். பார்வை வேறுபாடாவன: வெறுத்தபார்வையும், விரும்பியபார்வையும். உணர்தல்—அவற்றை அந்தந்தக் குறிகளால் அறிதல்.பகைமை-பகை;கேண்மை-சிநேகம்.

(க-து.) கண்ணினது வேறுபாட்டின்தன்மையை யறியவல்ல தம் மந்திரிகளது கண்களாலேயே வேற்றரசரது பகையினையும் நட்பினையும் அரசர் அறிவர் என்பது.

9. If a king gets ministers who can read the movements of the eye, the eyes of ministers will themselves reveal to him the hatred or friendship of foreign kings.

௰. நுண்ணிய மென்பா ரளக்குங்கோல் காணுங்கால்
கண்ணல்ல தில்லை பிற.

பரி:—(இ-ள்.) யாம் நுண்ணறிவுடையே மென்றிருக்கும் அமைச்சர் அரசர் கருத்தினை யளக்குங் கோலாவது ஆராயுமிடத்து † அவர்கண்ணல்லது பிறவில்லை, (எ-று).

‡ அறிவினுண்மை அஃதுடையார்மே லேற்றப்பட்டது. ¶ இங்கிதம், $ வடிவு, தொழில் சொல்லென்பன ┼ முதலாகப் பிறர் கருத்தளக்கு () மளா

* அவற்றை- பகைநட்புக்களை. † அவர் - அரசர்.

‡ அறிவினது நுண்மையை அவ்வறிவுடையார் மேலேற்றி 'நுண்ணியமென்பார்' என்று கூறினமையின், இஃது இடத்துநிகழ் பொருளின்பண்பு இடத்தின்மே லாய வுபசாரவழக்காம். இடம்-அறிவுடையார்; இடத்து நிகழ் பொருள் - அறிவு; இடத்து நிகழ் பொருளின் பண்பு - நுண்மை.

¶ இங்கிதம் - குறிப்பால் நிகழுமுறுப்பின் தொழில்.

$ வடிவு - குறிப்பின்றி நிகழும் வேறுபாடு.

┼ முதலாக என்றமையின் - குணத்தையுங் கொள்க.

() அளவைகள் - பிரமாணங்கள். அவை: பிரத்தியட்சம், அனுமானம், உரை, உவமானம், அருத்தாபத்தி, அனுபலத்தியென்பனவாம்.

வைகள் பல,*அவை யெல்லாம் முன்னறிந்தவழி † அவரான்மறைக்கப்படும்; நோக்கம் மனத்தொடு கலத்தலான் ‡ ஆண்டு மறைக்கப்படாதென்பதுபற்றி, ¶ அதனையே பிரித்துக் கூறினர். $ இனி + அலைக்குங்கோல் என்று பாடமோதி, நுண்ணியமென்றிருக்கும் அமைச்சரை அரசரலைக்குங் கோலாவது கண்ணென வுரைத்து, () தன்வெகுளி நோக்கால் அவர் வெகுடற்குறிப் பறிகவென்பது கருத்தாக்குவாரு முளர். இவையிரண்டுபொட்டானும் நுண் கருவி நோக்கென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) நுண்ணியமென்பார் - (யாம்) நுண்ணியவறி யுடையே மென்றிருக்கு மந்திரிகள், அளக்குங்கோல் - (அரசரது கருத்தை) அளக்குங்கோலாவது, காணுங்கால் - ஆராயுமிடத்து, கண்ணல்லது — (அவரது) கண்களல்லாமல், பிற - வேறு, இல்லை, - (எ - று).

• அறிவினுண்மை அவ்வறிவுடையார்மே லேற்றப்பட்டது. இங்கிதம், வடிவு, தொழில், சொல் என்பன முதலாகப் பிறர் கருத்தளக்கும் அளவை கள்பல, அவையெல்லாம் முன்னறிந்தவிடத்து அவரால்மறைக்கப்படும்; பார்வை மனத்தோடு கலத்தலால் அவ்விடத்து மறைக்கப்படாதென்பது பற்றி, அதனையே 'கண்ணல்லதில்லைபிற'-எனப் பிரித்துச் சொல்லினர். இவை யிரண்டு பாட்டாலும் நுண்ணியகருவி பார்வையென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) மந்திரிகள் அரசரது கருத்தினையளந்தறியும் கோல் அவர்களது கண்களேயா மென்பது.

10. The measuring-rod of those ministers who say 'we are astute' will on scrutiny be found to be their own eyes and nothing else.

* அவை - இங்கிதம் முதலாயின.

† அவரான் - பிறரால். ‡ ஆண்டு - நோக்கம் மனத்தோடு கலக்குமிடத்து. ¶ அதனையே - நோக்கத்தையே.

$ இனி அளக்குங்கோல்என்பதனை அலைக்குங்கோல் என்றுபாடங்கூறி, நுண்ணியவறியுடையே மென்றிருக்கும் மந்திரிகளை அரசர் வருத்தும் கோலாவது கண்ணென்று சொல்லி, தனது கோபப்பார்வையால் அவ்வரசரது கோபக்குறிப்பினையறிக என்று கருத்தாக்கிக் கூறுவாருமுளர்.

+ நுண்ணியமென்பா ரலைக்கும்கோல் கண் காணுங்கால் (கண்) அல்லது பிறவில்லை என்றன்வயப்படுத்திக் கண்ணினை யெழுவாயாகக் கூறினர் பிறவுரைகாரர்.

() தன் வெகுளிநோக்கால் - கண்ணினது கோபத்தோடு கூடிய பார்வையால்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

அவையறிதல்:—Knowing the Court.

பரி:—அஃதாவது அரசனோடிருந்த அவையின தியல்பையறிதல். காரியஞ் சொல்லுங்கால் * அவன் குறிப்பறிதலே யன்றி † இதுவும் வேண்டுதலின், ‡ இஃததன்பின் வைக்கப்பட்டது.

தெளி:—அஃதாவது அரசனோடிருந்த சபையினதியல்பை யறிதல், (அமைச்சர்)காரியஞ் சொல்லுங்கால் அவன் குறிப்பறிதலே யல்லாமல் இதுவும் வேண்டுதலால், இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

க. அவையறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

பரி:—(இ - ள்.) சொல்லின் தொகுதியினை யறிந்த தூய்மையினை யுடையார் தாமொன்று சொல்லுங்கால் ¶ அப்பொழுதை யவையினை யறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக, (எ - று).

+சொல்லின் தொகையெனவே, § செஞ்சொல், இலக்கணைச்சொல், குறிப்புச் சொல்லென்னும் மூவகைச் சொல்லுமடங்கின. தூய்மை - அவ

* அவன் - அரசன். † இதுவும் - அவையறிதலும்.

‡ இஃததன்பின் - அவையறிதல் குறிப்பறிதலின் பின்னே.

¶ அப்பொழுதை - அச்சமயத்து.

+சொல்லின்குழு எனவே என்றும் பாடமுண்டு.

§ "தொகைபடு செஞ்சொ லிலக்கணைச் சொல்லே சூழ்ந்திடுங் குறிப்புச்சொன் மூன்றின், வகையறிந் துயர்ந்தோ ரொத்தவர் தாழ்ந்தோர் மருவு மூன் றவையுமா ராய்ந்து, தகையற வுயர்ந்தோ ரவையின்முந் துரையார் சமத்தினெவ் வாற்றினுங் கிளப்பார், நகைபடு தாழ்வி னொன்றையு மொழியார் நவைபடாச் சொற்பொரு ளாய்ந்தோர்" என்பது விநாயக புராணம்.

"ஆக்கும் பிரதிபதத்துடனே" என்னுஞ் செய்யுளி னுரையில் பிரயோக விவேக நூலார் "அலங்கார நூலார் அபிதை, இலக்கணை, வியஞ்சனுவிருத்தியென மூன்று வகையாக்குவர். அவர் மதம்பற்றிப் பரிமேலழகரும் 'சொல்லின், தொகையறிந்த தூய்மை யவர்' என்னுந் திருவள்ளுவர் குறளுள் 'செஞ்சொல், இலக்கணைச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்பர்" என்று கூறியிருக்கிறார்.

செஞ்சொல் - நேராற்றலால் பொருளைத்தருவது. நேராற்றலாவது இச்சொல்லா லிப்பொருளையறிக என்னும் சங்கேதம் (இச்சை). அதுகடம், படம் என்னும் பதங்கள் கலசம் வஸ்திரம் என்னும் பொருளை யறிவிப்பன போலவாம்.

இலக்கணைச்சொல் - பெயராக வினையாக நிற்கும் சொற்கள் தத்தம் பொருளை யுணர்த்தாது,பொருளின் சம்பந்தப் பொருளையும் தாற்பரியப் பொ

ற்றுள் தமக்காகாதன வொழித்து ஆவனகோடல். அவையென்றது ஈண்டு அதனளவை. * அது மிகுதி, ஒப்பு, தாழ்வென மூவகைத்து. அறிதல் - † தம்மொடு தூக்கியறிதல். ஆராய்தல் - இவ்வவைக்கட் சொல்லுங்காரியம் இது, சொல்லுமாறிது, சொன்னால் அதன் முடிவிது வென்று இவையுள் ளிட்டன வாராய்தல்.

தெளி:—(இ - ள்.) சொல்லின்றொகை-சொல்லின்கூட்டத்தை, அறிந்த-தெரிந்த, தூய்மையவர்-தூய்மையினையுடையவர், (தாம் ஒன்று சொல்லுமிடத்து), அவை - (அப்பொழுதுள்ள) சபையை, அறிந்தாராய்ந்து - தெரிந்தாராய்ந்து, சொல்லுக - சொல்லக்கடவர், (எ - று).

சொல்லின் றொகையெனவே, செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்னும் மூவகைச்சொல்லும் அடங்கின. தூய்மை - அச்சொற்களுள் தமக்கு ஆகாதனவற்றை யொழித்து ஆவனவற்றைக்கொள்ளல். அவையென்றது இங்கு அவ்வவையினதளவினை. அவ்வளவு மிகுதி, ஒப்பு, தாழ்வு எனமூவகைப்படும். அறிதல் - தம்மோடு தூக்கி யறிதல். ஆராய்

ருளையும் அறிவித்தல். அது கட்டில் கரைகின்றது, கங்கையினிடைச்சேரி என்றாற் போல்வனவாம். இலக்கணச்சொல் எனினும் ஆக்கச்சொல் எனினும் ஒக்கும். "இலக்கணையும் சத்தத்தின்கண் ணுள்ளது; ஆற்றலுடைத்தாகற் பாலதன் சம்பந்தம் இலக்கணை. அது கங்கையின்க ணிடைச்சேரி என்பது" என்பது தருக்க சங்கிரகவுரை.

குறிப்புச்சொல் - குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவது. (குறிப்பாவது செம்பொருளும் ஆக்கப்பொருளும் அல்லாத வேறுபொருளை யுணர்த்துந் தன்மைத்தாம்.) வேங்கியமெனினும் குறிப்பெனினும் ஒக்கும். இது "செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை" என்றாற் போல்வது. இதில் வல்வரவு என்பதும் வாழ்வார் என்பதும் தலைவியுயிரோடிராளென்பதனையும் அவளப்படியாக யானும்உயிரோடிரேன்என்பதனையும் குறிப்பித்து நின்றன.

தார்க்கீகர் குறிப்புச்சொல், செஞ்சொல் ஆக்கச்சொல் என்னும் மிவற்றுளடங்கும் என்பர். "வடநூலார் சொற்பொருளை வாச்சியம், வேங்கியம், இலக்கணையென மூன்றெனவும், இலக்கணையை வேங்கியத்திலடக்கி இரண்டெனவுங் கூறுப. இவற்றுள், வாச்சியமென்பது வெளிப்படை. வேங்கியமென்பது குறிப்பு. இலக்கணை யென்பது ஒரு பொருளினது இலக்கணத்தை மற்றொரு பொருட்குத் தந்துரைப்பது" என்பர் நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர். இவற்றின் விரிவை விருத்திப் பிரபாகரம் மூன்றாவது பிரகாசத்திலும், நியாயப்பிரகாசம் ஆறாவது பரிச்சேதம் பிரமாண நிரூபணத்திலும் காண்க.

* அது - சபையின் அளவு. † தம்மொடு தூக்கியறிதல் - சொல்லின் தொகையறிந்த தூய்மையவர் தம்மளவோடு (தம்மின் மிக்கார் அல்லது தம்மோடொத்தார் அல்லது தம்மிற்றாழ்ந்தார் கூடியுள்ள) சபையினதளவை யாராய்ந்தறிதல்.

தல் - இச்சபையில் சொல்லுங்காரியம் இது, சொல்லும் விதம் இது, சொன்னால் அதன் முடிவு இது என்று இவையுள்ளிட்டனவற்றை ஆராய்தல்.

செஞ்சொல், இலக்கணைச்சொல், குறிப்புச்சொலென்பன முறையே வாசகம், லட்சகம், வியஞ்சகமென்று சொல்லப்படும்.

(க - து.) சொல்லின் தொகையினை யறிந்தவர் சபையினதளவினை யறிந்து அதற்கேற்பச் சொல்லக்கடவர் என்பது.

1. Let the pure in mind who know the art of speech, speak with deliberation knowing the nature of the court then assembled.

உ. இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லி
னடைதெரிந்த நன்மை யவர்.

பரி:—(இ - ள்.) சொற்களி னடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையினை யுடையார் அவைக்கண் ஒன்று சொல்லுங்கால் அதன் செவ்வியை யாராய்ந்தறிந்து வழுப்படாமல் மிகவுந் தெளிந்து சொல்லுக, ()

சொற்களினடையாவது அம்மூவகைச சொல்லும் செம்பொருள், இலக்கணைப்பொருள், குறிப்புப்பொருளென்னும் பொருள்களைப் பயக்குமாறு. செவ்வி - கேட்டற்கண் விருப்புடைமை. வழு - * சொல்வழுவும் பொருள்வழுவும். இவையிரண்டுபோட்டானும் ஒன்று சொல்லுங்கால் அவையறிந்தே சொல்லவேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ-ள்.) சொல்லினடை - சொற்களின் நடையை, தெரிந்த- ஆராய்ந்தறிந்த, நன்மையவர் - நன்மையினை யுடையவர், (சபையினிடத்து ஒன்று சொல்லுமிடத்து), இடைதெரிந்து-(அச்சபையின்) செவ்வியை ஆராய்ந்தறிந்து, நன்குணர்ந்து - (வழுப்படாமல்) மிகவுந் தெளிந்து, சொல்லுக - சொல்லக்கடவர், (எ - று).

சொற்களினடையாவது அம்மூவகைச்சொல்லும் செம்பொருள், இலக்கணைப்பொருள், குறிப்புப்பொருளென்னும் பொருள்களை யுணர்த்தும்விதம். செவ்வி - கேட்பதில் ஆசையுடைமை, வழு - சொல்வழுவும் பொருள்வழுவும். இவை இரண்டுபோட்டாலும் ஒன்றுசொல்லும்போது சபையினை யறிந்தே சொல்லவேண்டு மென்பது சொல்லப்பட்டது.

செம்பொருள், இலக்கணைப்பொருள், குறிப்புப் பொருளென்பன முறையே வாச்சியம், லட்சியம், வியங்கியம் என்று சொல்லப்படும்.

(க - து.) சொற்களினடையினை யாராய்ந்தறிந்தவர் சபையினிடத் தொன்று சொல்லும் போது அதன் செவ்வியை யறிந்து வழுவின்றிச் சொல்லக்கடவர் என்பது.

* சொல்வழுவும் பொருள்வழுவும்-சொற்குற்றமும் பொருட்குற்றமும்.

2. Let those who know the uses of words speak with a clear knowledge after ascertaining the time suited to the court.

௩ அவையறியார் சொல்லன்மேற் கொள்பவர் சொல்லின்
வகையறியார் வல்லதூஉ மில்.

பரி:—(இ - ள்.) அவையின தளவை யறியாது ஒன்று சொல்லுதலைத் தம்மேற் கொள்வார் அச்சொல்லுதலின் கூறுபாடும் அறியார், கற்று வல்ல * கலையும் அவர்க்கில்லை, (எ - று).

அம்மூவகைச் சொற்களால் வருஞ் சொல்லுதல் வகைமை கேட்பாரது உணர்வு வகைமைபற்றி வருதலாற் 'சொல்லின் வகையறியார்' என்றும், † இஃதறியார் யாதுமறியாரென்று எல்லாராலு மிகழப்படுதலின் 'வல்லதூஉ மில்' என்றுங் கூறினர். இதனால் அவையறியாக்கால் வருங்குற்றம் கூறப் பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) *அவை - சபையினதளவை, அறியார் – அறியாது, சொல்லல் - (ஒன்று) சொல்லுதலை, மேற்கொள்பவர் - (தம்)மேற்கொள்வார், சொல்லின்வகை-அச்சொல்லுதலின் கூறுபாடும், அறியார்- அறியாதவராவர், வல்லதூஉம் - (கற்று) வல்லகலையும், இல் - (அவர்க்கு) இல்லை, ()*

(செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச் சொலென்னும்) அம்மூவகைச்சொற்களால்வரும் சொல்லுதல் வகைமை கேட்பவரது உணர்வு வகைமைபற்றிவருதலால் 'சொல்லின்வகை யறியார்' என்றும், இஃதறியார் யாது மறியாரென்று எல்லாராலும் இகழப்படுதலால் 'வல்லதூஉமில்' என்றும் சொல்லினர். இதனால் சபையை அறியாதவிடத்து வரும் குற்றம் சொல்லப் பட்டது.

(க - து.) *சொல்லின் வகையினை யறியாதவர் சபையின் அளவறியாது பேசத்தொடங்குவர் என்பது.*

3. Those who undertake to speak without knowing the nature of the court are ignorant of the use of words as well as devoid of the power of learning.

ஒளியார்மு னொள்ளிய ராதல் வெளியார்முன்
வான்சுதை வண்ணங் கொளல்.

---

* *கலையும் - சாஸ்திரவுணர்ச்சியும்.*

† *இஃதறியார் - சொல்லின்வகையறியாதவர்.*

பரி:—(இ - ள்.) அறிவாலொள்ளியார் அவைக்கட் டாமு மொள்ளியாராக; * ஏனைவெள்ளைக ளவைக்கட் டாமும் † வாலிய சுதையி னிறத்தைக் கொள்க, (எ - று).

ஒள்ளியாரென்றது ‡ மிக்காரையும், ஒத்தாரையும். அது விகாரத்தால் ஒளியாரென நின்றது. ஒள்ளியராதல் - தந்நூலறிவுஞ் ¶ சொல்வன்மையுந் தோன்றவிரித்தல். § அவையறியாத புல்லரை 'வெளியார்' என்றது, வயிரமின் மரத்தை + வெளிறென்னும் வழக்குப்பற்றி. o அவர் மதிக்கும் வகை அவரினும் வெண்மையுடையராக வென்பார். 'வான்சுதைவண்ணங்கொளல்' என்றார். அவையளவறிந்தார் செய்யுந்திறம் இதனாற் றொகுத்துக் கூறப்பட்டது. முன்னர் விரித்துக் கூறுப.

தெளி:—(இ - ள்.) ஒளியார்முன் - (அறிவால்) ஒள்ளியாரது சபையினிடத்து, ஒள்ளியராதல் - (தாமும்) ஒள்ளியராகக்கடவர், வெளியார்முன் - (மற்றை) வெள்ளைகளது சபையினிடத்து, வான்வதைவண்ணம் - (தாமும்) வெண்சுண்ணச் சாந்து நிறத்தை, கொளல் - கொள்ளக்கடவர், (எ - று).

ஒள்ளியாரென்றது மிக்காரையும், ஒத்தாரையும். அவ்வொள்ளியாரென்றது செய்யுள் விகாரத்தால் ஒளியாரென்று நின்றது. ஒள்ளியராதல் - தமது நூலறிவும் சொல்வலிமையும் தோன்ற விரித்துரைத்தல். வயிரமில்லாதமரத்தை வெளிறு என்னும் வழக்குப்பற்றிச் சபையறியாத புல்லரை 'வெளியார்' என்றார். அவர் மதிக்கும்படி அவரினும் வெண்மையுடையவராக வென்பார் 'வான்சுதைவண்ணங்கொளல்' என்றார். சபையளவறிந்தார் செய்யுந்திறம் இதனால் தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டது. மேல் அதனை விரித்துக் கூறுவார்.

---

* ஏனைவெள்ளைகள் - மற்றைப்பேதைகளது.

† வாலிய-வெண்ணிற முள்ள.

‡ மிக்காரையும் ஒத்தாரையும் - தம்மினும் மேம்பட்டவரையும் தமக்குச் சமமானவரையும்.

¶ சொல்வன்மை - தாம்மேற்கொண்டுள்ள காரியத்தை முடித்தற்கியன்ற சொற்களைச் சொல்லுந் திறம்.

§ அவையறியாதபுல்லரை - கற்பன வூழற்றாகிக் கல்விக்கழகத்து ஒற்கமின்றியூத்தைவா யங்காக்கும் அற்பரை.

+ "அரியகற்றசற்றார்கண்ணும்"என்னுங்குறளிலுள்ள "இன்மையரிதே வெளிறு" என்பதற்கு "வெண்மையில்லாமையரிது" என்று கூறியிருத்தலு மிங்கறியத் தக்கதாம். இங்கு வெண்மை அறிவின்மையை யுணர்த்தி நின்றது. இது பெருந்தேவனார் பாரதம் உத்தியோக பர்வத்தில் பலராமனைநோக்கிச் சாத்தகி "மேனியைக்காட்டின் வெளுத்ததே" என்று கூறுவதனாலும் பிறவாற்றானு மறியப்படும். வெண்மைப்பண்பு பல பொருளுணர்த்துதலை இலக்கணக்கொத்தின் "பண்புத்தொகை விதி" என்னுஞ் சூத்திரவுரையிற் காண்க. o அவர் - வெளியார்.

(க - து.) சொல்லினடை தெரிந்த நன்மையவர் அறிவுடையாரது சபையில்அறிவுடையவராயிருந்து அஃதில்லாரது சபையில் அறிவில்லார்போ லிருக்கக்கடவர் என்பது.

4. Ministers should be lights in the assembly of the enlightened, but assume the pure whiteness of mortar ignorance in that of fools.

ரு. நன்றேன் றவற்றுள்ளு நன்றே முதுவருண்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

பரி:—(இ - ள்.) ஒருவர்க்கு இது நன்றென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட குணங்களெல்லாவற்றுள்ளும் நன்றே,† தம்மின் மிக்காரவைக்கண் அவரின் முற்பட்டு ஒன்றனைச் சொல்லாத வடக்கம், (எ - று).

தங்குறைவும், அவர்மிகுதியும், முந்துகிளந்தாற்படுமிழுக்கும், கிளவாக்காலெய்துநன்மையும் அறிந்தேயடங்கினமையின், அவ்வடக்கத்தினை 'நன்றென்றவற்றுள்ளு நன்று' என்றார். ‡ முன்கிளத்தலையே விலக்கினமையின், உடன்கிளத்தலும் பின்கிளத்தலு மாமென்பது பெற்றாம். இதனான் மிக்காரவைக்கட் செய்யுந்திறங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) முதுவருள் - (தம்மினும்) மிக்காரது சபையினிடத்து, முந்து – (அவரின்) முற்பட்டு, கிளவா - (ஒன்றனைச்) சொல்லாத, செறிவு - அடக்கம், நன்றென்றவற்றுள்ளும் - (ஒருவர்க்கு இது) நல்லதென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்பட்ட குணங்களெல்லாவற்றுள்ளும்,நன்றே- சிறந்ததே, (எ—று).

தமது குறைவையும், அவர்மிகுதியையும், அவர்சொல்லுதற்குமுன்னே சொன்னு லுண்டாகுங் குற்றத்தையும், சொல்லாவிட்டால்வரும் நன்மையையும் அறிந்தே அடங்கினமையின்,அவ்வடக்கத்தினை 'நன்றென் றவற்றுள்ளு நன்று' என்றார். முன் சொல்லுதலையே விலக்கினமையால், உடன்சொல்லுதலும் பின்சொல்லுதலும் ஆமென்பது பெறப்பட்டது. இதனுல் மிக்காரது சபையினிடத்துச் செய்யும்வகை சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) தம்மின் மிக்க அறிவுடையாரது சபையின்கண் முற்பட்டுச் சொல்லாத அடக்கமானது ஒருவர்க்கு நன்மைகளெல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்ததாம் என்பது.

† தம்மின் மிக்காரவைக்கண் - தம்மினுங் கல்விகேள்வி முதலியவற்றால் மேம்பட்டவரது சபையில்.

‡ முன் கிளத்தலையே விலக்கினமையின் - தம்மின் 'மிக்காரவைக்கண் அவரின் முற்பட்டுச் சொல்லுதலையே விலக்கினமையால்.

5. The modesty by which one does not rush forward and speak in an assembly of men of superior attainments is the best among all one's good qualities.

சா. † ஆற்றி னிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புல
மேற்றுணர்வார் முன்ன ரிழுக்கு.

பரி:—(இ - ள்.) வீடெய்தற்பொருட்டு ‡ நன்னெறிக்க ணின்றானொருவன் அந்நெறியினின்றும் நிலைதளர்ந்து வீழ்ந்தாலொக்கும், அகன்ற நூற்பொருள்களை யுட்கொண்டு ¶ அவற்றின் மெய்ம்மை யுணரவல்லா ரவைக்கண் வல்லாதொருவன் § சொல்லிழுக்குப்படுதல்,(எ-று).

நிலைதளர்ந்து வீழ்தல்— + உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காத்தொழுகியான் பின்னிழுக்கிக் O கூடாவொழுக்கத்தனாதல். () பயனிழத்தலே யன்றி இகழவும் படுமென்பதாம். இதனான் அதன்க ணிழுக்கியவழிப்படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) *வியன்புலம் - விரிந்த நூற்பொருள்களை, ஏற்று - உட்கொண்டு, உணர்வார் முன்னர் - (அப்பொருள்களின் மெய்ம்மையை) அறியவல்லவர் சபையில், இழுக்கு - (வல்லாதொருவன் சொல்) இழுக்குப்படுதல், (முத்தியடைதற் பொருட்டு நல்வழியினின்றானொருவன்), ஆற்*

---

† "நெடும்பகற் கற்ற வவையத் துதவா, துடைந்துளா ருட்குவருங் கல்வி - கடும்பகல், ஏதிலான் பாற்கண்ட வில்லினும் பொல்லாதே, தீதென்று நீப்பரி தால்" என்பது நீதிநெறிவிளக்கம்.

‡ நன்னெறிக்கண் - விரதஞானங்களில்.

¶ அவற்றின் மெய்ம்மையுணர வல்லார் - அகன்ற நூற் பொருள்களது உண்மையை யறியவல்லவர். "புராணமிதி காசமெவை யும்பொருளனைத்தின், பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே" என்றான்றோர் கூறியிருத்தலு மிங்கறியத்தக்கதாம்.

§ சொல்லிழுக்குப்படுதல் - சொற்சோர்வடைதல். அஃதாவது சொல்லுஞ் சொல்லில் குற்றமுண்டாமாறு சொல்லுதல்.

+ நீத்தார் பெருமை 4. இதன்பொருள். அறிவென்னும் அங்குசத்தினால் (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும்) பொறிகளாகிய யானைகளைந்தனையுந் தத்தமது (பரிசமுதலிய) விஷயங்களில் செல்லாவாறு தடுத்து நடப்பவன்.

O கூடாவொழுக்கத்தனாதல் - தான் விட்டகாம வின்பத்தை யுறுதியில்லாமையால் பின்னும் விரும்புமாறு தோன்ற அவ்வாறே கொண்டு நின்று தவத்தோடு பொருந்தாததாய தீய வொழுக்கத்தை யுடையனாதல்.

() பயனிழத்தலேயன்றி-கல்வியில் வல்லான் சொல்லிழுக்குப்பட்டவிடத்துத் தான் கற்ற கல்வியின் பிரயோசனத்தை யிழந்துவிடுவதே யல்லாமல்.

றின் - அவ்வழியினின்றும், நிலைதளர்ந்தற்றே - நிலைதளர்ந்து வீழ்ந்தாலொக்கும், (எ-று).

நிலைதளர்ந்துவீழ்தல் - அறிவால் ஐம்பொறிகளையும் வென்றொழுகியவன் பின்தவறிக் கூடாவொழுக்கத்தனாதல். (வல்லானொருவன்) பயனிழத்தலேயன்றி இகழவும் படுவானென்பதாம். இதனால் அச்சபையில் தவறியவிடத்துண்டாகுங் குற்றம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) கற்றவர் சபையில் கற்றவனொருவன் சொல்லிழுக்குப்படுதல் முத்தியடைதற் பொருட்டு நல்வழியில் நின்றானொருவன் அவ்வழியினின்றுந் தவறிவிழுந்தாற் போல்வதாம் என்பது.

6. For a minister to blunder in the presence of those who have aquired a vast store of learning and know the value thereof is like a good man stumbling and falling away from the path of virtue.

எ. கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்குங் கசடறச்
சொற்றெரிதல் வல்லா ரகத்து.

பரி:—(இ - ள்.) * வழுப்படாமற் சொற்களை யாராய்தல் வல்லாரவைக்கட் சொல்லின், பல நூல்களையுங் கற்று அவற்றினாய பயனை யறிந்தாரது கல்வி யாவர்க்கும் விளங்கித் தோன்றும், (எ - று).

† சொல்லினென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. ‡ ஆண்டே சொல்க வென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) கசடற - வழுப்படாமல், சொற்றெரிதல் - சொற்களை ஆராய்தலில், வல்லாரகத்து-வல்லவர் சபையினிடத்து,(சொல்லின்),கற்று - (பலநூல்களையுங்) கற்று, அறிந்தார் - (அந்நூல்களாலாகிய பயனை) அறிந்தவரது, கல்வி - கல்வியானது, விளங்கும் - (யாவர்க்கும்) விளங்கித் தோன்றும், (எ - று).

சொல்லின் என்பது அவாய்நிலையால் வந்தது. (கற்றறிந்தார்) அத்தன்மையதாய சபையிலேயே சொல்லக்கடவரென்பதாம்.

(க-து) குற்றமறக் கற்றவரது சபையில் பலநூல்களையுங் கற்று அவற்றாலாய பயனை யறிந்தவரது கல்வி விளங்கித் தோன்றும்.

* வழுப்படாமல் - குற்றம் உண்டாகாமல்.

† வல்லாரகத்து என்பது சொல்லின் என்பதை அவாவி (வேண்டி) நின்றது.

‡ ஆண்டே - வழுப்படாமல் சொற்களை யாராய்தல் வல்லவருள்ள, சபையினிடத்தே.

7. The learning of those who have read and understood much will shine in the assembly of those who can faultlessly examine the nature of literature.

அ. உணர்வ துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியு ணீர்சொரிந் தற்று.

பரி:—(இ - ள்.) பிற நுணர்த்தலின்றிப் பொருள்களைத் தாமே யுணரவல்ல அறிவினையுடையா ரவைக்கட் கற்றார் ஒன்றனைச் சொல்லுதல், தானே வளர்வதொரு பயிர் நின்ற பாத்திக்கண் நீரினைச் சொரிந்தாற்போலும், (எ - று).

தானேயும் வளர்தற்குரிய கல்வி மிக வளருமென்பதாம். இவையிரண்டு பாட்டானும் ஒத்தாரவைக்கண் எவ்வழியுஞ் சொல்லுகவென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) உணர்வது - (பிற ருணர்த்துத லில்லாமல் பொருள்களைத்தாமே) அறியவல்ல அறிவினை, உடையார்முன் - உடையவர் சபையினிடத்து, சொல்லல்- (கற்றவர் ஒன்றனைச்)சொல்லுதல், வளர்வதன்- (தானே) வளர்வதொருபயிர்நின்ற, பாத்தியுள் - பாத்தியினிடத்து, நீர் சொரிந்தற்று - நீரைச்சொரிந்தாற்போலும், (எ - று).

தானேயும் வளர்தற்குரிய கல்வி (உணர்வ துடையார்முற் சொல்லுதலால்) மிக வளருமென்பதாம். இவை இரண்டு பாட்டாலும் ஒத்தாரது சபையினிடத்து எவ்வழியும் சொல்லக்கடவரென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க-து.) கற்றவர் சபையில் கற்றவர் ஒன்றனைச் சொல்லுதல் தானேவளர்வதொரு பயிர் நிறைந்த பாத்தியுள் நீர் பெய்தாற் போல்வதாம் என்பது.

8. Lecturing to those who have the ability to understand for themselves is like watering a bed of plants growing by themselves.

கூ. † புல்லவையுட் பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க ‡ நல்லவையு
ணன்கு செலச்சொல்லு வார்.

---

† "அவையின் திறமறியா ராய்ந்தமர்ந்து சொல்லார், நவையின்றித் தாமுரையார் நாணார் - சுவையுணரார், ஆய கலைதெரியா ரஞ்சா ரவரன்றே, தீய வவையோர் செருக்கு" என்று வச்சணந்திமாலை புல்லவையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

‡ "புகழுந் தருமநெறி நின்றோர்பொய் காமம், இகழுஞ் சினஞ்செற்றமில்லோர் - திகழ்கலைகள், எல்லா முணர்ந்தோ ரிருந்த விடமன்றே, நல்லாயவைக்கு நலம்" என்று ஷை மாலை நல்லவையைப்பற்றிக் கூறுகின்றது.

பரி:—(இ - ள்.) நல்லாரிருந்த வவைக்கண் நல்லபோருள்களை அவர் மனங்கோள்ளச் சோல்லுதற்குரியார் * அவையறியாத புல்லரிருந்த வவைக்கண் அவற்றை மறந்துஞ் சோல்லாதோழிக, (எ-று).

சொல்லின், தம்மவை யறியாமையை நோக்கி நல்லவையும், பொருளறியாமையாற் புல்லவைதானும் இகழ்தலின், இரண்டவைக்கு மாகாரென்பது கருதிப் 'பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க' என்றார்.

தெளி:—(இ - ள்.) நல்லவையுள் - நல்லவரிருந்த சபையினிடத்து, நன்கு - நல்லபொருள்களை, செல - (அந்நல்லவர்) மனங்கொள்ள, சொல்லுவார் - சொல்லுதற்கு உரியவர், புல்லவையுள் - (அவையறியாத) புல்லரிருந்த சபையினிடத்து, பொச்சாந்தும் - மறந்தும், சொல்லற்க-(அந்நல்லபொருள்களைச்) சொல்லா தொழியக்கடவர், (எ-று).

' (நல்லவையுள் நன்கு செலச் சொல்லுவார் புல்லவையுள்) சொல்வாராயின், (அவரை) தமக்குரிய சபையை அறியாமையைக்குறித்து நல்லோர் சபையும், சொன்னபொருளறியாமையால் புல்லர் சபையும் இகழ்தலால், (அவர்) இரண்டு சபைக்கும் ஆகாரென்பது கருதிப் 'பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க' என்றார் புல்லர் - கல்வியறிவில்லாதவர்.

(க - து.) நல்லவர் சபையில் நல்லபொருள்களைச் சொல்லுதற்குரியவர் அவற்றை மறந்தும் புல்லர் சபையில் சொல்லாதக்கக்கடவர் என்பது.

9. Those who are able to speak good things impressively in an assembly of the wise should not even forgetfully speak them in that of the fools.

க0. அங்கணத்து ளுக்க வமிழ்தற்றாற் றங்கணத்த
ரல்லார்முற் கோட்டி கொளல்.

பரி:—(இ - ள்.) நல்லார் தம்மினத்த ரல்லாதா ரவைக்கண் ஒன்றனையுஞ் சோல்லற்க, சோல்லின் அது தூய்தல்லாத † முற்றத்தின் கணுக்க அமிழ்தினை யோக்கும், (எ-று).

கொள்ளென்னும் முதனிலைத்தொழிற்பெயர் முன்னின்று பின்னெதிர்மறை அல் விகுதியோடு கூடி "மகனெனல்" என்பதுபோ னின்றது. ‡ சொல்லின் அது வென்பனஅவாய்நிலையான் வந்தன. ¶ பிறரெல்லாங்கொள

* அவையறியாத - சொல்லும் நல்லபொருள்களை யறியாத.

† முற்றம் - முன்றில் (தலைவாயில்).

‡ கோட்டிகொளல் என்பது சொல்லின், அது என்பனவற்றை அவாவி (வேண்டி) நின்றது.

¶ மற்ற வுரைகாரரெல்லாம் கொளல் என்பதனை அல்லீற் றெதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்றாகக் கொள்ளாது (கொள்ளுதல் அஃதாவது சொல்

லென்பதனைத் தொழிற்பெயராக்கி யுரைத்தார்; அவர் * அத்தொழில் அமிழ்தென்னும் பொருளுவமையோடு இயையாமை நோக்கிற்றிலர். † சாவா மருந்தாதலறிந்து நுகர்வார் கையினும்படாது அவ்வங்கணத்துக்கு மியை பின்றிக் கெட்டவாறு தோன்ற 'உக்க வமிழ்து' என்றார். ‡ அச்சொல் பய னில்சொல்லா மென்பதாயிற்று. இவை யிரண்டுபாட்டானும் தாழ்ந்தாரவைக் கண் ஒருவழியுஞ் சொல்லற்கவென்பது கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) (நல்லோர்) தங்கணத்தரல்லார்முன் - தம்மினத்தவ ரல்லாதவரது, கோட்டி - சபையினிடத்து, கொளல் - (ஒன்றனையும்) சொ ல்லாதிருக்கக் கடவர், (சொன்னால் அது), அங்கணத்துள் - (பரிசுத்தமில் லாத) முற்றத்துள், உக்க - சிந்திய, அமிழ்தற்று - அமிர்தத்தையொக்கும். ()

கொள் என்னும் முதனிலைத்தொழிற்பெயர் முன்னேநின்று பின்னே எதிர்மறைப் பொருளதான அல் விகுதியோடு கூடி 'மகனெனல்' (மகனெ லுதல் எனத்) தொழிற்பெயராக்கிக் கூறினர்; அவர் கொளலென்னும் அத் தொழில் அமிழ்து என்னும் பொருளுவமானத்தோடு பொருந்தாமையை நோக்கினரில்லை.

* தொழில் தொழிலையுவமையாகக் கொள்ளுவதன்றிப் பொருளையுவ மையாகக் கொள்ளுவ தின்மையான் 'அத்தொழில் அமிழ்தென்னும்பொரு ளுவமையோடு இயையாமை நோக்கிற்றிலர்' என்று கூறிப்பிறரை மறுத் தார் பரிமேலழகர். வினை, பயன், மெய், உரு என்பனவற்றைப்பற்றிவரும் உவமைகள் தம்முள் மாறிவாரா என்பதாம். கொளலென்னுந் தொழிற்கு அமிழ்தென்னும்பொருள் உவமானமாகவாராதென்று மறுக்கப்பட்டதென்க.

நச்சினார்க்கினியார் 'வினைபயன்'' என்னும் (தொல்காப்பியவுவமவியற்) சூத்திரவுரையில் "உவமமென்பது ஒருபொருளோடு ஒரு பொருளினை யொப்புமைகூறுதல்." என்றும், "புலியன்னமறவனென்பது வினையுவமம், அது பாயுமாறே பாய்வனென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்தமையின்; அற றன்றித் தோலும் வாலும் காலு முதலாகிய வடிவும் ஏனை வண்ணமும் பய னுமொவ்வா வென்பது; ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'மாரி யன்ன வன்கைத்,தேர்வே ளாயைக் கரணிய சென்மே'என்பதுபயனுவமம்;என்னை? மாரியான் விளைக்கப்படும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கு மென்றவாறு. துடியிடை யென்பது மெய்யுவமம்; அல்குலும் ஆக மும் அகன்று காட்ட அஃகித் தோன்றும் மருங்குலால் துடி அதனோடு ஒத்தது. பொன்மேனி யென்பது உருவுவமம்;பொன்னின் கண்ணும் மேனி யின் கண்ணும் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிறவொத்திலவென்பது'' என்றும், வரைந்துள்ளன இங்குக் கவனித்தற் பாலனவாம்.

† சாவாமருந்து - சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து.

‡ அச்சொல் - தாழ்ந்தவர் சபையில் சொல்லுஞ்சொல். அஃது உயிர்க் குறுதிதருஞ் சொல்லாதலையறிந்து கேட்பார்காதினும் படாது தாழ்ந்தவர்க் கும் பயனில்லாது போதலின் பயனில்சொல் லாயிற்றென்க.

ன்று சொல்லற்க) என்பதுபோல் கொளல் என நின்றது. சொன்னல் என்ப தும் அது என்பதும் அவாய் நிலையால்வந்தன. சாவாமருந்தாத லறிந்து உண் பார் கையிலுமகப்படாது அம்முற்றத்திற்கும் பொருத்தமில்லாமல் கெட்டவ கை தோன்ற 'உக்கவமிழ்து' என்றார். அச்சொல் பயனில்லாத சொல்லாமெ ன்பதாயிற்று. இவை இரண்டொட்டாலும் தாழ்ந்தோர் சபையினிடத்து ஒரு வழியும் சொல்லற்கவென்பது சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) அறிவுடையார் தம்மினத்த ரல்லாதார் சபையில் ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருக்கக்கடவர்; சொன்னல் அது தூயதல்லாத முற்றத்தில் சிந்திய அமிர்த மொக்கும் என்பது.

10. To utter a good word in the assembly of those who are not of his stock is like dropping nectar on the ground.

பத்தாம் அதிகாரம்.

அவையஞ்சாமை:—*Fearlessness before the court.*

பரி:—அஃதாவது சொல்லுதற்குரிய அவையினையறிந்து சொல் லுங்கால் அதற்கஞ்சாமை. *அதிகாரமுறைமையும் இதனுனேவிளங்கும்.

தெளி:—*அஃதாவது சொல்லுதற்குரிய சபையினையறிந்து சொல்லும் போது அச்சபைக்கு அஞ்சாமை. அதிகார முறைமையும் இதனாலே விள ங்கும்.*

க. வகையறிந்து வல்லவை வாய்சோரார் சொல்லின்
றொகையறிந்த தூய்மை யவர்.

பரி:—(இ-ள்.) கற்றுவல்லவவை †அல்லாவவை யென்னும் அவை வகையினை யறிந்து வல்ல அவைக்கண் ஒன்று சொல்லுங்கால் அச்சத் தான் வழுப்படச் சொல்லார், சொல்லின்றொகையெல்லா மறிந்த தூய் மையினை யுடையார், (எ - று).

‡ *இருந்தாரது வன்மை அவைமே லேற்றப்பட்டது. ¶வல்லவை யென் பதற்குத் தாங்கற்றுவல்ல நூற்பொருள்களை யென்றுரைப்பாரு முளர். அச்*

* *அவையறிதற்குப்பின் அவையஞ்சாமை வைத்த அதிகாரமுறை மையும்.* † *அல்லாவவை-மூடர்சபை.*

‡ *அவையில் இருந்தவரது வன்மையை அவையின்மேல் 'ஏற்றி வல்ல வை'என்று கூறினமையின், இஃது இடத்துநிகழ் பொருளின் குணம் இட த்தின்மேலாய உபசார வழக்காம்.*

¶ *வல்லவை யென்பதனை அகரந்தொக்குநின்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத் தொடராகக் கொள்ளாது, அஃறிணைப்பன்மை வினையாலணையும் பெயரா க்கி, அதற்குத் தாங்கற்றுவல்ல நூற்பொருள்களையென் றுரைகூறுவாரு முண்டு.*

சத்தாளென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. சொல்லின்றொகை, தூய்மை யென்பனவற்றிற்கு மேலுரைத்தாங் குரைக்க.

தெளி:—(இ - ள்.) சொல்லின்தொகை யறிந்த -சொற்களதுதொகை யெல்லாம் அறிந்த, தூய்மையவர் - தூய்மையினை யுடையவர், வகையறிந்து - (கற்றுவல்லார்சபை கற்றுவல்லாரல்லாதார் சபை என்னும் சபையின்) வகையினையறிந்து, வல்லவை(கற்று)வல்லாரது சபையில், (ஒன்றுசொல்லும் போது), வாய்சோரார்–(அச்சத்தால்) பிழைபடச் சொல்லார், (எ - று).

சபையிலிருந்தாரது வல்லமையைச் சபையின்மேல் ஏற்றி 'வல்லவை' என்று கூறினர். அச்சத்தால் என்பது அவை யஞ்சாமை யென்னும் அதிகாரத்தால்வந்தது. சொல்லின் தொகை, தூய்மை யென்பனவற்றிற்கு அவை யறிதலின் முதற்குறளின் விசேடவுரையிற்கூறியவாறு கூறிக்கொள்க.

(க - து.) சொற்களது தொகையை யறிந்த பெரியோர் சபையிலொன்று சொல்லும்போது சபையினது வகையை யறிந்து பிழையில்லாது பேசுவர் என்பது.

1. The pure who know the classification of words having first ascertained the nature of the court wlll not, through fear falter in their speech before that powerful body.

உ. கற்றருட் கற்ற ரெனப்படுவர் கற்றார்முற்
கற்ற செலச்சொல்லு வார்.

பரி:—(இ - ள்.) கற்றாரெல்லாரினும் இவர் நன்கு கற்றரென்று உலகத்தாரால் சொல்லப்படுவார், கற்றாவைக்கண் அஞ்சாதே தாங்கற்ற வற்றை அவர் மனங்கொள்ளும்வகை சொல்லவல்லார், (எ - று).

உலகமறிவது +அவையையே யாகலின், அதனாற் புகழப்படுவாரும் அவரென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) கற்றார்முன் - கற்றாரது சபையினிடத்து, (அஞ்சாமலே), கற்ற - (தாம்) கற்றவித்தைகளை, செல - (அக்கற்றவர் மனங்)கொள்ளும்வகை, சொல்லுவார் - சொல்லவல்லவர், கற்றருள் - கற்றவரெல்லாரினும், கற்றர் - (இவர்) நன்றாகக்கற்றவர், எனப்படுவர் - என்று (உலகத்தாரால்) சொல்லப்படுவார், (எ - று).

உலகமறிவது அவையையே யாகலின், அவ்வுலகத்தினால் புகழப்படுவாரும் அவரென்பதாம். உலகமென்றது இங்கு உயர்ந்தோரை.

(க - து.) கற்றவரது சபையில் தாங்கற்ற வித்தைகளை அவர் அங்கீகரிக்கச் சொல்ல வல்லவரே மிகக் கற்றோராவர் என்பது.

+ அவையையே யாகலின் - கற்றவரது சபையில் அஞ்சாமலே தாங்கற்ற வற்றை அக்கற்றவர் மனங்கொள்ளும்படி சொல்லவல்லவரையே யாதலால்.

2. Those who can agreeably set forth their acquirements before an assembly of the learned will be regarded as the most learned among the learned.

௩. பகையகத்துச் சாவா ரெளிய ரரிய
ரவையகத் தஞ்சா தவர்.

பரி:—(இ-ள்.) † பகையிடை யஞ்சாது புக்குச் சாவவல்லார் உலகத்துப்பலர்; அவையிடை யஞ்சாதுபுக்குச் சொல்லவல்லார் சிலர், ()

‡ அஞ்சாமை சாவாரென்பதனோடுங் கூட்டி, $ அதனாற் சொல்லவல்லாரென்பது வருவித் துரைக்கப்பட்டது. இவை மூன்று பாட்டானும் அவையஞ்சாமது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) பகையகத்து - பகையினிடத்து, சாவார் - (அஞ்சாமற்சென்று) இறக்கவல்லவர், எளியர் – (உலகத்துப்) பலர், அவையகத்து - சபையினிடத்து, அஞ்சாதவர் – அஞ்சாமற் (சென்று) சொல்ல வல்லவர், அரியர் - சிலர், (எ - று).

அஞ்சாமை யென்பதைச் சாவாரென்பதனோடுங்கூட்டி, அதனால் சொல்ல வல்லவரென்பது வருவித்துச் சொல்லப்பட்டது. இவை மூன்றுபாட்டாலும் சபைக்கு அஞ்சாதவரது சிறப்புச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு எளியரென்பது பலரென்னும் பொருளையும், அரியரென்பது சிலரென்னும் பொருளையும் உணர்த்தி நின்றன.

(க - து.) கற்றார் சபையிற்சென்று அஞ்சாது பேசவல்லவர் சிலரேயாவர் என்பது.

3. Many indeed may fearlessly plunge in the midst of foes and die in warfare; but few there are who can fearlessly enter in the assembly of the learned.

௪. கற்றார்முற் கற்ற செலச்சொல்லித் தாங்கற்ற
மிக்காருண் மிக்க கொளல்.

பரி:—(இ - ள்.) பலநூல்களையுங் கற்றாரவைக்கட் டாங்கற்றவற்றை அவர் மனங்கொள்ளு மாற்றுச் சொல்லி ¶ அவற்றின் மிக்கபொருள்களை அம்மிகக் கற்றிடத் தறிந்துகொள்க, (எ - று).

எல்லாம் ஒருவர்க்குக் கற்றல் கூடாமையின் வேறுவேறாய கல்வியுடையார் பலரிருந்த அவைக்கட் டாங்கற்றவற்றை அவர்க்கேற்பச் சொல்லுக;

† பகையிடை - தம்பகைவரது போர்க்களத்தில்

‡ அஞ்சாதவரது தொழிலாய அஞ்சாமை சாவார் என்பதனோடுங் கூட்டப்பட்டது. அஞ்சாமை (அஞ்சாமல்) சாவாரென்று கொள்க

$ அதனால்-அஞ்சாமை யென்பதனால். ¶ அவற்றின் - தாங்கற்றவற்றின்.

சொல்லவே, * அவரும் † அவையெல்லாஞ்சொல்லுவாராகலான், வினைக்கற்கப்பெறாதன கேட்டறியலாமென்பதாயிற்று. இதனால் ‡ அதன தொருசார் பயன் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) கற்றோர்முன் - (பலநூல்களையுங்) கற்றோரது சபையினிடத்து, கற்ற - (தாம்) கற்றவித்தைகளை, செல - (அக்கற்றவர்) மனங்கொள்ளும் வழியால், சொல்லி - கூறி, தாங்கற்ற - தாம்கற்றவித்தைகளினும், மிக்க - அதிகமான பொருள்களை, மிக்காருள் - அவ்வதிகமாகக் கற்றவரிடத்து, கொளல் (அறிந்து) கொள்ளக்கடவர், (எ - று).

(கற்கவேண்டியவற்றை) எல்லாமொருவர்க்குக் கற்றல் கூடாமையால் வேறுவேறாகிய கல்வியுடைவர் பலரிருந்த சபையில் தாங்கற்றவித்தைகளை அக்கற்றவர்க்குமனங்கொள்ளுமாறுசொல்லககடவர்; சொல்லவே, அவரும் அவ்வித்தைகளை யெல்லாம் சொல்லுவாராதலால், மற்றைக் கற்கப்பெறாத வித்தைகளைக் கேட்டறியலா மென்பதாயிற்று. இதனால் அவையஞ்சாமையினது ஒருசார்பயன்சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) கற்றவர் கற்றவரது சபையில் தாங்கற்றவற்றைப் பொருந்தச் சொல்லித் தாங்கல்லாதவற்றை யவரிடத்தறிந்து கொள்ளக் கடவர் என்பது.

4. Ministers should agreably set forth their acquirements before the assembly of the learned and acquire more knowledge from experts in learning.

ரு. ஆற்றி னளவறிந்து கற்க வவையஞ்சா
மாற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு.

பரி.—(இ - ள்.) சொல்லிலக்கண நெறியானே அளவைநூலை அமைச்சர் உட்பட்டுக் கற்க, வேற்று வேந்த ரவையிடை யஞ்சாது அவர் சொல்லிய சொற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற்பொருட்டு, (எ - று).

¶ அளவைநூல் ೦ சொன்னூல் கற்றே கற்க வேண்டுதலின், ┼ அதற்

---

* அவரும் - வேறு வேறாய கல்வியுடையாரும்.

† அவையெல்லாம் - வேறுவேறாய கல்விகளையெல்லாம்.

‡ அதனதொருசார்பயன் - அவையஞ்சாமையின் ஒருவகைப் பிரயோசனம். ¶ அளவைநூல் - தருக்கநூல்.

೦ சொன்னூல் கற்ற பிறகு அளவைநூல் கற்கவேண்டுமென்பதாம்; இதனால் இலக்கணநூற் பயிற்சியில்லார்க்குத் தருக்கநூற் பயிற்சி சித்தியாதென்பதாயிற்று.

┼ அதற்கு - தருக்கநூலுக்கு; அஃதாறெனப்பட்டது - சொல்லிலக்கணநூல் வழி யென்று கூறப்பட்டது.

கலைதாறெனப்பட்டது. *அளக்குங் கருவியை'அளவு'என்றார்;ஆகுபெயரான். † அவர் சொல்லை வெல்வதொருசொற் சொல்லலாவது நியாயத்து ‡ வாத சற்ப விதண்டைகளும் சல சாதிகளும் ¶ முதலியகற்றார்க்கே யாகலின், ഠ அவற்றைப் பிழையாமற் கற்கவென்பதாம். இதனால் || அதன் காரணங் கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) அவை - (வேற்று வேந்தரது) சபையில், அஞ்சா - அஞ்சாமல், (அவ்வேற்று வேந்தர் சொல்லிய சொற்கு), மாற்றங்கொடுத்தற் பொருட்டு - உத்தரஞ் சொல்லுதற் பொருட்டு, ஆற்றின் - (சொல்லிலக்கண) வழியாலே, அளவு - அளவை நூலை, அறிந்து - உட்பட்டு, கற்க - (மந்திரி கள்) கற்கக்கடவர். (எ - று). ...

---

* அளத்தற் குரிய கருவி (பிரமாணம்) காரியவாகு பெயரால் 'அளவு' என்று' கூறப்பட்டது. அளத்தல்-காரியம்; கருவி-காரணம்.

அளவை-பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்கள். அளத்தல்-பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களால் கட முதலிய விடயங்களையுள்ளவா றறிதல். அளத்தல் வழக்கிற்குச்சிறந்த கருவியா யிருப்பது அளவை யெனப்படும். அளப்பவன்-பிரமாதா; பிரமாணம்=அளவை;அளத்தல்—பிரமிதி அல்லது பிரமை; அளக்கப் படுவது பிரமேயம் என்று கூறப்படும். அளவையின் வகையைப் பற்றி அருளுடைமை இரண்டாவது குறளின் விசேட வுரையிலும் குறிப் புரையிலும் விரிவாக வரைந் திருத்தலறிக.

† அவர் - வேற்று வேந்தர்.

‡ வாதம் - தத்துவ (உண்மை)ப் பொருளையறியும் வேட்கையு (விருப்ப மு)டையபுருடரிருவருள் ஒருவருக்கொருவர் உண்டாகும் வினாவிடையாகிய கதை. இது தத்துவ நிர்ணயத்தைப் பயனாகவுடைமையின் பெரும்பான் மையுங் குருசீட சம்வாதமாம்.

ஜல்பம் - (சற்பம்) ஒருவரையொருவர் வெல்லவேண்டு மென்னும் விருப்புடைய புருஷர்கள் தமது பக்ஷங்களை ஸ்தாபித்தலாகிய கதை.

விதண்டை - வெல்லும் வேட்கையுடைய புருஷர்கள் தமது பட்சத்தை ஸ்தாபித்தலில்லாக் கதை.

சலம் - ஒரு பொருள் கருதிச் சொல்லியதற்கு வேறு பொருள் கற்பித் துக்கொண்டு பழித்தல்.

சாதி - அசத் (போலி) உத்தரம்.

¶ முதலிய என்றமையின், வாதம் பேசுவார் தோல்வி யுறுதற்கேதுவாய தோல்வித்தானம், ஏதுப்போலி, வியாகாதம், ஆன்மாசிரியம், அந்நியோன் யாசிரயம், சக்கிரிகை, அநவஸ்தை, பிரதிபந்தி, கல்பநாலாகவம், கல்பநா கௌரவம், உத்சர்க்கம், அபவாதம், வையாத்தியயம், வினிகமநவிரகம், பிராக்லோப மென்பனவற்றையுங் கொள்க.

ഠ அவற்றை - வாதசற்ப முதலாயவற்றை.

|| அதன் காரணம் - அவையஞ்சாமையின் காரணம் (சொல்லிலக்கண நெறியானே அளவை நூலைக்கற்றல்).

அளவை நூல் சொல்லிலக்கண நூல் கற்றே கற்கவேண்டுதலால், அதற்கு அஃது ஆறு எனப்பட்டது. அளக்குங் கருவியை ஆகுபெயரால்'அளவு' என்று கூறினார். அவர் சொல்லை வெல்வதாகிய வொருசொல் சொல்லலாவதுநியாய நூலில் வாதசெற்ப விதண்டைகளும் சலசாதிகளுமுதலியவற்றைக் கற்றவர்க்கே யாதலால், அவற்றைப் பிழைபடாமல் மந்திரிகள் கற்கக் கடவரென்பதாம். இதனால் அதன் காரணம் சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) மந்திரிகள் வேற்றரசர் சபையி லஞ்சாமலுத்தரஞ் சொல்லுதற் பொருட்டுத் தருக்கநூலைக் கற்கக் கடவர்.

5. Ministers should learn logic according to the rules of grammar to enable them to reply fearlessly before a foreign court.

௬. வாளொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடெ
னுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு.

பரி:—(இ - ள்.) வன்கண்மை யுடையரல்லாதார்க்கு வாளோடென்ன வியையுண்டு, அதுபோல நுண்ணியாரதவையை யஞ்சுவார்க்கு நூலோடென்ன வியையுண்டு, (எ - று).

† இருந்தாரது நுண்மைஅவைமே லேற்றப்பட்டது. ‡ நூற்குரியரல்லரென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) வன்கண்ண ரல்லார்க்கு- சௌரியமுடையரல்லாதவர்க்கு, வாளொடு - வாளாயுதத்துடன், என் - என்ன (சம்பந்தமுண்டு), (அதுபோல), நுண்ணவை - நுண்ணறிவுடையவரது சபைக்கு, அஞ்சுபவர்க்கு - அஞ்சுவார்க்கு, நூலொடு - நூலுடன், என் - என்ன (சம்பந்தமுண்டு), (எ - று).

அவையிலிருந்தாரது நுண்மையை அவையின்மேல் ஏற்றி"நுண்ணவை" என்று கூறினார்.(நுண்ணவை யஞ்சுபவர்)நூலுக்கு உரியவரல்ல ரென்பதாம். என்னென்னும் வினா விரண்டும் சம்பந்தமில்லை யென்னும் பொரு
நின்றன.

(க-து.) நுண்ணறிவுடையாரது சபையைக்கண் டஞ்சுவோர் கற்ற கல்வி பயன் தருவதாகாது என்பது.

---

† இஃது இடத்துநிகழ் பொருளின்குணம் இடத்தின்மேலாய உபசாரவழக்காம். இடத்து நிகழ்பொருள்—சபையிலுள்ள நுண்ணறிவுடையார்; இடத்துநிகழ் பொருளின்குணம் - அவரது நுண்ணறிவு; இடம் - சபை.

‡ நுண்ணறிவுடையாரது சபையைக் கண்டு அஞ்சுவோர் நூல்களை வாசித்தற் குரிமையுடையரல்ல ரென்பதாம்.

6. What have they to do with a sword who are not valiant, or they with learning who are afraid of an intelligent assembly of the learned.

எ. பகையகத்துப் பேடிகை யொள்வா * ளவையகத்
தஞ்சு மவன்கற்ற நூல்.

பரி:—(இ - ள்.) எறியப்படும் பகைநடுவண் † அதனையஞ்சும் பேடி பிடித்த கூர்வாளை யொக்கும், சொல்லப்படும் அவைநடுவண் ‡ அதனை யஞ்சுமவன் கற்ற நூல், (எ - று).

¶ பேடி - பெண்ணியல்புமிக்கு ஆணியல்பு முடையவள். o களமும் வாய்த்துத் () தானும் நன்றாயிருந்ததே யாயினும் பிடித்தவள் குற்றத்தால் வாள் சிறப்பின்றாயினாற்போல, அவையும் வாய்த்துத் ‖ தானும் நன்றாயிருந் ததே யாயினுங் கற்றவன் குற்றத்தால் நூல் சிறப்பின்றாயிற்று.

தெளி:—(இ - ள்.) *அவையகத்து* - (சொல்லப்படுஞ்) *சபைநடுவில், அஞ்சுமவன்* - (அதற்கு) *அஞ்சுகின்றவன், கற்றநூல் - கற்ற நூலானது, பகையகத்து*- (எறியப்படும்) *பகைநடுவில், பேடி*-(அதற்கஞ்சும்) *பேடி, கை- கையில்,*(பிடித்த), *ஒள்வாள் - கூரியவாளை* (ஒக்கும்), (எ - று).

பேடி - பெண்ணியல்புமிகுந்து ஆணியல்பு முடையவள். போர்க்கள மும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாயிருந்ததே யானாலும் பிடித்தவளது குற்றத் தால் வாள் சிறப்பில்லாதாயினாற் போன்று, சபையும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாயிருந்ததேயானாலும் கற்றவனது குற்றத்தால் நூல் சிறப்பில்லா தாயிற்று.

(க - து.) *சபைக்கஞ்சுவோன் கற்றகல்வி பயன்படுவதின்றாம்.*

* *"அவையஞ்சி மெய்விதிர்ப்பார் கல்வியுங் கல்லார், அவையஞ்சா வாகுலச் சொல்லு - நவையஞ்சி ஈத்துண்ணார் செல்வமு நல்கூர்ந்தார் இன் னலமும், பூத்தலிற் பூவாமை நன்று" என்று நீதிநெறிவிளக்கங் கூறுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்.*

† *அதனை - பகையை.* ‡ *அதனை - சபையை.*

¶ பெண்ணவாவியாணிழந்தது பேடியாம்; ஆணவாவிப் பெண்ணிழந் தது அலியாம். "வேயோ திரண்டமென்றோள் வில்லே கொடும்புருவம்,வாயே வளர்பவள மாந்தளிரே மாமேனி, நோயோ முலைசுமப்ப தென்றார்க் கருகி ருந்தார், ஏயே யிவளொருத்தி பேடியோ வென்றார், எரிமணிப்பூண் மேகலை யாள் பேடியோ வென்றார்" என்று சீவக சிந்தாமணி கூறுவதால் பேடியின் தன்மை நன்கு விளங்கும்.

o *களமும்வாய்த்து - போர்செய்யுமிடமுங் கிடைக்கப்பெற்று.*

() *தானும் - வாளும்.* ‖ *தானும் - நூலும்.*

7. The learning of him who is diffident before a learned assembly is like the sharp sword of an hermaphrodite in the presence of his foes.

அ. பல்லவை கற்றும் பயமிலரே நல்லவையு
ணன்கு செலச்சொல்லா தார்.

பரி:—(இ - ள்.) நல்லாரிருந்த வவைக்கண் நல்ல சொற்பொருள்களைத் தம்மச்சத்தான் அவர்க்கேற்கச் சொல்லமாட்டாதார் பலநூல்களைக் கற்றாராயினும் உலகிற்குப் பயன்படுத லிலர், (எ - று).

அறிவார்முற் சொல்லாமையிற் கல்வியி னுண்மை யறிவாரில்லை யென்பதாம். † *இனிப் பயமிலரென்பதற்குக் கல்விப்பயனுடைய 'நல்ல ரென் றுரைப்பாருமுளர்.*

தெளி:—(இ - ள்.) *நல்லவையுள் - நல்லவரிருந்தசபையுள், நன்கு - நல்லசொற்பொருள்களை, (தமது அச்சத்தால்), செல - (அந்நல்லவர்க்கு) ஏற்க, சொல்லாதார் - சொல்லமாட்டாதவர், பல்லவைகற்றும்- பலநூல்களைக்கற்றாராயினும், பயமிலர் - (உலகத்திற்குப்) பிரயோசனப்படுதலிலர், (எ - று).*

(பலநூல்களைக் கற்ற அவர்) அறிவார்முன் நல்ல சொற்பொருள்களைச் சொல்லாமையால் அவரது கல்வியினுண்மையை அறிவார் இல்லை யென்பதாம்.

(க - து.) *நல்லவர் சபையிலநல்லசொற்பொருள்களை அவர்க் கேற்பச் சொல்லாதவர் பலநூல்களைப் படித்திருந்தாலும் அவற் றாலுலகிற்குப் பயன்படுதலிலராவர் என்பது.*

8. Those who cannot speak good things agreeable to an assembly of the learned, are indeed unprofitable persons in spite of their varied acquirements.

கூ. கல்லா தவரிற் கடையென்ப கற்றறிந்து
நல்லா ரவையஞ்சு வார்.

பரி:—(இ - ள்.) நூல்களைக் கற்றுவைத்தும் அவற்றற் பயனறிந்து வைத்தும் நல்லாரிருந்த அவையினையஞ்சி ஆண்டுச் சொல்லாதாரை உலகத்தார் கல்லாதவரினுங் கடையரென்று சொல்லுவர், (எ - று).

---

† *இனிப்பயமிலர் என்பதற்கு (நல்லவையுள் நன்கு செலச்சொல்லா தார்) கல்வியின் பிரயோஜனமுடையரல்ல ரென்று பொருள் கூறுவாரு முண்டு.*

அக்கல்வியறிவுகளாற் பயன் ருமுமெய்தாது பிறரையெய்துவிப்பதுஞ் செய்யாது ‡ கல்வித்துன்பமே யெய்திநிற்றலின் 'கல்லாதவரிற் கடை' என உலகம் பழிக்கு மென்பதாம்.

தெளி:—(இ - ள்.) கற்றும் - (நூல்களைக்) கற்றிருந்தும், அறிந்தும் - (அந்நூல்களாற்பயனை) அறிந்திருந்தும், நல்லார் - நல்லவர்(இருந்த),அவை-சபைக்கு, அஞ்சுவார் - அஞ்சி (அச்சபையினிடத்துச்) சொல்லாதவரை, கல்லாதவரின் - கல்லாதவரிலும் (மூடரிலும்), கடை - கடையர், என்ப - என்று (உலகத்தார்) சொல்லுவர், (எ - று).

(கற்றறிந்துநல்லாரவையஞ்சுவார்) அக்கல்வியறிவுகளால்பயனைத்தாமும் அடையாமல் பிறரை அடைவிப்பதுஞ்செய்யாமல் கல்வித்துன்பமே அடைந்து நிற்றலால் (அவரை) 'கல்லாதவரிற் கடை' என உலகம் பழிக்குமென்பதாம். கடையர் - கீழ்ப்பட்டவர். கற்றுமென்னுமும்மை தொக்கு நின்றது.

(க - து.) நூல்களைக் கற்றறிந்தும் நல்லவரிருந்த சபையைக் கண்டஞ்சுவோர் கல்லாதவரிலுங் கடையராவர் என்பது.

9. They who have learned and understood are afraid of the assembly of the learned, are said to be inferior even to the illeterate.

க0. உளரேனினு மில்லாரோ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்.

பரி:—(இ - ள்.) † அவைக்களத்தை யஞ்சித் தாங்கற்றவற்றை அதற் கேற்கச் சொல்லமாட்டாதார் உயிர்வாழ்கின்றாராயினும், உலகத்தாரா லெண்ணப்படாமையின் இறந்தாரோ டொப்பர், (எ - று).

களனென்றது * ஆண்டிருந்தாரை. இவையைந்து பாட்டானும் அவையஞ்சுவார திழிபு கூறப்பட்டது.

தெளி:—(இ - ள்.) களன் - சபைக்கு, அஞ்சி - பயந்து, கற்ற - (தாம்) கற்றவற்றை, செல - (அச்சபைக்கு) ஏற்க, சொல்லாதார் சொல்லமாட்டாதவர், உளரெனினும் - உயிர்வாழ்கின்றாரானாலும், (உலகத்தாரால் எண்ணப்படாமையால்), இல்லாரோடொப்பர் - இறந்தவரோடொப்பாவார், (எ - று).

இங்குக் களன் (சபை) என்றது அங்கிருந்தவரை. இவை ஐந்துபாட்டாலும் சபைக்கஞ்சுவோரது இழிவு சொல்லப்பட்டது.

(க - து.) சபைக்குப் பயந்து தாங்கற்றவற்றை அதற்கேற்பச் சொல்லமாட்டாதவர் உயிரோடிருப்பினும் இறந்தவரோடொப்பாவர் என்பது.

---

‡ கல்வித்துன்பம் - கல்வியைக் கற்றதாலாய துன்பம்.

† அவைக்களம் – சபை. * ஆண்டு - சபையில்.

10. Those who through fear are unable to set forth their learning acceptable to the learned assembly, though alive, are yet classed among the dead.

பதினொன்றாம் அதிகாரம்.

நாடு:—The Country.

பரி:—இனி அவ்வரசனாலும் அமைச்சனாலுங் கொண்டுய்க்கப்படுவதாய் ஏனை அரண் * முதலிய அங்கங்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய நாடு ஓரதிகாரத்தாற் கூறுகின்றார். அஃதாவது இன்னதென்பதூஉம் அதிகார முறைமையும் இதனுள் விளங்கும்.

தெளி:—இனி அவ்வரசனாலும் மந்திரியாலும் கொண்டு செலுத்தப்படுவதாய் மற்றை அரண் முதலிய அங்கங்களுக்கு அவசியமாக வேண்டும் சிறப்பினையுடையதாகிய நாட்டினை ஓரதிகாரத்தால் சொல்லுகின்றார். அஃதாவது இத்தன்மையதென்பதும் அதிகாரமுறைமையும் இதனுள் விளங்கும்.

க. தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு.

பரி:—(இ - ள்.) குன்றாத விளையுளைச் செய்வோரும் அறவோரும் கேடில்லாத செல்வமுடையோரும் ஒருங்கு வாழ்வதே நாடாவது *† மற்றை யுயர்திணைப் பொருள்களோடுஞ் சேர்தற்றொழிலோடும் இயையாமையின், விளையுளென்பது உழவர்மேனின்றது. குன்றாமை-எல்லாவுணவுகளும் நிறைய வுளவாதல் ‡ இதனான் வாழ்வார்க்கு வறுமையின்மை பெறப்பட்டது. அறவோர்-துறந்தோர் அந்தணர் ¶ முதலாயினோர். + "நற்றவஞ்*

** முதலிய அங்கங்கள் என்றது பொருள், படை, நட்புக்களை.*

† விளையுள் என்னுந் தொழில் மற்றை யுயர்திணைப் பொருள்களாகிய தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வரும் என்பவற்றினோடும் சேர்வது என்னுஞ் சேர்தற்றொழிலோடும் கூடிப் பொருந்தாமையினால், இங்கு அஃது அத்தொழில் செய்யும் உழவர்மேனின்றது. விளையுள் என்னுந் தொழில் அதனைச் செய்பவரையுணர்த்துதலால் காரியவாகு பெயராம்.

‡ இதனான் - விளையுள்குன்றாமையினால்.

¶ முதலாயினோர் என்றமையின் சான்றோரையுங் கொள்க.

+ சீவக சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம் 48. இதன் பொருள்-அவ்வேமாங்கதநாடு (வீடடையுமாறு) சிறந்த தவத்தைக் செய்பவர்க்கு இடம்; (மறுமையின்பங்கருதி) இல்லறம் நடத்துவோர்க்கும் இடம் என்பது.

திருக்குறளின் சிறப்புப் பாயிரமாகிய

திருவள்ளுவ மாலை.

அசரீரி

க. திருத்தகு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ
டுருத்தகு நற்பலகை யொக்க—விருக்க
வுருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வானி
லொருக்கவோ வென்றதோர் சொல்

(இ-ள்.) *திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோடு=அருட் செல்வத்தையும் அதற்குத் தக்க தெய்வத் தன்மையையுமுடைய திருவள்ளுவரோடு—உருத்தகு நற்பலகை உருத்திரசன்மர் ஒக்க இருக்க என உரைத்து=அவரிருத்தற்குத் தனது உருவத்தினாலே தக்க நல்ல சங்கப் பலகையிடத்து உருத்திரசன்மர் ஒருவரே ஒப்பவேறியிருக்கவென்று கூறி,—வானில் ஒருக்க ஓர் சொல் ஓவென்றது=ஆகாசத்திலிருந்து அவ்விடத்துள்ள புலவர் கருத்தையெல்லாம் ஒற்றுமை செய்யும்படி ஒரு வாக்கியம் ஓவென்று இரைந் தெழுந்தது. எ-று.*

"அருட் செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்" என்பவாகலின், திருவென்றதற்கு அப்பொருளுரைக்கப் பட்டது. தெய்வத்தன்மை தெய்வத்தினவதாரமாய் விளங்குகை. தெய்வத்தன்மை யில்லாதார்க்கு அருளுளதாயினும் அதனாலே பெரும்பயன் விளையாமையின், தகுதி சொல்லப்பட்டது. திருவள்ளுவரென்னும் பெயருள், திருவென்பது உயர்வையும், வள்ளுவரென்பது வண்மை யுடையவரென்பதையும், விளக்கி நின்றனவாகலின், அது வேதத்தில் இலைமறை காய்கள்போற் பலவிடங்களினும் மறைந்து வெளிப்படாதிருந்த மெய்ப்பொருள்களை யெல்லாம் தொகுத்து உலகத்தாருக்குக் கொடுத்தருள் செய்தவரென்னுங் காரணம் பற்றி வந்த பெயராயிற்று. வள் முதனிலை, ஆர் இறுதிநிலை, உ சாரியை. அம்முதனிலைக்குப் பொருள் ஈகை. உருத்திரசன்மர் உருத்திரனால் அடைந்த சன்மத்தையுடையவரென விரியும். அவர் முருகக்கடவுளது திருவவதாரமாய் வணிகர் மாபிற்றோன்றிய மூங்கைப்

பிள்ளையார். அசரீரி அருவமாய் எங்குநிறைந்துள்ள முதற்றெய்வம். அரங் கேற்றத் தொடங்கிய காலத்துத் தெய்வப் புலவரோடு ஒப்ப விருந்து கேட்டற்குத் தகுதியுடையோர் யாரென யாவரும் எண்ணமுற்று நின்றவழி இவ் வசரீரி வாக்கியம் பிறந்தது. என்றதெனப் படர்க்கை வினையாகக் கூறலின், ஆண்டு நின்று கேட்ட புலவர்களுள் ஒருவர் அதனை இங்ஙனம் பாடலாகச் செய்தனரென்றறிக. (க)

நாமகள்.

உ. நாடா முதனான் மறைநான் முகனாவிற்
பாடா விடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன்—கூடாரை
யெள்ளிய வென்றி யிலங்கிலைவேன் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதேன் வாக்கு

(இ-ள்.) கூடாரை எள்ளிய வென்றி இலங்கு இலைவேல் மாற=பகைவரைப் புறங்கொடுக்கச் செய்து இகழ்ந்த வெற்றியை உண்டாக்கி விளங்காநின்ற இலைபோலும் வேற்படையையுடைய பாண்டியராசனே,—நாடா= உலகத்தார் விதிவிலக்குகளை அறிந்து உய்யும் வழியை நாடி,—முதல் நான் முகன் நாவின் நான் மறை பாடா=படைப்புக் காலத்திலே பிரமனது நாவிலிருந்து இருக்கு முதலாகிய நான்கு வேதங்களையும் பாடி,—இடைப்பாரதம் பகர்ந்தேன்=நடுவான காலத்திலே பாரதமாகிய வேதத்தைக் கூறினேன்;—பின் என் வாக்கு வள்ளுவன் வாயது=அதற்குப் பிற்பட்ட இக் காலத்திலே என் வாக்குத் திருக்குறளாகிய வேதத்தைச் சொல்லி வள்ளுவன் வாயின் கணணதாயிற்று, எ-று.

தன் கணவனாகலின் நான்முகனாவிலிருந்தென்றும், அவனவதாரமாகலின், வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கென்றும், கூறினாள். பாரதம் வியாசரைக் கொண்டு சொல்லப்பட்டது. இதனால் நான்மறை பூர்வ வேதமும், பாரதம் மத்திய வேதமும், திருக்குறள் உத்தர வேதமும் என்றதாயிற்று. வேதம் மூவகைத் தென்பதூஉம், இவற்றது தோற்றமுறையால் இஃது வாக்கியப் பிரமாணத்திற் சிறப்புடைத் தென்பதூஉம சொல்லியபடி. (உ)

இறையனார்.

ந. என்றும் புலரா தியாணர்நாட் சொல்லுகினு
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்—குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் றெய்வத் திருமலர்போன்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.

(இ-ள்.) மன்புலவன் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்=புலவர்க்கரசனாகிய வள்ளுவன் வாயிற் பிறந்த திருக்குறளானது,—என்றும் யாணர் புலராது நாட் செல்லுகினும் நின்று அலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் சீர்மையதாய்=எக்காலத் தும் தன்னழகு கெடாது நெடுங்காலங் கழியினும் நிலை பெற்று மலர்ந்து தேனைச் சொரிகின்ற குணமுடையதாய் விளங்குமாதலால்,—குன்றாத செந் தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர் போன்=குறைவு படாத செய்ய தளிர்களையுடைய கற்பகத்தினது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய உயர்வாகிய மலர்போலும். எ-று.

திருக்குறளுக்கு அழகு சொன்முடிபு பொருண்முடிபின் குணங்க ளும், அலர்தல் எங்கும் பரவுதலும், தேன்பிலிற்றல் இருமை யின்பங்களும் விளைத்தலுமாம். சொல் ஆகுபெயர். இறையனார் கடவுளாகலின், இனி இதிற் சிறப்ப தொன்றுளதாவதின் றென்னுந் துணிவுதோன்ற என்றுமென் றும், பினனும் அதனை வலியுறுத்தற்கு நாட் செல்கினு நின்றென்றும் வாழ்த் துப் பொருள்பட இவ்வாறு கூறினார். இது அறியாது நின்று பெருகிப் பயன்படுமாறு சொல்லியபடி. (௩)

உக்கிரப்பெருவழுதியார்.

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
றான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூன் முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செவி.

(இ-ள்.) நான்முகத்தோன் தான் மறைந்து வள்ளுவனாய் நான்மறை யின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாத் தந்து உரைத்த நூன முறையை= நான்முகன் தான் தன்னுரு மறைந்து திருவள்ளுவனாயவதரித்து நான்கு வேதங்களினுண்மைப் பொருளை அறம் பொருள் இன்பமென்னும் முப்பாற் பொருளாகத் தமிழிற் றந்து கூறிய திருக்குறளெழுதிய திருமுறையை— சென்னி வந்திக்க=என் தலை வணங்குக,—வாய் வாழ்த்துக=வாய் துதிக்க,—நன்னெஞ்சம் சிந்திக்க=நல்ல மனம் தியானிக்க,—செவிகேட்க=காது கேட்க. எ-று.

முப்பொருள் ஆகுபெயர். இவ்வேதப் பொருள் ஆதியிலே வேதஞ் சொல்லியோனாலேயே சொல்லப்பட்டமையால் உலகத்துச் சமயாசாரியர் களாலும் பிறராலும் ஒன்றற்கொன்று மாறாகக் கொள்ளப்பட்ட பொருள்கள் போல்வதன்றென்பது தோன்ற, மெய்ப் பொருளென்றார். கலையுணர் புலமையிற் றலையோனாகி விதிமுறை வழாது முதுநிலர் புரக்கும் பெருந்

தகை யுக்கிரப் பெருவழுதி யென்னுந் தன்னிக ரில்லா மன்னவர் பெருமான் தான் மேற்கொண்ட சிறப்பைப் பலரும் அறிந்து மேற்கொள்ள, இவ்வாறு வழிபாடு கூறினன், "மன்ன னெப்படி மன்னுயிரப்படி" ஆகலின். இப்புத்தகத்தை முன்னே பூசித்து மெய்மொழி மனங்களால் வணக்கஞ் செய்து பின் கேட்கவேணுமென்று சொல்லியபடி. (௪)

கபிலர்.

௫. தினையளவு போதாச் சிறு புன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்—மனையளகு
வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட வள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறட்பா விரி.

(இ-ள்.) மனை அளகு வள்ளைக்கு உறங்கும் வளநாட = மனையில் வளர்க்கப்படுகின்ற பறவைப் பேடுகள் உலக்கைப்பாட்டால் கண்ணுறங்குகின்ற வளம் பொருந்திய நாட்டையுடைய அரசனே, - வள்ளுவனார் வெள்ளைக் குறட்பா விரி = திருவள்ளுவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட குறள் வெண்பா மிகப் பெரிய பொருளைத் தன்னுட்கொண்டு காட்டுதல் — தினையளவு போதாச் சிறு புன்னீர் நீண்டபனையளவு காட்டும் படித்து = தினையரிசியி னளவுக்கும போதாத சிறிய புல்லினது நுனியின் கண்ணுள்ள பனி நீர் உயர்ந்த பனையி னளவான அகன் சாயையைத் தன்னுட்கொண்டு காட்டுங் குணம் போலுங் குணத்தையுடைத்து. எ-று.

பனை ஆகுபெயர். ஆல் அசை. பறவை கிளி முதலியவை. உலக்கைப் பாட்டு மகளிர் பரிமளப்பொடி இடிக்கின்றபோது பாடும் பாட்டு. விரி விரிதல். எப்படி மிகச்சிறிய பனித்துளியிலே மிகப் பெரிய பனைமரத்தின் சாயை அடங்கி விளங்குகின்றதோ அப்படியே மிகச் சிறிய இக்குறள் வெண்பாவில் மிகப் பெரிய பொருள் அடங்கி விளங்குகின்ற தென்பதாம். இது சுருங்கியிருந்தும் விரிவான பொருளை விளக்குமாறு சொல்லியபடி. இது முதலியன சஙகத்துப் புலவராலே பாடப்பட்டன. (௫)

பரணர்.

௬. மாலுங் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியான்
ஞால முழுது நயந்தளந்தான்—வாலறிவின்
வள்ளுவருந் தங்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தா
ருள்ளுவவெல் லாமளந்தா ரோர்ந்து.

(இ-ள்) மாலும் குறளாய் வளர்ந்து இரண்டு மாண் அடியால் ஞாலம் முழுதும் அளந்தான் = திருமாலும் குறளாய்ப் பிறந்து வளர்ந்து இரண்டு பெரிய அடிகளால் உலக முழுவதையும் விரும்பி அளந்தான்;— வாலறிவின் வள்ளுவரும் தம் குறள் வெண்பா அடியால் வையத்தார் உள்ளுவ எல்லாம் அளந்தார் = மெய்யறிவினையுடைய திருவள்ளுவரும் தம் மினின்று தோன்றிய அந்நிலை நிறைந்த வெண்பாக் குறளின் இரண்டு சிறிய அடிகளால் அவ்வுலக மனைத்திலுமுள்ளோரால் நினைக்கப்பட்ட வற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து அளந்தார். எ-று.

உம்மை இரண்டும் முறையே அவ்விருவரிற் பெரியோனாகிய வென்றும், மனிதரிற் சிறியராயக் காணப்பட்டவ ரென்றும், பொருள்படநின்றன. உவமானத்திலே வளர்தலும் பெருமையும் சொல்லுதலால், உவமேயத்திலே அவற்றுக்கு மாறாகிய நிலை நிற்றலும் சிறுமையுமவ நுவிக்கப்பட்டன. மாலுக் குத்தானே குறளாதலும் பின்பு அவ்வடிவில்லாது வளர்தலும் பேரடிகளால் அளவுபட்ட உலகத்தை யளத்தலும், திருவள்ளுவருக்குத் தமமினின்றும் குறளை வெண்பாக்குதலும் அது தன்னிலை நிற்றலும் அதன் சிற்றடிகளால் அளவுபடாத நினைப்பின் விடயங்களை அளத்தலும், சொல்லப்படுதலாலும், வேற்றுமை யறிக. நினைக்கப்பட்டன வெல்லாம் இதனைக்கொண்டு அளவு செய்யப் பட்டமை சொல்லியபடி. (௬)

நக்கீரர்.

௭. தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா
லானா வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோருக்
கூழி னுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்று மற்று

(இ-ள்.) தானே முழுது உணர்ந்து = தானே வேதப் பொருள் அனைத்தையும் அறிந்து—தண்டமிழின் வெண்குறளால் ஆனா அறம் முதலா அந்நான்கும் ஏனோருக்கு ஊழின் உரைத்தாற்கும் = தண்ணிய தமிழினையுடைய குறள் வெண்பாக்களால் விட்டு நீங்குதல் கூடாத அறமுதலிய அந்நான்கு பொருள்களையும் அவற்றை அறியாதவர்களுக்கு அவர் எளிதினறிய முறையாற் சொல்லியருளிய திருவள்ளுவருக்கும்—ஒண்ணீர் முகிலுக்கும் = ஒள்ளிய நீரைத் தந்த மேகத்துக்கும்— உலகு மற்று என் ஆற்றும் = இவ்வுலகம் எதிர் நன்றியாது செய்யும்? செய்யக்கிடந்தது ஒன்றுமில்லை,—வாழி = அவரும் அதுவும் வாழ்க. எ-று.

ஆளுமை நீங்காமை.. தானே முழுதுணர்ந்தெனவே, ஆசிரியராயிருந்து பிறர் அறிவிக்க அறிந்திலரென்றதாயிற்று. முழுது மென்னு மும்மை தொக்கது. ஒண்மை இனிமைமேல் நின்றது. முறை நூலின் முப்பொருள்களின் கிடக்கையொழுங்கு. நாயனார் கொடைச் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (எ)

மாமூலனார்.

அ. அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
றிறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்.

(இ-ள்.) அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் அந்நான்கின் திறம் தெரிந்து செப்பிய தேவை —அறம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்வேதப் பொருள்களாகிய நான்கனது கூறுபாட்டையும் தெரிந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்லிய தேவனை —மறந்தேயும் வள்ளுவனென்பான் பேதை—மறந்தாயினும் ஒரு மனிதனாக உட்கொண்டு வள்ளுவனென்று சொல்லுதற்கு ஒருவன் உளனாயின், அவன் அறிவிலலாதவனாவன்;—அவன் வாய்ச்சொல அறிவு உடையார் கொள்ளார்—அவனது வாயிற் பிறந்த அச்சொல்லை அறிவுடையார் கொள்ளார். எ-று.

அறமுதலியவற்றின் கூறுபாடு அவற்றினது தொகை வகை விரிகள் மறந்தேயும் என்றதனால், நினைப்புடன் சொல்லுவோன் பேதையிற் பேதையாம் என்பதாயிற்று. முன்னும் பின்னுமுள்ள பாட்டுக்களில் இப்பெயர் தெய்வத் தன்மையைக் குறிப்பிக்கும்படி நன்கு மதித்து உயர்த்திச் சொல்லப் படுதலால், ஒரு மனிதனாக உட்கொண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது; அன்றி ஒலிக்குறிப்பினாலே சாதி யிழிவு தோன்ற வள்ளுவனென்பா னெனினுமமையும். இக்குறிப்பொலியை வட நூலார் காகுசுரமென்பர். தெய்வப் புலவரை அவமதிப் பினிழிவு சொல்லியபடி. (அ)

கல்லாடர்.

கூ. ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனி
னன்றென்ப வாறு சமயத்தார்—நன்றென
வெப்பா லவரு மியைபவே வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிந்த மொழி

(இ-ள்.) ஆறு சமயத்தார் ஒன்றே பொருள் எனின் வேறு என்ப = ஆறு வகை மதத்தோறும் ஒருமதத்தார் தமது நூலிலே உலகமும் உயிரும் கடவுளுமாகிய பொருள்கள் ஒன்றே என்று நாட்டுவராயின், மற்றொரு மதத்தார் தமது நூலிலே அதனை மறுக்க அவை வேறும் என்று நாட்டுவர்;—வேறு எனின் அன்று என்ப—அப்படி வேறு என்று நாட்டின், பின்னொரு மதத்தார் அதனை அன்றென்று மறுப்பர்; ஆதலால், சமய நூல்களெல்லாம் இவ்வாறு மறுக்கப்படுகின்றன,—வள்ளுவனார் முப்பால் மொழிந்த மொழி நன்று என எப்பாலவரும் இயைப = திருவள்ளுவராலே முப்பாலாகச் சொல்லப்பட்ட நூலை நன்றென்று கொள்ளுதற்கு எவ்வகைப்பட்ட பகுதியோரும் உடன்படுவார். எ-று.

மொழி ஆகுபெயர். ஆறு மதமாவன வியாச மதம், சைமினி மதம், பதஞ்சலி மதம், கபிலமதம், கணாதமதம், அக்ஷபாதமதம்; அன்றிச் சைவ வைணவ முதலியவற்றைக் கூறினுமாம். எச்சமயத்தாரு மென்னாது எப்பாலவரும் என்றதனால், வேதத்துக்குட்பட்ட சமயத்தாரே யன்றி புறப்பட்ட சைனம், பௌத்தம் முதலிய மதத்தாரும், பலவகைப்பட்ட சாதியாரும் தேசத்தாரும், காலத்தாரும், பிறரும் தழுவப்படுதலறிக. இதுவே பொது வேதமென்றபடி. (௬)

சீத்தலைச் சாத்தனார்.

௰. மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதியு
முமுமுரசு முத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுந்
தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேற் றாரன்றே
பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்.

(இ-ள்.) வள்ளுவர் பாமுறை தேர் முப்பால் = திருவள்ளுவரது பாக்களின் முன்பின் முறை தெரிதற்கிடனாகிய திருக்குறளானது,—மும்மலையும் = கொல்லிமலை, நேரிமலை, பொதியமலை எனப்படுகின்ற மூன்று மலைகளையும்—முந்நாடும் = குடநாடு புனனாடு தென்னாடு எனப்படுகின்ற மூன்று நாடுகளையும்—முந்நதி = பொருநை நதி காவிரி நதி வைகை நதி எனப்படுகின்ற மூன்று நதிகளையும்—முப்பதி = கருவூர் உறையூர் மதுரை எனப்படுகின்ற மூன்று பதிகளையும்—மும்முரசும் = மங்கல முரசு வெற்றி முரசு கொடை முரசு எனப்படுகின்ற மூன்று முரசுகளையும்—முத்தமிழும் = இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் எனப்படுகின்ற மூன்று தமிழ்களையும்—முக்கொடியும் = விற்கொடி புலிக்கொடி மீனக்கொடி எனப்படுகின்ற மூன்று கொடிகளையும்—மும்மாவும் = கனவட்டம் பாடலம் கோரம் எனப்படுகின்ற

மூன்று குகிரைகளையும்—தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேல் ஆரன்றோ = தாம் முறையேயுடைய சேர சோழ பாண்டியரெனப்படுகின்ற மூவரசருடைய பெரிய முடிகளின் மேலும் கொள்ளப்பட்ட மாலையன்றோ. எ-று.

அன்றோ என்றது பலரறிதேற்றம். முப்பால் ஆகுபெயர். மும்முரசும் முத்தமிழும் அம்மூவரசர்க்கும் பொதுமையவாயினும், இம்முறையுரிமை அவர் குடிமரபிற்கு இயைந்தன போலும் அரசர் மூவரும் மேற்கொண்ட சிறப்புச் சொல்லியபடி. (௰)

மருத்துவன் றாமோதரனார்.

௰௧. சீந்திநீர்க் கண்டந் தெறிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குத்தில்—காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு.

(இ-ள்.) காந்தி மலைக்குத்தும் மால்யானை — தன்பகையென வெகுண்டு மலையைக் குத்துகின்ற பெரிய களிறுபோலுள்ள அரசனே,—சீந்திநீர்க்கண்டம் தெறிசுக்குத் தேன் அளாய் மோந்த பின் யார்க்கும் தலைகுத்து இல் = சீந்தி நீர்ச்சருக்கரையையும் சிதைக்கப்பட்ட சுக்கையும் தேனொடுகலந்து மோந்த பின் அதனால் தலைக்குத்துடையோர் யாவர்க்கும் தலைக்குத்து இல்லையாகும்.—வள்ளுவர் முப்பாலால் சாத்தற்குத் தலைக்குத்துத் தீர்வு—திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த முப்பாலினாலே சீத்தலைச் சாத்தனார்க்குந் தலைக்குத்து இல்லையாயிற்று. எ-று.

யானைபோல்பவனை யானையெனலால், ஆகுபெயர். முன்கேட்கப்பட்ட நூல்களிலெல்லாம் பல சொற்குற்றங்களும், பொருட் குற்றங்களும், கண்டு பொறாது தலையில் அறைந்துகொண்டு வந்தமையால், புண்பட்டுக் குத்தல் உண்டாயிருந்தது; இதன் கண் ஓர் குற்றமும் காணப்பெறாமையால் அது நீங்கிற்றென்க. எப்படி அம் மூன்று சரக்கும் அதற்கு மருந்தாமோ அப்படியே இதற்கு இம்மூன்று பாலும் மருந்தாயின வென்பதாம், தீர்வென்னும் தொழிற்பெயர் முற்றுப் பொருளில் வந்தது. இதன் குற்றமற்ற விளங்குகை சொல்லியபடி. (௰௧)

நாகன் றேவனார்.

௰௨. தாளார் மலர்ப்பொய்கை தாங்குடைவா தண்ணீரை
வேளா தொழிதல் வியப்பன்று—வாளாதா
மப்பா லொருபாலை யாய்பவோ வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிமூழ்கு வார்.

(இ-ள்.) தாள்ஆர் மலர்ப்பொய்கை குடைவார் தீண்ணீரை வேளா தொழிதல் வியப்பு அன்று=நாளத்தோடு பொருந்திய தாமரைமலர்களையுடைய ஒரு குளத்து நீரின்கண்ணே மூழ்குவோர் வேறு தண்ணீரை விரும்பாதொழிதல் வியப்பைச் செய்வதன்று ;—வள்ளுவனார் முப்பால் மொழி மூழ்குவார் தாம்வாளா அபபால் ஒருபாலை ஆய்பவோ=திருவள்ளுவரது முப்பால்களையுடைய நூலின் கண்ணே மூழ்குவார் தாம் வீணாக அப்பால் ஒருநூலை விரும்புவரோ! விரும்பார் ; ஆதலின், இதுவே வியப்பைச் செய்வதாம். எ-று.

தாளார் மலரெனலால், தாமரைமலரெனப்பட்டது. வியப்பைச் செய்வதை வியப்பென்றார். மூழ்குதல் இங்கே கருத்து முழுதும் அழுந்தி நிற்றன் மேனின்றது. மொழி ஆகுபெயர். ஓகாரம் எதிர்மறை. விரும்புதலாகிய காரணத்தை ஆய்பவோவெனக் காரியமாக உபசரித்தார். அது வியப்பன்றென்றமையால், இது வியப்பென்றதாயிற்று. உயர்வானபொருள் பெற்றோர்க்கு அதினிழிவான பொருள்களையும் பெற விரும்புதல் இயல்பாயிருக்க, குளிர்ச்சி இன்சுவை நறுமணம் முதலிய குணங்களாலே சிறந்தஒரு தாமரைக் குளத்து நீரைப் பெற்றோர்க்கு அதனாற்றானே அமைதி பெற்று வேறு தண்ணீரைப் பெற விரும்பாமை வியப்பைச் செய்வதாயிற்று ; ஆயினும் இதுகாறும் ஒரு நூலைக் கற்றோர்க்கு வேறுநூலைக் கற்கவிரும்புதலன்றி விரும்பாமை யில்லாதிருக்க, இப்போது உளதாகலின், இதுவே பெருவியப்பைச் செய்வதென்றதாயிற்று. இதனால் இந்நூலகத்து எந்நூற்பொருளும் அடங்கியிருக்கின்றமைக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. பலநூல்களையும் கற்க விரும்புவோர்க்கு இதுவொன்றே அமைதல் சொல்லியபடி. (யஉ)

அரிசிற்கிழார்.

யக பரந்த பொருளெல்லாம் பாரறிய வேறு
தெரிந்து திறந்தோறுஞ் சேரச்—சுருங்கிய
சொல்லால் விரித்துப் பொருள் விளங்கச் சொல்லுதல்
வல்லாரார் வள்ளுவரல் லால்.

(இ-ள்.) பரந்த பொருளெல்லாம் பார் அறிய வேறு தெரிந்து=வேதத்திலே ஒன்றோடொன்று மயங்கி நின்ற நால்வகைப் பொருள்களையும் இப் பூமியிலுள்ளோர் அறிதற்பொருட்டு வேறாகப் பிரித்து—திறந்தொறுஞ்சேரச் சுருங்கிய சொல்லால் பொருள் விளங்க விரித்துச் சொல்லுதல் வல்லார்= அது அது தனது தனது வகையோடு சேரும்படி சுருங்கிய சொல்லால் பொருள் விளங்க விரியும்படி வைத்துச்சொல்லுதல் வல்லார்—வள்ளுவரல்லால் ஆர்=வள்ளுவரல்லது ஒருவருமில்லை. எ-று.

பார் ஆகுபெயர். திறம் அறமுதலியவற்றின் கூறுபாடு. சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய அழகுகள் எப்படி இவரால் அமைக்கப்பட்டனவோ அப்படிப் பிறரால் அமைக்கப்படுதல் கூடாமை காட்டியதாயிற்று. நூலுக்கும் நாயனார்க்கும் தகுதி சொல்லியபடி. (௰௩)

பொன்முடியார்.

௰௪. கானின்ற தொங்கலாய் காசிபனார் தந்ததுமுன்
கூநின் றளந்த குறளென்ப—நூன்முறையான்
வானின்று மண்ணின் றளந்ததே வள்ளுவனார்
தாநின் றளந்த குறள்.

(இ-ள்.) கான் நின்ற தொங்கலாய்=மணந்தங்கப்பெற்ற மாலையையுடைய பாண்டியராஜனே,—முன்காசிபனார் தந்தது கூநின்று அளந்த குறள் என்ப=முன் காசிபராலே தரப்பட்ட குறளை மண்ணின்கண்ணே நின்று உலகத்தை அளந்த குறளென்று சொல்லுவர்;—தாம் நின்று வள்ளுவனார் அளந்த குறள் நூன்முறையான் வான் நின்று மண் நின்று அளந்தது=தாம் இங்கே எழுந்தருளித் திருவள்ளுவராலே தரப்பட்ட குறள் நூலின் முறையோடு கூடி விண்ணின் கண்ணே நின்றும் மண்ணின் கண்ணே நின்றும் உலகத்தை அளந்தது. எ-று.

கு கூ என நீண்டது. ஆனுருபு ஒடுவுருபின் பொருளில் வந்தது. அக்குறள் வஞ்சித்துப் பெற்றளத்தலால் நூன்முறையோடு கூடாததாயிற்று. இக்குறளுக்கு ஒலிவடிவும் வரிவடிவுமென இரண்டு வடிவுண்மையால், ஒலிவடிவுக்கிடம் வானாகலின் வானின்றென்றும், வரிவடிவுக்கிடம் மண்ணாகலின் மண்ணின்றென்றும், கூறினார். இக்குறளுக்கு நூன்முறையோடு கூடலும் வானிற்றலும் மிகுத்துச் சொல்லி வேற்றுமை செய்யப்பட்டது. முன் மாலுமென் பாட்டிலே நாயனார்கரும் மாலுக்கும் இப்பாட்டிலே திருக்குறளுக்கும் மாலவதாரக் குறளுக்கும், ஒப்புமை குறித்துச் சொல்லலால் வேறுபாடம். உலகத்துப் பொருளெல்லாம் இஃது அளத்தற் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (௰௪)

கோதமனார்.

௰௫. ஆற்றலழியுமென் றந்தணர் கனுன் மறையைப்
போற்றியுரைத் தேட்டின் புறத்தெழுதா— ரேட்டெழுதி
வல்லுநரும் வல்லாரும் வள்ளுவனார் முப்பாலைச்
சொல்லிடினு மாற்றல்சோர் வின்று.

(இ-ள்.) அந்தணர்கள் நான் மறையை உரைத்துப் போற்றி ஆற்றல் அழியும் என்று எட்டின்புறத்து எழுதார் = அந்தணர்கள் நான்கு வேதங்களையும் வாய்ப்பாடமாகக் காப்பாற்றி, எட்டின்கண் எழுதிவைத்தால் வலியில்லாரும் ஓதுவாராகலின் இவற்றின் வலிமை குறையுமென்று எட்டின்கண் எழுதார்; —வள்ளுவனார் முப்பாலை எட்டில் எழுதி வல்லுநரும் வல்லாரும் சொல்லிடினும் ஆற்றல் சோர்வின்று = திருவள்ளுவனார் திருக்குறளை எட்டின்கணெழுதிவைத்து வலியுடையவரும் வலியில்லாரும் ஓதினாலும், வலிமை குறைதலில்லை. எ-று.

அவ்வேதத்துக்கு உதாத்தம் அநுதாத்தம் சுவரிதமென்னுஞ் சுரங்களின் வழுவாமல் ஓதல்வேண்டு மென்னும் விதியுளதாதலின், அதற்குத் தகுதியுடைய அந்தணரே அதிகாரிகளாயினர், இதற்கு அஃதில்லாமையால் யாவரும் அதிகாரிகளாவ ரென்றறிக. சொல்லிடினு மென்றதனால் பொருளுணர்ச்சிக்கும் இதற்கும வலிமை வேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. ஆற்றல் சொற் செறிவின் றிட்பம். இங்ஙனங்கூறவே, அவ்வேதம் சொல்லின் கண்ணே தலைமையுடைத் தென்பதூஉம் இவ்வேதம் பொருளின் கண்ணே தலைமை யுடைத்தென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. ஓதப்படுதலின் அவ்வேதத்தினும் இது சிறப்புடைமை சொல்லியபடி. (௰௫)

நத்தத்தனார்.

௰௬. ஆயிரத்து முந்நூற று முப்ப தருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுளவோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்.

(இ-ள்.) பாயிரத்தினோடு ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறளும் பகர்ந்ததற்பின் போய் ஒருத்தர் வாய்க்கேட்க நூல்உளவோ = பாயிரம் நான்கதிகாரங்களோடு சேர்ந்து தொகையாகிய அரிய ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறள் வெண்பாக்களையும் ஓதி யுணர்ந்தபின்பு, போய் ஒருவரது வாயாலே கேட்டறிதற்கு நூலுளவோ! இல்லை:—மன்னு தமிழ்ப் புலவராய்க் கேட்க வீற்றிருக்காலம = நிலைபெற்ற தமிழிலே புலமை நிரம்பியோராகிப் பிறர் தம்மிடத்து வந்து கேட்க வீற்றிருக்கலாம். எ-று.

வீற்றிருத்தல் ஒரு சபை நடுவிலே உயர்வாகிய ஆதனத்தில் ஏறியிருத்தல். இவற்றுட் பலவகைப்பட்ட நூல்களின் கருத்துக்களெல்லாம் விளங்கி நிற்றலின், கேட்க நூலுளவோ வென்றார். புலவராயெனவே, புலமை நிரம்புதற்கு இவை ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறள்களும் போதுமென்பது பெறப்பட்டது. ஓதியோர்க்கு வரும் இம்மைப் பயன் சொல்லியபடி. (௰௬)

முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்.

௰எ. உள்ளுத லுள்ளி யுரைத்த லுரைத்ததனைத்
தெள்ளுத லன்றே செயற்பால—வள்ளுவனார்
முப்பாலின் மிக்க மொழியுண் டெனப்பகர்வா
ரெப்பா வலரினு மில்.

(இ-ள்.) *வள்ளுவனார் முப்பாலின் மிக்கமொழி உண்டு எனப் பகர்வார் எப்பாவலரினும் இல் = திருவள்ளுவரது திருக்குறளின் மேற்பட்ட நூலொன்று உளதென்று சொல்ல வல்லவர் எவ்வகைப்பட்ட புலவருள்ளும் இல்லை;-செயல் பால உள்ளுதல் உள்ளி உரைத்தல் உரைத்ததனைத் தெள்ளுதல் அன்றே= ஆதலால், நாம் இந்நூலைக் குறித்துச் செயக்கடவன நாம் இதன் பொருளைச் சிந்துத்துக் கொள்ளுதலும், சிந்தித்துப் பிறர்க்கு அதனைச் சொல்லுதலும், பிறராலே சொல்லப்பட்ட அதனைத் தெளிதலும் அன்றே. எ-று.*

மொழி ஆகுபெயர். ஒப்பது வடமொழி வேதமிருத்தலின் மிக்க மொழி என்றும், தமிழின் மாத்திரமன்றி வடமொழி முதலியவற்றினுள்ள புலவரையும் தழுவதற்கு எப்பாவலரினு மென்றும், அறிவொப்புக் காண்டற்கு உரைத்ததனைத் தெள்ளுதல் என்றும், கூறினார். உள்ளுதலெனவே கேட்டலும், தெளிதலெனவே அவ்வாறொழுகலும் அடங்கின. இது பயிற்சி செய்தொழுகுமாறு சொல்லியபடி. (௰எ)

ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்.

௰அ. சாற்றிய பல்கலையுந் தப்பா வருமறையும்
போற்றி யுரைத்த பொருளெல்லாந்—தோற்றவே
முப்பான் மொழிந்த முதற்பா வலரொப்பா
ரெப்பா வலரினு மில்.

(இ-ள்.) *சாற்றிய பல்கலையும் தப்பா அருமறையும் போற்றி உரைத்த பொருளெல்லாம் தோற்ற = அறிவுடையோரால் சொல்லப்பட்ட பல நூல்களாலும் தப்பாத அரிய வேதத்தினாலும் காப்பாற்றி வைத்திருந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்லப்பட்ட விடயங்களெல்லாம் தன்னிடத்தே காட்டும்படி —முப்பால்மொழிந்த முதற் பாவலர் ஒப்பார் எப்பாவலரினும் இல் = திருக்குறளைச் சொல்லிய திருவள்ளுவரை ஒப்பவர் எவ்வகைப்பட்ட பாவலருள்ளும் இல்லை. எ-று.*

தம்மாலே சொல்லபபட்டவற்றில் வழுவுறாமையால் தப்பாவென்றும், பொருளுணர்தற்கேயன்றி ஓதுதற்கும் எளிதன்றாகலின் அருவென்றும்,

விசேடனஞ் செய்யப்பட்டது. எப்பாவலரினுமில் இதற்கு முன்னுரைக்கப் பட்டபடியே கொள்க. முதற் பாவலர் முதன்மையையுடைய பாவலர்; நால் வகைப் பாக்களில் வெண்பாக்களும் அவற்றுள்ளும் குறள் வெண்பாவும் தலைமைபெற்று சிற்றலின், அக்குறள் வெண்பாவால் நூல்செய்த வல்லமையுடையரென்றுமாம். புலமையிலே நாயனாருக்கு ஒப்பின்மை சொல்லியபடி. (௰அ)

கீரந்தையார்.

௰சு. தப்பா முதற்பாவாற் றமாண்ட பாடலினன்
முப்பாலி னாற்பான் மொழிந்தவ—ரெப்பாலும்
வைவைத்த கூர்வேல் வழுதி மனமகிழத்
தெய்வத் திருவள் ளுவர்.

(இ-ள்.) எப்பாலும் வைவைத்த கூர்வேல் வழுதி மனம் மகிழ=எவ்விடத்திலும் கூர்மைவைத்த சிறப்புப்பொருந்திய வேலையுடைய பாண்டியராசன் மனமகிழ—தப்பா முதற்பாவால் தாம் மாண்ட பாடலினால் முப்பாலின் நாற்பால் மொழிந்தவர்=சொல்லப்பட்ட பொருள் வழுவாமல் முதன்மையுடைய பாவாகிய குறள் வெண்பாக்களாலே தாம் மாட்சிபெற்ற பாடற்றொழிலினாலே மூன்று பால்களினாலே அறம் முதலிய நான்கு பகுதிப்பொருளையும் திருவாய் மலர்ந்தவர்—தெய்வத் திருவள்ளுவர்=தெய்வத் தன்மையுடைய திருவள்ளுவ நாயனார். எ-று.

கூர் சிறப்பு. நான்கனுண் மூன்றடங்குவதன்றி மூன்றனுள் நான்கடங்காமையின், வியந்து கூறப்பட்டதாயிற்று. நூல்செய்த சிறப்பும், அதனால் அரசனை மகிழ்வித்தமையும், சொல்லியபடி. (௰௬)

சிறுமேதாவியார்.

௨௰. வீடொன்று பாயிர நான்கு விளங்கற
நாடிய முப்பத்து மூன்றொன்றூழ்—கூடுபொரு
ளெள்ளி லெழுப திருபதிற் றைந்தின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை.

(இ-ள்.) வள்ளுவர் சொன்ன வகை=திருவள்ளுவராலே சொல்லப்பட்ட திருக்குறளின் அதிகாரவகை,—பாயிரம் நான்கு=பாயிரம் நான்கு அதிகாரத்தை உடைத்து, அறம் முப்பத்துமூன்று=அறம் முப்பத்துமூன்று அதிகாரத்தை யுடைத்து,—ஊழ் ஒன்று=ஊழ் ஓரதிகாரத்தையுடைத்து,—பொருள் எழுபது=பொருள் எழுபது அதிகாரத்தை யுடைத்து,—இன்பம் இருபதிற்றைந்து= காமம் இருபத்தைந்து அதிகாரத்தை யுடைத்து. எ-று.

அறத்துப்பாலுள் அடங்காது அதனைவிட்டு நூற்கெல்லாம் பொதுவாய் நிற்றலின் வீடொன்று பாயிரமென்றும், இம்மை மறுமை வீடு மூன்றும் பயத்தற் சிறப்பிற்றாய் மூன்றனுண் முதனிற்றலின் விளங்கறமென்றும், யாவர்க்கும் பொதுப்பட நாடித் தொகுக்கப்பட்ட அறத்தின் கூறுபாடு இவையேயாகலின் நாடிய முப்பத்து மூன்றென்றும், முன்னின்ற அறமும் பின்னின்ற இன்பமும மைகூடுதற்குத் துணையாய் நிற்றலின், கூடுபொருள் என்றும், அப்பொருளின் பாகுபாடுகளெல்லாம் இவற்றினடங்குதலின் எள்ளிலெழுபதென்றும், கூறினார். எள்ளல் இகழ்தல். சிலர் பழைய நூல்களிலே சிலவற்றைச் சாதியாரும் சமயத்தாரும் மிகுத்தும் குறைத்தும் வேறு படுத்தலால் அப்படிப்பட்ட வேறுபாடு இதற்கும் வரினும் வருமென்று ஆசங்கித்து, இதனதிகாரங்களுக்கு இங்ஙனம தொகை செய்தார். பின் இவ்வாறு தொகை செய்யப்பட்டு வருவனவற்றிற்கும் இதுவே கருத்தாகக் கொள்க. முப்பால்களுக்கும் அதிகாரத்தொகை சொல்லியபடி. (உ0)

நல்கூர்வேள்வியார்.

உக. உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தா
னுத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—விப்பக்க
மாதானு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற் கூடற் கச்சு.

(இ-ள்.) உப்பக்கம் நோக்கி உபகேசி தோள்மணந்தான உத்தரமா மதுரைக்கு அச்சு என்ப = அப்பக்கத்தைக் குறித்துச் சென்றோனாகிய உமாதேவியினது தோளை மணந்த கடவுளை வடமதுரைக்கு ஆதாரமென்று சொல்லுவர்;— இப்பக்கம் மாதானு பங்கி மறு இல் புலச் செந்நாப் போதார் புனற்கூடற்கு அச்சு = இப்பக்கம் மாதானு பங்கி எனப்படுகின்ற குற்றமற்ற புலமையாகிய தேனைச் சொரிகின்ற செவ்விய நாவாகிய மலரையுடையவர் நீர்வளத்தையுடைய தென் மதுரைக்கு ஆதாரமாவர். எ-று.

உப்பக்கம் இடைக்காடர் அரசன் தன் பாடலை அவமதித்தமைப் பற்றிப் பிணங்கிச் சென்ற பக்கம். உப்பக்கநோக்கி என்றது வினையாலணையும் பெயர் கேசி திருமால்; இது அக்கடவுள் சகசிர நாமத்திற் கண்டது. கேசிக்குப் பின்னே பிறந்தவள் உபகேசி என்றாயது உபேந்திரன் என்பதுபோல. மாதா அனுபங்கி மாதாவை நிகராகக் கொண்டு நடக்கின்ற ஒழுங்கினனெப்படுதலின் அவள் பிள்ளை மேலேபோல் இவர் உலகத்தார்மேல் அருள் செய்தல் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. நாப்போதென்றதற்கேற்பப் புலமையிலே தேனு

ரோபிக்கப்பட்டது. அச்சப்போர் ருமகுதலால், அச்சென்றார். நாயனாராலே திகைட் குடைபுடைச் சீர்சால் வழுதியுஞ் சங்கப்புலவருந் தழைத்தினி தோங்கிய மதுரைக்குண்டான சிறப்பு சொல்லியபடி. (உக)

தொடித்தலை விழுத்தண்டினர்.

உஉ. அறநான் கறிபொரு ளேழொன்று காமத்
திறமூன் றெனப்பகுதி செய்து—பெறலரிய
நாலு மொழிந்தபெரு நாவலரே நன்குணர்வார்
போலு மொழிந்த பொருள்.

(இ-ள்.) அறத்திறம் நான்கு=பாயிரம், இல்லறம், துறவறம், ஊழெனை அறப்பாலினுட் பிரிவுகள் நான்கும்,—அறி பொருட்டிறம் ஏழ்=அரசு, அமைச்சு, அரண், கூழ், படை, நட்பு, ஒழிபென அறியப்பட்ட பொருட்பாலினுட் பிரிவுகள் ஏழும்,—காமத்திறம் மூன்று எனப் பகுதி செய்து=ஆண்பாற் கூற்று, பெண்பாற் கூற்று, அவ்விருபாற் கூற்றெனக் காமத்துப் பாலினுள் பிரிவுகண் மூன்றுமாகப் பகுதிசெய்து—பெறலரிய நாலும் மொழிந்த பெருநாவலரே=பெறுதற்கரிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப்படுகின்ற நான்கு பொருள்களையும் சொல்லிய பெருநாவலரே—ஒழிந்த பொருள் நன்கு உணர்வார்போலும்=அவற்றுள் அடங்காது ஒழிந்த பொருள் உளதாயின், அதனை நன்றாக அறியவல்லவர் போலும். எ-று.

திறமென்றது அறமுதலியவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது. நாவல்லரே என்றமையால், பிறரால் அறியப்படுவதன்றென்றதாயிற்று முப்பாலியற்றொகையும், இவற்றினடங்காதது ஒன்றில்லை என்பதும், சொல்லியபடி (உஉ)

வெள்ளி வீதியார்.

உங. செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே—செய்யா
வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை
யிதற்குரிய ரல்லாதா ரில்.

(இ-ள்.) செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவர் மொழிந்த பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே—ஒருவராலே செய்யப்படாத மொழியாகிய வேதத்துக்கும் திருவள்ளுவரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தன்வழியொழுகுவோர்க்குப் பயன் விளைவிலே பொய்படாத மொழியாகிய திருக்குறளுக்கும் பொருளொன்றே;—ஆராயிற் செய்யா அதற்கு உரியர் அந்தணரே=ஆராயுங்கால்,

செய்யப்படாத அவ்வேதம் ஓதுதற்குரியவர் அந்தணரே, — ஏனையிதற்கு உரியாரல்லாதார் இல் = பொய்படாத இத்திருக்குறள் ஓதுதற்கு உரியவரல்லாதவர் உலகத்தில் இல்லை. எ-று.

பூர்வவேதத்தை நித்தியமென்பார் மதம்பற்றிச் செய்யாமொழி யென்றார். அது வடமொழியும் இது தென்மொழியுமாய் நின்று சில வேறுபாடுடையன போல் தோன்றினும் நுண்ணுணர்வாலோக்குவார்க்குக் கருத்து வேறுபடாமையின், பொருளொன்றேயெனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்துக் கூறினார். செய்யாமொழி பொய்யாமொழி அன்மொழித் தொகைகள். இதற்குரியரல்லாதாரில்லென்றதனாலும் பொதுவேதமாதலறிக. அதற்கும் இதற்கும் பொருள் வேறேவென்றும், இதனை யோதற்கதிகாரிகளாவார் யாவரோவென்றும் நிகழ்கின்ற ஐயமொழித்தபடி. (உரு)

மாங்குடி மருதனார்.

உச. ஓதற்கெளிதா யுணர்தற் கரிதாகி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித்—தீதற்றோ
ருள்ளுதோ றுள்ளுதோ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.

(இ-ள்.) வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு = திருவள்ளுவரது வாயினின்றுந் தோன்றிய திருக்குறளினது மாட்சியைச் சொல்லின், — ஓதற்கு எளிதாய் உணர்தற்கு அரிதாகி வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கி = அது ஓதப்படுதற்கு எளிய சொற்களையுடையதாகியும் அறியப்படுதற்கு அரியப்பொருள்களையுடையதாகியும் வேதமெனப் படுகின்ற பொருளாகியும் அவ்வேதத்தின் மிக விளங்கி, — தீது அற்றோர் உள்ளுதொறு உள்ளுதொறு உள்ளம் உருக்கும் = குற்றமற்றோர்கள் நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் அவர்களுடைய மனத்தைக் கரைக்கும். எ-று.

ஓதற்கெளிதாயெனவே நவின்றோர்க்கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்களும், உணர்தற்கரிதாயெனவே ஆழமுடைமையும், வேதப்பொருளாயெனவே விழுமியது பயத்தலும், பிறவுமாகிய அழகுகளினமைதி சொல்லப்பட்டதாயிற்று. தீதற்றோர் பொருளாராய்ச்சிக் கேற்ற நுண்ணறிவுடையோர். உள்ளுதொறுள்ளுதொறு முள்ள முருக்கு மெனவே, முன்காணப்பட்டதினும் பின்காணப்படும் பொருள் சிறந்தும் விரிந்துந் தோன்றுதலுடைமை பெறப்பட்டது. இதனது அற்புதமான குணமுடைமைச் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (உச)

எறிச்சலூர் மலாடனுர்.

உ௫. பாயிர நான்கில் லறமிருபான் பன்மூன்றே
தூய துறவறமோன் றூழாக—வாய
வறத்துப்பா ஞல்வகையா வாய்ந்துரைத்தார் நூலின்
றிறத்துப்பால் வள்ளுவனுர் தேர்ந்து.

(இ-ள்.) வள்ளுவனுர் ஆய்ந்து நூலின் திறததுப்பால் தேர்ந்து=திருவள்ளுவனுயனுர் அவ்வேதத்தின் கருத்துக்களை யாராய்ந்து தம்மாலே செய்யப்பட்ட நூலினது திறத்திற்குத் தக்க நன்மையுடைமையால் இவையே உரியவை யென்று தெரிந்து,—பாயிரம் நான்கு=பாயிரம் நான்கதிகாரமும்,—இல்லறம் இருபான்=இல்லறவியல் இருபததிகாரமும்,—துறவறம் பன்மூன்று=துறவறவியல் பதின்மூன்றதிகாரமும்,—ஊழ் ஒன்ருக=ஊழ் ஓரதிகாரமுடையனவாக,—ஆய அறத்துப்பால் நால்வகையா உரைத்தார்=இவ்வாருய அறத்துப்பாலை பாயிர முதலிய நால்வகையுடைத்தாகக் கூறினுர்.

முப்பாற் பொருள்களினும் முத்திக்குக் காரணமாதற் சிறப்புடைமையின், தூயதுறவறமென்ருர். துப்பு நன்மை; அது எல்லா வருணுச்சிரமங்களுக்கும் பொதுவா யிருக்கை. அறப்பாலிய லதிகாரத்தொகை சொல்லியபடி.

போக்கியார்.

உசு. அரசிய லையைந் தமைச்சிய லீரைந்
துருவல் லரணிரண்டோன் றொண்கூ—ழிருவிய
றிண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை.

(இ-ள்.) அரசியல் ஐயைந்து=அரசியல் இருபத்தைந் ததிகாரமுடைத்து,—அமைச்சியல் ஈரைந்து=அமைச்சியல் பத்ததிகாரமுடைத்து, அரண் இரண்டு=அரணியல் இரண்டதிகாரமுடைத்து,—கூழ் ஒன்று=பொருளியல் ஓரதிகாரமுடைத்து,—படை இருவியல்=படையியல் இரண்டதிகாரமுடைத்து,—நட்புப் பதினேழ்=நட்பியல் பதினேழதிகாரமுடைத்து,—குடி பதின்மூன்று=ஒழிபியல் பதின்மூன் றதிகாரமுடைத்து,—எண்பொருள் இவை ஏழாம்=எண்ணப்பட்ட பொருட்பாலுக்கு இவ்வியல்களேழாம். எ-று.

அரணுக்கு உருத்திட்பம் சிறத்தலின் உருவல்லரணென்றும், பொருளுடையார்க்கே ஒளி அமைவதாகலின் ஒண்பொருளென்றும், படைக்குக் கடும்போரிற் பின்கொடாத திண்மை உரித்தாகலின், திண்படையென்

றும் கூறினர். பிற்காலத்தார் அமைச்சு முதலிய வைந்தனையும் அங்கவிய லென ஓரியலாக்கியும் வழங்குப. பொருட்பாலிய லதிகாரத்தொகை சொல்லியபடி. (உசு)

மோசிகீரனுர்.

உஎ. ஆண்பாலே ழாறிரண்டு பெண்பா லடுத்தன்பு
பூண்பா லிருபாலோ ராறுக—மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமோரு மூன்ருகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனுர் நன்கு.

(இ-ள்.) ஆண்பால் ஏழ்=ஆண்பாற் கூற்று ஏழதிகாரமும்,—பெண்பால் ஆறிரண்டு=பெண்பாற் கூற்றுப் பன்னிரண்டதிகாரமும்,—அடுத்து அன்பு பூண்பால் இருபால் ஓராறுக=ஒருவரை யொருவர் அடுத்து அன்பைப் பூணுதற் பகுதியுடைய அவ்விருபாற் கூற்று ஆறதிகாரமுமாக,—மாண்பு ஆயகாமத்தின் பக்கம் ஒரு மூன்ருக நாமத்தின் வள்ளுவனுர் நன்கு கட்டுரைத்தார்= மாட்சியான காமத்துப் பாலினியல்கள் மூன்ருகப் பெயர் பெற்ற திருவள்ளுவர் நன்கு கூறினர். எ-று.

இவையே பொருளிலக்கணத் துக்கமையக் களவியல் கற்பியலென இரண்டாக்கப்பட்டன. காமத்துப் பாலியலதிகாரத் தொகை சொல்லியபடி. (உஎ)

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனுர்.

உஅ. ஐயாறு நூறு மதிகார மூன்றுமா
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப்—பொய்யாது
தந்தா னுலகிற்குத் தான்வள் ளுவனுகி
யந்தா மறைமே லயன்.

(இ-ள்.) அதிகாரம் நூறும் ஐயாறும் மூன்றுமாம்=அதிகாரம் நூற்றுமுப்பத்து மூன்ருக,—மெய்யாய வேதப்பொருள் பொய்யாது விளங்க= வடமொழியிலிருந்து மெய்யாகிய வேதப்பொருள் பொய்யுருது விளங்கும் பொருட்டு,—அந்தாமரை மேல் அயன் தான் வள்ளுவனுகித் தந்தான்=அழகிய தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் நான்முகக் கடவுள் தான் திருவள்ளுவனுகி உலகத்தாருக்குத் தமிழ்செய்து தந்தான். எ-று.

உலகு இங்கே மக்களை உணர்த்தி நின்றது. மெய்யாய வேதப்பொருள் பொய்யாது விளங்கவெனவே, இதற்குமுன் மெய்யாய பொருள் பொய்யாய் மறைந்தும், பொய்யாய பொருள் மெய்யாய் விளங்கியும், கிடந்தமை சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அதிகாரத் தொகையோடு நூற்பொருளியல்பு சொல்லியபடி. (உஅ)

மதுரைத் தமிழ் நாயகனார்.

உகூ எல்லாப் பொருளு மிதன்பா லுளவிதன்பா
லில்லாத வெப்பொருளு மில்லையாற்—சொல்லாற்
பரந்தபா வாலென் பயன்வள் ளுவனார்
சுரந்தபா வையத் துணை.

(இ-ள்.) எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள=பலவகை நூல்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பொருளும் இந்நூலகத்தடங்கி யிருக்கின்றன;—இதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லை=இதனிடத்தில்லாத யாதொரு பொருளும் எந்நூலகத்தும் இல்லை,—சொல்லாற் பரந்த பாவால் பயன் என்= ஆதலால், சொல்லளவினாலே விரிந்த நூல்களாற் பயன் யாது! வள்ளுவனார் சுரந்தபா வையத் துணை=திருவள்ளுவராலே தரப்பட்ட இந்நூலொன்றே மண்ணுலகத்தாருக்குத் துணையாதலமையும். எ-று.

எல்லாப்பொருள்களுமாவன,முதல் வழி சார்பென மூவகைப்பட்ட அறநூல் பொருணூல் இன்பநூல் வீட்டுநூல்என்பவற்றிற் செம்பொருள் ஆக்கப் பொருள் குறிப்புப்பொருளென இம் மூவகையாற் கொள்ளக்கிடந்த காட்சிப் பொருள்களும் கருத்துப்பொருள்களுமாம். தொழிலும் பண்பும் ஒரோவழிப் பொருளெனற் கேற்புடைமையின், அவையும் இவற்றுள் அடங்குமாறறிக. பின்னும் அதனை வலியுறுத்தற்கு இதன்பாலில்லாத வெப்பொருளு மில்லை யென்றார். சொல்லாற் பரந்தவெனவே, அவை பொருளாற் பரப்பின்மை பெறப்பட்டது. பரத்தல் பதினாயிரம் நூறாயிர முதலிய கிரந்தவளவையால் விரிதல். சொல்லாற்பரந்த நூல்களை ஆய்வோர் மலையகழ்ந்து எலிபிடித்தல் போல மிகவருந்திச் சிறுபயன் கொள்ளுதலால், என்பயனென்றார். ஆல் அசை. பா, வையம் ஆகுபெயர்கள். சின்னாட் பல்பிணிச்சிற்றறிவுடையோர்க்கு விதிவிலக்குக்கண் முற்றும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலக் கண்டு தெளியுமாறு உணர்த்தித் தடுமாற்றந் தீர்த்தலின், வையத்துணை யென்றார். முற்றொருங்குணர விழைவார்க்கு இஃது இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றென்றபடி. (உகூ)

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்.

௩0 எப்பொருளும் யாரு மியல்பி னறிவுறச்
செப்பிய வள்ளுவர்தாஞ் செப்பவரு—முப்பாற்குப்
பாரதஞ்சீ ராம கதைமனுப் பண்டைமறை
நேர்வனமற் றில்லை நிகர்.

(இ-ள்.) பாரதம் சீராமகதை மனுப் பண்டைமறை நேர்வன=பாரதம பழைய சீராமகதையையும், மனுமிருதி பழைய வேதத்தையும், ஒப்பனவாகும்;—எப்பொருளும் யாரும் இயல்பின் அறிவுறச் செப்பிய வள்ளுவர்

செப்பவரும் முப்பாற்கு நிகர் இல்லை=எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையும் எவ்வகையோடும் அவற்றின்றன்மையோடு அறிய அவர்க்குச் சொல்லும்படிக்குத் திருவள்ளுவர் சொல்லால் வந்த திருக்குறளுக்கு உவமானமாகத் தக்கது ஒன்றில்லை. எ-று.

மற்று அசை. அறிதற்கரிய வேதாந்தப் பொருளுமென்றற்கு எப்பொருளுமென்றும், உயர்குலத்தாரேயன்றி ஏனையோருமென்றற்கு யாருமென்றும், ஐயந்திரிபின்றியறிய வென்றற்கு இயல்பினறிவுற வென்றும் இதுவே சுருதி குருவிரண்டுமா மென்றற்குச் செப்பிய வென்றும், கூறினர். பண்டை யென்பது சிராமகதைக்கும் கூட்டுக. கதாரூபமாயிருந்து பாரத ராமாயண மெனவும், விதிரூபமாயிருந்து சுருதி மிருதியெனவும் கூட்டிச் சொல்லப்படுதலால், உவமான உவமேயங்களாதலறிக. எப்பொருளும் யாருமியல்பினறிவுறச் செப்புதல் வேதத்திற்கின்மையால், முன் முப்பாலின் மிக்கதொழியென்ற அதனாற் பெறப்பட்ட வேதத்தினுயர்வுமையை மறுத்தபடி. (கய)

உருத்திரசன்மகண்ணர்.

கக. மணற்கிளைக்க நீரூறு மைந்தர்கள் வாய்வைத்
துணச்சுரக்குந் தாய்முலை யோண்பால்—பிணக்கிலா
வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பான் மதிப்புலவோர்க்
காய்தோறு மூறு மறிவு.

(இ-ள்.) மணற்கிளைக்க நீர் ஊறும்=மணலைத் தோண்டுந் தோறும் நீர் பெருகும்,—மைந்தர்கள் வாய் வைத்து உணத் தாய் முலை ஒண்பால் சுரக்கும்=புதல்வர்கள் வாய்வைத்து உண்ணுந்தோறும் தாயினது முலைக்கண் நல்ல பால் பெருகும்;—பிணக்கு இலா வாய் மொழி வள்ளுவர் முப்பால் ஆய் தொறும் மதிப்புலவோர்க்கு அறிவு ஊறும்=அவைபோல, பிணங்குதற்கு ஏதுவில்லாத வாய்மைச் சொல்லையுடைய திருவள்ளுவரது திருக்குறளை ஆராயுந்தோறும், அறிவுடைய புலவர்க்கு அறிவு வளரும். எ-று.

கற்பிதமாகிய சாதிசமயங்களின் மானம்பற்றி உள்ளதை இல்லதாகவும் இல்லதை உள்ளதாகவும், சிறிதைப் பெரிதாகவும், பெரிதைச் சிறிதாகவும், தீயதை நல்லதாகவும், நல்லதைத் தீயதாகவும், புனைந்து பிறர் பிணங்கும்படி சொல்லப்பட்டதல்லாமையால், பிணக்கிலா வாய்மொழி யென்றார். மதிப்புலவோர்க் கறிவூறு மெனவே, அவர் அவ்வறிவைக்கொண்டு பிறர்க்கெல்லாம் விதி விலக்குகளைக் கற்பித்தல் வேண்டுமென்றதாயிற்று. இதனைச் சிலகாற் பயிறலினமையாது பலகாலும் பயிற்சி செயல் வேண்டுமென்றபடி. (கக)

பெருஞ்சித்தனர்.

௩௨ ஏதமில் வள்ளுவ ரின்குறள்வெண் பாவினு
லோதிய வொண்பொரு ளெல்லா—முரைத்ததனற்
றுதவிழ் தார்மாற தாமே தமைப்பயந்த
வேதமே மேதக் கன.

(இ-ள்.) தாது அவிழ்தார்மாற=பொடியொடு விரிந்த பூமாலையையுடைய பாண்டியராசனே,—ஏதம் இல் வள்ளுவர் இன் குறள் வெண்பாவினுல் ஓதிய ஒண்பொருளெல்லாம் உரைத்ததனல்=குற்றமில்லாத திருவள்ளுவர் இனிய குறள் வெண்பாக்களாலே நான்கு வேதங்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட ஒள்ளிய பொருள்களை யெல்லாங் கூறினமையால்,—மேதக்கன தாமே தமைப்பயந்த வேதமே=மேம்பாட்டுக்குத் தக்கவை அக்குறள் வெண்பாக்களே, முதனூலாய் நின்று அவற்றைப் பயந்த வேதங்களோ' நீ சொல்லுவாயாக. எ-று.

தாம் தம்மை எனப்பட்டவை அவை அவற்றை என்னும் பொருளைத் தந்து நின்றன. ஏகாரம் இரண்டும் வினு. பிறநூலாசிரியர்க்கெல்லாம் அவரெதிரிகளாலே மறுக்கப்பட்டுவருங் குற்றம்போல்வது இவர்க்கு இல்லையென்றற்கு ஏதமில் வள்ளுவரென்றும், தாங்குறியவாய் நின்று கற்போர்க்கு வருத்தம் விளையாமை பற்றி இன்குறளென்றும், உணர்வுடையோராலே விரும்பப்பட்ட நற்குண முடைமைபற்றி ஒண்பொருளென்றும், கூறினர். நூலாசிரியர்க்கும் நூலுக்கும், நூனுதலிய பொருளுக்கும், தகுதிதோன்றச் சொல்லப்பட்ட விசேடண குணங்களாலே, இவ்வேதும் அவ்வேதத்தினுஞ் சிறப்புடைமை குறிப்பித்தபடி. (௩௨)

நரிவெருத்தலையார்.

௩௩ இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கு
முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழிநூன்—மன்பதைகட்
குள்ள வரிதென் றவைவள் ளுவருலகங்
கொள்ள மொழிந்தார் குறள்.

(இ-ள்.) இன்பம் பொருள் அறம் வீடு என்னும் இந்நான்கும் மன்பதைகட்கு முன்பு அறியச் சொன்ன முதுமொழி நூல் உள்ள அரிது என்று=இன்ப முதலிய இந்நாற் பொருளியல்புகளையும் மக்கட் பரப்புக்கு அக்காலத்தில் அறியும் வண்ணஞ் சொல்லப்பட்ட பழமொழி வேதமானது ஓதியுணரப்படுதற்கரிதென்று,—வள்ளுவர் அவை உலகம் கொள்ளக் குறள் மொழிந்தார்=திருவள்ளுவா அவற்றை உலகத்தார் எளிதினுணரும்படி திருக்குறளைக் கூறினர். எ-று.

முன்பறியவெனவே, உற்சர்ப்பிணியாகலின், அக்காலத்தோர்க்கு உணர்தற்கேற்ற ஆயுணீட்சியும் உணர்வுவலியும் இருந்தனவென்பதூஉம், அவசர்ப்பிணியாகலின் இக்காலத்தோர்க்கு அவையில வென்பதூஉம், பெறப்பட்டன. இவ்விரண்டும் அவாவறுத்தன் முதற்பாட்டுரையிற் காணக. தேயவழக்கிற் படாததும் வருந்திக் கற்போர்க்கு மாத்திரம் புலப்படுவதுமாய் எல்லாமொழி கட்கும் முற்பட்டுக் கடவுண் மொழியாய் நிற்றலின், முதுமொழி யென்றார். அறமுதலிய நான்கும் பிரிவுபட்டுத் தோன்றாமையை உடைத்தாகலின், உள்ளவரிதாயிற்று. பழையவேதம் உளதாகவும் வேறிது சொல்லுதற்குக் காரணம் உணர்த்தியபடி. (௩௩)

மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றூர்க்கிழார்.

௩௪. புலவர் திருவள் ளுவரன்றிப் பூமேற்
சிலவர் புலவரெனச் செப்ப—னிலவு
பிறங்கொளிமா லைக்கும் பெயர்மாலை மற்றுங்
கறங் கிருண்மா லைக்கும் பெயர்.

((இ-ள்.) பூமேல் புலவர் திருவள்ளுவரன்றிச் சிலவர் புலவரெனச் செப்பல்—பூவுலகின் கண்ணே புலவரெனத் திருவள்ளுவரையன்றி வேறு சிலரையும்புலவரென்று சொல்லுதல்,—மாலை நிலவு பிறங்கு ஒளி மாலைக்கும் பெயர் மற்றும் கறங்கு இருள் மாலைக்கும் பெயர் (செப்பல்)=மாலையென்பது நிலவால் விளங்குகின்ற அந்திக்கும் பெயராக மற்றும் சூழ்கின்ற விருளையுடைய அந்திக்கும் பெயராகச் சொல்லுதல் போலும். எ-று.

செப்பலென்றது பின்னுங்கூட்டப்பட்டது. புலமையாவது பலவேறு வகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒருங்கேகொண்ட பேரறிவுடைமையாம். உயர்வொப்பற்ற இவரது புலமையைக் குறித்து நோக்குங்கால் ஏனையோர் புலமை புலமையன்றாய் முடிதலின் இவ்வாறு கூறினார். புலவரென்பது நாயனார்க்கே காரணப் பெயராமென்றபடி (௩௪)

மதுரை யறுவைவாணிகர் இளவேட்டனார்.

௩௫. இன்பமுந் துன்பமு மென்னு மிவையிரண்டு
மன்பதைக் கெல்லா மனமகிழ—வண்பொழியா
துள்ளி யுணர வுரைத்தாரே யோதுசீர்
வள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்து.

((இ-ள்.) இன்பமும் துன்பமும் என்னும் இவை இரணடும் உள்ளி உணர=பின் வரக்கடவனவாய சுகமுந் துக்கமுமெனனப்பட்ட இவற்றினுடைய இருவகைக் காரணங்களையும் ஆராய்ந்தறியவும்,—அன்பு ஒழியாது

மனம் மகிழ = தம்மேலன்பு நீங்காமல் உள்ளங்களிகூறவும், — மன்பதைக் கெல்லாம் இது சீர்வள்ளுவர் வாயுரை வாழ்த்து 〃 ரைததார் = மக்கட் பரப்புக கெல்லாம் புகழ்ப்படுஞ் சீரையுடைய திருவள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்தாகத் திருக்குறளைக் கூறினூர். எ-று.

இன்பத்தின் காரணம் விதிக்குறளாலும், துன்பத்தின் காரணம் விலக்குக் குறளாலும், சொல்லப்பட்டன. முன்பறிதற்குப் பயன் அவற்றைச் செய்தலும் தவிர்தலுமாம். வேண்டுவனவெல்லாந் தொகுத்துணர்த்தலின், மன மகிழ்தல் சொல்லப்பட்டது. அவ்வேதம்போலாது பலர்க்கும் உபயோகியாகக் கூறலின், மன்பதைக் கெல்லாமென்ருர். வாயுறை வாழ்த்தினியல்பு "வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்—வேம்புங் கடுவும் போலவெஞ்சொற்—ருங்குதலின்றி வழிநனி பயக்குமென்—ரோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே" என்னுந் தொல்காப்பியச சூத்திரத்தாலறிக. எதிர்கால வினை வுணர்ச்சி பயத்தல் சொல்லியபடி. (௩௫)

கவிசாகரப் பெருந்தேவனூர்.

௩௬. பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனத
மாவிற் கருமுனியா யானைக்—கமரரும்ப
ரேவிற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

(இ-ள்.) பூவிற்குத்தாமரை = மலர்களுக்குள்ளே தாமரை மலரும்,— பொன்னுக்குச் சாம்புனதம் = பொன்களுக்குள்ளே சாம்புனதப் பொன்னும், ஆவிற்கு அருமுனிஆ = பசுக்களுக்குள்ளே காமதேனுவும் —யானைக்கு அமரர் உம்பல் = யானைகளுக்குள்ளே ஐராவதமும், —தேவில் திருமால் என—தேவர்களுக்குள்ளே திருமாலும் போல,—பாவிற்கு வள்ளுவர் வெண்பா சிறந்தது என்ப = நூல்களுக்குள்ளே திருவள்ளுவரது குறள்வெண்பாச் சிறந்தது என்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர். எ-று

வ அசை. பா ஆகுபெயர். பொன் ஆடகம், கிளிச்சிறை சாதரூபம், சாம்புனதம் என நால்வகைப்படும். காமதேனு வசிட்டமுனியினிடத்துள்ளதாக லின், அருமுனியாவென்ருர். உவமான முகத்தால் இந்நூல் பலநூல்களினும் சிறந்து நிற்கின்ற மாட்சிமை சொல்லியபடி. (௩௬)

மதுரைப் பெருமருதனூர்.

௩௭. அறமுப்பத் தெட்டுப் பொருளேழுப தின்பத்
திறமிருபத் தைந்தாற் றெளிய—முறைமையால்
வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால் வள்ளுவனு
ரோதவழுக் கற்ற துலகு.

(இ-ள்) அறத்திறம் முப்பத்தெட்டால் = அறத்தின் கூறுபாடு முப்பத்தெட்டதிகாரங்களாலும், — பொருட்டிறம் எழுபதால் = பொருட் கூறுபாடு எழுபததிகாரங்களாலும், - இன்பத்திறம் இருபத்தைந்தால் = காமத்தின் கூறுபாடு இருபத்தைந்ததிகாரங்களாலும், — தெளிய = தெளியும் பொருட்டு, முறைமையால் வேதவிழுப்பொருளை வெண்குறளால் வள்ளுவனார் ஓத = காரண காரியவொழுங்கால் வேதத்தினுயர்வாகிய பொருளை குறள்வெண்பாக்களாலே திருவள்ளுவனார் ஓதலால், — உலகு வழுக்கு அற்றது = உலகமானது வழுவுதலின்றும் நீங்கிற்று. எ-று.

திறமும் ஆலும் முன்னும் கூட்டப்பட்டன உயர்வாகியபொருள் கருமகாண்டம் பிரமகாண்டமிரண்டிலுள்ளும் சிறந்தபொருள் வழுக்குதல் விதியை விலக்கென்றும் விலக்கை விதியென்றும் கோடல் உலகு மக்களையுணர்த்தி நின்றது. துணிவுபற்றி அற்றதென இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். முன்னதின் வேறுபட்ட முப்பால்களினதிகாரத்தொகைகளோடு உலகிற்கு விளையும் நன்மை சொல்லியபடி. (௩௭)

கோவூர்க்கிழார்.

௩௮ அறமுத னான்கு மகலிடத்தோ ரெல்லாந்
திறமுறத் தேர்ந்து தெளியக் — குறள்வெண்பா
பன்னிய வள்ளுவனார் பான்முறைநே ரொவ்வாதே
முன்னை முதுவோர் மொழி.

(இ-ள்) அறமுதல் நான்கும் அகலிடத்தோர் எல்லாம் திறம்உறத் தேர்ந்து தெளியக்குறள் வெண்பாப் பன்னியவள்ளுவனார் பான்முறை அறமுதலிய நான்குபொருள்களையும் மண்ணுலகத்தோரெல்லாம் வகைபட ஆராய்ந்து தெளியும் பொருட்டுக் குறள் வெண்பாக்களாலே சொல்லப்பட்ட திருவள்ளுவநாயனாரது முப்பால்களையுடைய புத்தகத்தின் கண்ணே — முன்னை முதுவோர் மொழிநேர் ஒவ்வாது = முற்காலத்துள்ள பெரியோரது நூல்களுக்கு நேர்தல் பொருந்தாது. எ-று

மொழி ஆகுபெயர் பெரியோராவார் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் பிறமொழிகளிலும், நூல் செய்த முனிவரும், புலவரும், பிறரும். அந்நூல்களாவன மனு முதலியோராலே செய்யப்பட்ட அறநூன் முதலியன இதன் புத்தகத்தில் முன்னூல்களிலொன்றும் சேர்க்கப்படுதற்கு தகுவதன்றென்று சொல்லியபடி. (௩௮)

உறையூர் முதுகூற்றனார்.

௩௯. தேவிற் சிறந்த திருவள் ளுவர்குறள்வெண்
பாவிற் சிறந்திடுமுப் பால்பகரார் — நாவிற்

குயவில்லை சோற்சுவை யோவிற்லை மற்றுஞ்
செயலில்லை யென்னுந் திரு

(இ-ள்) தேவிற் சிறந்த திருவள்ளுவர் குறள்வெண்பாவிற் சிறந்திடும்முப் பால பகரார்=தெய்வத்தன்மையாற் சிறந்த திருவள்ளுவர் து குறள்வெண்பாக்களோடு கூடிச்சிறந்து தோன்றா நின்ற முப்பாலைகளையும் ஓதாராது—நாவிற்கு உயல இல்லை=வாக்கிற்கு இன்சொற் சொல்லி வாழுதல உண்டாகாது,—சொற்சுவை ஓாவு இல்லை=மனத்திறகுச் சொறகளின சுவையை அறிதல் உண்டாகாது,—மறறும் செயல் இலலை=இவையனறியும சாயததுககு நல்ல செயலுண்டாகாது—என்னும திரு=என்று நினைததுத திருமகள் அவரிடத்துச் சேரான். எ-று.

அவையோர்தற்கும செயலுககும் உரிய மனமும, காயமும வருவிக்கப் பட்டன. திருமகள் சோாமையாகிய காரியததைக காரணமாக உபசரித்தார். ஓதார்ககுளவாகாமை கூறவே ஓதுவோாககு இவையுளவாகலின், வாகதிறகுக கடுஞ்சொல், பொய், கோள், புறங்கூறல்களும், மனததிற்குப் பிறனில விழைதல், பிறன்பொருள விழைதல், பிறனபொருட்குக கேடெண்ணல், பிறவுயிர்ககிறுதி யெண்ணலகளும, காயததிறகுப் பிறன்மனை புணாதல் உயிரககொலை செயதல், பழியூணுணல, பிறர்பொருள் வெளவல்களும, ஆகிய குற்றங்களெல்லாம நீஙகுமென்பதும பெறப்பட்டது அறவின்பங்கட்குக காரணமாசற் சிறபபுடைய பொருட்பேறு இஃதோதலின் உளதாமென்றபடி. (௩௯)

இழிகட் பெருங்கண்ணனார்.

௪௦ இம்மை மறுமை யிரண்டு மேழுமைகசுஞ்
செம்மை நேறியிற் றெளிவுபெற — மும்மையின்
வீடவற்றி னுனகின் விதிவழங்க வளளுவனார்
பாடினாரின் குறள்வெண் பா

(இ-ள்.) இமமை மறுமை இரணடும எழுமைககும செமமை நெறியின் தெளிவுபெற—இகபரஙகட்காவன விரணடையும வினைபயன் றொடர்தறகுரிய எழு பிறப்பிற்குமாகச் செவ்வையான வழியால் யாவரும தெளிதல் பெறவும்,—மும்மையின் அவறறின் வீடு நானகின விதி வழஙக=அறம்பொருள் இன்பமென்னும் முப்பால்களுள் அம்முப்பாற் பொருள்களோடு வீடுமாகிய நாற்பொருள்களது விதிகளும் வழஙகவும,—வள்ளுவனார் இன்குறள் வெண்பாப் பாடினர்=திருவள்ளுவ நாயனார் இனிய குறள் வெணபாவைப் பாடினா. எ-று

செவ்வையான வழி விதியும் பத்தியும் ஞானமும் நோயாளிக்கு மருந்தும் அனுபானமும் பத்தியமும் போல் ஒன்றற்கொன்று முரணாது கூடி நிற்கும் வழி. வீட்டு விதி துறவறத்திற் காண்க. இம்மை மறுமை வீடு மூன்றும் பயக்குமாறு சொல்லியபடி. (சா)

செயிர்க்காவிரியார்மகனார் சாத்தனார்.

சக. ஆவனவு மாகா தனவு மறிவுடையார்
யாவரும் வல்லா ரெடுத்தியம்பத்—தேவர்
திருவள் ளுவர்தாமுஞ் செப்பியவே செய்வார்
பொருவி லொழுக்கம்பூண் டார்.

(இ-ள்.) ஆவனவும் ஆகாதனவும் அறிவுடையார் யாவரும் எடுத்தியம்ப வல்லார் = மக்களுக்கு ஆவனவற்றையும் ஆகாதவற்றையும் அறிவுடையார் யாவரும் இனி இதிலிருந்து எடுத்துச் சொல்லுதற்கு வல்லவராவார்;—தேவர் திருவள்ளுவர் செப்பியவே பொருவில் ஒழுக்கம் பூண்டார் செய்வார் = ஆதலால், தேவராகிய திருவள்ளுவராலே சொல்லப்பட்டவற்றையே ஒப்பில்லாத ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டவர் செய்வார். எ-று.

இங்ஙனம் கூறவே, அவ்வேதத்திலிருந்து உள்ளவாறு எடுத்துச்சொல்லுதல் அறிவுடையார்க்கு முடியாமையால், ஒழுக்கம் பூண்டதற்கு அதன்கண்ணே சொல்லப்பட்டபடி வழுவாமற் செய்தல் கூடாமை காட்டப்பட்டது. தாம், உம், அசைகள். ஆவன இன்பத்தைத் தருவன. ஆகாதன துன்பத்தைத் தருவன. ஒப்பில்லாத ஒழுக்கம் கொல்லாமை முதலியன. போதகாசிரியருக்கும் கேட்டு ஒழுகுபவர்க்கும், வரும் நன்மை சொல்லியபடி. (சக)

செயலூர்க் கொடுஞ் செங்கண்ணனார்.

சஉ. வேதப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோ
ரோதத் தமிழா லுரைசெய்தா—ராதலா
லுள்ளுந ருள்ளும் பொருளெல்லா முண்டென்ப
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டு.

(இ-ள்.) வேதப்பொருளை உலகோர் ஓத விரகால் விரித்துத் தமிழால் உரை செய்தார் = வேதத்தின் பொருளை உலகத்தார் ஓதியுணரும் பொருட்டு உபாயத்தால் விரித்துத் தமிழ்மொழியினாலே சொல்லியருளினார்;— ஆதலால் உள்ளுநர் உள்ளும் பொருளெல்லாம் வள்ளுவர் வாய்மொழிமாட்டு உண்டு என்ப = ஆதலால், நினைப்பவர் நினைக்கும் பொருள்களெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருவாயிற் பிறந்த திருக்குறளின் கண்ணே உண்டென்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர். எ-று.

உபாயத்தால் விரித்தல் சொற்சுருக்கத்தால் ஓதற்கெளிதென மன வெழுச்சியுண்டாக்கிக் கற்போரது அறிவளவிற் கேற்பப் பொருளளவு விரிய வைத்தல். நினைக்கப்படும் பொருள்களெல்லாம் இதன் கண்ணே இக்காரணத்தால் தோன்றா நின்றனவென்று கூறியபடி. (சஉ)

வண்ணக்கஞ்சாத்தனார்

சந ஆரியமுஞ் சேநதமிழு மாராய்ந் திதனினிது
சீரிய தென்றேன்றைச் செப்பரிதா—லாரியம்
வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வளளுவனு
ரோது குறட்பா வுடைத்து.

(இ-ள்.) ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆராய்ந்து இதனின் இது சீரியது என்று ஒன்றைச் செப்பரிது=வடமொழியையும் தென் மொழியையும் ஆராய்ந்து இதைக் காட்டிலும் இது சிறப்புடைத்தென்று ஒன்றைத்தெரிந்து சொல்லுதல் கூடாது,—ஆரியம் வேதம் உடைத்துத் தமிழ் திருவள்ளுவனார் ஓது குறட்பாவுடைத்து=வடமொழி வேதமுடைத்து, தமிழ்மொழி திருவள்ளுவநாயனார் சொல்லிய குறட்பா உடைத்து, ஆதலால் எ-று.

ஆல் அசை. வடமொழியும் தென்மொழியும் பிறமொழிகள் போலாது பாணினியாரும் அகத்தியனார் முதலாய முனிவர்களாலே செய்யப்பட்ட இலக்கண நூல்களாலே சீர்திருந்தி நிற்றன் முதலிய குணங்களுடைமையாலும், அது பிராகிருத முதலியவற்றுக்குப் போல் இது ஆந்திர முதலியவற்றுக்கு முதலாய் நிற்றலாலும், ஒன்றற்கொன்று குறைபாடுடைத்தன்றேனும், வேத முடைமை பற்றி வட மொழிக்குச் சொல்லப்பட்ட உயர்வு தென்மொழிக் கண்ணே திருக்குறள் உண்டாதலின் இனியில்லை யென்றற்கு, இதனினிது சீரியதென்றொன்றைச் செப்பரிதென்றார் இத்திருக்குறளாலே வடமொழியோடு தென்மொழிக்கு ஒப்புமை நிறைவு சொல்லியபடி. (சங)

களத்தூர்க்கிழார்.

சச ஒருவ ரிருகுறளே முப்பாலி னோதுந்
தரும முதனான்குஞ் சாலு—மருமறைக
ளைந்துஞ் சமயநூ லாறுநம் வள்ளுவனா
புந்தி மொழிந்த பொருள்.

(இ-ள்.) அருமறைகள் ஐந்தும் சமயநூல் ஆறும் நம வள்ளுவனார் புந்தி மொழிந்த பொருள்=இருக்கு முதற் பாரதமீறாகிய ஆரியவேதங்கள் ஐந்தும் அவ்வேதத்தின் வழிப்பட்ட சமயநூல்களாறும் நமமுடைய திருவள்ளுவரால் உலகத்தார்க்குப் புத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட நூலிலடங்கும்,—ஒருவா

இரு குறளே முப்பாலின் ஓதும் தரும் முதல் நான்கும் சாலும்=ஆதலால், ஒருவர் ஒருவிகற்பமும் இருவிகற்பமுமாகிய இருவகைக்குறள்களையுமே முப்பால்களில் அத்தியயனஞ்செய்து அறியப்படுகின்ற அறமுதலிய நாற்பொருள்களையும் அவர்க்குப் போதும். எ-று.

ஒருவனுக்கே ஐந்தும் ஓதியுணர முடிவு போகாது வேறு வேறான அதிகாரிகளுடைமைபற்றி, அருமறைகளைந்து மென்றார். சமயநூலாறும் ஒன்றே பொருளென்னும பாட்டுரையிற் காண்க. நமக்கெல்லாம் அறிவொழுக்கங் கொளுத்தி நல்வழிப்படுத்த வந்த பரமாசாரியர் இவரே யென்னு முரிமை தோன்றற்கு நம்வள்ளுவனார் எனறார். மறைகளைந்துஞ் சமயநூலாறும் நம் வள்ளுவனார் புந்திமொழிந்த பொருளெனவால், அவை பலவற்றினும் வேறு வேறு வகைப்பட்டுச் சிறந்து நின்ற கருத்துகளெல்லாம் இவ்வொரு நூற்கண்ணே அடங்கி நிற்கின்றமை சொல்லப்பட்டதாயிற்று. பொருள் ஆகு பெயர். ஒருவரெனப் பொதுப்படக் கூறலால், இதனை ஓதுதற்குப் பெண்பாலார்க்குமதிகாரமுண்டென்பது கொள்ளப்பட்டது. இவ்வொரு நூலோதி யுணர்ந்தோர் அருமறைகளைந்துஞ் சமயநூலாறும் ஓதி யுணர்ந்தோர் ஆவர் என்றபடி. (சச)

நச்சுமனார்.

௪௫. எழுத்தசை சீரடி சொற்பொருள் யாப்பு
வழுக்கில் வனப்பணி வண்ண—மிழுக்கின்றி
யென்றெவர் செய்தன வெல்லா மியம்பின
வின்றிவ ரின்குறள் வெண்பா

(இ-ள்.) எழுத்து அசை சீர் அடி சொல் பொருள் யாப்பு வழுக்கு இல் வனப்பு அணி வண்ணம் இழுக்கு இன்றி என்று எவர் செய்தன=எழுத்து முதல் வண்ணமீறாகச் சொல்லப்பட்ட இவற்றுள் வழுவுதலில்லாமல் எக்காலத்தில் எவரால் எவை செய்யப்பட்டன,—எல்லாம் இன்று இவர் இன்குறள் வெண்பா இயம்பின=அவையெல்லாம் இக்காலத்து இத்திருவள்ளுவராலே செய்யப்பட்ட இவ்வினிய குறள் வெண்பாக்களிற் சொல்லப்பட்டன.

வனப்பு, அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு, அணி சொல்லணி, பொருளணி, ஒலியணி. வண்ணம்குறிலகவற்றூங்கிசை வண்ண முதலியன ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு பாவலர் ஒவ்வொரு குணத்தினாலே சிறந்து விளங்க நூல் செய்தனர், இவரோவெனின் எல்லாக் குணங்களாலும் நிறைந்து சிறந்து விளங்கச் செய்தமையின், இவ்வாறு கூறினார். இதன் பாக்களின் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (சரு)

அக்காரக்கனி நச்சுமனார்.

சசு. கலைநிரம்பிக் காண்டற் கினிதாகிக் கண்ணி
னிலைநிரம்பு நீர்மைத் தெனினும்—தொலைவிலா
வானூர் மதியந் தனக்குண்டோ வள்ளுவர்முப்
பானூ னயத்தின் பயன்.

(இ-ள்.) கலை நிரம்பிக் காண்டற்கு இனிதாகிக் கண்ணினிலை நிரம்பு நீர்மைத்து எனினும்=மதியமும் முப்பானூலும் பதினாறு கலைகளாலும், அறுபத்து நாலு கலைகளாலும், நிறைந்து, நோக்குதற்கு ஆராய்ச்சி செய்தற்கினிதாகி, முகக்கண்ணினிலையில், அகக்கண்ணினிலையில், நிரம்புகின்ற தன்மையுடைத்தாயினும் *குணமுடைத்தாயினும்,—வள்ளுவர் முப்பானூல் நயத்து இன்பயன் தொலைவு இலா வாம் ஊர் மதியந்தனக்கு உண்டோ—திருவள்ளுவரது முப்பானூலினது நயத்தால் விளைவதாகிய இனிய பயனானது ஒழிவின்றி ஆகாசத்தின் கண்ணே திரிகின்ற மதியினிடத்து உண்டோ? எ-று.

மதியந்தனக்கு என்றது வேற்றுமை மயக்கம். ஓகாரம் எதிர்மறை. ஆதாரமாகக் கொள்ளுதற்கு ஏற்புடைத்தல்லாத வானை ஆதாரமாகக் கோடலின், இழிதோன்றத் தொலைவிலா வானூர் மதியம் என்றார். நயம் மறுப்படாமை, மழுங்காமை, குறைவுறாமை முதலியன. பயன் இம்மை மறுமை வீட்டின்பங்கள். ஒப்புமை சொல்லுதற்கு நூல்களில் ஒன்றும் இன்மையால், வினைப்பொருள் பலவற்றினுஞ் சிறந்த மதியையாயினும், சொல்லுதுமெனப் புகின் அதுவும் இதனாற் றகுவதன் றென்றபடி. (சசு)

நப்பாலத்தனார்.

சஎ. அறந்தகளி யான்ற பொருடிரி யின்பு
சிறந்தநெய் செஞ்சொற்றீத் தண்டு—குறும்பாவா
வள்ளுவனா ரேற்றினார் வையத்து வாழ்வார்க
ளுள்ளிரு ணீக்கும் விளக்கு.

(இ-ள்.) அறம் தகளி=தருமம் அகலும்,—பொருள்திரி=பொருள் திரியும்;—இன்பு நெய்=காமம் நெய்யும், — செஞ்சொல்தீ=செவ்விய சொல் நெருப்பும்,—குறும்பாத்தண்டா = குறட்பாத் தண்டும், ஆக,— வள்ளுவனார் வையத்து வாழ்வார்கள் உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு ஏற்றினார்= திருவள்ளுவனயனார் பூமியின் கண் வாழ்வோரது அகத்திருளை ஒழிப்பதாகிய விளக்கு ஏற்றினார். எ-று.

ஆன்றல் மேம்படுதல். அகத்திருள் அஞ்ஞானம். தீச்சுடர் தகளி முதலியவற்றோடு கூடிப் புறத்திருளை எப்படியோ அப்படி நாயனாரது திருவா

யிற் பிறந்த செஞ்சொல் அற முதலியவற்றோடு கூடி அகத்திருளைக் கெடுத் தலின், இங்ஙனம் உருவகஞ் செயலாயிற்று. மனையகத்தேற்றப்படுகிற விளக்கு அம்மனையகத்துள் மாத்திரமே உபயோகியாய் நிற்றலாலும், அகத்திருளைக் கெடுக்க வல்ல தன்மையாலும், இஃது உலகத்து வாழ்வோர் பலர்க்கும் உபயோகியாய் நிற்றலாலும், அகத்திருள் கெடுதலாலும், அதனின் இது பல கோடி மடங்கு மிக்குச் சிறந்து நிற்கின்றமை உணர்த்தியபடி. (௩௭)

குலபதி நாயனார்.

௩௮. உள்ளக் கமல மலர்த்தி யுளத்துள்ள
தள்ளற் கரியவி ருடள்ளுதலால்—வள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறட்பாவும் வெங்கதிரு மொக்குமெனக்
கொள்ளத் தகுங்குணத்தைக் கொண்டு.

(இ-ள்.) உள்ளக் கமலம் மலர்த்தி உளத்து உள்ளத்தள்ளற்கு அரிய இருள் தள்ளுதலால்=நெஞ்சமாகிய தாமரை மலரை மலர்த்தி மக்களது அகத்திலுள்ள பிறிதொன்றனாலே நீக்கப்படாத அஞ்ஞானவிருளை நீக்குத லால்,—வள்ளுவனார் வெள்ளைக் குறட்பாவும் வெங்கதிருங் குணத்தைக் கொண்டு ஒக்கும் எனக் கொள்ளத்தகும்=திருவள்ளுவரது குறள் வெண்பா வும், புறத்துத் தாமரை மலரை மலர்த்திப் புறத்திருளை நீக்குகின்ற சூரிய னும், அச்செய்கையைக் கொண்டு ஒக்குமென்று கொள்ளத்தகும். எ-று.

செயலும் தொழிற் பண்பெனப்படுதலின் குணமெனப் பட்டது அது மலர்த்தலும் தள்ளுதலுமாம். குணத்தைக் கொண்டெனவே செயப படுபொருளைக் கொண்டு ஒக்குமெனக் கொள்ளத் தகாதென்றதாயிற்று. உலகுக்கெல்லாம் பேரொளியாகிய சூரியனும் இதற்கு ஒருபுடை யொப்பாம் என்றபடி. (௩௮)

தேனீக்குடிக்கீரனார்.

௩௯. பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயின பொய்யல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே—முப்பாலிற்
றெய்வத் திருவள் ளுவர்செப் பியகுறளால்
வையத்து வாழ்வார் மனத்து.

(இ-ள்.) தெய்வத் திருவள்ளுவர் முப்பாலிற் செப்பிய குறளால் தெய் வத் தன்மையையுடைய திருவள்ளுவனையனார் மூன்று பால்களை யுடையதா கக்கூறியகுறளாலைக் கேட்டறிதலால்,—வையத்து வாழ்வார் மனத்துப்பொய்ப் பால பொய்யேயாய்ப் போயின=உலகின்கண் வாழ்வாருடைய மனத்துப் பொய்யின் பகுதியிற் பட்டவை எல்லாம் பொய்யேயாய்ப் போயின,—பொய்

யல்லாத மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கின=பொய்ம்மையல்லாத மெய்யின் பகுதியிற் பட்டவை யெல்லாம் மெய்யேயாய் விளங்கின. எ-று.

குறளாற் பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயின மெய்ப்பால மெய்யே யாய் விளங்கின எனவே, இதற்கு முன்னெல்லாம் உண்மைத் துணியப்படா மையின், பொய்ப்பால மெய்ப்பாலப் போன் மேற் கொள்ளப்பட்டும், மெய்ப் பால பொய்ப்பால போல் கைவிடப்பட்டும், மயங்கிக் கிடந்தன வென்றதா யிற்று. இதன் மெய்யுணர்வு பயத்தற் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (சக)

கோடிஞாழன் மாணி பூதனார்.

ருo. அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின்
திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தே— மறனெறிந்த
வாளார் நெடுமாற வள்ளுவனார் தம்வாயாற்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்டு.

(இ-ள்.) மறன் எறிந்த வாள் ஆர் நெடுமாற=பகைவரை யெறிந்த வாட் படை தங்கிய வீரரோங்கும் பாண்டியராசனே, —வள்ளுவனார் தம் வாயாற் கேளாதன வெல்லாம் கேட்டு அறன் திறன் அறிந்தேம்=திருவள்ளுவனுடைய ஞாது வாக்கால் இதற்கு முன் கேட்கப்பட்டில்லாதவை யெல்லாம் இப் போது கேட்டு, அறத்தின் திறத்தை அறிந்தேம்,—பொருட்டிறன் அறிந் தேம்=பொருளின் திறத்தை அறிந்தேம், — இன்பின் திறன் அறிந்தேம்— இன்பத்தின் திறத்தை அறிந்தேம்,—வீட்டுத்திறன் தெளிந்தேம்=வீட்டின் திறத்தை அறிந்தேம். எ-று.

திறன் அற முதலியவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது. மறன் ஆகு பெயர். கேளாதன பிறநூலாசிரியர்க்கெல்லாம் அறிந்து சொல்லுதற் கெட்டா திருந்த அற முதலியவற்றினுட்பங்கள். இம்மை மறுமை வீடுகளைக் குறித் துணர்தற்குரிய உறுதிப் பொருளுன்கு முணர்தலின், இனியாதொன்றூலுங் குறைவில்லை யென்றபடி. (ருய)

கவுணியனார்.

ருக. சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த விருவினைக்கு மாமருந்து—முந்திய
நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
பன்னிய வின்குறள் வெண்பா.

(இ-ள்.) முந்திய நன்னெறி நாம் அறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார் பன் னிய இன்குறள் வெண்பா=முற்பட்டதாகிய நல்ல வழியை நாம் அறியும் பொருட்டு நாவால் விளங்குகின்ற புலமையையுடைய திருவள்ளுவனுரைால் சொல்லப்பட்ட இனிய குறள் வெண்பாக்கள்-சிந்தைக்கு இனிய=நினைத்தால்

மனத்திற்கு இன்பம் செய்வன,—செவிக்கு இனிய=கேட்டாற் காதுக்கு இன்பஞ் செய்வன, —வாய்க்கு இனிய=ஓதினால் வாய்க்கு இன்பஞ்செய்வன, —வந்த இருவினைகருமாமருந்து=தொடர்ந்து வருகின்ற இருவினைகளாகிய நோய்களுக்குப் பெரிய மருந்துகளாவன. எ-று.

குறட்பாவை மருந்தென்றமைக்கு ஏற்கவினையை நோய் என்னுமையால் ஏகதேச ரூபகம். நல்வினையும் பிறவிக்கு ஏது வாகலால் இருவினை யென்றார். முற்பட்ட நல் வழி நன்மக்களுக்கு அருமருந்தியாயமைந்துள்ளது; அது சமயத்தார் பலவகைப்பட்ட கற்பனையினாலே மறைபட்டு நின்றமையின், நாமறிய வென்றார். இந்நூலின் பாக்களைச் சிந்தித்தல் முதலியன செய்யுங்காலும் சொற் பொருணயங்களாலே இன்பம் விளைத்துத் தெய்வத் தன்மையால் வினைத்துயரும் ஒழிக்கு மென்றபடி. (ருக)

மதுரைப் பாலாசிரியனார்.

ருஉ வெள்ளி வியாழம் விளங்கிரவி வெண்டிங்கள்
பொள்ளென நீக்கும் புறவிருளைத்—தெள்ளிய
வள்ளுவரின் குறள் வெண்பா வகிலத்தோ
ருள்ளிரு ணீக்கு மொளி.

(இ-ள்., வெள்ளி வியாழம் விளங்கு இரவி வெண்டிங்கள் புறவிருளை பொள்ளென நீக்கும்=சுக்கிரன் சுரகுரு சூரியன் சந்திரன் என்பன புறத்திருளை விரைவிலே நீக்கும் ஒளிகளாம்,—தெள்ளிய வள்ளுவர் இன் குறள் வெண்பா அகலத்தோருள்ளிருள் நீக்கும் ஒளி=முற்றுணர்ந்த திருவள்ளுவ நாயனாரது இனிய குறள் வெண்பா உலகத்தோரது உள்ளிருளை நீக்கும் ஒளியாம்.' எ-று.

இங்ஙனங் கூறவே, புறத்திருளுக்கு அவைபலவுள, அகத்திருளுக்கு இஃதொன்றே உளதென்றதாயிற்று. அவற்றுள் ஒன்றாலும் நீக்கப்படாத அகத்திருளை நீக்கவல்லதாகலின், இதற்கு எவ்வாறானும் ஒப்பதொன்றின்றென்றபடி. (ருஉ)

ஆலங்குடிவங்கனார்.

ருங வள்ளுவர் பாட்டின் வளமுரைக்கின் வாய்மடுக்குந்
தெள்ளமுதின் றீஞ்சுவையு மொவ்வாதாற்—றெள்ளமுத
முண்டறிவார் தேவ ருலகடைய வுண்ணுமால்
வண்டமிழின் முப்பான் மகிழ்ந்து.

(இ-ள்.) வள்ளுவர் பாட்டின் வளம் உரைக்கின் வாய் மடுக்கும் தெள்ளி முதின் தீஞ்சுவையும் ஒவ்வாது=திருவள்ளுவரது பாட்டினது தீஞ்சுவை யைச் சொல்லுமிடத்து, உண்ணப்படுகின்ற தெள்ளிய அமுதினது தித்திப் பாகிய சுவையும் ஒப்பாகாது,—தெள்ளமுதம் உண்டு அறிவார் தேவர்= தெள்ளிய அமுதையுண்டு அதன் சுவையை அறிபவர் தேவர்கள்;—வண்ட மிழின் முப்பாலுலகடைய மகிழ்ந்து உண்ணும்=வளம் பொருந்திய தமி ழின் கண்ணதாகிய முப்பாலாகிய அதின் மும்மடி சிறந்த பாலை எல்லாவுல கத்தாரும் மகிழ்ந்து உண்டு தீஞ்சுவை யறிவார். எ-று.

வளம் ஆகுபெயர். ஆல் அசை. அவ்வமிர்தம் வாயுட் பெய்த வழி நாவிற்பட்ட சிறிதுபொழுது அளவே தீஞ்சுவை பயப்பது, இப்பாட்டு நெஞ்சின்கணிலைபெற்று ஒழிவின்றித் தீஞ்சுவை பயத்தலின், ஒவ்வாதென் றார். முப்பால் சிலிஷ்ட ரூபகம். இனி எவ்வுலகத்தாருக்குங் கரும பூமி யாகிய இவ்வுலகத்துட்டோன்றி மெய்ப்பொருளுணர்ந்தன்றி வீட்டின்பம் பெறுதல் கூடாமையின், உலகடைய உண்ணுமென்றார். அன்றி, அவ்வுல கத்துத் தேவர்களும் தமது மேற்பட்ட வறிவினாலே இதனது உயர்வொப் பற்ற குணத்தை யறிந்து முக்கிய பிரமாணமாகக் கொண்டு மகிழ்கூறுவர் என்பது பற்றி, அங்ஙனங் கூறினாரெனினுமமையும். இஃது இவ்வுலகத் தார்க்கேயன்றி அவ்வுலகத்தார்க்கும் பயன்படுமாறு சொல்லியபடி. (நிகூ)

திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமாளையர் செய்த

திருவள்ளுவமாலை யுரை முற்றிற்று.

இடைக்காடர் பாடல்.

௩௪. கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.

(இ-ள்.) குறள்=நாயனாரது நூலின் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறள் வெண்பாக்களும்,—கடுகைத் துளைத்து எழ்கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த=கடுகை அதனடுவே துளைசெய்து எழுகடனீரையும் அத்துளையுட் பெய்து தன்னளவிற் குறுகும்வண்ணம் தறித்தானைததால், அதுபோல்வன வாகும். எ-று.

மிக்க சிற்றளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுவதொரு நுண்பொருளாக லின், கடுகு சொல்லப்பட்டது. இரண்டனுருபு தரித்த வென்வினை கொண் டது. துளைத்தல் உள்ளீடு போக்குதல். புகவிடென்பது புகடடென விகாரப்பட்டு முதனிலையாய் நிற்றலின், புகட்டி யென்றாயது. துளையினிடை வெளிக்கும் அதன் புறமுடிக்கும் கொள்ளப்பட்ட பங்கு சிறியதாக வொழிந்த பங்கு பெரியதாகலின் குறுகவென்றார். தறித்தாலென்ன வென்றபாலது தறித்தவென இடைக்குறைந்து நின்றது. இல்லாத பொருளை உவமான மாகக் கூறலின் இல்பொருளுவமை. குறட்பாக்களுள் ஒவ்வொன்றும் அது போன்றலின் தறித்தவெனப் பன்மையால் கூறலாயிற்று. குறள் பால்பகா வஃறிணைப் பெயராகலின், இஙகே பன்மைக்காயது. இங்ஙனங்கூறவே குறட் பாவின் சொற்சுருக்கமும் அதனுள் அடக்கப்பட்ட பொருள் விரிவும் நோக கும் வழி, அக்கடுகும் எழ் கடல் நீரும் போலு மென்றதாயிற்று. பொருள் விரிவினளவு படாமை சொல்லியபடி.

இப்பாட்டிலே "அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்—குறுகத் தறித்த குறள்" என முதற் சொல்லை மாற்றி ஔவையாரால் புகழ்ச்சி செய் யப்பட்டது.

விளக்கம் :—பகைவர் நிறைந்த யுத்தகளத்துச் சிறிதும் பயப்படாது சென்று யுத்தம் செய்து சாகவல்லவர் உலகத்துப் பலர் உண்டென்றும், ஆனால் கற்றறிந்தவர் சபையினிடத்தே அஞ்சாது சென்று தாம் கற்ற நூற்பொருள்களைச் சொல்லவல்லவர் வெகு சிலரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்மரசன் பொருட்டு யுத்தகளத்துச்சென்று தோல்வியடையுங்காலத்து அதற்காக மனமஞ்சிப்புறமுதுகிட்டு ஓடாது தம்முயிரைக் கொடுத்துப் புகழை அடையவல்லவர் உலகத்துப் பலர் உண்டென்றும், ஆயின் கற்றறிந்த சபையினிடத்துச் செல்பவர் வெகு சிலரென்றும், அவ்விதம் சென்றவருள் சபைக்கு அஞ்சாது தாம் கற்ற விஷயத்தைக் குற்றமில்லாமல் பேசுபவர் வெகு சிலரென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால் சொல்வல்லமை உடையார் வெகு சிலரென்றும், அச்சொல்வன்மையிருந்தும் சபைக்குப் பயப்படாது சொல்லுதல் மிக அருமையென்றும் அறிந்தோம என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற் கூறிய மூன்று செய்யுள்களாலும் கற்றறிந்த சபைக்குப் பயப்படாத கற்றறிந்தவர் சிறப்பினை அறிந்தோம். இனிச் சபையினிடத்தே அஞ்சாது சென்ற ஒருவன் தான் கற்ற நூலின் பொருள்களைப் பிறர்க்குக் கூறிவந்துவிடுதல் வேண்டுமோ? அல்லது தம்மின் மிக்கவர் ஏதேனும் அச்சபையினிடத்தே சொல்லப் புகுந்தால் அதனையுங் கேட்டல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

724. கற்றார்முற் கற்ற செலச்சொல்லித் தாங்கற்ற
மிக்காருண் மிக்க கொளல்.

(பரி.) இ-ள். கற்றார்முன் கற்ற செலச் சொல்லி=பலநூல்களையுங் கற்றாரவைக்கட் டாங்கற்றவற்றை அவர் மனம் கொள்ளுமாற்றாற் சொல்லி—தாம் கற்ற மிக்க மிக்காருள் கொளல்=அவற்றின் மிக்க பொருள்களை அம்மிகக் கற்றாரிடத் தறிந்துகொள்க. எ-று.

எல்லாம் ஒருவர்க்குக் கற்றல் கூடாமையின் வேறுவேறாய கல்வியுடையார் பலரிருந்த அவைக்கட் டாங்கற்றவற்றை அவர்க்கேற்பச் சொல்லுக சொல்லவே, அவரும் அவையெல்லாஞ் சொல்லுவராகலான், ஏனைக்கற்கப் பெறுதன கேட்டறியலாமென்பதாயிற்று. இதனால் அதனதொருசார்பயன் கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம் :—பல நூல்களையும் கற்றறிந்த சபையின் முன் தாம் கற்ற நூற்பொருள்களை அக்கற்றறிந்தவர் விரும்பி மனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளும் விதமாகச் சொல்லுவதுடன் தாம் கல்லாததாகிய நூல்களின் பொருள்களைத் தம்மினும் மிக்கார் சொல்லுவாராயின் அம்மிக்கவரிடத்து அம்மேலாகிய பொருள் களை அறிந்து, கேட்டுக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. இதனால், 'கற்றது கைம்மண்ணளவு, கல் லாதது உலகளவு' என்று ஔவை கூறியபடி எல்லா நூல்களையும் கற்று விடுதல் ஒருவர்க்குக் கூடாததாகையால், வேறு வேறாகிய நூல் களைக் கற்றுவல்லவர் பலர் கூடியிருந்த சபையின்கண் தாம் சென்று தாம் கற்ற விஷயங்களைச் சொல்லும் காலத்து அவர் குணமெனக் கொள்ளும்படிச் சொல்லுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் சொல் லும் காலத்துக் கேட்டவராகிய ஏனைய புலவோர் இவரை விரும்பித் தாம் கற்ற நூற் பொருள்களையும் சொல்ல மனம் உவந்து சொல்லு வாரென்றும், அவ்விதம் சொல்லுங்காலத்துத் தாம கல்லாதன வற்றையும கேட்டறிந்து கொள்ளலாமென்றும், அதனால் பெரும் பயன் அடைதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "நூல்களைக் கற்கும் காலத்து இலக்கணம் இலக்கியம் சாத்திரம் என்னும் வகையினுள் இலக்கியம என்பது ஒன்றைக் கற்கும் காலத்து இலக்கணமும பயிலுதல் வேண்டுமோ? அல்லது எவ்விதம் பழகல்வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்

725. ஆற்றி னளவறிந்து கற்க வவையஞ்சா
மாற்றங் கொடுத்தற் பொருட்டு.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றின் அளவு அறிந்து கற்க=சொல்லிலக்கண நெறி யானே அளவை நூலை அமைச்சர் உட்பட்டுக கற்க;—அவை அஞ்சாமாற்றம் கொடுக்தற்பொருட்டு=வேற்றுவேந்த ரவையிடையஞ்சாது அவர் சொல்லிய சொற்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற்பொருட்டு. எ-று.

அளவை நூல் சொன்னூல் கற்றே கற்கவேண்டுதலின், அதற் கஃதா றெனப்பட்டது. அளக்குங் கருவியை 'அளவு' என்றார், ஆகுபெயரான். அவர் சொல்லை வெல்வதொருசொற் சொல்லலாவது நியாயத்து வாத செற்ப

விதண்டைகளும் சல சாதிகளும் முதலிய கற்றோர்க்கேயாகலின், அவற்றைப் பிழையாமற் கற்கவென்பதாம். இதனால் அதன் காரணங் கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—அமைச்சரானவர் வேற்றரசர் சபையினிடத்தே அவர் சொல்லிய சொற்களுக்குப் பயப்படாமல் பதில் சொல்லுதல் வேண்டுமாயின் அளவு நூல்களைச் சொல்லிலக்கண நூலிற் சொல்லியபடிக் கற்றல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் அளவு நூலைச் சொல்லிலக்கண வழியால் கற்ற அமைச்சன் ஒருவன் தன்னரசன் பொருட்டு வேற்றரசர் சபையிற் சென்று பேசும்போது அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக் கூடுமென்றும், இவன் சொல்லும் சொல்லை மற்றொரு சொல் கொண்டு வாதித்து வெல்லா வண்ணம் சொல்லுதல் கூடுமென்றும், அவ்விதம் கூறி வெல்லாவிடின் பகைவர் சொல்லால் தான் எண்ணிச் சென்ற கருமம் இயற்றுவதற்காகாது தோல்வி அடைய வேண்டி வரும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் இலக்கண வழியாக நூலினைக் கல்லாது சொல்வாராயின் அவ்வித அமைச்சன் தான் கற்ற நூலால் எவ்வித பயனையும் அடைதலில்லைபோலும்!” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

726. வாளொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நூலொடென்
நுண்ணவை யஞ்சு பவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். வன்கண்ணரல்லார்க்கு வாளொடு என் = வன்கண்மையுடைய ரல்லாதார்க்கு வாளோடென்ன வியைபுண்டு—நுண்ணவை அஞ்சுபவர்க்கு நூலொடு என் = அதுபோல நுண்ணியாரதவையை யஞ்சுவார்க்கு நூலோடென்ன வியைபுண்டு. எ-று.

இருந்தாரது நுண்மை அவைமேலேற்றப்பட்டது. நூற்குரிய ரலலரென்பதாம் (சு)

விளக்கம்:—மனத்திட்பம் ஆகிய வன்கண்மை இல்லாதார்க்கு அவர் பகைக் களத்தில் பிடித்துச் சென்ற வாளால் எவ்வித பயன் உண்டாகுமோ, அதுபோல நுட்பமாகிய நூல்களை இலக்கண வழியாகக் கற்றவர் சபையில் சென்று அவர்க்கு அஞ்சும் கல்வியாளர்க்குத் தாம் கற்ற நூலோடாகிய பயனானது எவ்விதம்

கிடைக்கும் என்று இத்திருக்குறள் விளங்குகின்றது. இதனால், பேடி ஒருவன் வாளேந்திச் சென்றான் ஆயினும் பகைவராகிய வீரரைக் கண்டவிடத்து அவ்வாளாலாகிய பயனை அடையாது பயந்துவிடுவது போல், நூலினைக் கற்றோமென்று அமைச்சன் சென்று சபையிடத்துப் பேசுங்காலத்துத் தான் கற்ற நூல் இலக்கண வழியாகக் கல்லாததாயின், இலக்கணவழியாகக்கற்ற நூல்வல்லவர்களை ஜயிப்பதற்கில்லாமல் தோல்வியடைவதுடன் தான் நெடும்பொழுது வருந்திக் கற்ற நூலாலாகிய பயனையும் அடையாமற்போவான். ஆதலால் இலக்கண வழியோடு ஒருவன் நூலைக் கற்க வேண்டுமென்றும், அல்லாவிட்டால் சபைக்கு அஞ்சுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "வனகண்ணர் அல்லாதார் கொண்ட வாள் என்பதற்கு பேடிகை வாள்என்று கூறினீர். நம்மாசிரியர் வன்கண்ணர் அல்லாதாரைப் பேடியென்று கூறுகின்றனரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

727. பகையகத்துப் பேடிகை யொள்வா ளவையகத்
தஞ்சு மவன்கற்ற நூல்

(பரி.) இ-ள். பகையகத்துப் பேடி கை ஒள்வாள் = எறியப்படும் பகை நடுவண் அதனை யஞ்சும் பேடி பிடித்த கூர்வாளை யொக்கும்—அவையகத்து அஞ்சுமவன் கற்ற நூல் = சொல்லப்படும் அவைநடுவண் அதனை யஞ்சுமவன கற்ற நூல். எ - று.

பேடி = பெண்ணியல்பு மிககு ஆணியல்பு முடையவள். களமும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாயிருந்ததே யாயினும் பிடித்தவள் குற்றத்தால் வாள் சிறப்பின்றாயினாற் போல, அவையும் வாய்த்துத் தானும் நன்றாயிருந்ததே யாயினுங் கற்றவன் குற்றத்தால் நூல் சிறப்பின்றாயிற்று. (எ)

விளக்கம்:—சொல்லுவதற்குச்சென்று சொல்லக்கூடிய சபையும் வாய்த்து அவ்வித சபையின் நடுவில் அச்சபையிலுள்ளாரைக்கண்டுச் சொல்லுவதற்குப் பயப்படுகின்ற ஒருவன் கற்ற நூல் பகைவர் நடுவே சென்று எறிவதற்குத் தாங்கிய வாளினை எறிவதற்கில்லாது பயப்படுகின்ற பேடி ஒருத்தி பிடித்த கூர்மையுடைய வாளினையே ஒத்திருக்கும் என்று இத்திருக்குறள்

கூறுகின்றது. இதனால், யுத்தகளம் இருக்கவேண்டிய வழியாக இருந்தும், வாளும் ஒளியோடு கூடிய கூர்மையுடையதாகவிருந் தும், அவ்வாளைப் பிடித்தவன் பேடியாயின் எவ்வாறு சிறப்பை அடையாமற் போமோ, அதுபோல் சொல்லுதற்குரிய கற்றறிந்த சபையும் வாய்த்து, கற்ற நூல்களும் நன்னெறியுடையவேயாயி னும், சொல்லும் வன்மையில்லாது அவைக்கு அஞ்சுகின்ற ஒருவன் கற்ற குற்றத்தால் அக்கற்ற நூல் சிறப்படையாமல் போம் என்று அறிந்தோம், ஆதலால் மேல் திருக்குறளில் வன்கண்ணரல்லார்க் கென்று கூறியது மனவலி இல்லாதாரை என்று பொதுப்படக் கூறினும் இத்திருக்குறளால் மனவலி இல்லாதார் பேடிகளே ஆவர் என்று விரித்துக் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக் கர், "ஏதேனும் ஓர் நூலைக் கற்றிருந்து அவைக்கு அஞ்சுவதால் அந் நூல் பயன்படாமல் போம். ஆயின் பல சபைகளில் பல நூலைக் கற்றவர் சொல்வன்மை யில்லாமையினாலேயே நன்கு மதிக்கப்படாமல் போவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்.

728. பல்லவை கற்றும் பயமிலரே நல்லவையு
ணன்கு செலச்சொல்லா தார்.

(பரி.) இ-ள். நல்லவையுள் நன்கு செலச் சொல்லாதார் = நல்லாரிருந்த வவைக்கண் நல்ல சொற்பொருள்களைத் தம்மச்சத்தான் அவர்க்கேற்கச் சொல்லமாட்டாதார்—பல்லவை கற்றும் பயம் இலரே = பலநூல்களைக் கற்று ராயினும் உலகிற்குப் பயன்படுதலிலர். எ-று.

அறிவார் முற்சொல்லாமையிற, கல்வியினுண்மை யறிவாரில்லை யெனப தாம். இனிப் பயமிலரென்பதற்குக் கல்விப்பயனுடையால்லரென்றுரைப் பாருமுளர். (அ)

விளக்கம்:—நல்லவரிருந்த சபையினிடத்தே நல்ல சொற் களைத் தம்முடைய பயத்தால் அந்நல்லவர் மனங்கொள்ளும்படிச் சொல்லமுடியாதவர், பல நூல்களையும் படித்தவராயினும், உலகத் திற்குப்பயன்படுதல் இல்லாமற் போவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறு கின்றது. இதனால், கற்றறிந்த அறிவுடையோர் முன் சொல்லுவ

தற்கு அஞ்சுகின்ற ஒருவனது கல்வியின் நுட்பத்தைக் கேட்டறி வார் ஒருவருமில்லாராதலால் அவ்விதம் கற்ற கல்வி கற்றவனுக்கும் பயன்படாது, கேழ்ப்பார்க்கும் பயன்படாது போகுமென்றும், உலகிற்கும் பயன்படுதலில்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "சொல்லும் வல்லமை இல்லாவிடினும் படித்த ஒருவனைப் படித்தவனென்றே மதித்தல் வேண்டுமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

729. கல்லா தவரிற் கடையென்ப கற்றறிந்து
நல்லா ரவையஞ்சு வார்.

(பரி.) இ-ள். கற்று அறிந்தும் நல்லார் அவை அஞ்சுவார் = நூல்களைக் கற்றுவைத்தும் அவற்றாற் பயனறிந்துவைத்தும் நல்லாரிருந்த அவையினை யஞ்சி ஆண்டுச் சொல்லாதாரை—கல்லாதவரின் கடை என்ப = உலகத்தார் கல்லாதவரினுங் கடையரென்று சொல்லுவர். எ-று.

அக்கல்வியறிவுகளாற் பயன் றாமும்மெய்தாது பிறரை யெய்துவிப்பதுஞ் செய்யாது கல்வித்துன்பமே யெய்திநிற்றலின், கல்லாதவரிற் கடையென உலகம் பழிக்குமென்பதாம். (கூ)

விளக்கம்:—பல நூல்களையும் படித்து வைத்தும் அவற்றால் ஆகவேண்டிய பயனை அறிந்து வைத்தும் நூல்வல்லவராகிய நல்லவர்களிருந்த சபைக்குப் பயந்து அச்சபையினிடத்துச் சொல்லாதவரை உலகத்தார் 'படியாதவன் என்று கூறுது, இவன் படியாதவரினும் மடையன்' என்று சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, படித்த படிப்பினாலாகிய அறிவின் முதிர்ச்சியால் அடையக்கூடிய பயனைப் படித்தவராகிய தாமும் அடையாது பிறரையும் அடைவிப்பதும் செய்யாது தான் வருந்திக் கற்ற துன்பம் ஒன்றையே அடைகின்றாராதலால், இவ்விதம் 'அவை அஞ்சுபவரைப் படியாதவரினும் படியாதவர்' என்று உலகம் பழிக்குமே அன்றிப் படித்தவராகக் கருதாது என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் உலகத்தார் அவையஞ்சுபவனைப் படியாதவருள் படியாதவன் என்று கருதினாலும், அவனை ஓர் உயிரோடு வாழும் மனிதனாகவாகிலும் எண்ண மாட்டாரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

730. உளரெனினு மில்லாரொ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்.

(பரி.) இ-ள். களன் அஞ்சிக் கற்ற செலச் சொல்லாதார் = அவைக் களத்தை யஞ்சித் தாம்கற்றவற்றை அதற்கேற்கச் சொல்லமாட்டாதார்,— உளர் எனினும் இல்லாரொடு ஒப்பர் = உயிர் வாழ்கின்றாராயினும், உலகத்தாராலெண்ணப்படாமையின இறந்தாரோடொப்பர். எ-று.

ஈண்டுக் களனென்றது ஆண்டிருந்தாரை. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவை யஞ்சுவார திழிபு கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம் :—சபையிலுள்ளோர்க்குப் பயந்து தாம் கற்ற விஷயங்களை அச்சபையிலுள்ளோர் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் சொல்லமாட்டாதவர் உயிரோடு கூடிவாழ்கின்றவராயினும், உலகத்தாரால் அவர் உயிரோடிருப்பவராகக் கருதப்படாமல் இறந்தவராகவே கருதப்படுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உலகத்து உடலோடு வாழும் உயிர்களுள் மக்கள் உயிர் சிறந்ததே ஆயினும், நூல்களைக் கல்லாவிடின் பயனற்றதென்றும், அவ்விதம் கற்றும் சபைக்குப் பயந்து சொல்லாதிருக்குமாயின் கற்றதாக எண்ணப்படாது பழிக்கப்படுமென்றும், பழிக்கப்படுவதோடு நில்லாமல் உலகத்தாரால் ஒரு உயிரிருப்பதாகவே கருதப்பட மாட்டாதென்றும், அவை யஞ்சுதலால் உண்டாகிய இழிவினை அறிந்தோம். இதுகாறும் அரசனுக்கு உரிய அங்கங்கள் ஆறனுள் முதலாவதாக அமைச்சனது இயல்பைக் கூறுவான் தொடங்கி அமைச்சு என்பது முதல் அவையஞ்சாமை ஈறாகப் பத்து அதிகாரங்களால் கூறி முடித்தனர். இனி அவ்வங்கங்களுள் இரண்டாவதாக 'நாடு' என்பதனைக் கூறத்தொடங்கினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அரசியலும், அமைச்சியலும் உணர்ந்தோம். இனி, நாட்டின் தன்மையை அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

அங்கவியலில் அமைச்சியல் முற்றிற்று.

---

74 அதிகாரம்.

நாடு.

(பரி.) இனி அவ்வரசனாலும் அமைச்சனாலுங் கொண்டுய்க்கப்படுவதாய் ஏனையரண் முதலிய அங்கங்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய நாடு ஓரதிகாரத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:— அதாவது, மேற்கூறிய அரசனாலும் அவனது அமைச்சனாலும் கொண்டு ஆளப்படுவதாய் மற்றைய அரண் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களுக்குக் காரணமாய் உள்ள சிறப்பினையுடைய நாட்டினை ஓர் அதிகாரத்தினால் சொல்லத் தொடங்கினார் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "உயிர்கள் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினை உடையது நாடு என்பதை அறிவதே அறிவாதலால் எவ்விதமிருக்கின் நாடு என்று கூறப்படும் என்பதை அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

731. தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு.

(பரி.) இ-ள். தள்ளா விளையுளும்=குன்றாத விளையுளைச் செய்வோரும்—தக்காரும்=அறவோரும்—தாழ்வு இலாச் செல்வரும்=கேடில்லாத செல்வமுடையோரும்—சேர்வது நாடு=ஒருங்கு வாழ்வதே நாடாவது. எ-று.

மற்றை யுயர்திணைப் பொருள்களோடுஞ் சேர்தற்றொழிலோடும் இயையாமையின், விளையுளென்பது உழவர்மேனின்றது. குன்றாமை=எல்லாவுணவுகளும் நிறைய விளைவாதல். இதனான் வாழ்வார்க்கு வறுமையின்மை பெறப்பட்டது. அறவோர்=துறந்தோர், அந்தணர் முதலாயினோர். "நற்றவஞ் செய் வார்க்கிடந் தவஞ்செய்வார்க்கு மஃதிடம்" என்றார் பிறரும். இதனால் அழிவின்மை பெறப்பட்டது. கேடில்லாமை=வழங்கத்தொலையாமை. செல்வர்=கலத்தினுங் காலினும் அரும்பொருள் தரும் வணிகர். இதனால் அரசனுக்கும் வாழ்வார்க்கும் பொருள் வாய்த்தல் பெறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:— எக்காலத்தும் குறையாத விளைவுகளைச் செய்கின்றவராகிய உழவர்களும், அறமே உயிரெனக் கொண்ட துறந்தோரும், எக்காலத்தும் கேட்டை யடையாத செல்வமுடையவரும்

ஆகிய இவர்களெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து வாழ உள்ளதே நாடு என்று சொல்லப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், விளையுளும் என்று கூறியதினாலேயே வேறு எதன் மீதுஞ் செல்லாது அவ்விளைவினைச் செய்யும் உழவர் மீதேயேசெல்லுகின்றதென்றும், அவரே உலகத்து உயிர்களெல்லாம் காக்கின்ற ஆணிபோல்வரென்று பின்னர் வருகின்ற உழவு என்பதனுள் கூறுவதால் அவ்வுழவரை முதலில் நாட்டிற்கு அங்கமாகக் கூறியும், பின்னர் உயிர்களுக்கு அறம் ஒன்றே இம்மை, மறுமை, வீடு என்கின்ற மூன்றையும் தருவதால் அவ்வறத்தை உயிரெனக் கொண்ட துறவிகளை இரண்டாவதாகக் கூறியும், எவ்வளவு கொடுக்கினும் குறையாத செல்வத்தைத் தேடுகின்ற செல்வரென்றமையால் கடலில் செல்லுகின்ற கப்பலாலும், நிலத்துச் செல்லுகின்ற வண்டி முதலியவைகளாலும் செய்யக்கூடிய வர்த்தகங்களையெல்லாம் செய்து அரசனுக்கும் ஏனைய வாழ்வார்க்கும் பொருளினை உண்டாக்கும் வணிகரை மூன்றாவதாகக் கூறியும் இருப்பதாக அறிகின்றோம். அன்றியும் குன்றாத விளையுள் என்றமையால எல்லாவித உணவுகளும் நிறைய உண்டாகும்படிச் செய்கின்றது விளைவு என்றும், அவ்விதம் செய்வதால் அந்நாட்டில் வாழ்வார்க்கு வறுமை யென்பது வாராதென்றும், துறவிகள் கூறும்வழி அறத்தைக் கடைப்பிடிப்போர் சிறந்தமக்களாவாராதலால் சிறந்தமக்களுள்ள இடமென்றும், வழங்குந்தோறும் தொலையாத செல்வமுடையோரென்றமையால், பொருளைத் தேடும் காலத்து நடுநிலையாகச் சம்பாதிக்கின்ற வணிகரென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், மேற்கூறிய உழவர், துறவோர், செல்வர் ஆகிய மூவரும் அவரவர்க்கு உரிய இலக்கணங்களோடு அமைந்து வாழ்பவராயின், அதுநாடு என்றும், அவ்விதம்வாழ்வதிலும்,ஒன்றிருந்து மற்றவை இல்லாவிடின் பயன்படாது போகுமாதலால் மூன்றும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் மூன்றுமிருக்குமாயின் அந்நாட்டினை ஆளும் அரசன் யாதொரு குறைவும் அடையாது அறம், பொருள், இன்பத்தைச் செய்தல் கூடுமென்றும், அவ்விதம் அரசன் வாழ்வதுடன் அவன் கீழ்ப்பட்ட குடிகளும் இம்மை, மறுமை, வீட்டினை அடைதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம். அன்றியும், இதனைச் சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், 48-வது செய்யுளாகிய

நற்ற வஞ் செய் வார்க்கிடந் நவஞ் செய் வார்க்கு மஃகிட
நற்பொருள் செய் வார்க்கிடம் பொருள் செய் வார்க்கு மஃகிடம்
வெற்ற வின்பம் விளைவிப்பான் விண்ணு வந்து வீழ்ந்தெனை
மற்றை நாடு வட்ட மாகவைகு மற்றந் நாடரோ.

என்பதினாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாட்டிற்கு முதலாக இருக்கவேண்டிய மூன்று அங்கங்களையும் அறிந்தோம். இனி ஏனையவற்றையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

732. பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி யருங்கேட்டா
லாற்ற விளைவது நாடு.

(பரி.) இ-ள். பெரும் பொருளால் பெட்டக்கது ஆகி = அளவிறந்த பொருளுடைமையாற் பிறதேயத்தாராலும் விரும்பத்தக்கதாய்—அருங்கேட்டால் ஆற்ற விளைவது நாடு = கேடின்மையோடு கூடி மிக விளைவதே நாடாவது. எ-று.

அளவிறப்புப் பொருள்களது பன்மைமேலும் தனித்தனி அவற்றின் மிகுதிமேலும் நின்றது. கேடாவது:—மிக்கபெயல், பெயலின்மை, எலி, விட்டில், கிளி, அரசண்மை யென்றிவற்றான் வருவது. "மிக்கபெய லோடு பெய லின்மையெலி விட்டில்கிளி—யக்கணர சண்மையோ டாறு." இவற்றை வடநூலார் ஈதிகளென்ப. இவற்றுண் முன்னையவற்ற தின்மை அரசனறத்தானும், பின்னைய தின்மை அவன் மறத்தானும், வரும். இவ்வின்மைகளான் மிக விளைவதாயிற்று. (உ)

விளக்கம்:—மற்றைய தேசத்தவர்களும் விரும்பக்கூடியதாகிய அளவு சொல்லக்கூடாத பொருள்களை உடையதும், ஒரு கேடும் இல்லாமல் மிகுதியும் விளையும் விளைவுகளை உடையதுமே நாடாகுமென்று இக்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது பொருள்களுள், இன்ன பொருள் விளையும், இன்ன பொருள் விளையாது என்று கூறவொண்ணாமல் எல்லாப்பொருள்களும் விளையக்கூடியதாயும், அவ்விதம் விளையாது கெட்டுப் போவதற்கு மழை அதிகமாகப் பெய்தலும், பெய்யாது போதலும் ஆகிய இரண்டு தீக்குணங்களுமில்லாததாயும், பயிர்களை அழிக்கும் எலி, விட்டிற்

பூச்சி, கிளி, அரசனது பார்வையில்லாமை ஆகிய இவற்றால் வரும் கேடுகளில்லாததாயும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், இவ்வித மிருப்பதற்கு அரசனுடைய அறச்செய்கையும், மறச்செய்கையும் ஆகிய இரண்டும் வேண்டுமென்றும், அதாவது அரசனது செயல் அறமாயிருக்குமாயின் அந்நாட்டினுள் அதிவருஷம், அனாவருஷம் என்கின்ற அதிகமாகப் பெய்தல், பெய்யாது போதல் என்கின்ற குற்றங்கள் உண்டாகா என்றும், அரசனது செயல் வேட்டை யாடல் முதலிய மறச்செயலாயின் தன் குடிகளால் விளைவிக்கப் பட்ட விளைவுகளை அழிக்கின்ற எலி முதலிய பிராணிகள் அழியு மென்றும் அறிந்தோம். இவ்விதம் அரசனது தகுதியால் நாடு செழித்து மிக விளையுமென்பதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "பொருள் மிகுதியும் விளைவது நன்மையேயாகும். ஆயின் விளையும் பொருள் கொண்டு நாட்டவர் தம் நாடொன்றி னைக் காத்துக்கொள்வாராயின், அது சிறந்த நாடாகும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

733. பொறையொருங்கு மேல்வருங்காற் றாங்கி யிறை
இறையொருங்கு நேர்வது நாடு. [வற்

(பரி.) இ-ள். பொறை ஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி = பிறநாடுகள் பொறுத்த பாரமெல்லாம் ஒருங்கே தன்கண் வருங்கால் அவற்றைத் தாங்கி—இறைவற்கு இறை ஒருங்கு நேர்வது நாடு = அதன்மேற் றன்னரசனுக்கு இறைப் பொருண் முழுதையும் உடம்பட்டுக் கொடுப்பதே நாடாவது. எ-று.

பாரங்கள் = மக்கட்டொகுதியும் ஆன் எருமை முதலிய விலங்குத் தொகுதியும். தாங்குதல் = அவை தத்தந்தேயத்துப் பகை வந்திறுத்ததாக, அரசு கோல்கோடியதாக, உணவின்மையானாகத் தன்கண் வந்தால் அவ் வத்தேயங்களைப்போல இனிதிருப்பச் செய்தல். அச்செயலால் இறையைக் குறைபடுத்தாது தானேகொடுப்பதென்பார், 'இறையொருங்கு நேர்வது' என்றார். (௩)

விளக்கம் :—பிற நாடுகள் தாங்கிய பாரமெல்லாம் தன் னிடத்தே ஒன்றாய் சேர்ந்து வருமாயினும், அப்பாரங்களைத் தாங் குவதுடன் தன்னரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைப்பொரு ளெண்ணும் பகுதியை முழுவதும் கட்டும் நிலைமையுடையதே

நாடென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது பிற நாடுகளிலுள்ள மக்கள் கூட்டமும், பசுக்கள், எருமைகள் என்கின்ற விலங்கின் கூட்டங்களும், தம் தம் தேசங்களில் பகைவரால் துன்புறுத்தப்பட்டோ, அன்றி அரசன் செங்கோலனாக இல்லாமல் கொடுங்கோலனாக விருக்குங் காரணம் பற்றியோ, அன்றி விளையுளில்லாமையால் உணவு கிடைக்காமையாலோ தம் தம் நாட்டை விட்டு ஒரு நாட்டிற்குச் செல்வார்களானால், அவ்விதம் வந்த மக்களுக்கு வேண்டுவன உதவி அவர் நாட்டில் இருந்ததுபோல் இனிமைபட இருக்கச் செய்தும், விலங்குகளுக்கு வேண்டுவன செய்து அவைகளைக் காத்தும் இருப்பதுடன் இவ்விதம் அயல் நாட்டுப் பாரங்களை 'நாங்கள் தாங்குகின்றோம்! ஆதலால் அரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய இறைப் பொருள் முழுவதையும் கொடுத்தல் முடியாது' என்று கூறாது சிறிதும் குறைவில்லாது தானே வலிந்து கொடுக்கக் கூடியதுமே நாடாகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேல் திருக்குறளில் பிறதேசத்தவரும் விரும்பக்கூடிய செல்வமுடையது நாடென்றபடி இத்திருக்குறளில் அப்பிறதேசத்தவரைத் தாங்குவதும், அது மாத்திரம் அல்லாது தன் மன்னனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுவனவற்றைக் குறையாது கொடுப்பதும், நாட்டின் வளமென்று அறிந்தோம். இனி இன்னும் அந் நாட்டிற்கு உரிய சிறப்பினை எல்லாம் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

734. உறுபசியு மோவாப் பிணியுஞ் செறுபகையுஞ்
சேரா தியல்வது நாடு.

(பரி.) இ-ள். உறு பசியும்=மிக்க பசியும்—ஓவாப் பிணியும்=நீங்காத நோயும்—செறுபகையும் சேராது=புறத்து நின்றுவந் தழிவுசெய்யும் பகையுமின்றி—இயல்வது நாடு=இனிது நடப்பதே நாடாவது. எ-று.

உறுபசி, உழவருடைமையானும் ஆற்றவிளைதலானும் சேராதாயிற்று. ஓவாப்பிணி, தீக் காற்று மிக்க குளிர் வெப்பங்களும் நுகரப்படு மவற்றது தீமையுமின்மையிற் சேராதாயிற்று. செறுபகை, அரசனாற்றலும் நிலைப்படையும் அடவியும் அரணுமுடைமையிற் சேராதாயிற்று. (ச)

விளக்கம்:—மிகுந்த பசியும், நீங்காத நோயும், பிறர் தேயத்தி ருந்து வந்து அழிவு செய்கின்ற பகையுமில்லாமல் இனிமையாக இருப்பதே நாடென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, முதற்றிருக்குறளில் 'தள்ளாவிளையுளும்' என்று கூறியபடி உழுது பயிர்செய்கின்ற உழவர் பலரிருப்பதினாலும்,பயிர்செய்த வண்ணமே யாதொருகேடில்லாது விளைவதினாலும்,மிகுந்த பசி சேராதென்றும், தீயும், காற்றும், மிகுந்த குளிரும், அதிகரித்த வெப்பமும் ஆகிய இவைகளில்லாமையும் உண்பதற்கு வேண்டுவனவாகிய பொருள்கள் தீமையுடையனவாய் இல்லாமையும் இருக்குமாயின் பிணி நாடா தென்றும், நாட்டை ஆளும் அரசன் வல்லமையுடையவனும், நிலைத்த சைன்னிய முடையவனும், மலை, காடுகள் முதலாகிய அரண்களை உடையவனும் இருப்பானாயின் பகைவர் சேராரென் றும், இவ்விதம் இருக்கும் நாடு குடிகளுக்கு இனிமைப்பட இருக்கு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாட் டிற்கு உண்டாகும் தீமைகள் இவை என்றும், அத்தீமைகளில்லா மையால் வரும் நன்மைகள் இவை என்றும் அறிந்தோம். இனி நாட்டினுள்ளார் தகுதியையும் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

735. பல்குழுவும் பாழ்செய்யு முட்பகையும் வேந்தலைக்
கொல்குறும்பு மில்லது நாடு. [குந்

(பரி.) இ-ள். பல் குழுவும் = சங்கேதவயத்தான் மாறுபட்டுக் கூடும் பல கூட்டமும்—பாழ் செய்யும் உட்பகையும் = உடனுறையாநின்றே பாழா கச் செய்யுமுட்பகையும்—வேந்து அலைக்கும் கொல் குறும்பும் இல்லது நாடு = அளவுவந்தால் வேந்தனையலைக்குங் கொல்வினைக் குறும்பரு மில்லா ததே நாடாவது. எ-று.

சங்கேதம் = சாதிபற்றியும் கடவுள்பற்றியும் பலர்க்குளதா மொருமை உட்பகை = ஆறலைப்பார், கள்வர், குறளை கூறுவார் முதலிய மக்களும், பன்றி, புலி, காடி முதலிய விலங்குகளும். உட்பகை, குறும்பென்பன ஆகுபெயர். இம்மூன்றும் அரசனாலும் வாழ்வாராலுங் கடியப்பட்டு நடப்பதே நா டென்பதாம். (ரு)

விளக்கம்:—சாதிபற்றியோ, தெய்வம்தொழுகையைக்குறித் தோ ஒருவருக்கொருவர் தம் மனப்பாங்கின்படி மாறுபட்டுக் கூடு

கின்ற பல கூட்டங்களும், உடன் வசித்தே அரசனைப் பாழ்படுத்தும் உட்பகையும், சமயம் வாய்ந்த காலத்து அரசனைத் துன்பப்படுத்திக் கொல்லும் தொழிலையுடைய குறும்பர் என்னும் தலைவர்களும் இல்லாததே நாடென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒவ்வோர் கூட்டத்தினர் ஒவ்வோர் பிரிவாகப் பிரிந்து கூட்டம் கூட்டமாக ஒருவருக்கொருவர் சண்டை யிடுவாராயின் அவ்வித நாடு அமைதியோடு இராதென்றும், "புறப்பகைகோடியின் மிக் குறினும் அஞ்சார், அகப்பகை ஒன்று அஞ்சிக் காப்பர்" என்ற படி உடனிருந்தே எல்லாவுளவுகளையும் அறிந்து பாழ்படுத்துகின்ற உட்பகையிருக்குமாயின் அந்நாடு நன்மையடையாதென்றும், அவ்வுட்பகையாவார் வழிப்பறி கள்வரும், வீடுபுகுந்து திருடுபவரும், கோள் சொல்லுவாரும் ஆகிய மக்கட் கூட்டங்களும், பன்றி, புலி, கரடி ஆகிய மிருகங்களும் ஆகும் என்றும், ஆகையால் இவ்வித உட்பகை இல்லாமற் செய்தும், சிறு சிறு கூட்டங்களுக்குத் தலைவராக இருந்து சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அரசனைத் துன்பப்படுத்துகின்ற குறும்பர்களாகிய பகைவர்களைத் தொலைத்தும் நாட்டை ஆளும் அரசனும், அவன்கீழ் வாழும குடிகளும் வாழ்வார்களாயின் அவ்விதம் வாழும் நாடே நாடென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "நாட்டின் தன்மை யாவுமறிந்தோம். இனி வேற்றரசராகிய பகைவரால் ஓர் நாடு கேட்டினை அடைதல் கூடுமன்றோ? அவ்விதக் கேட்டினை அடைந்த காலத்தும் எவ்வித தன்மையுடைய நாடு நாடாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

736. கேடறியாக் கெட்ட விடத்தும் வளங்குன்றா
நாடென்ப நாட்டிற் றலை.

(பரி.) இ-ள். கேடு அறியா = பகைவராற் கெடுதலறியாததாய்— கெட்டவிடத்தும் வளம் குன்றாநாடு = அரிதிற் கெட்டதாயினும் அப்பொழுதுந் தன் வளங்குன்றாத நாட்டினை—நாட்டின் தலை என்ப = எல்லா நாட்டினுந் தலையென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

அறியாத, குன்றாதவென்னும் பெயரெச்சங்களி னிறுதிநிலைகள் விகாரத்தாற றொக்கன. கேடறியாமை அரசனாற்றலானுங் கடவுட்பூசை யறங்க

னென்றிவற்றது செயலானும் வரும், வளம் = ஆகரங்களிற்* படுவனவும் வயலினுந் தண்டலையினும்† விளைவனவுமாம். குன்றாமை = அவை செய்யவேண்டாமல் இயல்பாகவே யுளவாயும் முன்னீட்டப்பட்டுங் குறைவறுதல். இவையாறுபாட்டானும் நாட்ட திலக்கணங் கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம் :—பகைவர்களால் கெடுதல் என்பதே அறியாததாயும், ஓர்கால் எப்போதேனும் பகைவரால் கெடுக்கப்பட்டதாயினும் எக்காலத்தும் வளம் குன்றாததாயும் உள்ள நாட்டினை எல்லா நாடுகளுக்கும் தலைமையுடைய நாடென்று நூல்வல்லவர் கூறுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்கின்ற மூவித வல்லமையும், கடவுட் பூசை, தருமம் செய்தல் என்கின்ற நற்செயலும் உள்ளவனாக இருப்பானாயின், அவன் ஆளும் நாடு கேடு அடையாதென்றும், அவ்விதம் ஓர் கால் பகைவரால் கெடுக்கப்படுமாயினும், கனிகளில் உண்டாகிய பொருள்களாலும், வயல்களிலும், தோட்டங்களிலும் விளைகின்ற பொருள்களாலும், அப்பகைவரால் கெடுத்த கேட்டிற்குக் குறைவுபடாது நிரப்பக்கூடியதாகிய வளமுடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் வளமுடைய நாட்டினை நூல் வல்லவர் ஈட்டப்படாமலே இயல்பாகவே வளத்தைப் பெறும் நாடென்றும், நாடுகளில் தலைமையுடையது என்றும் கூறுவரென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் இயல்பாகவே நாட்டிற்கு வளம் உண்டாகச் செய்யும் கருவிகள் எவை?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

737. இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணு நாட்டிற் குறுப்பு.

(பரி.) இ-ள். இருபுனலும் = கீழ்நீர் மேனீரெனப்பட்ட தன்கணீரும்—வாய்ந்தமலையும் = வாய்ப்புடைத்தாய மலையும்—வருபுனலும் = அதனினின்றும் வருவதாய நீரும்—வல்லரணும் = அழியாத நகரியும்—நாட்டிற்கு உறுப்பு = நாட்டிற்கவயவமாம். எ-று.

---

* ஆகரங்கள் = சுரங்கங்கள்.

† தண்டலை = குளிர்ந்த சோலை.

ஏண்டுப் புனலென்றது தூரவு, கேணிகளும், ஏரிகளும், ஆறுகளுமாகிய ஆதாரங்களை, அவயவமாதற்குரியன அவையேயாகலின். அவற்றான் வானம் வறப்பினும் வளனுடைமை பெறப்பட்டது. இடையதன்றி யொருபுடைய தாகலும் தன் வளந் தருதலும் மாரிக்கணுண்டநீர் கோடைக்க ணுமிழ்தலு முடைமைபற்றி, 'வாய்ந்தமலை' என்றார். அரண் ஆகுபெயர். இதனான் அத னவயவங் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம் :—கீழ் நீர், மேல் நீர் எனக்கூடிய இருவித நீர் வளப்பத்தையும், வாய்ப்புடைய மலையையும், அம்மலையிடத்தி னின்றும் வருவதாகிய நீரும், அழியாத நகரியும் நாட்டிற்கு அவ யவம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தூரவு, கேணிகள், ஏரிகள், ஆறுகள் என்று சொல்லப்பட்ட ஆதாரங்களை யுடையதும், தனக்கு உண்டாகிய வளத்தைக் கொடுப்பதுடன் மாரிக்காலத்து உண்ட நீரைக் கோடைக்கால முழுவதும் கொடுப்ப தாகிய மலைவளமுடையதும், பகைவர் அபகரியாதபடி நாட்டிற்கு உரியதாகிய அரணும், அழிவில்லாத நகரமுமுடையதுமாக இருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அவயவங்களை யெல்லாம் பெற்றிருக் கின் ஓர் கால் வானம் மழைபெய்யாது விடினும் நாடு வளமடை தல் கூடுமென்றும், அதுவே சிறந்த நாடென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாட்டிற்கு உறுப்பினை அறிந் தோம். இனி அந்நாட்டிற்குப் பிறதேயத்தாலும் விரும்பும் அழ கினைக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

738. பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்ப மேம மணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து.

(பரி.) இ-ள். பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம் இவ் வைந்து = நோயின்மையுஞ் செல்வம் விளைதல் இன்பம் காவலென்றிவை யுடைமையுமாகிய இவ்வைந்தினையும்—நாட்டிற்கு அணி என்ப = நாட்டிற் கழகென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

பிணியின்மை நிலநலத்தான் வருவது. செல்வம்மேற் சொல்லியன. இன்பம் = விழவும் வேள்வியுஞ் சான்றோரு முடைமையானும், நுகர்வன வுடைமையானும், நிலநீர்களது நன்மையானும், வாழ்வார்க்கு உண்ணிகழ் வது. காவலெனவே அரசன் காவலும் வாழ்வோர் காவலும் அரண்காவலு

மடங்கின. பிறதேயங்களினுள்ளாரும் விழைந்து பின் அவையுள்ளாமைக் கேதுவாய அதனழகு இதனாற் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம் :—நூல் வல்லவர் நாட்டிற்கு அழகென்று கூறுவது நோயில்லாமையும், செல்வங்களையுமுடையதும், விளைவினையுடையதும், இன்பத்தை விளைப்பதும், காவலையுடையதும் ஆகிய ஐந்தும் ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நாட்டின் நிலம் குற்றமற்றதாயும், நன்மையுடையதாயும் இருக்குமாயின் நோய் வாராதென்றும், வாணிபம் முதலியன செய்து செல்வத்தை அதிகரித்தலால் வறுமை நீங்கிச் செல்வத்தையுடையதாகுமென்றும, உழவர் கெடாது தம் தொழிலைச் செய்வாராயின் நல்ல விளைவு வருமென்றும், நாட்டில உள்ள ஆலயங்களுக்குத் திருவிழாச் செய்தலாலும், வேள்வி முதலிய செய்தலாலும், சான்றோர் இருத்தலாலும், உண்ணக்கூடிய பொருள்கள் கிடைப்பதாலும், நிலத்தின் நன்மையும் நீர் நன்மையும அமைந்திருப்பதாலும் வாழ்வார்க்கு இன்பம் உண்டாகுமென்றும, அரசன் காவலும் நாட்டில் வாழ்வோர் செய்து கொள்ளும் காவலும், அரண் காவலும் இருக்குமாயின் காவலாகுமென்றும், மற்ற தேசத்தவர்கள் இங்கு வந்து இந்நாட்டினை விரும்பிய பிறகு பின்னர் அவர் நாட்டினை விரும்பாவண்ணம் செய்யுமாயின் அழகுடையதாகுமென்றும் கூறுவதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித மெல்லாம் அழகுபெற நாடிருப்பது தம் தம் நிலைக்கேற்ப அவரவர் தேடி வருந்துவதால் உண்டாகுமே அன்றி இயல்பாகவே உண்டாகுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

739. நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு.

(பரி.) இ-ள். நாடா வளத்தன நாடு என்ப=தங்கண்வாழ்வார்தேடி வருந்தாமல் அவர்பாற்றானே யடையுஞ் செல்வத்தை யுடையவற்றை நூலோர் நாடென்று சொல்லுவர்;—நாட வளம் தரும் நாடு நாடு அல்ல= ஆதலாற் றேடிவருந்தச் செல்வ மடைவிக்கும் நாடுகள் நாடாகா. எ-று.

நாடுதல் இருவழியும் வருத்தத்தின்மேனின்றது. "பொருள் செய்

வார்க்குமஃதிடம்" † என்றார் பிறரும். நூலோர் விதிபற்றி எதிர்மறைமுகத்தாற் குற்றங் கூறியவாறு. இவ்வாறன்றி 'என்ப' என்பதனைப் பின்னுங் கூட்டி இருபொருள்பட வுரைப்பின் அனுவாதமாம். (௯)

விளக்கம் :—தன்னிடத்து வாழும் மக்கள் தேடி வருந்தாமல் அம்மக்களிடத்துத் தானே சென்று அடையும் செல்வத்தை உடையதை நூல் வல்லவர் நாடென்று கூறுவர் என்றும், அதுவல்லாமல் தேடி வருந்துதலால் செல்வத்தை உண்டுபண்ணும் நாடுகள் நாடுகள் ஆகாவென்றும இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் இயல்பாகவே நிலவளத்தாலும், நீர்வளத்தாலும், செல்வத்தைத் தருவதே நாடென்றும், வருநதிச் செல்வத்தை அடையச் செய்யும் நாடு நாடல்லவென்றும் கூறினர். அது கேட்ட மாணுக்கர் "நாடு, நாட்டின் உறுப்பு, நாட்டின் அழகு, வாடாத செல்வம் இவையெல்லாமிருக்கினும் அரசன் தகுதியற்றவனுக இருப்பானுயின் அக்காலத்து எதுவாகும் ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

740. ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு.

(பரி.) இ-ள். வேந்து அமைவு இல்லாத நாடு=வேந்தனோடு மேவுதவில்லாத நாடு—ஆங்கு அமைவு எய்தியக் கண்ணும் பயம் இன்றே=மேற்சொல்லிய குணங்களெல்லாவற்றானும் நிறைந்திருந்ததாயினும் அவற்றாற் பயனுடைத்தன்று. எ-று.

வேந்தமைவெனவே, குடிகள் அவன் மாட்டன்புடையாதலும் அவன்றான் இவர்மாட்டருளுடையனுதலும் அடங்கின. அவையில்வழி வாழ்வோரின்மையின், அவற்றாற் பயனின்றாயிற்று. இவை யிரண்டுபாட்டானும அதன் குற்றங் கூறப்பட்டது. (ய)

விளக்கம் :—மேற் சொல்லிய குணங்கள் எல்லாவற்றாலும் நிறைந்திருக்கும் நாடாயினும், வேந்தனோடு பொருந்தாத நாடாயின் அக்குணங்களால் பயன அடையாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, குடிகள் அரசன்மாட்டு அன்புடையவராயிருத்தலும், அவ்வரசன் தானும் குடிகளிடத்து அன்புடைய

* 731-வது குறளுரையைப் பார்க்க.

வனுயிருத்தலும் ஆக நாடானது இருக்குமாயின் மேல் நாட்டிற்குக் கூறிய குணங்களெல்லாம் குணங்களாக நின்று பயன் படுமென் றும், அவ்வாறு அரசனும், குடிகளும் பொருந்தாவிடின் அக்குணங் களால் அவ்வரசனும், நாடும் யாதொரு பயனும் அடைவதற்கு இல் லாமற்போம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக் கர், "முன்னர் நாட்டிற்கு உறுப்புக்களைக் கூறிய காலத்து வல்லரண் வேண்டுமென்று கூறினீர். அவ்வரண் எத்தகைத்து என்பதைப்பற்றி அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

75. அதிகாரம்.

அரண்.

(பரி.) இனி அந்நாட்டிற்குறுப்பா யடங்குமாயினும் பகைவாற் றொலைவு வந்துழி அது தனக்கும் அரசன்றனக்கும் மெமாதற் சிறப்புப்பற்றிப் பிறிதோ ரங்கமாக வோதப்பட்ட அரண் இவ்வதிகாரத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, இவ்வரண் என்பது ஏனைய உறுப்புக் கள்போல் நாட்டிற்கு ஓர் உறுப்பாய் நாடு என்னும் அதிகாரத் துள் அடங்கி வருவதாயினும், பகைவரால் ஏதேனும் துன்பம் வந்து அந்நாட்டிற்குக் கெடுதிவரும் காலத்து அந்நாட்டையும், அந் நாட்டையாளும் அரசனையும் காக்கின்ற காவலாக இருப்பதால், இதனை மற்றொரு அங்கமாக இறைமாட்சியுள் வைத்தபடி இங்கு கூறுகின்றனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "ஏனைய உறுப்புக்களை எல்லாம் தனித்துக் கூறாது இதனையே தனித்துக் கூறுவதால் இதன் சிறப்பு மிக்கதாக இருக்கும்போலும்!" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

741. ஆற்று பவர்க்கு மரண்பொரு ளஞ்சித்தற்
போற்று பவர்க்கும் பொருள்.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருள் = மூவகையாற்றலுமுடை யராய்ப் பிறர்மேற் செல்வார்க்கும் அரண் சிறந்தது ;—அஞ்சித் தற்போற்று பவர்க்கும் (அரண்) பொருள் = அவையின்றித் தம்மேல் வருவார்க்கஞ்சித் தன்னையே யடைவார்க்கும் அரண் சிறந்தது ; எ-று.

பிறர்மேற் செல்லுங்கால் உரிமை பொருண் முதலியவற்றைப் பிறனொருவன் வௌவாமல் வைத்துச் செல்லவேண்டுமாகலானும், அப்பெருமை தொலைந்திறுகிவந்துழிக் கடனடுவ ணுடைகலத்தார்போன்று ஏமங்காணுதிறுவராகலானும், ஆற்றுபவர்க்கும் போற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருளாயிற்று. ஆற்றலுடையாராயினும் அரணில்வழி அழியும் பாலராகலின், அவரை முற்கூறினர். இதனால் அரணினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்கின்ற மூவகை ஆற்றலும் உடையாராய்ப் பகைவர்மீது செல்வார்க்கு அரண் என்பது சிறந்ததாகுமென்றும், அவையில்லாமல் தம்மீது வெல்வதற்கு வருகின்ற பகைவர்களுக்குப் பயந்து தன்னையே வந்து அடைகின்றவர்களுக்கும் அரண் ஆனது சிறப்புடையதாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசனானவன் பிறபகைவர்கள் மீது யுத்தத்திற்குச் செல்லும்போது தன்னுடைய உரிமை, பொருள் முதலிய எல்லாவற்றையும் வேறு ஒருவன் அபகரியா வண்ணம் வைத்துச் செல்லவேண்டுமாதலால் அக்காலத்து அரண் வேண்டுமென்றும், அதுவன்றியும் பகைவர் தன்மீது வந்த காலத்துத் தனக்குள்ள பெருமையெல்லாம் ஒழிந்து தோற்றுப்போவானானால், நடுக்கடலில் செல்லுபவர் தம்மை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல் உடையுமாயின் எவ்வாறு வருந்துவரோ அது போல் வருந்துவதற்கு ஏதுவாகுமாதலால், அவ்விதம் வருந்தா வண்ணம் செய்வதற்கு அரண் வேண்டுமென்றும், ஆதலால் வலியுடையார்க்கும், வலி இல்லாதார்க்கும் இருவர்க்கும் அரண் என்பது வேண்டியே உள்ளது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் அரணது சிறப்பினை அறிந்தோம். இனி அரண் என்பது யாதென அறிய விரும்புகின்றோம்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

742. மணிநீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற்
காடு முடைய தரண்.

(பரி.) இ-ள். மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்காடும் உடையது அரண் = மணிபோலு நிறத்தினையுடைய நீரும் வெள்ளிடை நிலமும் மலையுங் குளிர்ந்த நிழலையுடைய காடுமுடையதே அரணாவது. எ-று.

எஞ்ஞான்றும் வற்றாத நீரென்பார், 'மணிநீர்' என்றும், நீருநிழலுமில்லா மருநிலமென்பார் 'மண்' என்றும், செறிந்த காடென்பார் 'அணிநிழற்காடு' என்றுங் கூறினர். மதிற்புறத்து மருநிலம் பகைவர் அரண்பற்றாமைப் பொருட்டு. நீராண், நிலவரண், மலையரண், காட்டாண் என இயற்கையுஞ் செயற்கையுமாய இந்நான்காலுஞ் சூழப்படுவது அரணென்பதாம். (உ)

விளக்கம் :—மணிநீரும், வெள்ளிடை நிலமும், உயர்ந்த மலையும், குளிர்ந்த நிழலுடைய காடும் உடையதே அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மணிபோலும் நிறத்தை யுடைய வற்றாத ஊற்று நீரையுடையதும், நீரும் நிழலுமில்லாத வற்றல் நிலம் உடையதும், உயர்ந்த மலையினையுடையதும், பகைவர் தாண்டிவருவதற்குக் கூடாத அடர்ந்தகாடு உடையதும் ஆகிய இலக்கணம் பொருந்தியதே அரண் என்று அறிந்தோம். அது என்னையோவெனில்? வற்றாத நீர் இல்லாவிடின் மதிற்புரத்தை சூழ்ந்துகொள்ள அகழியைத் தாண்டிப் பகைவர் உள்நுழைந்து விடுவார்களாதலால் நீர் அரண் வேண்டுமென்றும், அகழிக்கும் மலைக்கும் நடுவே நிழலும், நீருமில்லாத வெறு நில மிருக்குமாயின் அந்நிலத்தைத் தாண்டிவருவது பகைவர்க்குக் கடினமாயிருக்குமாகையினால் அவ்வித வெறுநிலம் வேண்டுமென்றும், அவ்வித வெறு நிலத்திற்கும் அடர்ந்த காட்டிற்கும் நடுவே மலையிருக்குமாயின் பகைவர் அதனைக் கடந்து வருதல் கூடாதாதலால் மலை வேண்டுமென்றும், அம்மூன்றும் கடந்து பிறகு நெருங்கிய காடிருக்குமாயின் பகைவர் முதலிலேயே உள்நுழைந்து வருவதற்குக் கடுமையாக இருக்குமாதலால் செறிந்த காடு வேண்டுமென்றும், நீர் அரண், நிலவரண், மலை அரண், காட்டரண் ஆகிய நான்கு அரண்களும் ஒன்றுகூடி யிருப்பதே அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நான்கு அரண்களையும் அறிந்தோம். இனி நாட்டினைச் சுற்றி மதிலும் இருக்கக் காண்கின்றோம். அதனையும் ஓர் அரண் என்று கூறல்வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

743. உயர்வகலந் திண்மை யருமையிந் நான்கி
னமைவர ணென்றுரைக்கு நூல்.

(பரி.) இ-ள். உயர்வு அகலம் திண்மை அருமை இந்நான்கின் அமைவு= உயர்ச்சியும் அகலமுந் திண்மையும் அருமையுமென்று சொல்லப்பட்ட இந்

நான்கின் மிகுதியையுடைய மதிலை—அரண் என்று உரைக்கும் நூல்=அரணென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

அமைவு, நூலென்பன ஆகுபெயர். உயர்வு=ஏணியெய்தாதது. அகலம்=புறத்தோர்க்கு அகழலாகா அடியகலமும், அகத்தோர்க்கு நின்று வினைசெய்யலாந் தலையகலமும். திண்மை=கல்லிட்டிகைகளாற்* செய்தலிற் குத்தப்படாமை. அருமை=பொறிகளான் அணுகற்கருமை. பொறிகளாவன:—"வளைவிற் பொறியு மயிற்செறி நிலையுங்—கருவிர லூகமுங் கல்லுமிழ் கவணும்—பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியுங்—காய்பொன் னுலையுங் கல்லிடு கூடையுந்—தூண்டிலுந் தொடக்கு மாண்டலை யடுப்புங்—கவையுங் கழுவும் புதையும் புழையு—மையவித் துலாமுங் கைபெய ரூசியுஞ்—சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையு—மெழுவுஞ் சீப்பு முழுவிறற் கணையமுங்—கோலுங் குந்தமும் வேலுஞ் சூலமும்"† என்றிவை முதலாயின. (௩)

விளக்கம்:—உயர்வும், அகலமும், வலிமையும், அருமையும் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த நான்கு தகுதியையும் மிகுதியாக உடைய மதிலொன்று இருக்குமாயின் அவ்வித மதிலை நூல்வல்லவர் அரண் என்று சொல்லுவரென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், மேற்கூறிய நான்கு அரண்களோடு மதிலென்னும் ஓர் அரணும் வேண்டும் என்றும், பகைவரால் ஏணி முதலியவை கொண்டு மேல் ஏறக்கூடாததாகிய உயர்ச்சியும், பகைவர்களால் வெளியே இருந்து தோண்டிவிடாதபடி மதிலின் அடிப்புறத்தில் அகலமும், உள்ளிருந்து யுத்தம் செய்பவர்க்கு மேலேறி யுத்தத்தைச் செய்வதற்குக்கூடிய மேற்புறத்தில் அகலமும், ஆயுதம்கொண்டு குத்தித் துளையாக்கக்கூடாதபடி கல் முதலியவைகளால் கட்டப்பட்டதாயும், பகைவர் அம்மதிலிடத்து அணுகாதவண்ணம் தானேவளைந்து எய்யும் இயந்திரவிற்பொறியும், கருமையாகிய விரலை யுடையதாய்க் குரங்கு போலிருந்து பகைவர் சேர்ந்தவுடன் கடிக்கின்ற பொறியும், தானே கல்லை வீசுகின்ற கவண் என்னும் பொறியும், அணுகினவரைக் கொல்லுவதற்குக் காய்ந்து கொண்டே இருந்து இறைக்கின்ற நெய்யையுடைய பொறியும், செம்பினை உருக்கித் தன்னிடத்தே

* இட்டிகை=சுண்ணம்பு.

† சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, 207-216.

வைத்து அணுகினவர்மீது இறைக்கும் பொறியும், பல உலோகங்களைக் காய்ச்சி எறிவதற்கு உரியதாகிய பலவித பொறிகளும், வீசுவதற்கு உரியதாகிய பொறிகளுக்குக் கல்லினை நிரைத்து வைக்கும் கூடைகளாகிய பொறிகளும், தூண்டில்போன்று வடிவமுடையதாகச் செய்யப்பட்டு அகழியைத் தாண்டி மதிலினைப்பற்றும் பகைவரைக் கோத்துவலிக்கும் கருவியாகிய பொறியும், கழிகோல்போலக் கழுத்தில் பூட்டி முறிக்கும் சங்கிலிகளையுடைய பொறியும், பறவை வடிவாகப் பண்ணப்பட்டுப் பறக்கவிடுதலால் பகைவரது உச்சியைக் கொத்தி மூளையைக் கடிக்கும் பல பொறிகளும், கிடங்கில் ஏறியவுடன் மல்லாத்தித்தள்ளும் இருப்பு உலக்கையுடைய பொறியும், கடுகுபோன்ற பொறியும், பாணங்களை நிறையவுடைய பொறியும், பகைவர் வருங்காலத்து நுழைந்து கொள்ளுவதற்கு உரிய அறைகளும், பகைவரைப்பற்றி அவர் உடலைத் தூக்கிப்போகும்படிச் செய்கின்ற நிறைகோல்போன்ற பொறியும், மதிலினுடைய தலையைப் பற்றுவாரை அவர்கள் கையைப் பொத்துகின்ற ஊசிகளையுடைய பொறிகளும், பகைவர்மேல் சென்று கண்ணைக் கொத்துகின்ற சிச்சிலிப் பறவை போன்ற பொறியும், மதிலின்தலையிலேறின பகைவரது உடலைக் கொம்பினால் கிழிக்க இரும்பால் செய்துவைத்த பன்றியாகிய பொறியும், வருகின்ற பகைவரை அடித்தற்காக மூங்கில் வடிவாக அமைத்து வைத்த பொறியும், மதிற்புறத்தின் கதவுக்கு வலிமைசெய்யும்படி உள்வாயிற்படியில் நிலத்திலே விழவிடுகின்ற மரங்களும், கணையாபிரம் விட்டேறும், குந்தமும், வேலும் நூறுபேர்களைக் கொல்லுகின்ற சதக்கினி, தள்ளிவெட்டி, யானைப்பொறி, பாம்புப்பொறி, புலிப்பொறி, சகடப்பொறி, ஆட்டுப்பொறி, சிங்கப்பொறி என்கின்ற பொறிகளும் ஆகிய இவ்விதபொறிகளை யெல்லாம் உடைய மதிலே அரண் என்றும் அறிந்தோம். இதை மேல் பரிமேலழகர் தம் உரையுள் எடுத்துக்காட்டிய சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, அகவற்பாவாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித மதிலொன்று அமைந்த காலத்து அரசன் மதிற்புறத்து வேறு ஒரு காவலையும் அமைக்கவேண்டுவதில்லை போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

744. சிறுகாப்பிற் பேரிடத்த தாகி யுறுபகை
ஊக்க மழிப்ப தரண்.

(பரி.) இ-ள். சிறுகாப்பிற் பேர் இடத்தது ஆகி — காக்கவேண்டுமிடஞ் சிறிதாய் அகன்றவிடத்தை யுடைத்தாய் — உறு பகை ஊக்கம் அழிப்பது அரண் = தன்னைவந்து முற்றிய பகைவரது மனவெழுச்சியைக் கெடுப்பதே அரணாவது. எ-று.

வாயிலும் வழியுமொழிந்த விடங்கள் மலை, காடு, நீர்நிலையென்றிவற்றுள் ஏற்பனவுடைத்தாதல் பற்றிச் 'சிறுகாப்பின்' என்றும்; அகத்தோர் நலிவின்றி யிருத்தல்பற்றிப் 'பேரிடத்ததாகி' என்றும், தம்வலி நோக்கி இதுபொழுதே யழித்துமென்று வரும் பகைவர் வந்து கண்டால் அவ்வூக்க மொழிதல்பற்றி 'ஊக்கமழிப்பது' என்றுங் கூறினர். (௪)

விளக்கம் :– காக்கவேண்டுமிடம சிறியதாயும், ஏனைய இடம் அகன்றதாயும் உடையதாய் மதிலாகிய தன்னைப் பகைவர் வந்து அடைந்தகாலத்து அப்பகைவரது மனத்திலுள்ள ஊக்கத்தைக் கெடுத்து நிற்பதே அரண் என்று சொல்லப்படும் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மதிலின் வாயில், சிறுவழி ஆகி சிறு இடங்களில் காவல் அமைக்கக்கூடியதாயும, ஏனைய இடங்களெல்லாம மலை, காடு, நீர்நிலையாகிய அகழிகள் ஆகிய இவைகளால் சூழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வித மிருக்குமாயின் அவ்வாயிற் புறத்தும் வழியிலும் காவலாளர்களை அமைக்கின் அது போதுமானதாக இருக்குமென்றும், உள்ளிருக்கும் வீரர்முதலியோர் பகைவரால் வளைக்கும் காலத்துத் துன்பப்படாது இருக்கக்கூடிய பெரிய இடத்தை யுடையதாயும் தம்முடைய வலிமையை எண்ணி 'இப்போதே இந்நாட்டையும், நாட்டையாளும் அரசனையும் அழித்து விடுவோம்' என்றெண்ணி வருகின்ற பகைவர், மதிலிடத்தே வந்து மதிலைப்பார்த்ததும், 'இம்மதிலோ மிக அருமையுடையது இதனைக்கடக்க ஒருவராலுமாகாது' என்று அப்பகைவரது ஊக்கத்தை ஒழிக்கக் கூடியதாயும் இருக்கின்ற மதிலே அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அரணானது உள்ளிருப்போர் நலிவடையாவண்ணம் வேறிடத்தை உடையதாய் இருந்தாற் போதுமோ? உள்ளிருப்போர்க்கு வேறு ஒன்றும் வேண்டாமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

745. கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி யகத்தார்
நிலைக்கெளிதா நீர தரண்.

(பரி.) இ-ள். கொளற்கு அரிதாய்=புறத்தாராற் கோடற் கரிதாய்—கொண்டகூழ்த்தாகி=உட்கொண்ட பலவகை யுணவிற்றாய்—அகத்தார் நிலைக்கு எளிதாம் நீரது அரண்=அகத்தாரது போர்நிலைக் கெளிதாய நீர்மையை யுடையதே அரணாவது. எ-று.

கோடற்கருமை=இளைநிடங்குகளானும் பொறிகளானும் இடங்கொள்ளுதற் கருமை. உணவு தலைமைபற்றிக் கூறினமையின், மற்றுள்ள நுகரப்படுவனவுமடங்கின. நிலைக்கெளிதா நீர்மையாவது:—அகத்தார் விட்ட வாயுத முதலிய புறத்தார்மே லெளிதிற் சேறலும், அவர் விட்டன அகத்தார் மேற் செல்லாமையும், பதணப்பரப்பும் முதலாயின. (ரு)

விளக்கம்:—பகைவராகிய புறத்தில் உள்ளவர்களால் கொள்ளுதற்கு அருமையுடையதாய் உள்ளே உள்ள வீரர் முதலியோர் உண்பதற்கு உரிய பலவகை யுணவினை உடையதாய் உள்ளிருக்கும் வீரர் போர்செய்வதற்கு உரிய எளிமையுடையதாய் இருப்பதே அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இளை, நீர் இடங்கி, பொறிகள் ஆகிய இவைகளைப் பெற்றிருப்பதால் பகைவரால் அடையக்கூடாததாயும் உண்ணப்படுகின்ற உணவுகள் யாவும் குடிப்பனவாகிய ஜலமும் ஆகிய எல்லாம் அடங்கியதாயும், உள்ளிருக்கின்ற வீரர் பகைவரைக் குறிக்கொண்டு எய்த ஆயுதங்கள் அப்பகைவர்மீது குறிதவறாது சென்று எய்தவண்ணமே எய்தற்குக் கூடியதாகிய துளைகள் உடையதும, வெளியிலிருந்து பகைவரால் விடப்பட்ட ஆயுதங்கள் உள்ளிருககின்ற வீரர்கள்மீது வநது பாயா வண்ணம செய்து உள்ள பரப்பு முதலியவைகளை உடையதும் மதிலென்றும, அதுவே அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "மதிலும், பொருளும் இருக்கின் போதுமோ? வேறு ஒன்றும் வேண்டாமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

746. எல்லாப் பொருளு முடைத்தா யிடத்துதவு
நல்லா ளுடைய தரண்.

(பரி.) இ-ள். எல்லாப்பொருளும் உடைத்தாய்=அகத்தோர்க்கு வேண்டும் பொருள்களெல்லாவற்றையும் உள்ளே யுடைத்தாய்—இடத்து உதவும்

நல்லாள் உடையது அரண்=புறத்தோரால் அழிவெய்து மெல்லைக்கண் அஃதெய்தாவகை யுதவிக் காக்கும் நல்ல வீரரையு முடையதே அரணாவது.

அரசன்மாட்டன்பும் மானமும் மறமும் சோர்வின்மையும் முதலிய நற்குணங்களுடைமைபற்றி 'நல்லாள்' என்றார். (சு)

விளக்கம்:—உள்ளிருப்பவர்க்கு வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னிடத்தே உடையதும், புறத்தோராகிய பகைவரால் அழிக்கக்கூடிய காலம் வருமிடத்து அவ்விதம் அழிக்கப்படாமல் உதவிக காக்கின்ற நல்ல வீரரை உடையதும் அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் யுத்தம் நேர்ந்த காலத்து அரணுக்கு வெளியே சென்று பொருள்களைத் தேடிவருதல் கூடாதாதலால் எல்லாப்பொருள்களும் அடைவதற்கு உரிய தகுதியுடையதாய்ப் பகைவர் வந்தகாலத்து அரசனிடத்து அன்பும், தன் மதிப்பும், அஞ்சாதவீரமும், சோர்வின்மையும் ஆகிய நற்குணங்கள் உடையவரே வெல்வாராதலால் அவ்வித நற்குணங்களமைந்த வீரர்களுடையதாய் இருக்குமாயின் அதுவே அரண் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளில் நல்லாள் என்கின்ற வீரர் வேண்டும் என்று கூறுவதால், நல்லாளின் இலக்கணம் எதுவென்றும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

747. முற்றியு முற்று தெறிந்து மறைப்படுத்தும்
பற்றற் கரிய தரண்.

(பரி.) இ-ள். முற்றியும்=புகலொடு போக்கொழியும் வகை நெருங்கிச் சூழ்ந்தும்—முற்றாது எறிந்தும்=அங்ஙனஞ் சூழாது நெகிழ்ந்த விடனோக்கி ஒருமுகமாகப் பொருதும்—அறைப்படுத்தும்=அகத்தோரை அவர் தெளிந்தோரை விட்டுக் கீழறுத்துத் திறப்பித்தும்—பற்றற்கு அரியது அரண்=புறத்தோரால் கொள்ளுதற்கரியதே அரணாவது. எ-று.

இம் மூன்றுபாயத்துள்ளும் முதலாவது எல்லாப்பொருளு முடைமையானும், ஏனைய நல்லாளுடைமையானும், வாயாவாயின. (எ)

விளக்கம்:—உள்ளே வந்து நுழைதலும், வெளியே போதலும் இல்லா வகை நெருங்கிச் சூழ்ந்தும், அவ்விதம் சூழாது மன

மிளைத்தவிடத்தே அவ்விடம் நோக்கி ஒருமுகமாகச் சென்று யுத்தம் செய்தும், உள்ளிருப்பார்களில் உளவு தெரிந்தவரைக் கொண்டு மதிற்புறத்தின் கீழிடத்தை அறுத்துப் புறத்தவரால் அடையக்கூடாத வாயிலுள்ளதும் அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எல்லாப்பொருளும் உடைமையால் பகைவர் உள்நுழையா வண்ணமும், நுழைந்தபகைவர் வெளியேபோகா வண்ணமும் இருக்கச் செய்வதும் தம்படை சூழாது இளைத்த விடத்தே பகைவர் படைகள், முழுவதையும் ஒருங்கு திரட்டி யுத்தம் செய்யக்கூடியதும், பகைவரானவர் உளவு சொல்லக் கூடியவர்களைக்கொண்டு மதிலின் கீழினை அறுத்து சதி செய்தலும் இல்லாது காத்துப் பகைவரால் கொள்ளக் கூடாததாகிய தொழில்களைச் செய்யக்கூடியவராகிய வீரர்களை உடையதாய் இருக்கவேண்டுமென்றும், இவ்விதம் பொருளும் வீரரும் இருப்பாராயின் பகைவரால் கொள்ளக் கூடாமல் இருக்குமென்றும் அவ்வித அரணே அரசனுக்கு அரண் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இன்னும் அந்நல்லாள்களின் பெருமையை அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

748. முற்றாற்றி முற்றி யவரையும் பற்றாற்றிப்
பற்றியார் வெல்வ தரண்.

(பரி.) இ-ள். முற்று ஆற்றி முற்றியவரையும்—தானைப் பெருமையாற் சூழ்தல் வல்லராய் வந்து சூழ்ந்த புறத்தோரையும்—பற்றியார் பற்று ஆற்றி வெல்வது அரண்—தன்னைப்பற்றிய வகத்தோர் தாம் பற்றியவிடம் விடாதே நின்று பொருது வெல்வதே அரணாவது ; எ-று.

உம்மை சிறப்பும்மை பற்றின்கண்ணேயாற்றியென விரியும். பற்று ஆகுபெயர். வெல்வதென உடையார்தொழில் அரண்மேனின்றது. பெரும் படையானைச் சிறுபடையான் பொறுத்து நிற்குந் துணையேயன்றி வெல்லுமியல்பின தென்பதாம். இதற்குப் பிரிந்துரைப்பாருமுளர். இவை யேழுபாட்டானும் அதனதிலக்கணங் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம் :—சேனைசைந்நியத்தின் பலத்தால் சூழவல்லவராய் வந்து சூழ்ந்துகொண்ட புறத்தோராகிய பகைவரையும் தன்னைப் பற்றிய உள்ளிருப்போர் தாம பற்றியவிடம் எதுவோ அவ்விடத்

மை விடாமல நின்று யுத்தம் செய்து வெல்லக்கூடியதே அரண் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது பகை அரசர்கள் தங்கள் சேனையின் பலத்தால் தம்நாடுவிட்டுப் பிறநாட்டின்கண்ணே சென்று சூழ்ந்துகொள்ளுங் காலத்துச் சிறுபடை உடைய அரசர்கள் தங்களுடைய அரண் வலிமையால் தாங்களிருந்த இடத்திலிருந்து சிதறுபடாமல் பொறுத்து நிற்பாராயின் பெரும் படை உடையானும் இச்சிறு படையுடையானை அரண் வலிமையால் வெலவதற்கில்லாமல் போமென்றும், ஆதலால் அரணும், அதனுள் நின்ற வீரரும் சிறப்புடையராக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இதுகாறும் அரண் இலக்கணமறிந்தோம். இனி, அவ்வரணைக் காக்கின்ற வீரரது இயல்பை அறிய விரும்புகின்றோம்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

749. முனைமுகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து
வீறெய்தி மாண்ட தரண்.

(பரி.) இ-ள். முனை முகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து வீறு எய்தி = போர் தொடங்கின வளவிலே பகைவர் கெடும் வண்ணம் அகத்தோர் செய்யும் வினைவேறுபாடுகளான் வீறுபெற்று — மாண்டது அரண் = மற்றும் வேண்டுமாட்சியையுடையதே அரணாவது. எ - று.

தொடக்கத்திற் கெட்டார் பின்னுங் கூடிப் பொருதல் கூடாமையின், 'முனைமுகத்துச்சாய' என்றார். வினைவேறுபாடுகளாவன:—பகைவர் தொடங்கிய போரினையறிந்து எய்தல், எறிதல், குத்துதல், வெட்டுதலென்றிவை முதலாய வினைகளுள் அதனைச் சாய்ப்பனசெய்தல். மற்றும் வேண்டுமாட்சியென்றது புறத்தோரறியாமற் புகுதல், போதல் செய்தற்குக் கண்ட சுருங்கை வழி முதலாயின வுடைமை. (௯)

விளக்கம்:—போர் தொடங்கினவுடனே பகைவரானவர் கெட்டுப்போம்படி உள்ளிருப்பவர் செய்கின்ற யுத்த வேறுபாடுகளால் பலமுடையதாய் மற்றும் வேண்டிய பெருமைகளையும் உடையதே அரணாகுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, யுத்தம் தொடங்கிய உடனே பகைவர் கெடும்படி பலவித சூழ்ச்சிகளுடன் யுத்தத்தைச்செய்ய ஆரம்பிக்கின் அச்சூழ்ச்சிகளால் யுத்த ஆரம்பத்திலேயே கெட்டுப் போவார்களாயின், அவ்விதம கெட்ட பகைவர்கள் மறுபடியும் போர்செய்தல் கூடாதென்றும், அவ்வித சூழ்ச்சிகளால் செய்யக்கூடிய வினை வேறுபாடுகள் பகைவரது தகுதிக்குத் தக்க அளவாகத் தெரிந்து வில்லால் எய்தலும், ஆயுதங்

களை எறிதலும், ஆயுதங்களைக்கொண்டு குத்துதலும், வாள் முதலியவை கொண்டு வெட்டுதலும் ஆகிய வினைகள் என்றும், பகைவர் அறியாமல் உள்ளே வருவதற்கும் வெளியே போவதற்கும் அமைத்துள்ள பல சுருங்கிய வழிகள் உள்ளனவாயிருத்தல் அரணுக்கு மாட்சி என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இன்னும் அக்காப்பாரின் தன்மையை அறிய விரும்புகின்றோம்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

750. எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
யில்லார்க ணில்ல தரண்.

(பரி.) இ-ள். அரண் = அரண்,—எனைமாட்சித்து ஆகியக் கண்ணும் = மேற் சொல்லப்பட்ட மாட்சியெல்லாமுடைத்தாய விடத்தும்,—வினைமாட்சி இல்லார்கண் இல்லது = வினைசெய்தற்கண் மாட்சியில்லாதார்மாட்டு அவை யிலதாம். எ - று.

வாளாவிருத்தலும் அளவறியாது செய்தலும் ஏலாதது செய்தலுமெல்லாம் அடங்க 'வினைமாட்சியில்லார்' என்றும், ஏற்றவினையை யளவறிந்து செய்து காவாக்கால் அம்மாட்சிகளாற் பயனின்றி யழியுமென்பார் 'அவையுடைத்தன்று' என்றுங் கூறினர். இவை யிரண்டு பாட்டானுங் காப்பாரை யின்றியமையாதென்பது கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம் :—மேற்கூறிய எல்லாப் பெருமைகளையும் உடையதாக அரணானது அமைக்கப்பட்டிருக்கினும், பகைவரிடத்து யுத்தம் செய்யும் போர் வீரர்களிடம் மாட்சிமையில்லாவிடத்து அப்பெருமைகளெல்லாம் பயனில்லாமற் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேல் கூறிய பொறிகளையும், சுருங்கிய வழிகளையும், அகன்றும், உயர்ந்தும், வலிவுகொண்டும் எய்தற்கரிய அருமையுடையதும் ஆகிய எல்லாமிருக்கினும், அவ்வரணைக் காக்கின்ற காவலாளர்கள் தகுதியுடையவர்களாக இல்லாவிடில் பயனில்லாமற்போம என்றமையால், அக்காவலாளர் அறிந்து செய்ய வேண்டுவனவற்றை விரைந்து செய்யாது சும்மா இருத்தலும் இதற்கு இவ்வளவு செய்யவேண்டுமென்று அளவினை அறியாது ஓர் காலத்து மிகுதியாயும், ஓர் காலத்துக் குறைவாகச் செய்தலும், போர்க்கு உரியனவல்லாத வகைகளைச் செய்தலும் ஆகிய வீரரைப் பெற்றிருக்கின் அவர்கள் செய்யும வினைகளால் யாதும் மாட்சிமைப் படாததுடன், அரணும் மாட்சிமைப்படாதென்றும், அவ்விதம் செய்த வீரரைக் காத்தற்கு யோக்கியமில்லாமல் அரணும்

அழிந்து போம் என்றும், அவ்வரண் எத்துணைப் பெருமை யுடைய தாயினும் பயனில்லை என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "காப்பார் அமையாவிடின் அரண் பயனில்லை என்று அறிந்தோம். இனி, இறைமாட்சியுள் கூறிய அங்கங்களுள் கூழ் என்னும் பொருளென்பதை அறிய விரும்புகின்றோம்!" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

76. அதிகாரம்.

பொருள்செயல்வகை.

(பரி.) இனிப் பெரும்பான்மையும் நாட்டானும் அரணானும் ஆக்கவுங் காக்கவும் படுவதாய பொருளைச் செய்தலின் திறம் இவ்வதிகாரத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது நாட்டில் உண்டாவதும், அரணால காக்கப்படுவதும் ஆகிய பொருளை அரசன் அங்கங்கள் ஆறினுள் ஒன்றாகச் சொல்லியிருப்பதால், இப்போது அப்பொருளைச் செய்கின்ற விதம் ஈதென்று அறிவித்தற்கு நாட்டையும், அரணையும் கூறியபிறகு பொருள்செயல்வகை என்று கூறுகின்றார் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பொருள் நிலையாதது என்று பன்முறை சொல்லக் கேட்டோம். ஆனால், அவ்விதப் பொருள் அரசனுக்கும் ஏனையோர்க்கும் இன்றியமையாததாக உள்ளதுபோலும்!" என்ன லும, ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

751. பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்

(பரி.) இ-ள். பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்லது=ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதாரையும் படுவாராகச் செய்யவல்லபொருளை யொழிய—பொருள் இல்லை=ஒருவனுக்குப் பொருளாவதில்லை. எ-று.

மதிக்கப்படாதார=அறிவிலாதார், இழிகுலத்தார். இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. மதிக்கப்படுவாராகச் செய்தல்=அறிவுடையாரும் உயர்குலத்தாரும் அவர்பாற்சென்று நிற்கப் பண்ணுதல். அதனல் ஈட்டப் படுவது அதுவே பிறிதில்லை யென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—உலகத்துப் பிறரால் ஒரு பொருளாக எண்ணி மதிக்கப்படாதவரையும் மதிக்கப்படுபவராகச் செய்ய வல்லதாகிய பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபொருள் ஒருவனுக்குப் பொருளாக

இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவில்லாதவரும், இழிகுலத்தவரும் ஆகிய மதிக்கப்படாதாரும் பொருளுடையவராக இருப்பாராயின் அவரிடத்து உள்ள பொருள் கருதி அறிவுடையவரும், வேறு குலத்தோரும் அவரிருக்குமிடம் சென்று அவர் கூறும்வரையில் உட்காராமல் நின்றுகொண்டே இருப்பதை நாம் காண்கின்றோமாதலால், அவ்வித பொருளை ஒருவன் சேர்ப்பதே பொருளென்றும் அப்பொருளல்லாமல் வேறு அறிவும், உயர்குலமும் கொண்டு தம்மை அதிகமாக எண்ணுவதால் பயனில்லை யென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அறிவுடையோரும், உயர் குலத்தோரும் பொருளுடையானிடத்துச் சென்று தாழ்ந்து நிற்பர் என்றமையால் செல்வம் ஒன்றிருக்குமாயின் அவர் அறிவில்லாதவரும், இழிகுலத்தோராயும் இருப்பதுடன் தீமையுடையாராக இருக்குங்காலத்தும் அச் செல்வரை அவரிடத்துள்ள தீமையைக் கருதாது மகிழ்வரோ? நன்மையுடையாரைப் பொருளில்லாமை கருதி உயர்த்தாரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

752. இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர் செல்வரை
யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு.

(பரி.) இ-ள். இல்லாரை யெல்லாரும் எள்ளுவர் = எல்லாநன்மையு முடையராயினும் பொருளில்லாரை யாவரும் இகழ்வர்;—செல்வரை யெல்லாரும் சிறப்புச் செய்வர் = எல்லாத்தீமையு முடையராயினும் அஃதுடையாரை யாவரு முயரச்செய்வர். எ - று.

இத்திருக்குறள் சேரமான் பெருமாணாயனார் திருக்கைலாய ஞான வுலாவில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது:—

செங்கேழற் றாமரைபோற் சீறடியாட திலா
வங்கேழரிவைப் பிராயத்தா—ளொண்கேழற்
றிங்களுந் தாரகையும் வில்லுஞ் செழும்புயலுந்
தங்கொளிசேர் செவ்வாயு முண்மையாற்—பொங்கொளிசேர்
மின்னுவான் காட்டு முகவொளியாண் மெய்ம்மையே
தன்னுவாரில்லாத் தகைமையா—ளெந்நாளு
மில்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர் செல்வரை
யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பென்னுஞ்—சொல்லாலே.

உயர்ச்செய்தல் = தாந் தாழ்ந்து நிற்றல். இகழ்தற்கண்ணுந் தாழ்தற்கண்ணும் பகைவர், நட்டார், நொதுமலரென்னும் மூவகையாரு மொத்தலின், 'யாவரும்' என்றார். பின்னுங் கூறியது அதனை வலியுறுத்தற் பொருட்டு. (உ)

விளக்கம்:—பொருளில்லாதோர் எல்லா நன்மைகளையுமுடையவராயினும் அவரை உலகத்தோர் யாவரும் இகழ்வாரென்றும், செல்வமுடையவர் எல்லாத் தீமைகளையுமுடையவராயினும் அவரை உலகத்தார் யாவரும் உயர்த்திக் கூறுவரென்றும் இத திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, செல்வமில்லாதானை அவனது பகைவன் மாத்திரமல்லாமல் நட்பினனுமுள்ளவனும், நொதுமலனுமுள்ளவனும் அவனிடத்தில் செல்வமில்லாமையால் இழித்துக் கூறுவனென்றும், செல்வமுடையவன் எத்துணைத் தீமையுடையவனாயினும் மேற்கூறிய மூவகையாரும் அவனிடத்துத் தாழ்ந்து நின்று அவனை நன்கு மதிப்பரென்றும கண்டோம. அது என்னையோவெனில்? பொருளுடையான் ஒருவன் மேற்கூறியபடி இழிகுலத்தவனாயினும், அறிவில்லாதவனாயினும், பஞ்சமாபாதகங்களைச் செய்பவனாயினும அவனிடத்துள்ள பொருளைக்கருதி உலகோர் தங்கள் மனத்தினிடத்து அன்பில்லாவிடினும அவனால் அடையவேண்டிய நன்மையை அடைய விருமபி அவனிடத்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்பரென்றும, செல்வமில்லாதவன் மேற்கூறிய தீமையெல்லாமொழிந்து அதற்கு மாறாகிய நன்மைகளையெல்லாம் அடைந்திருப்பினும அவனை மதியாது இகழ்ந்து பேசுவர் என்றும் அறிந்தோம். இதனை,

கல்லானே யானாலுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றங் கெதிர்கொள்வர்—இல்லானை
இல்லாளும் வேண்டாண்மற் றீன்றெடுத்த தாய்வேண்டாள்
செல்லா தவன்வாயிற் சொல்"

என்னும நமது மூதன்னையின் திருவாக்கே நிலைநிறுத்தும் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் பொருளாலுண்டாகிய சிறப்பைப் பொருளுடையவன் தன்னுடைய நாட்டில் மாத்திரம அடைவனோ? அல்லது வேறு நாடுகளிலும் சிறப்படைந்து நிற்பனோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

753. பொருளென்னும் பொய்யா விளக்க மிருளறுக்கு
மெண்ணிய தேயத்துச் சென்று.

(பரி.) இ-ள். பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம்=பொருளென்று எல்லாராலுஞ் சிறப்பிக்கப்படும் நந்தாவிளக்கு—எண்ணியதேயத்துச்சென்று இருள் அறுக்கும்=தன்னைச் செய்தவர்க்கு அவர் நினைத்த தேயத்துச் சென்று பகையென்னு மிருளைக் கெடுக்கும். எ-று.

எல்லார்க்கும் எஞ்ஞான்றும் இன்றியமையாததாய் வருதல் பற்றிப் 'பொய்யாவிளக்கம்' என்றும், ஏனைவிளக்கோடு இதனிடை வேற்றுமை தோன்ற 'எண்ணியதேயத்துச்சென்று' என்றுங் கூறினார், ஏகதேசவுருவகம். இவை மூன்று பாட்டானும் பொருளது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—எல்லாராலும் சிறப்பிக்கப்படும் பொருளாகிய கெடாத விளக்கு அப்பொருளைச் செய்தவர்க்கு அவரெண்ணிய தேயத்திற் சென்று பகையென்னும் இருளைக் கெடுக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவ்வித தகுதியுடையார்க்கும், எக்காலத்தும் இல்லாது முடியாததாய் வருகின்ற பொய்யாத விளக்கென்னும் பொருளானது மற்றைய விளக்குகள்போல் தன்னிடத்தே மாத்திரம் எரிந்து ஒளி தருவதுபோல் இல்லாது, நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் சென்று பொருளுக்கு உரியானாகிய இவனுடைய ஒளியைப் பரப்புகின்றதென்று அறிகின்றோம். ஆதலால், மற்றைய ஒளிகள்போலல்லாது பிறநாட்டிலும் சென்று புகழை அடைவிக்கக்கூடியது பொருளொன்று கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் யாவராலும் எக்காலத்தும் புகழ்பெறக்கூடிய பொருளை எவ்விதமேனும் சேர்த்துவிடுதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாராயினர்.

754. அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

(பரி.) இ-ள். திறன் அறிந்து தீது இன்றி வந்த பொருள்=செய்யுந் திறத்தினையறிந்து அரசன் கொடுங்கோன்மையிலனாக உளதாயபொருள்—அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும்—அவனுக்கு அறத்தையுங் கொடுக்கும், இன்பத்தையுங் கொடுக்கும். எ-று.

செய்யுந்திறம் = தான் பொருள்செய்தற்குரிய நெறி. இலனாக்வென்பது இன்றியெனத் திரிந்துநின்றது. செங்கோலனென்று புகழப்படுதலானும், கடவுட்பூசை தானங்களாற் பயனெய்தலானும் 'அறனீனும்' என்றும், நெடுங் காலநின்று துய்க்கப்படுதலான், 'இன்பமுமீனும' என்றுங் கூறினார். அத னான் அத்திறத்தானீட்டுக வென்பதாம். (௪)

விளக்கம் :—அரசன் கொடுங்கோலனாக இல்லாது செய்ய வேண்டிய தகுதியை அறிந்து தேடிய பொருள் அவ்வரசனுக்கு அறத்தையும், இன்பத்தையும் கொடுக்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அரசன் தான் பொருளைத் தேடுதற்கு உரிய நெறியினின்றும் சிறிதும் விலகாதவனாய்ப் பொருளைத் தேடு தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செங்கோலனாக நின்று தேடிய பொருள் செங்கோலனென்று இம்மையில் புகழைத்தரும் என்றும், அவ்விதம் தேடிய பொருளை கடவுட் பூசைக்கும் தானங்களுக் கும் செலவழிப்பானாயின் அதனாலாகிய பயன் இம்மை, மறுமை, வீடென்கின்ற மூன்றையும் தரும் அறத்தைக் கொடுக்குமென்றும், அவ்வறத்தைப் பெறுதல் மாத்திர மல்லாமல் "செப்ப முடையவ னாக்கம் சிதைவின்றி, யெச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து" என்னும் நடு நிலைமை என்னும் அதிகாரத்தில் கூறிய திருக்குறளின்படி பொருள் தேடிய இவன் நெடுங்காலம் நிலைபெற்றிருந்து அனுபவித்து இன் பத்தை அடைதலானும், இன்பத்தைத் தருமென்றும் அறிகதோம் இதனை,

"வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றி
னடுவண தெய்த விருதலையும்—எய்து
நடுவண தெய்தாதா னெய்து முலைப்பெய்
தடுவது போலுந் துயர்." †

என்னும் நாலடிச் செய்யுளே நிலை நாட்டும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அறத்தின் வழியாய்ப் பொருள் சேர்க்க முய லல் வேண்டும் என்றீர் இவ்விதம் வாராது வேறு வழியில் பொ ருள் வருமாயின் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளல் ஆகாதோ ?" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

* திருக்குறள், 112.

† நாலடியார், மெய்ம்மை, 114.

755. அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.

(பரி.) இ-ள். அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருள் ஆக்கம்= தாங்குடிகண்மாட்டுச் செய்யுமருளோடும் அவர் தம்மாட்டுச் செய்யுமன் போடுங் கூடி வாராத பொருளீட்டத்தை—புல்லார் புரளவிடல்=அரசர் பொருந்தாது கழியவிடுக. எ-று.

அவற்றோடு கூடி வருதலாவது:—ஆறிலொன்றாய் வருதல். அவ்வாறு வாராத பொருளீட்டம் பசுமட்கலத்துணீர்போலச் செய்தானையுங்கொண் டிறத்தலின், அதனைப் புல்லார் என்றொழியாது 'புரளவிடல்' என்றுங் கூறினார். (ரு)

விளக்கம்:—அரசன் தான் குடிகளிடத்துச் செலுத்துகின்ற அருள் தன்மையோடும், அக்குடிகள் அரசரிடத்துச் செய்யும் அன் போடும் கூடிவாராத பொருளின் தொகுதியை ஏற்றுக் கொள்ளா மல் கழியவிடல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது அதாவது, அரசர் பொருள் சேர்க்கும் வழியாவது குடிகளிடத்தே ஆறில் ஒன்று வாங்குதல். ஆறிலொன்றாவது:—இல்லறத்தார்க்கு வகுத்த தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றத்தார், தான் என்கின்ற ஐவர்கரும் ஐந்து பங்கினை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு பங் கினை அரசனுக்குக் கொடுத்தல். அவ்விதம் குடிகள் தங்களுக்கு வரும் வருவாயை ஆறுபங்குகளாக்கி ஒன்றினை அரசனுக்குக்கொடுக் கும் காலத்து அன்போடு தருதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அன்போடு வந்த பொருளை எல்லா உயிர்களையும் ஒன்றென்று பார்க்கும் நடுநிலையுடைய அரசன் அருளோடு ஏற்று அப்பொருளை மேற்கூறிய வண்ணம் அறத்திற்கும், இன்பத்திற்கும் செலவிடல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். ஆதலால், நல்வழியில் வாராது அதற்கு மாறாகிய தீயவழியில் வரும பொருளை அரசன் கொள்ளாது கழித்துவிடுதலவேண்டும் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் குடிகளிடத்தில் எவ்வெவ்வழியாகப் பொருளை அடைதல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்.

756. உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.

(பரி.) இ-ள். உறு பொருளும்=உடையாரின்மையிற் றானேவந்துற்ற பொருளும்—உல்கு பொருளும்=சுங்கமாகிய பொருளும்—தன் ஒன்னார்த் தெறுபொருளும்=தன் பகைவரைத் திறையாகக்கொள்ளும் பொருளும்—வேந்தன் பொருள்=அரசனுக்குரிய பொருள்கள். எ-று.

உறுபொருள்=வைத்தாரிறந்துபோக நெடுங்காலம் நிலத்தின்கட் கிடந்து பின் கண்டெடுத்ததூஉம், தாயத்தார் பெறாததூஉமாம். சுங்கம் – கலத்தினுங் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கிறையாயது. தெறுபொருள்= தெறுதலான் வரும் பொருளென விரியும். ஆறிலொன்றொழியவும் உரியன கூறியவாறு. இவை மூன்றுபாட்டானும் அஃதீட்டுநெறி கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம் :—உடையவரில்லாமையால் தானே வந்து சேர்கின்ற பொருளும், சுங்கத்தால் வருகின்ற பொருளும், தன்னுடைய பகைவரைத் தனக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்து அவரிடத்தே வாங்குகின்ற பொருளும் அரசனுக்கு உரிய பொருள் ஆகும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம் குடிகளால் செய்யப்படும் உழவுமுதலிய தொழில்களால்வரும் பொருள்கள் ஆறிலொரு கடமையாக அரசனைச் சேருவதுடன், எவரேனும் தம்முடைய பொருளை நிலத்தின் கண் புதைத்து வைத்து, அவ் வைத்தவர் இறந்துபோக நெடுங்காலம் புதைத்த அந்நிலத்திலேயே கிடந்து பின்னர் ஒரு காலத்து கண்டு எடுக்கப்படுமாயின் அவ்வித புதையல் பொருளும், பெரும் பொருள் படைத்தவர் இறந்து போக அப்பொருளை அடைய தாயத்தாராகிய பங்காளிகள் இல்லாவிடில் அவ்வித் பொருளும், கப்பலிலும், வண்டி முதலியவைகளிலும் வருகின்ற பொருள்கள் மீது சுமத்திய சுங்கத்தால் வருகின்ற பொருளும், பகைவர்களை வெற்றி கொள்வதால் அப்பகைவர் கொடுக்கின்ற கப்பமாகிய பொருளும் ஆகிய இவையெல்லாம் அரசனுக்கு உரியனவாகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பொருளுக்கு உரிய சிறப்பினையும் அதைச் சேர்க்கும் வழியும், அப்பொருளால் வரும் அறத்தையும், இன்பத்தையும் அறிந்தோம். ஆயின் இப்பொருள் இல்லறத்தார

கிய மக்கள் தம் தொடர்புடையவரிடத்துச் செலுத்தும் அன்பினை வளர்ப்பதற்கு மாத்திரம் துணையாகும் போலும்! இப்பொருளால் அன்பிற்கு மேற்பட்ட அருளை அடைதற்கு முடியாதுபோலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

757. அருளென்னு மன்பீன் குழவி பொருளென்னுஞ்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு.

(பரி.) இ-ள். அன்பு ஈன் அருள் என்னும் குழவி=அன்பினாலீனப் பட்ட அருளென்னுங் குழவி—பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலியால் உண்டு=பொருளென்று உயர்த்துச் சொல்லப்படுஞ் செல்வதத்தையுடைய செவிலியான் வளரும். எ-று.

தொடர்புபற்றாதே வருத்தமுற்றார்மேற் செல்வதாய அருள் தொடர்பு பற்றிச் செல்லுமன்பு முதிர்ந்துழி உளதாவதாகலின், அதனை 'அன்பீன் குழவி' என்றும், அது வறியார்மேற் செல்வது அவ்வறுமை களையவல்லார்க் காதலிற் பொருளை அதற்குச் 'செவிலி' என்றும், அஃது உலகிற் செவிலியர் போலாது தானே யெல்லாப்பொருளு முதவி வளர்த்தலிற் 'செல்வச் செவிலி' என்றுங் கூறினார். (எ)

விளக்கம்:—அன்பென்னும் தாயால் பெறக் கூடிய அருளென்னும் குழந்தையானது எவராலும் உயர்த்திச் சொல்லப்படும் பொருளென்னும் செல்வத் தாயால் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அன்பென்கிறது மனைவி, தாய், தந்தை, மக்கள், சுற்றத்தவர் என்னும் சம்பந்தமுடையவரிடத்தே செல்லுகின்ற ஆசையென்றும், அவ்விதம் செல்லுகின்ற ஆசையானது பின்னர் வறியார் மாட்டும் ஏனைய உயிர்களிடத்தும் சென்று அருளாவதற்குப் பொருள் உடையவனுக்கே ஆகுமாதலால் அவ்விதப் பொருளைச் செல்வத்தாயென்றும், அச்செல்வத்தாயால் உண்டாகின்ற அருளினை அன்பால்பெறப்பட்ட குழந்தையென்றும் விதந்து கூறியதாக அறிகின்றோம். ஆதலால், பொருளால் ஒருவன் வீட்டினை அடையக் கூடிய அருளையும் அடைதல் கூடுமென்றும், அப்பொருளே இம்மை, மறுமை, வீடாகிய மூன்றிற்கும் காரணமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "உலகத்து உள்ள மற்று எத்தகைய தாய்மார்களைக் காட்டிலும் இச்செல்வத்தாய்

எல்லா நன்மைகளையும் உண்டாக்குவாள் என்று அறிந்தோம். இனி, அவ்விதம் பொருளுடையான் ஒருவன் யாதொரு தொழிலையும் யாதொரு வருத்தமுமில்லாமல் முடித்து விடுதல் கூடும்போலும் !" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

758. குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றாற் றன்கைத்
துண்டாகச் செய்வான் வினை. [தொன்

(பரி.) இ-ள். தன் கைத்து உண்டாக ஒன்று செய்வான் வினை = தன் கையதாகிய பொருளுண்டாக ஒரு வினையை யெடுத்துக்கொண்டான் அதனைச் செய்தல்—குன்று ஏறி யானைப்போர் கண்டற்று = ஒருவன் மலைமேலேறி நின்று யானைப்போரைக் கண்டாலொக்கும். எ-று.

ஒன்றென்பது வினையாதல் செய்வா னென்றதனாற் பெற்றாம். குன்றேறியான் அச்சமும் வருத்தமுமின்றி நிலத்திடை யானையும் யானையும் பொருபோரைத் தானினிதிருந்து காணுமதுபோலக், கைத்துண்டாக வினையை மேற்கொண்டானும் அச்சமும் வருத்தமுமின்றி வல்லாரையேவித் தானினிதிருந்து முடிக்கு மென்பதாம். (அ)

விளக்கம் :—தன் கையில் பொருளிருந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட ஒருவன் அதனைச் செய்து முடித்தல் ஒருவன் யானைச் சண்டையைக் காணவேண்டி மலையின் மீதேறிப் பார்ப்பது போலிருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இரண்டு யானைகள் ஒன்றோடொன்று போர் செய்யும் காலத்து அச் சண்டையைக் காணவெண்ணிய ஒருவன் ஓர் மலைமீது ஏறிப் பார்க்கப் புகுந்தால் அவ்விதம் ஓர்வித அச்சமும் வருத்தமும் இல்லாமல் அச் சண்டையைக் கண்டு களிப்பானோ அது போல் ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டவனும் அக்காரியத்திற்கு வேண்டிய பொருளைத் தன் கையில் உடையவனாக இருந்து செய்வானாயின் யாதொரு அச்சமும் வருத்தமுமில்லாமல் அவ்வினையை முடிக்கும் வல்லவர்களை ஏவி அதை முடிக்கும்படிச் செய்து தானிருந்தவிடத்தில் இனிமையுடனிருத்தல் கூடும் என்று அறிகின்றோம். ஆதலால், பொருளைப் படைத்த ஒருவன் பொருள் படைத்த தகுதியால் எவ்வித காரியத்தையும் யாதொரு வருத்தமுமில்லாமல் இனிதுபட முடிப்பானென்றும், எதற்கும் பொருளே காரணமென்

றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம பொருள் படைத்து நிற்பதால் எண்ணிய கருமம் இனிது முடியு மென்று அறிந்தோம். ஆயின், இப்பொருள் கொண்டு பகைவரை அடக்குதல் கூடுமோ ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

759. செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு
மெஃகதனிற் கூரிய தில்.

(பரி.) இ-ள். பொருளைச் செய்க=தமக்கொன்றுண்டாகக் கருதுவார் பொருளையுண்டாக்குக ;—செறுநர் செருக்கு அறுக்கும் எஃகு=தம்பகைவர் தருக்கினையறுக்கும் படைக்கலம் அதுவாம் ;—அதனிற் கூரியது இல்= அதற்கதுபோலக் கூரிய படைக்கலம் பிறிதில்லை. எ-று.

அதுவாம் அதற்கென்பன அவாய்நிலையான் வந்தன. பொருளைச் செய் யவே பெரும்படையும் நட்பு முடையாராவர்; ஆகவே, பகைவர் தருக்கொ ழிந்துதாமேயடங்குவரென்பார் 'செறுநர்செருக்கறுக்குமெஃகு' ஆமென்றும், ஏனை யெஃகுகள் அதுபோல அருவப்பொருளை யறுக்கமாட்டாமையின் 'அத னிற் கூரியதில்' என்றுங் கூறினர். (௯)

விளக்கம் :—தமக்கு ஓர் புகழ் உண்டாக எண்ணுபவர் பொருளை உண்டாக்குதல் வேண்டுமென்றும், அப்பொருள் ஒன்றே பகைவரது கர்வத்தை அடக்கும் ஆயுதமென்றும், அவ்விதம் பகை வர் கர்வத்தை அடக்கக்கூடிய ஆயுதங்களுள் இப்பொருள் போன்று கூர்மையுடையது வேறு ஒன்றுமில்லை என்றும் இத்திருக்குறள் கூறு கின்றது. இதனால், பொருளை மிகுதியும் படைத்தான் ஒருவனுக்கு நிலப்படை முதலாகிய பெரும்படைகளும், நன்னெறி அடையச் செய்யும் நட்பினரும் உண்டாவாரென்றும், அவ்விதம் உண்டா தலைக் கண்ட பகைவர் தாம் கொண்டிருந்த தருக்கு நீங்கி யுத்தம் செய்து, அடங்காமலே தாமே அடங்கி விடுவர் என்றும், அதனு டன் கர்வமென்னும் அருவப்பொருளை அடக்குவதற்கு இப் பொருள் ஒன்றே கருவியென்றும், ஏனைய கூர்மையுடைய கருவிக ளெல்லாம் புறத்தே உள்ள உருவப்பொருளை அறுக்குமே அன்றி ஒருவன் மனத்தே உள்ள அருவப்பொருளாகிய செருக்கினை அறுப்பதற்கு முடியாவென்றும, ஆதலால் பொருள் படைத்தோன் ஒருவன் தன் பகைவரது கர்வத்தைத் தான் ஒன்றும் செய்யாமலே

அடக்கிவிடுதல் கூடும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் பொருள் படைத்தவன் ஒருவனுக்கு எல்லாம் தானே வந்து அடையும் என்று அறிந்தோம். இப்பொரு ளால் அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைதல் கூடும்போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

760. ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு
ளேனை யிரண்டு மொருங்கு.

(பரி.) இ-ள். ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு = நெறியான் வரும் பொருளை இறப்ப மிகப் படைத்தார்க்கு—ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு எண் பொருள் = மற்றைய அறனுமின்பமும் ஒருங்கே யெளிய பொருள்களாம். எ-று.

காழ்த்தல் = முதிர்தல். பயன்கொடுத்தல்லது போகாமையின் 'ஒண் பொருள்' என்றும், ஏனையிரண்டும் அதன் விளைவாகலிற் றாமே யொருகாலத் திலே யுளவாமென்பார் 'எண்பொருள்' என்றுங் கூறினர். இவை நான்கு பாட்டானும் அதனன் வரும் பயன் கூறப்பட்டது. (10)

விளக்கம் :—நன்னெறியில வநத பொருளை அளவிறந்து உடையவர்க்கு மற்றைய அறப் பொருளும, இன்பப் பொருளும உண்டாவது மிக எளிமையென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பொருளைத் தேடுங்காலத்து பழியஞ்சிச் சம்பாதித்தல் வேண்டுமென்றும, அவ்விதம் பழியஞ்சிச் சம்பாதித்த பொருளா னது ஒருவனுக்கு மிகுதியாக உண்டாகுமாயின், அப்பொருளால் அறத்தையும், இன்பத்தையும, அவன் வருந்தாமலே மிக எளிமை யாக ஒருங்கே அடைதல் கூடுமென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பொருளுடையான் ஒருவனுக்கு அறம், இன்பம் என்கின்ற இரண் டையும் அடைவது சுலபமென்றும், அவனே உலகத்து மக்களால் புகழப்பட்டவனென்றும், ஆகையால் பொருளை, செய்ய வேண் டிய விதத்து விடாதுசெய்து எல்லா நன்மைகளையும் அடைய வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் பொருள் செய்தல் அரசன் அங்கங் களில் ஆறினுள் ஒன்றாக இருக்கினும் மற்றையயாவர்க்கும பொதுப படக் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "பொருள் செய்யும் விதமும் பொருளால் வரும் பயனும் இவையென்று நன்கு அறிந்தோம். இனி, அரச

னுக்கு உரிய ஏனைய அங்கங்களின் மாட்சியையும் அறிய விரும்பு கின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

77. அதிகாரம்.

படைமாட்சி.

(பரி.) இனி அப்பொருளினுளவதாய் வெல்வதாய படை இரண்டதி காரத்தாற் கூறுவான்றொடங்கி, முதற்கட் படைமாட்சி கூறுகின்றார் அஃ தாவது படையினது நன்மை.

விளக்கம்:—அதாவது, முன்னர் பொருள் இருக்கு மாயின் பெரும்படை உண்டாகும் என்றபடி பொருள் கொண்டு படைப்பதாகிய வெல்லக்கூடிய சக்தியுடைய படை என்னும் அங் கத்தை இரண்டு அதிகாரங்களால் சொல்லத்தொடங்கி முதலாகப் படையினது நன்மை இதுவென்று அறிவிக்கும் படைமாட்சி யென்பதை இங்குக் கூறுகின்றார் என்றனர். அதுகேட்டமாணாக்கர், "படையினது நன்மையென்று ஒன்று உண்டுபோலும்!" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

761. உறுப்பமைந் தூறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாந் தலை.

(பரி.) இ-ள். உறுப்பு அமைந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படை—யானை முதலிய நான்குறுப்பானும் நிறைந்து போரின்கணூறுபடுதற்கஞ்சாது நின்று பகையை வெல்வதாய படை—வேந்தன் வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை —அர சன் செல்வங்களெல்லாவற்றுள்ளுந் தலையாய செல்வம். எ-று.

ஈண்டுப்படையென்றது அந்நான்கன்றொகுதியை. ஊறஞ்சியவழி வேறல் கூடாமையின் 'ஊறஞ்சா' என்றும், ஒழிந்தவங்கங்கட்கும் அரசன்றனக்குங் காவலாகலின் 'வெறுக்கையுளெல்லாந்தலை' என்றுங் கூறினார். (க)

விளக்கம்:—யானைப்படை முதலிய நான்கு உறுப்புகளாலும் நிறையப்பெற்று யுத்தத்தின்கண் அஞ்சாது நின்று எதிர்த்த பகை வரைவெல்லக்கூடிய படையானது அரசன் ஒருவனுக்குக் கிடைக்கு மாயின் அவ்வித படையே அரசனுக்கு உள்ள செல்வங்கள் எல்

லாவற்றிலும் முதன்மையாகிய செல்வம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது அதாவது, யானை, தேர், குதிரை, காலாள் என்கின்ற நான்குவித படைகளும் ஒருவனுக்கு அமையப்பெறுவதுடன் அவ்விதம் அமைந்த படையானது பகைவர் மீது யுத்தத்திற்குச் செல்லும் காலத்துப் பகைவரால் எய்தல், எறிதல், குத்துதல், வெட்டுதல் என்ற கருவிகளால் உண்டாகும் காயங்களுக்குப் பயந்து ஓடாது நிலைத்து நின்று பகைவரோடு போர் செய்து அப்பகைவரை வெல்லக்கூடிய தகுதியோடு இருக்குமாயின் அப்படையைக் காட்டிலும் வேறு சிறந்த செல்வம் வேண்டாமென்றும், ஏனெனில்? ஏனைய செல்வங்களை எல்லாம் காப்பதும் அரசனைக் காப்பதும் படையாதலால் அப்படையைக் காட்டிலும் சிறந்த செல்வம் இல்லை என்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பகைவர் மீது போர்க்குச் சென்ற படைவீரர் கருவிகளால் தாக்கப்பட்ட காலத்தும் எவ்விதம் அஞ்சாதிருத்தல் கூடும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

762. உலைவிடத் தூறஞ்சா வன்கண் டொலைவிடத்துத்
தொல்படைக் கல்லா லரிது.

(பரி.) இ-ள். தொலைவிடத்து உலைவிடத்து ஊறு அஞ்சா வன்கண் = தான் சிறிதாய வழியும் அரசற்குப் போரின்கண் உலைவுவந்தால் தன்மேலுறுவதற்கஞ்சாது நின்று தாங்கும் வன்கண்மை — தொல்படைக்கல்லால் அரிது = அவன் முன்னோரைத் தொடங்கிவரும் படைக்கல்லது உளதாகாது. எ-று.

இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படையென்னும் அறுவகைப் படையுள்ளுஞ் சிறப்புடையது மூலப்படை யாகலான், அதனை அரசன் "வெல்பொறியு நாடும் விழுப்பொருளுந் தண்ணடையுநு—கொல்களிறுமாவுங் கொடுத்தளிக்க"* என்பது குறிப்பெச்சம். இப்படையை வடநூலார் 'மௌலம்' என்ப. (௨)

விளக்கம் :—அரசன் படையானது சிறிதாக இருக்கினும், தன்னைக் காவலாக அடைந்துள்ள அரசனுக்கு யுத்தத்தின்கண் துன்பம் வருமாயின் அக்காலத்துப் பகைவரால் செய்யும் துன்பத்

திற்கெல்லாம் அஞ்சாது நிலைபெற்று யுத்தம் செய்து தாங்குகின்ற அஞ்சாத வீரத்தன்மையை அவ்வரசனது முன்னோர் காலம் தொடங்கி இருந்து வரும் பழமையாகிய படைக்கேயுண்டாகுமன்றிப் புதிதாகச் சேர்க்கும் படைக்கு உண்டாகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மூலப்படை யென்றும், கூலிப்படை யென்றும், நாட்டுப்படை யென்றும், காட்டுப் படையென்றும், துணைப்படையென்றும், பகைப்படையென்றும் உள்ள படைகளுள் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட மூலப்படையே சிறந்ததென்றும், அப்படையொன்றே யுத்தகளத்தில் புறமுதுகு இடாது யுத்தஞ்செய்து பகையை வென்று அரசனைக் காக்குமென்றும், அவ்விதம், காப்பது பண்டைக்காலந்தொட்டு வழிவழியாக வருகின்ற படைக்கலப் பயிற்சியாலும், வீரத்தாலும், அரசரிடத்தே உள்ள அன்பினாலும் நிகழுமென்றும், ஏனைய படைகளாகிய கூலிக்குச் சண்டை செய்வதும், நாடு ஒன்றனையே காப்பதும், காடு ஒன்றனையே காப்பதும், துணையாக வருவதும், பகைவர் வாராவண்ணம் தடுப்பதும் ஆகிய படைகள் எல்லாம் அவ்விதம் வீரத்தோடு போர் புரிதல் கூடாதென்றும் அறிகசொம். இதனை வெண்பாமாலை தும்பைப் படலத்துள்,

"வெல்பொறியு நாடும் விழுப்பொருளுந் தண்ணடையுங்
கொல்களிறு மாவுங் கொடுத்தளித்தான்—பல்புரவி
நன்மணித் திண்டேர் நயவார் தலைபனிப்பப்
பன்மணிப் பூணான் படைக்கு"

என்று கூறியுள்ளதாலும் அறிதல்கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மூலப்படையல்லாது வேறுபடைகள் வெல்லா என்றமையால் ஏனைய படைகள் எல்லாம் ஒன்று சேருமாயின் அம்மூலப் படைசெய்யும் வெற்றியை உண்டாக்காதோ?" என்னலும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

763. ஒலித்தக்கா லென்னா முவரி யெலிப்பகை
நாக முயிர்ப்பக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். எலிப்பகை உவரி ஒலித்தக்கால் என்னும்=எலியாய பகை திரண்டு கடல்போலவொலித்தால் நாகத்திற்கு என்ன ஏதம் வரும்! —நாகம் உயிர்ப்பக் கெடும்= அந்நாக முயிர்த்த துணையானே அதுதானே கெடும். எ-று.

உவமைச்சொற் றொக்குநின்றது. இத்தொழிலுவமத்தாற் றிரட்சிபெற்றும். வீரரல்லாதார் பலர் திரண்டார்த்தால் அதற்கு வீரனஞ்சான், அவனிளர்ந்ததுணையானே அவர் தாங்கெடுவரென்பது தோன்ற நின்றமையின், இது பிறிதுமொழிதலென்னு மலங்காரம். வீரரல்லாதார் பலரினும் வீரனொருவனை யாடல் நன்றென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் முறையே அரசனுக்குப் படை ஏனையங்கங்களுட் சிறந்ததென்பதூஉம், அது தன்னுள்ளும் மூலப்படை சிறந்ததென்பதூஉம், அது தன்னுள்ளும் வீரன் சிறந்தானென்பதூஉங் கூறப்பட்டன. (௩)

விளக்கம்:—எலிகளெல்லாம் திரண்டு நாகம் ஒன்றிற்குப் பகையாகி அந்நாகத்தின் எதிரே சமுத்திரத்தைப் போலக் கூச்சலிட்டாலும் அவ்வெலிகளின் கூச்சல் அந்நாகத்திற்கு ஒரு துன்பத்தையும் செய்யாதென்றும், அந்நாகம் ஒன்றாயிருக்கினும் அது மூச்சு விடுமாயின் எண்ணிறந்தனவாகிய அவ்வெலிகள் இறந்துபோம் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, படைக்களத்தில் புறமுதுகிடாத வீரர் அல்லாதார் பலர் ஒன்று கூடி தம் வீரத்தைக் காண்பிப்பதுபோல் இரைச்சலிட்டாலும் வீரனுயுள்ள ஒருவன் அவ்விரைச்சலுக்குப் பயப்படமாட்டானென்றும், அவன் கொஞ்சம் தன்னுடைய வீரத்தைக் காண்பிக்கப் புகுவானாயின் வீரரல்லாதார் பலரும் தாமே கெட்டுப் போவரென்றும அறிவதுடன், வீரரல்லாதார் பலரை அரசன் தனக்குப் படைத்துணையாகப் பெற்றிருப்பதினும் வீரனுயுள்ளவன் ஒருவனை வைத்துக்கொண்டு இருப்பது போதுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இதுவரையும் அரசனுக்கு உரிய ஆறு அங்கங்களுள் படையென்பது சிறந்தது என்பதும், அப்படையுள் மூலப்படை சிறந்ததென்பதும், அம்மூலப்படையுள்ளும் வீரனுயுள்ள ஒருவன் இருப்பது சிறப்பு என்பதும் அறிந்தோம். இனி, படையினது இலக்கணம் இதுவென்றறிய விரும்புகின்றோம்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

764. அழிவின் றறைபோகா தாகி வழிவந்த
வன்க ணதுவே படை.

(பரி.) இ-ள். அழிவு இன்று=போரின்கட்கெடுதலின்றி—அறைபோகாதாகி=பகைவராற் கீழறுக்கப்படாததாய்—வழிவந்த வன்கணதுவே

படை = தொன்றுதொட்டுவரத் தறுகண்மையையுடையதே அரசனுக்குப் படையாவது. எ-று.

அழிவின்மையான் மறமானங்களுடைமையும், அறைபோகாமையான் அரசன்மாட்டன்புடைமையும் பெறப்பட்டன. வழிவந்த வன்கண்மை "கன்னின்ற னெந்தை கணவன் களப்பட்டான்—முன்னின்று மொய்ய விந்தா ரென்னையர் - பின்னின்று—கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் மேலோடி—யெய்போற் கிடந்தானென் னேறு" * என்பதனு னறிக. குற்றிய லுகரத்தின் முன்னர் உடம்படுமெய் விகாரத்தான் வந்தது. இது வருகின்ற பாட்டுள்ளு மொக்கும். (௪)

விளக்கம் :—அரசனுக்குப் படையென்று கூறுவது யுத்த களத்தில் கெட்டுப் போகாததும், பகைவரால் சூழ்ச்சியோடு கெடுக் கப்படாததும், தலைமுறையாக வந்த அஞ்சாத வீரத்தன்மையுடை யதும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வீரத் தன்மையும், பழிக்கு அஞ்சுகின்ற மானமும் ஆகிய இரண்டுடனே இருக்குமாயின் அவ்வித படையானது யுத்தத்தின் கண் கெட்டுப் போகாதென்றும், அரசனிடத்து அன்புடைய படையாயிருக்கு மாயின் பகைவரின் சூழ்ச்சியால் கீழறுக்கப்படாதென்றும், சந்ததி சந்ததியாக அரசனது வீரர்களாயிருந்தவர்கள் வழிவந்தவர்களாக இருந்தால் அவர்களே யுத்தகளத்தில் அஞ்சாது போரிடுவரென்றும் படையின் இலக்கணத்தை அறிந்தோமென்றனர். இதனைப் பரிமே லழகர் எடுத்துக் காட்டிய வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம் 22-வது செய்யுளாலும் அறிதல்கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக் கர், "பகைவர் எதிர்த்த காலத்து கெடாதிருப்பது எவ்விதம்? வீர மும், புகழும் இருக்கினும் பொறுக்கும் வரையில் பொறுத்தல் கூடுமேயன்றி உயிர்க்குத துன்பம் வருங்காலத்தும் பொறுத்தல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

765. கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிர்நிற்கு
மாற்ற லதுவே படை.

(பரி.) இ-ள். கூற்று உடன்று மேல்வரினும் = கூற்றுவன் தானே வெகுண்டு மேல் வந்தாலும்—கூடி எதிர்நிற்கும் ஆற்றலதுவே படை = நெஞ்

* வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம் 22.

சொத்து எதிர்நின்று தாங்கு மாற்றலை யுடையதே படையாவது. எ-று.

மருந்தில் கூற்றாகலின் * உம்மை சிறப்பும்மை. மிகப்பலர் நெஞ்சொத்தற்குக் காரணம் அரசன்மே லன்பு. ஆற்றல் = மனவலி. (௬)

விளக்கம் :—எல்லோர் உயிரையும் கொள்ளை கொள்ளுகின்ற யமனே கோபித்து மேல் வந்ததுபோல் பகைவர்கள் எதிர்த்த காலத்தும் ஒருவரோடு ஒருவர் மனம் ஒன்றுகூடி அப்பகைவர் எதிரில் நின்று யுத்தம் செய்து தாங்கும் வலிமையுடையதே படையென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, யமனே கோபித்து வந்தாலும் எதிர் நின்று தாங்கும் வலிமையுடையதே படையென்று கூறினமையால், பகைவர் எதிரில் நின்றால் உடலிலிருந்து உயிரை இழக்க நேரும்என்று திட்டமாகத்தெரிந்தும் அதைவிட்டு நீங்காதுபோரிட வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் போராடுங் காலத்து வீரர்களெல்லாம் அரசன் மீதுள்ள அன்பினால் மிகப் பலர் நெஞ்சு ஒற்று ஆகவேண்டுமென்றும், அது அரசன் மீதுள்ள அன்பினால் ஆதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வன்போடு மனவலியு மிருத்தல் வேண்டுமென்றும் அவ்வித தகுதியுடையதே படையென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித படையாளர் படைககுக் காவல்போல் இருப்பர் அன்றோ? வேறு காவலும் வேண்டாம் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

766. மறமான மாண்ட வழிச்செலவு தேற்ற
மெனநான்கே யேமம் படைக்கு.

(பரி.) இ-ள். மறம் மானம் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம் என் நான்கே = தறுகண்மையும் மானமும் முன் வீரராயினர் சென்ற நன்னெறிக் கட்சேறலும் அரசனற் றேறப்படுதலுமென இந்நான்கு குணமுமே—படைக்கு ஏமம் = படைக்கு அரணாவது. எ-று.

இவற்றான் முறையே பகைவரைக் கடிந்தகொன்று நிற்றலும், அரசனுக்குத் தாழ்வுவாராமற் காத்தலும், "அழியுநர்புறக்கொடையயில்வா ளோச்சாமை"† முதலியவும், அறைபோகாமையுமாகிய செய்கைகள் பெறப்பட்டன.

* மருந்தில் கூற்றத் தருந்தொழில் சாயா—புறநானூறு 3.

† வெண்பாமாலை, வஞ்சிப்படலம், 20.

இச்செய்கையார்க்குப் பகைவர் நணுகாராகலின், வேறரண் வேண்டா வென்பதாம். (௬)

விளக்கம் :—அஞ்சாத வீரச் செய்கையும், பழிக்கு அஞ்சும் மானமும், தனக்கு முன் இருந்த வீரர்கள் சென்ற நல்வழியினை கண் டாமும் செல்லலும், அரசனால் 'இவன் தக்கோன்' என்று அறி யப்படுதலும ஆகிய இந்நான்கு குணமுமே படைக்கு அரண் ஆவது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அஞ்சாத வீரத் தன்மையிருப்பதால் பகைவரை அதி சீக்கிரத்தில் கொன்று நிற்பா ரென்றும், பழிக்கு அஞ்சுகின்ற மானமுடையவரா யிருக்கின் தம அரசனுக்குத்தாழ்வுவருமாயின் தமக்குத்தாழ்வுவந்ததுபோல் எண் ணிப் பழிக்குப்பயந்து தாழ்வுவாராமல் காப்பாரென்றும்,முன்வீரராயி னோர் சென்ற நல்வழியே சென்று யுத்தம் புரிவதால் பகைவர்களால் சூழ்ச்சி செய்து வெல்லப்படாரென்றும், அரசன் தம்மைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுவதற்கு வேண்டிய வினைகளைச் செய்யும் வீரத்தன் மையும இருக்குமாயின் அவ்வித குணம் அமைந்த வீரர்களே படை யைக் காக்கும் அரண்போல் இருப்பரென்றும், இவ்வித படைவீரர் கள் இருப்பதால் பகைவர்கள் பயந்து சமீபிக்கார் ஆதலால் வேறு அரண் வேண்டாமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "படை வீரர்கள் யுத்தம் வந்த காலத்துத் தாமே மேல் சென்று யுத்தம் செய்தல் வேண்டுமோ? அல்லது யுத்தத்திற்கு வந்தவர்கள் தம் நாட்டில் வநத பிறகு எதிர்த்து யுத்தம் செய்தல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

767. தார்தாங்கிச் செல்வது தானை தலைவந்த
போர்தாங்குந் தன்மை யறிந்து.

(பரி.) இ-ள். தலைவந்த போர் தாங்கும் தன்மை அறிந்து=மாற்றாரால் வகுக்கப்பட்டுத் தன்மேல்வந்த படையின்போரை விலக்கும் வகுப்பறிந்து வகுத்துக்கொண்டு—தார் தாங்கிச் செல்வது தானை=அவர் தூசியைத் தன் மேல் வாராமற் றடுத்துத் தான அதன்மேற் செல்வதே படையாவது. எ-று.

படைவகுப்பாவது:—வியூகம்; அஃது எழுவகையுறுப்பிற்றாய், வகையா ஞன்காய், விரியான் முப்பதாம். உறுப்பேழாவன:—உரமுதற்கோடியீறாயின. வகைநான்காவன :— தண்டம், மண்டலம், அசங்கதம், போகமெனவிவை. விரி முப்பதாவன:-தண்டவிரி பதினேழும், மண்டலவிரி இரண்டும், அசங்கதவிரியாறும், போகவிரியைந்துமென விவை. இவற்றின பெயர்களும், இலக்கணமும் ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்; அவையெல்லாம் வடநூல்களுட் கண்டு கொள்க. இவை நான்கு பாட்டானும் படையினதிலக்கணங் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—பகைவர்களால் வகுக்கப்பட்டுத் தன்மீது வந்த படையினால் உண்டாகிய யுத்தத்தைத் தடுத்து விலக்கும் வகுப்பினைத் தெரிந்து அதற்கு வேண்டியபடி தான் வகுத்துக் கொண்டு அவரது தூசிப்படை யென்னும் முன் படையாகிய கொடிப்படை தன்மேல் வாராவண்ணம் தடுத்துத தான் அப்படைமீது யுத்தம் செய்வதற்குச் செல்வதே படையாவது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைவரது படைக்களத்தைக் கண்டு அப்படை பகைவரால் எவ்விதம் வகுக்கப்பட்டு உள்ளதென்று தெரிந்து அதற்குத் தக்க அளவாகத் தன்னுடைய படைகளை வகுத்து நிறுத்துடன் அப்பகைவர் படையானது தன்மீது வந்து மோதுவதற்கு முன் தான் யுத்தத்திற்கு உரிய தும்பமாலையை அணிந்து எதிர் சென்று அப்பகைவரது படையைத் தாக்க வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் முதலில வலிமை கொண்டு பகைவர் படையைத் தாக்குதலால் வெற்றி உண்டாகுமென்றும், அவ்விதமல்லாது பகைவர் படையானது தன்னை முதலில் தாக்குமாயின் வெற்றி யடைவது அருமையென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அன்றியும் படைவகுப்பு என்கின்ற வியூகம் இதுவென்று மேல் பரிமேலழகர் கூறியிருக்கினும் அவ்வியூகமானது ஏழ்வித உறுப்பாகிய மார்பு ஒன்றும், இறக்கை இரண்டும், மத்தியம் ஒன்றும், பிரதிக்கிரகம் ஒன்றும், பிரிஷ்டம் ஒன்றும், கோடி ஒன்றும் ஆகிய உறுப்புகளோடு அமைந்துள்ளது. தண்டம் முதலாகிய நான்கு வகையினுள் தண்டமாவது சேனையைக் குறுக்காக நிறுத்துவதும், மண்டலமென்பது பாம்புசுற்றிக் கொள்வதுபோல் சேனையைச் சுற்றி நிற்கிறதும், அசங்கதமென்பது சேனைகளை வேறுவேறாக நிறுத்துவதும், போகமென்பது

யானை, தேர், குதிரை, காலாட்படை என்னும் நால்வித சைன்னியங் களையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்துவதும் ஆகுமென்றும், இந் நான்கு வகையினுள் தண்டவிரியாவது, பிரதரம், திருடகம், சியா வஸ்தம், குக்ஷி, பிரதிட்டம், சுப்பிரதிட்டம், சியேநம், விஜயம், சஞ்சயம், விசாலம், நிஜயம், சூசி, ஸ்தூணு, கர்ணம், சமூமுகம், ரதா சியம், வலயம் என்கின்ற பதினேழும் மண்டல விரியாகிய சர்வதோ பத்திரம், துர்ஜயம் என்னும் இரண்டும், அசங்கத விரியாகிய அர்த் தசந்திரம், உத்தானம், சிருங்காடம், கர்க்கடகசிருங்காரி, காகபாரி, கோதிகா என்கின்ற ஆறும், போகவிரி என்கின்ற கோமூத் திரிகை, கிம்சகம், சஞ்சாரி, சகடம், பந்தம என்னும் ஐந்தும் காமந் தக மென்னும் வடநூலுள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் அவ் வித நூல்களை யெல்லாம் கற்று உணர்ந்து படைகளை வகுக்கவேண்டு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ் வித பாகுபாடுகள் பிறர் அமைப்பார்களாயின் அப்பாகுபாடுகளா லேயே வெற்றி உண்டாகும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

768. அடற்றகையு மாற்றலு மில்லெனினுந் தானை
படைத்தகையாற் பாடு பெறும்.

(பரி.) இ-ள். தானை = தானை,—அடற்றகையும் ஆற்றலும் இல் எனி னும் = பகைமேற் றான் சென்றடுந் தறுகண்மையும் அது தன்மேல்வந்தாற் பொறுக்கு மாற்றலும் இல்லையாயினும்,—படைத்தகையால் பாடு பெறும் = தன்றோற்றப் பொலிவானே பெருமை யெய்தும். எ-று.

இல்லெனினு மெனவே, அவற்றதின்றியமையாமை பெறப்பட்டது. படைத்தகையென்றது ஒரு பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது. தோற்றப் பொலி வாவது :—அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர், யானை, குதிரைகளுடனும், பதாகை, கொடி, குடை, பல்லியம், காகளமுதலியவற்றுடனும் அணிந்து தோன்று மழகு. பாடு—கண்டவளவிலே பகைவரஞ்சும் பெருமை. (அ)

விளக்கம்:—பகைவர்மீது தானே சென்று வெல்லுகின்ற தகு தியும வலிமையும் இல்லையெனினும, பகைவர் தன்மீது வந்து யுத்தம

செய்யும் காலத்தும் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமையும் வலிமையும் இல்லையாயினும், படையானது அது அமைக்கப்பட்டுள்ள அழகினால் பெருமை அடையும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மிக அலங்காரம் பெற்ற தேர், யானை, குதிரை, காலாட்படை என்கின்ற படைகளுடைய அழகும், கொடி, குடை, பல வாத்தியங்கள் ஆகிய உறுப்புகளும் அமைந்திருக்குமாயின், அவ்வழகினையும் பெருமையினையும் கண்ட அளவில் பகைவர் அஞ்சி அணுக மாட்டார்களென்றும், படையினை அலங்கரிக்கும் தகுதியே வெற்றிக்கு ஏதுவாகுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இனி, படையானது எவ்வித குற்றங்களில்லாதிருக்கின் அப்படை உண்மையாக வெல்லும் என்பதைக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

769. சிறுமையுஞ் செல்லாத் துனியும் வறுமையு
மில்லாயின் வெல்லும் படை.

(ப.) இ-ள். சிறுமையும் செல்லாத் துனியும் வறுமையும் இல்லாயின் = தான் தேய்ந்து சிறிதாகலும் மனத்தினின்று நீங்காத வெறுப்பும் நல்குரவும் தனக்கில்லையாயின்,—படைவெல்லும் = படை பகையை வெல்லும். எ-று.

விட்டுப்போதலும் நின்றது நல்கூர்தலும் அரசன் பொருள் கொடாமையான் வருவன. செல்லாத்துனியாவது:—மகளிரைவௌவல், இளிவரவாயின செய்தன் முதலியவற்றான் வருவது. இவையுள்வழி அவன்மாட்டன்பின்றி உற்றுப்பொராமையின், 'இல்லாயின் வெல்லும்' என்றார். (௬)

விளக்கம்:—படையானது சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து போகாமலும், மனத்தினிடத்தே நீங்காத வெறுப்பும், தரித்திரமும் தனக்கு இல்லாமல் இருக்குமாயின், அவ்வித படை பகையை வெல்லும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது அதாவது, அரசனிடத்து அன்பில்லாவிடினும் அரசன் பொருள் கொடாவிடினும் படையானது விட்டு விலகுமென்றும், அவ்விதம் விட்டுப் போகாது இருந்த படையானது சரியாகப் பொருள் தாப்பெறாவிடில் தரித்திரமடைந்து அதனால் வெறுப்படையுமென்றும், படையினுள்

ளார் மகளிரை அரசன் அபகரிப்பதாலும் மற்றும் இழிந்த காரியங்களைச் செய்வதாலும் படைகள் வெறுப்பினை அடைந்து சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்துபோகுமென்றும், அவ்விதம் அல்லாது இருக்குமாயின் பகைவரது படையை வெல்லுதல் கூடுமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் படைவீரர் பலரிருக்கின் பகைவரை வெல்லுதல் கூடும் போலும்! தக்கதோர் தலைவர் வேண்டாவோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

770. நிலைமக்கள் சால வுடைத்தெனினுந் தானை
தலைமக்க ளில்வழி யில்.

(பரி.) இ-ள். நிலைமக்கள் சால உடைத்து எனினும் = போரின்கணிலையுடைய வீரரை மிகவுடைத்தேயாயினும்,— தலைமக்கள் இல்வழித் தானை இல் = தனக்குத் தலைவராகிய வீரரில்லாதவழித் தானை நில்லாது. எ-று.

படைத்தலைவர் நிலையுடையரன்றிப் போவாராயிற் காண்போரில்லெனப் பொறாது தானும் போமென்பார், 'தலைமக்களில்வழியில்' என்றார். இவை மூன்று பாட்டானும் முறையே படைத்தகையின்மையானும், அரசன் கொடைத் தாழ்வுகளானும், தலைவரின்மையானும், தாழ்வு கூறப்பட்டது. (ய)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் யாதொரு துன்பமுமில்லாமல் அரசனைவிட்டுப் பிரியாது நிலையுடைய போர்வீரர்கள் பலர் இருக்கினும், அவ்வீரர்களுக்குத் தலைவர் இல்லையாயின் படை நில்லாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் பல படைவீரர் இருக்கினும் அவர்களை நடத்தும் அனுபவமுடைய தலைவர்கள் இல்லாவிடில் அப்படையானது பகைவரால் அலைப்புண்டு நிற்பதற்கு ஆற்றாது அழிந்துபோம் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "படையின் தகுதியில்லாமையாலும், அரசன் கொடைத்தாழ்வுகளாலும், தலைவரில்லாத தாழ்வினாலும் உண்டாகின்ற தீமைகளும், அவை இருக்குமாயின் அவற்றால் உண்டாகும் நன்மைகளும் இவையென்று அறிந்தோம். அவ்வித படைவீரர்களின் வீரம் இத்தகைத்தென அறிய ஆசைப்படுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

78. அதிகாரம்.

படைச் செருக்கு.

(பரி.) அஃதாவது அப்படையது மறமிகுதி. அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம் :—அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம் மாட்சிமை அமைந்த படைகளுக்கு உரிய வீரத்தின் மிகுதியே படைச் செருக்காதலால் படைமாட்சி என்பதற்குப் பிறகு இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இப்படைச் செருக்கை முறையே பகரல் வேண்டும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

771. என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்.

(பரி.) இ-ள். தெவ்விர் என் ஐமுன் நின்று கல் நின்றவர் பலர்=பகைவீர், இன்றிங்கென்றலைவனெதிர் போரேற்று நின்று அவன்வேல்வாய் வீழ்ந்து பின்கல்லின்கண்ணே நின்றவீரர் பலர்,—என் ஐமுன் நில்லன்மின்—நீவிர் அதன்கணின்றி நும்முடற்கணிற்றல்வேண்டின், என்றலைவனெதிர் போரேற்று நிற்றலை யொழிமின். எ-று.

'என்னை' எனத் தன்னொடு தொடர்புபடுத்துக் கூறினமையின், அவன் வேல்வாய் வீழ்தல் பெற்றாம். கல்=நடுகல்.* "நம்பன் சிலைவாய் நடக்குங் கணை மிச்சி லல்லா—லம்பொன முடிப்பூ ணரசும்மிலை" † எனப் பதுமு

* நடுகல்லிலக்கணம், தொல், பொருள், புறம், 5-ம் சூத்திரத்துட் காண்க.

† "பைம்பொற் புளகப் பருமக்களி யானையீட்டஞ்
சொம்பொ னெடுந்தேர்த் தொகை மாக்கடற்றானை யென்ன
நம்பன் சிலைவாய் நடக்குங்கணை மிச்சிலல்லா
லம்பொன் மணிப்பூ ணரசும்மிலை யென்று நக்கான்

சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், 317.

கன் கூறினாற்போல ஒரு வீரன் தன்மறம் அரசன்மேல் வைத்துக் கூறிய வாறு. இப்பாட்டு நெடுமொழிவஞ்சி. ‡ (க)

விளக்கம் :—யுத்தகளத்தில் பகைவரைக் கண்டகாலத்து அவரை நோக்கி, 'ஓ! பகைவர்களே! என்னுடைய தலைவன் எதிர் நின்று போர்செய்து, அவன் வேலால் கொல்லப்பட்டுப் பின்னர் அவ்வீரத்தை அறிவிக்கக் கற்கோளியர் என்ற வீரர் பலர் உண்டாதலால், இப்போது யுத்தத்திற்கு வந்தவர்களாகிய நீங்கள் அவரது வேலால் விழுந்து இறக்காமல் உம்முடைய உடல்களினிடத்தே உயிர்கள் இருக்கவேண்டுமாயின் என்னுடைய தலைவர் எதிர்நின்று யுத்தம்செய்தலை ஒழிந்து போய் விடுங்கள்' என்று கூறுவதே படைச்செருக்கென்று இத்திருக்குறள் கூறு கின்றது. அதாவது, வீரன் ஒருவன் யுத்தகளத்துத் தன்னை எதிர்த்த பகைவனைக் காணும் காலத்துத் தன்னுடைய வீரத்தன்மை இது என்றுகூறவேண்டுமாதலால் அவ்வாறு கூறுங்கால் அதைத் தன் மீது ஏற்றிக் கூறாமல் தன் அரசன்மீது ஏற்றிக் கூறுவது வழக்கென் றும், இவ்விதம் கூறுவதால் எதிர்த்துவந்த பகைவர் ஊக்கத்தோடு போர் செய்வதற்கில்லாது முதலிலேயே மனமுடைந்து ஓடிப்போ வரென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அன்றியும், இத்திருக்குற ளால போரில்வெல்லாவிடில் புறமுதுகு இடாது யுத்தம் செய்கின்ற வீரர்கள் யுத்தத்தில் இறப்பாராயின் அவரது வீரத்தன்மையை மற்றைய வீரர்கள் அறியும பொருட்டு அவர்போன்று கல்லில் அடித்துப் பலரும்பார்க்க நடுகல்லாகவைப்பது வழக்கென்றும் அறி கின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் யுத்தம் செய்யுங்காலத்து வீரனுயுள்ள ஒருவன் தன்னை எதிர்த்துப் போர் செய்யவந்த ஒரு வீரனோடு போர்செய்தல் வேண்டுமோ? அன்றி எவரேனும் எதிர்த்தாராயின் அவர் எவ்வித தகுதியுடையவரேனும் அவரோடு போர்செய்தல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

‡ நெடுமொழி வஞ்சியென்பது :—ஒன்னார் படைகெழுமித்தலை ணுமை யெடுத் துரைத்தன்று — வெண்பாமாலை, வஞ்சிப்படலம், 12.

772. கான முயலெய்த வம்பினில் யானை
பிழைத்தவே லேந்த லினிது.

(பரி.) இ-ள். கான முயல் எய்த அம்பினில் = கானத்தின்கணோடும் முயலைப் பிழையாமலெய்த அம்பையேந்தலினும் — யானை பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது = வெள்ளிடை நின்ற யானையை யெறிந்து பிழைத்த வேலை யேந்துதல் நன்று. எ-று.

கானமுயலென்றதனால் வெள்ளிடைநின்றவென்பதூஉம், பிழைத்தவென்றதனாற் பிழையாமலென்பதூஉம், முயற்குத் தக எய்தவென்றதனான் யானைக்குத்தக எறிதலும், வருவிக்கப்பட்டன. இது மாற்றரசன் படையொடு பொருதானோர் வீரன் அது புறங்கொடுத்ததாக நாணிப் பின்னவன்றன்மேற் செல்லலுற்றானது கூற்று. (உ)

விளக்கம்:—காட்டிலோடும் முயலினைத் தவறாமல் எய்த அம்பு ஒன்றினை ஒருவன் கையில் ஏந்துதலினும் வெளியிடத்தே நின்ற யானை ஒன்றின்மீது வீசி எய்யாது தவறிய வேல் ஒன்றினைக் கையில் ஏந்தி நிற்றல் நன்றென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் முயல் ஒன்றினைப்பெருங்காட்டினுள் தவறாது கொல்வதினும் வெளியிடத்தில் நின்ற யானை ஒன்றைக்கொல்ல முயற்சித்துப் பிழைபடுவதே நன்மையுடையது என்றமையால், வீரனுள்ள ஒருவன் தன்னோடு யுத்தம்செய்ய வந்த படையொன்று அந்தயுத்தத்திற்கு ஆற்றாது புறமுதுகிட்டு ஓடியகாலத்து 'தக்கதோர் யுத்தத்தைச் செய்யும் வீரரோடு போரிடுவதற்கு அமையாமல் போயிற்று அன்றோ? இவ்விதம் புறமுதுகிட்டு ஓடிப்போகின்றவரிடம்போரிட்டு வெற்றி அடைவதிலும் புறமுதுகிடாது நின்று யுத்தத்தில் இறக்கும் வீரர்களோடு யுத்தம் செய்வதற்கு இல்லாமற் போயிற்றே' என்று வருந்திக் கூறியதாக அறிகின்றோம். ஆதலால், வீரனென்பான் ஒருவன் தன்னோடு பொருத ஓர் வீரனோடு யுத்தம் செய்தல் வேண்டுமென்றும் தாழ்ந்தவரிடத்து யுத்தம் செய்தல் தகுதியல்லவென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் யுத்தம் செய்கின்ற வீரன் 'இவர் இன்னவர்' என்று தாக்ஷண்யம் கொண்டு யுத்தத்தைச் செய்தல் வேண்டுமோ? அல்லது 'படுகளத்தில் ஒப்பாரி இல்லை' என்ற பழமொழிப்படி யுத்தம் செய்தல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

773. பேராண்மை யென்ப தறுகணொன் றுற்றக்கா
லூராண்மை மற்றத னெஃகு.

(பரி.) இ-ள். தறுகண் பேராண்மை என்ப=பகைவர்மேற் கண்ணோடாது செய்யும் மறத்தை நூலோர் மிக்கவாண்டன்மையென்று சொல்லுவர்,—ஒன்று உற்றக்கால் ஊராண்மை அதன் எஃகு (என்ப)=அவர்க்கு ஒரு தாழ்வு வந்ததாயிற் கண்ணோடி அது தீர்த்துக்கோடற்பொருட்டு ஊராண்மை செய்தலை நூலோர் அதற்குக் கூர்மையென்று சொல்லுவர். எ-று.

என்பவென்பது பின்னுமியைந்தது. ஊராண்மை=உபகாரியாந்தன்மை. அஃதாவது இலங்கையர்வேந்தன் போரிடைத் தன்றானை முழுதும்படத் தமியனையகப்பட்டானது நிலைமை நோக்கி, அயோத்தியரிறை மேற்செல்லாது 'இன்று போய் நாளை நின்றானையோடு வா'வென விட்டாற்போல்வது. இவையிரண்டுபாட்டுந் தழிஞ்சி. (௩)

விளக்கம்:—பகைவர் மீது யுத்தஞ் செய்யச் சென்ற வீரன் ஒருவன்தான் யுத்தம் செய்யுங் காலத்துச் சிறிதும் தாக்ஷண்யமில்லாது யுத்தம் செய்வது மிகுந்த ஆண்மையென்று நூலோர் கூறுகின்றனரென்றும், அவ்விதம் யுத்தம் செய்யுங்காலத்து அப்பகைவர்க்கு யாதேனும் ஒருதாழ்வுவருமாயின் அக்காலத்துத் தாக்ஷண்யமடைந்து அவருக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை நீக்குதல் பொருட்டு உபகாரியாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்வதே மிகுந்த ஆண் தன்மையின் தகுதி என்று நூல்வல்லவர் கூறுகின்றனரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வீரனானவன் தானயுத்தம்செய்யுங்காலத்துப் பகைவனிடத்துச் சிறிதும்தாக்ஷண்யமில்லாது யுத்தம் செய்து வெல்லல் வேண்டுமென்றும, அவ்விதம் யுத்தம் செய்யும்காலத்துப் பகைவன் தன் கையில் ஒன்று மில்லாது படைகளை யெல்லா மிழந்தும, சேனைகளை இழந்தும் நிற்பானாயின் அக்காலத்து முன் கொண்ட தாக்ஷண்ய மின்மையை 'விட்டுவிட்டு எல்லாவற்றையு மிழந்த அப்பகைவன் மீது அருளால் தாக்ஷண்யப் பட்டு அவனுக்கு வேண்டும் உபகாரங்களை யெல்லாம் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்வதே யுத்த முறை யென்றும,

தழிஞ்சியென்பது:—அழிபவர் புறக்கொடை யயில்வா ளோச்சாக் கழிதறு கண்மை காதலித்துரைத்தன்று—வெண்பாமாலை, வஞ்சிப்படலம், 3.

அதுவே பேராண்மை யுடையது என்றும், பிறர்க்கும் அழகென்றும் அறிந்தோம். இதனைப் பண்டைக் காவியங்களுள் ஒன்றாகிய இராமாயணத்துள் கம்பர் கூறியதையே முதலாகக் கொண்டு உரை ஆசிரியர், பரிமேலழகர், 'அயோத்தியின் அரசனாகிய இராமன் இலங்கையின் அரசனாகிய இராவணனை நடத்தியது போல்' என்றெடுத்துக் காட்டினார். இவ்விதமெடுத்துக் காட்டிய கதைக்கு உரிய செய்யுள்களைப் பின்னர் காணுதல் கூடும்.

"அண்டர்நாயகனடுசிலையுதைத்தபேரம்பு
கொண்டுபோகப்போய்க்குரைகடல்குளித்தவக்கொள்கை
மண்டலந்தொடர்வயங்குவெங்கதிர்களைவாயால்
உண்டகோளொடுவொலிகடல்விழ்ந்ததுமொக்கும்.
சொல்லுமத்தனையளவையின்மணிமுடி துறந்தான்
வல்லிமைத்தெழுமதியமுஞாயிறுமிழந்த
அல்லுமொத்தனன்பகலுமொத்தனனமர்பொருமேல்
வெல்லுமத்தனையல்லதுதோற்றிலாவிறலோன்.
மாற்றருந்தடமணிமுடியிழந்தவாளரக்கன்
ஏற்றமெவ்வுலகத்தினுமுயர்ந்துளானெனினும்
ஆற்றநன்னெடுங்கவிஞராங்கதமுரைப்பப்
போற்றரும்புகழிழந்தபேரொருவனும்போன்றான்.
அறங்கடந்தவர்செயலிதென்றுலகெலாமார்ப்ப
நிறங்கரிந்துகானிலம்விரல்கிளைத்திடநின்றான்
இறங்குகண்ணினனெல்லழிமுகத்தினன்றலையன்
வெறுங்கைநாற்றினன்விழுதுடையாலன்னமெய்யன்.
நின்றவந்நிலைநோக்கியநெடுந்தகையிவனைக்
கொன்றலுன்னிலன்வெறுங்கைநின்றானெனக்கொள்ளா
இன்றவிந்ததுபோலுமுன்றீமையென்றிசையோ
டொன்றுவந்தனவாசகமினையனவுரைத்தான்.
அறத்தினாலன்றியமரர்க்குமருஞ்சமங்கடத்தல்
மறத்தினாலரிதென்பதுமனத்திடைவலித்தி
பறத்திநின்னெடும்பதிபுகவிம்மைப்பினிற்பாவி
இறத்தியானதுநினைக்கிலென்றனிமைகண்டிரங்கி.

உடைபெருங்குலத்தினரொடுமுறவொடுமுதவும்
படைக்கலங்களுமற்றுநீதேடியபலவும்
அடைத்துவைத்தனதிறந்துகொண்டாற்றுதியாயின்
கிடைத்தியல்லையேலொளித்தியாற்சிறுதொழிற்கீழோய்.
சிறையின்வைத்தவடன்னைவிட்டுலகினிற்றேவர்
முறையின்வைதநின்றம்பியையிராக்கதமுதற்பேர்
இறையின்வைத்தவற்கேவல்செய்திருத்தியாலன்றேல்
தறையின்வைக்கிலெனின்றலைவாளியிற்றடிந்து.
அல்லையாமெனினாமாற்றெனுந்தோற்றம்
வல்லையாமெனினுனக்குளவலியெலாங்கொண்டு
நில்லையாவெனநேர்நின்றுபொன்றுதியெனினும்
நல்லையாகுதிபிழைப்பினியுண்டெனநயவேல்
ஆளயாவுனக்கமைந்தனமாருதமறைந்த
பூளையாயினகண்டனையின்றுபோய்ப்பொரற்கு
நாளைவாவெனநல்கினனிளங்கமுகின்
வாளைதாவுறுகோசலைநாடுடைவள்ளல்.

அதாவது, முதல் நாள் போரில் இராவணனவன் தன் சைன்னியங்களையும், படைக்கலங்களையும், பதுக் கிரீடங்களையும் ராமனது அம்புகளால் இழந்தபிறகு தலைவணங்கி நிலத்தைக் காலால் கீறி நின்றதனைக் கண்ட இராமன் 'இன்றையதினம உன் தீச்செயல்களெல்லாம் ஒழிந்தது போலும்! தேவராயினும் அறத்தின் வழியல்லாது மறத்தின் வலிமையால் யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்வதில்லை என்பதை நீ உன் மனத்திற் கொள்வாயாக! நீ இனியேனும் உனது சுற்றத்தவரோடும், தேடிய பொருள்களோடும் உலகத்து வாழ வேண்டுமாயின் சிறையில் வைத்துள்ள எனது தலைவியை என்னிடத்துக் கொண்டு வந்து விடுதலோடு உன் தம்பியாகிய விபீஷணனை இலங்கைக்குத் தலைவனுக்கி அவனுக்கு ஏவல் செய்து வருதல் வேண்டும். அல்லையேல் உன்னுடைய வலிமை யெல்லாம் கொண்டு யுத்தம் செய்யினும் இனி உனக்குப் பிழைப்பென்பதே இல்லையாகும். அதனை இன்றையப் போரில் அறிநதாய் போலும்! ஓ! இராவணு! இப்போது நீ நிற்கின்ற நிலையில் உனக்கென்று நீ ஆள்வதற்கு உரிய பொருள்கள் எவையேனும உளவோ? நீ கொண்டு வநத பொருள்களெல்லாம்

பெருங் காற்றில் அகப்பட்ட பூளைப்பூப்போல் ஆயின கண்டனை அன்றே? ஆதலால், உனக்கு யுத்தம் செய்வது விருப்பமாயின் இன்றுபோய் நாளை வருதல் கூடும்!' என்று போரில யாவு மிழந்த இராவணனுக்கு உயிர்க்கு உபகாரியாய் இருந்தானாதலால் இத்திருக் குறளில் கூறிய ஊராண்மை என்பதற்கு இராமனையே இலக்காக உரை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டினர் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் வீரன் ஒருவன் தோற்று நிற்பதைக் கண்ட மற்றொரு வீரன் உபகாரியாக இருந்த காலத்து உபகாரம் பெற்ற வீரன் அவ்வளவோடு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடி விடுதல் தகுதியோ? அல்லது தன் பெருமையை நிலை நாட்ட யுத்தம் செய்வது தகுதியோ?" என்று கேட்டலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

774. கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.

(பரி.) இ-ள். கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்=தன் கைப் படையாய வேலைத் தன்மேல்வந்த களிற்றொடு போக்கி வருகின்ற களிற் றுக்கு வேறெடுத்திரிவான்—மெய் மேல் பறியா நகும்=தன் மார்பின் கணின்ற வேலைக்கண்டு பறித்து மகிழும். எ-று.

களிற்றொடு போக்கல்=களிற்றின துயிரைக் கொடுபோமாறுவிடுதல். மகிழ்ச்சி தேடியமெய்தலான். இதனுட் களிற்றைபல்லதெறியானென்பதூஉம், சினமகுதியான் வேலிடை போந்ததறிந்திலனென்பதூஉம், பின்னும் போர்மேல் விரும்பினனென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. நூழிலாட்டு.* (௪)

விளக்கம்:—வீரனென்பான் தன் கையிலுள்ள ஆயுதமாகிய வேல் ஒன்றினைத் தன்மீது எதிர்த்து வந்த யானையின் மீது எறிந்து அதுபோதலும், மறுபடியும் தன்மீது எதிர்த்து வருகின்ற மற் றொரு யானையை வெல்வதற்கு மற்றொரு வேலினைத் தேடுபவன் தன் மார்பினிடத்தே பகைவரால் எறியப்பட்டுப் புதைந்து கிடந்த வேலைப் பார்த்து அதனைப் பிடுங்கி எறிந்து மகிழ்வான் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், வீரனென்பான் ஓர் முறை தன் கையிலுள்ள படை யெல்லாம் ஒழிபினும் அதற்காக அஞ்சாது

* நூழிலாட்டென்பது: —எறிந்தழிய படைபரிய—வெறிந்தமேல் பறித்தோச்சின்று,—வெண்பாமாலை, தும்பைப் படலம். 16.

தன் உயிர் இழப்பதையும் கருதாது தன் மார்பில் புதைந்து கிடந்த வேலினைப் பறித்து எய்வான் என்னும் குறிப்பால், போர் செய்கின்ற காலத்தில் தனக்குள்ள கோபமிகுதியால் தன் மார்பில் வேல் பாய்ந்ததும் அறியவில்லை யென்றும், போரின் மீதேயே விருப்பமுள்ளவன் என்பதையும் அறிகின்றோம். ஆதலால் புறமுதுகிடாது போரில் உயிரிழக்கும் வீரனே வீரனாவான் என்றும் 'இன்றுபோ நாளைவா என்றான்' என்று கூறியபடி இராவணன் அன்றுபோய் அன்றைய மறுதினமும் மற்றத் தினங்களிலும் போரினைச் செய்து கடைசியாகப் படைக்களத்தில் இறந்துவிட்டமையே வீரனுடைய தகுதியை நன்கு எடுத்துக் காட்டும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதப் போர்புரியும் வீரன் ஒருமுறை நின்ற இடத்து அசையாது யுத்தம் செய்தல் வேண்டும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

775. விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய வழித்திமைப்பி
ளோட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். விழித்த கண் = பகைவரை வெகுண்டுநோக்கியகண் — வேல்கொண்டு எறிய அழித்து இமைப்பின் = அவர் வேலைக்கொண்டெறிய அதற்காற்றாது அந்நோக்கையழித்து இமைக்குமாயின், — வன்கணவர்க்கு ஓட்டு அன்றோ = அது வீரர்க்குப் புறங்கொடுத்தலாம். எ-று.

அவ்வெகுளிநோக்கமீட்டலும் போரின்கண் மீட்சியெனக்கருதி அதுவுஞ் செய்யாரென்பதாம். (ரு)

விளக்கம்:—போரில் பகைவரைக் கோபித்துப் பார்த்த கண்ணானது அப்பகைவர் இவன்மீது கோபித்து வேல் ஒன்றினைக்கொண்டு எறிவாராயின அவ்வேலிற்கு ஆற்றாது பயந்து முன்பார்த்த கோபப் பார்வையை ஒழித்து இமைக்குமாயின், அவ்வித தகுதி வீரர்க்குப் புறங்கொடுத்தல் ஆகுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் நீர் முன் வினவியபடி இடம்விட்டு அசைதல் மாத்திர மல்லாமல் ஒருமுறை கோபித்துப் பார்த்த பார்வையினின்றும் விட்டு நீங்குதல் ஆகாதென்றும், பகைவர் எத்துணைத் தகுதியோடு கூடிய யுத்தங்களை நடத்தினும அதற்காக அஞ்சுதல் கூடாதென்றும், அவ்வஞ்சுதல் இமைகொட்டாது பார்க்கின்ற கோபப்பார்வை

கொண்ட கண் அஞ்சுதற்கு உரிய இமை கொட்டுமாயினும் அது வீரத்தன்மையாகா தென்றும் கூறுவதால் வீரனென்பான் யுத்தத்தில் நின்ற நிலையில் யுத்தம் செய்வான் என்பது பொருளாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "வீரனென்பான் ஒரு முறை ஓர் யுத்தத்தில் வெற்றியை அடைந்து நிற்பதிலேயே மகிழ்ந்து நிற்பனே? அன்றி ஆயுட்காலம் முழுவதும் போரினை விரும்புவனே?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

776. விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்குந்தன் னாளை யெடுத்து.

(பரி.) இ-ள். தன் நாளை எடுத்து = தனக்குச் சென்ற நாள்களையெடுத் தெண்ணி,—விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள் வைக்கும் = அவற் றுள் விழுப்புண்படாத நாள்களையெல்லாம் பயன்படாது கழிந்தநாளுள்ளே வைக்கும் வீரன். எ-று.

விழுப்புண் = முகத்தினும் மார்பினும் பட்டபுண். போர்பெற்றிருக்கவும் அது பெறாத நாள்களோடுங் கூட்டுமென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் உயிரஞ்சாமை கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம்:—வீரனென்பான் தனக்குச் சென்ற நாட்கள் இவை என்றெண்ணி அவ்விதமெண்ணிய நாட்களில் பெரிய கோர புண்ணினை அடையாத நாட்களையெல்லாம் பயனடையாமல் கழிந்த நாள்கள் என்று எண்ணுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் வீரனென்பான் தினந்தோறும் யுத்தத்தைச் செய்ய விரும்புவானென்றும், அவ்விதம் செய்யும் யுத்தத்தில் புறமுதுகு இடாமையால் முகத்தினும், மார்பினும் புண்ணினை அடைய விரும்புவானென்றும், தினந்தோறும் யுத்தம் செய்தும் தனக்கு அஞ்சி ஓடிப்போகின்ற வீரரோடு யுத்தம் செய்ததில் மகிழாது தன்னை எதிர்த்துப் போர்செய்து தன் முகத்தின்மீதும், மார்பின்மீதும் புண்படும்படியாக யுத்தம் செய்வதற்கே மகிழ்வானென்றும், அவ்விதம் புண்பட்ட நாள்களையே தன் ஆயுட்காலத்தில் பயன்பட்ட நாள்களென்று எண்ணுவானென்றும், ஏனைய நாட்கள் பயன்படாது ஒழிந்த நாள்களென்று வருந்துவா

னென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர் இத ஞல் வீரனென்பான் தன்மீது படும் காயத்திற்கு அஞ்சமாட் டான் என்பது அறிந்தோம். வீரன் ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்து வாழும் இன்பத்தில் விருப்பமில்லை போலும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

777. சுழலு மிசைவேண்டி வேண்டா வுயிரார்
கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து.

(பரி.) இ-ள். சுழலும் இசைவேண்டி வேண்டா உயிரார்=துறக்கத் துத் தம்மொடு செல்லாது வையத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் புகழைவேண்டி உயிர் வாழ்தலை வேண்டாத வீரர்—கழல் யாப்புக் காரிகை நீர்த்து=கழல் கட்டுதல் அலங்கார நீர்மையையுடைத்து. எ-று.

வையத்தைச சூழுமெனவே, அதன் பெருமை பெற்ரும். செயப் படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. சூழ்தல்=அகத்திடல். துறக்கமும் புகழும் எளிதி னெய்துவராகலின், ஆபரணமாவது அதுவே யென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—துறக்கமென்கின்ற தேவநாட்டிற்குத் தம்முடன் வாராது இவ்வுலகத்திலேயே பரவி நிற்கும் புகழினை விரும்பி உயிர் வாழ்தலை விரும்பாத வீரர் பாரினிடத்தே கழல் என்னும் வீரகண்டையைக் கட்டிக் கொள்ளுதல் அலங்காரத் தன்மை யுடை யதே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உலகத்துள் பொருள் தேடிச் செய்ய வேண்டுவன யாவும் செய்து இம்மைப் புகழையும், மறுமைப் போகத்தையும் அடைய விரும்பு வார் நெடுங்காலம் அவ்வொழுக்கத்தில் நின்று அதனைச் செய்ய வேண்டுமாதலால், அவ்விதம் வருந்தாது யுத்தகளத்தில் போர் வீரனாக நின்று உயிரைத் துரும்பென மதித்து இறந்து விடுகின்ற வீரன் இம்மைப் புகழையும், மறுமைப் போகமாகிய தேவ போகத் தையும் ஒருங்கே அடைந்து விடுகின்றான். ஆதலால், அவ்வித வீரச் செயலே தக்கதென்றும், அவ்விதம் உயிரைத் துரும்பாக மதிக்கும் வீரன் ஒருவனுக்குக் காலில் வீரகண்டை அணிவதும் வேண்டா மென்றும், அவ்விதம் அணிந்து கொள்வது அலங்காரத் தன்மை யுடையது ஆகுமே அன்றி வேறு பயனைத் தருவதில்லை என்றும்

அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித வீரர் தம் அரசன் ஏவியகாலத்து யுத்தத்தை அவன் சொல்லியவாறு செய்வரோ? அல்லது தம் மனம்போல் செய்வரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

778. உறினுயி ரஞ்சா மறவ ரிறைவன்
செறினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்.

(பரி.) இ-ள். உறின் உயிர் அஞ்சா மறவர் = போர்பெறிற் றம்முயிர்ப் பொருட்டஞ்சாது அதன்மேற்செல்லும் வீரர்—இறைவன் செறினும் சீர் குன்றல் இலர் = தம்மிறைவன் அது வேண்டாவென்று முனியினும் அவ்வீர மிகுதி குன்ருர். எ-று.

போர்பெற்றறியாமையின், அதுபெற்ருல் அரசன் றடுப்பினும் நில்லா ரென்பதாம். பிறரும் "போரெனிற் புகலும் புனைகழன் மறவர்" * என்றும் "புட்பகைக்—கேவா னாகலிற் சாவேம் யாமென—நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப" † என்றுங் கூறினர். (அ)

விளக்கம்:—யுத்தம் வருங்காலத்துத் தம்முயிரை இழந்து விடுவோம் என்று அஞ்சாமல் யுத்தத்தின் மீதே செல்லுகின்ற வீரர்கள் தம்முடைய தலைவனாகிய அரசன் யுத்தத்திற்குச் செல்லவேண்டாமென்று கோபிக்கினும் தம்முடைய வீரத்தில் குறையாது யுத்தத்திற்குச் செல்வார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், இவ்வீரரது ஆற்றலைக் கேட்ட மற்றைய அரசர்கள் படையெடுப்பதற்கே அஞ்சி நிற்பரென்றும், அவ்விதம் படையெடாதிருந்த அரசர் ஓர் காலத்தில் தம்முடைய படைச் செருக்கால் படை யெடுத்து வந்தாராயினும் அதைக் கண்ட வீரரானவர் 'நெடும் பொழுது யுத்தம் என்பதே இல்லாது வீணாள் கழித்தோம்; இப்போது யுத்தம் வந்துவிட்டது; இது நம்முடைய நன்னாளாகும்' என்றெண்ணி யுத்தத்திற்கு மகிழ்ச்சியோடு செல்வரென்றும், அவ்வாறு செல்லுங் காலத்து அரசன் வேண்டாமென்று கோபித்துத் தடுக்கினும் அதற்காக அஞ்சாது யுத்தம் பெற்றதையே மகிழ்ச்சியாகக் கொண்டு யுத்தத்திற்குச் செல்வரென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், நீங்கள் மேல் வினவியபடி வீரனென்பான்

* புறநானூறு, 31. † புறநானூறு, 68.

எக்காலத்தும் யுத்தத்தை விரும்ப வேண்டும் என்றும், அரசன் தடுக்கினும் யுத்தத்தில் உள்ள மகிழ்ச்சியால் யுத்தம் செய்யவேண்டு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "வீரனு வான் 'நான் இப்போரைச் செய்து முடிப்பேன்' என்று வஞ்சினங் கூறிச்சென்று வெற்றியடையாது இறப்பானாயின், அக்காலத்து உலகோர் அவனை இகழாது புகழ்வரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

779. இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்.

(பரி.) இ-ள். இழைத்தது இகவாமைச் சாவாரை = தாங்கூறின வஞ்சினந்தப்பாமற்பொருட்டுச் சென்று சாவவல்ல வீரரை—பிழைத்தது ஒறுக்கிற்பவர் யார்—அது தப்பியவாறு சொல்லி யெள்ளுதற்குரியார் யாவர்! எ-று.

இழைத்தல் = இன்னது செய்யேனாயின் இன்னனாகுகவெனத் தான் வகுத்தல். சொல்லியென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. வஞ்சினமுடிப்பான் புகுமுன்னே சாவினுந் தொலைவன்மையின், அது முடித்தாராவரெனச் சாதற்சிறப்புக் கூறியவாறு. (௯)

விளக்கம்:—தாம் கூறிய வஞ்சினம் தப்பாமற் பொருட்டு யுத்தத்திற்சென்று சாகவல்லவராகிய வீரரை அவ்வஞ்சினம் முடியாமல் அவர் இறந்ததைக்கூறி இகழ்ந்து பேசுபவர் யாவர் என்று இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. அதாவது, போர்க்களத்துச் சென்று 'என் பகைவனாகிய இவனை இவ்விதம் செய்யேனாயின் நான் ஒரு வீரனல்லன்' என்பது முதலாகப் பல சபத வார்த்தைகளைக் கூறி அவ்விதமே போரிற் சென்று தன் சபதத்தை முடிக்கக்கருதி அது முடிவதற்கு முன்னமே பகைவனால் இறப்பானாயினும், அவனிறத்தலால் சபதம் முடித்தவனாகவே உலகோர் கருதுவரே அன்றி, சபதம் முடியாமல் இறந்தான்' என்று யாரும் பழியார் என்றமையால் போரிற் சென்று யுத்தகளத்தில் இறப்பான் ஒருவன் புகழுக்கே உரியனாவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் சாதலால் உலகோர் புகழ்வர் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்வித வீரனை வைத்து ஆண்டவனாகிய அரசன் தன் போர்வீரர் தனக்காக இறந்தமை பற்றி எதுவாகக் கரு

துவான் என்பதையும் அறிய ஆசைப்படுகின்றோம் என்னலும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

780. புரந்தார்கண் ணீர்மல்கச் சாகிற்பிற் சாக்கா
டிரந்துகோட் டக்க துடைத்து.

(பரி.) இ-ள். புரந்தார் கண் நீர் மல்கச் சாகிற்பின் = தமக்குச் செய்த நன்றிகளை நினைந்து ஆண்டவரசர் கண்கள் நீர் மல்கும் வகை போரிடைச் சாவப்பெறின், — சாக்காடு இரந்து கோட்டக்கது உடைத்து = அச்சாக்காடு இரந்தாயினுங்கொள்ளுந் தகுதியையுடைத்து. எ-று.

மல்குதலாகிய இடத்து நிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்தின்மேலேறின்றது. கிளையழ இல்லிடை நோயால் விளிவார் பழவினைப்பயனேயெய்தலின், அடுத்தவினையாற் றுறக்கமெய்துஞ் சாதலே 'இரந்துகோட்டக்கதுடைத்து' என்றார். இவை நான்குபாட்டானும் உயிரோம்பாமை கூறப்பட்டது. (ய)

விளக்கம்:— தமக்குச்செய்த நன்றிகளை எண்ணி ஆண்ட அவ்வரசர்களது கண்களினின்றும் ஜலமானது பெருகி வழியும்படி யுத்தத்தினிடத்தே சாகக் கூடுமாயின், அவ்வித சாதலானது யாசித்தாயினும அடையும தகுதியுடையதாய் உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், யுத்தகளத்தில் தன்னுடைய அரசன்தான் செய்தவீரத்தன்மைக்காகத தன்னை நினைநது துக்கிக்கும்படிச் சாதலால் துறக்கமென்கின்ற தேவபோகத்தை அடைதல் கூடுமென்றும, அவ்விதமலலாது இல்லத்தினிடை இறப்போராகிய உலகத்தவர் நோய் முதலிய கொணடு இறத்தலால் அவர் செய்த முன் வினையின் பயன்படியே எதேனும பலனை அடைதல் கூடுமேஅன்றி, இவ்விதம வீரசொர்க்கத்தை அடைதற்கு இல்லையாதலால இவ்வித வீரசொர்க்கத்தை அடையும், யுத்தகளத்தில் சாகும்சாவினை ஒருவன் யாசித்தாயினும கொள்ளல் வேண்டுமென்பதால் இவ்வித வீரத்தன்மையே சிறந்ததென்றும அறிந்தோம என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இப்படைச்செருக்கு என்னும அதிகாரத்தால் வீரரின் தன்மை, அவர் உயிர் ஓம்பாது யுத்தகளத்தில் சாவும சாவினால் வரும் பயன் ஆகிய யாவுமறிந்தோம. இனி அரசனுக்குக் கூறிய அங்கங்கள் ஆறனுள் மிகுநது உள்ளதாகிய நட்பு என்பதையும கூறல்வேண்டும" என்னலும, ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

79. அதிகாரம்.

நட்பு.

(பரி.) இனி அப்படைபோல அரசனுக்கு வினையிடத்துதவுவதாய நட்பினை ஐந்ததிகாரம் விதிமுகத்தானும் பன்னிரண்டதிகாரம் எதிர்மறைமுகத்தானுங் கூறுவான்றொடங்கி, விதிமுகவதிகாரமைந்தனுள்ளும் முதற்கண் நட்புக் கூறுகின்றார். அஃதாவது இன்னதென்பதூஉம் அதிகாரமுறைமையும் இதனுள் விளங்கும்.

விளக்கம் :—அதாவது, இனி மேற்கூறிய படையின் தகுதியைப் போல் அரசனுக்கு அவன் செய்யும் தொழிலிடத்து உதவுவதாகிய நட்பு என்பதனைக் கூற ஆரம்பித்து, ஐந்து அதிகாரங்களால் அந்நட்பினைச் செய்யவேண்டும் விதம் இதுவென்று விரித்துக்காட்டியும், பன்னிரண்டு அதிகாரங்களால் இவ்விதம் செய்தலாகாதுவென்று விலக்கிக்காட்டியும சொல்லவேண்டி ஆரம்பித்து முதலில் விதிமுகமாயுள்ள ஐந்து அதிகாரங்களுள் முதலாவதாகிய நட்பு என்பதனைக் கூறுகின்றனர். அந்நட்பாவது இது என்பதும், படைச செருக்கினுக்குப் பிறகு ஏன் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும இவ்வதிகாரத்தினுள் விளங்குமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "நட்பென்பது அரசனுக்குக் கூறி இருக்கினும உலகத்தோர் யாவர்க்கும அதனினும் சிறந்ததில்லை என்று பலர் கூறக்கேட்டிருக்கின்றோம். அவ்வித நட்பினை நன்கு விளக்கல வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

781. செயற்கரிய யாவுள நட்பி னதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு.

(பரி.) இ-ள். நட்பின் செயற்கரிய யாஉள=நட்புப்போலச் செய்துகோடற்கரிய பொருள்கள் யாவையுள!—அதுபோல் வினைக்கு அரிய காப்பு யாஉள=செய்துகொண்டால் அதுபோலப் பகைவர் செய்யும் வினைக்குப புகற்கரிய காவலாவன யாவையுள! எ-று.

நட்புச்செய்தற்காவாரைப் பெறுதலும் பெற்றாற் செய்யுமுபாயமும் செய்தாற் றிரிபின்றி நிற்றலுமுதலிய அரியவாகலின் நட்பிற் செயற்கரியன வில்லையென்றும, செய்தாற் பகைவரஞ்சி வினைதொடங்காராகலின் அது போல வினைவாராமைக்கு அரிய காவலில்லையென்றுங் கூறினர். நட்புத்தான்

இயற்கை செயற்கையென இருவகைப்படும். அவற்றுள் இயற்கை பிறப்பு முறையானுய நாடும் தேயமுறையானுய நாடுமென விருவகைப்படும். அவற்றுண் முன்னையது சுற்றமாகலின் அது சுற்றந்தழாலினடங்கிற்று; ஏனையது பகையிடையிட்ட தேயத்ததாகலின், அது துணைவலியென வலியறிதலுளடங்கிற்று. இனி ஈண்டுச் சொல்லப்படுவது முன்செய்த வுதவிபற்றிவருஞ் செயற்கையேயாகலின், அதன் சிறப்பு இதனாற் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—நட்பினைப்போலே செய்து அடையக்கூடிய பொருள்கள் எவையேனும் உளவோ? அந்நட்பினைப் போல் ஒருவனுக்குப் பகைவர் செய்யும் தீங்காகிய வினையைத் தடுக்கற்கு உரிய அரியகாவல் எவையேனும் உளவோ? என்று இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. அதாவது, நட்பினைச் செய்யவேண்டுமாயின் நட்பிற்கு உரியாரைப் பெறுதல் மிகுதியும் அருமையென்றும், அவ்விதம் பெறினும் அந்நட்பினைச் செய்யும் உபாயத்தை அறிதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் உபாயம் அறிந்து செய்யுங்காலத்து அந்நட்பானது மாறுபாடு அடையாது நிற்கவேண்டுமென்றும் அறிகின்றோமாதலால், முதலில் நட்பினைச் செய்வது மிக அருமையென்றும், அந்நட்புத்தான் கைகூடிவிடுமாயின் அதைக் கொண்ட ஒருவனைக் கண்டகாலத்து அவன் பகைவர் மிகப் பயந்தவராய் அவன் மீது பகைகொண்டு எதிர்க்கமாட்டாரென்றும், ஆதலால் நட்பைப்போல் பகைவரைத் தடுக்கும் காவல் வேறொன்றுமில்லை யென்றும அறிகின்றோம். அன்றியும் அவ்வித நட்பு இயற்கை நட்பென்றும், செயற்கை நட்பென்றும இரண்டு விதப்படும அவ்விரண்டனுள் இயற்கையாக அமைந்த நட்பானது ஒருவருக்கொருவர் சாதியால் உண்டாவதும், தேசமுறையால் உண்டாவதும் ஆக இரண்டு விதப்படும். இவ்விதம் சாதியும், சுற்றமும் ஆகியவற்றால் உண்டாகிய நட்பினை முன்னமே "சுற்றந்தழால்" என்று அரசனுக்குக் கூறிய அரசியலுள் ஐம்பத்து மூன்றாமதிகாரமாக வைக்கப்பட்டு உள்ளதால் அவ்வித நட்பு அதனுள் அடங்கிற்று. இனி தேசமுறையால் உண்டாகும் நட்பானது பகைவர் எதிர்த்த காலத்து உண்டாகின்றதாதல் பற்றி அது வலியறிதல் என்னும நாற்பத்தெட்டாம் அதிகாரத்துள் "துணை வலியென"க் கூறியதாயிற்று. ஆகவே இயற்கை அல்லாது முன்செய்த உதவி ஒன்றினையே எண்ணி

வரும் செயற்கை நட்பினையே ஈண்டுச் சொல்லுகிறுரென்றும் அவ்வித செயற்கை நட்பினையே இத்திருக்குறள் நமக்கு அறிவிக்கின்றதென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர் "நட்பைப்போல் சிறப்புடையது வேறென்றில்லை என்று அறிகின்றோம். அவ்வித சிறப்பாகிய நட்பினைச் செய்து கொள்வதற்கு எவ்வித காரணம் கொண்டு செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

782. நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு.

(பரி.) இ-ள். நீரவர் கேண்மை பிறை நிறை நீர=அறிவுடையார் நட்புக்கள் பிறைநிறையுந் தன்மைபோல நாடோறு நிறையுந்தன்மையவாம்,—பேதையார் நட்பு மதிப்பின் நீர=மற்றைப்பேதைமையுடையார் நட்புக்கள் நிறைந்த மதி பின் குறையுந்தன்மைபோல நாடோறுங்குறையுந் தன்மையயாம். எ-று.

'நீரவர்' என்றார் இனிமைபற்றி கேண்மை, நட்பென்பன ஒருபொருட்கிளவி. செய்தார்க்கு பன்மையான் நட்பும் பலவாயின. அறிவுடையாரும் அறிவுடையாருஞ் செய்தன முன்சுருங்கிப் பின்பெருகற்கும், பேதையாரும் பேதையாருஞ்செய்தன முன்பெருகிப் பின் சுருங்கற்குங் காரணம் தம்முண் முன்னறியாமையும் பின்னறிதலுமாம். (௨)

விளக்கம் :—அறிவுடையார் செய்கின்ற நட்புக்கள் வளர்பிறைச் சந்திரன் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாகச் சேர்ந்து நிறைவதுபோல் நாள்தோறும் நிறையும் தன்மையுடையனவாய் இருக்குமென்றும், அவ்விதம் அல்லாது அறிவில்லாத பேதையர் செய்யும் நட்புக்கள் பூரணச்சந்திரன் பின் ஒவ்வொரு கலையாக ஒவ்வொருநாளும் குறைந்து போவதுபோல் தினந்தோறும் குறைந்து கொண்டேவரும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவுடைய பெரியோர் முதலில் நட்புக்கொள்வதற்கு முன் நட்புக் கொள்வதற்கு உரியாரைத் தெரிந்து நட்பினைச் செய்வர் ஆதலால் முதலில் ஒவ்வொரு குணங்களாக ஒருவருக் கொருவர் ஆய்ந்து அறிந்தபிறகு நட்பினைப் பலப்படுத்துவரென்றும், அவ்வித நட்பு பிறைச் சந்திரன்போல் வளர்ந்து பயன் தருமென்றும், அவ்விதம்

அறியவேண்டுவனவற்றை அறியும் அறிவில்லாத பேதையார் நட்புச் செய்யத் தொடங்குவாராயின் ஒன்றும் ஆராயாமல் பூரணச் சந்திரனைப்போல் முழுநட்பு முதலிலேயே கொள்வரென்றும், பிறகு ஒன்று கூடி எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவிக்க ஆரம்பித்து குற்றங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத்தோன்ற நாளுக்கு நாள் சந்திரன் தேய்ந்து போவதுபோல் அவ்வித நட்புத் தேய்ந்து பின்னர் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடுமென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால் அறிவுடைமையோடு கூடிச்செய்கின்றநட்பே நட்பென்றும், அவ்விதமல்லாத நட்பு நட்பாகாதென்றும் அறிந்தோம். இதனை,

"கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மை யெஞ்ஞான்றுங்
குருத்திற் கரும்பு தின்றற்றே—குருத்திற்
கெதிர் செலத் தின்றன்ன தகைத்தரோ வென்று
மதுர மிலாளர் தொடர்பு."

என்னும் நாலடிச் செய்யுளாலும் அறிதல்கூடும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அறிவுடையார் ஒருவருக்கொருவர் செய்த நட்புப் பிரியாது இருப்பதற்குக் காரணம் ஏன்னை?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

783. நவிறொறு நூனயம் போலும் பயிறொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். பண்பு உடையாளர் தொடர்பு பயிறொறும் = நற்குணமுடைய மக்கள் தம்முட்செய்த நட்புப் பயிலுந்தோறும் அவர்க்கின்பஞ் செய்தல்—நூல் நவிறொறும் நயம்போலும் = நூற்பொருள் கற்குந்தோறுங் கற்றார்க் கின்பஞ் செய்தலை யொக்கும். எ-று.

நயத்தினைச் செய்தலான், நயமெனப்பட்டது. இருமையினும் ஒருகாலைக் கொருகால் மிகுமென்பதாம். இவை யிரண்டுபொட்டானும் அச்சிறப்பிற் கேது கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—நல்ல குணமுடைய மக்கள் தமக்குள் செய்த நட்பானது பழகும்தோறும் அவர்க்கு இன்பத்தைச்செய்தல், நூலில் உள்ள பொருளைப் படிக்கும்தோறும் படிப்பார்க்கு இன்பம் செய்தலை ஒத்திருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது,

பழகும்தோறும் பழகும்தோறும் நட்பு மிகுதியால் ஒரு காலைக்கு ஒருகால் மிகுந்து வருமென்றும், அவ்விதம் மிகுதலால் உண்டாகும் இன்பமானது, நூல்களைக்கற்று அதனாலாகிய பயனை அடைய விரும்பிய ஒருவன் மேலும் மேலும் கற்குந்தோறும் கற்குந்தோறும் பொருளின் இன்பமானது எவ்விதம் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றதோ அதுபோல் அதிகரிக்கும் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் நட்புக்கொண்டு இன்பமடைகின்ற இருவருள் ஒருவர் ஏதேனும் தவறிப்போவாராயின் மற்றொருவன் குற்றம் செய்தவனோடு மகிழ்தல் வேண்டுமோ? அல்லது அவனுக்குப் புத்தி புகட்டல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

784. நகுதற் பொருட்டன்று நட்டன் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு.

(பரி.) இ-ள். நட்டல் நகுதற்பொருட்டன்று=ஒருவனோ டொருவன நட்புச் செய்தல் தம்முணகுதற்கியைந்தன சொல்லி நகையாடற் பொருட்டன்று,—மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு=அவர்க்கு வேண்டாத செய்கை யுளதாயவழி முற்பட்டுக் கழறுதற்பொருட்டு. எ-று.

பழியும் பாவமுந் தருஞ்செய்கை துன்பமே பயத்தலான் வேண்டப்படுவ தன்மையின் அதனை 'மிகுதி' என்றும், அதுசெய்தற்கு முன்னே மீட்டல் வேண்டுதலின் 'மேற்சென்று' என்றும், இன்சொற்கு மீளாமையின் 'இடித்தற்பொருட்டு' என்றுங் கூறினார். இதனான் நட்பின் பயன் கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம்:—ஒருவனோடொருவன் நட்புக்கொள்ளுதல் ஒருவன் குற்றம் செய்தால் மற்றொருவனும் குற்றம் செய்தவனோடு சேர்ந்து தங்கள் தங்களுக்கு இசைந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி நகைப்பதற்கு அன்று என்றும் ஒருவனிடம் குற்றம் கண்டவிடத்து அவன் கூறாமலிருக்கினும் மற்றொருவன் தானே முந்தி அவன் செய்த குற்றத்தைச் சொல்லி இடித்துப் புத்தி கூறல்வேண்டு மென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நட்புக்கொண்ட ஒருவன் தன் நண்பன் ஏதேனும் பழியும் பாவமும் தருகின்ற செய்கையைச் செய்வானாயின், பலரால் வேண்டப்படாத அவ்வித அதிக்

கிரமச் செயல்களைச் செய்வதற்கு எண்ணிய காலத்து எண்ணிய அச்செய்கை முடிவதற்கு முன்னே விரைந்து சென்று அவனைப் பழியினின்றும், பாவத்தினின்றும் மீட்டல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் மீட்க எண்ணி புத்தி புகட்டும் காலத்து இனிய சொற்களுக்குப் பெரும்பான்மையும் இணங்கி மீளானாதலால் வன்சொல் கூறிப் புத்திபுகட்டித் திருப்புதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நட்புக் கொள்வதாலாகிய பயன் இதுவென்று அறிந்தோம். இனி நட்புக்கொள்வதற்கு எது காரணமாக வுள்ளது ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

785. புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா
னட்பாங் கிழமை தரும்.

(பரி.) இ-ள். புணர்ச்சி பழகுதல்வேண்டா = ஒருவனோடொருவன் நட்பாதற்குப் புணர்ச்சியும் பழகுதலுமாகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லை,— உணர்ச்சிதான் நட்பாம் கிழமை தரும் = இருவர்க்குமொத்தவுணர்ச்சிதானே நட்பாமுரிமையைக் கொடுக்கும். எ-று.

புணர்ச்சி = ஒருதேயத்தாராதல்; "இன்றேபோல்கநம் புணர்ச்சிதானே"* என்றதும் அதனை. பழகுதல் = பலகாற் கண்டுஞ் சொல்லாடியும் மருவுதல். இவ்விரண்டுமின்றிக் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சியொப்பின், அதுவே உடனுயிர்நீங்கு முரிமைத்தாய நட்பினைப் பயக்குமென்பதாம். †நட்பிற்குப் புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சியொத்தலென்னுங் காரணமூன்றனுள்ளும் பின்னது சிறப்புடைத்தென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. (௫)

விளக்கம் :—உலகத்தில் ஒருவனோடொருவன் நட்பினைச் செய்வதற்குப் புணர்ச்சியும், பழகுதலும் ஆகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லையென்றும், அந்நட்புக்கொண்ட இருவருக்கும் , உள்ள சமானமாகிய உணர்வே நட்பு ஆகக்கூடிய உரிமையை உண்டுபண்ணும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நட்புக்கொள்ளுபவர் ஒரு தேயத்தாராகவும், பலமுறை கண்டு பேசிப் பழகுகின்ற பழக்கமுடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டுவதில்லை என்றும், இருவர்க்கும் ஒத்த அறிவே அந்நட்பினை அதிகரிக்கச் செய்

* புறநானூறு; 58. † புறநானூறு, 217.

இன்றதென்றும், ஆதலால் நட்புச் செய்வதற்கு வேண்டுவனவாகிய புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சி ஒத்தல் என்னும் மூன்று காரணங்களுள் உணர்ச்சி ஒத்தலே சிறப்புடையதாதலால் அதுவே போதுமானது என்றும் அறிகின்றோம். அன்றியும், இதனைப் புறநானூறு ஐம்பத்தெட்டாவது செய்யுளில் "பெரும்திருமான் வளவன்" என்னும் வளவன் என்னும் சோழனும், "பெருவழுதி" என்னும் பாண்டியனும் ஆகிய இருவரும் நட்புக் கொண்டிருந்தகாலத்து அவ்விருவரையும் நோக்கிக் கூறியது போல் "உம்முடைய புகழ் நெடுங்காலம் இருப்பதாக, நீங்கள் ஒருவர் ஒருவர்க்கு உதவி செய்வீராக! நீங்கள் இப்போது கூடியுள்ள நட்பினின்றும் வேறுபடாது இருப்பீராயின் இவ்வுலகமானது உங்கள் கையகத்தே தவறாமல் கிடைக்கும். ஆதலால் நல்லனவும், நியாயமுடையனவும், ஒழுக்கமுடையனவும் ஆகிய நீதியையும், அன்பினையும் உடைய மனமுடையவராகிய உங்களைப் பிரித்து விடுதற்குச் சூழ்ண்டு வருகின்ற பகைவரது பயனற்ற மொழிகளைக் கேளாமல் இன்றிருப்பதுபோல் இந்நட்பு என்று மிருத்தல் வேண்டும்" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 'இன்றேபோல்கநும் புணர்ச்சி' என்று கூறும் ஒரு தன்மையாயிருக்கும் புணர்ச்சி ஒன்றினையே கூறியதாயிற்று. அதுவன்றியும் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் போல உடலினின்றும் உயிர் நீங்கும் வரையில் நட்புமிருக்கும் என்று கூறுவதால் இவ்விருவர்க்கும் உள்ள நட்பின் சரிதையை ஈண்டுக் கூறுவோம்.

உறையூரைத் தனக்கு ராஜதானியாகக் கொண்டு ஆண்ட கோப்பெருஞ்சோழனென்பான் பிசிராந்தையார் என்னும் ஓர் புலவர்க்கு உயிர்த்தோழனாக இருந்தானென்றும், இச்சோழன் தன் பிள்ளைகள் இருவரும் தன்னோடு பகைகொண்டு போர்செய்ய வந்தகாலத்து பில்லாத்தூர் எற்றியனால் சமாதானம் செய்யப்பட்டு இருந்தானென்றும், இவ்வித மிருந்தவன் பாடும் தொழிலில் வல்லவனாய் இருந்தமையாலும் நில்லாப்பொருளின் உண்மை நிலையினை உணர்ந்தவனாதலாலும், தனக்கிருந்த எல்லாவற்றையும் துறந்து வடக்குச் சென்று இருந்து உயிரை நீப்பதற்கு ஆயத்தமாய் இருந்த காலத்துத் தன்னுடன் உயிரை விடுவதற்கு வந்த பொத்திபாரென்னும்

மற்றொரு நண்பினரை "நீவிர் மகன் பிறந்தபின் வருக" என்று கூறித் தன் உயிர் நீத்து நின்றானென்றும், இவ்விதம் வடக்குச் சென்று துறவுபூண்டு உயிர் நீத்தான் என்று கேள்விப்பட்ட பிசிராந்தையார் என்ற புலவரும் உடனே உயிரை நீத்தனர் என்றும் அறிகின்றோம். அதுவன்றியும், சோழன் மந்திரியாராகிய சீனக்க முதலியாரும், பொய்யா மொழிப் புலவரும் கொண்டிருந்த நட்பே உணர்ச்சி ஒத்ததற்கு ஓர் உதாரணமாகும். அது என்னையோ வெனில்? பொய்யா மொழிப் புலவர் தம் நாடுவிட்டுப் பாண்டிநாட்டிற்குச் சென்று அங்கு மறைந்த சங்கத்தை மறுபடியும் நிறுத்த வேண்டி முயற்சித்தும் அது பயன்படாமற் போகவும், பின்னர் சோழநாட்டிற்குச் சென்று அங்கு அக்காலத்துச் சோழன் பிரதம மந்திரியாக இருந்த சீனக்க முதலியாரை நட்பினராகப் பெற்று அவருடன் வசித்திருந்த காலத்து ஓர் நாள் மந்திரியார் புலவரோடு தம் மஞ்சத்தில் படுத்துக்கொண்டு பேசி இருக்கவும், அவ்விதம் பேசி இருந்த காலத்து அரசனால் அழைக்கப்பட்ட மந்திரியார் போய்விடவும் மஞ்சணையில் படுத்துப் பேசிய புலவர் பெரும பொழுது காத்திருந்து அதன்மீதே உறங்கி விடவும், அது அறியாத முதலியார் மனைவியார் தம் தலைவரது படுக்கையாதலால் தலைவரே பள்ளிகொண்டு உள்ளார் என்று எண்ணினவராய் அப் படுக்கையிற் சென்று படுத்துக் கொண்டனர். பின்னர் மந்திரியார் தம்முடைய தொழில் முடிந்தவுடன் நடுராத்திரியில் மஞ்சணையில் வந்து பார்த்த காலத்து இருவரும் படுத்திருப்பதைக் கண்டு 'செல்லக்கிடமின் செல்லக்கிடமின்' என்றுகூறி அவ்விருவருக்கும் நடுவில் உறங்கினரென்றும், இதை எவ்விதமாகவோ அறிந்த அரசன் புலவர்மீது ஐயம்கொண்டு அவரை அழைத்து 'இவ்விதம் ஓர் படுக்கையில் மூவரிருத்தல் கூடுமோ?' என்று கேட்டலும், பொய்யா மொழியார்,

"தேமொழியார் செவ்விளநீர் உண்ணாப் பழி சுமப்பார்
நாரியார் தாமறிவர் நாமவரை நத்தாமை
மேகமவாய் பொன்சொரியும் கொல்லி மலை நன்னாடா
ஊமைவாய் மூட உலை மூடியில்லையே!"

என்னும் செய்யுளைக்கூறி அரசனை மகிழ்வித்தனர். பின்னர் ஒருகால் அவர் மந்திரியாரை விட்டு மற்றோர் ஊர்க்குச் சென்றிருந்த காலத்து, மந்திரியார் உயிர் நீங்கினர் என்று கேள்விப்பட்டு ஓடோடியும் வருதலும், அக்காலத்து மந்திரியார்க்குச் செய்யவேண்டுவனவாகிய ஈமைக்கிரியைகளை யெல்லாம் செய்து திரும்புகின்ற சோழனவன் இவர் ஓடி வருவதைக்கண்டு 'புலவீர்! நீவிர் எற்றுக்கு ஓடுகின்றீர்!' என்னலும், 'என்னுயிர்த் தோழனிறந்தான்; அவனோடு இறப்பதற்குச் செல்லுகின்றேன்.' என்று கூறினர். அதுகேட்ட அரசன் 'புலவீர்! மந்திரியார் இறந்தாலென்ன? அரசனாகிய யான் இருக்கின்றேன்; என்னுடன் வாழ்தல் கூடும்' என்னலும், பொய்யாமொழியார்,

"வாழி சோழ என்வாய் மொழி கேண்மோ
ஊழி நிலவெரி மாளிகையின் வயின்
கட்டிளம் கணவன் நவின் பெரு சேக்கை
என்றறி மனைவி நெடிது துயில் கொள
'செல்லக் கிடமின்' எனக்கிடம் தருகெனச்
சொல்லிய நண்பன் தனிச் செல்பவனோ
யானு மேகுவன் நற்றுணை அவர்க்கே!"

என்று கூறிச் சுடுகாட்டிற்குச் சென்று அங்கு மனைவியோடு எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற சீனக்க முதலியாரை நோக்கி,

"அன்று நீ செல்லக் கிடவென்றாய் ஆயிழையோடு
இன்று நீ வானுலக மேறினாய்—மன்றல் கமழ்
மானொக்கும் வேல்விழியார் மாரனே கண்டியூர்
சீனக்கா செல்லக்கிட"

என்னும் வெண்பாவைப் பாடுதலும அவ்விரண்டு தேகங்களும் பிரிந்து நடுவில் இடம் விடக்கண்டு நடுவில் படுத்து உயிர் துறந்தனர். ஆதலால், உணர்ச்சி ஒன்று மாத்திரம் ஒத்திருக்குமாயின் அந்நட்பானது எக்காலத்தும நீங்காததென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் நட்புக் கொண்டு நடுவில் அந்நட்பினின்றும் நீங்குவது எக்காரணம் பற்றி?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

786. முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
அகநக நட்பது நட்பு.

(பரி.) இ-ள். முகம் நக நட்பது நட்பு அன்று=கண்டவழி அகமொழிய முக மாத்திரமே மலரும்வகை நட்குமது நட்பாகாது;—நெஞ்சத்தகம் நக நட்பது நட்பு=அன்பால் அகமும் மலர நட்குமதே நட்பாவது எ-று.

நெஞ்சின்கணிகழ்வதனை 'நெஞ்சு' என்றார். இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. இதனால் இரண்டும் ஒருங்கே மலரவேண்டுமென்பது பெற்றாம். (சு)

விளக்கம்:—அன்பின் மிகுதியால் மனமும் மலரும்படி நட்புக் கொள்வதே நட்பாகுமென்றும், அதுவன்றிக் கண்ட இடத்தே அகத்தில் அன்பு கொள்ளாது புறத்தில் முகம் மாத்திரம் மலர்ந்து நட்புக்கொள்வது நட்பு ஆகாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நீங்கள் மேல் வினவியபடி அகமும், முகமும் ஒன்று படும்படி அன்புகொண்டு நட்புக் கொண்டவர் எக்காலத்தும் விடாத நட்பினராய் இருப்பரென்றும், அவ்விதமல்லாது மனத்தில் சிறிதும் அன்பில்லாது பொய்ம்மையாக நடித்து அன்பு கொண்டவர்போல் முகத்தை அலர்த்திக் காண்பிப்பவர் நட்பானது நெடுநாள் நில்லாது பிரிந்து போகுமென்றும அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் முகமும் அகமும் ஒன்றாக அன்புகொண்டு நட்புக்கொண்டால் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வித உபகாரத்தைச் செய்துகொள்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

787. அழிவி னவைநீக்கி யாறுய்த் தழிவின்க
ணல்ல லுழப்பதா நட்பு.

(பரி.) இ-ள். அழிவினவை நீக்கி ஆறு உய்த்து=கேட்டினைத் தருந் தீநெறிகளைச் செல்லுங்கால் விலக்கி ஏனை நன்னெறிகளைச் செல்லாங்காற் செலுத்தி—அழிவின்கண் அல்லல் உழப்பது நட்பாம்=தெய்வத்தாற் கேடுவந்துழி அது விலக்கப்படாமையின் அத்துன்பத்தை உடனனுபவிப்பதே ஒருவனுக்கு நட்பாவது. எ-று.

ஆறெனவருகின்றமையின், அழிவினைத் தருமவை யென்றெழிந்தார். "தெருண்டவறிவினவர்" *என்புழிப்போல இன்சாரியை நிற்க இரண்ட

* நாலடியார், இரவச்சம், 1·

னுருபு தொக்கது. இனி நவையென்று பாடமோதி, அதற்குப் போரழிவி னுஞ் செல்வவழிவினும் வந்த துன்பங்களென்றும், அழிவின்க ணென்ப தற்கு யாக்கை யழிவின்கணென்றும் உரைப்பாரு முளர். (எ)

விளக்கம்:—நட்புக்கொண்ட ஒருவன் அவனுக்குக் கேட்டினைத்தருகின்ற தீயவழிகளில் செல்லுவானாயின் அவ்வாறு செல்லாது அவனை விலக்கி அத்தீயவழிகளுக்கு மாறாகிய நல்லவழிகளில் செலுத்தியும், ஊழ்வலியால் அவனுக்குக் கேடு சம்பவித்த காலத்து அவ்வித கேட்டினை நட்பாயினவன் விலக்குவது கூடாதாதலால் அக்கேட்டால்வரும் துன்பத்தைத் தானும் அனுபவித்து நிற்பதே ஒருவனது நட்பின் செயலாகும் என்றும இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உண்மை நட்புக்கொண்ட ஒருவன் தன் நண்பனுக்கு நல்லறிவு ஊட்டியும், நீதியல்லாத வழிகளில் செல்லாமல் தடுத்தும், நீதியானவைகளை செய்யும்படிச் செய்தும், தன் நட்பினனது ஊழ்வலியால் தீமையை அனுபவிக்க நேரின் அதனைத் தானும் உடன் அனுபவித்தல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம். அன்றியும், இதனை இராமாயணத்தில் இராவணனுக்குப் புத்திகூறிய கும்பகர்ணனிடத்தும், பாரதத்தில் துரியோதனனுக்குப் புத்திகூறிய பீஷ்மன், துரோணன் முதலியவர்களிடத்தும் காணுதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தன் நட்பினனுக்கு வந்த துன்பத்தைத் தடுக்கும் காலத்து மிக விரைந்துசெய்தல்வேண்டுமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

788. உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு.

(பரி.) இ-ள். உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல=அவையிடை ஆடைகுலைந்தவனுக்கு அப்பொழுதே கைசென்றுதவி அவ்விளிவால் களையுமாறு போல,—ஆங்கே இடுக்கண் களைவது நட்பாம்=நட்டவனுக்கு இடுக்கண் வந்துழி அப்பொழுதே சென்றுதவி அதனைக்களைவதே நட்பாவது. எ-று.

அற்றங்காத்தற்கட் கை தன்மனத்தினுமுற்படுதலின், அவ்விரைவு இடுக்கண்களைவுழியும் அதற்கொத்த தொழிலுவமையினும் வருவிக்க. உடையவன் றொழில் நட்பின்மேலேற்றப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—சபையினிடத்தே நின்ற ஒருவன் உடுத்தி இருந்த ஆடை அவிழ்ந்து கீழேவிழநேருமாயின், நேர்ந்த அப்பொழுதே அவ்வுடுக்கை இழந்த அவனது கையானது சென்று அவிழ்ந்த வஸ்திரத்தை உடுத்தி அவனுக்கு அவமானத்தை நீக்குவதுபோல், தன்னிடத்து வந்து நட்புக்கொண்டவனுக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்துத் துன்பம் வந்த அப்பொழுதே போய் உதவி அத்துன்பத்தினை நீக்குவதே நட்பென்று சொல்லப்படுவது என்று இத்திருக்குறள் கூறாநின்றது. ஆதலால், ஆடையிழந்தவனுக்கு வந்த அவமானத்தினை அவன் கையானது அவன் மனத்திற்கும் முன் சென்று தடுப்பதற்கு அவ்வாடையைக் கட்டுகின்றதோ அதுபோல் மனத்தினும் விரைந்து சென்று தன் நட்பினன் துன்பத்தை நீக்க முயலல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் விரைந்து துன்பத்தை நீக்குவது எது? எதைக் கருவியாகக் கொண்டு நீக்குதல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

789. நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற் கொட்பின்றி
ஒல்லும்வா யூன்றும் நிலை.

(பரி.) இ-ள். நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனின் = நட்பினுக்கு அரசிருக்கையாதெனின்,—கொட்பு இன்றி ஒல்லும்வாய் ஊன்றும் நிலை = அஃது எஞ்ஞான்றும் திரிபின்றி இயலுமெல்லை யெல்லாம் அறம்பொருள்களிற் றளராமைத் தாங்குந் திண்மை. எ-று.

ஒருஞான்றும் வேறுபடாது மறுமையிம்மைகட்கு உறுதியாய அறம் பொருள்களிற் றளர்ந்துழி அத்தளர்ச்சி நீக்கி அவற்றின்கணிறுத்துதற்கு மேல் ஒரு செயலுமின்மையின், அதனை நட்பிற்கு முடிந்தவெல்லை யென்றார். (க)

விளக்கம்:—நட்பிற்கு அரசிருக்கைபோன்ற முதன்மையாவது எது எனின்? அந்நட்பானது எக்காலத்தும் சிறிதும் வேறுபாடு இல்லாது செல்லும் இடங்களிலெல்லாம் கூடிய அளவு அறம், பொருள்களில் தளராது இருக்கும் வண்ணம் தாங்குகின்ற வன்மை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நட்பிற்கு முடிந்த எல்லையாவது ஒரு காலத்தும் சிறிதும் வேறுபடாது இருப்

பதற்கு அறம், பொருள்களில் தன் நட்பினனுக்குக் குறைவு வந்த காலத்து அக்குறைவை நீக்கும்படி அறத்தின் வழி நிற்கச் செய்தும், பொருள்களில் தளர்ச்சிவந்த காலத்துப் பொருளை உதவியும அவன் அடையவேண்டிய இமமைப் புகழையும், மறுமை வான உலகத்தையும் அவனை அடையச் செய்வது நட்பின் முடிந்த எல்லை என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "நட்புக்கொண்ட ஒருவருக்கொருவர் தம் நட்பின் மிகுதியைப்பற்றி மற்ற ஒருவரிடத்தும புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

790. இனைய ரிவரெமக் கின்னம்யா மென்று
புனையினும் புல்லென்னு நட்பு.

(பரி.) இ-ள். இவர் எமக்கு இனையர் யாம் இன்னம் என்று புனையினும் = இவர் நமக்கித் துணையன்பினர் யாமிவர்க்கித் தன்மையமென்று ஒருவரை யொருவர் புனைந்து சொல்லினும், — நட்புப் புல்லென்னும் = நட்புப் புல்லி தாய்த் தோன்றும். எ-று.

இவர்க்கென்பது வருவிக்கப்பட்டது. தாம் அவரொன்னும் வேற்றுமை யின்றி வைகதுப் புனைந்துரைப்பினும் வேற்றுமையுண்டாமாகலின், நட்புப் புல்லென்னுமென்றார். இவை மூன்றுபாட்டானும் நட்பினதிலக்கணங் கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம் :— நட்புக்கொண்டவர் தம் நட்பு இத்துணைத் தகுதியுடையது என்று பிறர் அறியவேண்டி ஒருவருக் கொருவர் எதிரெதிராக இருந்து கொண்டு 'இவர் நமக்கு இவ்வளவு பெரியதோர் அன்பினை உடையவர்; நாம் இவர்க்கு இவ்வித தன்மையினை உடையோம்' என்று ஒருவரை ஒருவர் அலங்கார வார்த்தைகளால் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளின், அவ்வித நட்பு அற்பமாகவே காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், உண்மை நட்புக்கொண்ட நட்பினர் இவரொன்றும் நாமென்றும் வேறுபடுத்திக் கூறிய சொற்களாலேயே, எவ்வளவு வேறுபடாதசொற்களால் தம்மைப் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளினும், வேறுபாடாகக் காணப்பட்டு நட்பின் உறுதியை உண்டாக்காதென்

றும், வேறுபாடு அற்று ஒருவருக்கொருவர் எதிரே புகழாது இருப்பதே உண்மை நட்பென்றும் அறிந்தோம். இதனை,

" ஆசானைக் காணுமிடத்து அன்பாரவே துதித்தல்
நேசனையு மப்படியே வாச மனையாளைப்
பஞ்சணையில் மைந்தரை நெஞ்சில், வினை
யாளை வேலை முடிவில்."*

என்றபடி, உண்மை அன்பு கொண்ட நட்பினர் ஒருவருக்கொருவர் நேரே புகழாது, ஒருவர் இல்லாத இடத்தில் மற்றொருவர் அன்பு மிகுந்து மனத்தால் துதித்தல் வேண்டுமே அன்றி நேரே புகழ்ந்து கொள்ளுதல் கூடாதென்றும, அவ்வாறு புகழ்ந்தால் அது நட்பு ஆகாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், " இவ்வதிகாரத்தால் நட்பு என்பது இது என்பதையும், அதன் சிறப்பினையும், அதன் பயனையும், அதன் இலக்கணத்தையும் அறிந்தோம். இனி அவ்வித நட்பினரைத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டுமன்றோ? அவ்விதம் தெரிந்து கொள்வதற்கு நம ஆசிரியர் தெய்வப்புலவர் என்ன அருள் செய்கின்றனர் என அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

80 அதிகாரம்

நட்பாராய்தல்.

(பரி.) அஃதாவது மேற் சொல்லிய விலக்கணத்தாரை யாராய்ந்தறிந்தே, நட்க வேண்டுதலின், அவரை யாராயுந் திறம். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, முன் அதிகாரத்தில் கூறிய நட்புக்குரிய இலக்கணமுடையாரை ஆராய்ந்து, பின்னர் நட்புக்கொள்ள வேண்டுவது ஆதலின், அவ்வித நட்பினரை ஆராயும் தன்மையே நட்பாராய்தல் எனப்படும். அதன் பொருட்டே இவ்வதிகாரம் அதன் பின்னர் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்று அறிகின்றோம

* தனிப்பாடற்றிரட்டு.

என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "அவ்வாராய்தலின் திறத்தைக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

791. நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். நட்பு ஆள்பவர்க்கு நட்டபின் வீடு இல்லை = நட்பினை விரும்பி அதன் கண்ணே நிற்பார்க்கு ஒருவனோடு நட்புச் செய்தபின் அவனை விடுதலுண்டாகாது;—நாடாது நட்டலிற் கேடு இல்லை = ஆகலான், ஆராயாது நட்புச் செய்தல்போலக் கேடுதருவது பிறிதில்லை. எ-று.

ஆராய்தல் = குணச்செய்கைகளது நன்மையையாராய்தல். கேடு—ஆகு பெயர். நட்கிற்றுமவரென்னும் வேற்றுமையின்மையின், 'வீடில்லை' என்றும், அவ்வேற்றுமையின்மையான் அவன்கட் பழிபாவங்கள் தமவாமாகலின் இருமையுங் கெடுமென்பது நோக்கி 'நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை' என்றுங் கூறினர். (க)

விளக்கம் :— உலகத்து நட்பு என்பதனை விரும்பி அந்நட்பினிடத்தே நிலைத்து நிற்பார்க்கு ஒருவனோடு நட்புச் செய்ய நேரின், பின் அந்நட்பினை விடுதல் கூடாதாதலால், ஆராயாது நட்புச் செய்வானாயின் அதைப் போல் பின்னர் கேடு தரும் செய்கை வேறு ஒன்றுமில்லை யென்று இந்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் ஒருவனோடு நட்புச்செய்ய வேண்டுமாயின் தான் நட்புக் கொள்ளுகிறவனது குணங்களையும், செய்கைகளையும் ஆராய்ந்து குணமும், செயலும் நன்மையாக இருக்குமாயின் அவ்வித நட்பினைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், எனெனில்? அவ்வாறு நட்பைக் கொண்ட பிறகு நட்புக் கொண்டவனும் தானும் ஒருவித வேறுபாடும் இல்லாது இருக்க வேண்டுமாதலாலும், அவ்வித மிருக்குங்காலத்து நட்புச்செய்தவன் தீக்குணங்கள் உடையவனும், தீச்செயல்கள் உடையவனும் ஆக இருப்பானாயின் அதனால் அவன் செய்கின்ற காரியங்களால் அவனுக்கு வருகின்ற பழியும், பாவங்களும் தனக்கும் வருமாதலாலும், அவ்வாராயாது செய்த நட்பின் கொடுமையால் இம்மைப் பயனாகிய புகழையும், மறுமைப்போகமாகிய தேவ போகத்தையும் இழக்க நேருமாதலால் 'நாடாது நட்டலில் கேடு இல்லை' என்று ஆசிரியர் நட்பின் ஆராய்தலை முத

லாவது கூறினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் ஆராயாது நட்புச் செய்தவனுக்குப் பழிபாவங்கள் தான் உண்டாகுமோ? அல்லது இன்னும் ஏதேனும் துன்பங்கள் நேருமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

792. ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சாந் துயரந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். ஆய்ந்து ஆய்ந்து கேண்மை கொள்ளாதான் = குணமுஞ் செய்கையும் நல்லனென்பதும் அல்லனென்பதும் பலகாலாராய்ந்தும் பலவாற்றானாராய்ந்தும் ஒருவனோடு நட்புக் கொள்ளாதவன் — கடைமுறை தான் சாம் துயரம் தரும் = முடிவிற் றான்சாதற்கேதுவாய துன்பத்தினைத் தன்மாற்றார் விளைக்கவேண்டாமற் றானே விளைக்கும். எ-று.

கடைமுறைக்கண்ணென இறுதிக்கட்டொக்க எழாமைத்து விரிக்க. குணமுஞ் செயலுந் தீயானொடு கொள்ளின் அவற்கு வரும்பகைமையெல்லாந் தன்மேலவாய்ப் பின் அவற்றானிறந்துவிடுமென்பதாம். இவையிரண்டு பாட்டானும் ஆராயாவழிப்படுமிழுக்குக் கூறப்பட்டது. (௨)

விளக்கம்:—நட்புக்கொள்ளும் காலத்து அந்நட்புக்கொண்டவனது குணத்தாலும், செயலாலும், நல்லவனென்பதும், நல்லவனல்லாது தீயவன் என்பதும் பல முறையிலும் பலகாலங்களிலும் ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ளாவிடின், அவ்வித நட்பானது முடிவில் தான் சாதற்கு ஏதுவாகிய துன்பங்களைத் தனதுடைய பகைவர் விளைவிக்காமலே தானே கொண்டுவந்துவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? நற்குணமும், நற்செயலும் இல்லாத தீயவனோடு நட்புக்கொண்டால் அவனது தீமையால் பலர் அவனுக்குப் பகைவர் ஆகித் தீங்கினை இழைக்கும் காலத்து அப்பகைமையும், தீங்கும் நட்புக்கொண்ட தனக்குமாகி அதனால் பின்னர் இறந்து விடவேண்டிவரும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் ஆராயாது செய்யும் நட்பினால் வரும் துன்பத்தை அறிந்தோம். இனி அந்நட்பினை ஆராயும் திறத்தையும் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

793. குணனுங் குடிமையுங் குற்றமுங் குன்றா
இனனு மறிந்தியாக்க நட்பு.

(பரி.) இ-ள். குணனும் குடிமையும் குற்றமும் குன்றா இனனும் அறிந்து = ஒருவன் குணத்தினையும் குடிப்பிறப்பினையும் குற்றத்தினையும் குறைவற்ற சுற்றத்தினையுமாராய்ந்தறிந்து,— நட்பு யாக்க = அவனோடு நட்புச் செய்க. எ-று.

குற்றமில்லாதார் உலகத்தின்மையின் உள்ளது பொறுக்கப்படுவதாயின் அவர் நட்பு விடற்பாற் றன்றென்பார் 'குற்றமும்' என்றும், சுற்றப்பிணிப் புடையார் நட்டாரோடும் பிணிப்புண்டு வருதலிற் 'குன்றாவினனும்' என்றும், விடப்படிற் றநுதுறையாமென்பார் 'அறிந்தியாக்க' என்றுங் கூறினார். (௩)

விளக்கம்:—ஒருவனிடத்து நட்புச்செய்ய வேண்டுமாயின் அவனது குணத்தினையும், அவன் குடிப்பிறப்பினையும், அவனிடத்து உள்ள குற்றத்தினையும், அவனுடைய குறைவு அற்ற சுற்றத்தாரை யும் ஆராய்ந்து அறிந்து அவனோடு நட்புச்செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உலகத்துக் குற்ற மில்லாதவர்கள் ஒருவரு மில்லையென்றும், "அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கால், இன்மை யரிதே வெளிறு" என்று முன்னரே தெரிந்து தெளிதல் என்னும் அதிகாரத்துள் கூறிய தோடன்றி, அவ்வதிகாரத்தின் உள்ளேயே "குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுள், மிகைநாடி மிக்க கொளல்" என்று கூறியிருப்பதால் குற்றம் சிறியதாக இருந்து குணம் பெரியதாக இருக்குமாயின் அச் சிறியதோர் குற்றங்களையே எண்ணி அவனை நட்புக்கொள்ளாது விடுதல் கூடாதென்றும், அதுவன்றியும் பெரியதோர் உறவின ரால் பிணிக்கப்பட்டு உள்ள தகுதியுடையவனாயின் தான் நட்புக் கொள்பவரிடத்தும் பிணிப்புண்டு விடாது நட்புக்கொள்ளுவானாத லால் அவ்வித தகுதியுடையான் ஒருவனை ஆய்ந்து அறிந்து நட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு கொள்ளாது விடின் கொள்ளாதவனுடைய குற்றமே ஆகுமென்றும் கூறியதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குற ளால் குணத்தைப்பற்றியும், குற்றத்தைப்பற்றியும், குறையாத சுற் றத்தைப்பற்றியும் அறிந்தோம் ஆயின், குடிப்பிறப்பைப்பற்றி

விளக்கிக் காட்டவில்லை ஆதலால் அதனை அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

794. குடிப்பிறந்து தன்கட் பழிநாணு வானைக்
கொடுத்துங் கொளல்வேண்டு நட்பு.

(பரி.) இ-ள். குடிப்பிறந்து தன்கட் பழி நாணுவானை = உயர்ந்தகுடியின்கட்பிறந்து தன்மாட்டு உலகோர்சொல்லும் பழிக்கஞ்சுவானை—கொடுத்தும் நட்புக் கொளல் வேண்டும்—சில கொடுத்தாயினும் நட்புக்கோடல் சிறந்தது. எ-று.

குடிப்பிறப்பாற் றான் பிழைசெய்யாமையும், பழிக்கஞ்சலாற் பிழைத்தன பொறுத்தலும் பெற்றாம். இவை யிரண்டுமுடையானைப் பெறுதலருமையின், அவனட்பை விலைகொடுத்துங் கொள்க வென்பதாம். (௪)

விளக்கம் :—உயர்ந்த குடியில் ஒருவன் பிறந்து தன்னிடத்து உலகத்தார் சொல்லும் பழிக்கு அஞ்சுபவனாக இருப்பானாயின், அவ்வித தகுதியுடையான் நட்பினை அவன் விரும்புமாறு பொருள் சில கொடுத்தாயினும் கொள்ளுதல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் உயர்ந்த குடியில் பிறந்திருப்பானாயின் அக்குடியில் பிறந்தவன் பிழை செய்ய மனமிசையானென்றும், பழிக்கு அஞ்சுகின்றவனாதலால் தன்னோடு நட்புகொண்டவன் பிழையைப் பொறுத்தல் குணமுடையவனாயிருப்பானென்றும், அவ்விதம் இரண்டு நற்குணங்களையும் பெறுவது அருமையாதலால் அவ்விதம் உடையவன் நட்பினனாகக் கிடைப்பானாயின் அவனது நட்பினை விலை கொடுத்தாயினும் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் அறிகின்றோமென்றனர். ஆதலால், நீங்கள் வினவிய குடிப்பிறப்பின் தகுதியையும் இத்திருக்குறளால் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நற்குடித் தோற்றமுடையான் பழிக்கு அஞ்சுபவனும், பிழை பொறுப்பவனுமாக இருப்பானாயின், அவன் தன்னிடத்து நட்புக் கொண்டான் ஒருவன் செய்த குற்றத்தை மகிழ்ந்து அதற்கு உடன்படுவானோ? அவ்விதம் உடன்படுவானாயின் அவனை நட்பினனாகக் கொள்ளுதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

795. அழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளல்.

(பரி.) இ-ள். அல்லது அழச் சொல்லி = தாம் உலகவழக்கல்லது செய்யக் கருதிற் சோகம்பிறக்கும்வகை சொல்லி விலக்கியும்—இடித்து = செய்தக்கால் பின்னுஞ் செய்யாவகை நெருக்கியும்—வழக்கு அறியவல்லார் — அவ்வழக்குச் செய்யாவழிச் செய்விக்கவும் வல்லாரை—ஆய்ந்து நட்புக் கொளல் = ஆராய்ந்து நட்புக் கொள்க. எ-று.

அழச்சொல்லி இடித்தெனவந்த பரிகாரவினைகளான் அவற்றிற்கேற்ற குற்றவினைகள் அருளிக்கப்பட்டன. வழக்கு = உலகத்தார் அடிப்படச் செய்து போந்த செயல். தம்மொடு நட்டாரும் அறியும்வகை அறிவித்த லரிதாகலின், 'அறியவல்லார்' என்றார். இரண்டாவது இறுதிக்கட் டொக்கது. (ரு)

விளக்கம்:—உலகத்தில் வழக்க மில்லாதது ஒன்றைத் தாம் செய்ய எண்ணில் தமக்கு நல்லறிவு பிறக்கும் விதம் நன்னெறிகளைத் தாம் அழும்படியாகச் சொல்லி விலக்கியும், ஓர்வேளை செய்துவிடின் மறுபடியும் செய்யாவிதம் இடித்துப் புத்தி கூறியும், அவ்விதம் நீநெறியிற் செல்ல வொட்டாது செய்விக்கவும் வல்லமை யுடையாரை ஆராய்ந்து நோக்கி நட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உலகத்தார் பண்டைக் காலமுதல் வழங்கி வந்த வழிகளை விடுத்துக் குற்றம் பொருந்திய வழிகளில் தம்மிடத்து நட்புக்கொண்டார் செல்வாராயின் அவரை அவ்விதம் செல்லவொட்டாது தடுத்தும், ஓர்வேளை ஊழ் வலியால் சென்றாரேனும் மறுபடியும் அவ்விதம் செல்லாத வண்ணம் இடித்துப் புத்தி கூறியும் நிற்பவரே நட்பினரென்றும், அது விட்டுத் தம் நலம்கருதி நட்பினர் தீவழிச் செல்லும் காலத்து உடனிருந்து மகிழ்வார் நட்பினரல்லரென்றும், இவ்விதம் அழச்சொல்லி இடித்துப் புத்தி கூறும் நட்பினராலேயே இம்மை மறுமையாகிய இரண்டும் கிடைக்குமாதலால், அவரைத் தேர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நட்பினராயினோர் தனக்கு வறுமை வந்த காலத்தும் தன்னோடு உடனிருந்து நட்பினராக இருப்பாரோ? இராரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

796. கேட்டினு முண்டோ ருறுதி கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்.

(பரி.) இ-ள். கிளைஞரை நீட்டி அளப்பது ஓர்கோல் = ஒருவனுக்குக் கேடென்பது தன்னட்டாராகிய புலங்களை யெஞ்சாமலளப்ப தோர்கோல் ;— கேட்டினும் ஒருறுதி உண்டு = ஆகலின், அதன் கண்ணும் அவனாற் பெறப் படுவதோர் நல்லறி வுண்டு. எ-று.

தத்த நட்பெல்லைகள் சுருங்கியிருக்கவும் செல்வக்காலத்துப் புறத்துத் தோன்றுமற்போந்தார் பின் கேடு வந்துழிச் செயல்வேறுபடுதலின் அக்கேட்டால் அவை வரையறுக்கப்படுமென்பதுபற்றிக் கேட்டினைக் 'கோல்' ஆக்கியும், அதனால் அவரை யளந்தறிந்தால் ஆவாரையே கோடலின் அவ்வறிவை 'உறுதி' என்றுங் கூறினார். கிளைஞர் — ஆகுபெயர். இஃதேகதேசவுருவகம். இவை நான்கு பாட்டானும் ஆராயுமாறும், ஆராய்ந்தால் நட்கப்படுவார் இவரென்பதூஉங் கூறப்பட்டன. (௬)

விளக்கம் :—நட்புக்கொண்டுள்ள ஒருவனுக்குச் செல்வக்கேடு வந்த காலத்து அக்கேடென்று சொல்லப்படுவது தன்னுடைய நட்பினராகிய நிலங்களைக் குறையாமல் அளக்கின்ற ஓர் அளவுகோலாகுமென்றும், ஆதலால் அச்செல்வக்கேட்டாலும் அவன் அடையக்கூடிய நல்லறிவு உண்டாகுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனிடத்துத் தமக்கு உண்மையாகவே பெரியதோர் நட்பு இல்லாதிருக்கவும் அவனிடத்து உள்ள செல்வத்தைக் கவரும் வண்ணம் தம்முடைய நட்பினை அவன் அறியாவண்ணம் அவனிடத்தே வந்து பயனை அனுபவித்தவர், பின் தம் நட்பினனுக்குச் செல்வக்கேடு வந்தகாலத்து முன்போல் வாராது செயல் வேறுபட்டு நிற்பாராதலால், அவ்வித நட்பல்லா நட்பினரை அளந்து பார்ப்பதற்கு வறுமையே ஓர் அளவு கோலாகும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஓர்கால் அறிவிலாத ஒருவனிடத்து ஒருவன் நட்புக் கொள்வானாயின் நட்பினனாகக் கொண்ட அவனை என் செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

797. ஊதிய மென்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு ஊதியமென்பது=ஒருவனுக்குப் பேறென்று சொல்லப்படுவது—பேதையார் கேண்மை ஒரீஇ விடல்=அறிவிலாரோடு நட்புக் கொண்டானாயின் அதனை யொழிந்து அவரினீங்குதல். எ-று.

நட்பொழிந்தாலும் நீங்காக்கால் "வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வே" *மாறுபோலத் தீங்கு வருதலின் 'விடல்' என்றும், நீங்கியவழித் தீங் கொழிதலேயன்றி இருமை யின்பத்திற் குரிமை யெய்தலு முடைமையின் அதனை 'ஊதியம்' எனவுங் கூறினார். (எ)

விளக்கம் :—ஒருவன் அறிவிலாரோடு நட்புக் கொண்டானாயின், அந்நட்பினின்றும் நீங்கி அவரை விட்டுப் பிரிதல் அவனுக்குப் பெறுகின்ற செல்வங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் செல்வமாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனில்? நட்புக்குஉரியனல்லன் என்று அறிந்து அவனது நட்பினின்றும் நீங்காது அவனோடு இருக்கின், மூங்கிற்காடு பற்றி எரியும் காலத்து அக்காட்டிலுள்ள வாசனை வீசும் சந்தனமரமும், வேங்கைமரமும் உடன் வெந்து போவதுபோல், அவனுக்கு உள்ளபகைவர் அவனை அழிக்கும் காலத்து அத்தீயவன் நட்பால் தானும அழியவேண்டி வருமென்றும், ஆதலால் அப்பகைவனை விட்டு நீங்கிய காலத்துத் தீங்கடையாதிருப்பதுடன் புகழையும், புண்ணியத்தையும் அடைதல் கூடும் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், " இதனால் தீயாரது நட்பை விடுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். ஆயின், நட்பினரென்று கூறிச் சமயத்துக் கைவிடுபவர் நட்பினை என் செய்தல் வேண்டும் ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

798. உள்ளற்க வுள்ளஞ் சிறுகுவ கொள்ளற்க
வல்லற்க ணாற்றறுப்பார் நட்பு.

(பரி.) இ-ள். உள்ளம் சிறுகுவ உள்ளற்க=தம்மூக்கஞ் சுருங்குதற்குக் காரண மாய வினைகளைச் செய்ய நினையாதொழிக:—அல்லற்கண் ஆற்று

* நாலடியார், நல்வினைஞ்சேர்தல், 10.

அறுப்பார் நட்புக் கொள்ளற்க = அதுபோலத் தமக்கொருதுன்பம் வந்துழிக் கைவிடுவார் நட்பினைக் கொள்ளாதொழிக. எ-று.

உள்ளஞ்சிறுகுவவாவன:—தம்மின்வலியாரோடு தொடங்கியனவும் பயனில்லனவுமாம். ஆற்றென்பது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முன்னெல்லாம் வலியாராவார்போன்று ஒழிதலின், வலியறுப்பாரென்றார். எடுத்துக் காட்டுவமை. கொள்ளின் அழிந்தே விடுமென்பதாம். (அ)

விளக்கம் :—நல்லறிவுடையார் தாம் எடுத்தகாரியம் சுருங்கிவிடுவதற்கு ஏற்ற தொழில்களைச் செய்ய எண்ணாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அதுபோலவே தமக்கு ஒரு துன்பம் வந்தகாலத்துத் தம்மைக் கைவிட்டுப் போய் விடுவார் நட்பினைக் கொள்ளாது ஒழிய வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவன் தன்னைக்காட்டிலும் வலியாரோடு போர் முதலிய தொடங்கின் அவர் வலிமையால் தன் ஊக்கம் கெட்டு எடுத்த தொழில் அழிந்து போம் என்று எண்ணி அத்தன்மைய தொழில்களை எவ்வாறு செய்ய எண்ணாது ஒழிதல் வேண்டுமோ அதுபோல் நன்மையாக இருந்த காலத்து உடனிருந்து உண்டு ஒரு துன்பம் வந்தகாலத்து நட்பினரென்று எண்ணாது கைவிடுவோர் நட்பு நட்பு ஆகாது என்று எண்ணி அவ்வித நட்பினை ஒழித்துவிடுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம். இதனை,

“அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல
உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர்—அக்குளத்தில்
கொட்டியு மாம்பலும் நெய்தலும் போலவே
ஒட்டி உலர்வார் உறவு.”

என்பதினாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “இவ்விதம் வறுமை வந்தகாலத்து நட்பினைக் கைவிட்டுப் போகின்றவரை ‘இவர் இவனுக்கு நட்புக் கொண்டவர்’ என்னின், அது அவனுக்கு எவ்விதம் இருக்கும்?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர். .

799. கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை யடுங்காலை
யுள்ளினு முள்ளஞ் சுடும்.

(பரி.) இ-ள். கெடுங்காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை = ஒருவன் கெடுங்காலத்து அவனை விட்டு நீங்குவார் முன் அவனோடு செய்தநட்பு,—அடுங்

வாக்குண்டாம்.

காலை உள்ளினும் உள்ளம் சுடும் = தன்னைக் கூற்றடுங்காலத்து ஒருவனினைப் பினும், அந்நினைத்த உள்ளத்தைச் சுடும். எ-று.

நினைத்த துணையானே இயைபில்லாத பிறனுக்குங் கூற்றினுங் கொடிதா மெனக் கைவிடெண்ணிச் செய்த நட்பின் கொடுமை கூறியவாறு இனி அவன்றானே ஆக்கிய கேடு தன்னை யடுங்காலை யுள்ளினும் அக்கேட்டினுஞ் சுடுமென்றுரைப்பாருமுளர். இவை மூன்றுபாட்டானும் ஆராய்ந்தால் நட்கப் படாதார் இவரென்பது கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம் :—ஒருவன் தான் கெட்டுப்போகும் காலத்து நட்பினை விட்டு நீங்குவார் முன் அவனோடு செய்த நட்பினை, நட்புச செய்தவனை எமனானவன் வந்து கொல்லும் காலத்தும அவன் நினைக்கின் அந்நினைவானது அவன் மனத்தைச் சுட்டுவிடும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் நட்புக்கொண்ட ஒருவன் தன் நட்பினன் தனக்குத் துன்பம வந்தகாலத்துத் தன்னைக்கைவிட்டு நீங்குவானாயின், அவ்வித செயலானது மிகக்கொடிய செயலென்றும், அக்கொடிய செயல் எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும் மனதிற் சுடுமென்றும், அவ்விதம் சுடுகின்ற தன்மையானது இறக்கும் வரையில் இருக்குமென்றும், இறக்கும் காலதது உண்டாகும் துன்பம் பெரிய தென்றாலும் நட்பினன் செய்த துன்பத்தை நினைக்கும் காலத்து அத் துன்பம சிறிதாகி அதற்கு வருந்தாது தான் கெடுங் காலத்துத்தன் நட்பினன் தன்னைக் கைவிட்ட செயலையே நினைந்து வருந்துவானென்றும் அறிந்தோம என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நட்பாராய்தலின் தன்மையை அறிந்தோம. இனி எவரோடு நட்புக்கொள்ளுதலாகாது, எவரோடு நட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்னுமிவ் விரண்டையும் ஒருங்கே அறிவித்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

800. மருவுக மாசற்றார் கேண்மையொன் றீத்து
ஒருவுக வொப்பிலார் நட்பு.

(பரி.) இ-ள். மாசு அற்றார் கேண்மை மருவுக = உலகோடொத்த குற்ற மற்றார் நட்பினையே பயில்க;—ஒப்பு இலார் நட்பு ஒன்று ஈத்தும் ஒருவுக = உலகோடொத்தலில்லார் நட்பினை அறியாது கொண்டாராயின், அவர் வேண்டிய தொன்றனைக் கொடுத்தாயினும் விடுக. எ-று.

உலகோடொத்தார் நட்பு இருமையின்பமும் பயத்தலின் 'மருவுக' என்றும், அதனோடு மாறுயினார் நட்புத் துன்பமே பயத்தலின் அதனொழிவை விலைகொடுத்துங் கொள்க வென்றுங் கூறினார். இதனால் அவ்விருமையுந் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன. (ம)

விளக்கம்:-உலகத்து அறிவுடையார் சென்ற வழியேசென்று குற்றமற்று இருப்பவர் நட்பினையே கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அன்றி உலகத்தோடு ஒற்றுமை இல்லாத காரியங்களைச் செய்வார் நட்பினை ஓர்கால் ஊழ்வலியால் அறியாது கொண்டாலும் அவர் நட்பினின்றும் நீங்குவதற்கு அவர் விரும்புகின்ற ஏதேனும் ஒரு பொருளைக் கொடுத்தாயினும் அந்நட்பினை விட்டு விடுதல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நீங்கள் முன்னர் வினவியபடி உலகத்தோடு ஒத்து வாழக்கூடிய நல்லறிவினை உடையார் நட்பினையே கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அதனால் இருமைப்பயனையும் அடைதல் கூடுமென்றும், அவ்விதம அல்லாதார் நட்புத் தீமையை விளைத்து இருமைப்பயனையும் கெடுத்தலால் அவர் தம்மைவிட்டு நீங்குவதற்கு ஏதேனும் ஓர் நன்மையை அவர்க்குச்செய்து விலக்கி விடுதல் வேண்டுமென்றும் அறிகின்றோம். உலகத்தோடு ஒட்டி ஒழுகுபவரே அறிவுடையார் என்பதை "உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பல கற்றும், கல்லார் அறிவிலா தார்" என்பதனால் அறியப்படும் என்று நட்பாராய்தலைக் கூறி முடித்தனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம நட்புச் செய்யவேண்டிய ஒருவன் தன் நட்பினர் ஏதேனும் ஓர் பிழையைச் செய்வாராயின் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

81. அதிகாரம்.

பழைமை.

(பரி.) அஃதாவது நட்டாராய பழையரார் தன்மைபற்றி அவர் பிழைத்தன பொறுத்தல். காரணப்பெயர் காரியத்திற்கு ஆயிற்று. ஆராய்ந்து நட்கப்பட்டாரெனினும் பொறுக்கப்படுங் குற்றமுடையராகலானும் ஊழ்வகையானும்

நட்டார்மாட்டுப் பிழையுளதாமென்பது அறிவித்தற்கு, இது நட்பாராய்த லின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, நட்பினர் பழையராய் இருப்பாராயின் அந்நட்பினர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலே பழைமையாகும். மேல் அதிகாரத்தில் சொல்லிய வண்ணம் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து நட்புச் செய்தவராயினும் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய குற்றம் உண்டாகுமென்றும், ஊழ்வலியால் சிறந்த நட்பினைக் கொண்டவரிடத்தும் பிழை உண்டாதல் கூடுமென்றும், அவ்வித குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதே தகுதியென்றும் அறிவித்தற்கு நட்பாராய்தலின் பின் இப்பழைமை என்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் நட்பினர் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக கொள்ளுதல் பழைமையென்பதை விளக்கல் வேண்டும" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

801. பழைமை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதுங்
கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு.

(பரி.) இ-ள். பழைமை எனப்படுவது யாதெனின்—பழைமையென்று சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின்,—கிழமையை யாதும் கீழ்ந்திடா நட்பு=அது பழைமையோர் உரிமையாற் செய்வனவற்றைச் சிறிதுஞ் சிதையாது அவற்றிற் குடம்படும் நட்பு. எ-று.

கிழமை— புகுபெயர். கெழுதகைமையென வரும் வழுமது. உரிமையாற் செய்வனவாவன:—கருமமாயின செய்யுங்காற் கேளாது செய்தல், கெழுதகைமை செய்தல், தமக்கு வேண்டியன தாமே கோடல், பணிவச்சங்களின்மை யென்றிவை முதலாயின. சிதைத்தல்=விலக்கல்; இதனாற் பழைமையாவது காலஞ் சென்றதன்று இப்பெற்றித்தாய நட்பென்பது கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—பழைமையென்று சொல்லப்படுவது எது என்று அறிய வேண்டுமாயின், அது அப்பழைமையையுடையார் தங்களுக்கு உள்ள உரிமையினால் செய்கின்றவைகளைச் சிறிதும் விலக்காது அக்காரியங்களுக்கு உடன்படுகின்ற நட்பு என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்மிடத்து நட்புக் கொண்டவர் தம்முடைய தொழில்களைச் செய்யுங் காலத்துத் தம்மைக்

கேளாமலே செய்தலும், செய்யும் தொழில்கள் கெட்டுப் போம் படிச் செய்தலும், தமக்கு வேண்டியனவாகிய பொருள்களைத் தம்மைக் கேளாமலே எடுத்துக் கொள்ளுதலும், பணிவுடைமை, அஞ்சுதல் இவை முதலாயின இல்லாதிருத்தலும் ஆகிய காரியங் களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலே நட்புக் கொண்டவரின் இலக் கணமென்றும், அதுவே பழைமையென்றும் அறிந்தோ மென் றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித நட்பைப்பெற்ற ஒருவன் தனக்கு உள்ள உரிமையினால் எது செய்யினும் பொறுத்துக்கொள் ளுதல் வேண்டும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாரா யினர்.

802. நட்பிற் குறுப்புக் கெழுதகைமை மற்றதற்
குப்பாதல் சான்றோர் கடன்.

(பரி.) இ-ள். நட்பிற்கு உறுப்புக் கெழுதகைமை=நட்பிற் கவயவமா வன நட்டார் உரிமையாற் செய்வன,—அதற்கு உப்பாதல் சான்றோர்கடன்= அதனால் அவ்வுரிமைக்கு இனியராதல் அமைந்தார்க்கு முறைமை. எ-று.

வேறன்மைதோன்ற 'உறுப்பு' என்றார். உறுப்பென்பது ஆண்டிலக்கணை யடியாகவந்த குறிப்புச்சொல். அவயவமாதலறிந்தே இனியவராவரென்பது தோன்றச் சான்றோர்மேல் வைத்தார். (உ)

விளக்கம்:—நட்பு என்று சொல்லப்படுதற்கு உறுப்புகளாக இருப்பன, நட்பாகக் கொண்டவர் உரிமையால் செய்வன என்றும், அவ்வுரிமைக்கு உவந்து இனிமை யுடையராக இருத்தல் நட்புக் கொண்டவர்க்கு முறைமை யென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேற்கூறிய வண்ணம தம்முடைய நட்பினர் ஏதேனும் ஒன்றைத் தம்மிடத்து உள்ள உரிமையால் செய்து விடுவாராயின், அதற்காக அவரை வெறுக்காது அவரிடத்து இனியவராயிருந்து தாம் கொண்ட நட்பினிடத்தே பொருந்துகின்றவரே நட்புச் செய் தற்கு உரியரென்றும், அவரே சான்றோரென்றும், அவரே பழை மை யென்பதைப் பாராட்டவல்லாரென்றும் அறிகின்றோம் என் றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம உரிமையால் செய்தவற் றிற்கு உடன்படாவிடின் அவ்வித நட்பால் பயனில்லை போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

803. பழகிய நட்பெவன் செய்புங் கெழுதகைமை
செய்தாங் கமையாக் கடை.

(பரி.) இ-ள். கெழுதகைமை செய்தாங்கு அமையாக்கடை=தாமுடம் படாதனவேனும் நட்டார் உரிமையாற் செய்தனவற்றிற்குத் தாஞ்செய்தாற் போல உடம்படாராயின்,—பழகிய நட்பு எவன்செய்யும்=அவரோடுபழைய தாய் வந்த நட்பு என்ன பயனைச் செய்யும், எ-று.

செய்தாற்போல வுடம்படுதலாவது :— தாமும் அவரிடத்துரிமையா லுடம்படுதல். இவை யிரண்டுபாட்டானும் பழைமையான் வரு முரிமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—தாம் உடன்படக் கூடாத தொழில்களாக இருந் தும் தம்மிடத்து நட்புக்கொண்ட அவர் தம்மிடத்து உள்ள பாத் தியத்தின் மிகுதியால் செய்த தொழில்களுக்குத் தாமேசெய்தாற் போல உடன்படாது விடுவாராயின், அக்நட்பினரோடு பழைமையா யிருந்து நட்புக்கொண்டு இருத்தல் ஒரு பிரயோசனத்தையுந்தராது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தம்முடைய நட் பினர் தமக்கு நன்மை உண்டாதல் வேண்டுமென்று ஒரு காரியத் தைச் செய்த காலத்து அதில் தவறுவருமாயின் தாமேசெய்து தவறுவரின் அத்தவறினை எவ்விதம் ஊழ்வலி என்றெண்ணி அத் தவறுக்கு உரிய நஷ்டத்திற்கு ஈடுபடுவாரோ அவ்விதம் ஈடு படாவிடின் ஒருவரோடு ஒருவர் நட்புக்கொள்ளுவதால் ஆகும் பிர யோசனத்தை அடைவதற்கு இல்லாமற்போம். ஏனெனின்? உரிமையால் ஒன்றுசெய்து அதனுல் ஒருகாலத்து நஷ்டம் வரினும் மற்றொரு காலத்து உரிமைகொண்டு செய்கின்றகாரியத்தால் பெரும் பயன் அடைவது கூடுமாதலால், உண்மை அன்புகொண்ட தம் நட் பினர் உரிமையால் செய்கின்ற செயல்களுக்கு உடன்பட்டு நிற்பதே நட்பால் அடையும் பயன் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் யாவரும் தம் நட்பினர் செய்த செய லுக்கு உடன்படுவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

804. விழைதகையான் வேண்டி யிருப்பர் கெழுதகை
கேளாது நட்டார் செயின். [பரற்)

(பரி.) இ-ள். நட்டார் கெழுதகையால் கேளாது செயின்=தங்கருமத் தை நட்டார் உரிமையாற் கேளாது செய்தாராயின்,—விழைதகையான்

வேண்டியிருப்பர் = அச்செயலது விழையப்படுந்தன்மைபற்றி அதனை விரும்பு வர் அறிவுடையார் எ-று.

ஒருவர்க்குத் தங்கருமந் தாமறியாமன் முடிந்திருத்தலினூங்கு நன்மை யின்மையின், அச்செயல் விழையத்தக்கதாயிற்று. அதனை அவ்வாறறிந்து விரும்புதல் அறிவுடையார்க்கல்ல தின்மையின், அவர்மேல் வைத்துக்கூறினார் வேண்டியிருப்பரென்பது எழுந்திருப்பரென்பது போல ஒருசொன்னீர் மைத்து. இதனாற் கேளாது செய்வழி அதனை விரும்புகவென்பது கூறப்பட் டது. (४)

விளக்கம்:—அறிவுடையோர், தம்முடைய கருமத்தைத் தம முடைய நட்டார் தம்மைக் கேளாமலே தமக்கு உள்ள பாத்தியதை யால் செய்து விடுவாராயின், அவ்வித உரிமையால் தனக்குச் செய்த செயலின் அன்பினை நோக்கி அதனை விரும்புவார் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தம்மை அறியாமலே தமக்கு ஆகவேண்டுவனவாய கருமங்கள் முடிந்திருக்குமாயின் அதனைக் காட்டிலும நன்மை ஒருவருக்கு உலகத்து இல்லை ஆதலால்அவ்விதம் தாம் அறியாமலே தம்முடைய காரியத்தைச் செய்த நட்பினரை அவர் தகுதிக்கு விருப்பம் கொள்ளுவதே அன்றி அறிவுடை யார்வேறு ஒன்றும்செய்யமாட்டாரென்றும, அறிவுடையார் அல் லது மற்றவர்க்கு அவ்வுரிமை அறிவதற்கு இல்லை யென்றும் அறி கின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கா, "தம் நட்பினர் தம் மைக் கேளாமலே செய்த கருமங்களில தவறு வருமாயின், அதனை யாது என்று சான்றோர் கொள்ளுவர்?" என்னலும, ஆசிரியர் கூற வாராயினர்.

805. பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்
றுணர்க
நோதக்க நட்டார் செயின்.

(பரி.) இ-ள். நோதக்க நட்டார் செயின் - தாம் வெறுக்கத்தக்கவற் றை நட்டார் செய்தாராயின்,—பேதைமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை என்று ணர்க = அதற்குக காரணம் ஒன்றிற் பேதைமையென்றுதல் ஒன்றில் மிக்க வுரிமையென்றுதல் கொள்க. எ-று.

ஒன்றோவென்பது எண்ணிடைச் சொல். செயினெனவே, தம்மயல் பாற்செய்யாமை பெற்றும். இது வருகின்றவற்றுள்ளுமொக்கும். இழவூழான்

வரும் பேதைமை யாவர்க்கு முண்மையிற் றமக்கேதங்கொண்டாரென்றுதல் ஊழ்வகையான் எம்மின் வாற்பாலது ஒற்றுமை மிகுதிபற்றி அவரின்வந்த தென்றுதல் கொள்வதல்லது அன்பின்மையென்று கொள்ளப்படா தென்ப தாம். கெடும்வகை செய்யின் அதற்குக் காரணம் இதனாற் கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—தாம் வெறுக்கத்தக்கூடிய விஷயங்களைத் தம்முடைய நட்பினர் செய்து விடுவாராயின், அவ்விதம் செய்தற்குக் காரணம் பேதைமையால் நடந்ததென்று கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும், அல்லது மிகுந்த பாத்தியதையால் நடந்தது என்று கொள்ளுதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம் நட்பினர் தம்தொழிலை நன்றாக முடியாது கெட்டுப்போகும் விதமாகச் செய்வாராயின் அதனைத் தமக்கு உள்ள துர் அதிர்ஷ்டத்தால் தம் நட்பினர் இவ்விதம் செய்தாரே அன்றித் தமக்குத் துன்பம் வர வேண்டுமென்று செய்தவர் அல்லரென்றும், தாமேசெய்துத் தமக்கு வரவேண்டியதுன்பமானது தம்நட்பினர் மூலமாக அவருக்கும தமக்கும் உள்ளமிகுந்த ஒற்றுமையால்வந்தது என்றும் அறிவுடையோர் கொள்வரே அன்றித் தம்மிடத்து அன்பில்லாமையால் இவ்வித துன்பம் வருமபடிச் செய்தார் என்று கொள்ளார் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "கெடுக்கின்ற ஊழ்வலி யால் இவ்விதம தமக்குத் தம நட்பினரால் துன்பம்வந்ததே என்று பொறுத்துக் கொள்ளுவதுடன் அத்தவறு உண்டாகச் செய்தவ ரைப் பின்னும் தம் நட்பினராகவே கொள்ளுவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர கூறுவாராயினர்.

806. எல்லைக்க ணின்றார் துறவார் தொலைவிடத்துந்
தொல்லைக்க ணின்றார் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். எல்லைக்கண் நின்றார்=நட்பு வரம்பிகவாது அதன் கண்ணே நின்றவர் —தொல்லைக்கண் நின்றார் தொடர்பு தொலைவிடத்தும் துறவார் - தம்மொடு பழைமையிற் றிரியாது நின்றாரது நட்பினை அவாற் றொலைவு வந்த விடத்தும் விடார். எ-று.

பழைமையிற் றிரியாமை=உரிமை யொழியாமை. தொலைவு=பொருட் கேடும் போர்க்கேடும். (சு)

விளக்கம்:—நட்பின் வரம்பு கெடாது அந்நட்பினிடத்தே நிலைத்து நின்றவர் தம்மோடு பழைமையில் சிறிதும் வேறுபடாது

நின்றவர்களுடைய நட்பினை, அவரால் பொருளுக்குக் கேடும் போரில் அபஜெயமும் நேருமாயினும், அவற்றின் பொருட்டாக விட்டுவிட மாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேற்கூறிய வண்ணம் தமக்குத் தம் நட்பினரால் உண்டாகும் நஷ்டங்களைத் தம்முடைய ஊழ்வலியால் வந்தது என்று எண்ணுவரே அன்றித் தமக்குப் பிரதிகூலமாக பாத்தியதையைக்கொண்டு செய்தவர் செயலால் வந்தது என்று அவரை வெறுத்து நீக்கிவிடமாட்டார்கள் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தம் நட்பினரை நீக்காது தம்மோடு வைத்துக்கொண்டிருப்பாரேனும் அவரிடத்துப் பழைமை அன்பு பாராட்டுவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

807. அழிவந்த செய்யினு மன்பறா ரன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்.

(பரி.) இ-ள். அழிவந்த செய்யினும் அன்பு அறார் — நட்டார் தமக்கு அழிவுவந்தவற்றைச் செய்தாராயினும் அன்பு ஒழியார் — அன்பின் வழி வந்த கேண்மையவர் = அன்புடனே பழைய தீர்வாத நட்பினையுடையார். எ-று

அழியென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அழிவு = மறச்சொல்லிய கேடுகள். இவை யிரண்டு பாட்டானும் கேடு செய்த நண்பரும் நட்பு விடார் என்றது கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—அன்புடனே பழைமையாகத் தாம் நட்பினைச் செய்துவந்த நட்பினை உடையவர் தம்முடைய நட்டார் தமக்கு அழிவினை உண்டாக்கும் செயல்கள் பலவற்றைச் செய்து இருந்தாராலும், அவ்விதம் அழிவு தரும் செயல்களைச் செய்த அந்நட்பினரிடத்துத் தமக்கிருந்த அன்பினை நீக்கிக்கொள்ள மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேற்கூறிய வண்ணம் தன்னுடைய பொருளுக்குக் கேடும், தன்னுடைய பகைவர்கள்மேல் சென்று யுத்தம் செய்தகாலத்து யுத்தத்தில் தோல்வியாகிய கேடும் வரும்படித் தம்மிடத்தே நட்புக் கொண்டவர் செய்துவிடுவாராயினும், தம்முடைய பழைமை மிகுதியால் அவரது நட்பினை விடாததோடு அவரிடத்து இருந்த அன்பினையும் குறைக்க மாட்டார்கள் என்று

அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நட்பின் வரம்பினை அடைந்த தம்முடைய நட்டார் செய்த பிழையைத் தாம பொறுத்துக் கொள்வதுடன் பிறர் கோள் சொல்லும் காலத்தும் அப்பிறர் சொல்லும் சொல்லை மடுத்துக் கொள்ளாது நட்பினர் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

808. கேளிழுக்கங் கேளாக் கெழுதகைமை வல்லார்க்கு
நாளிழுக்க நட்டார் செயின்.

(பரி.) இ-ள். கேள் இழுக்கம் கேளாக் கெழுதகைமை வல்லார்க்கு - நட்டார் செய்த பிழையைத் தாமாக வயன்றிப் பிறர் சொன்னுலுங்கொள்ளாத உரிமையறிய வல்லார்க்கு—நட்டார் இழுக்கம செயின் நாள்—அவர் பிழை செய்வாராயின், அது பயனபட்ட நாளாம். எ-று.

பிழையாவன:—சொல்லாது நற்பொருள்வெளவல், பணியாமை, அஞ்சாமை முதலாயின. கேட்டல்—உட்கோடல். கெழுதகைமை வல்லாரென்பது ஒருபெயராய்க் கேளாதவென்னு மெச்சத்திற்கு முடிபாயிற்று. செய்து போந்துழி யல்லது அவ்வுரிமை வெளிப்படாமையின், செய்யாதன நாளல்ல வாயின. இதனாற் பிழைபொறுத்தற் சிறப்புக கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—தம்முடைய நட்பினர் செய்த குற்றத்தைத் தாம் மனத்துள் கொள்ளாது பொறுப்பதுடன் பிறர் தமக்கு வந்து சொன்ன காலததும் பிழைகளை மனத்துள் கொள்ளாத உரிமையை உடைய பெரியோர்க்குத் தம நட்பினர் தமக்குப் பிழை செய்வாராயின் அவ்விதம பிழை செய்த நாள் தமக்குப் பயன்பட்ட நாளாகும என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நட்பையும் அதனது பழைமையையும இவையென்று உணர்ந்து அவற்றின்வழி நிற்கும் சான்றோர் தம நட்பினர் தம்முடைய நல்ல பொருள்களை அபகரித்தலும், தமக்கு வணங்காதிருத்தலும், தமக்குப் பயப்படாதிருத்தலும் ஆகிய குற்றங்களைச் செய்வாராயின், அக்குற்றங்களைப் பிறர் வலிந்து வந்து சொல்லினும் அவைகளைக்கேட்டுத் தம் நட்பினர் விஷயத்தில் கோபிக்கமாட்டா ரென்றும, அவ்விதம் நட்பினர் பிழை செய்யும நாளே சான்றோர்க்கு நல்ல நாளென்றும், ஏனெனின்? எவ்வித பிழை செய்தும் பொறுததுக் கொள்ளுதலாகிய தகுதி தமக்கு

உள்ளது என்று உலகத்தாரால் அறிய நேருமாதலால் அந்நாளே நந்நாளென்றும் கூறுவதுடன், நட்பின் தகுதியை அடைந்தவர், தம்மிடத்தே நட்புச் செய்தவர் எவ்வளவு பிழைகளைச் செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நட்பினர் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்வதால் பொறுத்துக் கொண்டவனுக்கு என்ன பயன் உண்டாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

809. கெடாஅ வழிவந்த கேண்மையார் கேண்மை
விடாஅர் விழையு முலகு.

(பரி.) இ-ள். கெடாஅ வழிவந்த கேண்மையார் கேண்மை = உரிமை யறாது பழையதாய்வந்த நட்பினையுடையாரது நட்பினை — விடார் உலகு விழையும் — அவர் பிழைநோக்கி விடுதல் செய்யாதாரை உலகம் நட்புக்குறித்து விரும்பும். எ-று.

கெடாதென்பது ஈறுநிலை விகாரத்தாற்றொக்கது. விடாதாரையே யெனவே, விடுதற்காரணங் கூறப்பட்டது. நம்மாட்டும் இவர் இத்தன்மையராவ ரென்று யாவருந் தாமே வந்து நட்பாவ ரென்பதாம். கெடாரென்று பாட மோதி, நட்புத்தன்மையிற் கெடாராகி யென்றுரைப்பாரு முளர். (௯)

விளக்கம்:—தம்மிடத்தே உள்ள பாத்தியதை கெடாமல் பழைமையாய் நேர்ந்த நட்பினை உடையவர்கள் பிழைசெய்த காலத்தும், அப்பிழையைக் குறித்து அவரை நீக்காது தம்மிடத்தே வைத்துக் கொள்ளுபவரையே உலகத்தார் அவர்களது நட்பின் சிறப்பினைக் குறித்து விரும்புவார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது இதனால், தம்முடைய நட்பினர் தமக்குச் செய்த பிழையைப்பொறுத்துக்கொண்டு அவரை நீக்காமலும், அவரிடத்துத் தமக்கு உள்ளே அன்புநீங்காமலும் இருக்கின்ற நல்ல சிநேகப் பான்மை யுடையவர்களை உலகத்தார் காணுவாராயின், 'இவர் இவ்விதம் தம்முடைய நட்பினர் செய்யும் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகின்ற குணமுடையவராக இருக்கின்றாராதலால் இவரிடத்து நாம் நட்புக் கொள்வோமாயின் நாம் பிழை செய்யுங்காலத்தும் நம்மையும் இவ்விதமே பொறுத்து அன்பு நீங்காது ஆதரிப்பர்' என்று அவரைவிடாது பின்பற்றி அவரிடத்து நட்புக்கொள்ள

விரும்புவார்கள் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்டமாணாக்கர், "இவ்விதம் பிழை பொறுக்கும் பெரியோரது நட்பினை உலகத்தார் விரும்புவர் என்றமையால் உலகத்து அவரது அன்பினர் மாத்திரம் அவரை விரும்புவரோ? அல்லது பகைவரும் விரும்புவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

810. விழையார் விழையப் படுப பழையார்கட்
பண்பிற் றலைப்பிரியா தார்.

(பரி.) இ-ள். பழையார்கண் பண்பின் தலைப்பிரியாதார் = பழைய நட்டார் பிழை செய்தாராயினும் அவர்மாட்டுத் தம் பண்பினீங்காதார்—விழையார் விழையப்படுப = பகைவரானும் விரும்பப்படுவர். எ-று.

தம் பண்பாவது:-செய்யாத முன்போல அன்புடையராதல். மூன்றனுருபுக சிறப்பும்மையும் விகாரத்தாற் றொக்கன. அத்திரிபின்மை நோக்கிப் பகைவரும் நட்டாராவரென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் பழைமை யறிவார் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம்:- தம்முடைய பழைய நட்பினர் தமக்குப் பிழை செய்த காலத்தும் அவரிடத்துத் தம்முடைய பழைய அன்பினையும், நட்பினையும் விடாதவரை அவருடைய பகைவரும் விரும்புவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எக்காலத்தும் வேறுபடாத அன்புடையவர்களைச் சால்புடையவர்கள் என்றெண்ணி அவருடைய பகைவரும் தமக்கு இருந்த பகையை ஒழித்துத் தமக்கு நட்பினராவர் என்றமையால், பழைமையை அறிந்து எக்காலத்தும் நட்பினின்றும் வேறுபடாதவர் உலகத்தார் யாவராலும் விரும்பப்படுவார் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்வதிகாரத்தால் பழைமை என்பது இதுவென்றும், அதனால் வரும்பயன் இதுவென்றும் அறிந்தோம். இனிப் பழைமை உடையாராயினும் பொறுக்கக் கூடாத குற்றத்தைச் செய்பவர் மாட்டுப் பெரியோர் என் செய்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

82. அதிகாரம்.

தீநட்பு.

(பரி.) இனிப் பொறுக்கப்படாத குற்றமுடைமையின் விடற்பாலதாய நட்பு ஆராய்தற்கட் சுருங்கச்சொல்லிய துணையா னடங்காமையின் அதனை யிருவகைப்படுத்து இரண்டதிகாரத்தாற் கூறுவான்றொடங்கி, முதற்கட்டீ நட்புக் கூறுகின்றார். அஃதாவது தீக்குணத்தாரோடு உளதாய நட்பு. குணத்தின் றீமை ஒற்றுமை பற்றி உடையார் மேற்றாய், அது பின் அவரோடு செய்த நட்பின்மேற்றாயிற்று. அதிகாரமுறைமை கூறாமையே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, பொறுக்கமுடியாத குற்றத்தினைச் செய்கின்றவரை நீக்கல் வேண்டும் என்று நட்பு, நட்பாராய்தல் என்னும் இரண்டு அதிகாரத்துள் சுருங்கச் சொன்னாராலும், சொல்லிய அதனுள் அது அடங்காமையின், நீக்கிவிட வேண்டிய நட்பினை இரண்டு அதிகாரங்களால் சொல்ல வேண்டி முதலில் தீநட்பு என்பதைக் கூறுகின்றனர். தீநட்பாவது தீயகுணம் உடையவரோடு செய்ததாகிய நட்பு. அவ்விதம் தீயகுணத்தை உடையாரோடு செய்த நட்பினை விலக்கவேண்டும் என்று கூறுவதே இவ்வதிகாரத்தின் கருத்தாகும் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேல் அதிகாரங்களில் சொல்லியதுபோல் மிக்க அன்புடையார் தமக்கு நட்பினராய் சேர்ந்தவிடத்து அவரிடத்து உள்ள தீக்குணத்தால் அவரை விலக்குதல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

811. பருகுவார் போலினும் பண்பிலார் கேண்மை
பெருகலிற் குன்ற லினிது.

(பரி.) இ-ள். பருகுவார் போலினும் பண்பு இலார் கேண்மை = காதன் மிகுதியாற் பருகுவார் போன்றாராயினும் தீக்குணமுடையார் நட்பு—பெருகலின் குன்றல் இனிது = வளர்தலிற் றேய்த னன்று. எ-று.

'பருகு வன்ன வருகா நோக்கமொடு" *என்றார் பிறரும். நற்குணமில்லாரெனவே, தீக்குணமுடையாரென்பது அருத்தாபத்தியான் வந்தது. பெரு

* பொருநராற்றுப்படை, 78-ம் அடி.

கினுல் வருங்கேடு குன்றினுல் வாராமையின், 'குன்றலினிது' என்ருர். இத ஞற றீநட்பினது ஆகாமை பொதுவகையாற் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்பு வகையாற் கூறுப. (க)

விளக்கம் :—தீக்குணமுடையார் தம்மிடத்து உள்ள ஆசை மிகுதியால் குடிக்கின்ற அமுதம்போல் தம்மைப் பெரும் பொரு ளாக எண்ணி ஆசையோடு இருப்பாராயினும், அவருடைய நட்பு தமக்கு வளர்வதிலும் தேய்வதே நன்மை உடையது என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனுல், தீயகுணமுடைய ஒருவன் ஒருவரிடத்து எவ்வளவு அன்புடையவனுக இருக்கினும் அவனு டைய கெட்ட குணத்தினுல் பெரியதோர் கேட்டினைத் தனக்குச் செய்துகொள்ளுவதுடன் தன் நட்பினருக்கும் அக்கெடுதியையும் அதனுல் இம்மையில்வரும் பழியையும், மறுமையில் வரும் பாவத் தையும கொண்டுவந்து விடுவான். ஆதலால், ஒரு முறை ஆய்ந்து அறியாது நட்புக்கொண்டாலும்பின்னர் அறிந்தபிறகு அவனுடைய அன்புடைமையைச்சிறிதும் நினையாமல் அவனது தீயகுணத்தையே எண்ணி அவனை ஒழித்து விடுதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "அன்புடையவரையே அவரது தீயகுணம் கண்டு ஒழித்துவிடுதல் வேண்டுமாயின், அன்பில்லாது பயன் கருதி நட்புச் செய்பவரை என் செய்தல் வேண்டும்?" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

812. உறினட் டறிவொருஉ மொப்பிலார் கேண்மை
பெறினு மிழப்பினு மென்.

(பரி.) இ-ள். உறின் நட்டு அறின் ஒரூஉம் ஒப்பு இலார் கேண்மை = தமக்குப் பயனுள்வழி நட்புச்செய்து அஃதில்வழி ஒழியும் ஒப்பிலாது நட் பினை—பெறினும் இழப்பினும் என் = பெற்ருல் ஆக்கமியாது! இழந்தாற் கேடி யாது' எ-று.

தமக்குற்றன பார்ப்பார் பிறரோடு பொருத்த மிலாதலின், அவரை 'ஒப்பிலார்' என்ருர். அவர்மாட்டு நொதுமற்றன்மையே அமையுமென்பதாம்.

விளக்கம் :— தமக்குப் பயன் கிடைக்கின்றகாலத்து நட்பினைச் செய்தும், பயன் கிடைக்கக்கூடாத காலத்து நட்பினை விட்டும் உள்ள பொருத்த மில்லா தவர்களது நட்பினைப் பெறுவதால் வருகின்ற

லாபமெது என்றும், அந்நட்பினை இழத்தலால் வரும் கேடு எது என்றும் இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. இதனால், தன்னலம் கருதி நட்புச் செய்பவர்களோடு நட்பினை அடைதல் யாதொரு பயனையும் அடைவதற்கு இல்லாமல் போமென்றும், அவ்வித தகுதி உடையாரோடு நட்பும் பகையுமில்லாது நடுவாகிய நொதுமலர் தன்மையைப்போலும் தன்மையுடையராயிருத்தலே போதுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தம் பயன் கருதி நட்புச்செய்யும் மக்களை உலகோர் எவ்விதம் கருதுகின்றனர்"? என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

813. உறுவது சீர்தூக்கு நட்பும் பெறுவது
கொள்வாருங் கள்வரு நேர்.

(பரி.) இ-ள். உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும்=நட்பளவு பாராது அதனால் வரும் பயனளவு பார்க்கும் நட்டாரும்—பெறுவது கொள்வாரும்=கொடுப்பாரைக் கொள்ளாது விலையைக் கொள்ளும் பொதுமகளிரும்—கள்வரும்=பிறர் கேடு நோக்காது அவர் சோர்வு நோக்குங் கள்வரும்—நேர்=தம்முளொப்பர். எ-று.

நட்பு—ஆகுபெயர். பொருளையே குறித்து வஞ்சித்தொழுகலின், கணிகையர், கள்வரென்றிவரோடொப்ப ரென்பதாயிற்று. இவை யிரண்டுபாட்டானுந் தமக்குறுவது பார்ப்பார் நட்பின்றீமை கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—நட்பின் விசேடத்தைச் சீர் தூக்காது அந்நட்பினால் வருகின்ற பயன் அளவையே பார்த்து நட்புச்செய்கின்ற நட்பினரும், கொடுப்பாரை மனத்துக்கொள்ளாது அவர் கொடுக்கும் விலையை மனத்துக்கொண்டு மகிழும் பொதுமகளிரும், மற்றவர்க்கு வரும் கேட்டினை நோக்காமல் அவர் மறந்திருக்கும் தருணத்துத் திருடப் பார்க்கும் கள்வரும் ஒரே சமானமானவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நட்புக்கொள்வதால நட்பினர்க்கு உள்ள சிறந்த குணங்களால இம்மை மறுமைப் பயனை அடையலாம் என்று எண்ணாது அவரால் வரும் பலன்களையே எதிர்பார்த்து நட்புச்செய்வாரானால் அவ்வித நட்பினை இருமனப் பெண்டிராகிய பரத்தையர் பொருள் கொடுக்கின்றவனை விரும்

பிப் புணராது அவன் கொடுக்கின்ற பொருளையே விரும்பு கின்றார்கள் ஆதலால் அவ்விலை மாதர்க்குச் சமானமென்றும், அது வன்றியும், பிறர் பொருளை அபகரிப்பதற்குச் சமயம் பார்த்து அப கரிக்கும் கள்வரோடு சமானமென்றும் உலகத்தார் எண்ணுவ ரென்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுகர், "தம் நலம் கருதுவார் நட்பினால்வரும் தீமை இதுவென அறிந்தோம். இவ்விதம் தம் நலம் கருதுவார் நட்பினைக் கொள்ளாதிருத்தலே தகுதி யன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

814. அமரகத் தாற்றறுக்குங் கல்லாமா வன்னார்
தமரிற் றனிமை தலை.

(பரி.) இ-ள். அமரகத்து ஆற்று அறுக்கும் கல்லா மா அன்னார் தம ரின்=அமர் வாராத முன்னெல்லாந் தாங்குவது போன்று வந்துழிக் களத் திடை வீழ்த்துப்போங் கல்வியில்லாத புரவிபோல்வாரது தமர்மையில்— தனிமை தலை=தனிமை சிறப்புடைத்து. எ-று.

கல்லாமை=கதியைந்தும் சாரிபதினெட்டும் பொருமாறுற்றலும் அறி யாமை. துன்பம் வாராதமுன்னெல்லாந் துணையாவார்போன்று வந்துழி யிட்டுநீங்குவரென்பது உம்மையாற் பெற்றாம். அவர் தமரானல் வருமிறுதி தனியானல் வாராமையின், தனிமையைத் 'தலை' என்றார்: எனவே, அதுவுந் தீதாதல் பெறுதும். (௪)

விளக்கம்:—யுத்தம வருவதற்குமுன்னெல்லாம தாங்கிச் சென்று வெற்றியைக் கொடுப்பதுபோல் காணப்பட்டு யுத்தம் வந்த காலத்து யுத்தகளத்தில் தன்மீது ஏறிச்சென்ற யுத்த வீரனை யுத்தகளத்தில் வீழும்படிச் செய்துவிட்டுப் போய்விடுகின்ற அறிவில்லாத குதிரை ஒன்றினைப்போன்ற மனிதரது நட்பைக் கொள்வதிலும் தனிமையாக இருப்பதே சிறப்புடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறியவேண்டிய கதி ஐந்து என்கின்ற வேகத்தினையும், சுழன்று வருவது ஆகிய சாரி பதி னெட்டினையும், யுத்தம் வந்தகாலத்துப் பகைவருடைய படை தன் மீது வந்து பாயுமாயின் அஞ்சாது நிற்றலும் ஆகிய நற்குணங்களைப் பெறாது தன்மீது ஏறியுள்ள தலைவன் யுத்தம் செய்யும் காலத்துத்

தாங்கி நில்லாது அவனை யுத்தகளத்தில் வீழ்த்தி விட்டுப் பகைவரால் கொல்லும்படிச் செய்யும் குதிரை ஒன்று எவ்விதம் தகுதியற்றதோ, அதுபோல் தம் நட்பினனுக்கு யாதொரு துன்பமு மில்லாத காலத்திலெல்லாம் பெரியதோர் துணைவர்போன்று காணப்பட்டு அவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு துன்பம் வந்தகாலத்து அவனை விட்டு நீங்குகின்ற மக்களோடு நட்புக்கொள்வதிலும், அவர் நட்பில்லாது தனியாக இருப்பதே நன்மையென்று அறிந்தோம். ஏனெனின்? தனியாக இருப்பின் அஞ்சுவதற்கு அஞ்சி நடக்க நேருமாதலால் தனக்கு யாதொரு துன்பமும் வருவதற்கில்லை யென்றும், இவ்வித நட்பில்லாதாரை நட்புக்கொள்வதால் துணை யுள்ளது என்று எண்ணிச் சென்று துன்பம் அடைய நேருமென் றும், இவ்வித தீயாரோடு நட்புக்கொள்ளாதிருத்தலே சிறந்ததென் றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித தீநட்பினர் நட்பினைக் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டுமென்றமையால், நட்புக்கொள்பவர் நன் மக்களாயின் இவ்வித தீங்கு நேராதன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

815. செய்தேமஞ் சாராச் சிறியவர் புன்கேண்மை
யெய்தலி னெய்தாமை நன்று.

(பரி.) இ-ள். செய்து ஏமம் சாராச் சிறியவர் புன்கேண்மை=செய்து வைத்தாலும் அரணாகாத கீழ்மக்களது தீநட்பு—எய்தலின் எய்தாமை நன்று=ஒருவற்குண்டாதலின் இல்லையாதல் நன்று. எ-று.

சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. அரணாகாமை=தொலைவின்கண் விட்டு நீங்குதல். எய்தலினெய்தாமை நன்றென்பதற்கு மேலுரைத்தாங்குரைக்க. சாராதவென்னும் பெயரெச்சம் கேண்மையென்னும் பெயர்கொண்டது; சிறியவரென்பதனைக் கொள்ளின், செய்தென்பதும் நின்று வற்றும். இவை யிரண்டுபாட்டானுந் தொலைவிற் றுணையாகாத நட்பின்றீமை கூறப்பட்டது. (௫)

விளக்கம் :—எவ்வளவு செய்து வைத்தாலும் சமயத்துக் காவலாகாத அறிவிலாக் கீழ்மக்களது தீய நட்பினை ஒருவன் அடைவதுடன் அடையாதிருப்பதே நன்மையாகுமென்று இத்

திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நட்புக்கொள்பவர் மேன் மக்களாயின் அவ்விதம் சமயத்துவிட்டு ஒழியாரென்றும், அறிவிலாக் குடியில்பிறந்த கீழ்மக்களே அவ்விதம் செய்வார்களென்றும், ஆதலால் நட்புக்கொள்ளும் காலத்து நற்குடிப்பிறப்பு உடையவரை நாடியே நட்புச்செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித நல்லகுடியில் பிறந்தவர் தமக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்துத் தாங்கும் அரண்போல் காவலாக இருப்பாரென்றும், அவ்விதமல்லாத கீழ்மக்களது நட்பிணைக்கொள்வது தமக்கு நன்மை ஆகாது முடிவதுடன் தீமையையும் தரும் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அறிவிலாதார் நட்புக் கூடாது என்று அறிந்தோம். ஆயின், அறிவுடையார் பகைவராக இருப்பின் அவரது பகை ஏதேனும் தீமையைச் செய்யுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

816. பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பி னறிவுடையா
ரேதின்மை கோடி யுறும்.

(பரி.) இ-ள். பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பின் = அறிவிலானது மிகச் செறிந்தநட்பின்—அறிவுடையார் ஏதின்மை கோடி உறும்—அறிவுடையானது பகைமை கோடி மடங்கு நன்று. எ-று.

கெழீஇயவென்பத னிறுதிநிலை விகாரத்தாற்றொக்கது. பன்மை உயர்த்தற்கண்வந்தது. அறிவுடையான் பகைமை ஒருதீங்கும் பயவாமையானும், பேதைநட்பு எல்லாத்தீங்கும் பயத்தலானும் 'கோடியுறும்' என்றார். பெருங் கழி நட்பென்று பாடமோதுவாரு முளர். (சு)

விளக்கம் :—அறிவில்லாதவனோடு செய்கின்ற மிகுதியும் நெருக்கமாகிய நட்பைக்காட்டிலும் அறிவுடைய ஒருவனது பகையானது கோடி மடங்கு நன்மையை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? அறிவுடைய ஒருவன் பகைவன் ஆயினும், தனக்கு உள்ள பகையால் நன்னெறி விலகித் தீவழியிற் செல்லான் ஆதலால் அவ்வித பகைவனால் யாதும் தீமையே நேராது என்றும், அறிவில்லாத கீழ்மகனிடத்து நட்புக் கொள்ளுவதால் அவன் அறிவில்லாமையால் செய்கின்ற தீங்கினால் தனக்கும் துன்பம் வருமென்றும் அறிகின்றோமாதலால்,

அறிவில்லாதவரோடு நட்புக்கொள்வதிலும அறிவுடையோரது பகையே மேலானது என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அறியவேண்டுவனவற்றை அறியாது நட்பினரிடத்து மகிழ்ச்சி அடைவதற்கு மாத்திரம் இருக்கின்ற மக்களோடு ஒருவன் நட்புக்கொள்ளுவானாயின், அது எவ்வித தகுதியுடையதாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்.

817. நகைவகைய ராகிய நட்பிற் பகைவராற்
பத்தடுத்த கோடி யுறும்.

(பா.) இ-ள். நகை வகையர் ஆகிய நட்பின்=தாமறிதல வகையராகாது நகுதல் வகையராதற் கேதுவாகிய நட்பான் வருவனவற்றின்—பகைவரால் பதது அடுத்த கோடி உறும்=பகைவரான் வருவன பத்துககோடி மடங்கு நல்ல. எ-று.

நடபு—ஆகுபெயர். அந்நட்பாவது:— விடமருந ஆர்த்தரும் வேழம்பரும் போன்று பலவகையா னகுவித்துத் தாம் பயன்கொண் டொழிவாரோடு உளதாயது. பகைவராலென்பது அவாய்நிற்றலின், வருவனவெனபது வருவிக்கப்பட்டது. பத்தடுத்தகோடி=பத்தாகத்தொகுத்தகோடி. அந்நட்பான் வருமின்பங்களின் அப்பகைவரான் வருந்துன்பங்கள் இறப்பநல்லவென்பதாம். இதற்குப் பிறரெல்லாஞ் சொல்லிலக்கணத்தோடு மாறுகொள வுரைத்தார்.

விளக்கம்:—தாம அறியவேண்டுவனவற்றை அறிவதற்கு இல்லாமல தம் நட்பினரோடு களிப்புடன் பேசி நடித்து மகிழச் செய்து பயன்கொண்டு போகின்ற மக்களுடைய நட்பினால் வருகின்ற இன்பங்களைக் காட்டிலும் நட்புக்கொள்ளாது பகைமையை உடைய பகைவரால் வரும நன்மை பத்துக்கோடி மடங்கு அதிகமாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காமுகரும் கூத்து முதலிய நடிப்புகளைச் செய்யும் கூத்தாடிகளும் ஆகிய மக்கள் தம்மிடத்து நட்புக்கொண்டாரைப் பல வகையாலும் சிரிக்கும்படிச் செய்து தாம் அடையவேண்டிய பயனை அடைந்துவிட்டு ஒழிந்து போவாதலால், அவ்விதம் தன்பயன் கருதும அறிவிலாத மக்களோடு நட்புக்கொண்டு பொருளையும் காலத்தையும் அறிவையும் ஒழிப்பதிலும் பகைவரால் வருகின்ற லாபம பத்துக்கோடி

மடங்கு அதிகமாகும் என்று கூறுகின்றனர். ஏனெனின்? அப்பங்கை வரால் எவ்வித பொருட்கேடும், காலக்கேடும், அறிவின்கேடும் நேரா ஆகையால் அவரால் வரும் குற்றமில்லாமையையே இலாபமாக்கி அவ்விலாபத்தால் வருமின்பத்தைக் காமுகர் முதலிய மக்கள் செய்த இன்பத்தைக் காட்டிலும் இன்பமென்று கூறி அவ்வின்ப மானது அளவற்றது என்று அறிவித்தற்குப் பத்துக்கோடி மடங்கு என்று ஓர் பெரிய எண்ணினையும் எடுத்துக் காட்டினார் என்று அறிகின்றோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் தம்மால் பெரிய காரியங்களைச் செய்ய வல்லவராயினும் சமயத்தில் முடியாததுபோல் நடித்துத் தம் நட்பினரைக் கைவிடுகின்றார்கள் என்று அறிகின்றோம. அவ்வித நட்பினரை என் செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

818. ஒல்லுங் கரும முடற்று பவர்கேண்மை
சொல்லாடார் சோர விடல்.

(பரி.) இ-ள். ஒல்லுங் கருமம உடற்றுபவர் கேண்மை = தம்மால் முடியுங் கருமத்தை முடியாதாக்கிச் செய்யாதாரோடு கொண்ட நட்பினை— சொல்லாடார் சோரவிடல் = அது கண்டால் அவரறியச் சொல்லாதே சோர விடுக. எ-று.

முடியாதாகுதல் = முடியாதாக நடித்தல். சோரவிடல் = விடுகின்ற வாறு தோன்றாமல் ஒருகாலைக்கொருகா லோயவிடுதல். அறியச்சொல்லி னும் விடுகின்றமாறு தோன்றினும் அதுபொழுது பரிகரித்துப் பின்னு நட்பாயொழுகக் கருதுவராகலின், 'சொல்லாடார்' என்றுஞ் 'சோரவிடல்' என்றுங் கூறினார். இவை மூன்றுபாட்டானும் முறையே பேதையார், நகுவிப் பார், இயல்வதுசெய்யாதாரென் றிவர்க ணட்பின் றீமை கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம் :—தம்மால் முடியக்கூடிய தொழிலை முடியாதது போல் நடித்துக்காட்டி வஞ்சகம் செய்தாரிடத்துக் கொண்ட நட்பினை அவர் அறிய யாதும சொல்லாமல் சிறிது சிறிதாக விட்டுவிடுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்மால் முடியக்கூடிய கருமத்தை முடியாததுபோல் நடித்துச் சமயத்துக் கைவிடுகின்ற தீயவரது நட்பானதோர் பயனும்

தாராது ஆகையால் அவ்வித நட்பினை விட்டுவிடுதல் வேண்டு மென்றும், அவ்வாறு விடுங்காலத்து அவர் அறியாவண்ணம் சிறிது சிறிதாக நாளுக்கு நாள் குறையும்படிச் சொல்லாமல் விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் அறிகின்றோம். ஏனெனின்? நட்பினை விட்டுவிடு வதாக அவர் அறிவாராயின் அதுபொழுது ஏதோ பரிகாரத்தைச் சொல்லி திருப்திபடுத்திப் பின்னும் நட்பினராக இருக்க எண்ணுவ ராதலால் அவர் அறியாமலே நட்பினை விட்டுவிடுதல் வேண்டு மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று செய்யுள்களாலும் அறிவில்லாதவர் நட்பும், சிரிக்கச்செய்து பொருள் கொள்ளுவார் நட்பும், தம்மால் செய்யக் கூடியதைச் செய்யாது ஒழிவார் நட்பும் தீமைபயக்குமென்றும், அவ்வித தீய நட்புக் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும் அறிகின்றோம். ஆயின், சிலர் நட்புக்கொண்டவர்போன்று வாக்கால் கூறிச் செய்கையால் வேறு படுகின்றவர்களாகக் காண்கின்றோம். அவ்வித தகுதியுடையாரை என்செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

819. கனவினு மின்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். வினை வேறு சொல் வேறு பட்டார் தொடர்பு = வினை யுஞ் சொல்லு மொவ்வாது வேறுவேறாயிருப்பார் நட்பு,—கனவினும் இன் னாது = நனவின்கண்ணே யன்றிக் கனவின்கண்ணு மின்னாது. எ-று.

வினை சொற்களதொவ்வாமை முதன்மேலேற்றப்பட்டது. அஃதாவது வினையிற்பகைவராய்ச் சொல்லின் நட்டாராயிருத்தல். நிகழ்வின்கண் உளதா யிருத்தலால், 'கனவினுமின்னாது' என்றார். உம்மை எச்சவும்மை; இழிவு சிறப்பும்மையுமாம். மன்னும், ஓவும் அசைநிலை. (௯)

விளக்கம்:—செய்யும் தொழிலும், சொல்லுமபடியான சொல் லும் ஒன்றை ஒன்று பொருந்தாது வேறு வேறாயிருக்கக்கூடிய தகுதியுடைய நட்பானது நினைக்குங்காலத்து நினைவினிடத்தே மாத்திரமல்லாமல் கனவினிடத்தேயும் துன்பம் தரும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நட்பினர்போன்று உரை யாடிப் பின்னர் தம தொழிலைச் செய்யுங்காலத்துப் பகைவர் செய்

யும் செயலைச் செய்கின்ற மக்கள் எமனினும் கொடியவர் ஆதலால் அவ்வித தகுதியுடையார் நட்பானது விழித்திருந்து நல்ல நினைவோடு இருக்கின்ற காலத்துத் துன்பம் தருவது மாத்திரமல்லாமல் தூங்கும் காலத்துத் தோன்றுகின்ற கனவிலேயும் அந் நினைவு தோன்றி மிக்க துன்பத்தைத் தருமாதலால், அவ்வித தீயாரோடு செய்த தீநட்பினை அறவே ஒழித்தல் வேண்டும் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் தனியாக உள்ள காலத்து நட்புக்கொண்ட நட்பினரைப் புகழ்ந்தும் பலரோடு கூடியுள்ள காலத்துப் பழிப்பதாகக் காண்கின்றோம். அவ்வித தகுதியுடையார் நட்பினை என் செய்தல்வேண்டும்"? என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

820. எனைத்துங் குறுகுத லோம்பன் மனைக்கெழீஇ
மன்றிற் பழிப்பார் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். மனைக் கெழீஇ மன்றிற் பழிப்பார் தொடர்பு=தனியே மனைக்கணிருந்துழி நட்பாடிப் பலரோடு மன்றின்கணிருந்துழிப் பழிகூறுவார் நட்பு—எனைத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல்=சிறிதாயினுந் தம்மை நணுகுதலைப் பரிகரிக்க. எ-று.

மனைக்கட் கெழுமலும் மன்றின்கட் பழித்தலுந் தீதாகலின், அவர் ஒருகாலும் தம்மை நணுகாமைக் குறிக்கொண்டு காக்கவென்பார், அவர் நட்பின்மேல் வைத்துக் கூறினார். இவை யிரண்டுபாட்டானும் வஞ்சர்நட்பின் தீமை கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம்:—தனியே வீட்டிலிருந்த காலத்து நட்பினர்போல் புகழ்ந்துபேசிச் சபையில் பலரோடு கூடியிருந்த காலத்துப் பழிச்சொற்களைச் சொல்லுகின்றவர் நட்பானது தம்மைச் சிறிதளவும் சேராதபடிப் பரிகரித்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வீட்டிலுள்ள காலத்து ஏதோ ப்ரீதியும் நட்பால் ஒற்றுமை கொண்டவர்போல் கூடிப் புகழ்ந்து குலாவுதலும் பலரோடு கூடியிருந்த காலத்துப் பகைவரினும் பகைவராய்ப் பழித்துக் கூறி மானத்தைப் போக்குதலும் உடையாரது நட்பு தம்மைச் சிறிதும் சேரவொட்டாது கழித்துத் தொலைத்தல்

வேண்டுமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுள்களாலும் வஞ்சகருடைய நட்புக்கொள்ளுவதால் வரும் தீமையினையும் அவரிடத்துச் சேர்தல் கூடாதென்பதையு மறிந்தோம். அன்றியும் தீநட்பு என்னும் இவ்வதிகாரத்தால் நட்புக்கொள்ளக் கூடாதார் தகுதியையும் அறிந்தோம். இனிச் சிலர் பகைவராக இருந்து நட்பினர் போல் நடிப்பதாகக் காண்கின்றோம். அவ்வித நட்பினை என் செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

83. அதிகாரம்.

கூடாநட்பு.

(பரி.) இனி வினைக்கூடாநட்புக் கூறுகின்றார். அஃதாவது பகைமையான் அகத்தாற் கூடாதிருந்தே தமக்கு வாய்க்குமிடம் பெறுந்துணையும் புறத்தாற் கூடி யொழுகுவார் நட்பு.

விளக்கம்:—அதாவது, தமக்கு உள்ள பகைமையால் மனத்தாள் கூடாமலிருந்து தம் பகையை முடிக்கக் கூடிய காலம்வரும் வரையில் வெளிக்கு நட்பினர் போல் கூடி நடிக்கின்றவரது நட்பு. மேல் தீநட்புக் கூறினாராதலால் இப்போது கூடா நட்பென்னும் இவ்வதிகாரத்தைக் கூறத் தொடங்கினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித கூடா நட்பினை ஓர் உவமை வாயிலால் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

821. சீரிடங் காணி னெறிதற்குப் பட்டடை
நேரா நிரந்தவர் நட்பு.

(பரி.) இ-ள். நேரா நிரந்தவர் நட்பு = கூடாதிருந்தே தமக்கு வாய்க்குமிடம் பெறுந்துணையுங் கூடியொழுகுவார் நட்பு—சீரிடம் காணின் எறிதற்குப் பட்டடை = அது பெற்றால், அறவெறிதற்குத் துணையாய பட்டடையாம், எ-று.

எறியுமெல்லை வாராமுன்னெல்லாம் தாங்குவதுபோன்றிருந்து வந்துழி

அறவெறிவிப்பதாய பட்டடைக்கும் அத்தன்மைத்தாய நட்பிற்குந் தொழி லொப்புமையுண்மையான், அதுபற்றி அந்நட்பினைப் பட்டடையாக வுபசரித் தார். நீர்விடமென்று பாடமோதி முடிவிடமென் றுரைப்பாருமுளர். (௧)

விளக்கம் :—தமக்குள்ள பகைமையால் மனத்திற் கூடா திருந்து தம் பகையை முடிக்கக் கூடும் சமயம் வரும் வரையில் நட்பினர் போன்று கூடி இருப்பவர் நட்பானது தன்னிடத்து வைத்த ஒன்றினை அறவெட்டுவதற்குத் துணையாகும் பட்டடை போன்று உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இத னால் கொல்லன் ஒருவன் தான் வெட்ட எண்ணிய இரும்பு முதலாகிய லோகத்தை வெட்டுவதற்குப் பட்டடை என்னும் (பட்டரை) பீடத்தின் மீது வைத்த காலத்து அவன் வெட்டுகின்ற காலம் வரையில் தன்னிடத்து வைத்த பொருளைத் தாங்கி நிற் பதுடன் அப்பொருளை வெட்டும் காலத்து உறுதியாக நின்று வெட்டுவதற்கு இடம் தருவது போல், உட்பகை உடைய மக்கள் கொள்ளுகின்ற நட்பானது கொல்லன் பட்டடை போல் சமயம் வரும் வரையில் தாங்கி நிற்பது போல் காணப்பட்டுப் பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளச் சமயம் வந்த காலத்து நட்புக் கொண்டவரைத் தொலைப்பதற்குத் தகுதியாக உள்ளது என்று கூடா நட்பினைக் கொல்லன் பட்டடைக்குச் சமானமாக எடுத்துக் காட்டினர் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக் கர், "இக்கூடா நட்பினை மற்றொரு உவமையால் விளக்குதல் வேண் டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

822. இனம்போன் றினமல்லார் கேண்மை மகளிர்
மனம்போல வேறு படும்.

(பரி.) இ-ள். இனம்போன்று இனமல்லார் கேண்மை=தமக்குற்றார் போன்று உறுதாரோடு உளதாய நட்பு—மகளிர் மனம்போல வேறுபடும்= இடம்பெற்றுழிப் பெண்பாலார் மனம்போல வேறுபடும். எ-று.

அவர்மனம் வேறுபடுதல் "பெண்மனம் பேதின் றொருப்படுப்பே னென்னு—மெண்ணி லொருவன்" * என்பதனானுமறிக. நட்பு வேறுபடுத லாவது :—பழைய பகையேயாதல். இவை யிரண்டுபாட்டானும் கூடா நட்பினது குற்றங் கூறப்பட்டது. (௨)

* வளையாபதி.

விளக்கம்.—தம்மிடத்து மிகுதியும் மனம் பொருந்தியவர் போல் வெளியே காணப்பட்டு மனத்தால் பொருந்தாதவரது நட்பானது தம்முடைய எண்ணத்தை முடிக்கக் கூடிய இடம் கிடைக்குமாயின் பெண்களுடைய மனம் எவ்விதம் மாறுபடுமோ அவ்விதம் மாறுபடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மனத்துள் ஒன்றும் வெளியில் ஒன்றும் ஆகச் சிறிதும் பொருந்தாத மக்களோடு கொள்ளுகின்ற நட்பானது தமக்குத் தக்க இடம் கிடைக்கும் வரையில் பயத்தால் நடித்துக்காட்டித் தம்முடைய எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ள இடம் கிடைக்குமாயின் தம்முடைய மனத்தை மாற்றித் தம் விருப்பத்தை முடித்துக்கொள்ளும் பெண்களுடைய மனம்போல் மாறுதலடையும் என்றும், அப்பெற்றியோர் தம் பகைமை முடிய இடம் கிடைக்கும் வரையில் பொறுத்திருந்து இடம் கிடைத்தகாலத்துத் தம் பகைமையை முடித்துக் கொள்ள எண்ணுவார்களென்றும், ஆகவே அம்மக்களது நட்பு கூடாதென்றும் அறிகின்றோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஏன் பெண்கள் நங்களுடைய மனத்தை இடம் கிடைத்தவிடத்து வேறாக்கிக் கொள்ளுவர் ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினர். "மக்காள் ! மகளிர் மனம் அயலார்மீது எக்காலத்தும் செல்வதென்றும், தம் நாயகர் எவ்வித தகுதியுடையவராயினும் அவர் மனம் அயலவரிடத்தேயே செல்லுமென்றும், குமரகுருபரசுவாமிகள் தமது நீதிநெறி விளக்கத்தில், "ஏந்தெழில் மிக்கான் இளையான் இசைவல்லான், காந்தையர் கண்கவர் நோக்கத்தான்—வாய்ந்த, நயனுடை யின்சொல்லான் கேளெனினும் மாதர்க்கு, அயலார்மேலாகும் மனம்" என்றுகூறியுள்ளார். அதாவது, பெண்கள் தமக்கு வாய்ந்த நாயகன் அழகில் மிகுந்தவனும், இளமைப்பருவம் கழியாதவனும், இசையில் வல்லவனும், பெண்களுடைய கண்களைக் கவரக்கூடிய பார்வையுடையவனும், நெருங்கிய சுற்றத்தவனும் இருந்தாலும், இவ்வித குணங்களையெல்லாம் மதியாது காம இன்பம் ஒன்றையே கருதித் தம்மனத்தை அயலாரிடத்துச் செலுத்துவரென்றும், அவ்விதம் செலுத்துபவர் தமக்கு இடம் பெறும்வரையில் தம் நாயகரின் பொருட்டு உயிர் விடுவார் போன்று நடித்துக் காட்டி

இடம் பெற்ற விடத்தில் தம் மனத்தை வேறுபடுத்தித் தாம் கொண்ட எண்ணத்தை முடித்துக் கொள்ளுவரென்றும் இச் செய்யுளால் அறிகின்றோம். அதுவன்றியும், பரிமேலழகர் தம் விசேட உரையுள் வளையாபதி செய்யுளாகக் கூறிய செய்யுளிலும் பெண்ணின் மனத்தை வேறுபடாது ஒருமிக்கும்படி செய்வேன் என்று ஒருவன் எண்ணுமாயின் என்று பொருள்படக் கூறிய அடிகளை எழுதி உள்ளமையால், பெண்கள் மனம் எக்காலத்தும் வேறுபடக் கூடியதென்றும், அதுபோல் பகைவர் வெளியில் நட்பாக இருக்கினும் பழைய பகையே பகையாக நிலைத்து நிற்குமென்றும் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "ஏதோ அறிவில்லாதார் பகைகொண்டு நிற்பாராயின் அவர் தம நலம் கருதிக் கொள்ளுகின்ற நட்பு கூடா நட்பாக இருக்கும் என்று கூறியதாக அறிகின்றோம். ஆயின், பல நூல்கள் கற்றவர் பகைவராக இருந்து நட்புக்கொள்வாராயின் அந்நட்பு எதுவாக இருக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

823. பலநல்ல கற்றக் கடைத்து மனநல்ல
ராகுதன் மாணார்க் கரிது.

(பரி.) இ-ள். நல்லபல கற்றக்கடைத்தும் = நல்லன பலநூல்களைக் கற்றவிடத்தும் — மனம் நல்லர் ஆகுதல் மாணார்க்கு அரிது = அதனான் மனந்திருந்தி நட்பாதல் பகைவர்க்கில்லை. எ-று.

நல்லன — மனக்குற்றங்கெடுப்பன. மனநல்லரெனச் சினைவினை முதன்மேனின்றது. நல்லராகுதல் = செற்றம் விடுதல். உள்ளே செற்ற முடையாரைக் கல்வியுடைமைபற்றி நட்பென்று கருதற்க வென்பதாம். (௩)

விளக்கம்:—மனக்குற்றத்தைக் கெடுப்பனவாகிய நல்ல நூல்கள் பலவற்றைக் கற்ற இடத்து அக்கற்றலால் மனமானது திரும்பி நட்புத் தன்மையைக் கொள்ளுதல் பகைவர்க்கு உண்டாவதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் நூல் பல கற்றவர் என்று கல்வி உடைமை ஒன்றையே கருதி கூடா நட்பினராகிய பகைவரை நட்பினரென்று கருதுதல் கூடாது. ஏனெனின்? அப் பகைவர் கூடா நட்பினர் ஆதலால், தம் பகைமையை ஒழிக்கக் கூடிய கோபத்தை விடுத்து நல்லவராதல் இல்லை என்று அறிந்தோ

மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் எக்காலத்தும் இனிய முகமுடையராய்ச் சிரித்து மனத்தோடு வஞ்சகராக இருக்கக் காணுகின்றோம். ஆதலால், அவ்வித நகைமுக முடையாரைக் காணில் என் செய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

824. முகத்தி னினிய நகாஅ வகத்தின்னா
வஞ்சரை யஞ்சப் படும்.

(பரி.) இ-ள். முகத்தின் இனிய நகாஅ அகத்து இன்னா வஞ்சரை = கண்டபொழுது முகத்தால் இனியவாகச் சிரித்து எப்பொழுதும் மனத்தாலின்னாராய வஞ்சரை—அஞ்சப்படும் = அஞ்சல்வேண்டும். எ-று.

நகையது வகைபற்றி 'இனிய' என்றும், அகத்துச் செற்றம் நிகழவும் அதற்கு மறுதலையாய நகையைப் புறத்து விளைத்தலின் 'வஞ்சர்' என்றும், அச்செற்றங் குறிப்பறிதற்கருவியாய முகத்தானுந் தோன்றாமையின் அஞ்சுதல் செய்யப்படுமென்றுங் கூறினர். இவை யிரண்டுபாட்டானுங் குற்றத்திற் கேதுவாய அவர்கொடுமை கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம் :—ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தகாலத்து முகத்தில் இனிமை தோன்றும்படி சிரித்துப் பேசி மனத்திடத்தே கோபத்தோடு வஞ்சகத்தைச் செய்யும் வஞ்சகரைக்காணின் அஞ்சுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மனத்து இனிமை கொள்ளுகின்ற காரணத்தால் மலர வேண்டியதாகிய முகத்தை மக்கள் கண்டு 'இவர் இன்முக முடையராதலால் இவர் மனத்திடத்தே இனியவர்' என்று எண்ணி அவரிடத்து நட்புக் கொள்ளவும், மாறாத பகைமையைக்கொண்ட அவ்வஞ்சகர் தம் முகத்தால் தம் கோபம் தெரியாமல் வஞ்சித்து நகைத்து நின்று பின்னர் தம் பகைமையை முடிப்பதற்குக் காலம் நேருகின்ற இடத்து நட்புக்கொண்டவர்களைத் துன்புறுத்துவார்கள் ஆதலால், மனத்தில் உள்ளதை அறிவிக்கக்கூடிய முகத்தை மாறுபடுத்தி வஞ்சிக்கின்ற வஞ்சகரைக் கண்ட உடனேயே அஞ்சி அகலல்வேண்டும் என்று அவர் கொடுமை கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மனத்தினில் இனிமை கொள்ளாது முகத்தினில் இனிமைகொள்ளும் வஞ்சரைப்பற்றி அறிந்தோம். இனி சிலர் எக்கா

லத்தும் இனிய சொற்களையே கூறி வஞ்சிக்கின்றனர். அவரைப் பற்றி என் செய்தல்வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

825. மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றுஞ்
சொல்லினாற் றேறற்பாற் றன்று.

(பரி.) இ-ள். மனத்தின் அமையாதவரை = மனத்தாற் றம்மொடு மேவாதாரை — எனைத்தொன்றும் சொல்லினான் தேறற்பாற்று அன்று — யாதொரு கருமத்தினுஞ் சொல்லாற் றெளிதன்முறைமைத் தன்று என்று சொல்லும் நீதி நூல். எ-று.

நீதிநூலென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. பகைமை மறைததற்பொருட்டுச் சொல்லுகின்ற வஞ்சனைச்சொல்லைச் செவ்விய சொல்லெனக்கருதி அவரைக் கருமங்களிற்றெளிதல் நீதிநூன்முறைமை யன்றென்பதாம். (ரு)

விளக்கம் :— மனத்திடத்தே பகைமை கொண்டு எக்காலத்தும் தம்மோடு உள்ளவராகிய கூடா நட்பினரை அவர் இனிமைபடப் பேசும் சொற்களால் 'இவர் நம்மிடத்து இனியர்' என்று கருதுதல் கூடாது என்று நீதி நூல்கள் கூறுகின்றன என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் மேல் வினவியபடி நஞ்சுடைய நாகம் போன்று தம்முடைய பகைமை தெரியாத விதமாக மறைத்து இனிமைபடப் பேசும் வஞ்சனைச் சொற்களை உண்மையாகிய சொற்கள் என்று எண்ணி அவ்வஞ்சகரைத் தாம் செய்ய எண்ணிய காரியங்களுள் கூடும்படிச் செய்தல் கூடாதென்றும், அவ்விதம் செய்யின் அது நட்புக் கொண்டார்க்குத் தீங்கினை இழைக்குமென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இவ்வித வஞ்சகரை நட்புக் கொள்ளுதல் கூடாதென்பதே துணிபாகுமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "நட்பினரைப் போன்று சிலர் பகைவராகவே இருந்து பேசுகின்றனர். அவர் சொல்லைப் பகைமைகொண்ட சொல் என்று அறிதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

826. நட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு மொட்டார்
சொல்லொல்லை யுணரப் படும்.

(பரி.) இ-ள். நட்டார்போல் நல்லவை சொல்லினும் = நட்டார்போன்று நன்மைபயக்குஞ் சொற்களைச் சொன்னாராயினும், — ஒட்டார் சொல் ஒல்லை

உணரப்படும்=பகைவர்சொற்கள் அது பயனாமை அச்சொல்லியபொழுதே யறியப்படும். எ-று.

சொல்லினுமெனவே, சொல்லாமையே பெற்றும். ஒட்டாராதலாற் றீமை பயத்தல் ஒருதலையென்பார், 'ஒல்லையுணரப்படும்' என்றார். (௬)

விளக்கம் :—நட்பினரைப்போலவே நடித்து நன்மையைத் தரக் கூடிய சொற்களைச் சொன்னாராலும் மனத்துள் பகைமை கொண்ட அவருடைய சொற்கள் நன்மை பயவாதென்பதை அப் பகைவர் சொல்லுகின்றபொழுதே அறியக்கூடும் என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனில்? மனத்துப் பகை கொண்டார் தம் பகைமையால் நல்ல சொற்களைச் சொல்லுவதே இல்லை என்றும், ஓர் கால் வஞ்சகமாகச் சொல்லினும் அவர் சொல் கொண்டு நடக்கின் நடந்த ஒருவனுக்கு அவன் எண்ணியபடி நன்மை யுண்டாகாது தீமையே உண்டாகிவிடுமாதலால் அக் கூடா நட்பினராகிய வஞ்சகருடைய சொற்கள் எக்காலத்தும் நன் மையை உண்டாக்காமல் தீமையையே உண்டாக்கும என்றும் அறி தல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் பகைவராக இருந்தும் காணுகின்ற காலத்து மிகுதியும் பணிவாகப் பேசுகின் றனர் அவ்வித பகைவருடைய வணக்கத்தைக் கண்டு யாது எண் ணுதல் வேண்டும் என்பதை ஓர் உவமையால் விளக்கல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

827. சொல்வணக்க மொன்னார்கட் கொள்ளற்க வில்வ
 தீங்கு குறித்தமை யான். [ணக்கந்

(பரி.) இ-ள். வில்வணக்கம் தீங்கு குறித்தமையான்=வில்லினது வணக்கம் எற்றவர்க்குத் தீமைசெய்தற் குறித்தமையால்,—ஒன்னார்கண் சொல்வணக்கம் கொள்ளற்க=பகைவர்மாட்டுப் பிறக்குஞ் சொல்லினது வணக்கத்தையும் தமக்கு நன்மை செய்தலைக் குறித்ததென்று கரு தற்க. எ-று.

தம்வணக்க மன்றென்பது தோன்றச் 'சொல்வணக்கம்' என்றும், வில் வணக்கம் வேறாயினும் வணங்குதலொப்புமைபற்றி அதன் குறிப்பை ஏது வாக்கியுங் கூறினார். வில்லியது குறிப்பு அவனிடைய வில்வணக்கத்தின்மே னிற்றலான், ஒன்னாரது குறிப்பும் அவரிடைய சொல்வணக்கத்தின் மேல

தாயிற்று. இதுவுந் தீங்கு குறித்த வணக்கமென்றே கொண்டு அஞ்சிக்காக்க வென்பதாம். இவைமூன்றுபாட்டானும் அவரைச்சொல்லாற் றெளியற்க வென்பது கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம் :—போர்க்களத்தில் பகைவன் மீது எறியும்படி எண்ணிய போர்வீரன் ஒருவன் தன்னுடைய வில்லை எவ்வளவு வளைத்து எய்கின்றானோ அவ்வளவு தீமையை அப்பாணத்தை ஏற்றுக் கொண்டவனுக்கு அவ்வில்லின் மிகுந்த வளைவு செய்வது போல், பகைவரிடத்து உண்டாகின்ற சொற்களால் ஆகிய வணக்கத்தையும் தமக்கு நன்மை செய்யும் சொற்களென்று எண்ணுதல் கூடாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால் பகைவர் வணங்கிச் சொல்லுகின்ற பணிவாகிய சொற்கள் ஒருவனுக்கு மிகுந்த அழிவைத் தருவதற்குக் காரணமாகு மென்றும், பகைவன் எவ்வளவு வில்லை வளைத்துப் பாணத்தை எய்கின்றானோ அவ்வளவு அதிகமாக அப்பாணத்தைத் தம் மீது தாங்கிக் கொள்ளுகின்றோர் அழிந்து போவது போல், சொல்லின் வணக்கத்தைக் கொண்டு 'இவர் மிகுதியும் இப்போது வணக்கமாகப் பேசுகின்றார்; ஆதலால் நமக்கு மிகுதியும் அடங்கியவர்' என்று மகிழ்தல் கூடாதென்றும், மகிழ்வதோடு அவ்வித நம்பிக்கையால் மிகவிரைவில் அழிந்து போதற்குக் காரணமாகு மென்றும், ஆதலால் அவ்வித வஞ்சகரைக் கண்டகாலத்திலேயே பயந்து தமக்குத் தீங்கு வாராத விதமாகக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களா லும் கூடா நட்பினரது சொற்களால் அவரை மதித்தல் கூடாது என்று அறிந்தோம். இனி, பகைமை கொண்ட சிலர் நம்மைக் கண்டகாலத்து அழுத கண் உடையவராய்ப் பேசி நடிக்கின்றனரே, அவரைப்பற்றி நம்மாசிரியர் யாது கூறுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

828. தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு மொன்னா
ரழுதகண் ணீரு மனைத்து.

(பரி.) இ-ள். ஒன்னார் தொழுத கையுள்ளும் படை ஒடுங்கும் = ஒன்னார் குறிப்பை யுணரவல்லார்க்கு அவர் தொழுத கையகத்தும் படைக்கலம் மறைந்

திருக்கும்;—அழுதகண்ணீரும் அனைத்து = அவர் அழுத கண்ணீரும் அவ்வாறே அதுமறைந்திருத்தற் கிடனும். எ-று.

தாம் நட்பென்பதனைத் தங்கையானுங் கண்ணானுந் தேற்றிப் பின் கோறற்கு வாங்கவிருக்கின்ற படைக்கலம் உய்த்துணர்வுழித் தேற்றுகின்ற பொழுதே அவற்றுள்ளே தோன்றுமென்பார், 'ஒடுங்கும்' என்றார். பகைவர் தம் மென்மைகாட்டித் தொழினு மழினும், அவர் குறிப்பையே நோக்கிக் காக்கவென்பதாம். இதனால் அவரைச் செயலாற் றெளியற்க வென்பது கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—பகைவருடைய செயல் இது வென்று குறிப்பால் உணரக்கூடிய அனுபவ ஞானமுடையவர் தம்பகைவர் தம்மை வணங்கிய விடத்து அவ்வணங்கிய கையினுள் தம்மைக் கொல்ல ஓர் ஆயுதமிருக்கும் என்று கண்டு அறிந்து அவர் வணக்கத்தைக் கொண்டு எவ்வித நம்பிக்கையும் கொள்ளாமல் அவரைத் தம் பகைவராகவே எண்ணித் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுகின்றனரோ அது போல், அப்பகைவர் அழுகின்ற கண்ணீரும் தம்மை அழிப்பதற்கு உரியதோர் குறிப்பென்று கண்டு தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைவரானவர் தாம் பகைவரன்று நட்பினராவோம் என்று தம் கையினாலும், கண்ணினாலும் நடித்துக் காட்டி நம்பும்படிச் செய்தாலும், அவர் குறிப்பு நட்பன்று பகைமையே ஆகும் என்று உணர்ந்து நிற்பதோடு அவர் கையினுள்ளே தம்மைக் கொல்வதற்கு மறைத்துவைத்திருக்கும் ஆயுதத்தினையும் கண்டு பிடித்து அவர் தம்மைக் கொல்லாதவண்ணம் எவ்விதம் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுகின்றனரோ அதுபோல் அழுத கண்ணும், சிந்திய மூக்கும், தொழுதகையும், துவண்ட நடையும் ஆக இருந்து தம்மிடத்தே வந்து தம்பகைவர் தம்முடைய பலமின்மையைக் காட்டி வணங்கினாலும், அழுதாலும் அவருடைய குறிப்புத் தம்மைக் கெடுப்பதற்கே அல்லாமல் உண்மையாக மெலிவுடைமை அல்லை என்று அறிந்து அவர் தம்மிடத்தே அணுகாவண்ணம் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அன்றியும் இதனை மெய்ப்பொருள் நாயனாரைக் கொல்ல வந்த பகை அரசனிடத்தும், ஔரங்கசீப்பின் சேனைத்தலைவனைக் கொன்ற சிவாஜியினிடத்தும் நேர்ந்த கதைகளை

முறையே பெரிய புராணத்துள்ளும், இந்து தேச சரித்திரத்திலும் அறிதல் கூடும் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் கூடா நட்பினரது செயலால் அவரை நம்புதல் கூடாது என்று அறிந்தோம். ஆயின், சிலர் தம்மனத்துள்ள பகைமை தோன்றாத வழி மிகுதியும் நட்பினைச் செய்து பின்னர் மனத்தின்கண் இகழ்ச்சி செய்கின்றனர். அவ்வித தகுதியுடையாரை உலகத்தைக் காக்கும் அரசன் யாது செய்தல்வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

829. மிகச்செய்து தம்மெள்ளு வாரை நகச்செய்து
நட்பினுட் சாப்புல்லற் பாற்று.

(பரி.) இ-ள். மிகச் செய்து தம் எள்ளுவாரை = பகைமை தோன்றாமற் புறத்தின்கண் நட்பினை மிகச்செய்து அகத்தின்கட் டம்மையிகழும் பகைவரை — நட்பினுள் நகச்செய்து சாப் புல்லற்பாற்று = தாமும் அந்நட்பின் கண்ணே நின்று புறத்தின்கண் அவர் மகிழும்வண்ணஞ் செய்து அகத்தின் கண் அதுசாம்வண்ணம் பொருந்தற்பான்மையுடைத்து அரசநீதி. எ-று.

நின்றென்பதூஉம் அரசநீதியென்பதூஉம் அவாய்நிலையான் வந்தன. அகனென்று புறனென்றுதல் ஒருவற்குத் தகாதெனினும் பகைவர்மாட்டாயிற்றருமென்பது நீதிநூற்றுணிபென்பார், அதன்மேல் வைத்துக் கூறினார். சாவவென்பதன்னிறுதிநிலை விகாரத்தாற்றொக்கது, "கோட்டின்வாய்ச்சாக் குத்தி"* என்புழிப்போல. எள்ளுவாரைப் புல்லலெனக் கூட்டுக. (கூ)

விளக்கம் :— அரச நீதியாவது மனத்துக்குள்ளிருக்கும் பகை தோன்றாவிதம் செய்து புறத்தே மிகுதியும் நட்பினை உடையவர் போல் நடித்து உள்ளுக்குள் தம்மை இகழ்ந்து பேசுகின்ற பகைவரைத் தாமும் அவ்விதமே இருந்து புறத்தே அப்பகைவர் மகிழும் வண்ணமாகச் செய்து மனத்திற்குள்ளே அப்பகைவர் சாதற்குத் தக்கவிதமாகக் கூடியிருப்பது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உள்ளே ஒன்றும், புறத்தே ஒன்றும் வைத்து நடிப்பது நீதியல்லவாயினும் உலகத்தைக்காக்கும் அரசன் ஒருவன் வஞ்சகரைக் கண்ட காலத்துத் தானும் வஞ்சகனாக இருந்து அவர்களை வெல்லாவிடில் உலகத்தைக் காத்தல் கூடாது ஆதலால், இவ்வித

* கலி, முல்லை 5.

வஞ்சகர்க்கு வஞ்சகராக நடப்பது அரசனுக்குப் பொருந்துமென்றும், அது அரச நீதியென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பகைவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தம்மிடத்து நட்புச்செய்யவேண்டி வருமாயின், அப்பகைவரை எவ்விதம் கொள்ளல்வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

830. பகைநட்பாங் காலம் வருங்கான் முகநட்
டகநட் பொரீஇ விடல்.

(பரி.) இ-ள். பகை நட்பாம் காலம் வருங்கால்=தம்பகைவர் தமக்கு நட்டாராயொழுகுங்காலம் வந்தால்,—முகம் நட்டு அகம் நட்பு ஒரீஇ விடல்= தாமும் அவரோடு முகத்தால் நட்புச்செய்து அகத்தால் அதனைவிட்டுப் பின்னதுவுந் தவிர்க. எ-று.

அக்காலமாவது :—தம்மானும் பகையென்று வெளிப்பட நீக்கலாகாத வளவு. இதனானே ஆமளவெல்லாம் நீக்குகவென்பது பெற்றாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அந்நட்பிடை யொழுகுமாறு கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம் :—தமக்குப் பகைவராக இருந்தவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தமக்கு நட்பினராக இருக்கக்கூடிய காலம் வருமாயின், அப்பகைவரோடு தாமும் முகத்தால் நட்பினர்போல் காட்டி, மனத்தால் நட்புக்கொள்ளாதிருந்து பிறகு அம்முக நட்பினையும் ஒழித்து விடுதல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவரானவர் தம்மிடத்து நட்பினர்போல் நடித்து இருக்கவேண்டிய கால அளவு வருமாயின், அறிவுடையோர் அக்காலத்துத் தாமும் பகைவரென்று காட்டாதிருப்பதற்கு முகத்தால் நட்புக்காட்டியும், பின்னர் தம் பகைமையை வெளிப்படுத்தக் கூடிய காலத்து அம்முகத்தாலும் நட்புக்கொள்வதைவிட்டு அவர்களோடு நீங்கி இருத்தலே வேண்டும் என்றும் அறிகின்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "கூடா நட்பினரோடு எவ்விதம் கூடி இருத்தல் வேண்டும் என்பதை மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம். அன்றியும், நட்புக்கு நேராக விதிமுகமாகக் கூறிய ஐந்து அதிகாரங்களையும் கேட்டு உணர்ந்தோம். இனி, எதிர் மறைமுகத்தால் கூறியுள்ள நட்புக்கு உரிய பன்னிரண்டு அதிகாரங்களையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்,

84. அதிகாரம்.

பேதைமை.

(பரி.) இனி அந்நட்பினை யெதிர்மறுத்துப் பகைமுகத்தாற் கூறிய தொடங்கினார். அப்பகைதான் முற்றக்கடியுங் குற்றமன்மையி னுளவாய வெகுளியானுங் காமத்தானும் வருவதாம். அவற்றுள் வெகுளியான் வருவன ஐந்ததிகாரத்தானும் காமத்தான் வருவன ஐந்ததிகாரத்தானுங் கூறுவார், அவ்விரண்டற்கும் அடியாய மயக்கத்தை இருவகைப் படுத்து, இரண்டதி காரத்தாற் கூறுவான் றொடங்கி, முதற்கட் பேதைமை கூறுகின்றார். அஃ தாவது யாது மறியாமை.

விளக்கம்:—அதாவது, நீங்கள் வினவிய வண்ணம் நட்பு என்பதை எதிர் மறுத்துப் பகை முகத்தால் சொல்லிய அதிகாரங்களைச் சொல்ல ஆசிரியர் ஆரம்பித்தனர். அதாவது, பகைநட்பென்பது கோபத்தாலும், காமத்தாலும் வருவது ஆம். அவ்விரண்டும் முழுவதும் நீக்கும் குற்றமல்லவாதலால், அக்கோபம், காமம் என்னுமிரண்டினுள் கோபத்தால் வருகின்ற பகையினை ஐந்து அதிகாரங்களாலும், காமத்தால் வரும் பகையினை ஐந்து அதிகாரங்களாலும் கூறத் தொடங்கியவர் அக்கோபத்திற்கும், காமத்திற்கும் அடிப்பீடமாயுள்ள மயக்க அறிவினை இரண்டுவிதமாக்கி ஒன்றைப் பேதைமை யென்றும் மற்றொன்றைப் புல்லறிவாண்மை யென்றும் பெயரிட்டு, முதலில் பேதைமை யென்னு மதிகாரத்தைக் கூறத்தொடங்கினர். அப்பேதைமையாவது:—அறியவேண்டுவது ஒன்றனையும் அறியாதிருத்தலே ஆகும் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "அறிய வேண்டுவது ஆகிய ஒன்றனை அறியாமை பேதைமை என்று கூறுவதால், உலகத்து மக்கள் ஒன்றையுமறியாது இருத்தல் முடியாது. ஏதோ ஒன்றில் ஒருவர் அறிவு செல்லுவதாகவே இருக்கும். ஆதலால், இப்பேதைமை கொண்டவர் அறிவின் செயல் எதுவாக இருக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

831. பேதைமை யென்பதொன் றியாதெனி னேதங்
கொண்டூதியம் போக விடல். [கொண்

(பரி.) இ-ள். பேதைமை என்பது ஒன்று=பேதைமையென்று சொல்லப்படுவது ஒருவனுக்கு வினைக்குற்றங்களெல்லாவற்றினும் மிக்கதொன்று;—

யாது எனின் ஏதம் கொண்டு ஊதியம் போகவிடல்=அதுதான் யாதென்று வினவின், தனக்குக் கேடுபயப்பனவற்றைக் கைக்கொண்டு ஆக்கம் பயப்பன வற்றைக் கைவிடுதல். எ-று.

கேடு=வறுமை, பழி, பாவங்கள். ஆக்கம்=செல்வம், புகழ், அறங்கள். தானே தன்னிருமையுங் கெடுத்துக் கோடலென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—பேதைமை என்று சொல்லப் படுவது ஒரு வனுக்கு உள்ள குற்றங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது ஒன்றாகும் என்றும், அப்பெரியது ஆகிய குற்றம் எது என்று அறிய வேண்டு மாயின் தனக்குக் கேட்டினை உண்டுபண்ணும் செயல்களைக் கைக் கொண்டு தனக்கு நன்மை பயக்கும் செயல்களை விட்டு விடுதல் என்பதே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நீங்கள் வினவியபடி பேதைமை உடைய ஒருவனது அறிவானது தனக்குக் கேடு செய்கின்ற தரித்திரம், பழி, பாவங்கள் ஆகிய இவைகளில் சென்று, தனக்கு உயர்வினை உண்டு பண்ணும் செல்வம், புகழ், தருமங்கள் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் ஒழித்து, இம்மை மறுமையாகிய இரண்டினையும் வாவொட்டாமல் செய்து விடும் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அது என்னையோவெனின்? உல கத்து மக்கள் இருமையை அடைவதற்குரிய முயற்சிகளை எல்லாம் கைவிட்டு இருமையையும் கெடுக்கும் முயற்சிகளுள் சென்று தாமே தம்மைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் தகுதியுடையோரைப் பேதைமை யுடையரென்றும், ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய குற்றங்களுள் இதனினும் மேற்பட்ட குற்றம் ஒன்று இல்லை யென்றும் கூறிய தாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஏன் பேதைமை யுடையார் கேட்டினைத் தேடிக்கொள்ளுகின்றனர்? அவ்விதம் செய்து கொள்வதற்கு எவ்விதச் செயலை செய்பவராயிருப்பர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

832. பேதைமையு ளெல்லாம் பேதைமை காதன்மை
கையல்ல தன்கட் செயல்.

(பரி.) இ-ள். பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமை=ஒருவனுக்குப் பேதைமையெல்லாவற்றுள்ளும் மிக்க பேதைமையாவது—கையல்ல தனகண்

காதன்மைசெயல் = தனக்காகாத ஒழுக்கத்தின்கட் காதன்மை செய்தல். எ-று.

இருமைக்கும் ஆகாவென்று நூலோர் கடிந்த செயல்களை விரும்பிச் செய்தலென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் பேதைமையதிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

விளக்கம் :—ஒருவனுக்கு உள்ள அறியாமை எல்லாவற்றுள்ளும் மிகுந்த அறியாமையாவது தனக்கு ஆகாத ஒழுக்கத்தில் ஆசைகொண்டு ஒழுகுதல் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நூல்வல்லவர் விதியிது, விலக்கு இது என்று கூறியபடி விதியினைச் செய்தல் வேண்டுமென்றும், விலக்கினை ஒழிதல் வேண்டுமென்றும் கூறியிருக்கப் பேதைமை யுடையார் தம், பேதைமை மிகுதியால் நீதியையும், அறத்தையும் கைவிட்டு அநீதியையும், பாவத்தையும் செய்யப் புகுவாதலால், அவ்வித ஒழுக்கம் அவர்களுக்குப் புகழிற்கும் புண்ணியத்திற்கும் மாறாகிய பழியையும் பாவத்தையும் விளைத்து இம்மைக்கு உரிய பயனையும், மறுமைக்கு உரிய பயனையும் போக்கி விடும் என்று அறிந்தோம். ஆதலால், பேதைமையுடையார் செயல் ஒழுக்கத்துக்கு மாறாகிய விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு நிற்பதென்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "பேதைமையென்பதின் தன்மையை அறிந்தோம். இனிப் பேதைமை என்பதற்கு இயற்கையான தொழில் எதுவென்று விளக்கல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

833. நாணாமை நாடாமை நாரின்மை யாதொன்றும்
பேணாமை பேதை தொழில்.

(பரி.) இ-ள். நாணாமை = நாண வேண்டுமவற்றுக்கு நாணாமையும்— நாடாமை = நாடவேண்டுமவற்றை நாடாமையும்— நார் இன்மை = யாவர் மாட்டும் முறிந்தசொற்செய லுடைமையும்— யாதொன்றும் பேணாமை = பேணவேண்டுமவற்றுள் யாதொன்றனையும் பேணாமையும்— பேதை தொழில் = பேதையது தொழில். எ-று.

நாணவேண்டுமவை = பழி பாவங்கள். நாடவேண்டுமவை = கருமங்களிற் செய்வன தவிர்வன. முறிதல் = கண்ணறுதல். பேணவேண்டுமவை

=குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்க முதலாயின. இவை பேதைக்கு என்ஞான்று மியல்பாய் வருதலின், 'தொழில்' என்றார். (௩)

விளக்கம்:—பேதைமை உடையார் தொழில் நாணவேண்டு வதற்கு நாணாமையும், நாடவேண்டுவனவற்றை நாடாமையும், யாரிடத்தும் தாக்ஷண்யமில்லாது பேசுதலும், விரும்ப வேண்டுவன வற்றை விரும்பாமையும் ஆகுமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உலகத்து மக்கள் தம்மைப் பிறர் பழிக்கும் பழியை அடையாமலும், நரகத் துன்பத்திற்குச் செலுத்தும் பாவங்களைச் செய்யாமலும் ஆகிய நற்செயல்களைச் செய்ய வேண்டி இருக்க அவ்விதம் அச் செயல்களைச் செய்யாததோடு அவற்றிற்குச் சிறிதும் வெட்கப்படாத தன்மையும், செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்யவும், செய்யக் கூடாத கருமங்களை விடவும் வேண்டிய ஆராய்ச்சிகளைச் செயயாதிருத்தலும், நட்பினர், பகைவர், நொதுமலர் என்னும் யாவரிடத்தும் தாக்ஷண்யமில்லாது பேசுதலும் குடிப் பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம் ஆகிய மூன்றனையும் உயிர்போல் எண்ணி ஒழுக வேண்டி இருக்க அவற்றைக் கொண்டு ஒழுகாமலும் இருப்பது அறிவிலாதார் செயல் ஆதலால், அவ்வித செயலைப் பேதைமை உடையார் செயல் என்று பிரித்துக்காட்டினர். அன்றியும், மேல் திருக்குறளில் தனக்கு ஆகாத ஒழுக்கத்தில் தலைப்படுவது ஒருவனுக்கு 'அறிவில்லாமை எல்லாவற்றுள்ளும் அறிவில்லாமை' என்று கூறியதை இத்திருக்குறளில் அவ்வொழுக்கமுடைமை இது வென்றும்; அவ்வொழுக்கமுடைமையால் அப்பேதையர்க்கு இயற்கையாக வரும் குற்றங்கள் இவை என்றும் வகுத்துக் காட்டியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் எல்லா நூல்களையும் கற்று உணர்ந்தும் மேற் கூறிய ஒழுக்க மின்மையைச் செய்கின்றனர். அவரையும் பேதையரென்று அழைத்தல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

834. ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்.

(பரி.) இ-ள். ஓதி=மனமொழி மெய்களடங்குதற் கேதுவாய நூல்களை யோதியும்,—உணர்ந்தும்=அவ்வடக்கத்தான் வரும் பயனை யுணர்ந்

தும்,—பிறர்க்கு உரைத்தும்=அதனை யறியலுறப் பிறர்க்குரைத்தும்,—தான் அடங்காப் பேதையின்=தான் அவை யடங்கி யொழுகாத பேதை போல—பேதையார் இல்=பேதையார் உலகத்தில்லை. எ-று.

உம்மை முன்னுங் கூட்டப்பட்டது. இப்பேதைமை தனக்கு மருந்தாய இவற்றாற் றீராமையானும், வேற்றுமருந்தின்மையானும், 'பேதையிற்பேதையாரில்' என்றார். இவை யிரண்டுபாட்டானும் பேதையது தொழில் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்புவகையாற் கூறுப. (௪)

விளக்கம் :—மனம், வாக்கு, காயங்களாகிய மூன்றும் அடங்குதற்குக் காரணமாகிய நூல்களை யெல்லாம் நன்றாகப் படித்தும், படித்த அளவே அவ்வடக்கத்தால் வரும் பயனை அறிந்திருந்தும், தாம் அறிந்த விஷயங்களை மற்றவர்கள் அறியும்படி அவர்களுக்குச் சொல்லியும், தாம் மாத்திரம் அடங்கி உலகத்து நடவாத பேதையைப்போல் அறிவில்லாதவர் உலகத்து இல்லை என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஓதி உணாாதவனாயின் படித்து உணர்ந்த அறிஞரைக் கொண்டு அவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதல் கூடுமென்றும், ஓதி உணர்ந்து அயலவர்க்குக் கூறும் வாக்கின் வல்லமையுமுடைய ஒருவனை மற்றொருவனைக் கொண்டு திருத்துவது கூடாத காரியமாதலால், அவனைக் காட்டிலும் அறிவில்லாத ஒருவன் உலகத்து இரானென்றும் கூறுவதாக அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பேதையின் தன்மையினைப் பொதுவகையால் உணர்த்த அறிந்தோம். இனிச் சிறப்புவகையால் கூறுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

835. ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந்
தான்புக் கழுந்து மளறு.

(பரி.) இ-ள். பேதை=பேதையாயினான்—எழுமையும் தான் புக்கு அழுந்தும் அளறு=வரும்பிறவிகளெல்லாந் தான்புக்கழுந்தும் நிரயத்தினை—ஒருமைச் செயல் ஆற்றும்—இவ்வொரு பிறப்புள்ளே செய்து கொள்ள வல்லனாம். எ-று.

எல்லாப் பிறப்பும் எழாயடங்குதல் அறியப்பட்டமையின், முற்றும்மை கொடுத்தார். அழுந்தும் நிரயம்=அழுந்துதற் கிடனாய நிரயம். ஏண்டைப் பிறப்புக்களினுங் கொடுவினைவயத்தால் அந்நிரயத்துன்பமே யுழந்துவருத

வின், 'எழுமையுந் தான் புக்கழுந்து மளறு' என்றார். முடிவில் காலமெல்லாம் தான் நிரயத்துன்ப முழத்தற் கேதுவாங் கொடுவினைகளையே யறிந்து சில காலத்துள்ளே செய்துகோடல் பிறர்க் கரிதாகலின், 'ஆற்றும்' என்றார். இதனான் அவன் மறுமைச்செயல் கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம் :—பேதைமை உடைய ஒருவன் வருகின்ற பிறவிகள் தோறும் தான் சென்று அழுந்துகின்ற நரகத்தினை இப்போது அடைந்துள்ள இவ்வொரு பிறப்பிலேயே செய்து கொள்ள வல்லவனாகின்றான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உயிரானது எவ்வித பிறப்பினை எடுக்கினும் அப்பிறப்பினுள் ஏழுமுறை எடுத்தல் வேண்டுமென் றும், அவ்விதம் எடுத்த பிறவிகளுள் மக்கட் பிறப்பினை எடுத்த இப்பேதையாயினான் தன் பேதைமையால் இப்பிறப்பில் செய்து கொள்ளுகின்ற அதிகரித்த தீமையால் இனிவரும் பிறவிகளிலெல்லாம் இப்பிறப்பில் செய்த தீமையின் முயற்சியே அதிகரித்தும் பலவித நரகங்களில் சென்று அடைவதற்குக் காரணமாகிய தீவினைகளை எல்லாம் செய்தும் நிற்பான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இதனால் பேதைக்கு உண்டாகும் மறுமைப் பயன் இதுவென் றறிந்தோம். இவ்வித பேதையாயினான் உலகத்து இம்மைப்பயனை அடையக்கூடிய செல்வத்தை எவ்விதம் தேடும் வல்லமை உடையவனாயிருப்பான் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

836. பொய்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்
பேதை வினைமேற் கொளின்.

(பரி.) இ-ள். கை அறியாப் பேதை வினைமேற்கொளின்—செய்யு முறைமை யறியாத பேதை ஒருகருமத்தை மேற்கொள்வனாயின்,—பொய் படும் ஒன்றோ புனைபூணும்=அதுவும் புரைபடும், தானுந் தளைபூணும். எ-று.

புரைபடுதல்=பின் ஆகாவகை உள்ளழிதல். ஒன்றோவென்பது எண்ணிடைச்சொல். அதனையுங் கெடுத்துத் தானுங் கெடுமென்பதாம். இதனால் அவன் செல்வம் படைக்குமாறு கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம் :—தொழிலைச் செய்யும் முறைமை இதுவென்று தெரிந்து கொள்ளுதலாகாத பேதையாயினான் ஒருவன் ஒரு தொழி

லைச் செய்ய உடன்பட்டுச் செய்வானாயின் அவன் செய்த தொழிலும் முடியாத விதமாகக் குற்றமடைவதுடன் அதனோடு கை, கால்களில் விலங்கென்னும் தளையைத் தனக்கு இடும்படியும் செய்து கொள்ளுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், அறிவிலாத ஒருவன் தான் அடையவேண்டிய இம்மைப் பயனுக்குக் காரணமாகிய செல்வத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு ஓர் தொழிலைச் செய்ய எடுத்துக் கொள்ளுவானாயின், அத்தொழிலைச் செய்ய வகை அறியாது எடுத்த தொழில் முடிவு அடையாதவிதமும், அத்தொழில் கெட்டுப்போம்படியும் செய்வதுடன் தனது அறியாமையால் பலதவறுகளைச் செய்து அரசன் ஆணையால் இவன் செய்த தீங்குகளுக்காகத் தண்டனையும் அடைதல் கூடும் என்று அறிகின்றோம். இதனால் நீங்கள் மேல் வினவிய வண்ணம் பேதையாயினான் இம்மைப் பயனைத்தரும் செல்வத்தை உண்டுபண்ணும் யோக்கியனாக இரான். ஆதலால் பேதைக்கு இம்மைப்பயன் கிடைப்பதும் அரிதாகும் என்று கூறினார். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "செல்வமில்லாத ஒருவன் தன் பேதைமையால் செல்வத்தைத் தேடுதல் முடியாது என்று அறிந்தோம். ஆயின், பெரும் செல்வமுடைய ஒருவன் பேதைமை உடையவனாயின் அவன் அடைந்த செல்வம் எவ்விதப் பயனை உண்டாக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

837. ஏதிலா ரார்த் தமர்பசிப்பர் பேதை
பெருஞ்செல்வ முற்றக் கடை.

(பரி.) இ-ள். பேதை பெருஞ் செல்வம் உற்றக்கடை = பேதையாயினான் பெரிய செல்வத்தைத் தெய்வத்தானெய்தியவழி,—ஏதிலார் ஆரத் தமர் பசிப்பர் = தன்னோடோரியையு மில்லாதார் நிறைய, எல்லாவியையு முடைய தமராயினோர் பசியாநிற்பர். எ-று.

எல்லா நன்மையுஞ்செய்து கோடற்கருவியென்பது தோன்றப் 'பெருஞ் செல்வம்' என்றும், அதனைப் படைக்கு மாற்றலில்லாமை தோன்ற 'உற்றக் கடை' என்றும், எல்லாம் பெறுதலென்ற 'ஆர' என்றும், உணவும் பெறாமை தோன்றப் 'பசிப்பர்' என்றுங் கூறினார். (எ)

விளக்கம்:—பேதையாயினான் ஒருவன் தான்முன் செய்த நல்வினைக்குத்தக்க அளவாகப் பெரியதோர் செல்வத்தை அடைவானா

யின் அச்செல்வத்தால் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லாத அயலார் வயிறு நிறைய உண்டு சுகித்திருக்கவும், தன்னோடு பெரிதும சம்பந்தம் உடைய சுற்றத்தவர் உணவின்மையால் மிகுதியும் பசித்திருக்கவும் ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தான் அடைந்த பெரியதோர் செல்வத்தால் தனக்கும் தன் சுற்றத்தவர்க்கும் எல்லாவித நன்மையும் செய்துகொள்வதற்கு ஏதுக்களைப் பெற்றிருந்தும் அச்செல்வத்தை உண்டாக்கவும, காக்கவும் வல்லமை இல்லாமையால் தன்னோடு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத அயலவர் உண்ணுதல் முதலாகிய எல்லாவிதப் பயன்களையும், அடைந்திருக்கவும் தன் நெருங்கிய சுற்றத்தவர் இவனது செல்வத்தால் உண்ண உணவும் பெறாது பசி நோயால் வருநதவும் ஆவதொன்றும் அறிநதோம். ஆதலால் பேதையாயினோர் செல்வம் உதவவேண்டியவர்க்கு உதவாது அயலவர் அனுபவிப்பதற்கு உரியதாகும் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் பேதையாயினான் பெரும் செல்வம் சுறறத்துக்கு உதவாதென்று அறிநதோம். ஆயின், அச்செல்வத்தைத் தான் அனுபவிக்கும் காலத்து அவன் செயல் எதுவாக இருக்கும் ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

838. மையல் லொருவன் களித்தற்றாற் பேதைதன்
கையொன் றுடைமை பெறின்.

(பரி.) இ-ள். பேதை தன்கை ஒன்று உடைமை பெறின் = பேதையாயினான் தன் கைக்கண்ணே ஒன்றனை யுடைமையாகப் பெற்றானாயின்,— மையல் ஒருவன் களித்தற்று = அவன் மயங்குதல, முன்னே பித்தினை யுடையானொருவன் அம்மயக்கத்தின்மேலே மதுவுண்டு மயங்கினாற்போலும். எ-று.

பெறினெனவே, தெய்வத்தானன்றித் தன்னாற் பெறாமை பெற்றாம். பேதைமையுஞ் செல்வக்களிப்பும் ஒருங்குடைமையால் அவன் செய்வன மையலும் மதுக்களிப்பும் ஒருங்குடையான் செய்வனபோற் றலைதடுமாறு மென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அவன் செல்வமெய்தியவழிப் பயன் கொள்ளுமாறு கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—பேதைமையுடைய ஒருவன் தனக்கென்று ஒரு பொருளைத் தெய்வத்தால் பெறுவானாயின், அச்செல்வத்தைக்

கொண்டு அவன் மயங்குகின்ற தன்மையானது முன்னரே பயித்தியம் கொண்ட ஒருவன் அப்பயித்தியத்தால் உண்டாகும் மயக்கத்தோடு அறிவினை மயக்கும் கள்ளையும் உண்டு மயங்குவானாயின் எவ்வித மிருக்குமோ அவ்வித தன்மையாக இருக்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பேதைமை யுடையான் ஒருவன் தானாகவே செல்வத்தைப்படைக்கும் வல்லமை இல்லாதவன் என்று அறிந்தோமாதலால் அவ்வித வல்லமை இல்லாத அப்பேதைமையுடையானுக்குத் தெய்வத திருவருளால் ஏதேனும் செல்வம் கிடைக்குமாயின் அச்செல்வத்தின் மகிழ்ச்சியால் மயங்குவான் ஆகையாலும், முன்னரே இருந்த அறிவில்லாமையாகிய மயக்கமும் செல்வத்தின் மகிழ்ச்சியால் வரும் மயக்கமும் இரண்டுமொன்று சேர்ந்து பித்தமுதிர்ச்சியால் அறிவு மயங்கி பயித்தியம் கொண்ட ஒருவன் இயல்பாகவே உண்டவருடைய அறிவை மயக்கும் கள்ளையும் குடித்து விடுவானாயின் எவ்விதம் இவ்விரண்டு மயக்கமும் ஒன்றுசேர்ந்து அவனை அழித்துவிடுமோ அதுபோல் இருக்குமென்று அறிந்தோம என்றனர் அதுகேட்ட மாணுக்கா, "பேதைமையுடையான் தான் அடைந்த செல்வத்தால் பயன் அனுபவியாது அழிந்துபோவானென்று அறிந்தோம் ஆயின், அப்பேதைமை யுடையானது நட்பினைக் கொண்டால் எதுவாகும மேன்மையையும விளக்கல்வேண்டும" என்னலும, ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

839. பெரிதினிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கட்
பீழை தருவதொன் றில்.

(பரி.) இ-ள். பிரிவின்கண் தருவது பீழை ஒன்று இல்—பின் பிரிவு வந்துழி அவ்விருவர்க்குந்தருவதொருதுன்பமில்லை;—பேதையார் கேண்மை பெரிது இனிது=ஆகலாற் பேதையாயினார் தம்முட்கொண்ட நட்பு மிகவினிது.

நாடோறுந் தேய்ந்து வருதலின், துன்பந்தாராதாயிற்று. புகழ்வார் போன்று பழித்தவாறு. இதனால் அவரது நட்பின் குற்றங கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம் :—பேதைமை கொண்ட இருவர் நட்புக்கொள்வாராயின் பின்னர் அவ்விருவர்க்கும் பிரிவு நேருமாயின் நட்புக்

கொண்ட அவ்விருவர்க்கும் அப்பிரிவால் யாதொரு துன்பமும் உண்டாகாது; ஆதலால் பேதைமையுடையார் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளுகின்ற நட்பானது மிக இனிமையை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பேதைமையுடையவர்கள் கொண்ட சிநேகமானது தேய்பிறைபோல் முன்னர் முதிர்ந்தும், பின்னர் தேய்ந்தும் போவதுமாதலால் அவ்விதம தேய்ந்து போகின்ற காலத்து இருவர்க்கும் துன்பமில்லாமல் போம் என்று அப்பேதைமையுடையார் நட்பைப் புகழ்கின்றவர்போல் பழித்துக் கூறியபடியால் பேதைமையுடையவர் இவ்வுலகத்துப் பெறுதற்கரிய நட்பினையும் பெறுவதற்கு யோக்கியமில்லாதவர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பேதைமையுடையாரது நட்புக்குரிய குற்றத்தையும் அறிந்தோம். ஆயின் பேதைமையுடையான் ஒருவன் அறிவுடைய ஆன்றோர் சபையில் புகுவானாயின் அச்சபை எதுபோல் இருக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

840. கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றாற் சான்றோர்
குழாஅத்துப் பேதை புகல்.

(பரி.) இ-ள். சான்றோர் குழாத்துப் பேதை புகல் = சான்றோரவையின்கட் பேதையாயினான் புகுதல்—கழாக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்று = தூயவல்ல மிதித்தகாலை இன்பந்தரும் அமளிக்கண்ணே வைத்தாற்போலும். எ-று.

கழுவாக்காலென்பது இடக்கரடக்கு. அதனால் அவ்வமளியும் இழிக்கப்படுமாறுபோல இவனால் அவ்வவையும் இழிக்கப்படு மென்பதாம். இதனால் அவன் அவையிடை யிருக்குமாறு கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம்:—ஆன்றோர் சபையினிடத்தே பேதைமையுடையான் ஒருவன் செல்லுவானாயின் பரிசுத்தமல்லாத ஒன்றை மிதித்த காலினை இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற படுக்கையினிடத்தே வைத்தால் எவ்வித மிருக்குமோ அவ்விதம் காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நாயனார் 'இடக்கரடக்கல்' என்னும் இலக்கண வழக்கப்படி தூய அல்ல என்றுகூறிய மலத்தை ஒருவன் காலில் மிதித்துக கொண்டு அக்காலினைக் கழுவாமலே அம்

மலத்தோடு சென்று, இன்பமுடையார் இருவர் இன்பம் அனுபவிப்பதற்கு மலர் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உள்ள படுக்கையில் அம்மலம் நிறைந்த காலை வைத்து விடுவானாயின் அது கண்ட இன்பத்திற்கு உரிய இருவரும் எவ்விதம் அப்படுக்கையை இகழ்ந்து அதில் நித்திரை செய்யாமல் அகலுவரோ, அதுபோல், பேதைமை யென்னும் அறிவில்லாத மலத்தை மேல் பூசிக்கொண்ட ஒருவன் அலங்கரித்த படுக்கைபோல் ஆன்றவர் கூடி இன்பமடைய இருந்த சபையிற் செல்வானாயின் அதைக்கண்ட ஆன்றவராகிய அறிஞர் 'இவன் வருகையால் இச்சபை தூய்மை குலைந்தது. ஆதலால் நாம் இனி இங்கிருத்தல் ஆகாது' என்று அவனை விட்டு நீங்கி விடுவர் எனறு அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கழுவாக் காலைப் பள்ளியில் வைத்தால் எவ்வாறு அப்படுக்கையானது இழிவடைந்து போமோ அதுபோல் பேதைமையுடைய ஒருவன் அறிவுடைய சபையிற் சென்றாலும் இவன் சென்றமையால் அவ்வறிவுடைய சபையும் இழிவாக எண்ணப்படும் என்பதையும் இவ்வதிகாரத்தால் பேதைமையுடையவருக்கு வரும் குற்றங்களையும் முற்றும உணர்ந்தோம். இனி மயக்கத்திற்குக காரணமாகிய புல்லறிவாண்மை என்பதைக் கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

85. அதிகாரம்.

புல்லறிவாண்மை.

(பரி.) இனி யவனைப் புல்லறிவாண்மை கூறுகின்றார். அது புல்லிய வறிவினையாடற் றன்மையென விரியும். அஃதாவது தான் சிற்றறிவினனாயிருந்தே தன்னைப் பேரறிவினனாக மதித்து உயர்ந்தோர் கூறும் உறுதிச்சொற் கொள்ளாமை.

விளக்கம் :—நீங்கள் வினவிய வண்ணம் மயக்கத்தால் வரும் புல்லறிவாண்மை இது என்று கூறலாயினர். அதாவது, அற்ப அறிவினைத் தனக்குப் பெரியதோர் அறிவுடைமை யென்று எண்ணி அதன்வழி நடத்தல் என்பதேயாம். அது என்னையோ வெனின்? தான் சிற்றறிவினை யுடையவனாகவே இருந்தும தன்னைப் பேரறி

வுடையவனாக எண்ணிக் கொள்வதுடன் அறிவால் உயர்ந்த பெரியோர் சொல்லுகின்ற உயிர்க்கு உறுதியைத் தரும் நீதி நூற் சொற்களை மனத்துக் கொள்ளாது நடத்தல் என்பதேயாம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித அற்ப அறிவினை உடையார் உலகத்து எவ்விதம் மதிக்கப்படுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

841. அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை பிறிதின்மை
யின்மையா வையா துலகு.

(பரி.) இ-ள். இன்மையுள் இன்மை அறிவின்மை=ஒருவனுக்கு இல்லாமை பலவற்றுள்ளும் மிக்க வில்லாமையாவது அறிவில்லாமை;—பிறிதின்மை இன்மையா வையாது உலகு=மற்றைப்பொருளில்லாமையோவெனின், அதனை அப்பெற்றித்தாய இல்லாமையாகக் கொள்ளார் உலகத்தார். எ-று.

அறிவென்பது ஈண்டுத் தலைமைபற்றி நல்லறிவின்மேல் நின்றது. புல்லறிவாளர் செல்வ மெய்தியவழியும் இம்மை மறுமைப்பயனெய்தாமையின் அதனை 'இன்மையுளின்மை' என்றும், நல்லறிவாளர் வறுமை யெய்திய வழியும் அஃதிழவாமையின் அதனை 'இன்மையா வையாது' என்றுங் கூறினார். இதனாற் புல்லறிவினது குற்றங் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு இல்லாமை என்று கூறுகின்ற இல்லாமை பலவற்றுள்ளும் பெரிய இல்லாமையாவது நல்லறிவு இல்லாமையே என்றும், ஆயின் உலகத்து இன்பம் அடையக் கூடிய பொருள் இல்லாமை ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின் அப்பொருள் இல்லாமையை மேற்கூறிய அறிவில்லாமையாகிய இல்லாமையோடு ஒப்பாக உலகத்தவர் கொள்ளமாட்டார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது அறிவுடைய பெரியோன் ஒருவன் தான் வறுமை அடைந்த காலத்து அவ்வறுமையால் தீயவழிச் செல்லாது இம்மைப் புகழையும், மறுமைப் போகத்தையும் அடைதல் கூடுமாதலால் அவன் தரித்திரத்தை இல்லாமையாக உலகோர் கொள்ளமாட்டாரென்றும், அற்ப அறிவினரென்னும் புல்லறிவாளர் செல்வத்தை அடைந்த காலத்துத் தம் அற்ப அறிவால் நல்ல நெறியில் ஒழுகாது தீயவழி ஒழுகி இம்மை, மறுமையாகிய இரண்டு பயன்களையும்

அடையாமற் போய்விடுவார்களாதலால் அவர் அடைந்த செல்வத்தால் பயனில்லையென்றும், ஆதலால் ஒருவனுக்கு நல்லறிவு இல்லாமையே இல்லாமையென்னும் தரித்திரமென்றும் நல்லறிவு உடைமையே எல்லாப் பொருளுமுடைய செல்வமுடைமை யென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், “புல்லறிவுடைமையே செல்வமிருந்தும் எல்லாவறுமைக்கும் காரணமாகுமென்று அறிந்தோம். இவ்வித புல்லறிவாளன் முன்னைய நல்வினைப் பயனால் தான் அடைந்து உள்ள செல்வத்தை யாவர்க்கேனும் கொடுத்தல் கூடுமோ ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

842. அறிவிலா னெஞ்சுவந் தீதல் பிறிதியாது
மில்லை பெறுவான் றவம்.

(பரி.) இ-ள். அறிவிலான் நெஞ்சு உவந்து ஈதல் = புல்லறிவுடையான் ஒருவனுக்கு மனமுவந்து ஒன்று கொடுத்தல் கூடிற்றாயின், —பெறுவான் தவம் பிறிது யாதும் இல்லை — அதற்குக்காரணம் பெறுகின்றவனல்வினையே, வேறொன்று மில்லை. எ-று.

ஒரோவழி நெஞ்சுவந்தீதல் கூடலிற் புல்லறியாளரும் நல்வினைசெய்ப என்பார்க்குப் பெறுவான் வீழ்பொருளெய்தியான்போல்வதல்லது இம்மை நோக்கியாக மறுமை நோக்கியாக ஈகின்றாரல்லரெனக் கூறியவாறு. கூடிற்றாயின, அதற்குக்காரண மென்னுஞ் சொற்கள் அவாய்நிலையான் வந்தன. இதனால் அஃதுடையார் தம்மாட்டு நல்லன செய்தலறியாமை கூறப்பட்டது. (௨)

விளக்கம்.—அற்ப அறிவினை உடைய ஒருவன் தன்னிடத்து உள்ள செல்வத்தைப் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் காலத்து மனத்தில் அன்போடு கொடுக்க நேருமாயின் அவ்விதம் கொடுக்க நேர்ந்ததைப்பெற்றுக் கொண்டவனது பூர்வ நல்வினையென்று எண்ணுதல் அல்லாது வேறு ஒன்றாகவும் எண்ணுதற்கு இராது என்று இத் திருக்குறள கூறுகின்றது. அதாவது, அற்ப அறிவினையுடையார் அறம் ஒன்றைக்கருதித் தாம் அடைந்த பொருளைச் செலவழித்தல் இல்லையென்றும், அவ்வாறு செலவழித்தல் இல்லாத அவ்வற்ப அறிவினை உடையோர் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஒருவருக்கு ஒருபொருளைக் கொடுப்பதாயின் அப்பொருளை அடைந்தவர் பிறர் மறதியால் போக்கடித்து விட்டபொருளை நடக்கும் வழியில கண்டு எடுத்தது

போல் ஆகுமே அன்றி வேறு ஆகாதென்றும், அவ்விதமல்லாது அவ்வற்ப அறிவினர் மனமகிழ்ச்சியுடன் கொடுப்பது கூடுமானால் அவ்விதம் கொடுத்ததற்குக் காரணம் பெற்றுக் கொண்டவனது முன்னை நல்வினைப் பயனாக இருக்கவேண்டுமே அன்றிக் கொடுத்தவனது அறிவுடைமை அன்று என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "புல்லறிவுடையார் தம்முடைய செல்வத்தால் நன்மையான விஷயங்களைச் செய்தலாகாது என்பதை அறிந்தோம். ஆயின் நன்மைசெய்யாத இவர் தாம் அடைந்த செல்வத்தால் தீமையைச் செய்தல் கூடும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

843. அறிவிலார் தாந்தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை
செறுவார்க்குஞ் செய்த லரிது.

(பரி.) இ-ள். அறிவிலார் தாம் தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை=புல்லறிவுடையார் தாமே தம்மை வருத்தும் வருத்தம்—செறுவார்க்கும் செய்தல் அரிது=அது செய்தற்குரியராய தம் பகைவர்க்குஞ் செய்தலரிது. எ-று.

பகைவர் தாம அறிந்ததொன்றனைக் காலம் பார்த்திருந்து செய்வதல்லது வறுமை, பழி, பாவ முதலிய பலவற்றையும் எக்காலத்துஞ் செய்ய மாட்டாமையின், அவர்க்குஞ் 'செய்தலரிது' என்றார். இதனால் அவர் தம்மாட்டுத் தீயன செய்தலறிவரென்பது கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—அற்ப அறிவினை உடையவர் தமக்குத் தாமே தம்மை வெறுத்துக் கொள்ளும்படி வரவழைத்துக் கொள்ளுகின்ற துன்பத்தைப்போல், தம்மைத் துன்பப்படுத்த எண்ணிய பகைவராலும் செய்தற்குக் கூடாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? பகைவராயினோர் தமக்குத் துன்பம் செய்ய எண்ணுவாராயின் காலம், இடம் முதலியவைகளை நோக்கித் தமக்குக் கூடும் காலத்தே செய்வதற்குக் கூடுமே அன்றி வறுமை, பழி, பாவம் ஆகிய எல்லாத் துன்பங்களையும் எக்காலத்தும் தமக்குச் செய்யமுடியாது. ஆதலால் பகைவர் செய்கின்ற துன்பத்தைக் காட்டிலும், தமக்குத் தாமே தேடிக்கொள்ளுகின்ற துன்பம் பலவென்றும், அத்துன்பங்கள் செல்வத்தை நல்வழியில் செலவழியாது தீயவழியில் செலவழித்து, உள்ள செல்வத்தைப்போக்கித் தரித்தி

ரத்தை வரவழைத்துக் கொள்ளுத லென்றும், தீயவழியில் செல்வத்தைச் செலவழித்தமையால் புகழைப்போக்கி பழியைத் தேடிக் கொள்வதென்றும், தீயவழியில் நடந்தமையால் புண்ணியத்தைப் போக்கிப் பாவத்தைத் தேடிக் கொள்வதென்றும் ஆகிய எல்லாத் துன்பங்களையும் எக்காலத்தும் இடைவிடாது தமக்குத் தாமே தேடிக்கொள்வரென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அற்ப அறிவினை உடையார் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வதுடன் தாமும் தம்மைத் தாமே துன்புறுத்திக் கொள்ளக் கூடிய தன்மை யுடையவர் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்விதம் ஏன் அப்புல்லறிவாளர் செய்து கொள்ளுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

844. வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனி னொண்மை யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு.

(ப-ரி.) இ-ள். வெண்மை எனப்படுவது யாது எனின் = புல்லறிவுடைமை யென்று சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின்,—யாம் ஒண்மை உடையம் என்னும் செருக்கு = அது தம்மைத்தாமே யாம் நல்லறிவுடையமென்று நன்கு மதிக்கும் மயக்கம். எ-று.

வெண்மையாவது:—அறிவுமுதிராமை. ஒண்மையெனக் காரியப்பெயர் காரணத்திற்காயிற்று. உலகத்தாரிகழ்தல் அறிந்துவைத்தும் அவ்வாறு மதித்தலான், மயக்கமென்றார். (௪)

விளக்கம்:—புல்லறிவுடைமை என்று சொல்லப்படுவது எது என்று வினவினால் அப்புல்லறிவுடைமை தங்களுக்குத் தாங்களே 'நாம் நல்லறிவுடையோம்' என்று எண்ணித் தங்களை நன்கு மதித்துக் கொள்ளும் மயக்கமே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நீங்கள் வினவிய வண்ணம் புல்லறிவுடையோர் பிறரைத் துன்புறுத்துவதும், தம்மைத் தாமே துன்புறுத்திக் கொள்வதும் வெள்ளறிவு என்னும் முதிர்ந்த அறிவில்லாமை ஆகும். ஏனெனின்? தம்மைப் பிறர் அறிவில்லாதவர் என்று இகழ்ந்து கூறுவதை அறிந்திருந்தும் மயக்க அறிவால் தம்மை மூதறிஞராக எண்ணிக் கொள்வதால் நன்மை யுடையனவற்றைத் தீமையுடையன வென்றும், தீமையுடையனவற்றை நன்மையுடையன வென்றும் மயங்கிச் செய்து

அம்மயக்கத்தால் தமக்கும் பிறர்க்கும் துன்பத்தைத் தேடுகின்ற னர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் நிரம்பிய கல்வி இல்லாமலே எல்லாவற்றையும் ஒதியவர்போல் நடிக் கின்றனரே; அவ்வித மக்களை உலகோர் எவ்விதம் கருதுவர்?" என் னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

845. கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற
வல்லதூஉ மையந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். கல்லாத மேற்கொண்டு ஒழுகல்—புல்லறிவாளர் தாம் கல்லாத நூல்களையுங் கற்றாராகத் தாம் மேலிட்டுக்கொண்டு ஒழுகுதல்,— கசடு அற வல்லதூஉம் ஐயம் தரும்—கசடறக் கற்றதொரு நூலுண்டாயின், அதன்கண்ணும் பிறர்க்கையத்தை விளைக்கும். எ-று.

வல்லதென ஏழாவது இறுதிக்கட் டொக்கது. உண்டாயினெனபது அவாய் நிலையான் வந்தது. ஐயம்—அது வல்லரென்பதூஉம் இவ்வாறு கொல்லோவென்பது. (ரு)

விளக்கம் :—புல்லறிவாண்மையென்னும் மயங்கிய அறிவினை உடையார் தாம் கற்று அறியாத நூல்களையும் கறறவர்போல் பிறர்க் குக் கூறி ஒழுகுதலானது அவ்வித புல்லறிவாளர் ஏதேனுமொரு நூலைக் குற்றமில்லாது கற்றிருந்தாராயினும், அந்நூலையும அவர் உண்மையாகக் கற்றாரில்லைபோலும் என்று சநதேகப்பட வேண் டிய நிலையினை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின் றது. அதாவது புல்லறிவாளனானவன் ஒரு நூலினைச் சந்தேக மும் வேறுபாடும் இல்லாமல் கற்றல் முடியாதென்றும், அவ்வாறு ஒரு வேளை கற்றானாயினும் அவனது மயக்க அறிவால் கல்லாத நூல்களையும் கற்றவன்போன்று பிறர்க்குக் கூற எண்ணிக் குற்றப் படுவதால் அதுகண்ட குணமுடையோர் 'இவன் தான் அறியாத நூல்களையும் அறிந்தான் போன்று நடிக்கின்ற தகுதியுடைமையால் இவன் யாதொரு நூலையும் கற்றிருத்தல் முடியாது' என்று சந்தே கம கொள்ளுதற்கு இடமாகுமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித அற்ப அறிவினை உடையவர் தமக்கு வரும் அவமானத்தைக் கருதார்போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

846. அற்ற மறைத்தலோ புல்லறிவு தம்வயிற்
குற்ற மறையா வழி.

(பரி.) இ-ள். தம் வயின் குற்றம் மறையாவழி = புல்லறிவாளர் தங்கண் நிகழுங் குற்றங்களையறிந்து கடியாராயின்,—அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு = ஆடையால் அற்றமறைத்தாராகத் தம்மைக் கருதுதலும் புல்லறிவாம். எ-று.

குற்றமறைத்தலாவது அவற்றை இலவாக்குதல். மறைக்கப்படுவன பல வற்றுள்ளும் உயர்ந்தவற்றையெல்லாம் மறையாது தாழ்ந்த தொன்றனையே மறைத்து அவ்வளவாற் றம்மையு முலகவொழுக்கினராக மதித்தலும் புல்லறி வென்பதாம். இவை மூன்று பாட்டானும் அவர் தம்மை வியததற் குற்றங் கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம் :—அற்ப அறிவினை உடையவர் தம்மிடத்து உண்டாகும் குற்றங்களைத் தெரிந்து அக்குற்றங்கள் உண்டாகா வண்ணம் செய்யாராகில் வஸ்திரத்தினால் தம்முடைய மானத்தை மறைத்த தாக அவர் எண்ணிக் கொள்ளுதலும் அற்ப அறிவினை உடையதாம என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மறைக்கப்படவேண் டிய பல உயர்ந்த குற்றங்களை மறைக்காது மிகத் தாழ்ந்ததாகிய தம் உறுப்பினுள் ஒன்றினை வஸ்திரத்தால் மறைத்துத் தம் மானத் தைக் காத்துக்கொண்டதாக எண்ணுவது அறிவில்லாமையே ஆகு மென்றும், உலகோர் பழியாவண்ணம் தம்மிடத்து உண்டாகும் குற்றங்களை மறைத்தலே நல்லறிவாளர்க்கு அழகென்றும் அறிந் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய திருக் குறள்களால் அற்ப அறிவினையுடையார் தம் அற்ப அறிவால் வரும் குற்றங்களை மறையாது தம்மை அதிகமாக எண்ணிக்கொள்ளு தலால் வருகின்ற குற்றங்கள் இவை என்று அறிந்தோம். ஆயின் புல்லறிவாளனாய் உள்ள ஒருவனுக்கு நல்லுபதேசம் செய்து அவ னது புல்லறிவாண்மையைப் போக்குதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

847. அருமறை சோரு மறிவிலான் செய்யும்
பெருமிறை தானே தனக்கு.

(பரி.) இ-ள். அருமறை சோரும் அறிவிலான் = பெறுதற்கரிய உபதே சப் பொருளைப் பெற்றாலும் உட்கொள்ளாது போக்கும் புல்லறிவாளன்—

தானே தனக்குப் பெருமறை செய்யும் = அவ்வுறுதி யறியாமையாற் றானே தனக்கு மிக்க வருத்தத்தைச் செய்துகொள்ளும். எ-று.

சோருமென இடத்து நிகழ்பொருளின் றொழில் இடத்தின்மே னின்றது. மிக்க வருத்தம் = பொறுத்தற்கரிய துன்பங்கள். இனி அருமறைசோருமென்பதற்குப் பிறரெல்லாம் உள்ளத்தடக்கப்படும் எண்ணத்தை வாய் சோர்ந்து பிறர்க்குரைக்கு மென்றுரைத்தார்; அது பேதைமை யென்னும் பேதைமை யாவதன்றிப் புல்லறிவாண்மை யன்மை யறிக. (எ)

விளக்கம்:—நல்லாசிரியனிடத்து அடைவதற்கு அரிய உபதேசப் பொருள்களை அறிவில்லாத ஒருவன் பெறுவானாயினும், அவ்வுபதேசப் பொருளைத் தன் மனத்துள் கொள்ளாது போக்கிவிடுவதுடன் அவ்வுபதேசப் பொருளின் உண்மைப்பயன் இது என்று அறியாமையால் தனக்குத் தானே பெரியதோர் துன்பத்தைச் செய்துகொள்வான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், புல்லறிவாளனுக்கு எவ்வளவு பெரியதாகிய உபதேசங்களைச் செய்தாலும் அவ்வுபதேசத்தின் பயனால் அவனுக்கு இயல்பாக உள்ள அற்ப அறிவினை அவன் நீக்கிக்கொள்ளாததுடன் அவ்வுபதேசப் பொருளை ஒன்றை ஒன்றாக எண்ணும் பேதைமையால் தனக்குத் தானே துன்பத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவான் என்றமையால் அற்ப அறிவாளனுக்கு எவ்வித உபதேசம் செய்தும் பயனில்லை என்பது அறிந்தோம என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதமான அற்ப அறிவினை யுடையவன் உலகத்தார்க்கு எவ்விதமாகக் காணப்படுவான்?" என்று கேட்டலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

848. ஏவவுஞ் செய்கலான் றான்றேறா னவ்வுயிர்
போஒ மளவுமோர் நோய்.

(பரி.) இ-ள். ஏவவும் செய்கலான் = புல்லறிவாளன் தனக்குறுதியாயவற்றை அறிவுடையார் சொல்லாநிற்கவுஞ் செய்யான், — தான் தேறான் = அதுவன்றித் தானாகவும் இவை செய்வனவென் றறியான், — அவ்வுயிர் போமளவும் ஓர் நோய் = அவ்வுயிர் யாக்கையி னீங்குமளவும் நிலத்திற்குப் பொறுத்தற்கரியதொரு நோயாம். எ-று.

உயிர் தான் உணர்தற் றன்மைத்தா யிருந்தும் ஏனை யாக்கையைத் தான் மருட்ட றன்மைத்தாய வேறு படுதலின் 'அவ்வுயிர்' என்றும், அதனின் நீங்கியபொழுதே அதற்கு இரண்டனுளொன்று கூடுதலிற் 'போமளவும்' என்றும், குலமலை முதலிய பொறுக்கின்ற நிலத்திற்குப் பாவயாக்கை பெரும் பொறையாயத் துன்பஞ் செய்தலின் 'ஒரு நோய்' என்றுங் கூறினார். (அ)

விளக்கம்:—அறப அறிவினையுடைய புல்லறிவாளன் அறிவுடையார் தன் உயிர்க்கு உறுதியான விஷயங்களைச் சொல்லிய காலத்தும் அவ்வுறுதிச் சொற்களைத் தனக்குச் சொல்லா வண்ணம் செய்துகொள்ளுவானென்றும், தானாகவே இது செய்யக்கூடியது இது செய்யக்கூடாதது என்று அறியவும் மாட்டான் என்றும், ஆதலால் இவ்வித தகுதி புடையானுடைய உயிரானது தேகத்தினின்று நீங்கும் வரையில் அந்த தேகத்தைப் பொறுத்த நிலத்திறகுத் தாங்குவதற்கு அருமையாகிய ஒரு நோயாகவே இருக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உயிரானது அறிவுடைய பொருளாக இருந்தும் காமத்துக்குத் தக்க அளவாக எடுத்த தேகத்தின் தன்மையால் மயங்கிய அறிவை உடையதாய் வேறுபட்டுத் தான் அறிவதற்கு மில்லாது, அறிவுடையோர் சொற்களைக் கேட்பதற்கு மில்லாது தனக்குத் துன்பம் தேடிக்கொள்வதுடன் ஏனைய உயிர்க்கும் துன்பத்தைத் தேடும் என்றும், மேல் திருக்குறளில் 'உபதேசப் பொருள் உணரான்' என்று கூறியமையால் புல்லறிவாளனது உயிர், அது நரகத்தை அடைவதற்கு உரிய வழியைத் தேடிக் கொள்ளாதிருப்பதுடன் ஏனைய உயிர்கள் செல்லும் நன்னெறியைத் தீநெறி என்றும், கொள்ளுதலாகாதென்று போதித்து மயக்க அறிவினை உண்டுபண்ணித் தான் கெடுவதுடன் பிறரையும் கெடுப்பதால் இவ்வித அறிவுடையானை உலகத்தில் உள்ளார்க்கு 'ஒரு நோய்' என்றும், இவ்வித நோய் போன்ற உயிரிருக்கும் தேகத்தைப் பொறுத்தல் கூடமாகிய மலை முதலியவைகளைப் பொறுக்கின்ற நிலத்திற்கும் கூடாததாக உள்ளதென்றும், அற்ப அறிவினனது இழிவினைக் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித பாவ யாக்கையை யுடையான் ஏன் பிறர் உபதேச மொழிகளைச் சொல்லும்படிச் செய்யான்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

849. காணாதாற் காட்டுவான் றான்காணான் காணாதான்
கண்டானாந் தான் கண்ட வாறு.

(பரி.) இ-ள். காணாதாற் காட்டுவான் தான் காணான் = தன்னை எல்லா மறிந்தானாக மதித்தலாற் பிறரால் ஒன்றறியுந் தன்மையிலாதானை அறிவிக்கப் புகுவான் அவனாற் பழிக்கப்பட்டுத் தான் அறியானாய் முடியும்;—காணாதான் தான் கண்டவாறு கண்டானாம் = இனி அவ்வறியுந் தன்மையில்லாதான் கொண்டது விடாமையாற் றானறிந்தவாற்றால் அதனை அறிந்தானாய் முடியும். எ-று.

புல்லறிவாளர்க்கு நல்லறிவு கொளுவுதல் ஒருவாற்றானும் இயைவதன் றென்பதாம். (௯)

விளக்கம் :—புல்லறிவாளன் தன்னை எல்லாம் அறிந்தவனாக மதித்துக் கொள்ளுதலால் மற்றவரால் ஒன்றினையும் அறிந்துகொள்ளும் மனமில்லாதவனாக இருப்பானென்றும், நல்லாசிரியன் ஒருவன் அவனுக்கு அறிவினைப் புகட்டச் செல்லுவானாயின் அப்புல்லறிவாளனால் பழிக்கப்பட்டு அறிவுடைய இவனும் அறிவிலாதவனாகவே முடியநேருமென்றும், அன்றியும் இனி அறிந்துகொள்ளும் தன்மையில்லாத அற்ப அறிவுடையோன் தான் கொண்டது விடாமையால் தான் எவ்விதமாக உண்மைப் பொருளின் பயனைத் தவறாக எண்ணினானோ அத்தவறு உடைமையே நன்மையுடைய பொருள் என்று அறிந்து நிற்பான் என்றும், இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அற்ப அறிவினை உடையோர் தாங்கள் உண்மையாகவே ஒன்றும் அறியாதவர்களாக இருந்தும் கர்வத்தினால் எல்லாம் அறிந்தவர்களாகத் தங்களை எண்ணிக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்றும், ஆதலால் அவ்வித தகுதியுடையவர்களிடத்து அவ்வறியாமையை நீக்கப் பிறர் பரிந்து சென்று உபதேசப் பொருளைக் கூறினும் அது அவனுக்குப் பயனைத் தாராததுடன் தமக்கும் பெரியதோர் இழுக்காகுமென்றும், அவ்வளவே அல்லாமல் அவ்வற்ப அறிவாளன் தான் எதை உண்மை என்று எண்ணினானோ அதனையே உண்மையென்று எண்ணித் தன் மனத்துள் தீர்மானித்து அவ்வழியே ஒழுகுவானென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அற்ப அறிவினை உடையார்க்கு நல்லறிவினை உண்டுபண்ணுதல் கூடாது என்பது அறிந்தோம். இவ்வித அறிவினை உடையான் உலகத்து எவ்விதமாக மதிக்கப்படுவான்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

850. உலகத்தாருண்டென்பதில்லென்பான் வையத்
அலகையா வைக்கப் படும்.

(பரி.) இ-ள். உலகத்தார் உண்டு என்பது இல் என்பான்=உயர்ந்தோர் பலரும் உண்டென்பதோர் பொருளைத் தன் புல்லறிவா னில்லையென்று சொல்லுவான்—வையத்து அலகையா வைக்கப்படும்=மகனென்று கருதப்படான், வையத்துக் காணப்படுவதோர் பேயென்று கருதப்படும். எ-று.

கடவுளும், மறுபிறப்பும், இருவினைப்பயனும் முதலாக அவர் உளவென்பன பலவேனுஞ் சாதிபற்றி 'உண்டென்பது' என்றும், தானே வேணடிய கூறலால் ஒப்பும் வடிவால் ஒவ்வாமையு முடைமையிற் றன்யாக்கை காந்து மக்கள்யாக்கையுட்டோன்றுதல்வல்ல 'அலகை' என்றுங் கூறினர். இவை நான்கு பாட்டானும் உறுதிச் சொற்கொள்ளாமையது குற்றங் கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—அறிவால் உயர்ந்தவர் பலரும் உண்டு என்பதாகிய ஒரு பொருளைத் தன் புல்லறிவாண்மையால் இல்லையென்று சொல்லும் அற்ப அறிவுடையான் ஒருவன் உருவத்தால் மகனே ஆயினும் மகனென்று கருதப்படமாட்டான் என்றும், ஆனால் உலகத்துக் காணப்படுவதாகிய ஒரு பேயென்றே எண்ணப்படுவான் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது இதனால் கடவுள் உண்டென்றும், மறுபிறப்பு உண்டென்றும், நல்வினை தீவினைகளாகிய இரண்டுவினைகளும் அவற்றால் ஆகியபயன்களும் உண்டென்றும் உயர்ந்தஞானிகள் கூறுவனவற்றை மனத்துள் கொள்ளாது தன் அறியாமையால் தான் எண்ணிய ஒன்றினையே கொண்டவன் தான் கெடுவது மாத்திரமல்லாமல் உயர்ந்தோர்பலரும் ஒழுகிய ஒழுக்கத்தில சென்று உய்யலாம் என்று எண்ணுபவரையும் கெடுப்பன், ஆதலால் இவ்வித புல்லறிவாளனை மக்கள் தேகத்தினுள்காணப்படுகின்ற அலகையென்றுஉவமித்தனர். என் எனின்? மக்கள் தேகத்துள் தோன்றி தன் தேகத்துள் இல்லாது மறைந்து நிற்கின்ற அலகையைப்போல் இப்புல்லறிவாளன் உயர்ந்தோர்கூறும் ஒழுக்கததைச் செய்பவனைப்போல் ஆஸ்திகமதம கொண்டு நாஸ்திகம் பேசுகின்றான் ஆதலால் ஒப்பும் ஒவ்வாமையும் ஆகிய இரண்டுங்கொண்டு உருவத்தால் மனிதனாகவும் செயலால் அலகையுமாக எண்ணப்படுவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும்

உயர்ந்தோரது உறுதிச் சொற்களைக் கொள்ளாத புல்லறிவாளர் தன்மை இதுவென அறிந்தோம். இனிமேல் நட்பை எதிர்முகமாகக் கூறத் தொடங்கி வெகுளி யென்றும், காமமென்றும் பிரித்தார் ஆதலால், மயக்க அறிவால் உண்டாகும் பேதைமையோடு கூடிய வெகுளியைப்பற்றிக் கூறும் விஷயத்தை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விளக்கல் வேண்டும்'' என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

86. அதிகாரம்.

இ க ல்

(பரி.) இனி அவற்றான் வரும் வெகுளி காமங்களுள் அரசர்க்கு வெகுளி பெரும்பான்மைத்தாகலின், அதனான் வருவன கூறுவான் றொடங்கி, முதற்கண் இகல் கூறுகின்றார். அஃதாவது இருவர் தம்முட் பொருது வலிதொலைதற் கேதுவாய மாறுபாடு.

விளக்கம்:—அதாவது, மேல்வினவிய வண்ணம் பேதைமையாலும், புல்லறிவாண்மையாலும் முறையே வருகின்ற வெகுளியென்பதையும், காமமென்பதையும் கூறத் தொடங்கி அவ்விரண்டனுள்ளும் அரசர்க்கு வெகுளியென்பது மிகுதியாதலால் அதனை முதற்கண் சொல்லவிரும்பி அதன்முதற் பாகமாகிய இகலென்னும் இவ்வதிகாரத்தை முதலில் கூறத் தொடங்கினர். அவ்விகல் என்பது பகை கொண்டார் இருவர் தமக்குள் யுத்தம்செய்து வலிமையை ஒழித்தற்குக் காரணமாகிய மாறுபாடு என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இகல் என்பது அறிவின் மாறுபாடு என்று அறிகின்றோம். ஆனால் அம்மாறுபாடாகிய இகலைக் கொண்டார்க்கு என்ன உண்டாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

851. இகலென்ப வெல்லா வுயிர்க்கும் பகலென்னும்
பண்பின்மை பாரிக்கு நோய்.

(பரி.) இ-ள். எல்லா உயிர்க்கும் பகல் என்னும் பண்பு இன்மை பாரிக்கும் நோய்=எல்லாவுயிர்கட்கும் பிறவுயிர்களோடு கூடாமையென்னுந் தீக்கு

ணதைை வளர்க்குங் குற்றம்—இகல் என்ப=இகலென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

மக்களையும் விலங்குகளோ டொப்பிப்பதென்பது தோன்ற 'எல்லாவு யிர்க்கும்' என்றும், பகுதிக்குணத்தை இடைநின்று விளைத்தலிற் 'பகலென் னும் பண்பின்மை' என்றுங் கூறினர். நற்குணமின்மை அருத்தாபத்தியாற் றீக்குணமாயிற்று. இதனால் இகலது குற்றங் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—உலகத்துத் தோன்றும் எல்லா உயிர்களுக்கும் பிற உயிர்களோடு கூடிவாழாமை என்னும் தீயகுணத்தை விளைக் கும் குற்றமொன்றினை நூல் வல்லவர் இகல் என்று சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் இகல்கொண்ட உயி ரொன்று ஏனையஉயிர்களோடு ஒற்றுப் பொருந்தாதென்றும், ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிந்திருக்கும பிரிவென்னும் குணத்தையே நடுவில் நின்று விளைக்குமென்றும், அவ்வித குற்றத்தை விளைப்பதால் நற்கு ணத்தைஒழித்துத் தீக்குணத்தைஉண்டாக்குவது இகல்என்பதற்கு இயற்கை என்றும் கண்டோம். ஆதலால், இகலுடையோர் உல கத்து எக்காலத்தும் யாரோடும் நேசப்பான்மை கொள்ளார். மக் கட்கு மாத்திரமல்லாமல் ஏனைய உயிர்களுக்கும் அதாவது விலங்கு முதலியவைகட்கும் இக்குற்றமுண்டாகுமென்று அறிவித்தற்கு 'எல்லா உயிர்களுக்கும்' என்று நமமாசிரியர் கூறினர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இத்திருக்குற ளால் இகலால் வரும் குற்றம் இதுவென்று உணர்ந்தோம். ஆயின் ஒருவன் தனக்குப் பொறுக்கக் கூடாத விஷயங்களைச் செய்கின்ற காலத்து இகல் கொள்ளுதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

852. பகல்கருதிப் பற்று செயினு மிகல்கருதி
யின்னுசெய் யாமை தலை.

(பரி.) இ-ள். பகல் கருதிப் பற்று செயினும்=தம்மொடு கூடாமை யைக் கருதி ஒருவன் வெறுப்பன செய்தானாயினும்,—இகல் கருதி இன்னு செய்யாமை தலை=அவனொடு மாறுபடுதலைக் குறித்துத் தாமவனுக்கு இன் னுதவற்றைச் செய்யாமை உயர்ந்தது. எ-று.

செய்யிற் பகைமை வளரத் தாந் தாழ்ந்து வரலானும், ஒழியின் அப் பற்றுதன தாமே யோய்ந்து போகத் தாம் ஓங்கிவரலானும், 'செய்யாமை தலை' என்றார். பற்றாத வென்பது விகாரமாயிற்று. (உ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தம்மோடு கூடாதிருக்கின்ற செயலை யெண்ணி வெறுக்கக் கூடியதாகிய செயல்களைச் செய்தானாலும் அவ்வித தகுதி யுடையானோடு மாறுபடும்படியாகிய தன்மையை மனத்துள் எண்ணித் தாம் அம்மாறுபாட்டால் அத்தீக் குணமுடையானுக்குத் துன்பமான விஷயங்களைச் செய்யா திருத்தல் உயர்ந்த தகுதி என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அவன் தமக்கு வெறுக்கக்கூடிய விஷயங்களைச் செய்கின்றான் என்று எண் ணித் தாமும் அவனுக்குத் துன்பத்தைச் செய்யப் புகுந்தால் அதனால் மேலும் மேலும் பகைவளரவும் அப்பகைமையினால் தாம் தாழ்ந்து போகவும் நேரும் என்றும், அவ்விதம் அவனுக்குத் துன் பம் செய்யாதிருப்பாராயின் அவ்வெறுப்பனவாகிய விஷயங்களைச் செய்கின்ற அவன் அச்செயல்களைச் செய்வதில் அலுத்து ஒய்ந்து போவானென்றும், இவ்வித செயலால் தாம் ஓங்கி வளரக் கூடு மென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இகலை மனத்திற் கொள்ளாத வர் உயர்வாரென்றும் ஏனையோர் தாழ்வாரென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் இகலைக் கொள் ளாது வாழ்வானாயின், அவனுக்கு உலகத்து எவ்வித நன்மை கிடைக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

853. இகலென்னு மெவ்வநோய் நீக்கிற் றவலில்லாத்
தாவில் விளக்கந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். இகல் என்னும் எவ்வநோய் நீக்கின் = மாறுபாடென்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பத்தைச்செய்யு நோயை ஒருவன் தன் மனத்தி னின்று நீக்குமாயின், — தவல் இல்லாத் தாவில் விளக்கம் தரும் = அவனுக்கு அந்நீக்குதல் எஞ்ஞான்றும் உளனாதற் கேதுவாய புகழைக்கொடுக்கும். எ-று.

தவலில்லாமை அருத்தாபத்தியான் அப்பொருட்டாயிற்று. தாவில் விளக்கம் வெளிப்படை. யாவருகண்பாராவர்; ஆகவே, எல்லாச்செல்வமு மெய் திக் கொடைமுதலிய காரணங்களாற் புகழ்பெறு மென்பதாம். (ங)

விளக்கம் :—மாறுபடுதல் என்று சொல்லக் கூடிய துன்பத்தை உண்டு பண்ணும் ஓர் நோயைத் தன் மனத்தினின்றும் நீக்கி விடுவானாயின், அவ்விதம் நீக்கிய அவனுக்கு அந்நீக்குதலானது எக்காலத்தும் அழியாது இருப்பதற்குக் காரணமாகின்ற புகழை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைமையை விளைக்கும் இகல் என்று சொல்லும் மாறுபாடாகிய தீய குணத்தை ஒருவன் மனத்துள் கொள்ளாது யாவரோடும் நட்பாக வாழ்வானாயின் அதனால் யாவரும் நட்பாவரென்றும், அவ்வித நட்பு உண்டாகவே எல்லாச் செல்வமும் அடைந்து கொடை முதலிய புகழுக்கு உரிய காரணங்களை எல்லாம் செய்து இறந்தும் அழியாத பெயருடையவனாய்ப் பூததேகம் ஒழிந்தாலும் புகழ் உடம்போடு வாழ்வானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் இகலில்லாது புகழ்பெறுவது அறிந்தோம். இவ்விகலின்மையால் புகழ் அல்லாது இன்னும் ஏது வருதல் கூடும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

854. இன்பத்து ளின்பம் பயக்கு மிகலென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின்.

(பரி.) இ-ள். இகல் என்னும் துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்=மாறுபாடென்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பங்களெல்லாவற்றினும் மிக்க துன்பம் ஒருவனுக் கில்லையாயின்,—இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும்=அவ்வின்மை அவனுக்கு இன்பங்களெல்லாவற்றினும் மிக்க வின்பத்தினைக் கொடுக்கும். எ-று.

துன்பத்துட்டுன்பம்=பலரொடு பொருது வலிதொலைதலான் யாவர்க்கு மெளியனா யுறுவது. அதனை இடையின்றியே பயத்தலின், 'இகலென்னும்' என்றார். இன்பத்துளின்பம்=யாவருநட்பாகலின் எல்லாப்பயனு மெய்தியுறுவது. (ச)

விளக்கம்:—மற்றவர்களோடு மாறுபடுதல் என்று சொல்லப் படுகின்ற எல்லாத் துன்பங்களிலும் பெரியதோர் துன்பம் ஒருவனுக்கு உண்டாகாதாயின், அவ்வுண்டாதல் இல்லாமை உடையானாகிய அவனுக்கு இன்பங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியதோர் இன்பம் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இத

னுல், மாறுபடுதல் என்கின்ற துன்பத்துள் துன்பத்தினை ஒருவன் மனத்துக்குள் கொள்வானுயின், அத்துன்பத்தால் பலரோடு பகை கொண்டு யுத்தம்செய்து தன்னுடைய வலி குறைவதற்கு ஏது வாகி எதற்கும் எளியனுய்த் துன்புறுவானென்றும், அவ்வித மாறு பாடு இல்லாவிடின் எல்லோரும் நட்பினராகி அந்நட்பின் மிகுதியால் இன்பத்தை அடைந்து மாருத இன்ப உருவின்னுய் இருப்பா னென்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், இகலில்லார்க்குப் புகழ்வருவ தோடு இம்மை இன்பமும் அடைதல் கூடும் என்று அறி கின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "என்றும் இகலில் லார்க்கு வரும் நன்மைகளை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

855. இகலெதிர் சாய்ந்தொழுக வல்லாரை யாரே
மிகலூக்குந் தன்மை யவர்.

(பரி.) இ-ள். இகல் எதிர் சாய்ந்து ஒழுக வல்லாரை = தம்முள்ளத்து மாறுபாடுதோன்றியவழி அதனை யேற்றுக்கொள்ளாது சாய்ந்தொழுகவல் லாரை,—மிகல் ஊக்கும் தன்மையவர் யார் = வெல்லக்கருதுந் தன்மையுடை யார் யாவர்! எ-று.

இகலை யொழிந்தொழுகல் வேந்தர்க்கு எவ்வாற்ருனும் அரிதாகலின் 'வல்லாரை' என்றும், யாவர்க்கும் நண்பாகலின் அவரை வெல்லக் கருது வார் யாவருமில்லையென்றுங் கூறினுர். இவை நான்குபாட்டானும் இகலா தார்க்கு வரும் நன்மை கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—தம்முடைய மனதில் மாறுபாடு தோன்றிய காலத்து அம்மாறு பாட்டினை மனத்துள் கொள்ளாது நட்பாக ஒழுகவல்லவரை வெற்றி கொள்ள எண்ணும் தகுதி யுடையவர் இவ்வுலகத்து ஒருவரும் இல்லைஎன்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனுல், அரசரானவர் பகைமையை மனத்திற் கொள்ளாது வாழ் தல் அரிதென்றும், அவ்விதம் வாழ அறிவின் வல்லமை உடையவ ராய் இருப்பாராயின், அவர்க்கு உலகத்து எல்லோரும் நண்பாராய் இருப்பாராதலால் அவ்விதநட்பின் தகுதியுடையாரை ஒருவராலும் வெல்லல் முடியாதென்றும், அவர்க்கு வருவது எவையும் நன்மை யாகவே இருக்கும் என்றும அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட

மாணக்கர், "இதுகாறும் இகல் கொள்ளாதார்க்கு வரும் நன்மைகளை உணர்ந்தோம். இனிஇகலினைக் கொள்ளுவார்க்கு வரும்கேடுகள் இவை என்று அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

856. இகலின் மிகலினி தென்பவன் வாழ்க்கை
தவலுங் கெடலு நணித்து.

(பரி.) இ-ள். இகலின் மிகல் இனிது என்பவன் வாழ்க்கை=பிறரொடு மாறுபடுதற்கண் மிகுதல் எனக்கு இனிதென்று அதனைச் செய்வானது உயிர் வாழ்க்கை—தவலும் கெடலும் நணித்து=பிழைத்தலும் முற்றக் கெடுதலுஞ் சிறிது பொழுதுள் உளவாம். எ-று.

மிகுதல்=மேன்மேலூக்குதல். இனிதென்பது தான்மேறல் குறித்தல். பிழைத்தல்=வறுமையானின்னுதல். முற்றக்கெடுதல்=இறத்தல். இவற்றோடு நணித்தென்பதனைத் தனித்தனிகூட்டி, உம்மைகளை எதிரதும் இறந்ததுந் தழீஇய வெச்சவும்மைகளாக வுரைக்க. பொருட்கேடும் உயிர்க்கேடும் அப்பொழுதே யுளவா மென்பதாம். (௬)

விளக்கம்:—"மற்றவர்களோடு மாறுபடுதலில் மிகுந்தவனாக யானிருப்பது எனக்கு இனிமையைத் தரும்" என்று அம்மாறுபாட்டினை விரும்பிச் செய்வானது உயிர் வாழ்க்கையானது இருந்த நிலையில் மாறுபடுதலும் பிறகு முழுவதும் கெடுதலும் சிறிது காலத்தில் உண்டாதல் கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பகைமை மேற்கொண்டு ஒருவரோடு ஒருவர் மாறுபடுகின்ற மாறுபாட்டினை மேலும் மேலும் அதிகமாகச் செய்து ஒருவன் தான் வெல்லும்படி எண்ணுதல் அவனுக்கு உள்ள செல்வங்களை எல்லாம் போக்கி வறியனாக்கி நிற்பதுடன் உயிர்க்கேட்டையும் உண்டுபண்ணும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "உலகத்து இகலென்னும் மாறுபாட்டை மிகுதியும் கொள்ளுவான் தன்னுடைய செல்வத்தையும் உயிரையும் இழப்பது திண்ணமென்று அறிந்தோம். ஆயின், ஏன் இவ்விதம் வெற்றியைக் குறித்த இவர் வெற்றியுமடையாது, செல்வத்தையும் இழந்து, உயிரையும் போக்கிக்கொள்வர்? இதன் காரணத்தையும் விளக்கல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

857. மிகன் மேவன் மெய்ப்பொருள் காணா ரிகன்மேவ
லின்னா வறிவி னவர்.

(பரி.) இ-ள் இகல் மேவல் இன்னா அறிவினவர் = இகலோடு மேவுதலை யுடைய இன்னாத வறிவினையுடையார்—மிகல் மேவல் மெய்ப்பொருள் காணார் = வெற்றி பொருந்துதலையுடைய நீதிநூற் பொருளை யறியமாட் டார். எ-று.

இன்னாவறிவு = தமக்கும் பிறர்க்குந் தீங்கு பயக்கு மறிவு. வெற்றி = வழி நின்றார்க்கு உளதாவது காணப்படும் பயத்ததாகலின், மெய்ந்நூலெனப் பட் டது. இகலால் அறிவு கலங்குதலின், 'காணார்' என்றார். இவையிரண்டு பாட் டானும் இகலினார்க்கு வருந் தீங்கு கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—தமக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கினை உண்டுபண்ணும் இகலென்னும் மாறுபாட்டோடு கூடிய அறிவாகிய துன்பம் தரும் அறிவு உடையார் பகைவரோடு போரிட்டு வெல்லுதற்குரிய நீதி களைக் கூறும் நூற்பொருள்களை அறியமாட்டார்களென்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? தமக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கினை உண்டுபண்ணுகின்ற இகலால் அறிவு கலங்கி, அதனால் கலங்கிய அறிவுடையராய் உள்ளகாலத்து எல்லா வலிமை யும் பெற்றிருந்தும் கலங்கிய மனத்தால் உண்மை காணாது போரிட்டுத் தோல்வி அடைவதோடு பொருளையும், உயிரையும்இழப் பார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் இகலென்பது கேடுதரும் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்விகல் இல்லாத தன்மையை ஒருவன் கொள்ளுவானா யின், அவனுக்கு ஆக்கம் வரும்போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

858. இகலிற் கெதிர்சாய்த லாக்க மதனை
மிகலூக்கி னூக்குமாங் கேடு.

(பரி.) இ-ள். இகலிற்கு எதிர் சாய்தல் ஆக்கம் = தன்னுள்ளத்து மாறு பாடு தோன்றியவழி அதனை யெதிர்தலையொழிதல் ஒருவனுக்கு ஆக்கமாம்;— அதனை மிகல் ஊக்கின் கேடு ஊக்குமாம் = அது செய்யாது அதன்கண்மிகு தலை மேற்கொள்வானாயிற் கேடுந் தன்கண் வருதலை மேற்கொள்ளும். எ-று.

எதிர்தல் = ஏற்றுக்கோடல். சாய்ந்தபொழுதே வருதலின், 'சாய்தலாக்கம்' என்றார். இகலிற்கெனவும் அதனை யெனவும் வந்தன வேற்றுமை மயக்கம். (அ)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்குத் தன் மனத்தினிடத்து மாறுபாடு என்னும் இகல் தோன்றிய காலத்து அதனோடு பொருந்தாது அதனை விட்டு விலகிச் செல்லுதல் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியைத் தருமென்றும், அவ்விதம் ஒழியாது அவ்விகலை விரும்பி அதனிடத்தே பொருந்தி அதனையே மேலும் மேலும் கொள்ளுதல் அவனுக்குக் கெடுதியை உண்டாக்கும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நீங்கள் வினவியபடி இகல் என்பதைச் சிறிதும் விரும்பாத மனத்தை உடையானுக்கு யாவரும் நட்பினர் ஆவாரென்றும், அந்நட்பின் மிகுதியால் செல்வம் வளர்தலோடு ஆயுளும் வளருமென்றும், அவ்விதமல்லாதார் அவ்விரண்டையும் இழப்பரென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் இவ்வாக்கக் கேடுகளை ஒருவன் தனக்குத் தானே செய்து கொள்ளுதல் கூடுமோ? யாவும் வினையின் பயன் அன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

859. இகல்காணா னாக்கம் வருங்கா லதனை
மிகல்காணுங் கேடு தரற்கு.

(பரி.) இ-ள். ஆக்கம் வருங்கால் இகல் காணான் = ஒருவன் தன்கணாக்கம் வரும் வழிக் காரணமுண்டாயினும் இகலை நினையான்,—கேடு தரற்கு அதனை மிகல் காணும் = தனக்குக் கேடுசெய்து கோடற்கட் காரணமின்றியும் அதன் கண் மிகுதலை நினைக்கும். எ-று.

இகலான் வருங்கேடு பிறரா னன்றென்பது தோன்றத் 'தரற்கு' எனறார். நான்காவதும் இரண்டாவதும் ஏழாவதன்கண் வந்தன. ஆக்கக்கேடுகட்கு முன்னடப்பன இகலினது இன்மை உண்மைகளென்பதாம். (கூ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னிடத்துச் செல்வத்திற்கு அதிதேவதையாகிய இலக்குமி ஆனவள் வரவேண்டி இருக்கின் அக்காலத்து மற்றொருவனிடத்துப்பகை கொள்வதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும், அக்காரணங்களால் மாறுகொள்ளுதல் என்பதையே

எண்ணமாட்டானென்றும், ஆயின் தனக்குக் கேட்டினை உண்டுபண்ணும் மூதேவியானவள் வரவேண்டிய காலத்து யாதொரு காரணமில்லாமலும் இகலென்னும் மாறுபாட்டினைச் செய்ய மிகுதியும் எண்ணுவான் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவனுக்கு ஆகூழ் இருக்குமாயின் பகைவரிடத்தும் மாறு கொள்ளாமல் நட்பினனாய் இருந்து தன் செல்வத்தை வளர்ப்பானென்றும், அவ்விதம் அல்லாது போகூழ் இருக்குமாயின் பகைகொள்ளாதவரிடத்தும் பகையைச் செய்து செல்வத்தைப் போக்கி வறுமையை அடைவான் என்றும் அறிந்தோம். இதனால் ஒருவனது நல்வினை, தீவினையே இகலை உண்டு பண்ணுவதற்கும் இல்லாதிருக்கச் செய்வதற்கும் காரணமாம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இகல் இல்லாமையால் ஒருவனுக்கு ஆக்கம் வருமென்றும், இகல் உள்ளமையால் ஒருவனுக்குக் கேடு வருமென்றும் அறிந்தோம். ஊழ்வலியின் வண்ணம் கொள்ளுகின்ற இகலால் இன்னும் எது உண்டாகும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

860. இகலானா மின்னாத வெல்லா நகலானா
நன்னய மென்னுஞ் செருக்கு.

(பரி.) இ-ள். இகலான் இன்னாத எல்லாம் ஆம் = ஒருவனுக்கு மாறுபாடொன்றானே இன்னாதனவெல்லாம் உளவாம்; — நகலான் நன்னயம் என்னும் செருக்கு ஆம் = நட்பொன்றானே நல்ல நீதியென்னும் பெருஞ்செல்வம் உளதாம். எ-று.

இன்னாதன = வறுமை, பழி, பாவம் முதலாயின. நகல் = மகிழ்தல். நகலென்பதூஉஞ் செருக்கென்பதூஉம் தத்தங் காரணங்கட் காயின. நயமென்னுஞ் செருக்கெனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். இவை மூன்று பாட்டானும் அவ்விருமையுங் கூறப்பட்டன. (ம)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு மற்றவரிடத்துக் கொள்ளுகின்ற மாறுபாடு ஒன்றினால் துன்பங்களெல்லாம் உண்டாகுமென்றும், மற்றவரிடத்துக் கொள்ளும் நட்பு ஒன்றினாலேயே நல்ல நீதியென்னும் பெரியதோர் செல்வம் கிடைக்குமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், இகல் கொள்ளுவான் ஒருவனுக்குத் தரித்திரம்,

பழி, பாவம் எல்லாம் உண்டாகுமென்றும், அவ்விதமல்லாது பிற ரிடத்து நட்புக்கொளளுவானுக்குச் செல்வம், புகழ், புண்ணியம் என்பன யாவும உண்டாகுமென்றம் முடிவாகக் கூறிய விஷயங் களைக் கண்டோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இகல் உடை மையால் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டனையும இழக்க நேரு மென்றும, இகலிலலாமைபால இருமையும அடையலாமென்றும் அறிந்தோம. இனி, அவ்வெகுளியால் வருமு ஏனையவற்றையும் கூறுதல் வேண்டும்" என்னலும, ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

---

87. அதிகாரம்.

பகைமாட்சி.

(பரி.) அஃதாவது அறிவின்மை முதலிய குற்றங்க ளுடைமையாற் பகையை மாட்சிப்படுத்தல். அரசர்க்கு எவ்வாற்றானும் பகையின்மை கூடாமை யின் மேற்பொதுவகையான் விலக்கப்பட்ட இகலை ஈண்டுச் சிறப்புவகையான் விதிக்கின்றா ராகலின், இஃது தன்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, அறிவின்மை முதலிய குற்றங்களிருப் பதால் அதன் பொருட்டுப் பகைத்தலை மாட்சிமையாக்க வேண் டும் என்பதாம. அரசராய் உள்ளவர்களுக்கு எவ்விதத்தாலும் பகை யென்பது இல்லாதிருத்தல் கூடாதாதலால் முன்னரே அதற்குப் பொதுவாகக் கூடாதென்று விலக்கப்பட்ட இகலென்னும் மாறுபாட்டினை இவ்விடதத்துச் சிறப்பாகக் குறிக்கின்றார் ஆதலால், இப்பகைமாட்சி யென்பது இகலென்னும அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர் அதுகேட்ட மாணுக்கர், எதற் கும் ஒரு சிறப்பு விதி உண்டென்பது போல், கூடாததாகிய இவ் விகலுக்கும் ஒரு சிறப்புவிதி உண்டுபோலும்! அச்சிறப்பினைக் கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

861. வலியார்க்கு மாறேற்ற லோம்புக வோம்பா
மெலியார்மேன் மேக பகை.

(பரி.) இ-ள். வலியார்க்கு மாறு ஏற்றல் ஓம்புக=தம்மின் வலியார்க்குப்

பகையா யெதிர்தலை ஒழிக; —மெலியார்மேல் பகை ஓம்பா மேக=வினைமெலி யார்க்குப் பகையாதலை ஒழியாது விரும்புக. எ-று.

வலியாரென்புழித் துணைவலியு மடங்கலின், மெலியாரென்புழித் துணை வலி யின்மையுங் கொள்ளப்படும். அத்துணைதான் படை பொருண்முதலிய வேற்றுமைத் துணையும் நல்லறிவுடைமை நீதிநூல்வழியொழுகன் முதலிய ஒற்றுமைத்துணையுமென விரண்டாம். அவ்விரண்டு மில்லாரை வெல்வார்க்கு வலி தொலையாமையின் அவரோடு பகைத்தல் விதிக்கப்பட்டது. சிங்கநோக் காகிய இதனுட் பகைமாட்சி பொதுவகையாற் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—அரசாயினர் தம்மைக் காட்டிலும வலியவரி டதுப் பகைகொண்டு அவரை எதிர்த்தலை ஒழித்தல் வேண்டு மென்றும், தம்மைக் காட்டிலும் வலிமையில்லாத மெலியாரிடத்துப் பகை கொள்ளுதலை எக்காலத்தும் விருமபுதல் வேண்டுமென்றும இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, படை, பொருள் முத லிய புறத்துணையும, நல்லறிவுடைமை, நீதி நூல் வழி ஒழுகுதல் முதலிய அகத்துணையும் ஆகிய இரண்டினையும் கொண்டவரிடத்துப் பகைகொள்ளுதல் ஆகாதென்றும, அவ்விதம் புறத்துணை, அகத் துணையாகிய இரண்டுமில்லாரை வெலவது சுலபமாதலால் அவரைப் பகைத்து வெற்றி கொண்டு உலகத்தை ஆளவேண்டுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "வெகுளியால் வரும் இகலைக் கொள்ளவேண்டிய இடம இது வென்றும், கொள்ளக் கூடாத இடம் இதுவென்றும் அறிநதோம். ஆயின், ஏன் ஒரு வருக்குத் துணைவலி யுள்ளது? ஏன் சிலர்க்குத் துணைவலி யில்லா மற் போகின்றது ? என்பதை விளக்கல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

862. அன்பில னான்ற துணையிலன் றானதுவ்வா
னென்பரியு மேதிலான் றுப்பு.

(பரி.) இ-ள். அன்பு இலன்=ஒருவன் தன் சுற்றத்தின் மேலன்பிலன்,— ஆன்ற துணை இலன்=அதுவேயன்றி வலிய துணையிலன்,—தான் துவ்வான் =அதன்மேற் றன் வலியிலன்,—ஏதிலான் துப்பு என் பரியும்=அப்பெற்றி யான் மேல்வந்த பகைவன் வலியினை யாங்ஙனந் தொலைக்கும்! எ-று.

சுற்றமும், இருவகைத் துணையும், தன்வலியு மிலனாகலின், அவன்மேற் செல்வார்க்கு வலி வளர்வதன்றித் தொலையா தென்பதாம். துவ்வான் = துவ் வினைச் செய்யான். (உ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன் சுற்றத்தவர் மீது அன்பு இல்லாதவனும், அது மாத்திரம் அல்லாமல் நல்லறிவுடைய வலியார் துணையில்லாதவனும், தனக்குத் தானே வலிமையில்லாதவனும் இருப்பானாயின் அவ்வித தகுதியுடையான் தன் மேல் எதிர்த்து வந்த பகைவனுடைய பலத்தை எவ்விதத்தாலும் தொலைத்தல் முடியாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேல் வினவிய வண்ணம் சுற்றத்தவரிடத்து அன்பு செய்யாமையால் அவருடைய துணையற்றும், பொருள், படை முதலிய வெளித்துணையும், அறிவு முதலிய உள் துணையும் ஆகிய இரண்டு துணையுமில்லாமலும் இருக்கும் ஒருவன் தன் மீது வந்த பகைவரை வெற்றி கொள்வதற்கு முடியாது தோற்றுப்போவான் ஆதலால், அப்பகைவர் வலிமையானது வளருமென்றும், இவன் வலிமை ஒழிந்துபோம் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் ஒருவன் வலிமைகொள்வதற்கும், வலிமையற்றிருப்பதற்கும் காரணம் துணை வலியேயாம் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "எவ்வித தீக்குணங்களால் சிலர் துணைவலிமை பெறாது பகைவரால் வெல்லப்படுகின்றனர் என்பதை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

863. அஞ்சு மறியா னமைவில னீகலான்
தஞ்ச மெளியன் பகைக்கு.

(பரி.) இ-ள். அஞ்சும் = ஒருவன் அஞ்சவேண்டாதவற்றிற்கு அஞ்சாநிற்கும்,—அறியான் = அறியவேண்டுமவற்றை யறியான்,—அமைவு இலன் = பிறரோடு பொருத்தமிலன்,—ஈகலான் = இவற்றின்மேலும் யாவர்மாட்டும் இவறன்மாலையன்,—பகைக்குத் தஞ்ச மெளியன் = இப்பெற்றியான் பகைவர்க்கு மிகவெளியன். எ-று.

தஞ்ச மெளிய னென்பன ஒருபொருட்பன்மொழி, * இந்நான்கு குற்றமு முடையான் பகையின்றியு மழியுமாகலின், 'தஞ்சமெளியன்' என்றார்.

* தஞ்சக்கிளவி யெண்மைப்பொருட்டே. தொல்காப்பியம், சொல், 269.

விளக்கம்:—ஒருவன பயப்படக்கூடாதவற்றிற்குப் பயந்தும், அறிய வேண்டுவனவற்றை அறியாதும், பிறரோடு பொருந்துதல் இல்லாதவனாய் இருப்பதோடு உலோபத்தன்மை உடையவனாயும் இருப்பானாயின், அவ்வித தகுதி உடையான் பகைவர்க்கு மிகுதியும் எளிமை உடையவன் ஆவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பயப்படக்கூடாதவற்றிற்குப் பயந்தும், அறிய வேண்டிய விஷயங்களை அறியாமலும், பிறர் கொள்கையோடு பொருந்தாமலும், ஈகை என்பதே இல்லாது உலோப குணமும் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின், அவ்வித தகுதியுடையானை உலகோர் விரும்பாரென்றும், அவ்விதம் விரும்பாத காலத்து அவன் தனியனாவன் ஆதலால் பலமற்றவன் ஆவானென்றும், அவ்வித பலமில்லாதவனை வெற்றிகொள்வது பகைவர்க்குச் சுலபமென்றும் அறிந்தோம். அன்றியும், இவ்வித நான்கு குற்றங்களையும் ஒருவன் கொண்டிருப்பானாயின், பகைவரில்லாமலே தானே அழிந்துவிட நேரினும் நேருமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இன்னும் எவ்வெவ்வித குற்றங்களை உடையானைப் பகைவர் சுலபமாக வெல்லுதல் கூடும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

864. நீங்கான் வெகுளி நிறையில னெஞ்ஞான்றும்
யாங்கணும் யார்க்கு மெளிது.

(பரி.) இ-ள். வெகுளி நீங்கான்=ஒருவன் வெகுளியினீங்கான்,—நிறை இலன்=அதுவேயன்றித் தான் நிறையுடையனல்லன்,—எஞ்ஞான்றும் யாங்கணும் யார்க்கும் எளிது=அவன்மேற்சேறல் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் யார்க்கு மெளிது. எ-று.

நிறை=மறைபிறரறியாமை. வெகுடன்மாலைய னாகலானும், மறை வெளிப்படுத்தலானும், மேற்செல்வார்க்குக் காலமும் இடனும் வலியுமறிந்து சேறல் வேண்டாதாயிற்று. இனி, இனிதென்று பாடமோதி அவன் பகைமை இனிதென் றுரைப்பாரு முளர். (ச)

விளக்கம்:—ஒருவன் கோபத்தை விட்டு ஒழியாதவனாயும், மறைவாகிய விஷயங்களைப் பிறர் அறியச் செய்பவனாயும் இருப்பானாயின், பகைவர் அவன் மேல் செல்லுதல் எந்தக் காலத்திலும்,

எந்த இடத்திலும், எவர்க்காயினும் சுலபமாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவரானவர் ஒருவன்மீது செல்லவேண்டுமாயின் காலத்தையும், இடத்தையும், அவனுக்கு உள்ள தன் வலி துணை வலியையும் நோக்கிச் செல்லல் வேண்டி இருக்க இவ்வித கோபத்தையுடையானும், இவ்வித மறைவாகிய விஷயங்களை வெளிப்படுத்தி விடுகின்ற புல்லறிவாண்மையை உடையவனுமாகிய இவன்மீது பகைவர் பகைகொண்டு சென்று வெல்லுதல் மிகச் சுலபமென்று கூறுவதால், அரசன் ஒருவன் பகைவரால் வெல்லப்படுவதற்கு இக்குற்றங்களும் காரணமாயின என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "ஒருவன் வலியிலனாதற்கு இன்னும் உள்ள குற்றங்களையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

865. வழிநோக்கான் வாய்ப்பன செய்யான் பழிநோக்கான்
பண்பிலன் பற்றார்க் கினிது.

(பரி.) இ-ள். வழி நோக்கான்—ஒருவன் நீதிநூலையோதான், —வாய்ப்பன செய்யான்=அது விதித்ததொழில்களைச் செய்யான்,—பழி நோக்கான்—தனக்கு வரும் பழியைப் பாரான், — பண்பு இலன்=தான் பண்புடையனல்லன், — பற்றார்க்கு இனிது=அவன் பகைவர்க்கு அப்பகைமையினிது. எ-று

தொல்லோராடிப்பட்டு வழங்கி வந்ததாகலான் 'வழி' என்றும், தப்பாது பயன்படுதலின் 'வாய்ப்பன' என்றும், இக்குற்றங்களுடையான் றனேயழிதலிற் 'பற்றார்க் கினிது' என்றுங் கூறினார். (ரு)

விளக்கம்:—ஒருவன் உலகத்து உள்ள நீதிநூல்களைப் படியாதவனும், அந்நீதிநூல்கள் சொல்லிய வண்ணம் செய்ய வேண்டிய செயல்களைச் செய்யாதவனும், தான்செய்யும் காரியங்களால் தனக்கு வரும் பழியைப் பாராதவனும், தான் நற்குணமுடையவன் அல்லாதவனும் இருப்பானாயின், அவ்வித குற்றங்களுடையான் பகைமையானது அவனுடைய பகைவர்க்குமிக இனிமை உடையதாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மேற்கூறிய நீதிநூல்களை ஓதாதிருத்தலும், செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்யாதிருத்தலும், செய்யக் கூடாதவற்றையே செய்தலும், அவ்விதம் செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்வ

தால் தனக்கு வரும் பழியை எண்ணுமலும் நற்குணங்களில்லாதவ ஞயும் ஒருவன் இருப்பானுயின், அவன் உலகத்தாரால் விரும்பப் படானென்றும் அவ்விதம் விரும்பப்படாதவனது வலிமையைத் தொலைத்து வெற்றிகொள்வது சுலபமென்றும், அவ்விதம் பல மற் றவனிடத்துப் பகையைக்கொள்ளுதல் பகைவர்க்குத் துன்பமாகத் தோன்ருது இன்பமாகவே காணப்படும், என்றும் அறிந்தோம். அதுவல்லாமலும் இவ்வித தீக்குணங்கள் உடையான் பகைவரால் அழிக்கப்படாது தானேயே அழிந்து போவான் ஆதலால் அவன் பகை பகைவர்க்கு இனிமை யென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இன்னும் மெலியோனது குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாரா யினர்.

866. காணுச் சினத்தான் கழிபெருங் காமத்தான்
பேணுமை பேணப் படும்.

(பரி.) இ-ள். காணுச் சினத்தான் = தன்னையும பிறரையுந் தானறியா மைக் கேதுவாகிய வெகுளியையுடையான் யாவன்,—கழிபெருங் காமத்தான் = மேன் மேல் வளாநின்ற மிக்க காமத்தையுடையான் யாவன்,—பேணுமை பேணப்படும் = அவரது பகைமை விரும்பிக் கொள்ளப்படும். எ-று.

காணுத சினமென்பது விகாரமாயிற்று. முன்னேனுக்கு யாவரும் பகை யாகலானும், ஏனேனுக்குக் காரியந் தோன்ருமையானும், தாமே யழிவ ரென்பது பற்றி, இவர் 'பேணுமை பேணப்படும்' என்ருர். (௬)

விளக்கம்:—தன்னையும் மற்றவரையும் தான் அறியாதபடிச் செய்வதற்குக் காரணமாகிய கோபத்தை உடையான் ஒருவனும் மேல்மேல் அதிகரிக்கின்ற மிகுந்த காமத்தை உடையவனுயுள்ள ஒருவனும் ஆகிய இவரது பகைமையானது பகைவரால் விரும்பிக் கொள்ளப்படுவதாக உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னேயோ வெனில்? தன் வலியும் மாற்ருன் வலியும் அறி யாவிதமாகத் தனக்கு உள்ள கோபத்தால் யாவருடனும் பகை கொள்வான் ஆதலால் அவ்வித கோபத்தை உடையானுக்கு எவ ரும் பகை ஆவாரென்றும், மங்கையர் மையலிலே மயங்கிக் காமத் தையே பொருளாகக் கொண்டவனுக்கு வேறு ஒரு காரியத்திலும்

அறிவு செல்லாது ஆதலால் அவனது பகைமையும் விரும்பிக்கொள்ளப்படும் என்றும், மெலியோனது குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டி முடிக்கின்ற இடத்தில் எதிர் முகமாகக் கூறுகின்ற நட்பினுக்கு ஆதாரமாகிய வெகுளியையும், காமத்தையும் அறிவித்துவிட்டனர் ஆதலால், ஒருவன் அகம்புறமாகிய துணை வலியெல்லாம் கொண்டிருப்பனாயினும் கோபத்தையும் காமத்தையும் பொருளாகக்கொண்டு உலகத்து ஒழுகுவானாயின் பகைவரில்லாமலே அழிந்துபோவானென்றும் அவ்வித தகுதியுடையான் பகைமையை விரும்பிப் பகைவர் கொள்ளுதல் கூடுமென்றும் பகைமாட்சியின் திறத்தை அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இதுவரையும் யார் மீது பகை கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதை அறிந்தோம். இனி இவ்வித பகைவனைத் தனக்குப் பகையாகக் கொள்வதற்கு அரசன் ஒருவன் எதுசெய்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

867. கொடுத்துங் கொளல் வேண்டுமன்ற வடுத்திருந்து
மாணாத செய்வான் பகை.

(பரி.) இ-ள். அடுத்து இருந்து மாணாத செய்வான் பகை = வினையைத் தொடங்கியிருந்து அதற்கேலாதன செய்வான் பகைமையை — கொடுத்தும் கொளல் மன்ற வேண்டும் = சிலபொருளழியக் கொடுத்தாயினுங் கோடல் ஒருதலையாகவேண்டும். எ-று.

ஏலாதன = மெலியனாய் வைத்துத் துணிதலும், வலியனாய் வைத்துத் தணிதலும் முதலாயின. அப்பொழுது அதனாற் சிலபொருளழியினும் பின் பலபொருளெய்தற்கு ஐயமின்மையின், 'கொளல் வேண்டுமன்ற' என்றார். இவை யாதுபாட்டானும் அது சிறப்புவகையாற் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—ஒரு வினையைத் தொடங்கி அதற்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்யாது அவ்வினைக்குப் பொருந்தாத செயல்களைச் செய்பவன் ஒருவனது பகைமையைச் சிலபொருள் அழியும்படிக் கொடுத்தாயினும் கொள்ளுதல் மிக முக்கியமாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, அறிவிலாத ஒருவன் தான் எடுத்த காரியத்தைச் செய்யுங் காலத்து அக்காரியத்திற்கு வேண்டுவனவாகிய செயல்களை எல்லாம் செய்து அதனை முடிக்காது தனது அறிவின்

மையால் தான் எடுத்த காரியத்திற்குப் பொருந்தாததாயுள்ள செயல்களை எல்லாம்செய்து அதனை அழித்துவிடுவார் ஆதலால் அவ்வித அறிவில்லாதார் பகைமையை முதலில் சில பொருள் செலவழித்தாயினும் கொள்ளல் வேண்டும் என்றும், அவ்வித பகைமையால் தான் பின்னர் பெரும் பொருள் அடைதல் கூடுமாதலால் அவ்வறிவிலாதவன் பகையைக் கொள்ளுதல் கூடுமென்றும் அறிகின்றோம். அது என்னையோ வெனில்? அறிவில்லாதான் செய்கின்ற காரியமானது தான் வலியனாக இருந்தும் தன்னை மெலியன்போல் எண்ணி அஞ்சுதலும் தான் மெலியனாக இருந்தும் தன்னை வலியவனென்று எண்ணித் துணிந்து செல்லுதலும ஆகிய பொருந்தாத செயல்களாக இருக்கும் ஆதலால் அவனது பகையால் அவனை வெற்றிக் கொள்வது திண்ணமென்று, முதற்றிருக்குறளில் கூறிய படி அவ்வித மெலியவனது பகையை விலைகொடுத்தும் வாங்குதல் வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஏன் அறிவிலாதவன் பகைவரால் தோற்கடிக்கப்படுகின்றான்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

868. குணனிலனாய்க் குற்றம் பலவாயின் மாற்றார்க்
கினனிலனா மேமாப் புடைத்து.

(பரி.) இ-ள். குணன் இலனாய்க் குற்றம் பலவாயின் இனன் இலனாம் = ஒருவன் குணமொன்று மிலனாய் உடைய குற்றம் பலவாயவழி, அவன் துணையிலனாம்; — மாற்றார்க்கு ஏமாப்பு உடைத்து = அவ்விலனாதறானே அவன் பகைவர்க்குத் துணையாதலையுடைத்து. எ-று.

குணம் = இறைமாட்சியுட் சொல்லியன. குற்றம் = இவ்வதிகாரத்துச் சொல்லியனவும் மற்று மத்தன்மையனவும் துணை = சுற்றம், நட்பு, பொருள், படை முதலியன. பகைவர்க்கு இவற்றானுளதாம் பயன்றானே யுளதாமாகலின், 'ஏமாப்புடைத்து' என்றார். இலனா யென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் உடையவென வந்த பெயரெச்சக்குறிப்புக்கொண்டது. (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் குணம் ஒன்றுமில்லாதவனாய், பல குற்றங்களை உடையவனாயிருப்பானாயின் அவனுக்குத் துணை என்பது இல்லாமற் போமென்றும், அவ்விதம் துணையில்லாமற் போதலே அவனது பகைவர்க்குப் பல துணைவலி வந்து சேர்ந்ததுபோலாகும்

என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, இறைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்துள் அரசனுக்குக் கூறிய தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை ஆகிய நற்குணங்களில்லாமையும், இவ்வதிகாரத்துள் கூறுகின்ற வெகுளி, உலோபத்தனம் முதலிய குற்றங்கள் உடைமையும் ஒருவனுக்கு இருக்குமாயின் அவனிடத்துச் சுற்றத்தவர், நட்பினர், பொருள், படை முதலியவை பொருந்தாவென்றும், இவ்வித துணைப்பலங்கள் இல்லாத காலத்துப் பகைவர்க்கு மிகுந்ததோர் பயன் உண்டாகித் துணை அதிகரிக்குமென்றும், ஆதலால் ஒருவனது அறியாமையே அவன் பகைவனுக்குத் துணையாய் நின்று பயனைத் தருவதால் பகைவன் வெற்றி அடைகின்றான் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "அறிவில்லாமையானது பகைவர் வெல்வதற்கு உபாயமாக உள்ளது என்பதை அறிந்தோம். இவ்வித அறிவில்லாத அரசரின் பகையைக் கொண்ட அரசர் தாம் பகையைச் சாதிக்கின்ற காலத்துத் துன்பத்தோடு சாதிக்கவேண்டும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

869. செறுவார்க்குச் சேணிகவா வின்ப மறிவிலா
அஞ்சும் பகைவர்ப் பெறின்.

(பரி.) இ-ள் அறிவு இலா அஞ்சும் பகைவர்ப் பெறின் = நீதியையறிதலில்லாத அஞ்சும் பகைவரைப் பெற்றால், — செறுவார்க்குச் சேண் இன்பம் இகவா = அவரைச் செறுவார்க்கு உயர்ந்தவின்பங்கள் நீங்கா. எ-று.

உபாயமறிதலும் அறிந்தாற் செய்துமுடிக்குந் திண்மையு மில்லாதாரோ பகைவராதல் கூடாமையிற் 'பெறின்' என்றும், அவரையறிந்து மேற்சென்ற பொழுதே பகையின்மையுஞ் செல்வமும் ஒருங்கேயெய்தலிற் 'சேணுடையின்பங்கள் இகவா' என்றுங் கூறினார். (கூ)

விளக்கம்:—உலக நீதியை அறியாதவரும், அஞ்சக் கூடாதவற்றிற்கு அஞ்சுபவரும் ஆகிய பகைவரைப் பெற்றால் அவ்வித பகைவரை வெற்றிகொள்ள எண்ணிச் செல்லுகின்ற பகை அரசர்க்கு மிகவும் உயர்ந்த இன்பங்கள் எக்காலத்தும் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், செய்யவேண்டிய உபாயம் அறிவதற்கு அறியாதவர்களாயும், உபாயத்தை அறிந்து செய்து முடிக்கும் வலிமை இல்லாதவராயும் ஒருவர்க்குப் பகை

வர் கிடைப்பது மிக அருமை என்றும், அவ்விதம் ஓர் வேளை அறிவில்லாத பகைவர் கிடைப்பாராயின் அப்பகைவர் மீது சென்ற வேற்றுப்பகை அரசர், யுத்தத்திற்குச் சென்ற காலத்திலேயே அவரிடத்திருந்த பகை ஒழிந்து போதற்குக் கூடிய வெற்றியையும் அவரிடத்தே இருந்த செல்வங்களையும், ஒரே காலத்து அடையக் கூடிய வல்லமையையும் அடைவார்களாதலால் வெற்றி கொண்டவர்க்கு நீங்காத பெரியதோர் இன்பம் அவர்க்கு உண்டாகும் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், அறிவில்லாதார் கொள்ளுகின்ற பகை இன்பம் தாராது அவர்க்குத் துன்பத்தையே தரும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நீதி அறியாதவனிடத்துப் பகைகொண்டு வெல்லுதல் வேண்டுமோ? அறிவிலாதவனென்று விட்டுவிடுதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

870. கல்லான் வெகுளுஞ் சிறுபொரு ளெஞ்ஞான்று
மொல்லானை யொல்லா தொளி.

(பரி.) இ-ள். கல்லான் வெகுளும் சிறுபொருள் ஒல்லானை = நீதிநூலைக கல்லாதானொடு பகைத்தலான் வரும் எளியபொருளை மேவாதானை — எஞ்ஞான்றும் ஒளி ஒல்லாது = எஞ்ஞான்றும் புகழ் மேவாது, எ-று.

சிறுபொருள் = முயற்சி சிறிதாய பொருள். நீதியறியாதானை வேறல் எளிதாயிருக்கவும் அதுமாட்டாதானை வெற்றியான் வரும் புகழ் கூடாதென்பதாம்; ஆகவே, இச்சிறிய முயற்சியாற் பெரிய பயனெய்துக வென்றவாறாயிற்று. இதற்குப் பிறரெல்லாம் அதிகாரத்தோடு மாறுதன்மேலும் ஓர் பொருட்டொடர்பு படாமலுரைத்தார். இவை மூன்று பாட்டானும் அதனினுய பயன் கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம்:—உலகத்துக கூறும் நீதி நூல்களைப் படியாதவனோடு பகைத்து அதனால் வருகின்ற எளியதோர் பொருளை அடையாத அரசன் ஒருவனை எக்காலத்தும புகழ் அடையாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நீதி நூல் அறியாதவனை வென்று வெற்றி கொள்வது மிக எளிமையாக இருக்கவும் அவ்வெளிமையாகிய காரியத்தைச் செய்து அதனால் அடைகின்ற என்றுமுள்ள புகழை அடையாமல் போதல் கூடாதென்றும், சிறு முயற்சி செய்து பெரும பொருளாகிய புகழை அடைவது அர

சர்க்குத் தருமமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்டமாணுக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் பகைமாட்சி என்பதனுல் அடையக் கூடும் பயன் இது என்பதை அறிந்தோம். இனிப் பகைவருடைய திறங்களைத்தெரிந்து அரசன் அடையவேண்டிய பலன் எவ்விதம், என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

88. அதிகாரம்.

பகைத்திறந்தெரிதல்.

(பரி.) அஃதாவது மாணுத பகையை ஆக்குதற் குற்றமும், முன் ஆகி நின்ற பகையுள் நட்பாக்கற் பாலதும், நொதுமலாக்கற்பாலதும், அவற்றின் கட் செய்வதும், வினைக்களைதற்பாலதன்கட் செய்வனவும், களையும பருவமும், களையாக்காற்படுமிழுக்கும் என்று இத்திறங்களை ஆராய்தல். இரட்டுற மொழிதலென்பதனுற் பகையது திறமும் பகையிடத்தாகுந் திறமுமென விரிக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் மாணுப் பகையாகலின், இது பகைமாட்சியின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மாட்சிமைப் படாத பகையினைப் பகையாக ஆக்குகின்ற குற்றமும், முன்னரே பகையாகி நின்ற பகையுள் நட்பாக்கக் கூடியதும், நட்புமில்லாது, பகையுமில்லாது நடுவாக்கக் கூடியதும், அப் பகையினிடத்தே செய்யக் கூடியதைச் செய்வதும், களையக் கூடியதைக்களைவதும், இவ்விதம் களையும் காலத்துக் களையக் கூடிய பருவத்தை நோக்குதலும், அவ்வித பகையினைக் களையாத விடத்து உண்டாகும் குற்றத்தினையும் ஆகிய இத்திறங்களை அறிந்து தெரிதலே பகைத் திறந்தெரிதல் என்பதாகும், மேற்கூறியவைகளெல்லாம் மாட்சிமைப் படாத பகை ஆதலால் அதைத் தெரிதலைக் கூறும் இவ்வதிகாரம் பகைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்று கூறினர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பகைமாட்சிக்குப்பின் பகைத்திறந் தெரிதலென்பதைக் கூறுவதால் பகையென்பது விரும்பக் கூடியதொன்ருே?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

871. பகையென்னும் பண்பி லதனை யொருவ
நகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று.

(பரி.) இ-ள். பகை என்னும் பண்பு இலதனை = பகையென்று சொல்லப்படுந் தீமை பயப்பதனை — ஒருவன் நகையேயும் வேண்டற்பாற்று அன்று = ஒருவன் விளையாட்டின்கண்ணேயாயினும் விரும்புதலியற்கைத் தன்றென்று கூறும் நீதி நூல். எ-று.

மாணாதபகையை யாக்கிக்கோடல் எவ்வாற்றானுந் தீமையே பயத்தலிற் 'பண்பிலது' என்றும், அதனை விளையாட்டின்கண் வேண்டினுஞ் செற்றமே விளைந்து மெய்யாமாகலின் 'நகையேயும்' என்றும், வேண்டாமை தொல்லையோரது துணிவென்பார் நீதிநூன்மேல் வைததுங் கூறினார். அப்பெயர் அவாய் நிலையான் வந்தது. (க)

விளக்கம்:—பகையென்று சொல்லப்படுகின்ற தீமை செய்யக் கூடிய ஒன்றினை ஒருவன் விளையாட்டுககாகவும் விரும்புதல் ஆகாது என்று நீதிநூல் கூறுகின்றது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேல் அதிகாரத்தில் மாட்சிமை கொண்ட பகையைப் பகையாக்கிக் கொண்டு வெற்றியை அடைந்து அவ்வெற்றியால் ஆகிய புகழை அடையக்கூடிய உபாயத்தை அரசர்க்குக் கூறினாரேனும் இவ்வதிகாரத்துள் கொள்ளக் கூடாத பகையைக் கொண்டு அப்பகையால் தீமையை அடைவது குணமுடையது அல்லவென்றும், அவ்வித குணமில்லாத ஒன்றினை விளையாட்டிற்காக ஒருவன் கொள்ளுவானாயினும் அவ்விளையாட்டே வினையாய் முடிந்து தீமை உண்டாவது உண்மையாக முடியுமென்றும், விளையாட்டிற்கும் கொள்ளக்கூடாத பகையைக் கொள்ளுதல் ஆகாதென்று நீதிநூல் எல்லாம் கூறுகின்றதென்றும் கூறியதாக அறிந்தோம் என்றனா. அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மாட்சிமையுடைய பகையென்றும், மாட்சிமை இல்லாத பகையென்றும் அறிந்துகொள்வதற்குச் சிறிது வகுத்துக் காட்டுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

872. வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை.

(பரி.) இ-ள். வில் ஏர் உழவர் பகை கொளினும் = ஒருவன் வில்லே

ஏராகவுடைய உழவரோடு பகைகொண்டானாயினும்,—சொல் ஏர் உழவர் பகை கொள்ளற்க=சொல்லை ஏராகவுடைய உழவரோடு பகை கொள்ளாதொழிக.

சொல்—ஆகுபெயரான் நீதிநூன்மேனின்றது. வீரம் சூழ்ச்சியென்னும் ஆற்றல்களுள் வீரமேயுடையாரோடு பகைகொண்டாற் கேடுவருதல் ஒருதலையன்று, வந்ததாயினுந் தனக்கேயாம், ஏனைச் சூழ்ச்சி யுடையாரோடாயிற் றன் வழியி னுள்ளார்க்குந் தப்பாது வருதலின், அது கொள்ளினும் இது கொள்ளற்க வென்றார். உம்மையான் அதுவுமாகாமை பெறுதும். இரண்டுமுடையாரோடு கொள்ளலாகாமை சொல்லவேண்டாவாயிற்று. உருவகவிசேடம். (௨)

விளக்கம்:—ஒருவன் வில்லினைத் தமக்கு ஏராக உடைய வீரரோடு பகை கொள்ளினும் சொல்லை ஏராக உடைய புலவரோடு பகை கொள்ளுதல் ஆகாதென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் உலகத்து வீரமென்னும் வல்லமையுடையவர்கள் என்றும், சூழ்ச்சி என்னும் ஆராய்தலென்ற வல்லமையுடையவர்கள் என்றும், ஆகிய இவ்விரண்டு பிரிவினுள் வீரமுடைய பகைவராகிய வில்லாளிகளுடன் பகைகொள்ளின் அதனால் தனக்குக் கெடுதி வருதல் அவ்வளவு நிச்சயமில்லை என்றும், ஓர் கால் கெடுதி வருமாயினும் அக்கெடுதி தன்னோடு ஒழிந்து போமென்றும், ஆனால் சூழ்ச்சி உடையாரென்னும் நூல் வல்லவரோடு பகை கொண்டால் அப்பகையால் கேடு வருதல் நிச்சயமென்றும், அக்கேடு தன்னோடு ஒழியாது தன்சந்ததியாருக்கும் தப்பாது வந்து சேருமென்றும், ஆதலால் மாட்சிமைப்படாத பகைகளுள் புலவர் பகை முக்கியமென்றும் கூறியதாக அறிந்தோம். ஆனால், வீரனது பகையும், புலவனது பகையும் ஆகிய இரண்டையும் கொள்ளுதல் ஆகாது எனினும், புலவன் பகை பெரியதோர் தவறு உடையதென்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது. இதனைப் பாண்டியனுக்கும் கம்பருக்கும் நடந்த கதையே நன்கு அறிவிக்கும்.

"வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினியி லிரண்டுண்டு
வில்லம்பிற் சொல்லம்பே மேலதிகம்—வில்லம்பு
பட்டதடா என்மார்பிற் பாண்டியா! நின்குலத்தைச்
சுட்டதடா என்னுவிற் சொல்."

என்பதனாலேயே அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர்,

"இவ்விதம் பலரிடத்தும் பகை கொள்ளும் அரசனை உலகத்தவர் என்னென்று கருதுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

873. ஏமுற் றவரினு மேழை தமியனாய்ப்
பல்லார் பகைகொள் பவன்.

(பரி.) இ-ள். தமியனாய்ப் பல்லார் பகைகொள்பவன் = தான் தனியனாய் வைத்துப் பலரோடு பகைகொள்வான் — ஏமுற்றாரினும் ஏழை = பித்துற்றாரினும் அறிவிலன். எ-று.

தனிமை = சுற்றம், நட்பு, படை முதலிய வின்மை. மயக்கத்தால் ஒப்பாராயினும் ஏமுற்றார் அதனாற் றீங்கெய்தாமையின், தீங்கெய்துதலுமுடைய இவனை 'அவரினும் ஏழை' என்றார். தீங்காவது:— துணையுள்வழியும் வேறல் ஐயமாயிருக்க அஃதின்றியும் பலரோடு பகைகொண்டு அவரால் வேறு வேறு பொருதற்கண்ணும் ஒருங்கு பொருதற்கண்ணும் அழிந்தே விடுதல். இவை மூன்று பாட்டானும் பகைகோடற்குற்றம் பொதுவினுஞ் சிறப்பினுங் கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:— தான் தனியனாக இருந்துகொண்டு பலரோடும் பகை கொள்வான் ஒருவன் பயித்தியம் கொண்டவர்களைக் காட்டிலும் அறிவில்லாதவன் ஆவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, சுற்றத்தவர், நட்பினர், நான்குவித படை ஆகிய ஓர்வித பலமுமில்லாத ஒருவன் பலரோடும் பகை கொண்டு அப்பகைவர்களோடு தனித் தனியாகப் போர் செய்தும், பலர் ஒன்றுகூடி இருந்தகாலத்துப் போர் செய்தும், தனக்குத் துணைவலி இருந்த காலத்தும் வெல்வது சந்தேகமாக இருக்கத் துணையில்லாமலே இவ்வாறு செய்யின் அவன் பித்தத்தின் மிகுதியால் தம் அறிவு மயங்கிப் பயித்தியம் கொண்டவரோடு ஓர்வித சமானம் உடையவன் என்றும், பின்னர் அப்பயித்திம் கொண்டவர் தமக்குத் தீங்கு அடைதல் இல்லாதவராயிருப்பதால் அவர்களோடு ஒப்புமை சொல்லிய இவ்வறிவிலாதவன் தனக்குத் தீங்கு தேடிக்கொள்ளுதலால் அப்பயித்தியக் காரரினும் இவன் அறிவில்லாதவனாயிருக்கின்றான் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் பகையின் திறமறியாது பகைகொள்ளுதலின் குற்றம் இதுவென்று

பொதுவாகவும், சிறப்பாகவும் தெரிந்து கொண்டோம். இனிப் பகைவரைத் திறமறிந்து நட்பாக்கிக் கொள்ளும் தகுதியையும் உணர்த்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

874. பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்புடை யாளன்
றகைமைக்கட் டங்கிற் றுலகு.

(பரி.) இ-ள் பகை நட்பாகக்கொண்டு ஒழுகும் பண்புடையாளன் தகைமைக்கண் = வேண்டியவழிப் பகையை வேறுபடுத்துத் தனக்கு நட்பாகச் செய்துகொண்டொழுகும் இயல்பினையுடைய அரசனது பெருமையுள்ளே — தங்கிற்று உலகு = அடங்கிற்று இவ்வுலகு. எ-று.

வேண்டியவழியென்பது ஆக்கத்தான் வந்தது. வேறுபடுத்தல் = பகை நிலைமையினீக்குதல். ஒழுகல் = நீதிவழியொழுகல். பெருமை = பொருள், படையென இருவகைத்தாய ஆற்றல். அதன்வழித்தாதற்கு எஞ்ஞான்றுந் திரிபின்மையின், அத்துணிவுபற்றித் 'தங்கிற்று' என்றார். (௪)

விளக்கம்:—தனக்கு வேண்டிய காலத்துத் தன் பகைவரிடத்தே தனக்கிருந்த பகையை மாறுபடும்படிச் செய்து, தனக்கு அவர்களை நட்பினராகச் செய்து கொள்ளக்கூடிய இயற்கை அறிவினையுடைய அரசன் ஒருவனது பெருமையாகிய வல்லமையினுள் இவ்வுலகம் அடங்கி உள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது? பகையை நட்பாக்கிக்கொள்ளும் காலம் வந்த காலத்து அறிவுடைய அரசன் ஒருவன் தனக்கு அவரிடத்து உள்ள பகையை நீக்கி நட்புக்கொண்டு அவர்க்கு வேண்டுவன யாவும் செய்து தானும் நீதியோடு நடப்பானாயின் அவ்வித பொருளாலும் படையாலும் வல்லமை கொண்ட அவன் பெருமையுள் உலகத்தார் வாழ்வார். ஏனெனின்? இவ்வித அறிவும் ஆற்றலும் உடைய அரசன் ஒருவன் குடைக்கீழ் தங்கின் எக்காலத்தும் யாதொரு வேறுபாடும் இல்லாது வாழ்தல் கூடும் என்னும் துணிபால் அவன் குடை நிழலில் வாழ்வார்களென்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் "பகையை நட்பாக்கிக்கொள்ளும் குணமுடைய அரசனைக் குடிகள் மகிழ்வார்கள் என்று அறிந்தோம். அவ்விதம் பகைவரை நட்பாக்கிக் கொள்ளும் விதம் எது என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

875. தன்றுணை யின்றாற் பகையிரண்டாற் றானொருவ
னின்றுணையாக் கொள்கவற்றி னொன்று.

(பரி.) இ-ள். தன் துணை இன்று=தனக்குதவுந் துணையோவெனின் இல்லை,—பகை இரண்டு=நலிவுசெய்யும் பகையோவெனின் இரண்டு,—ஒருவன் தான் அவற்றின் ஒன்று இன்றுணையாக கொள்க=அங்ஙனமாய் நின்ற வழி ஒருவனாகிய தான் அப்பகையிரண்டனுட் பொருந்தியதொன்றை அப்பொழுதைக்கு இனிய துணையாகச் செய்துகொள்க. எ-று.

பொருந்தியது=ஏனையதனை வேறற்கு ஏற்றது. அப்பொழுது=அவ் வெல்லும்பொழுது. திரிபின்றாகச் செய்து கொள்கவென்பார், 'இன்றுணையா' என்றார். ஆல்கள் அசை. இவை யிரண்டுபாட்டானும் நட்பாக்கற்பாலது கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம் :—உலகத்தில் தனக்கு யாதொரு துணையுமில்லாமல் நிற்கின்ற ஒருவன் தன்னை இரண்டு பகைவர்கள் துன்பம் செய்ய வரும் காலத்துத் தன்னை எதிர்த்து வந்த பகைவர் இருவருள் தன்னோடு சேரக்கூடிய பொருத்தமாகிய பகை ஒன்றினை அப்போதைக்குத் தனக்கு இனிய துணையாகச் செய்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், துணையில்லாத ஒருவன்மீது இருவர் பகைகொண்டு போர் செய்யத் தொடங்கிய காலத்து அது அறிந்த அவன் அறிவுடையவனாயிருப்பானாயின் எப்படையினைத் தன்னோடு உறவாக்கிக் கொண்டால் மற்றொரு பகைவனைச் சுலபமாக வென்று விடலாம் என்று அறிந்து ஒரு பகைவனைத் தனக்குத் துணையாக்கிக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் துணையாக்கிக்கொள்வதால் மற்றொரு பகைவனை வெல்லுதற்கு எளிதாக இருக்குமென்றும் பகையை நட்பாக்கிக் கொள்ளும் உபாயத்தினைக் கூறுகின்றனர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பகையை நட்பாக்குவது அறிந்தோம். ஆயின், பகைவரிடத்துப் பகையும் நட்பும் ஆகிய இரண்டுமல்லாது நொதுமல் என்னும் நடுவாக உள்ளதைக் கொள்ளுதலாகாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

876. தேறினுந் தேறா விடினு மழிவின்கட்
டேறான் பகாஅன் விடல்.

(பரி.) இ-ள். தேறினும் தேறாவிடினும்=பகைவனை முன் தெளிந்தா னாயினும் தெளிந்திலனாயினும்—அழிவின்கண் தேறான் பகான் விடல்= தனக்குப் புறத்தொருவினையாற் றாழ்வுவந்துழிக் கூடாது நீக்காது இடையே விட்டுவைக்க. எ-று.

முன் றெளிந்தானாயினும் அப்பொழுது கூடாதொழிகவென்றது, உள் ளாய்நின்று கெடுத்தலனோக்கி. தெளிந்திலனாயினும் அப்பொழுது நீக்கா தொழிகவென்றது, அவ்வழிவிற்குத் துணையாதனோக்கி. இதனான் நொதும லாக்கற்பாலது கூறப்பட்டது. (௬)

விளக்கம் :—அறிவுடைய அரசன் ஒருவன் தன் பகைவனை முன் அவன் தகுதி அறிந்தும் அறியாதும் இருந்தானாயினும் தனக் குத் தான் எடுத்த வேறொரு காரியத்தால் ஒரு தாழ்வு வருவதாக இருக்குமாயின் அவனோடு கூடாதும், அவனை நீக்கி வேறுபடுத்தா தும் நடுவாகவிட்டு வைத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அறிவுடையான் ஒருவன் ஒருவனைத் தனக் குப் பகைவனென்று அறிந்திருக்கினும் தனக்குத் துணையில்லாத காலத்து அப்பகைவனைப் பகைத்துக் கொள்வானாயின் அவன் உள் ளுக்குள்ளாய் நின்று கெடுத்துவிடுவான் ஆதலால் அவனைப் பகை யென்று நீக்குதல் கூடாதென்றும், பகையென்று முன்னரே தெரி யாதவிடத்தும் பகைவன் தன்னோடு கூட வருவானாயின் அவனோடு கூடாதிருந்து அவனை நீக்காததுபோல் இருத்தல் வேண்டுமென் றும் அறிந்தோம். இவ்விதம் நட்பும் பகையுமில்லாது பகைவரை நொதுமலரென்னும் நடுநிலையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கின், தனக் குத் துணையில்லாத காலத்துத் துன்பமற்று இருத்தல் கூடுமென் றும், துணை வந்த காலத்துப் பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ளலா மென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பகை வனிடத்து நொதுமலன்போல் உள்ள செயல்களை அறிந்து கொண்டோம். இனி, பகைவரிடத்தும் நட்பினரிடத்தும் செய்ய வேண்டுவது எவை என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

877. நோவற்க நொந்த தறியார்க்கு மேவற்க
மென்மை பகைவ ரகத்து.

(பரி.) இ-ள். நொந்தது அறியார்க்கு நோவற்க=நொந்ததனைத் தாமாக வறியாத நட்டார்க்குத் தன்னேவு சொல்லற்க;—மென்மை பகைவ ரகத்து மேவற்க=வலியின்மை பார்த்திருககும் பகைவர்மாட்டு அவ்வலியின் மையை மேலிட்டுக் கொள்ளற்க. எ-று.

நோவென்னும் முதனிலைத்தொழிற்பெயர் ஈண்டு அது சொல்லுதற்க ணாயிற்று. பகைவர்கட் டவிர்வது கூறுவார், நட்டார்கட் டவிர்வதும் உடன் கூறினர். இதனால் அவ்விருபகுதிக்கண்ணுஞ் செய்வது கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—அறிவுடையான் ஒருவன் தனக்கு வந்த துன்பத் தினைத் தன்னுடைய நட்பினர் தாமாகவே அறிந்துகொள்ளாத காலத்துத் தானேசென்று தன் நட்பினர்க்குத் தனக்கு வந்த துன் பத்தைச் சொல்லுதல் கூடாதென்றும், தனக்கு எக்காலத்து வலிமை ஒடுங்கும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் பகைவரிடந்து அவ் வலி இல்லாமையை அவர்மாட்டுத் தெரிவித்துக்கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, 'தோழனோடும் ஏழைமை பேசேல்' என்ற வாக்கியத்தின்படி நட்பி னாயினும் அவன் தன்னுடைய துன்பதைதை அறிந்துகொண்டு வினவுவதற்கு முன் தன்னுடைய துன்பத்தைதஅவனிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவானாயின் தன்னிடத்திருந்த மதிப்பு அவனுக்குக் குறை ந்து விடுமாதலால் அவ்விதம் போய்ச் சொல்லிக் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும், பகைவனானவன் எப்போது தன் பகைவனுக்கு வலிமை குறையும் என்றும், அவ்விதம் குறைந்த காலத்து மேல் சென்று தாக்குவோம் என்றும் இருக்கும் காலத்துத் தானே சென்று தனக்குள்ள வலிமைக் குறைவினை அவன் தெரிந்துகொள் ளச் செய்வானாயின் அச்சமயம் அறிந்து அவன் சுலபமாக வந்து விடுவான் ஆதலால் தனக்கு உள்ள பலமில்லாமையைப் பகைவர் அறியும்படிச் செய்தல் கூடாது என்றும், நட்பினரிடத் துச் செய்ய வேண்டுவதையும், பகைவரிடத்துச் செய்யவேண்டுவ தையும் இரண்டையும் ஒன்றாகக் கூறிவிட்டனர் என்று அறிந் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நட்பினர் பகைவ

ராகிய இருவரிடத்தும் செய்யவேண்டுவன இவையென்று அறிந்தோம். அறிவுடைய ஒருவன் எவ்வித தகுதியோடு இருந்து தன் பகைவர் செருக்கை அடக்குதல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

878. வகையறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப மாயும்
பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு.

(பரி.) இ-ள். வகை அறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப=தான் வினைசெய்யும் வகையை அறிந்து அது முடித்தற்கேற்பத் தன்னைப் பெருக்கி மறவி புகாமற் றனைக்காக்கவே,—பகைவர்கண் பட்ட செருக்கு மாயும்=தன் பகைவர் மாட்டுளதாய களிப்புக் கெடும். எ-று.

வகை=வலியனுய்த் தானெதிரே பொருமாறும், மெலியனுயவளவிற் போர் விலக்குமாறும் முதலாயின. பெருக்கல்=பொருள் படைகளாற் பெருகச்செய்தல். களிப்பு=இவற்றான் வேறுமென்றெண்ணி மகிழ்ந்திருத்தல். இவ்விறுகுதலறிந்து தாமே அடங்குவரென்பதாம். இதனாற் கனோதற்பால தன்கட் செய்வன கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—அறிவுடைய அரசன் ஒருவன் தான் செய்ய வேண்டிய தொழிலையும் அத்தொழிலின் வகையினையும் நன்றாக அறிந்து அத்தொழிலினை முடித்தற்குக் கூடிய அளவாகத் தன்னை செல்வத்தால் பெருக்கி மறதி என்பதே உண்டாகாமல் காத்துக் கொள்ளுவானாயின், அவனுடைய பகைவர்கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியானது மாய்ந்து கெட்டுப் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோ வெனின்? மேற்கூறிய அளவாகவே தன் வலியும், மாற்றான் வலியும், துணைவலியும் ஆகிய வலிமைகளெல்லாம் முன்னர் தெரிந்து பின்னர் தான் எடுத்த காரியத்தின் தொழிலின் தன்மையை நன்றாக அறிந்து, அது செய்யும் விதத்தையும் நன்றாகத் தெரிந்து அதைமுடித்தற்கு உரிய உபாயங்களுள் தன்னை அதிகமாக்குவதற்குப் பொருள் படை முதலிய செல்வங்களையும் ஆக்கிக் கொண்டு பிறகு எடுத்த காரியத்தைச் சிறிதும் மறதி என்பதே இல்லாமல் செய்து இவ்வழியால் தன்னைக் காத்துக் கொள்வானாயின், அவ்வித அறிவுடைய ஒருவனைக் கண்ட அவன் பகைவர் தாம் கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியினின்றும் மாறு

படுவர். அதாவது, தான் எடுத்த தொழிலில் தான் வல்லவனாக இருந்தால் தானே சென்று யுத்தம் செய்வதும், தன்னிலும் பகைவன் வலியனாயிருப்பானாயின் அவனிடத்துப் போர் செய்யாது விலக்கிக் கொள்ளுதலும் ஆகிய இவற்றினை அறிந்து ஒருவன் செய்வானாயின், அதனை அறிந்த பகைவர் இவ்வித தகுதி யுடையானை வெல்லுதல் கூடாது என்று தாமே அறிந்து அடங்கிவிடுவர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பகைவரை அடக்கும் விதம் இதுவென அறிந்தோம். ஆயின், எக்காலத்துப் பகைவரை அடக்கிவிடுவது சுலபமாக இருக்கும் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

879. இளைதாக முண்மரங் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து.

(பரி.) இ-ள். முள் மரம் இளைதாகக் கொல்க=களையவேண்டுவதாய முண் மரத்தை இளைதாய நிலைமைக்கட் களைக;—காழ்த்தவிடத்துக் களையுநர் கைகொல்லும்=அன்றியே முதிர்ந்த நிலைமைக்கட் களையலுறிற் களைவார் கையினை அதுதான் களையும். எ-று.

களையப்படுவதாய தம்பகையை அது மெலிதாய காலத்தே களைக: அன்றியே வலிதாயகாலத்துக் களையலுறிற் றம்மை அதுதான் களையுமென்பது தோன்ற நின்றமையின், இது பிறிதுமொழிதல். இதனாற் களையும்பருவங் கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம் :—ஒழித்துவிட வேண்டுவதாகிய முள்ளோடு கூடிய மரங்களை அவற்றின் இளமைப் பருவத்திலேயே ஒழித்துவிடுதல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செய்யாது அம்முள் மரங்கள் முற்றி வயிரம் கொண்ட விடத்து அவற்றை ஒழிக்கப் புகுந்தால் வெட்டப் போகின்றவர் கையை அவை வெட்டிவிடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நகத்தால் கிள்ளிவிடும் செடி ஒன்றினை மரமாகவிடின் பிறகு கோடாலி (கோடரி) கொண்டு வெட்டுதல் வேண்டும் என்னும் பழமொழிப்படி மனிதர்க்கு இடையூறு செய்யும் முள்ளோடு கூடிய மரங்களை அவை தோன்றும் போதே அழித்து விடுவது வெகு சுலபமாக இருக்கவும் அவ்விதம் செய்யாது அவை முதிர்ந்து வயிரம் அடைந்த காலத்து அவற்

றைக்களையப் புகின் களைகின்றவர் கைகளில் காயம் முதலியவைகள் உண்டாகித் துன்பப்படுவதுபோல், பகைவரானவரை அவர் மெலிய ராயிருக்குங் காலத்தேயே தலை எடுக்க ஒட்டாமல் தடுத்தல் வேண்டு மென்றும், அவ்விதம் அல்லாது அவர்கள் பொருள், படை முதலிய ஆற்றல்களைக் கொண்ட பிறகு அவரை அழிக்கப்புகின் மிகுதியும் துன்பம் கொடுத்து அழிக்கச் சென்ற அரசன் உயிர்க்கும் இறுதி யைத் தருமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக் கர், "பகைவரை ஒழிக்கும் பருவம் இதுவென்று அறிந்தோம். இனி அவ்விதம் இளமையிலேயும், வயிரம் கொண்ட விடத்தும் பகைவரைக் களையாதுவிடின் எதுவாகும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

880 உயிர்ப்ப வுளரல்லர் மன்ற செயிர்ப்பவர்
செம்மல் சிதைக்கலா தார்.

(பரி.) இ-ள். செயிர்ப்பவர் செம்மல் சிதைக்கலாதார் = தம்மொடு பகைப்பாரது தருக்கினைக் கெடுக்கலாயிருக்க இகழ்ச்சியான் அது செய்யாத வரசர்—உயிர்ப்ப உளரல்லர் மன்ற = பின் உயிர்க்குமாத்திரத்திற்கும் உள ரல்லர் ஒருதலையாக. எ-று.

அவர் வலியராய்த் தம்மைக் களைதல் ஒருதலையாகலின், இறந்தாரேயாவ ரென்பதாம். அவருயிர்த்த துணையானே தாமிறப்பரெனினு மமையும். இத னாற் களையாவழிப் படும்இழுக்குக் கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம் :—அரசர் தம்முடன் பகைப்போருடைய கர்வத் தைக் கெடுக்க வேண்டி இருக்கவும் அவர் மெலியர் என்கின்ற அவ மதிப்பால் அவரைக் கெடுக்காது இருப்பாராயின், பின்னர் அவ்வி தம் அவமதிப்பாய் இருந்த அரசாகிய அவர் ஒரு மூச்சுவிடுமள வும் நிச்சயமாகப் பிழைத்திருப்பார் என்று சொல்லுவதற்கில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பகைவர் பல மற்ற காலத்து அவரை அவமதித்து அவர் கர்வத்தை அடக்காது இருந்த அரசன் ஒருவன் அப்பகைவர் பொருள், படை முதலிய வலிமைகளை எல்லாம் அடைந்த பிறகு தான் போருக்குச் செல்லாவிடினும் அவர்கள் இவன்மீது போர்கொண்டுவந்து இவனைத் தொலைத்து விடுவார்கள் என்பதாக அறிந்தோமென்ற

னர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பகைவரைப் பருவம கண்டு அடக்காத அரசனுக்கு வரும் குற்றமிதுவென்று அறிந்தோம். இனி, இவ்வெகுளியால் வரும் ஏனைய அதிகாரங்களையும் விளக்கல்வேண்டும்." என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

---

89. அதிகாரம்.

உட்பகை.

(பரி.) அஃதாவது புறப்பகைக்கு இடனுக்கிக் கொடுத்து அது வெல்லுந் துணையும் உள்ளாய்நிற்கும் பகை. இதுவும், களையப்படுவதன் பாலதாகலின், பகைத்திறந் தெரிதலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது பகைவரென்று தம்மை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்துக்கொண்டு பகை கொண்டிருக்கும் புறப்பகைவர்க்கு வெல்லுவதற்கு ஏற்ற உபாயங்களை எல்லாம் செய்துக் கொடுத்து அப்புறப்பகைவர் போர்செய்து வெற்றிகொள்ளும் வரையும் தாம் உள்ளாய் நின்று பகை சாதிக்கின்ற பகைவர் கொள்ளுகின்ற பகையே உட்பகையென்பதாம். இவ்வித உட்பகைவரைப் புறப்பகைவரைக் களைவதற்குமுன் களைந்துவிட வேண்டுமாதலால், பகைத்திறந்தெரிதல் என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்வித உட்பகைவரென்பார் ஒருவனுக்குச்சுற்றத்தவராகஇருப்பரோ? அல்லது சுற்றமல்லாதவர்களாக இருப்பரோ? சுற்றத்தவராயினும் அவரும் உட்பகை கொள்வதுண்டோ? அவ்விதம் அவர் கொள்ளுவராயின் அவ்வுட்பகை எவ்வித தகுதியோடு இருக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

881. நிழனீரு மின்னுத வின்னு தமர்நீரு
மின்னுவா மின்னு செயின்.

(பரி.) இ-ள். நிழல் நீரும் இன்னுத இன்னு=ஒருவனுக்கு அனுபவிக்க வேண்டுவனவாய நிழலும் நீரும் முன் இனியவேனும் பின் நோய்செய்வன இன்னுவாம்;—தமர் நீரும் இன்னுசெயின் இன்னுவாம்=அதுபோலத்தமுவ

வேண்டுவனவாய தமரியல்புகளும் முன் இனியவேனும் பின் இன்னுசெய்வன இன்னுவாம். எ-று.

நோய் = பெருங்கால், பெருவயிறு முதலாயின. தமரொன்றதனுல் உட்பகையாதற்குரியாராய ஞாதியரென்ப தறிக. இன்னுசெயல் முன் வெளிப்படாமைநின்று துணைபெற்றவழிக் கெடுத்தல். (ரு)

விளக்கம் :—ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே அனுபவிக்கக் கூடிய நிழலும் நீரும் அனுபவிக்கும் காலத்து முதலில் மிகுதியும் இனிமையுடையனபோல் இருந்து பின்னர் நோய் செய்யுமாயின், அவ்வித நிழலும் நீரும் எவ்விதம் துன்பமாமோ அதுபோலவே, தழுவி வாழவேண்டியவர்களாகிய சுற்றத்தவர்கள் இயல்பாய் முன்னர் இனியவராகக் காணப்பட்டுப் பின்னர் துன்பந்தருபவராக இருப்பாராயின் அவ்வியல்புகள் துன்பமுடையனவாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனுல், உண்ணுகின்ற ஜலம் உண்ணுங்காலத்துத் தாகவிடாயைத் தணிப்பதாயினும், மரத்தின் நிழலில் இருக்குங்காலத்து அம்மரத்தின் நிழல் முதலில் நிழல் தருவதாயினும், பின்னர் உண்ட ஜலத்தினது இயற்கைக்குத் தகுந்த விதமாகவும், நிழல் தந்த மரத்தினது இயற்கைக்குத்தகுந்த அளவாகவும் பெருங்கால் என்னும் ஆனைக்காலும், பெருவயிறு என்னும் மகோதரமும் உண்டு அனுபவித்தவனுக்கு உண்டாவதுபோல், உள்ளே பகைகொண்டு வெளியே சுற்றத்தவரைப்போல் நடித்து நிற்கின்ற சுற்றத்தவரும் வெளிப்படைக்கு மிகுதியும் நன்மையை விரும்புகின்றவர்போல் நடித்துக்காட்டிப் பின்னர் பகைவரோடு கூடிக் கெடுக்கும் உட்பகை யாவார் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் சமயம் வரும்வரையில் தம்முடைய பகையை வெளிப்படுத்தாது சமயம் வந்தகாலத்து கெடுக்கின்ற சுற்றத்தவரை உட்பகையென்று அறிந்து கொண்டோம். இனி, அவ்வித சுற்றத்தவரைப் பகைவராகவே கொள்ளுதல் வேண்டுமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

882. வாள்போல் பகைவரை யஞ்சற்க வஞ்சுக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க = வாள்போல எறிதுமென்று வெளிப்பட்டுநிற்கும் பகைவர் பகையினை அஞ்சாதொழிக ;—கேள்

போல் பகைவர் தொடர்பு அஞ்சுக=அங்ஙனம் நில்லாது கேள்போல மறைந்துநிற்கும் பகைவர் நட்பினை அஞ்சுக. எ-று.

பகைவர்—ஆகுபெயர். முன்னேயறிந்து காக்கப்படுதலான் "அஞ்சற்க" என்றும், அங்ஙனம் அறியவும் காக்கவும்படாமையிற் கெடுதல் ஒருதலையென்பதுபற்றி 'அஞ்சுக' என்றுங் கூறினார். பின்செய்யும் பகையினுங் கொடிதாகலானும், காக்கலாகாததாகலானும், அஞ்சப்படுவது முன்செய்த அவர்தொடர்பாயிற்று இவை யிரண்டுபாட்டானும் உட்பகை யாகாதென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—வெட்டுகின்ற வாளினைக் கைக்கொண்டு வெட்டிவிடுவோம் என்று வெளிப்படையாக எதிர் நின்று பகைக்கும் பகைவரை அஞ்சுதல்வேண்டாமென்றும், அவ்விதம் வெளிப்படையாக நில்லாமல் சுற்றத்தவர்போல்நடித்துக்காட்டி உள்ளேபகைகொண்டு நிற்கும் பகைவருடைய நட்பினை அஞ்சுதல் வேண்டுமென்றும் இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது இதனால், பகைவராயினோர் பகைவரென்று வெளிப்படையாக நிற்கின்றமையின் அவர் தீங்கு செய்யாவண்ணம் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுதல் கூடுமாதலால் அவ்வித வெளிப்படையான பகைவர்க்கு அஞ்சுதல்வேண்டாமென்றும், ஆயின் சுற்றத்தவர் உட்பகைவராகி நட்பினர்போல நடிக்கின்றமையால் அவர் பகையைக் கண்டு தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் செய்து கொள்வது கூடாமையாகுமென்றும, ஆதலால் அவ்வுட்பகைவர்க்கு மிகுதியும் பயப்படுதல் வேண்டுமென்றும அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "உட்பகையாயுள்ள சுற்றத்தவரது நட்பு ஒருவனுக்குக் கூடாது என்றும், அவர் பகைவரைக்காட்டிலும் பகைவர் என்றும் அறிந்தோம். இவ்விதம் உட்பகையாயினோர் நம்பியவர்களைக் கெடுப்பது எவ்விதமாயிருக்கும் என்பதை ஒரு உவமைவாயிலாக அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

883. உட்பகை யஞ்சித்தற் காக்க வுலைவிடத்து
மட்பகையின் மாணத் தெறும்.

(பரி.) இ-ள். உட்பகை அஞ்சித் தற்காக்க=உட்பகையாயினரை யஞ்சித்தன்னைக் காத்துக் கொண்டொழுகுக;—உலைவிடத்து மட்பகை

யின் மாணத்தெறும் = அங்ஙன மொழுகாதவழித் தனக்கோர் தளர்ச்சி வந்தவிடத்துக் குயவன் மட்கலத்தை யறுக்குங் கருவிபோல அவர் தப்பாமற் கெடுப்பர். எ.று.

காத்தல் = அவரணையாமலும் அவர்க்குடம்படாமலும் பரிகரித்தல். மண்ணைப் பகுக்குங் கருவி மட்பகை யெனப்பட்டது. பகைமை தோன்றாமல் உள்ளாயிருந்தே சீழறுத்தலின், கெடுதல் தப்பாதென்பதாம். (ரு)

விளக்கம்:—சுற்றத்தவர்போல் இருந்து உட்பகைவராகத் தன்னைக்கெடுக்க முயற்சிக்கும் பகைவரினின்றும் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் காத்துக்கொள்ளாவிடின் தனக்கு ஓர் தளர்வு வந்த காலத்தே குயவன் செய்கிற மட்பாண்டத்தை அறுக்கும் கருவியாகிய பலகைபோல் அப்பகைவர் தப்பாமல் கெடுத்து விடுவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் குயவன் தான் மட் பாண்டத்தைச் செய்யுங்காலத்து அது செய்து முடிந்தவுடன் அதை அறுப்பதற்குத் தன்னிடம் உள்ள மரத்தாலாகிய ஒரு சிறு பலகை போன்ற கருவியை அப்பாண்டத்தைச் செய்யும் வரையும் அமைதியாக வைத்து இருந்து பின்னர் அறுக்கவேண்டிய சமயத்து அம் மட்கலத்துள் வைத்தும் அவ்விதம் வைத்ததும் பிறர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் வைத்த தனக்கே தெரியும்படி அறுத்து விடுவதுபோல், உட்பகையாயினாரும் வெளிப்பகையாகிய பகைவர் அழிப்பதற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் செய்கின்ற காலத்தே ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவரோடிருந்து அழித்து நின்றும் அழிந்த பிறகு தாமும் வெளிப்படையாகப் பகைவரென்று தோன்றுவர் என்பது அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "குயவன் மட்கலத்தை அறுக்கும் கருவி அவன் அறியும்படி மாத்திரம் அவன் கைக்குள்ளிருந்து மட்கலத்திற்கு நோகாவண்ணம் அறுத்து விடுவதுபோல், உட்பகைவரும் தம் உதவி கொள்ளும் பகைவர் மாத்திரம் அறியும் வண்ணம் அவர்க்கு உடனுயிருந்து வேறு ஒருவர் அறியாவண்ணம் தம்மை மறைத்துக்கொண்டு அழித்துவிடுவர். அவ்விதம் அறுப்பதால் சுற்றத்தவர் என்றெண்ணி இருந்தவர் தப்பாமல் கெடுவர் என்பது அறிந்தோம். இனி, இவ்வித உட்பகைவர் அரசன் ஒருவனுக்கு இருப்பாராயின், அவ்

வரசனுக்கு அவர் உள்ளவரையில் தீமையாக இருக்குமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

884. மனமாணா வுட்பகை தோன்றி னினமாணா
ஏதம் பலவுந் தரும்.

(பரி.) இ-ள். மனம் மாணா உட்பகை தோன்றின் = புறந்திருந்தியது போன்று அகந்திருந்தாத உட்பகை அரசனுக்கு உண்டாவதாயின், — இனம் மாணா ஏதம் பலவும் தரும் = அஃது அவனுக்குச் சுற்றம் வயமாகாமைக்கேது வாகிய குற்றம் பலவற்றையுங் கொடுக்கும். எ-று.

அவை சுற்றத்தாரை உள்ளாய்நின்று வேறுபடுத்தலும், அதனால் அவர் வேறுபட்டவழித் தான்றேறாமையும், பின் அவற்றான் விளைவனவுமாம். (௪)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்குப் புறத்தில் அன்புடையவர் போன்று இருந்து மனத்துள் அன்பு பொருந்தாத உட்பகை உண்டாவதாயின், அவ்வித உட்பகையை அடைந்த அவ்வரசனுக்கு அவன் சுற்றத்தார் அவனோடு பொருந்தாது வேறுபடுதற்குக் காரணமாகிய பல குற்றங்களும் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், வெளியில் நட்பும் மனத்துள் பகையும் கொண்ட உட்பகைவர் ஒரு அரசனுக்கு இருப்பாராயின், அப்பகைவர் அவ்வரசனது சுற்றத்தவர் முதலியவரை உள்ளாகவே நின்று அவ்வரசனைவிட்டுப் பிரித்துவிடுவரென்றும், அவ்வாறு பிரித்து விட்டகாலத்து அச்சுற்றத்தவரால் பல தீங்குகள் நேருமென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் உட்பகைவர் இனத்தவரையும பிரிப்பர் என்றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித உட்பகைவர் சுற்றத்தவரைப் பிரிப்பதால் அரசனுக்கு எவ்வித குற்றங்கள் நேரும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

885. உறன்முறையா னுட்பகை தோன்றி னிறன்முறை
னேதம் பலவுந் தரும். [யா

(பரி.) இ-ள். உறல் முறையான் உட்பகை தோன்றின் = புறத்து உறவு முறைத்தன்மையோடு கூடிய உட்பகை அரசனுக்கு உண்டாவதாயின், — இறல் முறையான் ஏதம் பலவும் தரும் = அஃது அவனுக்கு இறத்தன் முறையோடு கூடிய குற்றம் பலவற்றையுங் கொடுக்கும். எ-று.

அவை புறப்பகைத் துணையாய் நின்றே அது தோன்றுமற் கோறன் முதலிய வஞ்சனை செய்தலும், அமைச்சர் முதலிய உறுப்புக்களைத் தேய்த்தலும் முதலாயின. (ரு)

விளக்கம்:—வெளியே உறவு முறை கொண்டு தன்னோடு கூடிய உட்பகை, அரசனுக்கு உண்டாகுமானால், அவ்வுட்பகையால் அவ்வரசனுக்கு இறந்து போகக்கூடிய நிலைமையோடு பல குற்றங்களும் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, உள்ளே பகையும், வெளியே உறவுங்கொண்ட உட்பகைவர் புறப்பகைவராயிருக்கின்ற பகைவர்களுக்குத் துணையாக இருந்து கொண்டே தாம் கொண்ட உட்பகை தோன்றுவிதம் அரசனைக் கொல்லுவதற்கேற்ற வஞ்சனையாகிய செயலைச் செய்தலும் அவ்வரசனுக்கு உறுப்புக்களாகிய அமைச்சர் முதலாயினவரைப் பிரிந்து விடும்படிச் செய்தலும் ஆகிய குற்றங்களையெல்லாம் உண்டாக்குவர் என்றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அரசன் ஒருவன் மிகுதியும் ஆற்றல் உடையவனாயின், அவனுக்கு எவ்விதம் இவ்வித தீங்குகள் நேரும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

886. ஒன்றாமை யொன்றியார் கட்படி னெஞ்ஞான்றும்
பொன்றாமை யொன்ற லரிது.

(பரி.) இ-ள். ஒன்றாமை ஒன்றியார்கண் படின்=பகைமை தனக்குள்ளாயினார் மாட்டே பிறக்குமாயின்,—பொன்றாமை ஒன்றல் எஞ்ஞான்றும் அரிது=அரசனுக்கு இறவாமை கூடுதல் எஞ்ஞான்று மரிது. எ-று.

பொருள் படை முதலிய உறுப்புக்களாற் பெரியனாய காலத்து மென்பார், 'எஞ்ஞான்றும்' என்றார். இவை நான்குபாட்டானும் அதனாற் றனக்கு வருந்தீங்கு கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம்:—அரசன் ஒருவனுக்குத் தன்னிடத்து உள்ளவர்களாலேயே பகை தோன்றுமாயின், அவ்வித பகை கொண்ட அரசனுக்கு எக்காலத்தும் இறவாதிருப்போம் என்று எண்ணுதல் கூடாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், பொருள் படை முதலிய உறுப்புக்களால் மிகுதியும் வலிமை யுடையவனாயி

னும், அவ்வித வலிமைகளால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள முடியாமல் உட்பகைவர் செய்யும் வஞ்சகங்களால் இறந்துவிடுதலே வேண்டும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற் கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் அரசனுக்கு உட்பகையாய் வரும் தீங்குகள் இவையென அறிந்தோம். ஆயின், உட்பகை கொண்டார் நட்புகொள்ளுங் காலத்து எவ்விதமாக ஒழுகுவர் என் பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

887. செப்பின் புணர்ச்சிபோற் கூடினுங் கூடாதே
யுட்பகை யுற்ற குடி.

(பரி.) இ-ள். செப்பின் புணர்ச்சிபோல் கூடினும் = செப்பினது புணர்ச் சிபோலப் புறத்து வேற்றுமை தெரியாமற் கூடினாராயினும்,—உட்பகை உற்ற குடி கூடாது = உட்பகை உண்டாயகுடியிலுள்ளார் அகத்துத் தம்முட்கூடார்.

செப்பினதுபுணர்ச்சி = செப்பு மூடியோடு புணர்ந்த புணர்ச்சி. உட் பகையான் மனம் வேறுபட்டமையிற் புறப்பகை பெற்றுழி வீற்றுவீற்றாவ ரென்பதாம். குடிகூடா தென்பதனை நாடு வந்ததென்பதுபோலக் கொள்க. உட்பகை தானுற்ற குடியோடு கூடாதென்றும், உட்பகை யுண்டாயகுடி அப் பகையோடு கூடாதென்றும் உரைப்பாருமுளர். (எ)

விளக்கம்:— செப்பு என்னும் செப்புப் பாத்திரத்தின் மூடி யானது எவ்விதம் ஒன்றாகத் திருகி உள்ள காலத்து வேற்றுமை தோன்றாது உள்ளதோ, அதுபோல உட்பகையானவர் வெளியே வேற்றுமை தோன்றாமல்கூடி இருப்பாரென்றும், ஆயின், அச்செப் பினது மூடி முதலியவைகளைக் கழற்றிப் பிரிக்கின்றகாலத்து அது வேறுவேறாகக் காணப்படுவதுபோல் முதலிலிருந்து உள்ளே பகைமை கொண்டு வஞ்சித்து நிற்கும் உட்பகை கொண்ட உறவினரும், புறப் பகை வந்து அடைந்த காலத்து அதனோடு சேர்ந்து எவ்வளவு வேறு பாடுகளைத் தெரிவித்தல் வேண்டுமோ, அவ்வளவையும் தெரிவிப்பர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கொல் லன் ஒருவன் செய்த செப்புப் பாத்திரம் பல உறுப்புக்களாக இருந்து பூட்டப்பட்டிருக்கும் காலத்து ஒன்றே என்று காணப் படினும், வேண்டிய காலத்து அதைக் கழற்றுகின்றவரைக் கொண்டு

கழற்றினால் எவ்விதம் வேறுபடுகிறதோ அதுபோல், உட்பகை வரும் காய் பொருந்திய இனத்தவரோடு பிரிக்கப்படாத இன முடையவர் போன்று தம் நடிப்பால் பொருந்தியிருந்தாலும் அப் பாத்திரத்தைக் கழற்ற வேண்டியவர்கள் கழற்றுகின்ற காலத்தே அவர் இசைவின் வழியே இருந்து கழலுவதுடன் அப்பாத்திரத் தில் உள்ளவைகளையும் அவர் கொள்ளும்படி உதவியாயிருப்பது போல், புறப்பகைவர் வந்தகாலத்து அவர் மனத்திற்கு இசைந்து நடந்து இதுகாறும் கூடி இருந்த அரசனிடத்து உள்ள எல்லா மென் மைகளையும், வன்மைகளையும் பகைவர்க்கு அறிவித்துத் தீங்குநேரும் படிச் செய்வர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக் கர், "இவ்வுவமையால் உட்பகைவர் உள்ளிருக்குங் காலத்துப் பொருந்தி ஒழுகும் புணர்ச்சியின் தன்மையும், அவர் பிரிகின்ற காலத்து வேறுபடுகின்ற பிரிவின் தன்மையும், அவரால் புறப் பகைவர்க்கு உண்டாகும் நன்மைகளும், அவ்வுட்பகை கொண்ட அரசனுக்கு உண்டாகும் தீமைகளும் இவையென நன்றாக உணர்ந் தோம். இனி, உட்பகைகொண்ட குடியானது கெட்டுப்போய் விடுவது எவ்விதம் என்பதையும் ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

888. அரம்பொருத பொன்போலத் தேயு முரம்பொரு
துட்பகை யுற்ற குடி.

(பரி.) இ-ள். உட்பகை உற்றகுடி=முன் வளர்ந்துவந்ததாயினும் உட் பகை யுண்டாயகுடி—அரம் பொருத பொன்போலப் பொருது உரம் தேயும்=அரத்தால் பொரப்பட்ட இரும்புபோல அதனாற் பொரப்பட்டு வலி தேயும். எ-று.

பொருதென்னும் செயப்பாட்டுவினையெச்சம் தேயுமென்னும் வினை கொண்டது. அஃது உரத்தினை ஒழிந்தாயினுங் குடிமேலேற்றுதலின், வினைமுதல் வினையாயிற்று காரியஞ்செய்வதுபோன்று பொருந்தி மெல்ல மெல்லப் பிரிவித்தலான், வலிதேய்ந்துவிடுமென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட் டானும் அவன் குடிக்கு வருந் தீங்கு கூறப்பட்டது (அ)

விளக்கம்—முதலில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்த குடியொன்று உட் பகையை யடையுமாயின், இரும்பு ஒன்று அரத்தால் அராவப்படு

கின்ற காலத்து அவ்வாத்திஞல் அராவப்பட்டு எவ்விதம் வலிமை தேய்ந்து போமோ அதுபோல் தேய்ந்துபோம என்று இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. இதனுல், இரும்பால் செய்யப்பட்ட பொரு ளொன்றிற்குக் கொல்லன் தனது கை வல்லமைக்குத் தக்க அளவாக முதலில் ஓர் உருவத்தை அமைக்கினும், அவ்விரும்பினையே பின்னர் தேய்க்க எண்ணிய வழி ஓர் அரத்தைக்கொண்டு தேய்ப்பாளுயின் அவ்வரமானது அவ்விரும்பின் வலியைச் சிறிது சிறிதாகத் தேய்த்து அதன் உருவத்தையும், வலிமையையும் குறைத்து விடுவதுபோல், உட்பகைவரும் புறப்பகைவராகிய கொல்லரோடு கூடி அவர் கை அரம் போலாகிச் சிறிது சிறிதாக உட்பகைகொண்ட குடியில் உள் ளாரைத் தேயும்படிச்செய்து அவர் உருவமாகிய புகழையும் அவர் வலிமையாகிய பொருள், படைகளையும் இழக்கும்படிச் செய்வர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேல் இரண்டு திருக்குறள்களாலும் உட்பகை உடைய ஒருவனது குடிக்கு வரும் தீங்குகள் இவையென அறிந்தோம். இனி, அவ்வுட்பகை மிகச் சிறியதோர் பகையாயிருக்குமாயின், அப்பகையும் இவ்வித தீங்கினைச் செய்தல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயி னர்.

889. எட்பக வன்ன சிறுமைத்தே யாயினு
முட்பகை யுள்ளதாங் கேடு.

(பரி.) இ-ள். உட்பகை எட்பகவு அன்ன சிறுமைத்தே ஆயினும்=அரசனது உட்பகை அவன் பெருமையை நோக்க எள்ளின்பிளவை யொத்த சிறுமையுடைத்தேயாயினும்,—கேடு உள்ளதாம்=பெருமையெல்லாம் அழிய வருங்கேடு அதனகத்ததாம். எ-று.

எத்துணையும பெரிதாயகேடு தனக்கெல்லைவருந்துணையும் எத்துணையுஞ் சிறிதாய உட்பகையுள்ளே யடங்கியிருந்து, வந்தால் வெளிப்பட்டுநிற்குமென் பதாம். இதனுல் அது சிறிதென்று இகழப்படாதென்பது கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம்:—அரசனுடைய உட்பகையானது அவனுக்கு உள்ள பெருமையை நோக்குகின்ற காலத்தே ஒரு எள்ளினுடைய பிளவு எவ்வளவு அளவோ அவ்வளவு சிறியதாயிருக்கினும், அவ னுக்கு உள்ள பெருமையை எல்லாம் அழிக்கக்கூடிய கெடுதியா

னது அவ்வுட்பகையினுள் உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உட்பகையானது எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும் அது புறப்பகைவர் வந்து பெரிதாகிய கேடுகளை ஒருவனுக்குச் செய்யும்வரையும் உள்ளேயே அடங்கியிருந்து பின்னர் அது பெரிதாக வெளிப்பட்டு நிற்குமென்றும், ஆதலால் மிகச்சிறிய தானியமாகிய எள்ளின் பாதியை உவமித்துக் காட்டி அவ்வளவு பகையே இருக்குமாயினும் அது சமயம் வந்த காலத்துப் பெரிய கேட்டை விளைவிக்கும் என்று உவமித்துக் காண்பித்ததால் உட்பகைவர் எவ்வளவு தாழ்ந்தவராயினும் அவர் தாழ்வினை நோக்கி 'இவர் நமக்கு என்செய்தல் கூடும்?' என்று இகழ்ந்து விட்டுவிடுதல் கூடாதென்றும், அவரை உடனே தொலைத்துவிடல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித அற்ப உட்பகைவர் வாழ்கின்ற குடியுள் வாழ்பவர்க்கு எவ்வித தகுதி உண்டாகும் என்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

890. உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டுடனுறைந் தற்று.

(பரி.) இ-ள். உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை = மனப்பொருத்தமில்லாதாரோடுகூட ஒருவன் வாழும் வாழ்க்கை — குடங்கருள் பாம்போடு உடன் உறைந்தற்று = ஒருகுடிலுள்ளே பாம்போடுகூட உறைந்தாற்போலும். எ-று.

குடங்கமென்னும் வடசொற் றிரிந்து நின்றது. இடச்சிறுமையானும் பயிற்சியானும் பாம்பாற் கோட்படல் ஒருதலையாம்; ஆகவே, அவ்வுவமையால் அவனுயிர்க்கு இறுதிவருதல் ஒருதலையென்பது பெற்றும். இதனாற் கண்ணோடாதவரைக் கடிகவென்பது கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம்:—மனத்துள் பொருந்தாது உட்பகையோடு உள்ளவர்களோடு கூடி ஒருவன் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையானது ஒரு பெட்டகத்துள் பாம்பு ஒன்றிருக்க, அப்பாம்போடு வசித்துக்கொண்டிருப்பது போல் இருக்குமென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பாம்புப் பிடாரன் அமைத்துள்ள பெட்டியொன்றினுள் பாம்போடு கூடி இருக்கும்படி ஒருவன் அதனுள் இருக்கப்புகுந்தால் எவ்விதம் அப்பாம்பானது அவனைக்

கடியாதுவிடாதோ, அதுபோல் உள்ளுக்குள்ளேயே இருந்து உட்பகை செய்கின்ற மனிதரும் உயிர்க்கு இறுதியை உண்டாக்குவரென்றும், அவ்வுட்பகையை வைத்துக்கொண்டவர் இறந்து போவது திண்ணமாகுமென்றும், ஆதலால் மேற்கூறிய வண்ணம் உட்பகைவீர் எவ்வளவு சிறியரேனும் அவரை இகழாதும், அவரிடத்துத் தாக்ஷண்யம்கொள்ளாதும் அவரை ஒழித்துவிடல்வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வதிகாரத்தால் உட்பகையாவார் இவரென்றும், உட்பகை கூடாதென்றும், அவ்வுட்பகையால் உண்டாகும் குற்றங்களும், உட்பகை உண்டான குடி நாளுக்கு நாள் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்துவிடுமென்றும், உட்பகை மிகச்சிறிதாயினும் அதனை இகழாது கடிதல் வேண்டுமென்றும் அறிந்தோம். இனி, வெகுளியால் வரும் பிழை இன்னும் எதுவாகும் என்பதை விளக்கல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

90. அதிகாரம்.

பெரியாரைப் பிழையாமை.

(பரி.) அஃதாவது பெரியராயினாரை அவமதித்து ஒழுகாமை. இரட்டுறமொழிதலென்பதனாற் பெரியாரென்பது ஆற்றலாற் பெரியாராய வேந்தர்மேலும் தவத்தாற் பெரியாராய முனிவர்மேலும் நின்றது. மேற்சொல்லாது எஞ்சிநின்றதாகலின், இது வெகுளியான் வருவனவற்ற இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம் :—அதாவது, வல்லமையால் பெரியவராகிய வேந்தரிடத்தும், தவத்தால் பெரியவராகிய தவசிகளிடத்தும், அவரை அவமதித்துப் பிழைபடாதிருத்தல். இதுகாறும் இப்பெரியாரிடத்துப் பிழைத்தல் கூடாதென்பதைச் சொல்லாதிருந்தமையால், வெகுளியால் வரும் தீமைகள் எல்லாவற்றையுங்கூறி அவைகளுக்குப் பிறகு கடைசியாக இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பெரியார் இவரென்றும், அவரிடத்துப் பிழைத்தல் கூடாதென்றும் கூறுகின்ற இவ்வதிகாரம் மிக

முக்கியமாதலின், இதைக் கேட்க மிகுதியும் ஆசைப்படுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

891. ஆற்றுவா ராற்ற லிகழாமை போற்றுவார்
போற்றலு ளெல்லாந் தலை.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றுவார் ஆற்றல் இகழாமை=எடுத்துக்கொண்டன யாவும் முடிக்கவல்லாருடைய ஆற்றல்களை அவமதியாமை—போற்றுவார் போற்றலுள் எல்லாம் தலை=தங்கட்டிடங்குவாராமற் காப்பார் செய்யுங் காவல்க ளெல்லாவற்றினும் மிக்கது. எ-று.

ஆற்றலென்பது பெருமை, அறிவு, முயற்சியென்னும் மூன்றன்மேலும் நிற்றலிற் சாதியொருமை. இகழ்ந்தவழிக் களையவல்லாரென்பது தோன்ற 'ஆற்றுவார்' என்றும், அரண், படை, பொருள், நட்பு முதலிய பிறகாவல்கள் அவரானழியுமாகலின் அவ்விகழாமையைத் தலையாய காவலென்றுங் கூறினார். பொதுவகையால் அவ்விருதிறத்தாரையும் பிழையாமையது சிறப்பு இதனாற் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:— தமக்கு யாதொரு தீங்கும் வாராது காத்துக் கொள்ளுவார் செய்யும் காவல்கள் எல்லாவற்றினும் மிக்கதாவது, தாம் எடுத்துக்கொண்ட தொழில்கள் எவையாயினும் அவற்றை முடிக்கவல்லவருடைய வல்லமைகளை அவமதியாது இருத்தலே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பெருமை, அறிவு, முயற்சி என்னும் மூன்று வல்லமைகளையும் பொருந்திய பெரியோரை அரண், படை, பொருள், நட்பு முதலிய காவல் களை உடைய அரசர்களும் இகழ்தல் கூடாதென்றும், அவ்வாறு இகழின் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளுபவர் ஆகாரென்றும் கூறிய தாயிற்று என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "தவத்திற்குரிய பெரியார் வல்லமை இதுவென்றும், ஏனைய அரசர் வல்லமை இதுவென்றும் அறிந்தோம். மேலும், வல்லமையால் பெரியாராய அரசராயினும் அத்துறவிகளை இகழ்தல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம். அவ்விதம் இகழ்வாராயின் எவ்வித துன்பம் இகழ்ந்தவர்க்கு வரும் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

892. பெரியாரைப் பேணா தொழுகிற் பெரியாராற்
பேரா விடும்பை தரும்.

(பரி.) இ-ள். பெரியாரைப் பேணாது ஒழுகின் = ஆற்றல்களாற் பெரியாராயினாரை வேந்தர் நன்குமதியாது அவமதித்து ஒழுகுவாராயின்,—பெரியாரால் பேரா இடும்பை தரும் = அவ்வொழுக்கம் அப்பெரியாரால் அவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் நீங்காத துன்பங்களைக் கொடுக்கும். எ-று.

அத்துன்பங்களாவன:—இருமையினும் இடையறாது வரும் மூவகைத் துன்பங்களுமாம். அவையெல்லாந் தாமே செய்து கொள்கின்றனரென்பது தோன்ற, ஒழுக்கத்தை வினைமுதலாக்கியும் பெரியாரைக் கருவியாக்கியுங் கூறினார். பொதுவகையால் அவரைப் பிழைத்தற்குற்றம் இதனாற் கூறப்பட்டது. இனிச் சிறப்புவகையாற் கூறுப. (உ)

விளக்கம் :—மேற்கூறிய வல்லமைகளில் மிக்க பெரியோராயினாரை அரசர் நன்குமதியாது அவமதித்து நடப்பாராயின், அவ்வித ஒழுக்கத்தால் அப்பெரியோரால் அவ்வரசர்கள் எஞ்ஞான்றும் நீங்காத துன்பங்களை அடைவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பெரியோராயினாரை அவமதிப்பார் அரசராக இருக்கினும் இம்மையில் பொருளை இழந்து பழியைத் தேடிக்கொள்வதுடன், மறுமையில் பாவத்தின் மிகுதியால் புண்ணியத்தை இழந்து நரகத்தையும் அடைவர் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பெரியோரைப் பழிப்பவர் இம்மை, மறுமையாகிய இரண்டு பயன்களையும் இழப்பரென்று பொதுவாக அறிந்தோம். இனி, அவ்விதம் பிழைத்தலால் ஆகிய குற்றங்களையெல்லாம் சிறப்பு வகையால் கூறுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

893. கெடல்வேண்டிற் கேளாது செய்க வடல்வேண்டி
னாற்று பவர்க ணிழுக்கு.

(பரி.) இ-ள். அடல் வேண்டின் ஆற்றுபவர்கண் இழுக்கு = வேற்றுவேந்தரைக் கோறல்வேண்டியவழி அதனை அப்பொழுதே செய்யவல்ல வேந்தர் மாட்டுப் பிழையினை—கெடல் வேண்டின் கேளாது செய்க = தான் கெடுதல் வேண்டினானாயின் ஒருவன் நீதிநூலைக் கடந்துசெய்க. எ-று.

அப்பெரியாரைக் "காலனுங் காலம் பார்க்கும் பாராது—வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய—வேண்டிடத் தடூஉம் வெல்போர் வேந்தர்"* என்றார் பிறரும். நீதிநூல் செயலாகாதென்று கூறலின், 'கேளாது' என்றார்.

விளக்கம்:— வேற்றரசர்களைக் கொல்ல எண்ணிய காலத்து அக்கொல்லும் தொழிலை அப்பொழுதே செய்யக்கூடிய ஆற்றலுடைய அரசரிடத்து ஒருவன் தான் கெடுதல் வேண்டுமாயின் அப்போதுதான் நீதி நூல்களில் சொல்லியவற்றையெல்லாம் மறந்து பிழையினைச் செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காலம், இடம், துணை முதலிய யாவுமில்லாது தாமே சென்று போரிடக்கூடிய பேராற்றலை உடைய அரசர்பால் பிழை செய்தல் கூடாதென்றும், அவ்விதம் ஒருவன் செய்யப்புகுவானாயின் அது அவன் கெட்டுவிடுவதற்கே செய்வதென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பெரியார்க்குக் கேடு செய்தார் எவ்வித கேட்டினை அடைவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

894. கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றா லாற்றுவார்க்
காற்றாதா ரின்னா செயல்.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றுவார்க்கு ஆற்றாதார் இன்னா செயல்=மூவகையாற்றலுமுடையார்க்கு அவையில்லாதார் தாம் முற்பட்டு இன்னாதவற்றைச் செய்தல்—கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்று=தானேயும் வரற்பாலனாய கூற்றுவனை அதற்குமுன்னே கைகாட்டி அழைத்தாலொக்கும். எ-று.

கையால் விளித்தல் இகழ்ச்சிக்குறிப்பிற்று. தாமேயும் உயிர்முதலிய கோடற்குரியானை அதற்குமுன்னே விரைந்து தம்மேல் வருவித்துக்கொள்வார் இறப்பினது உண்மையும் அண்மையுங் கூறியவாறு. இவையிரண்டு பாட்டானும் வேந்தரைப் பிழைத்தலின் குற்றங் கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம்:—அறிவு, பெருமை, ஆண்மை என்னும் மூவிதமாகிய வல்லமையும் உடையவரிடத்தே அவ்வாற்றலில்லாதவர்கள் தாமே முன் சென்று அவர்க்குத் தீமையைச் செய்யப் புகுதல் ஆயுள் முடிந்த காலத்து அழையாமலே தானே வரக்கூடிய யமனை

* புறநானூறு, 41.

அவன் வருவதற்கு முன்னேயே 'வா' என்று தாமே தம் கையைக் காட்டி அழைப்பதுபோலுள்ளது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், இறப்பதற்குக் காலம் வருமுன்னே இறக்கத் தாமே விரும்புகின்றவர்களே பெரியோர்க்குப் பிழைசெய்வரென்றும், அவ்வாறு செய்வாராயின் அப்பிழைக்குத் தக்க தண்டனை இறப்பு என்றும், அது சீக்கிரத்தில் வருவதென்றும் அறிந்து கொண்டோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இருவித பெரியோர்களுள் அரசராகிய பெரியவரை இகழ்கின்ற குற்றத்தால்வரும் தீங்குகளை அறிந்தோம் இனி அவ்வித ஆற்றலுடைய அரசர்க்குத் தீங்கு செய்பவன் அவன் நாட்டை விட்டு எங்கேனும் சென்று தப்பிப் போதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

895. யாண்டுச்சென் றியாண்டு முளராகார் வெந்துப்
வேந்து செறப்பட் டவர். [பின்

(பரி.) இ-ள். வெந்துப்பின் வேந்து செறப்பட்டவர்=பகைவர்க்கு வெய்தாய வலியினையுடைய வேந்தனாற் செறப்பட்ட அரசர்—யாண்டுச் சென்று யாண்டும் உளராகார்=அவனைத் தப்பி எங்கேபோயுளராவர், ஓரிடத்தும் உளராகார். எ-று.

இடைவந்த சொற்கள் அவாய்நிலையான் வந்தன. வெந்துப்பின் வேந்தாகலால் தன்னிலம் விட்டுப்போயவர்க்கு இடங்கொடுப்பாரில்லை, உளராயின் இனி இனியாகாரென்பது நோக்கி அவனோடு நட்புக்கோடற்பொருட்டும் தானே வந்தெய்திய அவருடைமை வௌவுதற்பொருட்டுங் கொல்வர், அன்றெனின் உடனே யழிவரென்பனநோக்கி, 'யாண்டுச் சென்றியாண்டு முளராகார்' என்றார். இதனால் அக்குற்றமுடையார் அருமையுடைய அரணை சேர்ந்தும் உய்யாரென்பது கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—தன்னை எதிர்த்த பகைவரை வெல்லக் கூடிய வலிமையுடைய அரசன் ஒருவனால் பகைக்கப்பட்டவர் அவனைப் போன்ற அரசராயிருக்கினும், அவ்வலியுடைய அரசனுக்குத்தப்பித் தூக் கொண்டு எவ்விடத்துச்சென்றும் இருப்பதற்கு ஆகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மன்னர் மன்னனாய் உள்ள ஒருவனைப் பகைக்கின்ற சிற்றரசன் ஒருவன் அவனிடத்தே இருந்து

தப்பித்துக கொள்ள வேண்டி மற்றொரு அரசனிடத்துச் சென்றா லும் 'இவன் வேறு அரசன் ஒருவனுக்குப் பிழைசெய்து வந்தவனாத லால் இவனுக்கு அடைக்கலம் நாம் தருவோமாயின் அப்பெரிய அரசனது கோபமானது நம்மீதும் பாய்ந்து நம்மையும் கொல்லும்', என்னும் பயத்தினால் ஓடிவந்த சிற்றரசனுக்கு இடம் தாரானென் றும, அவ்விதம் அல்லாவிடின் 'இவன் நஞ்சமில்லா திருப்பதால் இவன் பொருளை அபகரிப்பதற்கு இது தக்கதோர் காலம் ஆதலால்' இப்பொழுதே ஓடிவந்த இவனது பொருளை வெளவுவதற்கு இவ னைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்று அவனைக் கொன்றுவிடுவானென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்வித வலிமை உடைய பெரியோரைப் பிழைக்கும் குற்ற முடையவர் மிக அரு மையாகிய காவலுள்ள இடத்தே செல்லினும் இறவாதிருத்தல் கூடாதென்பதை அறிந்துகொண்டோம். இனி, ஏனைய தவத்தால் பெரியாரது கோபத்தை ஏற்றுகொள்பவரது பிழையினைக் கூறு தல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

896. எரியாற் சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்.

(பரி.) இ-ள். எரியால் சுடப்படினும் உய்வு உண்டாம்=காட்டிடைச் சென்றானொருவன் ஆண்டைத் தீயாற் சுடப்பட்டானாயினும் ஒருவாற்றான் உயிருய்தல்கூடும்;—பெரியாரப் பிழைத்து ஒழுகுவார் உய்யார்=தவத்தாற் பெரியாரைப் பிழைத்து ஒழுகுவார் எவ்வாற்றானும் உயிருய்யார். எ-று.

தீ முன் உடம்பினைக் கதுவி அதுவழியாக உயிர்மேற்சேறலின் இடையே உய்யவுங்கூடும். அருந்தவர்வெகுளி அன்னதன்றித் தானிற்பது கணமாய் அதற்குள்ளே யாவர்க்குங் காத்தலரி தாகலின்,* அது கூடாதாகலான், அதற் கேதுவாய பிழைசெய்யற்க வென்பதாம். (சு)

விளக்கம்:—காட்டிடத்தே சென்ற ஒருவன் அக்காட்டி டத்து உண்டாகும் காட்டுத்தீயால் சுடப்பட்டானாயினும், அத்தீயி னின்றும் ஒருவாறு தப்பித்துக்கொண்டு உயிர் பிழைத்தல் கூடும் என்றும், ஆனால் தவத்தில் பெரியவராகியவர்களுக்குப் பிழை செய்து இருப்பார் எவ்விதததாலும் உயிர்பிழைத்து இருக்கமாட்

* திருக்குறள், 29.

டார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, காடுகளி லுள்ள மரங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து அதனால் உண்டா கும் தீயினிடத்தே ஒருவன் அகப்பட்டுக் கொள்வானாயின், அத்தீ யானது முன்னே உடம்பினைப்பிடித்து அவ்வுடம்பு வெந்தபிறகு உயிரிடத்தே சென்று கொல்வதாதலால் உடம்பினிடத்திற் பிடித்த வுடன் தப்பிச்சென்று உடம்பிற் சேர்ந்த புண்ணினை ஆற்றி உயி ரைக் காத்துக்கொள்ளுதலும்கூடும் என்றும், ஆனால், நிறைமொழி மாந்தராகிய பெரியோர்க்கு வந்த கோபமானது ஒரு கணமிருப்பதா யினும் அக்கோபத்தீயைத் தாங்கிக்கொள்ளுதல் எவராலும் ஆகாது ஆதலால், அவ்வருந்தவரிடத்துப் பிழை செய்பவர் எவ்வளவு செல்வந்தராயினும் ஒரு கணத்துள்ளே அழிந்துவிடுவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அருந்தவர்க் குப் பிழைசெய்தல் கூடாது என்பதறிந்தோம். பெரியார்க்குப் பிழை செய்தவர் எவராயினும் அழிவர் என்பதால் அரசர் முதலா யினோர் பெரியார்க்குச்செய்த பிழையால் அவர் அழியுங்காலத்து அவர் அரசும், பொருளும் எவ்வாறு ஆகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

897. வகைமாண்ட வாழ்க்கையும் வான்பொருளு மென்
 தகைமாண்ட தக்கார் செறின். [னாந்

(பரி.) இ-ள். தகைமாண்ட தக்கார் செறின்=சாப வருள்கட்கேது வாய பெருமை மாட்சிமைப்பட்ட அருந்தவர் அரசனை வெகுள்வாராயின்,— வகை மாண்ட வாழ்க்கையும் வான் பொருளும என்னும்=உறுப்பழகுபெற்ற அவனரசாட்சியும் ஈட்டிவைத்த பெரும் பொருளும் என்பட்டு விடும்! எ-று.

உறுப்பு=அமைச்சு, நாடு, அரண், படை யென விவை. செறினென பது அவர் செறாமை தோன்ற நின்றது. இவ்வெச்சத்தான் முன் வருவன வற்றிற்கும் இஃதொக்கும். அரசர் தஞ்செல்வக்களிப்பான் அருந்தவர்மாட் டுப் பிழை செய்வாராயின், அச்செல்வம் அவர் வெகுளித்தீயான் ஒரு கணத் துள்ளே வெந்து விடுமென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—தம்மைத் துன்புறுத்தியவர்களைச் சபிப்பதற்கும், தம்மை வணங்கினவரிடத்து அருளைச் செலுத்துவதற்கும் காரண மாகிய பெருமையால் வெகு மாட்சிமை அடைகின்ற அருந்தவ

ரானவர் தமக்குப் பிழைசெய்த ஓர் அரசனைக் கோபிப்பாரா யின், அவ்வரசனது அமைச்சு, நாடு, அரண், படை என்கின்ற உறுப் புகளெல்லாம் அமைந்த அரசாக்ஷியும், அவன் சேர்த்துவைத்த பெரும்பொருள்களும் அழிந்தே விடுமென்று இத்திருக்குறள் கூறு' கின்றது. இதனால், நிறைமொழி மாந்தராகிய தவத்தவர் கோபிப் பதே இல்லையென்றும், ஊழ்வலியால் அவர்கள் கோபிக்க நேரின் அக்கோபத்திற்கு இலக்கானவர்கள் உய்வது இல்லையென்றும், அவ் விதம் உய்யாததுடன் அவருடைய அரசும், அரசுக்கு உரிய அங் கங்களும் அவரது கோபத்தீயால் ஒரு கணத்துள்ளே வெந்து விடுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பெரியாரைப் பிழைத்தவர் அரசும், செல்வமும் போய் விடு மென்று அறிந்தோம். ஆயின், அப்பிழைத்தவரது குடிக்கும் ஏதே னும் தீங்கு நேருமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

898. குன்றன்னார் குன்ற மதிப்பிற் குடியொடு
நின்றன்னார் மாய்வர் நிலத்து.

(பரி.) இ-ள். குன்று அன்னார் குன்ற மதிப்பின்=குன்றத்தை யொக் கும் அருந்தவர் கெட நினைப்பாராயின்,—நிலத்து நின்றன்னார் குடியொடு மாய்வர்=அப்பொழுதே இந்நிலத்து நிலைபெற்றாற்போலுஞ் செல்வர் தங் குடியொடும் மாய்வர். எ-று.

வெயில் மழை முதலிய பொறுத்தலுஞ் சலியாமையும் உள்ளிட்ட குணங்களுடைமையின், 'குன்றன்னார்' என்றார்: "மல்லன் மலையனைய மாத வர்" * என்றார் பிறரும். நிலைபெற்றாற் போறலாவது:—இறப்பப்பெரியாராக வின் இவர்க்கு என்ஞான்றும் அழிவில்லையென்று கண்டாரால் கருதப்படுதல்.

விளக்கம்:—வெயில், மழை முதலியவைகளால் தமக்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலும், அவற்றால் சலி யாமையுமுடைய மலையை ஒத்த மாதவர் தமக்குப் பிழைசெய்தவர் கெடும்படி நினைப்பாரானால், நினைத்த அப்பொழுதே அப்பிழை செய்தவர் இப்பூமியினுள் எக்காலத்தும் அழியாது நிலைபெற்றிருப் பவர் போன்று பிறரால் மதிக்கக்கூடிய பெரும் செல்வமுடைய ராயினும் தம் குடியோடும் மாய்ந்துபோவர் என்று இத்

* சீவகசிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், 131.

திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவ்வித பெரிய செல்வமுடையாராயினும் அருந்தவராகிய பெரியோர்க்குப் பிழை செய்த காலத்தில் தாம் அழிவதுடன் தம் குடியும் அழிவதற்கு நேருமென்று அறிந்தோமென்றனர். ஆதலால், 'இவர் மிகப் பெரியவராதலால், இப்பெரியராய செல்வந்தர் எக்காலத்தும் அழியார்' என்று உலகத்தாரால் எண்ணப்படக்கூடிய பெரிய செல்வந்தனாயினும் தவத்திற் பெரியோரை இகழ்தல் கூடாது என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இத்தவமுடையாரது சாப அருள்கள் இப்பூமியில் உள்ளாராகிய மக்கள்மீது தான் செல்லும் போலும்! ஏனைய தேவர் முதலாயினாரிடத்துச் செல்லுதல் கூடாது போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

899. ஏந்திய கொள்கையார் சீறி னிடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

(பரி.) இ-ள். ஏந்திய கொள்கையார் சீறின்=காத்தற்கருமையான் உயர்ந்த விரதங்களை உடையார் வெகுள்வாராயின்,—வேந்தனும் இடை வேந்து முரிந்து கெடும்=அவராற்றலான் இந்திரனும் இடையே தன்பதம் இழந்துகெடும். எ-று.

"வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" † என்றார் பிறரும். நகுடனென்பான் இந்திரன்பதம்பெற்றுச் செல்கின்ற காலத்துப் பெற்ற களிப்பு மிகுதியான் அகத்தியன் வெகுள்வதோர்பிழை செய அதனாற் சாபமெய்தி அப்பதம் இடையே இழந்தானென்பதனை யுட்கொண்டு, இவ்வாறு கூறினார். இவை நான்குபாட்டானும் முனிவரைப் பிழைத்தலின்குற்றங் கூறப்பட்டது.

விளக்கம் :—மற்றைய மக்களால் செய்து காத்தற்கு அருமையான உயர்ந்த விரதங்களாகிய தவங்களை உடைய பெரியோர் கோபம் கொள்வாராயின், கோபம்கொண்ட அம்மாதவரது சாபத்தால் தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய தேவேந்திரனாயினும் தான் நூறு அஸ்வமேத யாகத்தால் அடைந்திருக்கின்ற பதவியாகிய இந்திர பட்டத்தையு மிழந்து கெட்டுப் போவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நம் நாயனார் தவத்திற் பெரியாயினார் எவர்மீது கோபிக்கினும் அவர் அழிந்து விடுவார் என்பதை அறி

† தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், 5.

வித்தற் பொருட்டு நகுடன் கதையை இத்திருக்குறளில் குறிப்பித்துள்ளார். அஃதென்னோவெனின்? தொண்ணூற்றொன்பது அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்து, நூறுவது அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்ய எண்ணி இருந்த நகுடன் என்பவனை இந்திர பதவிக்கு ஆளில்லாமையால் தேவர்களெல்லாம் இந்திரலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுதலும், சென்ற நகுடன் தான் இந்திர பட்டத்தை அடைந்த மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் இந்திராணியிடத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்று தன்னுடைய விருப்பத்தைக் கூறவும், தேவர்கள் விரைந்து சென்று இந்திராணிக்கு அந்நகுடனது விருப்பத்தைக் கூறுதலும், அவள் தன் குருவாகிய வியாழ பகவானை அடுத்து 'என் தலைவனாகிய இந்திரன் இன்னும் உயிர் பிழைத்து உம்மால் தரப்பட்ட சாபத்தால் இந்திரபதவியை இழந்து இருக்கின்றகாலத்தே அப்பதவியைத் தேவர்களால் அடைந்த நகுடன் என்பான் ஒருவன் என்னை விரும்புகின்றான்' என்னலும், குருவாகிய வியாழபகவான் 'அவ்விதம் விரும்புவானாயின் உனது நாயகன் உன்னிடத்து இதுகாறும் வருங்காலத்து எவ்வித தகுதியோடு வருவானோ, அவ்வித தகுதியோடு வருதல் வேண்டும் என்று கூறுவாயாக' என்றார். அவ்விதமே இந்திராணி தேவர்களுக்குச் சொல்லுதலும், தேவர்கள் சென்று நகுடனுக்குத் தெரிவிக்க, நகுடன் 'ஆனால் வழக்கம்போல செய்யுங்கள்' என்றனன். தேவர்களும் சப்தரிஷிகளை அழைத்து, இவ்விந்திரனைச் சிவிகையின்மீது ஏற்றிக் கொண்டு இந்திராணியிடத்துச் செல்லுங்களென்று கேட்டுக் கொண்டனர். அவ்விதமே சப்தரிஷிகளும்நகுடனென்னுமிந்திரனைச் சிவிகையின்மீது ஏற்றிச் செல்லுதலும், "காமநெறிபடரும் கண்ணினீர்க் கில்லையே ஏமநெறி படருமாறு" என்றபடிக் காமத்தால் கண் இழந்து நிற்கும் நகுடனென்பான் தன்னைத் தாங்கிச் செல்லும் தவசிகளுடைய மேன்மையை நோக்காது, "விரைந்து செல்லுங்கள்; விரைந்து செல்லுங்கள்" என்று பொருள்படும் "சர்ப்ப, சர்ப்ப" என்னும் மொழிகளைக் கூறினன். அம்மொழிகளைக் கேட்ட சிவிகையை முன் தாங்கிச் செல்லும் குறு முனிவரானவர் உடனே மிகுதியும் கோபமுடையவராகி 'எங்கள் ஆற்றல் இதுவென்று உணராது சர்ப்பவென்று கூறினாய் ஆதலால், நீ சர்ப்

பமாகக் கடவாய்' என்று சபித்தார். அவ்விதம் அவர் சபித்த வுடன் தொண்ணூற்றொன்பது அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்து முடித்த வலிமையால் அடைந்ததாகிய இந்திர பதவியையும் இழந்த துடன், அரிய பிறவியாகிய மானிடர் தேவர் முதலியவர்களுள் ஒருவனாக இருந்த பிறப்பினையும் இழந்து, யாவராலும் வெறுக்கக் கூடிய பாம்பின் பிறப்பினை அடைந்து உருண்டு பூமியில் வந்து விழுந்தனன். ஆதலால் உலகத்து மக்கள் மாத்திரமன்று, வானுலகத் துத் தேவர் மாத்திரமன்று, அத்தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய தேவேந்திரனே யாயினும் அருந்தவரிடத்துப் பிழைசெய்வானாயின் அழிந்துவிடுவது திண்ணமென் றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தேவர்க்கு அரசனாகிய இந்திரனும் பெரியா ரைப் பிழைப்பானாயின், தன் பலமிழப்பான் என்பது கண்டோம். ஆயின், மக்கள், தேவர் ஆகிய இருவராலும அழிக்கக்கூடாத அரண் களைத் தம் தவ வலிமையால் பெற்றவராயின், அவரையும் இப்பெரி யாரது கோபமானது அழிதது விடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

900. இறந்தமைந்த சார்புடைய ராயினு முய்யார்
சிறந்தமைந்த சீரார் செறின்.

(பரி.) இ-ள். சிறந்து அமைந்த சீரார் செறின் = கழியமிக்க தவத்தினை யுடையார் வெகுள்வாராயின்,—இறந்து அமைந்த சார்பு உடையாராயினும் உய்யார் = அவரான் வெகுளப்பட்டார் கழியப் பெரிய சார்பு உடையாராயி னும், அதுபற்றி உய்யமாட்டார். எ-று.

சார்பு = அரண், படை, பொருள், நட்பென விவை. அவையெல்லாம் வெகுண்டவரது ஆற்றலாற் றிரிபுரம்போல அழிந்துவிடுமாகலின், 'உய்யார்' என்றார். சீருடையது சீரெனப்பட்டது. இதனால் அக்குற்றமுடையார் சார்பு பற்றியும் உய்யாரென்பது கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம்:— மிகப் பெரிய தவத்தினை உடையார் கோபிப்பரு ரானால், அவர் கோபத்திற்கு ஆளானவர் மிகப் பெரிய அரண் முத லாகிய சார்பினை உடையவராயினும் பிழைப்பதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், திரிபுரவாசிகளென்பார் மூவர் தங்கள் தவவலிமையால் இறைவனிடத்து இரும்புக்கோட்

டை, செம்புக்கோட்டை, வெள்ளிக்கோட்டை என்கின்ற மூன்று கோட்டைகளையும் அடைந்து வாழும் காலத்து, உலகத்து மக்களை உயிர்களென்று எண்ணுமல் தாம் மகிழ்ச்சி அடைந்த காலத்தெல் லாம் அக்கோட்டைகளோடு பறந்துசென்று தாம் பகை கொண்ட வர்கள் இருக்குமிடமெல்லாம் அக்கோட்டைகளை இருக்கச்செய்து அழித்துக்கொண்டு வருகிற காலத்தே, அவ்வொழுக்கத்தினைக் கண்ட மாதவர்கள் தாம் வருந்துவதைச் சிவபெருமானுக்கு அறிவித் தலும், அவர் தேவர்களையெல்லாம் யுத்தத்திற்குச் செல்வதற்குத் தேர்கொண்டுவரும்படி ஏவினரென்றும், எல்லாத்தேவர்களும் தங்க ளையே ஓர் தேர் போலாக்கி, வேதங்களென்கின்ற குதிரைகளைப் பூட்டி, பிரமனென்னும சாரதியைஅமைத்து, மேருமலையைவில்லா கக்கொண்டு, வாசுகியை நாணுகக்கட்டி, விஷ்ணுமூர்த்தியை பாண மாக்கி, அப்பாணத்திற்கு முனையாக இருக்க அக்கினியையும், ஈர்க் காக இருக்கக் காற்றினையும் அமைத்துச் செல்லுதலும், அக் காலத்தே தம் ஆணவமலத்தடிப்பால் சக்கரமாக இருந்த சூரிய சந் திரர்கள் 'நாங்கள் சக்கரமாக இல்லாவிடில் எவ்விதம் இத்தேர் நடக்கும்' என்பது முதலாக, தேவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தாம் தாம் கொண்ட உறுப்புக்களை உயர்த்திக் கூறிக்கொள்ளுதலும், அதனை அறிந்த இறைவன் தேர் அருகில் வந்தவுடன் 'தேர் சித்தமாயிற்ரு? இதில் ஏறுதல் கூடுமோ?' என்று அத்தேரி னிடத்துத் தம் பெருவிரலை ஊன்றுதலும், அவ்வலிமையைத் தாங்கும் வலிமை இல்லாத தேவர்களெல்லாம் இற்று விழுந் தனரென்றும், அத்தேவர்களது அறியாமையை நீக்கவும், திரி புரவாசிகளின் ஆணவமலத்தடிப்பை ஒழிக்கவும் சிறிது சிரித் தாரென்றும், அச்சிரிப்பால் திரிபுரங்களும் வெந்து விழுந்தன வென்றும் கூறுகின்ற கதையை ஈண்டு விளக்கல் வேண்டி நாய ஞர் இத்திருக்குறளைக் கூறியதாக அறிந்தோம். இத்திரிபுரக் கதை யைத் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் தம் தேவாரத்தில்,

"கல்லால் நிழல்கீழாய் இடர்காவாய் எனவானோர்
எல்லா மொருதேராய் அயன்மறைபூட்டி நின்றுய்ப்ப
வல்வா யெரிகாற்றீர்க்கரி கோல்வாசுகி நாண்கல்
வில்லால் எயிலெய்தா னிடம் வீழிம்மிழலையே."

என்று அருளிச் செய்திருத்தலாலும் அறிதல் கூடும். ஆதலால், தவவலியால் பெரியராய் உள்ளவர் எவரோ அவர்க்குப் பிழை செய்பவர் எவ்வித அரண் முதலிய சார்புகளைப் பெற்ற வலிமையுடையவராயினும் பிழைத்தல் முடியாது என்பதை நன்கு உணர்ந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "நட்பின் தகுதியை எதிர்மறை முகத்தால் விளக்கிய ஐந்து அதிகாரங்களாலும் அவை வெகுளியால் வருவனவென்றும், அவற்றின் பயன் இவையெனவும் அறிந்தோம். இனி, காமத்தால் வரும் ஏனையவற்றையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

91. அதிகாரம்.

பெண்வழிச்சேறல்.

(பரி.) இனிக் காமத்தான் வருவன நேரே பகையல்லவாயினும் ஆக்கஞ் சிதைத்தல் அழிவுதலைத் தருதலென்னுந் தொழில்களாற் பகையோடொத்தலிற் பகைப்பாற் படுவனவாமாகலான், அவற்றைப் பகைப்பகுதிய திறுதிக்கட் கூறுவான் றொடங்கி, முதற்கட் பெண்வழிச்சேறல் கூறுகின்றார். அஃதாவது தன்வழி யொழுகற்பாலளாய இல்லாள் வழியே தான் ஒழுகுதல்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறியவண்ணம் காமத்தால் வருவனவாகிய பகைகள் நேரான பகைகள் அல்லவாயினும், மேல் மேல் வளருதலாகிய ஆக்கத்தைப் போக்குவதினாலும் அழிவாகிய காரியங்களை உண்டுபண்ணுவதினாலும் பகையோடு சமானமாயிருத்தலால், அக்காமத்தால் வரும் அவற்றினை பகைமையைப்பற்றிச் சொல்லிய அதிகாரங்களுக்குப் பிறகு சொல்லத்தொடங்கி, முதலில் பெண் வழிச்சேறல் என்னும் இவ்வதிகாரத்தைக் கூறுகின்றனர். பெண் வழிச்சேறலாவது:—தான் நியமித்தபடி நடக்க வேண்டியவளாகிய தன் மனையாள் நியமித்தபடி ஒருவன் நடப்பானாயின், அதுவே பெண் வழிச்செல்லல் என்பது ஆகும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் தனக்கு உள்ள சுதந்திரத்தைப் போக்கித் தன்மனைவி கற்பித்தவழியே எதற்காக ஒருவன் நடத்தல் வேண்டும்? அவ்விதம் நடப்பான் இவ்வுலகத்து எவ்விதமாவான்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

901. மனைவிழைவார் மாண்பய னெய்தார் வினைவிழை
வேண்டாப் பொருளு மது. [வார்

(பரி.) இ-ள். மனை விழைவார் மாண் பயன் எய்தார்=இன்பங் காரணமாகத் தம் மனையாளை விழைந்து அவடன்மையராய் ஒழுகுவார் தமக்கு இன்றுணையாய அறத்தினை யெய்தார்;—வினை விழைவார் வேண்டாப் பொருளும் அது=இனிப் பொருள்செய்தலை முயல்வார் அதற்கிடையீடென்று இகழும் பொருளும் அவ்வின்பம். எ-று.

மனையும், விழைதலும்,பயனும் ஆகு பெயர்.அவ்வின்பம்=அவடன்மையராதற்கு ஏதுவாய வின்பம். அஃது அவளாற் பயனுய வறத்தினும் அவ்வறத்திற்குந் தனக்கும் ஏதுவாய பொருளினுஞ் செல்லவிடாமையின், விடற்பாற் றென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—எவர் தாம் அடையவேண்டிய இன்பத்தின் பொருட்டு தம் மனையாள் மீது பெரியதோர் விருப்பத்தைக் கொண்டு அவள் ஏவியபடி நடக்கிறாரோ, அவர் இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மூன்றினையுமடைவதற்குத் தமக்கு இனிய துணையாய் நிற்கும் அறமென்பதனை அடையமாட்டாரென்றும், அதுவுமன்றி, அறம், இன்பம் ஆகிய இரண்டினையும் அடைவிக்கும் பொருள் செய்தலை மேற்கொண்டவர்கள், அப்பொருள் செய்வதற்கு இப்பெண் வழிச்செல்லல் இடையூறாய் உள்ளதென்று இகழ்ந்து நீக்குவதாக உள்ளதால், பொருளையு மடையமாட்டார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவன் ஒருவன் தன் மனைவியினிடத்தே காமம் காரணமாகப் பணிந்து நடந்து அவள் சொல்வழி நிற்கின்றானோ அவன் நிலையாகிய அறத்தையும், அவ்வறத்திற்குத் துணையாகிய பொருளையுமடையாது வருந்துவானென்றும, ஆதலால் பெண்வழிச் செல்வதைவிட்டு விலகல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பொருளில்லாதவன் ஒருவன் தான் பெண்வழிச் செல்வதால் துன்பம் அடைதல் கூடும். பெரியதோர் செல்வம் அடைந்த ஒருவன் பெண்வழிச் செல்வானுயின் அவனுக்கு ஏது உண்டாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

902. பேணாது பெண்விழைவா னாக்கம் பெரியதோர்
நாணாக நாணுத் தரும்.

(பரி.) இ-ள். பேணாது பெண் விழைவான் ஆக்கம் = தன்னாண்மையை விட்டு மனையாளது பெண்மையை விழைவான் எய்திநின்ற செல்வம், — பெரியது ஓர் நாண் ஆக நாணுத் தரும் = இவ்வுலகத்து ஆண்பாலார்க்கெல்லாம் பெரியதோர் நாணுண்டாகத் தனக்கும் நாணுதலைக் கொடுக்கும். எ-று.

எய்திநின்றதாயிற்று, படைக்கும் ஆற்றலிலனாகலின். அச்செல்வத்தால் ஈதலுந் துய்த்தலும் முதலிய பயன்கொள்வாள் அவளாகலின், அவ்வாண்மைச் செய்கை அவள்கண்ணதாயிற்றென்று ஆண்பாலார் யாவரும் நாண அதனாற் றன்னாண்மையின்மை அறிந்து பின் தானும் நாணுமென்பதுநோக்கிப் 'பெரியதோர் நாணாக நாணுத்தரும்' என்றார். இவையிரண்டு பாட்டானும் மனைவிழைதற் குற்றங் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—எவன் ஒருவன் தனக்கு உள்ளதான ஆண் தன்மையைப் போக்கித் தன்னால் விரும்பப் படுகின்ற மனைவியினது பெண் தன்மையை விரும்புகின்றானோ, அவ்வித தகுதியுடையான் பெற்ற செல்வமானது இவ்வுலகத்து ஆண்மையோடுகூடி இருத்தல்வேண்டும் என்னும் ஆண்பாலார்க்கெல்லாம் மிகப் பெரியதோர் நாணத்தை உண்டாக்குவதுடன் அச்செல்வத்தைப் படைத்த அவனுக்கும் பெரியதோர் நாணத்தை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பூர்வ நல்வினைப் பயனால் ஒருவன் செல்வத்தை அடைந்திருந்தும் தான் ஒருவர்க்குக் கொடுப்பதோ அல்லது தானே அனுபவித்தலோ ஆகிய நன்மைகளைத் தானே செய்வதற்கு இல்லாமல் தன் மனைவி சொல்லும் வண்ணம் பிறர்க்குக் கொடுத்தும் தான் உண்டும் காலம் கழிக்க நேருகின்றதனால், இவனுக்கு உள்ள ஆண்மைச் செயலை அவளிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு அவள் பெண் தன்மையைத் தான் வாங்கிக் கொள்கின்றானாதலால், உலகத்திலுள்ள ஆண்மக்கள் யாவரும் இவனைக் கண்ட காலத்து மிகுதியும் நாணத்தை அடைவதுடன் அவர்களைக்கண்ட இவனும் 'நாம் இவ்விதம் மனைவி சொல்லும் வழி நடப்பதால் ஓர் ஆண்மகனாக இவ்வுலகத்து உலாவுவதற்கு இல்லாமற் போயிற்று' என்று தனக்குத் தானே வருந்திப் பிற ஆண்மக்களைப் பார்ப்பதற்

கும் கூடாதவனுப் நாணத்தோடு இருப்பான் என்றறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "எதற்காகப் பெண்தன்மை விரும்புமிவன் நாணமடைவான் என்பதையும விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

903. இல்லாள்கட் டாழ்ந்த வியல்பின்மை யெஞ்ஞான்று
நல்லாரு ணாணுத் தரும்.

(பரி.) இ-ள். இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பு இன்மை=ஒருவன் இல்லாண்மாட்டுத் தாழ்தற்கு ஏதுவாய அச்சம்—நல்லாருள் நாணு எஞ்ஞான்றும் தரும்=அஃதிலராய நல்லாரிடைச் செல்லுங்கால் நாணுதலை அவனுக்கு எக்காலத்துங் கொடுக்கும். எ-று.

அவடான் அஞ்சி ஒழுகுதல் இயல்பாகலின், அவளையஞ்சுதல் இயல்பின்மையாயிற்று. அங்ஙனமஞ்சி யொழுகுதலின், அவளை நியமிப்பா ரில்லையாம்; ஆகவே, எல்லாக்குற்றமும் விளையுமென்பது நோக்கி, எஞ்ஞான்றும் நாணுத்தரும் என்றார். (௩)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன் மனைவி யிடத்துப் பணிந்து நடப்பதற்குக் காரணமாகிய அச்சத்தைக கொண்டிருப்பானயின், அவ்வச்சமானது அவ்விதம் ஒழுகாத நற்குண முடையவரிடத்து அவன் செல்லுகின்ற காலத்தெல்லாம் அவனுக்கு நாணத்தை உண்டு பண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனல், அவள் அஞ்சி நடக்க வேண்டிய இயற்கைக்கு மாறாக இவன் அஞ்சி நடப்பதால், மனைவியாகிய அவளை 'இது விதி; இது விலக்கு; இவ்வண்ணம் செய்தல்வேண்டும்; இவ்வண்ணம செய்தல் கூடாது' என்று கட்டளையிடுவார் ஒருவருமில்லை யாதலால், அவள் எண்ணிய வழியெல்லாம் அவள் ஒழுகுதல் கூடுமென்றும், அவ்விதம செய்வதால் எல்லாக் குற்றங்களும் விளையு மென்றும், ஆகவே இவ்வித குற்றங்களோடு கூடிய இவன் நற்குணமுடையாரிடத்துச் செல்லுங்காலத்து இவனுக்கே அச்செயல் நாணத்தை உண்டுபண்ணுமென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பெண்வழிச் செல்பவன் நாணவேண்டி உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் நாணத்தை அடைந்தும் மனைவியை விரும்புபவனயிருப்பின், இவன் ஏதேனும் ஒருகாரியத்தைத் தனது

வல்லமையால் செய்யப் புகுங்காலத்து அவன் செய்யும் தொழிலைக் கண்டு நல்லவர் மகிழ்வரோ ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

904 மனையாளை யஞ்சு மறுமையி லாளன்
வினையாண்மை வீறெய்த லின்று.

(பரி.) இ-ள். மனையாளை அஞ்சும் மறுமை இலாளன் = தன் மனையாளை யஞ்சி ஒழுகுகின்ற மறுமைப்பயனில்லாதானுக்கு — வினை ஆண்மை வீறு எய்தல் இன்று = வினையை ஆளுந்தன்மை உண்டாயவழியும் நல்லோரால் கொண்டாடப்படாது. எ-று.

உண்டாயவழியுமென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. இல்லறஞ் செய்தற்குரிய நன்மையின்மையின் 'மறுமையிலாளன்' என்றும், வினையையாளுந் தன்மை தன்றன்மையில்லாத அமைஞன் முடிவுபோகாமையின் 'வீறெய்தலின்று' என்றுங் கூறினர். (௪)

விளக்கம்:—தன் மனைவிக்குப் பயந்து அவள் சொல்லும் வண்ணம் நடக்கின்றதால் மறுமைப் பயனை இழந்த ஒருவனுக்கு ஓர் காரியத்தைச் செய்யும் தன்மை உண்டான இடத்தும் அவன் செய்த அக்காரியமானது நல்லறிவுடையோரால் மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பெண்வழிச் செல்பவனாகிய இவன் இல்லறத்தை நல்லறமாகச் செய்வதற்கு முடியாதவனாக இருக்கின்றானாதலால், மறுமைப் பயனாயிருக்கின்ற தேவபோகம் முதலியவைகளை அடைவதற்கு இல்லாமல் போகின்றான் என்றும், அவ்விதம் மறுமைப்பயனை அடைவதற்கு யோக்கியமில்லாத இவன் ஏதேனும் ஓர் நற்காரியத்தைச் செய்ய மேற்கொள்வானாயினும், அக்காரியம் முடிவடைதற்குப் பொருள் செலவழித்தல் முதலியவைகளை இவனாகச் செய்வது கூடாமையாதலாலும் இவன் மனைவியின் விருப்பத்தின் படியே பொருள் செலவழித்தல் வேண்டுமாதலாலும் தான் விரும்பியபடியே செய்யும் அத்திக்குண முடையாள் இவன் எடுத்த காரியத்தை முடிவு பெறும்படிச் செய்யாளென்றும், அவ்விதம் அவள் செய்வதால் இவன் எடுத்த காரியம் முடிவு பெறாதென்றும், முடிவு பெறாத அக்காரியத்தைக் கண்ட நல்லறிஞர் இவன்

செய்த அவ்வளவு காரியத்திற்கும் மகிழ்ச்சி அடையாது அலக்ஷி யமாக நினைப்பாரென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பெண்வழிச் செல்பவன் நல்லூழால் ஏதேனுமோர் நற்காரியத்தைச் செய்யப் புகுந்தாலும், அக்காரியம் முடிவு பெறாது போய்விடும் என்று அறிந் தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவன் தேடிய பொருளை இவன் நல்வழியில் செலவழித்தற்கும் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

905. இல்லாளை யஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்.

(பரி.) இ-ள். இல்லாளை அஞ்சுவான் = தன் மனையாளையஞ்சுவான்— நல்லார்க்கு நல்ல செயல் எஞ்ஞான்றும் அஞ்சும் = தான் தேடிய பொருளே யாயினும் அதனால் நல்லார்க்கு நல்லனசெய்தலை எஞ்ஞான்றும் அஞ்சாநிற்கும்.

நல்லார் = தேவர், அருந்தவர், சான்றோர், இருமுதுகுரவர் முதலாயி னாரும் நல்விருந்தினரும். நல்லனசெய்தல் = அவர்விரும்புவனகொடுத்தல். அது செய்யவேண்டும் நாள்களினுமென்பார், 'எஞ்ஞான்றும்' என்றார். "இல் லாளை யஞ்சிவிருந்தின்முகங் கொன்றநெஞ்சிற்—புல்லாளனாக"* என்றார் பிறரும். (ரு)

விளக்கம்:—தன் மனைவியைக்கண்டு பயந்து நிற்பவன் எவனோ அவன் அடைந்து உள்ள பொருள் தானே தேடிய பொருளாக இருந்தாலும் அப்பொருளால் நல்லவர்களுக்கு நல்ல அறங்களை எக் காலத்தும் செய்வதற்கிலலாமல் பயந்து கிடப்பான் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் ஒருவன் தான் தேடிய பொருளை அறத்தின் பொருட்டாகச் செலவழித்தல் வேண்டும் என்று மனத் தில் விருப்பம் கொண்டானாயினும்,அவ்வித தருமச்செயலைத் தேவர் களுக்கும், அரிய தவத்தவர்களுக்கும், சால்புடைய சான்றோர்க்கும், தாய் தந்தை முதலியோர்க்கும, ஒழுக்கமுடைய விருந்தினர்க்கும் செய்யவேண்டிய காலங்களிலும் செய்வதற்கில்லாது அஞசுவா

*இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின் முகங் கொன்ற நெஞ்சிற், புல்லாளனாக மறந்தோற்கி லெனப் புகைந்து, வில்லா ளழுவம்பிளந்திட்டு வெகுண்டு நோக் கிக், கொல்யானை யுந்திக் குடைமேலுமோர் கோறொடுத்தான். (சீவகசிந்தா மணி ; மண்மகளிலம்பகம் —217)

னென்றும், இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் தன் மனைவியினிடத்தே கொண்டிருக்கின்ற இன்பம் ஒன்றே யென்றும், ஆதலால் நில்லா இன்பமாகிய ஒன்றின் பொருட்டாகப் பெண்வழிச் செல்பவனுக்கு நிலைக்கும் இன்பமாகிய பேரின்பத்தை அடைவதற்கு இல்லா மற்போம் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், 'பெண்வழிச் செல்பவன் ஒருவன் வானவுலகத்து வாழும் தேவர்களில் ஒருவனைப்போல் செல்வத்தைப் பெற்றுவாழ்வானாயின் அக்காலத்து உலகோர் அவனை எவ்விதம் கருதுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

906. இமையாரின் வாழினும் பாடிலரே யில்லா
ளமையார்தோ ளஞ்சு பவர்.

(பரி.) இ-ள். இல்லாள் அமை ஆர் தோள் அஞ்சுபவர் = தம்மில்லாளுடைய வேய்போலுந் தோளினை அஞ்சுவார்,—இமையாரின் வாழினும் பாடு இலர் = வீரத்தாற் றுறக்கமெய்திய அமரர்போல இவ்வுலகத்து வாழ்ந்தாராயினும், ஆண்மையிலர். எ-று.

அமரர்போல வாழ்தலாவது :—பகைத்த வீரர் தோள்களையெல்லாம் வேறலான் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வாழ்தல். அது கூடாமையின், 'வாழினும்' என்றார். அமையார்தோளெனவே, அஞ்சுதற் காரணத்தது எண்மை கூறியவாறு. வீரர்தோள்களை வென்றாராயினும் இல்லாடோள்களை அஞ்சுவார் ஆண்மையில ரென்பதாம். இவை நான்குபாட்டானும் அவளையஞ்சுதற் குற்றங் கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம்:—தம் மனைவியினுடைய மூங்கில்போன்று அழகு வாய்ந்த தோளினை விரும்பி அவளுக்கு அஞ்சுகின்றவர் தம்முடைய வீரத்தால் பகைவரை யெல்லாம் வென்று தேவநாடு அடைந்த அமரரென்னும் தேவர்களைப்போல இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தார்களாயினும், ஆண்மையில்லாதவரே ஆவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், தம்மோடு பகைத்த வீரர்களுடைய தோள்களை எல்லாம் வெட்டி வெற்றிகொண்டு அவ்வெற்றியால் பலராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தவர் மறுமையில் தேவ உலகத்தை அடைவது திண்ணமென்று நூல்கள் கூறுகின்றமையால், அவ்விதம் தோள்வல்லமை உடையவராக இருந்து ஒருகால் தம் பகைவரை

வென்று அரசாளக் கூடியவராய் இருந்தாலும், வீரர்கள் தோள்களை வெட்டிய இவர் தம் மனைவியின் தோளுக்கு அஞ்சுவாராயின், வீர முடையரென்று அறிவதற்காகாது என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் மனைவிக்குப் பயந்து நடப்பதால் வரும் குற்றங்கள் இவை என உணர்ந்தோம். பெண்வழிச் செல்பவன் ஆண்மை உடையவனுயினும் ஆண்மை இல்லாதவன் என்றமையால் அவனது ஆண்மையை உலகோர் எவ்விதம் கருதுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

907. பெண்ணேவல் செய்தொழுகு மாண்மையி னுணு
பெண்ணே பெருமை யுடைத்து. [டைப்

(பரி.) இ-ள். பெண் ஏவல் செய்து ஒழுகும் ஆண்மையின்=நாணின்றித் தன்னில்லாளது ஏவற்றொழிலைச் செய்து திரிகின்றவனது ஆண்டன்மையின்—நாண் உடைப் பெண்ணே பெருமை உடைத்து=நாணினையுடைய அவள் பெண்டன்மையே மேம்பாடுடைத்து. எ-று.

நாணுடைப் பெண்ணென வேண்டாது கூறியது அவளேவல் செய்வானது நாணின்மை முடித்தற் காதலின், அம்மறுதலைத்தொழில் வருவிக்கப் பட்டது. ஏவல்—ஆகுபெயர். இறுதிக்கட் பெண்ணென்பதூஉம் அது. ஏவல் செய்வித்துக் கோடற்சிறப்புத்தோன்றப் பெண்ணேயெனப் பிரித்தார். (எ)

விளக்கம்:—நாணமில்லாது, தன் மனைவியால் ஏவப்படுகின்ற ஏவல் தொழிலைச் செய்து திரிகின்ற ஒருவனது ஆண்மைத் தன்மையைக் காட்டிலும், இயல்பாகவே நாண் என்னும் தன்மையை வேலியாக அடையவேண்டிய அம்மனைவியின் பெண் தன்மையே மிக மேம்பாடு உடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அஃதாவது, நாணத்தையே ஆபரணமாகப் பூணவேண்டிய ஒரு பெண்ணினது ஏவலை மேற்கொண்டு இவன் தனது நாணத்தை இழந்து பலரால் பழிக்கப்பட்டு உயிர் வாழ்கின்றுனதலால் அப்பெண்ணைக் காட்டிலும் ஆண்மகனென்று சொல்லிக்கொள்ளும் இவனுடைய தகுதியே மிகுதியும் இழிவுடையதாகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம்

* "ஆண்மை" என்பதற்கு ஆளுந்தன்மை யென்றும், "பெண்மை" என்பதற்கு அமைதித்தன்மை யென்றும் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியுள்ளார்.

பெண் ஏவல் செய்வார் தம் நட்பினர்க்கு ஏதேனும் குறை உண்டாகுமாயின் தீர்க்கவல்லவரோ ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

908. நட்டார் குறைமுடியார் நன்றாற்றார் நன்னுதலாள்
பெட்டாங் கொழுகு பவர்.

(பரி.) இ-ள். நன்னுதலாள் பெட்டாங்கு ஒழுகுபவர் = தாம்வேண்டியவாறன்றித் தம் மனையாள் வேண்டியவாறு ஒழுகுவார் — நட்டார்குறை முடியார் = தம்மொடு நட்புச் செய்தார் உற்ற குறை முடிக்கமாட்டார், — நன்று ஆற்றார் = அதுவேயன்றி மறுமைக்குத் துணையாய அறஞ்செய்யவுமாட்டார். எ-று.

நன்னுதலா ளென்பதனை "அமையார்தோள்"* என்புழிப்போலக் கொள்க. அவடானே அறிந்து ஏவலும் பொருள்கொடுத்தலுங் கூடாமையின், இருமைக்கும் வேண்டுவன செய்யமாட்டா ரென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—எவர் தாம் விரும்பிய வண்ணம் செய்வதற்கில்லாமல் தம் மனைவி விரும்பியவண்ணம் செய்து உயிர் வாழ்கின்றாரோ அவ்வித ஒழுக்கமுடையார் தம் நட்பினர்க்கு நேர்ந்த ஏதேனும் ஒரு குறையைத் தீர்க்க வல்லவர் ஆகார் என்றும், அதுவல்லாமலும் மறுமைப் பயனை உண்டாக்கும் நல்லறத்தினையும் செய்யவல்லவர் ஆகார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் சேர்த்த பொருள்கள் தம்முடையவாக இருப்பினும் தாமே கேட்டவர்க்குக் கொடுத்தலும் குறைதீர்த்தலும் கூடாமையான், நட்டார்குறை முடித்து இம்மைக்கு ஆகவேண்டிய புகழையும் அறத்திற்குரிய பொருளை கொடுத்து மறுமைக்கு ஆகவேண்டிய புண்ணியத்தையும் தேடுவதற்கில்லாமல் போவரென்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித பெண் ஏவல் செய்வார் தாம் விரும்பிய இன்பத்தை ஆயினும் பெறுவரோ ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

909. அறவினையு மான்ற பொருளும் பிறவினையும்
பெண்ணேவல் செய்வார்க ணில்.

(பரி.) இ-ள். அறவினையும் = அறச்செயலும் — ஆன்ற பொருளும் = அது முடித்தற்கு ஏதுவாய பொருட்செயலும் — பிறவினையும் = அவ்விரண்டின்

*திருக்குறள் — 906.

வேருய இன்பச்செயல்களும்—பெண் ஏவல் செய்வார்கண் இல்=தம்மனை யாள் ஏவல் செய்வார்மாட்டு உளவாகா. எ-று.

புலன்களைந்தாகலின், பிறவினை யெனப் பன்மையாயிற்று. அவை நோக்கி அறச்செயல் பொருட்செயல்கள் முன்னே யொழிந்தார்க்குத் தலைமை அவள் கண்ணதாகலின், பின் அவைதாமும் இலவாயினவென்பது தோன்ற, அவற்றைப் பிரித்துக் கூறினார். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவளேவல்செய்தற் குற்றங் கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம்:—தம்மனையாள் இட்ட வேலைகளைச் செய்து உயிர் வாழ்கின்ற மக்களிடத்து அறத்திற்கு உரிய செயலாவது, அவ்வறத்தை முடித்தற்கு உரிய பொருளைச் செய்யும் செயலாவது, அவ்விரண்டிற்கும் வேருகிய இன்பத்தை உண்டாக்கும் செயல்களாவது உண்டாகமாட்டா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முன்னர் அறத்தினையும், பொருளையும் தேடுவதற்குப் பெண் ஏவல் செய்வார்க்குக் கூடாது என்பவர் இன்பத்தின் பொருட்டே பெண் ஏவல் செய்து கிடக்கின்ற இவ்வறிவிலானுக்கு அவ்வின்பமொன்ருவது கைகூடுமோ எனின்? அவ்வின்பமும் அவள் விரும்பிய காலத்தே இவன் அடையக் கூடுமே அன்றி இவன் விரும்பிய காலத்து விரும்பிய வண்ணம் அடைதற் கில்லாமல் போகுமாதலால், இவன் அடைகின்ற இன்பமும், அடையாத இன்பமே என்று கூறுவாராய், அவ்வின்பமும் இல்லை என்று பிரித்துக் காட்டினார். ஐம்புலன்களாலும் இன்பம் அனுபவிப்பது இயல்பு ஆதலால், இன்பச் செயல்கள் என்று பன்மையால் காட்டி எல்லா இன்பங்களையும் விரும்பிய வண்ணம் எய்தாத காலத்து இன்பம் அனுபவிக்க நின்ற ஒருவனுக்கு அவன் அனுபவித்த இன்பம் இன்பமாகாது என்று மறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் இன்பம் விரும்பிப் பெண் ஏவல் செய்வார்க்கு வரும் குற்றங்களை அறிந்தோம். ஆயின், இவ்வித பெண்வழிச் செல்லல் என்னும் பேதைமை எவ்விடத்து உண்டாகாதிருத்தல் கூடும் என்பதை விளக்கல் வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

910. எண்சேர்ந்த நெஞ்சத் திடனுடையார்க் கெஞ்
ஞான்றும் பெண்சேர்ந்தாம் பேதைமை யில்.

(பரி.) இ-ள். எண்சேர்ந்த நெஞ்சத்து இடன் உடையார்க்கு = கருமச் சூழ்ச்சிக்கட்சென்ற நெஞ்சத்தினையும் அதனின்றாய செல்வத்தினையும் உடைய ராய வேந்தர்க்கு.—பெண் சேர்ந்து ஆம் பேதைமை எஞ்ஞான்றும் இல் = மனையாளைச் சேர்தலான் விளையும் பேதைமை எக்காலத்தும் உண்டாகாது.

"இடனில்பருவத்தும்" *எனவும் "இடனின்றியிரந்தோர்க்கு" †எனவும் வந்தமையான், இடனென்பது அப்பொருட்டாதலறிக. இளமைக்காலத்து மென்பார், 'எஞ்ஞான்றும்' என்றார். அப்பேதைமையாவது:—மேற்சொல்லிய விழைதல், அஞ்சல், ஏவல்செய்தலென்னும் மூன்றற்குங் காரணமாயது. எதிர் மறைமுகத்தான் அம்மூன்றும் இதனாற் றொகுத்துக் கூறப்பட்டன. (மி)

விளக்கம்:—தாம் எடுத்த தொழிலுக்கு உரிய உபாயங்களைச் செய்வதற்குச் செல்லுகின்ற மனத்தினையும் அவ்விதம் செய்து அத் தொழிலால் வந்த செல்வத்தினையும் உடையவராகிய அரசர்க்கு மனைவியின் வழிச்சென்று அவளால் விளையும் அறிவிலாக் குணங்கள் எந்தக் காலத்தும் உண்டாகா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவனொருவன் நல்வழியில் பொருளைச் சம்பாதிக்க எண்ணி அதற்குரிய நற்கருமங்களைச் செய்தற்கு உரிய உபாயங்களையே பலகாலும் எண்ணிச் செய்கின்றானோ அவன் மனம் அவ்வுபாயங் களிலேயே எக்காலத்தும் செல்லுமென்றும, அவன் தேடிய பொருள் நல்ல அறத்திற்கே உபயோகப் படுமென்றும், அவ்விதம் தன் முயற்சியால் பொருளைச் சம்பாதிக்கின்ற அவன் ஐம்புலன்கள் ஆரத் தம் மனைவியினிடத்து இன்பம துய்க்க எண்ணுவானாயினும அவளைத் தன் வழி நிற்கச் செய்து தான் அவள் வழிச் செல்லா னாய் இருப்பன் என்றும், அவ்விதம் பெண்வழிச செல்லாத அவன் முதுமைப் பருவத்தில் அல்லாமல் பெண்ணை விட்டுப் பிரியக் கூடாத இளமைப் பருவத்தும் பெண்வழிச் சென்று இன்பந் துய்த்து பேதைமை அடைய மாட்டான் என்றும அறிந்தோமென் றனர். அது கேட்ட யாணக்கர், "பெண்வழிச் சென்று பேதைமை அடையாத ஒருவன் பெண்ணை விருமபுதலும, பெண்ணிற்கு அஞ்சு

* திருக்குறள்—218. † கலி, பாலை—1.

தலும், பெண் இட்ட ஏவலைச் செய்தலும் ஆகிய குற்றங்களுள் செல்லானென்றும், ஏனையோர் செல்வரென்றும், பெண்வழிச் சேறல் என்னும் இவ்வதிகாரத்தால் அறிந்தோம். இனிக் காமத்தால் உண்டாகும் ஏனைய குற்றங்களையும் எடுத்து விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

92. அதிகாரம்.

வரைவின்மகளிர்.

(பரி.) அஃதாவது தந்நலம் விலைகொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதரென்னும் வரைவிலாத மகளிரது இயல்பு; ஆதலால் தமக்குரிய மகளிரான் வருங் குற்றத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, தம்முடைய அழகு முதலிய நலங்களை விலைகொடுத்து வாங்குவார் யாவராக இருப்பினும் விற்று விடுவது அல்லாமல் அதை விட்டு இவர் தக்கவர், இவர் தகாதவர் என்னும் அளவினை உட்கொள்ளாத காமக்கிழத்தியர்களாகிய பொதுமகளிர் இயற்கையாம். தமக்குச் சொந்தமாகிய மனைவியரால் வரும் குற்றத்தையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி இனி இப்பொதுமகளிரது இலக்கணத்தைக் கூற இவ்வதிகாரத்தை இங்கு வைத்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பொருள் ஒன்றையே கருதித் தம் மனத்தை யாவரிடத்தும் செலுத்தும் மாதருக்கு அன்பென்பது உண்டாகுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

911. அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய்தொடி
ரின்சொ லிழுக்குத் தரும். [யா

(பரி.) இ-ள். அன்பின் விழையார் பொருள் விழையும் ஆய் தொடியார் =ஒருவனை அன்புபற்றி விழையாது பொருள்பற்றி விழையும் மகளிர்—இன்சொல் இழுக்குத் தரும்=அது கையுறுந்துணையும் தாம் அன்புபற்றி விழைந்தாராகச் சொல்லும் இனியசொல் அவனுக்குப் பின் இன்னாமையைப் பயக்கும். எ-று.

பொருளெனபுழி இன் விகாரத்தாற் றொக்கது. ஆய்ந்ததொடியினை யுடையா ரென்றதனானும், இனியசொல்லென்றதனானும், அவர் கருவி கூறப்

பட்டது. அச்சொல் அப்பொழுதைக்கு இனிதுபோன்று பின் வறுமை பயத்தலின், அது கொள்ளற்க வென்பதாம். (க)

விளக்கம் :—ஆபரணத்தால் அழகு பெறச் செய்து தம் நலத்தைப் பொருள் கருதி எவர்க்கும் விற்கின்ற பொதுமகளிர் ஒருவனை அன்புகாரணமாக விரும்புவது இல்லையாதலால், அவ்விதம் தமக்கு வேண்டிய பொருள்கள் தம் கையில் கிடைக்கும் வரையில் தாம் மிக அன்போடு புணர்ந்தவராய்ச் சொல்லுகின்ற இனிய சொற்களின் பொருட்டு அவர்களை விரும்பிச் செல்லுகின்ற ஒருவனுக்குப் பிறகு அவை துன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், அன்பென்பது சிறிதுமில்லாமல் பொருளொன்றையே கருதித் தம் மேனியை அணி முதலியவைகளால் அழகு பெறச் செய்து இனிய சொற்களைக் கூறி உயிர் வாழும் பொதுமகளிரது சொல் அவரோடு புணர்ந்த ஒருவனுக்கு அப்போது மிக இனிமையைத் தருவது போல் காணப்படினும், பொருளை இழந்து வறுமை வருங்காலத்துத் துன்பத்தை அடைவிக்குமாதலால், அப்பெண்களது நட்பினைக் கொள்ளுதல் கூடாது என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித தகுதியுடையார் தம் நட்பினை விடுதற்கு உபாயம் நம் நாயனார் என்ன கூறுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

912. பயன்றூக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பின் மகளிர்
நயன்றூக்கி நள்ளா விடல்.

(பரி.) இ-ள். பயன் தூக்கிப் பண்பு உரைக்கும் பண்பு இல் மகளிர் = ஒருவனுக்கு உள்ளபொருளை அளந்தறிந்து அஃதெய்துந்துணையும் தம்பன்புடைமை சொல்லும் பண்பில்லாத மகளிரது—நயன் தூக்கி நள்ளா விடல் = ஒழுகலாற்றினை ஆராய்ந்தறிந்து அவரைப் பொருந்தாது விடுக. எ-று.

பண்பு சொல்லின்க ணல்லது தங்கட்கிடவாமை தோன்றப் 'பண்பின் மகளிர்' என்றும், அவர்க்கு அது சாதிதருமமாதல் நூலானேயன்றி அவர் செயலானுமறிந்தென்பார் 'நயன்றூக்கி' என்றும், அவ்வறிவு அவரை விடுதற்கு உபாயமென்பது தோன்றப் பின் 'நள்ளாவிடல்' எனறுங் கூறினர். (உ)

விளக்கம்:—ஒருவனிடத்தே உள்ள பொருளின் அளவினை அறிந்து அதற்குத் தக்க அளவாக அப்பொருளை அடையும் வரை

யும் தம்முடைய அன்புடைமையெல்லாம் வாக்கால் கூறும் நற்குணமில்லாத பொதுமகளிருடைய ஒழுக்கத்தினை நூலாலும், அனுபவ ஞானத்தாலும் அறிந்து அவரைச் சேராது விடுதல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வாக்களவாகத் தமக்கு உள்ளதாகச் சொல்லும் அன்பு முதலியவைகளைக் கருவியாகக் கொண்டு மயக்கும் ஜாதி தர்மமுடைய அப்பொதுமகளிரை நன்ருக அறிந்து அவரிடத்துச்சேராது அவரை முற்றவும் விடுதலே உபாயமாகும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் வாக்களவாகக் கூறி, மனத்தால் வஞ்சித்து நிற்கின்ற அம்மகளிரிடத்து முயங்குகின்ற காலத்து அச்சேர்க்கையானது பொருள் கொடுத்துச் சேருகின்ற ஒருவனுக்கு எவ்விதமான இன்பத்தைத் தரும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

913. பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்ட
லேதில் பிணந்தழீஇ யற்று. [றையி

(பரி.) இ-ள். பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்=கொடுப்பாரை விரும்பாது பொருளையேவிரும்பும் பொதுமகளிரது பொய்ம்மையையுடைய முயக்கம்—இருட்டு அறையில் ஏதில் பிணம் தழீஇயற்று=பிணமெடுப்பார் இருட்டறைக்கண்ணே முன்னறியாத பிணத்தைத் தழுவினுற்போலும். எ-று.

பொருட்குமுயங்கும் மகளிர் கருத்துஞ்செயலும் ஆராயாது சாதியும் பருவமும் ஒவ்வாதானை முயங்குங்கால் அவர்குறிப்புக் கூலிக்குப் பிணமெடுப்பார் காணப்படாததோரிடத்தின்கண் இயைபில்லாததோர் பிணத்தை யெடுக்குங்கால் அவர்குறிப்போடொக்குமெனவே, அகத்தால் அருவராநின்றும் பொருணோக்கிப் புறத்தாற்றழுவுவார்; அதனை யொழிகவென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவர்சொல்லும் செயலும் பொய்யென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—பொருள் கொடுப்பவர்களை விரும்பாமல் கொடுக்கின்ற பொருளையே விரும்புகின்ற பரத்தையரது பொய்யாகிய புணர்ச்சியானது பிண மெடுப்பதே தொழிலாகக் கொண்ட பிணமெடுப்பார் ஓர் இருட்டறையில் முன் ஏக்காலத்து மறியாத பிணமொன்றினைத் தழுவிக் கொண்டால் எவ்விதமோ, அவ்விதமாகும்

என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பொருள் ஒன்றினையே தங்களுக்குப் பொருளாகக் கொண்டு ஒருவனுடைய குலம், வயது இவைகளை யெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஆராயாது இழிகுலமுடையவனேனும், வயதிற் சிறியனேனும், வயதில் முதியவனேனும், எத்தகுதியுமுடையனேனும் அவனிடத்தில் முயங்குகின்ற பொதுமகளிர் ஒருவனோடு புணரும்காலத்து அவர்புணர்ச்சியானது கூலிக்குப் பிணமெடுப்பவர் கண்ணால் காணக்கூடாத இருள் நிறைந்த ஓர் இடத்தில் தமக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத ஓர் பிணத்தினைத் தழுவி எடுக்க நேருமாயின் எடுக்கின்ற அக்கூலியாளர் அப்பிணத்தை எடுக்குங்கால் மனத்தில மிகுதியும் அருவருப்புடனே புறத்தில் கூலியின் பொருட்டே தூக்கித் தழுவுவதுபோலும். ஆதலால், இம் மகளிரும் பொருள் கருதிவந்தவன் எவனேனும் அவனைத் தழுவிக் கொண்டாலும் மனத்துள் அன்பு சிறிதுமில்லாதவராய் இருப்பர் என்றும் அவரது புணர்ச்சியானது உண்மைப் புணர்ச்சி ஆகாது என்றும் அறிநதோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருககுறள்களாலும் அப்பொது மகளிர் பேசும் சொற்களும், செய்யும் செய்கைகளும், பொய்மை என்று அறிநதோம். இனி இவ்வித தகுதியுடையாரை எவர் கூடுவர் ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

914. பொருட்பொருளார் புன்னலந் தோயா ரருட்பொரு
ளாயு மறிவி னவர்.

(பரி.) இ-ள். பொருட்பொருளார் புன்னலம்=இன்பமாகிய பொருளை இகழ்ந்து பொருளாகிய பொருளையே விரும்பும் மகளிரது புல்லியநலத்தை— அருட்பொருள் ஆயும் அறிவினவர் தோயார்=அருளோடு கூடியபொருளை ஆராய்ந்துசெய்யும் அறிவினையுடையார் தீண்டார். எ-று.

அறமுதலிய நான்கும் பொருளெனப்படுதலின், பொருட்பொருள் அருட்பொருளென விசேடித்தார். புன்மை=இழிந்தார்க்கே உரித்தாதல். தாம் விரும்புகின்ற அறத்திற்கு அவர்மெய்ந்நலம மறுதலையாகலின், தோயாரென்பதாம். (௪)

விளக்கம்:—இருவர் புணரும் காலத்து உண்டாகும் இன்பமாகிய பொருளை விரும்பாமல் பொருளாகிய பொருளையே மனத்

தால் விரும்பும் பொது மகளிருடைய அற்பமாகிய அழகு முதலிய நன்மைகளை அருளென்பதே பொருள் என்று உணர்ந்து அருட் பொருளையே ஆராய்ந்து தாம் செய்யும் செயல்களைச் செய்கின்ற பேரறிவினை உடையவர் அவர்களை விரும்பித் தீண்டமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் உலகத்து மக்கள் விரும்புவனவாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய நான்கு பொருள்களுள் பொருட் பொருளையே உயர்வாகக் கொண்டு வஞ்சித்துப் பொருள் தேடும் பொதுமகளிரது அழகு முதலியவைகளைக் கண்டு அருட்பொருளையே பொருளென்று கொண்டு அவ்வருள்வழி நடக்கும் பேரறிஞர் தம் அறத்திற்கு இடையூறு செய்யும் அவர் மெய்யின் நலம் கொண்டு அவரிடத்துச் சேராரென்றும், அற்ப அறிவினை உடையவரே அவர் சொல், செயல் முதலியவைகளில் மயங்கி அவரைப் புணர்வரென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், " பேரறிவாளர் எவ்விதம் அவரது அற்பமாகிய அழகு முதலியவைகளை இகழ்ந்து நீக்குகின்றனர்? அவ்வறிவுடையோர்க்கு உள்ள ஆற்றல் என்ன ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

915. பொதுநலத்தார் புன்னலந் தோயார் மதிநலத்தின்
மாண்ட வறிவி னவர்.

(பரி.) இ-ள். மதிநலத்தின் மாண்ட அறிவினவர் = இயற்கையாகிய மதி நன்மையான் மாட்சிமைப்பட்ட செயற்கையறிவினையுடையார் — பொது நலத்தார் புன்னலம் தோயார் = பொருள் கொடுப்பார்க்கெல்லாம் பொதுவாய ஆசையினையுடைய மகளிரது புல்லிய நலத்தைத் தீண்டார். எ-று.

மதிநன்மை = முற்பிறப்புக்களிற் செய்த நல்வினைகளான் மனந்தெளிவுடைத்தாதல். அதனானன்றிக் கல்வியறிவு மாட்சிமைப்படாமையின் 'மதிநலத்தின் மாண்டவறிவினவர்' என்றும், அவ்வறிவுடையார்க்கு அவராசையது பொதுமையும் மெய்ந்நலத்தது புன்மையும் விளங்கித் தோன்றலின் 'தோயார்' என்றுங் கூறினர். (ரு)

விளக்கம் :—இயற்கையாகவே தமக்கு உள்ள அறிவின் மிகுதியோடு மாட்சிமைப் பட்ட செயற்கை அறிவினையும் உடைய பெரியோர் பொருள் கொடுப்பவர் எவராயினும் அவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாகவே மிக ஆசை உடையவர் போல் நடிக்கும் பொது

மகளிரது அற்ப அழகு முதலியவைகளைக் கண்டு அவரைத் தீண்ட மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முன் பிறப்புகளில் செய்த நல்வினையின் பலனால்தெளிந்த மனத்தினையும், இயற்கை அறிவினையும், அதனோடு செயற்கையாகிய கல்வி அறிவினையும் பெற்றுள்ள அப்பேரறிவாளர் அவ்வறிவால் உண்மையும், பொய்ம்மையும் உணரவல்லவராதலால், அப்பொதுமகளிர் பொய்யாக உணர்த்தும் அவர் ஆசையின் தன்மையையும அவர்கள் தேகத்தின் மேனியையும் கண்டியாரும் மயங்குகின்ற அத்தேகத்தைத் தாம் தீண்டி முயங்க மாட்டாரென்றும், அவ்விதம் அல்லாதாரே அப்பொதுமகளிரது மயக்க வலையில் சிக்கி மயங்கிப் போவரென்றும் அறிந்தோமென்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர். "மயக்க அறிவினை உடையவர் தம் மகளிரை விட்டு அப்பொதுமகளிர் புன்னலத்தை விலை கொடுத்து ஏன் தீண்டுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாயினர்.

916. தந்நலம் பாரிப்பார் தோயார் தகைசெருக்கிப்
புன்னலம் பாரிப்பார் தோள்.

(பரி.) இ-ள். தகை செருக்கிப் புன்னலம பாரிப்பார் தோள் = ஆடல் பாடல் அழகென்பனவற்றாற் களித்துத் தம்புல்லிய நலத்தை விலைகொடுப்பார் யாவர்மாட்டும் பரப்பும் மகளிர்தோளினை — தம் நலம் பாரிப்பார் தோயார் = அறிவொழுக்கங்களானுய தமபுகழை உலகத்துப் பரப்புதற்குரிய உயர்ந்தோர் தீண்டார்; (எ - று.)

ஆடன் முதலிய மூன்றுமுடைமை அவர்க்கு மேம்பாடாகலின் 'தகை' என்றும், தோயின் அறிவொழுக்கங்கள் அழியுமாகலின் அவற்றாற் புகழ்பரப்புவார் 'தோயார்' என்றுங் கூறினார். தந்நலமென்புழி நலம் ஆகுபெயர். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவரை உயர்ந்தோர் தீண்டாரென்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—உலகத்தால் விரும்பப்படும் ஆடல் பாடல் அழகு என்று கூறும் கருவியைக்கொண்டு தமது அற்பமாகிய இன்பத்தினை விலைகொடுத்து வாங்குவோர் யாவர்க்கும் விற்கும் பரத்தையர் தோளினை அறிவு ஒழுக்கங்களால் தம் புகழைப் பரப்பவேண்டிய தகுதி யுடையவர் சேரமாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பொது மகளிர் ஆடவரை மயக்குவது ஆடல்,

பாடல், அழகு, என்பனவற்றுலென்றும், அவ்வாடல் பாடல் அழகு என்பனவற்றை விரும்பித் தமக்கு உரிய மகளிரையும் விட்டு அவர் மயக்கத்தில் சிக்கிப் பொருளையும் கொடுத்துப் புகழையும் இகழ்ந்து, ஊனையும் அறிவிலாதார் இழப்பாரென்றும், ஏனைய அறிவு ஒழுக்கங்களால் இம்மைப் பயனாகிய தம்முடைய புகழைப் பரப்ப எண்ணிய பெருத்த அறிவினையுடையோர் அப் பொதுமகளிரைத் தீண்டாரென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "உயர்ந்தோர் அப் பொதுமகளிரைத் தீண்டாரென்பதை மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம். ஆயின் அப் பொதுமகளிரை விரும்பும் புல்லறிவாளர் எவ்விதம் மயங்குகின்றனர்? அதற்குக் காரணமென்ன?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

917. நிறைநெஞ்ச மில்லவர் தோய்வர் பிறநெஞ்சிற்
பேணிப் புணர்பவர் தோள்.

(பரி. இ-ள். நெஞ்சின் பிற பேணிப் புணர்பவர் தோள்=நெஞ்சினாற் பிறவற்றை ஆசைப்பட்டு அவை காரணமாகக் கொடுப்பாரை மெய்யாற் புணரும் மகளிர் தோள்களை—நிறை நெஞ்சம் இல்லவர் தோய்வர்=நிறையாற்றிருந்திய நெஞ்சமில்லாதார் தோய்வர்; (எ - று.)

பொருளும் அதனாற் படைக்கப்படுவனவும் விரும்பும் நெஞ்சு அவற்றின் மேலதாகலின், புணர்வது உடம்புமாத்திர மென்பதறிந்து அதுவழி ஓடாது நிற்கும் நெஞ்சினையுடையார் தோயாமையின், அஃதிலார் 'தோய்வர்' என்றார்.

விளக்கம் :—மனத்தினிடத்தே பொருளையும் அப்பொருளினால் உண்டாகும் பணி முதலியவற்றையும் அடைய ஆசைகொண்டு அவைகாரணமாகத் தமக்குப் பொருள் கொடுக்கின்றவர்களை மனத்தால் விரும்பிப் புணராது உடம்பு ஒன்றினால் மாத்திரம் புணர்ந்து நிற்கும் பொதுமகளிராய பெண்களுடைய தோள்களை நிறை என்னும் நியதியால் திருந்திய மனத்தையடையாதவரே பொருந்துவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் பொது மகளிர் தம்மிடத்தே வரும் ஆடவரைப் பொருள் ஒன்றையே கருதி அவரை மிக விரும்புவார் போல் நடித்துத் தேக மொன்றினை மாத்திரம் அவர்க்கு இன்பத்தின் பொருட்டாகக் கொடுத்துப் புணரும்

காலத்தும் தம் மனத்தினை இனிப் பொருள் கொடுத்துப் புணர வரும் ஏனையோர் வருகையையும் காலத்தையும் நோக்கிச் செலுத்துவாராதலால் இவ்விதம் மனத்தில் அன்புகொள்ளாத மகளிரைப் புணர்ந்து இன்பத்தைப் பெறுபவர் தம் மனத்தை நல்வழியில் செலுத்தாத புன்மக்களே யாவர். ஏனெனின்? வறுமையை அடைந்து துன்பத்தை எய்தி, புகழினைப் போக்கி, மறுமை இன்பத்தையும இழக்கும் ஊழ்வலியினையும் உடையராதலால் அவரைப் பொருநதுகின்றாரென்றும் அவ்விதமில்லாத நல்லறிஞர் அவரைப் புணராரென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் மனத்தினிடத்தே திருத்தமடையாதவர் பொது மகளிரை விரும்புங் காலத்து அப்பொதுமகளிரிடத்து உண்டாகும் விருப்பம் அவர்க்கு எவ்விதமாக இருக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

918. ஆயு மறிவின ரல்லார்க் கணங்கென்ப
மாய மகளிர் முயக்கு.

(பரி.) இ-ள் மாய மகளிர் முயக்கு = உருவுசொற்செயல்களான் வஞ்சித்தலை வல்ல மகளிரது முயக்கத்தை — ஆயும் அறிவினர் அல்லார்க்கு அணங்கு என்ப = அவ்வஞ்சனை ஆராய்ந்தறியுமறிவுடையரல்லார்கககு அணங்குதாக் கென்று சொல்லுவார் நூலோர்; (எ - று.)

அணங்கு = காமநெறியான் உயிர்கொள்ளும் தெய்வமகள். தாக்கு = தீண்டல். இவ்வுருவகத்தான் அம்முயக்கம் முன் இனிதுபோன்று பின் உயிர் கோடல்பெற்றும். இது நூலோர் துணிவென்பதுதோன்ற அவர்மேல்வைத்துக் கூறினர். அப்பெயர் அவாய்நிலையான் வந்தது. •(அ)

விளக்கம்:—தம்முடைய உருவத்தாலும், சொற்களாலும், செயல்களாலும் வஞ்சிக்கும் வல்லமையுடைய பொது மகளிருடைய புணர்ச்சியானது அவ்வஞ்சகத்தினை ஆராய்ந்து அறியும் அறிவு இல்லாதார்க்கு அணங்கு என்னும் காம நெறியால் ஒருவன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும் தெய்வமகள் தீண்டுவது போல் இருக்குமென்று நூல் வல்லவர்கள் சொல்லுவரென்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது இதனால், மனத்தால் விரும்பாது தம்முடைய தேகத்தின் அழகினாலும், வஞ்சகமாகிய சொற்களாலும் உடலி

ரண்டு உயிர் ஒன்று என்பது போல் புணருகின்ற புணர்ச்சியால், வருகின்ற எவரையும் வஞ்சிக்கவல்ல பொதுமகளிரது வஞ்சகத்தை அறிந்து கொள்ளும் தன்மை இல்லாதவர்கள் காமநெறி கொண்ட உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்ற தெய்வமகள் என்பாள் தீண்டிலுல் தீண்டப்பட்ட அவ்வுயிர் அவளை உடலால் புணராமலே மனத்தால் புணர்ந்த போதிலும் எவ்விதம் நாளுக்குநாள் உடல் மெலிந்து உறுதி கெட்டுப் போய் விடுமோ? அதுபோல், மனத்தால் புணராத இப் பொதுமகளிரைத் தோய்ந்து, தோய்ந்த அவ்வுடலின் வன்மை கெட்டு நோய் முதலிய கொண்டு ஊழ்வலிக்குத் தக்க அளவாக இறந்துவிடுவர் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அறிவிலாதார் பொதுமகளிரது சேர்க்கையால் இன்பத்தை அடையாமலே உயிர் இழப்பரென்று அறிந்தோம். ஆயினும் அப்பொது மகளிரது இன்பத்தை விரும்பி அவரோடு கூடியுள்ளவரையில் அவரது வாழ்க்கையானது எவ்விதமிருக்கும் என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

919. வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்க ளாழு மளறு.

(பரி.) இ-ள். வரைவு இலா மாண் இழையார் மென்றோள் = உயர்ந்தோர் இழிந்தோரென்னாது விலைகொடுப்பார் யாவரையும்முயங்கும் மகளிரது மெல்லியதோள்கள்—புரை இலாப் பூரியர்கள் ஆழும் அளறு = அக்குற்றத்தையறியும் அறிவில்லாத கீழ்மக்கள் புக்கழுந்து நிரயம்; (எ - று.)

உயர்தற்கேதுவாகலின், 'புரை' எனப்பட்டது. சாதியானிழிந்தாரினீக்குதற்குப் 'புரையிலாப்பூரியர்கள்' என்றும், அவர் ஆழ்தற்கேது உருவ முதலிய மூன்றுமெனபதுதோன்ற 'மாணிழையார் மென்றோள்' என்றும், அவர்க்கு அளற்றினை யிடையின்றிப் பயக்குமென்பது தோன்ற உருவகமாக்கியுங் கூறினார். (கூ)

விளக்கம்:—இவர் உயர்ந்தவர், இவர் இழிந்தவர் என்று சிறிதும் மனத்துக் கொள்ளாது தமக்குக் கொடுக்க வேண்டிய விலையினைக் கொடுத்து நிற்பவர் எவரையும் புணரும் பொது மகளிரது மென்மையாகிய தோள்கள் அக்குற்றத்தை அறியாத அறிவில்லாத

கீழ்மக்கள் புகுந்து அழுந்துகின்ற நரகத் துன்பம் போல் இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், பொது மகளிரது இயற்கை எக்குலத்தவரேனும் தம்மினும் மூத்தாரேனும், தம்மி னும் இளையாரேனும், நோய் கொண்டவரேனும் அவரிடத்து உள்ள குற்றங்களை நோக்காது பொருள் ஒன்றையே கருதி புணர்வரென்றும், அவ்விதம் புணருகின்ற அம்மங்கையரது ஆடல், பாடல், அழகு என்பனவற்றால் அறிவிலாத மக்கள் மயங்கி அம்மயக்க அறிவால் அவரைப் புணர்ந்தார்களாயின் அப்புணர்ச்சியின் பயன் பெரியதோர் நரகத்துன்பமாகவே இருக்கும் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் பொருள் கொடுத்துப் புணர்ச்சியை விரும்பியும், அப்புணர்ச்சியானது எண்ணிய இன் பத்தைத் தாராது துன்பத்தையே தரும் என்று உணர்ந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் இவரது நட்பைக் கொண்டார்க்கு, இம்மையில் எதுவாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

920. இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறுந்
திருநீக்கப் பட்டார் தொடர்பு.

(பரி.) இ-ள். இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும்=கவர்த்த மனத் தினையுடைய மகளிரும் கள்ளும் சூதுமென இம்மூன்றும்--திரு நீக்கப்பட் டார் தொடர்பு=திருமகளாற் றுறக்கப்பட்டார்க்கு நட்பு. எ-று.

இருமனம்=ஒருவனோடு புணர்தலும் புணராமையும் ஒரு காலத்தேயு டைய மனம். கவறு—ஆகுபெயர். ஒத்தகுற்றத்தவாகலின், கள்ளும் சூதும் உடன்கூறப்பட்டன. வடநூலாரும் இக்கருத்தான் விதனமென உடன் கூறினர். வருகின்ற அதிகாரமுறைமையும் இதனானறிக. திணைவிரா யெண்ணிய வழிப்பன்மைபற்றி முடிபுகோடலின், ஈண்டு அஃறிணையாற் கொண்டது. திரு நீக்கப்பட்டமை இக்குறிகளான் அறியப்படுமென்பதாம். இவை நான்கு பாட் டானும் சேர்வார் இழிந்தோரென்பது கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம்:—வஞ்சக மனத்தினை உடைய பொதுமகளிரும் கள் ளும், சூதும் என்று சொல்லப்படுகின்ற இம்மூன்றும் திருமகளால் வேண்டாமென்று நீக்கப்பட்டவர்களுடைய நட்பு ஆகும் என்று

இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, பொருள் கருதி ஒருவனோடு புணர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அப்புணருகின்ற பொது மகளிருடைய மனமானது அக்காலத்தேயே வேறு ஒருவன் மீது பொருள் கருதிச் செல்லுகின்றது ஆதலால் அவர் மனத்தை இரு மனமென்றும், அவ்விதம் புணர்ந்தவர்க்கு இன்பம் தாராது 'வறுமையினையும் துன்பத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்ற அப்பொது மகளிர்க்குச் சமானமாக கள், சூது என்னும் இரண்டினையும் ஒன்று சேர்த்து அம்மூன்றினையும் திருமகளால் நீக்கப்பட்டாரது நட்பு என்று கூறினர். இம் மூன்று குற்றங்களையும் உடையவர் வறுமை அடைந்து இம்மைப் பயனாகிய புகழினையும் இழந்து, மறுமைப் பயனாகிய தேவபோகத்தையம் இழப்பர் என்னும் குறிப்பை அறிவிக்க வேண்டி வரைவின்மகளிரைப்பற்றி கூறி முடிக்கவேண்டிய இவ் வதிகாரத்துக் கடையில் உள்ள இத்திருக்குறளில் ஏனைய இரண்டு அதிகாரங்களாகிய கள்ளுண்ணாமை, சூது என்பன இரண்டிற்கும் தோற்றுவாய்ச் செய்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "காமத்தால் வரும் நட்பின் தகுதிகளில் ஒன்றாகிய வரைவின் மகளிரைப்பற்றி அறிந்தோம். இனித் தோற்றுவாய் செய்த இரண்டினுள் கள்ளுண்ணாமையைப் பற்றியும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

93. அதிகாரம்.

கள்ளுண்ணாமை.

(பரி.) இனி ஒழுக்கமும் உணர்வு மழித்தற்கண் அவ்வரைவின்மகளிரோ டொப்பதாய கள்ளினை யுண்ணாமையது சிறப்பு எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறுகின்றார்.

விளக்கம் :—அதாவது ஒருவனது ஒழுக்கத்தையும், அறிவினையும் அழிக்குமிடத்தே அப் பொதுமகளிரோடு ஒப்பாக இருக்கும் கள்ளினைக் குடியாமையினது சிறப்பினை எதிர்மறை முகத்தால் சொல்ல ஆரம்பித்தனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கள்

ணுண்பாரது தகுதியை ஒன்றன்பின் ஒன்ருகக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

921. உட்கப் படாஅ ரொளியிழப்ப ரெஞ்ஞான்றுங்
கட்காதல் கொண்டொழுகு வார்.

(பரி.) இ-ள். கட்காதல் கொண்டு ஒழுகுவார்=களளின்மேற்காதல் செய்தொழுகுமரசர்—எஞ்ஞான்றும் உட்கப்படார்=எஞ்ஞான்றும் பகைவரா னஞ்சப்படார்;—ஒளி இழப்பர்=அதுவேயன்றி முன்னெய்தி நின்ற ஒளியி னையுமிழப்பர். எ-று.

அறிவின்மையால் பொருள் படை முதலியவற்ருற் பெரியாராயகாலத்தும் பகைவர் அஞ்சார், தம்முன்னோரா னெய்திநின்ற ஒளியினையும் இகழற் பாட்டான் இழப்பரென்பதாம் இவையிரண்டானும் அரசு இனிதுசெல்லா தென்பது இதனுற் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—கள்ளினை உண்ண ஆசை கொண்டு உண்டு அக் கள்ளின் வழி ஒழுகும் அரசரானவர் எக்காலத்தும் பகைவரால் அஞ்சக்கூடிய மதிப்பினை அடையமாட்டாரென்றும், அதுவல்லா மலும் இவருடைய பெரியோரால் இவரது குடியானது முன்னர் அடைந்திருந்த மதிப்பினையும் இழந்து விடுவரென்றும் இத்திருக் குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? பொருள், படை முதலிய துணைக் காரணங்களெல்லாம் கொண்டு மிகுதியும் பலமுடைய அரசராயிருந்தும் கள்ளினை உண்ணும் காலத்து அறிவினை இழக்கின்ருர் ஆதலால், அக்காலத்து அவரைச் சுலபமாக வென்று விடுதல் கூடும் என்று பகைவர் எண்ணுவாராதலால் பகைவர் அஞ்சாரென்றும், கள் முதலியவை உண்ணுது முற் றைய அரசர்களால் புகழப்பட்டிருந்த தம் முன்னோர் தேடிய மதிப்பினையும் பலர் இகழ்ச்சியால் இழந்து விடுவரென்றும், இவ் விதம் பகைவர் அஞ்சாமையாலும், முன்னர் தேடிய மதிப்பை இழந்தலாலும் இவ்வரசானது நன்ருக நடவாதென்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "ஒருவன் தன் பொருள் கொடுத்துக் கள்ளினை உண்ட காலத்து உண்டஅவனை எவ்வித தகுதியுடையார் இகழ்ந்து பேசுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறு வாராயினர்.

922. உண்ணற்க கள்ளை யுணிலுண்க சான்றோரா
னெண்ணப் படவேண்டா தார்.

(பரி.) இ-ள். கள்ளை உண்ணற்க = அறிவுடையராயினார் அஃதிலராதற்கு ஏதுவாய கள்ளினை உண்ணுதொழிக,—உணில் சான்றோரான் எண்ணப்பட வேண்டாதார் உண்க = அன்றியே உண்ணல் வேண்டுவார் உளராயின், நல்லோரால் எண்ணப்படுதலை வேண்டாதார் உண்க. எ-று.

பெறுதற்கரிய அறிவைப் பெற்றுவைத்தும் கள்ளா னழித்துக்கொள்வாரை இயல்பாகவே அஃதில்லாத விலங்குகளுடனும் எண்ணுராகலின், 'சான்றோரா னெண்ணப்பட வேண்டாதா ருண்க' என்றார். (உ)

விளக்கம் :—அறிவுடையவராய் உள்ளோர் அவ்வறிவினை இழத்தற்குக் காரணமாகிய கள்ளினை உண்ணுது ஒழிதல் வேண்டு மென்றும், அவ்வாறு அல்லாது அக்கள்ளினை உண்ண எண்ணங் கொண்டிருப்பவர் எவரேனுமிருப்பாராயின் நல்லறிவினை உடைய வரால் மதித்தலை வேண்டாதவரே உண்ணுதல் வேண்டுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, முன்னே நல்வினைப் பயனுல் அறிவு அடைந்திருந்தும் கள்ளினுலே மயங்கி அவ்வறி வினை இழந்துவிடுகின்றவர்களை அவ்விதம் கள்ளுண்டு மயங்காத செயற்கை அறிவற்ற மிருகங்களோடு ஒப்புமையாக உலகத்துஉள் ளார் எண்ணுதலில்லை என்றும், அதனுல் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைக் கொண்ட சான்றோர் ஒருபொருளாக மதிக்கப்படவேண்டாதாரே நல்லறிவினைப்போக்கி பலதுன்பங்களையும் உண்டுபண்ணும் கள்ளினை உண்ணுதல் வேண்டும் என்றும் கூறியதாயிற்று என்றனர். ஆதலால் தம் பொருள் கொடுத்துக் கள்ளினை உண்பாரேனும, யாதொரு சம் பந்தமுமில்லாத அயலவர் தம் அறியாமையை நோக்கி இகழ்ந்து, பேசுவர் என்பது பெற்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "கள்ளுண்பார் சான்றோரால் ஒரு பொருளாக மதிக்கப்படார் என்று கூறினீர். ஆயின், அவரது சுற்றத்தவரால் மதிக்கப்படு வரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

923. ஈன்றாள் முகத்தேயு மின்னுதா லென்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி.

(பரி.) இ-ள். ஈன்றாள் முகத்தேயும் களி இன்னுது = யாதுசெய்யினும் உவக்குந்தாய் முன்பாயினும் கள்ளுண்டு களித்தல் இன்னுதாம்;—மற்றுச்

சான்றோர் முகத்து என் = ஆனபின், குற்றம் யாதும்பொறாத சான்றோர் முன்பு களித்தல் அவர்க்கியாதாம். எ-று.

மனமொழிமெய்கள் தம்வயத்தவன்மையான் நாணழியும்; அழியவே, ஈன்றாட்கும் இன்னாதாயிற்று; ஆனபின், கள் இருமையுங் கெடுத்தலறிந்து சேய்மைக்கண்ணே கடியுஞ் சான்றோர்க்கு இன்னாதாதல் சொல்லவேண்டுமோ வென்பதாம். (௩)

விளக்கம்:—எவ்வித காரியத்தைச் செய்யினும் அதற்காக வெறுக்காது மகிழ்ந்த தாய் முன்னே ஆயினும் கள்ளினை உண்டு அறிவு மயங்குதல் துன்பமுடையதாகும் என்று கூறின், ஓர் குற்றத்தினையும் தாம் செய்யாது பிறர் செய்த காலத்தும் பொறுத்துக் கொள்வதற்கும் மனம் கொள்ளாத நல்லோர் முன்பு கள்ளுண்டு களித்தல் அவர்க்கு எதுவாக இருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. இதனால் கள்ளுண்பான் ஒருவனுக்கு மனம், வாக்கு, காயமாகிய மூன்றும் தன் வசமில்லாமல் போய்விடுமாதலால் அவ்வாறு போய்விட்ட காலத்து ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய நாணமென்னும் தூண் அழியும். அத்தூண் அழியவே தன்னைக் காத்துக்கொள்ள இருந்த உள்ளாடை முதலியவை குலையும். இவ்விதம் ஓர் சிறிய ஆடையே இல்லாது தாய் முன்னர் நிற்பானாயின் தான் பெற்றுவளர்த்த மகனாயினும் தருணப்பருவத்து ஆடையற்று நிற்கும் அத்தகுதியைப் பார்ப்பதற்கு மனம் கொள்ளாள் ஆதலால், தாயும் வெறுப்பளென்றும், அத்தாய்மார் உள்ளும் ஏனைய கைத்தாய் செவிலித்தாய் என்று உலகம் மயங்காவிதம் பெற்றெடுத்த தாய் என்று அறிவித்தற்கு ஈன்றாளென்றும் விதந்து கூறியதுடன் அவ்விதம் நற்றாயாகிய ஈன்றாளாலும் வெறுக்கப்படுகின்ற கள்ளினை இது இம்மை, மறுமை ஆகிய இரண்டையும் கெடுக்கக் கூடியது என்று அறிந்து வெகு தூரத்தில் காணு முன்னரே வெறுத்து ஓடுகின்ற நற்குணங்களமைந்த சான்றோர்க்கு அக் கள்ளுண்டல் துன்பமாதல் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ என்று கூறுவதால் கள்ளுண்பான் ஒருவனைச் சான்றோர் மாத்திரமல்லாமல் சுற்றத்தவர் யாவரும் இகழ்ந்தே கூறுவர் என்பது அறிந்தோம் என்றனர்.' அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கள்ளை ஒருவன் உண்பானாயின் முதலில் அவன் இழக்கின்ற சால்பு எது?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

924. நாணென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக்குங் கள்ளென்
பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு. [னும்

(பரி.) இ-ள். கள் என்னும் பேணுப் பெருங்குற்றத்தார்க்கு=கள்ளென்று சொல்லப்படுகின்ற யாவருமிகழும் மிக்க குற்றத்தினையுடையாரை= நாண் என்னும் நல்லாள் புறங்கொடுக்கும்=நாணென்று சொல்லப்படுகின்ற உயர்ந்தவள் நோக்குதற்கஞ்சி அவர்க் கெதிர்முக மாகாள். எ-று.

காணுதற்குமஞ்சி உலகத்தார் சேய்மைக்கண்ணே நீங்குவாராகலிற் 'பேணு' என்றும், பின் ஒருவாற்ருனுங் கழுவப்படாமையிற் 'பெருங்குற்றம்' என்றும், இழிந்தோர்பானில்லாமையின் 'நல்லாள்' என்றும் கூறினுர். பெண்பாலாக்கியது வடமொழிமுறைமைபற்றி. இவை மூன்றுபாட்டானும் ஒளியிழத்தற்காரணங் கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம் :—எவராலும் இகழப்படும் கள்ளுண்டலென்று சொல்லப்படுகின்ற பெரியதோர் குற்றத்தினை உடையவரிடத்து நாண் என்று கூறப்படும் உயர்ந்தவள் அக்கள்ளுண்டாரைப் பார்ப்பதற்கஞ்சி அவர்க்கு எதிர்முகமாக வரமாட்டாள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது., இதனுல், கள்ளுண்ட ஒருவனை உலகத்தவர் பார்த்தவுடனே தூரத்திலேயே அவன் எதிர் தோன்ருது மறைந்து கொள்வது இயல்பு ஆதலால் அவ்வாறு ஒருவராலும் விரும்பப்படாததாயும் ஒருமுறை உண்டார்க்குப் பின்னெருகாலும் போக்கிக் கொள்ளக் கூடாத பெருங் குற்றமுடையதாயும் தன்னை உண்டானுக்கு அறிவு மயக்கத்தால் நாணமென்பதே எக்காலத்தும் இல்லாமல் செய்வதாயும் உள்ள கள்ளுண்டல் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய நற்குணங்களாகிய அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணேட்டம், வாய்மை என்று சொல்லுகின்ற ஐந்து நல்ல குணங்களுள் முதலாவதாகிய நாணத்தைப் போக்கிப் பழிபாவங்களைச் செய்யத் தூண்டும் என்றனர். ஆதலால் நற்குணங்களில் முதலாவதாகிய நாணத்தை இழந்துவிடுகின்ருன் என்பவர், "நாணென்னும் நல்லாள் அவனெதிர் வாராள்" என்று நாண் என்பதை ஒரு பெண்ணுக்கிக் கூறினுர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்விதம் தம்பொருளையும் கொடுத்து இவ்வித தீய காரியத்தினை உலகோர் ஏன் செய்கின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

925. கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து
மெய்யறி யாமை கொளல்.

(பரி.) இ-ள். பொருள் கொடுத்து மெய் அறியாமை கொளல்=ஒருவன் விலைப்பொருளைக்கொடுத்துக் கள்ளாற்றனக்கு மெய்ம்மறப்பினைக் கொள்ளுதல்—கை அறியாமை உடைத்து=அவன்பழவினைப்பயனை செய்வதறியாமையைத் தனக்குக் காரணமாகவுடைத்து. எ-று.

தன்னையறியாமை சொல்லவே, ஒழிந்தன யாவுமறியாமை சொல்லல் வேண்டாவாயிற்று. கை அப்பொருட்டாதல் "பழனுடைப்பெருமரம் வீழ்ந் தெனக் கையற்று" என்பதனானு மறிக. அறிவார் விலைகொடுத்து ஒன்றனைக் கொள்ளுங்காற் றீயதுகொள்ளாமையின் மெய்யறியாமைகொளல் முன்னை யறியாமையான் வந்ததென்பதாம். (ரு)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன் பொருளை விலையாகக் கொடுத்து வாங்கி உண்ட கள்ளினால் தனக்குத் தேகத்தினிடத்து யாதொரு நினைவுமில்லாமல் செய்து கொள்ளுதல் அவனது முன்னைய வினைப் பயனால் செய்யவேண்டுவதனை அறியாமையாகிய காரணத்தைத் தனக்குக் காரணமாக உடையவனாகின்றான் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அறிவுடைய ஒருவன் ஏதேனுமொன்றனை விலைகொடுத்து அப்பொருளது பயனைக்கொள்ள விரும்பிய காலத்து, தீமையாகிய பயனைத்தரும் பொருளைக் கொள்ளானாதலால் இவ்விதம அறிவின்மையால் தன்னைத் தான் அறியாது செய்து கொள்வதாகிய மெய்ம்மறப்பினை விலை கொடுத்து வாங்குதல் முற்பிறவிகளிலே செய்த தீவினையின் பயனால் வந்ததென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆதலால் இவ்வித தீமையாகிய கள்ளுண்டலைச் செய்வது முன்செய்த தீவினையின் பயனேயாகும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கள்ளுண்டு மெய்ம்மயங்குகின்ற அற்பரை உலகோர் என்னென்று கூறுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

926. துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.

(பரி.) இ-ள். துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறு அல்லர்=உறங்கினார், செத்தாரின் வேறாதலுடையரேனும், அக்காலத்தறிவின்மையான் வேறெனப் படார்;—கள் உண்பவர் எஞ்ஞான்றும் நஞ்சுஉண்பார்=அவ்வாறே கள்ளுண்

பார், நஞ்சுண்பாரின் வேறுதலுடையரேனும், எக்காலத்துமறிவின்மையான் வேறெனப்படார், அவர் தாமேயாவர். எ-று.

உறங்கினார்க்கும் கள்ளுண்பார்க்கும் வேற்றுமை உயிர்ப்புநிற்றல். வேறுதலும் வேறன்மையுமுடைமை காட்டற்கு உவமை புணர்க்கப்பட்டது. இதனை நிரனிறையாக்கி, திரிக்கப்படுதலால் உறங்கினாரும் நஞ்சுண்பாருமொப்பர், கைவிடப்படுதலாற் செத்தாருங் கள்ளுண்பாருமொப்பரென்றுரைப்பாருமுளர்; அதிகாரப்பொருள் பின்னதாயிருக்க யாதுமியைபில்லாத நஞ்சுண்பார்க்கு உவமைபுணர்த்து ஈண்டுக்கூறல் பயனின்றாகலானும், சொற்கிடக்கை நிரனிறைக்கேலாமையானும், அஃதுரையன்மை யறிக. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவாதறிவிழத்தற் குற்றங் கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம்:—உலகத்து உறங்குகின்றவர்கள் இறந்து போகின்றவர்களிலும் வேறாகிய தன்மை உடையவராயினும் அவ்வுறங்குகின்ற காலத்தில் அறிவு இல்லாமையால் வேறு என்று சொல்வதற்கு இல்லாதவராக உள்ளாரென்றும், அது போலவே கள்ளுண்பாரும் விஷத்தை உண்பவரினும் வேறாகிய தன்மை உடையவரேனும் உண்ட எக்காலத்தும் அறிவில்லாது மயங்குகின்றார் ஆதலால் நஞ்சு உண்பவரினும் வேறு என்று சொல்லப்படாமல் அந்நஞ்சு உண்பவரே ஆவரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் தூங்குபவர்க்கும், கள் உண்பவர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு மூச்சு இருத்தலென்றும், ஆயின் அறிவில்லாமையினால் இறந்தவரு நஞ்சு உண்பவரும் ஆகிய இருவரையும் ஒப்பாரென்றும் எடுத்துக் காட்டியதாயிற்று. ஆதலால் இறந்தவரும் நஞ்சு உண்பவரும் தம் செயலற்றுப் போகின்றாரோ அதுபோல் கள்ளுண்பாரும் மெய்ம்மறந்து செயலற்று, அறிவிழந்து போவர் என்றும், கள் குடித்தவரைக் காணுங்கால் உலகத்தவர் அவரை உயிரோடு கூடி உள்ளவராக மதியாரென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அறிவு மயங்கிக் கள்ளுண்பாரை உலகோர் பழிப்பர் அன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

927. உள்ளொற்றி யுள்ளூர் நகப்படுவ ரெஞ்ஞான்றுங்
கள்ளொற்றிக் கண்சாய் பவர்.

(பரி.) கள் ஒற்றிக் கண் சாய்பவர்=கள்ளை மறைந்துண்டு அக்களிப பாற் றம்மறிவு தளர்வார்—உள்ளூர் உள் ஒற்றி எஞ்ஞான்றும் நகப்படுவர்=

உள்ளூர் வாழ்பவரான் உண்ணிகழ்கின்றதுய்த்துணர்ந்து எஞ்ஞான்றும் நகுதல் செய்யப்படுவர். எ-று.

உள்ளூர்—ஆகுபெயர். உண்டென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. உய்த்துணர்தல்=தளர்ச்சியாற் களிப்பினையுணர்ந்து அதனாற் கள்ளுண்ட துணர்தல். (௭)

விளக்கம்:—யாரும் பாராவிதம் ஒருவன் கள்ளினை மறைந்து உண்டு அம்மயக்கத்தால் தளர்வடைவானேல் அதைக் கண்ட அவன் வசிக்கும் ஊரில் வாழ்பவர் அவன் அறிவின் தளர்ச்சியால் அவனிடத்தே உண்டாகின்ற வாக்கு, செயல்களை எல்லாம் நன்றாக அறிந்து அவன் கள்ளினை உண்டு இவ்விதம் மயங்கி நிற்கின்றான் என்று அவனைக் காணுந்தோறும் அவனைப்பழித்துச் சிரிப்பர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கள் உண்பவன் ஒருவன் எவ்வளவுதான் பிறர் அறியாவண்ணம் கள்ளினை மறைந்து உண்டானாயினும் அவன் உண்ட கள்ளின்மயக்கமானது அவனைமயங்கச் செய்வதும், அம்மயக்கத்தால் மனம், வாக்கு, காயமாகிய மூன்றும் தன்வழிநில்லாது தளர்ச்சியை அடைவதும், அத்தளர்ச்சியைக்கண்டு இவன் கள்ளுண்டு மயங்குகின்றான் என்று உலகோர் எக்காலத்தும் சிரிப்பதும் உண்டாகுமென்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கள்ளுண்பான் பலராலும் நகைக்கப்படுவான் என்பது அறிந்தோம். ஆயின், கள்ளுண்பவன் ஒருவன் தான் கள்ளினை உண்பதற்கு முன் மிக ஒழுக்கமுடையவனாக நடிப்பதைச் சிலரிடத்துக் காண்கிறோம். அவ்வித நடிப்பானது கள்ளை உண்டபொழுது பிறர் அறியும் வண்ணம் வெளிப்படுமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

928. களித்தறியே னென்பது கைவிடுக நெஞ்சத்
தொளித்ததூஉ மாங்கே மிகும்.

(பரி.) இ-ள். களித்து அறியேன் என்பது கைவிடுக=மறைந்துண்டு வைத்து யான் கள்ளுண்டறியேனென்று உண்ணாதபொழுது தம்மொழுக்கங் கூறுதலையொழிக;—நெஞ்சத்து ஒளித்ததும் ஆங்கே மிகும்=அவ்வுண்ட பொழுதே பிறரறியின் இழுக்காமென்று முன்னெஞ்சத்தொளித்த குற்றமும் முன்னையளவின்மிக்கு வெளிப்படுதலான். எ-று.

களித்தறியேனெனக் காரியத்தாற் கூறினர். இவையிரண்டுபாட்டானும் அது மறைக்கப்படாதென்பது கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—ஒருவன் கள்ளினை உண்ண அவாவிய காலத்து அக்கள்ளினை மறைவாக உண்டு பின் அக்கள்ளினை உண்ணாத பொழுது 'நான் எக்காலத்தும கள்ளினை உண்டு அறியேன்' என்று தன்னுடைய பொய்யாகிய ஒழுக்கத்தைக் கூறுதலை ஒழித்துவிடல் வேண்டும் என்றும், ஏனெனின்? இவன் உண்ணாத பொழுது நடித்தானாயினும் கள்ளினை உண்ட காலத்தே 'நாம் உண்ணுகின்ற இச்செயலை மற்றவர்கள் அறிவாராயின் நமக்கு அது குற்றமாகும்' என்று முன் தன் நெஞ்சில் ஒளித்த குற்றமும் முன்னினுமஅளவின் மிகுந்து யாவும் வெளிப்படும என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் கள்ளுண்பான் ஒருவன் உண்ணாத காலத்துத் தான் கள்ளுண்பது இல்லையென்று மறைத்துக் கூறினனாயினும் உண்டபொழுது மறைத்துச்சொல்லிய குற்றங்களும் மிக அதிகமாக வெளிப்படுமென்றும், கள்ளுண்டலை ஒருவனாலும் மறைக்க முடியாதென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கள்ளுண்டு மயங்குவானுக்கு நல்லோர் புத்தி புகட்டுதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

929. களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல் கீழ்நீர்க்
குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யற்று.

(பரி.) இ-ள். களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல்=கள்ளுண்டு களித்தானொருவனை இஃதாகாதென்று பிறனொருவன் காரணங்காட்டித் தெளிவித்தல்—நீர்க் கீழ்க் குளித்தானைத் தீத்துரீஇயற்று=நீருண்மூழ்கினொருவனைப் பிறனொருவன் விளக்கினால் நாடுதலை யொக்கும். எ-று.

களித்தானை யென்னு மிரண்டாவது "அறிவுடை யந்தண னவளைக் காட்டென்றனை"* என்புழிப்போல நின்றது. நீருள் விளக்குச் செல்லாதாற் போல அவன் மனத்துக் காரணஞ் செல்லாதென்பதாம். இதனன் அவனைத் தெளிவித்தல் முடியாதென்பது கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம்:—கள்ளினை உண்டு அறிவு மயங்கிய ஒருவனுக்கு இக்கள்ளுண்ணுதல் ஆகாதென்று நல்லொழுக்கமுடைய ஒருவன்

* கலி, மருதம், 7.

தான் கற்ற நூல்களைக் காட்டித் தெளிவிக்கப் புகுவானாயின், ஜலத்தில் முழுகிக்கிடக்கின்ற ஒருவனை மற்றொருவன் விளக்கைக் கையில் கொண்டு ஜலத்துக்குமேல் தேடிப் பார்த்தலையே ஒத்திருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், கள்ளுண்பான் ஒருவனுக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்ற நீதியும், அறமும் அவன் மனத்துள் செல்லாதாதலால் அவனைத் தெளிவித்தல் கூடாது என்று கூறவந்தவர் ஜலத்துக்குள் முழுகிக்கிடக்கின்ற ஒருவனை மற்றொருவன் தேடவேண்டுமானால் அந்நீருள் முழுகி அவனைத்தேடினாலன்றி அவனைக் கண்டுபிடித்தல் கூடாதென்றும், அவ்விதமல்லாது ஒருவன் விளக்கைக் கையில்கொண்டு முழுகியவனைத் தேடினால் விளக்கின் ஒளியானது ஜலத்திற்குள்சென்று முழுகியவனைக்காட்டாதது போல நல்லொழுக்கமுடையவனது விளக்குப்போன்ற அறிவும் கள்ளுண்டானுக்கு யாதொரு பயனும் தாராமல் ஒழிந்துபோகும் என்றும், இவ்வித கள்ளுண்பானைத் தெளிவித்தல் எவராலும் முடியாது என்றும் அறிந்தோம் என்று கூறினார். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித கள்ளினை உண்பார் அதனை ஒழித்தற்கு ஏதேனும் உபாயமுள்ளதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

930. கள்ளுண்ணாப் போழ்திற் களித்தானைக் காணுங்கா
லுள்ளான்கொ லுண்டதன் சோர்வு.

(பரி.) இ-ள். கள் உண்ணாப் போழ்தில் களித்தானை = கள்ளுண்பானொருவன் தான் அஃதுண்ணாது தெளிந்திருந்த பொழுதின்கண் உண்டு களித்த பிறனைக் காணுமன்றே, — காணுங்கால் உண்டதன் சோர்வு உள்ளான்கொல் = காணுங்கால் தானுண்டபொழுது உளதாஞ்சோர்வினை அவன் சோர்வினால் அதுவு மிற்றென்று கருதான்போலும்! எ-று.

சோர்வு = மனமொழிமெய்கள் தன்வயத்தவல்லவாதல். கருதலளவையான் அதனிழுக்கினை யுய்த்துணரின் ஒழியுமென இதனால் அஃதொழிதற் காரணங் கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம்:—கள்ளினை உண்ணுகின்ற ஒருவன் அக்கள்ளினைத்தான் உண்ணாமல் அறிவு தெளிந்திருந்த காலத்தில் தன் போன்று கள்ளினை உண்டு மயங்கிய மற்றொரு குடியனைக் காண்பான் அல்லவோ?

அவ்விதம் காணுங்காலத்து அவனது சோர்வினை எல்லாம் பார்த்துத் தான் கள்ளினைக் குடித்தபோது உண்டாகும் சோர்வும் இவ்விதமே இருக்குமென்று எண்ணமாட்டான் போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் கள் உண்ணாதகாலத்துக் கள்ளுண்ட ஒருவனைப் பார்க்கின்றவன் தன்னுடைய மனம், வாக்கு, காயம் தன்வசப்படாது பிறரால் சிரிக்கவும், பழிக்கவும் படுவதையும் தன்தேகத்திற்குத் துன்பத்தைத் தேடிக்கொள்ளுதலையும் நன்றாக ஆராய்ந்து மனத்துள் எண்ணுவானாயின், அவ்வித எண்ணத்தால் ஓர்கால் அறிதல் கூடுமென்றும், அவ்வறிவால் அக்கள்ளுண்டலை ஒழித்தல் கூடுமென்றும் காரணம் கூறுவதாக அறிகின்றோம். ஆயின், கள்ளுண்பான் இவ்விதம் கருதல் அளவையால் கள்ளுண்ணும் குற்றத்தை அறிந்து ஒழிப்பது அருமையினும் அருமையே என்று உணர்கின்றோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "காமத்தால வரும் நட்புக்களில் ஒன்றாகிய கள்ளுண்பது இதுவென்று அறிந்தோம். இனி, கவறு என்று முன்னர்த் தோற்றுவாய்ச் செய்த சூது என்பதன் தன்மையையும் உணர அவாவுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

94. அதிகாரம்.

சூது.

(பரி.) இனி அக்கள்ளுண்டல்போல அறம் பொருள் இன்பங்கட்கு இடையீடாகிய சூதாடலும் பிணியுழத்தலுங் கூறுவான்றொடங்கி, முதற்கட் சூதினதியல்பு கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய கள்ளுண்டலால் வரும் இடையூறுகள் போல அறம், பொருள், இன்பங்களுக்குச் சூதாடுதலும், பிணியால் துன்புறுதலும் இடையூறாக உள்ளனவாதலால் அவ்விரண்டினுள் முதலில் சூதினால் வரும் துன்பங்களைக் கூறுவான் தொடங்கினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சூதினால் வெல்லுபவர் பெரும்பொருள் தேடிப் பிழைக்கின்றனர் என்று கேட்டுள்ளோம். அது உண்மையோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

931. வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை வென்றதூஉந்
தூண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று. [உந்

(பரி.) இ-ள். வென்றிடினும் சூதினை வேண்டற்க = தான் வெல்லு மாற்றலுடையனாயினும் சூதாடலை விரும்பாதொழிக;—வென்றதூஉம் தூண்டிற் பொன் மீன் விழுங்கியற்று = வென்று பொருளெய்துவார் உளராயினும் அவ்வென்றபொருடானும் இரையான் மறைந்த தூண்டி லிரும்பினை இரையெனக்கருதி மீன் விழுங்கினாற்போலும். எ-று.

வேறல் ஒரு தலையன்மையின் 'வென்றிடினும்' என்றும், கருமங்கள்பல வுங் கெடுதலின் 'வேண்டற்க' என்றுங் கூறினார். எய்தியபொருள் சூதாடுவார் நீங்காமைக்கு இட்டதோர் தளையென்பதூஉம், அதனாற் பின்றுயருழத்தலும், உவமையாற் பெற்றாம். (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் வெல்லக்கூடிய வல்லமை உடையவனாயிருந்தாலும், சூதாட்டம் ஆடுதலை விரும்பாது ஒழிதல் வேண்டும் என்றும், ஏனெனின்? சூதாட்டத்தில் வென்று பொருளை அடைந்து வாழ்பவர் உண்டு என்று கூறினும் அவ்விதம் வெற்றிகொண்ட பொருள்தானும் இரையோடு கூடியுள்ள தூண்டிலென்னும் மீன் பிடிக்கும் கருவியில் உள்ள இரும்பினை இது முழுவதும் இரை என்று கருதி அதை உண்ணவந்த மீனானது அக்கருவியினை விழுங்கியது போலும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சூதாட்டத்தில் வென்று பொருளடைந்தவர் பலர் இல்லையென்றும், ஒருவேளை ஒருவன் வென்று பொருளினைக் கைக்கொண்டாலும் அவனுக்கு அப்பொருள் அச்சூதாட்டத்தை விட்டு நீங்காதிருக்கக்கூடிய காலில் தங்கிய ஓர் விலங்கு போலாகிப் பின்னர் வென்ற பொருளையு மிழந்து உலகத்து வாழ்வதற்கு மில்லாமல் வறுமையால் இறப்பன் என்னும் உண்மையைப் பெறுவதற்கு மீன்பிடிப் போர் கருவியாகிய தூண்டிலைச் சூதாகவும், அக்கருவியின் இரும்பில் கோத்துள்ள இரையினை ஜெயித்து வந்த பொருளாகவும், அவ்விரையினை இலவசமாகக் கிடைத்ததென்று விழுங்கவந்த மீனைச் சூதாடியாகவும் உவமித்தனர். அது எவ்வாறோ எனின்? அம் மீனானது இரையல்லாத இரும்பினை இரை என்று எண்ணி அதனை விழுங்கி இறந்து போவதுபோல், சூதாட்டத்தில் சிக்கிக்கொண்ட

ஒருவன் இரவு பகலாகச் சூதாடுவதாலும் உண்ணல், உறங்கல் இல்லாமையாலும், பொருளை இழந்து வறுமை அடைவதாலும், உயிரை விடுகின்றான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சூதினால் ஒருவன் ஒருமுறை வென்று பொருளை அடைவானாயின் அவன் பின்னர் ஏன் துன்புறுகின்றான்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

932. ஒன்றெய்தி நூறிழக்குஞ் சூதர்க்கு முண்டாங்கொ
னன்றெய்தி வாழ்வதோ ராறு.

(பரி.) இ-ள். ஒன்று எய்தி நூறு இழக்கும் சூதர்க்கும் = அத்தூண்டிற் பொன் போன்ற ஒன்றினை முன்பெற்று இன்னும்பெறுதுமென்னுங்கருத்தால் நூற்றினையிழந்து வறியராஞ் சூதர்க்கும் — நன்று எய்தி வாழ்வது ஓராறு உண்டாங்கொல் = பொருளால் அறனுமின்பமுமெய்தி வாழ்வதொருநெறியுண்டாமோ? ஆகாது. எ-று.

அவ்வாற்றாற் பொருளிழந்தே வருதலான், அதனாலெய்தும் பயனும் அவர்க்கில்லை யென்பதாம். (உ)

விளக்கம்:—தூண்டியிலுள்ள இரையால் மறைக்கப்பட்டுள்ள இரும்பைப் போல் ஏதேனுமொரு பொருளை ஒருமுறை அடைந்து இன்னும் இவ்விதமே ஜெயித்துப் பொருளை அடைவோம் என்னும் எண்ணத்தினால் சூதாடப் புகுந்து முன் அடைந்த ஒரு பொருளைப் போல் நூறு பங்காகிய பொருள்களை அச்சூதாட்டத்தால் இழந்து தரித்திரர்களாகும் சூதாடுபவர்களுக்கும், அவர்களடைந்த பொருளால் பொருள் படைத்த ஏனையோர் அடையக்கூடிய அறத்தினையும், இன்பத்தினையும் அடைந்து வாழ்வதற்கு உரிய ஒரு வழி கிடைக்குமோ? எக்காலத்தும் கிடைக்காது என்று இத்திருக்குறள்கூறுகின்றது. இதனால்சூதாட்டமென்பது ஒருவேளைப் பொருளைத் தருமாயினும் அடைந்த பொருளாசையால் அச்சூதாட்டத்திலேயே நின்று ஜெயித்த பொருளல்லாமல் தம் முன்னோர் தேடிய பொருளையும் இழந்து வறிஞராகி இறப்பரே அன்றி, படைத்த பொருளால் அறத்தைச் செய்து அதனால் ஆகிய பயனை அடைவதற்கோ, அல்லது இன்பத்திற்காகச் செலவழித்து அதனாலடையும் பயனை அடைவதற்கோ இல்லாமல் வருந்தி இறப்பர்

என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "சூதினை வறிஞன் ஒருவன் ஆடப் புகுவானாயின் அவன் துயருறுதல் கூடும். ஆயின், அரசன் ஒருவன் சூதினை ஆடுவானாயின், அவனும் மேற் கூறிய துன்பத்தை அடைவானோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்.

933. உருளாய மோவாது கூறிற் பொருளாயம்
போஒய்ப் புறமே படும்.

(பரி.) இ-ள். உருள் ஆயம் ஓவாது கூறின் = உருளுங்கவற்றின்கட்பட்ட ஆயத்தை இடைவிடாது கூறிச் சூதாடுமாயின், — பொருள் ஆயம் போய்ப் புறமே படும் = அரசனீட்டியபொருளும் அவன்பொருள் வருவாயும் அவனை விட்டுப்போய்ப் பகைவர்கண்ணே தங்கும். எ-று.

கவற்றினதுருட்சியை அதனினாய ஆயத்தின்மேலேற்றியும், சூதாடலை அது கூறலாகிய காரணத்தின்மேலிட்டுங் கூறினார். பொருளாயமென்பது உம்மைத்தொகை. ஆயம் வடமொழித்திரிசொல். காத்தற்கண்ணும் இயற்றற் கண்ணும் கருத்திலனாகலின், அவையிரண்டும் பகைவர்பாற் செல்லுமென்ப தாம். (௩)

விளக்கம்:—உருண்டு ஓடுகின்ற சூதாட்டக் கருவியாகிய பாய்ச் சிகை என்னும் கருவியினிடத்தே வருகின்ற லாபத்தைக் கருதி அதனால் வரும் பந்தயங்களை இடைவிடாது சொல்லி ஒருவன் சூதினை ஆடுவானாயின், அவ்விதம் சூதாடியவன் அரசனாயினும் அவன் சேர்த்த பொருளும் அவனுக்கு இனி வரவேண்டிய பொருள் வருவாயும் அவனை விட்டு நீங்கி அவனது பகைவர்க ளிடத்தே சேர்ந்து தங்கிவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின் றது. இதனால், சூதாடுகின்ற ஒருவன் சூதாடுதலையே தனக்குப் பொருளென்று கொண்டு எக்காலமும் சூதாடிப் பொருளை இழந்து வருவதால் அப்பொருளைக் காத்தல் வேண்டுமென்னும் எண்ணத் தையுமிழந்து உள்ள பொருளைக் காவாததுடன் பொருள் வரு தற்கு உள்ள வருவாய்களை எண்ணி அவற்றைச் சேர்த்தல் இல்லை ஆதலால், பொருள் சேர்த்தற்கு இல்லாமையும் ஆகி இருப்பானென் றும், அவ்விதம் இருக்குங்காலத்து இவனது பொருள் இவனோடு சூதாடிய மாற்றரசனிடத்தே யாயினும் அல்லது ஏனைய பகை வர்களிடத்தே யாயினும் போய்விடும் என்றும் அறிந்தோம். ஆத

லால், சூதாடுகிறவன் அரசனாயினும் அவன் வருந்தி இறத்தல் வேண்டும் என்பதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சூதாட்டத்தால் அடையும் வறுமைபோல் வேறொன்றாலும் அவ்வித வறுமையை அடைவதற்கு இல்லை போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

934. சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ் சூதின்
வறுமை தருவதொன் றில்.

(பரி.) இ-ள். சிறுமை பல செய்து சீர் அழிக்கும் சூதின் = தன்னை விழைந்தார்க்கு முன்னில்லாத துன்பங்கள் பலவற்றையும் விளைத்து உள்ள புகழையுங் கெடுக்குஞ் சூதுபோல்—வறுமை தருவது ஒன்று இல் = நல்குரவினைக் கொடுக்கவல்லது பிறிதொன்றில்லை. எ-று.

அத்துன்பங்கள் முன்னர்க் கூறுப. நல்வினைகளையும் நல்லினத்தையும் நீக்கித் தீவினைகளையுந் தீயினத்தையுங் கூட்டுதலால், 'சீரழிக்கும்' என்றார். வறுமைக்கு எல்லையாவதென்பதாம். (௪)

விளக்கம் :—தன்னை விரும்பினார்க்கு முன் ஒருபோதும் இல்லாதனவாகிய பல துன்பங்களையும் உண்டாக்கி உள்ள புகழையும் கெடுக்கின்ற சூதாட்டத்தைப்போல் தரித்திரத்தைக் கொடுப்பது வேறு ஒன்றுமில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் பல துன்பங்களையும் தருமென்று கூறுவதுடன், நற்றொழில்களையும், நல்ல கூட்டத்தையும் ஒழித்து தீத்தொழில்களையும், தீய இனத்தையும் இச்சூதாட்டமானது உண்டாக்குகின்றது. ஆதலால், இச்சூதாட்டமானது உள்ள சிறப்பினை நீக்கித் துன்பத்தைக் கொடுத்து நிற்குமென்றும், அதனால் அவன் அடைந்த புகழினை இழப்பானென்றும், அதுவன்றியும் இச்சூதைப்போல் தரித்திரத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது வேறு ஒன்றுமில்லையென்றும் அறிகின்றோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் சூதாடி வறுமை அடைகின்ற அரசராயினார் உலகத்துள் புகழை இழப்பர் என்று கூறியதால் அவர்கள் தாமிருந்த நாட்டில் இருந்தேனும் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருத்தல் கூடுமோ? அன்றி நாட்டையும் விட்டுப் போய்விடுதல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

935. கவறுங் கழகமுங் கையுந் தருக்கி
யிவறியா ரில்லாகி யார்.

(பரி.) இ-ள். இல்லாகியார்=முற்காலத்துத் தாமுளராகியே இலராகி யொழுகினார்,—கவறும் கழகமும் கையும் தருக்கி இவறியார்=கவற்றினையும் அஃதாடுங்களத்தினையும் அவ்வாடற்குவேண்டுங் கைத்தொழிலினையும் மேற் கொண்டு கைவிடாத வேந்தர். எ-று.

கைத்தொழில்=வெல்லுமாயம்படப் பிடித்தெறிதல். அவ்விவறுதலாற் பாண்டவர் தம்மரசுவிட்டு வனத்திடைப்போய் ஆண்டுமறைந்தொழுகின ரென அனுபவங்காட்டியவாறு. இவையிரண்டுபாட்டானும் அதனது வறுமை பயத்தற்குற்றங் கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—சூதாடுகின்ற கருவியையும், சூதாடுகின்ற இடத்தையும், அச்சூதாட்டத்திற்கு வேண்டிய விதம் உருட்டும் பாய்ச்சிகையைப் பிடித்து எறியும் வன்மையினையும் கொண்டு வெற்றியினைக் கைவிடாத அரசர் முற்காலத்தில் தாம் உலகத்துப் பிழைத்திருந்தவராகவே இருந்தும் இல்லாதவராகவே காணப்பட்டனர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சூதினையே பொருளென்று விரும்பி அச்சூதாடுதலையே தமக்குத் தொழிலாகக் கொண்டவர் எல்லாவற்றையு மிழந்து நாட்டினைவிட்டுக் காட்டை அடைந்து உலகத்து உயிரோடிருந்தும் உலகத்து உள்ளார் அறியாவண்ணம் அஞ்ஞாத வாசமும் இருத்தல் வேண்டிவரும் என்று காட்டுவார், முன் காலத்து இவ்விதம் இருந்தனரென்று பாண்டவரைக் குறிப்பாக உவமை காட்டினர். இதனைப் பின்வரும் வில்லி பாரதச் செய்யுள்களாலும் அறிதல்கூடும் என்றனர்.

"தீதினால் வரித்து நெஞ்சந் தீயவாறுமாயச்
சூதினால் வென்று கொள்கை தோற்றமும் புகழுமன்று
போதினான் முகனுமாலும் புரிசடையவனுங் கேள்வி
யாதிநான் மறையு முள்ளளவளவு மிவ்வகையரூதே."

"அடியுமாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனையுமழகும் வென்றியுந்தத்தங்
குடியுமானமுஞ் செல்வமும் பெருமையுங்குலமு மின்பமுந்தேசும்
படியுமாமறை யொழுக்கமும் புகழுமுன்பயின்ற கல்வியுஞ்சேர
மடியுமான் மதியுணர்ந்தவர் சூதின்மேல்வைப்பரோ மனம்வையார்."

" தந்தைதந் தருளாற் பெற்றீருரிமையுந் தம்பிமாரும்
பைந்தொடிதானு நீயும்பதி பெயர்ந்துயர்ந் தவேயின்
வெந்தழ லனையகானின் வெளிப்படாதுறை மினின்றே
யிந்தமா தாணிகைவிட் டேகுமினெழுமி னென்றான்."

அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய ஐந்து திருக்குறள்களாலும் சூதினால் வறுமை அடையும் குற்றத்தை அறிந்தோம், இனி, இச்சூதால் அடையும் சிறுமைகளையும், அதனால் இழக்கும் இருமைப் பயன்களையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

936. அகடாரா ரல்ல லுழப்பர்சூ தென்னு
முகடியான் மூடப்பட் டார்.

(பரி.) இ-ள். சூது என்னும் முகடியான் மூடப்பட்டார்=தன்பெயர் சொல்லல் மங்கலமன்மையிற் சூதென்று சொல்லப்படும் முகடியான் விழுங்கப்பட்டார்—அகடு ஆரார் அல்லல் உழப்பர்=இம்மைக்கண் வயிறாரப் பெறார், மறுமைக்கண் நிரயத் துன்பமுழப்பர். எ-று.

செல்வங்கெடுத்து நல்குரவு கொடுத்தற்றொழில் வேறுபடாமையிற் 'சூதென்னு முகடி' என்றும், வெற்றிதோல்விகளைக்கி ஒருபொழுதும் விடாராகலின் ஈண்டு 'அகடாரார்' என்றும், பொய்யுங் களவும் முதலிய பாவங்களீட்டலின் ஆண்டு 'அல்லலுழப்பர்' என்றுங் கூறினார். வயிறாராமை சொல்லவே, ஏனைப்புலன்க ளுகாப்பெறாமை சொல்லவேண்டாவாயிற்று. உழப்பரென்பது எதிர்காலவினை. (சு)

விளக்கம்:—தன்னுடைய பெயரையும் சொல்லப் புகுந்தால் மங்கலமல்லாத சூது என்று சொல்லப்படும் முகமூடியால் விழுங்கப் பட்டவர் எவரோ, அவர் இம்மையில் வயிறார உண்பதற்கு இல்லாமல் பசியால் துன்பப் படுவாரென்றும், மறுமையில் நரகத்துன்பத்தில் விழுந்து வருந்துவரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சூது என்பது உள்ள செல்வத்தை எல்லாம் போக்கித் தரித்திரத்தையே உண்டுபண்ணும் தொழிலோடு கூடி உள்ளதாதலால், அதைக் கொண்ட ஒருவனுக்கு அச்சூதானது விழுங்கப்படுகின்ற முகடியாக உள்ளதென்றும், அதுவன்றியும் சூதாடுகின்றவர், தமக்கு

வெற்றி வந்தகாலத்தில் அவ்வெற்றிக்காக மகிழ்ந்து மேலும், மேலும் ஆடுவதும் தோலவி வந்த காலத்து அதற்காக வருந்தி மேலும், மேலும் வெற்றி யடையும் பொருட்டு ஆடுவதும் தொழிலாகக் கொண்டு ஓயாது ஆடுவாராதலால், இவ்வித சூதாட்டத்தில் தலையிட்டவர் உணவு கொள்வதிலும், அறிவைச் செலுத்தார். அதனால் பசியால் வருந்துவர் என்பது அறிய வயிறாரப் பெறுரென்றும், சூதினை ஆடுகின்ற காலத்துப் பாய்ச்சிகையில் ஒன்று விழுந்திருக்க மற்றொன்றாகக் கூறி வெற்றி கொள்வதற்குச் சொல்லும் பொய்களாலும் அதுவல்லாமலும் காய்களை வைக்குங்காலத்து இடங்களை மாற்றி வைக்கின்ற களவுச் செய்கைகளாலும் வருகின்ற பாவத்தைக் கொண்டு தாம் அடைய இருக்கும் மறுமைப் பயனையும் இழந்து நரகத் துன்பத்தையும் அனுபவிப்பர் என்றும் கூறுவார் அல்லலுழப்பார் என்றும் கூறினாராயிற்று. அதுவன்றியும் இத் திருக்குறளில் வயிறாரப்பெறார் என்பதினாலேயே ஏனைய புலன்களாகிய கண், செவி, மூக்கு, வாய் ஆகிய நான்கும் அடைய வேண்டிய இன்பங்களை அடையாவென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால் சூதாடுபவர் இம்மை மறுமையாகிய இரண்டு பயன்களையுமிழப்பர் என்று கூறினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இன்னும் இச் சூதால் வரும் சிறுமைகளையும் சொல்லுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

937. பழகிய செல்வமும் பண்புங் கெடுக்குங்
கழகத்துக் காலை புகின்.

(பரி.) இ-ள். காலை கழகத்துப் புகின் = அறம் பொருளின்பங்கட் கடைத்தகாலம் அரசனுக்குச் சூதாடுகளத்தின்கட் கழியுமாயின், — பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும் = அக்கழிவு தொன்றுதொட்டுவந்த அவன் செல்வத்தினையும் நற்குணங்களையும் போக்கும். எ-று.

பழகியவென்பது பண்புடனுமியையும். தான் செய்துகொள்ளும் அறமுதலியவேயன்றி முன்னோரைத்தொடங்கி வருகின்ற செல்வமும் முன் செய்த நல்வினையின் பயனாய பண்பும் இலவாமென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றினையும் செய்ய வகுத்த காலத்தைச் சூதாடுகின்ற இடத்தில்

போக விடுவானாயின், அவ்விதம் போகவிட்ட அக்காலத்தினது அழி வானது பழைமையாக அவனுக்கு வந்திருந்த அவனுடைய செல் வத்தினையும், இயல்பாக இருந்த நற்குணங்களையும் போக்கிவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் அரியதா கிய மானுடப் பிறவியை அடைந்ததின் பயனாக அறம், பொருள், இன்பங்களால் ஆகிய பயனை அடைவதற்குத் தன் பொழுதைப் போக்கவேண்டி இருக்க அவ்விதம் செய்யாது தன் கால முழுமை யும் சூதாடுகின்ற இடத்திலேயே கழித்து விடுவானாயின், மூன்று னும் வரும்பயனையும் இழந்து விடுவதுடன் தன் முன்னையோர் தேடிய செல்வத்தையும் சூதாடு மிடத்தில் இழந்து பொய் கூறாமை களவு செய்யாமை என்னும் தனக்கு இயல்பாக இருந்த நற்குணங்களையும் போக்கி நிற்பானென்றும் அறிகின்றோம். ஆத லால், சூதாடுபவன் இம்மையில் வறுமையும், பழியும், பாவமு மடைந்து, மறுமையில் நரகத்தையுமடைவான் என்று இத்திருககுற ளால் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இன்னும் எவ்வெவ்வித சிறுமைகள் சூதாடுபவனுக்கு நேரும் என்பதையும் கூறுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

938. பொருள்கெடுத்துப் பொய்மேற் கொளீஇ யருள்கெடுத்
தல்ல லுழப்பிக்குஞ் சூது.

(பரி.) இ-ள். சூது=சூது—பொருள் கெடுத்து=தன்னைப்பயின்றவன் பொருளைக்கெடுத்து,—பொய் மேற்கொளீஇ=பொய்யை மேற்கொள்ளப் பண்ணி,—அருள் கெடுத்து=மனத்தெழும் அருளைக்கெடுத்து,—அல்லல் உழப்பிக்கும்=இவ்வாற்றான் அவனை இருமையினுந் துன்பமுறுவிக்கும்.

இத்தொழில்கண்மூன்றற்கும் சூது வினைமுதலாகவும், தோல்வி, வெற்றி, செற்றமென்பன முறையே கருவிகளாகவுங் கொள்க. முன்னதனான் இம்மையினும், ஏனையவற்றான் மறுமையினுமாம். பொருள்கொடுத்தென் பது பாடமாயின், அவ்வெச்சத்திற்கு முடிவு மேற்கொளீஇ யென்புழி மேற் கோடலாகிய வினைமுதல்வினை. (அ)

விளக்கம்:—சூது என்று சொல்லப்படுவது தன்னிடத்துப் பழகிய ஒருவனது பொருளை எல்லாம் போக்கிப் பொய்மை கூறு வதையே விரதமாகக் கொள்ளும்படிச் செய்து இயல்பாக மனத்

தில் தோன்றும் பல உயிர்கள் மீதும் செல்லுகின்ற அருள் என்பதைப் போக்கி அவனை இம்மை, மறுமையாகிய இரண்டு இடங்களிலேயும் துன்பத்தை அனுபவிக்கும்படிச் செய்யும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், சூதாடுபவனுக்குப் பொருள் போதலும், பொய் கூறலும், அருள்போதலும், ஆகிய குற்றங்கள் உண்டாகு மென்றும், அவைகளால் இருமையிலும் துன்பமடைவானென்றும் அறிந்தோமென்றனர். இதுகேட்ட மாணாக்கர், "இனி முடிவாகச் சூதாடுபவனுக்கு வரும் குற்றங்கள் இவையென்று சொல்ல விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

939. உடைசெல்வ மூணொளி கல்வியென் றைந்து
மடையாவா மாயங் கொளின்.

(பரி.) இ-ள். ஆயம் கொளின்=அரசன் சூதினைத் தனக்கு வினோதத் தொழிலாக விரும்புமாயின்,—ஒளி கல்வி செல்வம் ஊண் உடை என்று ஐந்தும் அடையாவாம்=அவனை ஒளியும் கல்வியும் செல்வமும் ஊணும் உடையுமென்றிவ்வைந்துஞ் சாராவாம். எ-று.

ஆயம்—ஆகுபெயர். இச்சிறப்புமுறை செய்யுளோக்கிப் பிறழ்ந்தது. செல்வம்=அறுவகையுறுப்புக்கள். ஊணுடையென்பனவற்றால் துப்புரவுகளெல்லாங் கொள்ளப்படும். காலமும் கருத்தும் பெறுமையின், இவையுளவாகாவென்பதாம். இவை நான்கு பாட்டானும் சிறுமைபலசெய்து அவற்றானிருமையுங்கெடுத்தல் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—அரசன் ஒருவன் சூதாட்டத்தைத் தனக்கு வினோதத் தொழிலாக எண்ணி விரும்புவானாயின், அவ்விதம் விரும்புகின்ற அவ்வரசனை மதிப்பும், கல்வியும், செல்வமும், ஊணும், உடையும் என்று கூறப்பட்ட இவ்வைந்து தகுதிகளும் அடையா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், சூதாடுபவனுக்குச் சூதாடுவதிலேயே காலமும், கருத்தும் செல்வதால் அவன் காலமும், கருத்தும் மதிப்பை அடைவதற்கோ, கல்வியைப் போற்றுவதற்கோ, செல்வத்தைக் காப்பதற்கோ, உணவினை உண்பதற்கோ, உடையைத் தரிப்பதற்கோ இல்லாமல படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்கின்ற ஆறு செல்வங்களையுமிழந்து உண்ணலும், உடுத்தலுமில்லாது கல்வியால் ஆகிய அறிவினை இழந்து,

பிறர் போற்றும் மதிப்பினை இழந்து, இருமையினும் துன்பத்தை அடைவானென்று முடிந்தது முடித்தலாகக் கூறினா என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "ஏன் சூதாடலை ஒருவன் விரும்புகின்றானென்றும், அவ்வாறு விரும்புவது எவ்விதம் முடியும் என்றும் ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

940. இழத்தொறூஉங் காதலிக்குஞ் சூதே போற்றுன்ப
முழத்தொறூஉங் காதற் றுயிர்.

(பரி.) இ-ள். இழத்தொறூஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல்=சூதாடலான் இருமைப்பயன்களையு மிழக்குந்தோறும் அதன்மேற் காதல்செய்யுஞ் சூதன் போல—துன்பம் உழத்தொறூஉம் காதற்று உயிர்=உடம்பான் மூவகைத் துன்பங்களையும் அனுபவிக்குந்தோறும் அதன்மேற் காதலையுடைத்து உயிர்.

சூது—ஆகுபெயர். உயிரினதறியாமை கூறுவார்போன்று சூதனதறியாமை கூறுதல் கருத்தாகலின், அதனை யாப்புறுத்தற்பொருட்டு உவமமாக்கிக்கூறினார். இதனெதிர்மறைமுகத்தாற் சூதினைவெறுத்தொழிவானையொக்கும் உடம்பினை வெறுத்தொழியுமுயிரெனவுங் கொள்க. இதனான் அஃதொழிதற்கருமையும் ஒழிந்தாரது பெருமையும் கூறப்பட்டன. (ம)

விளக்கம்:—உடம்பால் வருகின்ற மூன்றுவித துன்பங்களையும் அனுபவிக்குந் தோறும், அனுபவிக்குந்தோறும் அவ்வுடம்பின் மீது உயிரானது வெறுப்புக் கொள்ளாது எவ்வாறு ஆசைகொண்டு உள்ளதோ, அதுபோல் சூதாடுவதால் இம்மை, மறுமை ஆகிய இரண்டு பயன்களையும் இழக்குந்தோறும், இழக்குந்தோறும் சூதாடுபவன் ஆசைகொண்டு ஆடுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உடம்பெடுக்குந் தோறும் அவ்வுடம்பை இடமாகக்கொண்டு வாழும் உயிரானது பல துன்பங்களையும் அடைந்து கொண்டிருந்தும், அடைகின்ற துன்பத்தைக் கருதாது அவ்வுடலை இன்பமென்று கருதி அதனிடத்தே வாழ்ந்து அவ்வுடலை மேலும், மேலும் போற்றிக் காத்துப் பின்னர் அவ்வுடலை விட்டு நீங்கும் காலத்து ஓர் சம்பந்தமும் இல்லாது போகின்றதைப்போல் சூதாடுகின்ற ஒருவன் மேல்திருக்குறளில் கூறிய ஒளி, கல்வி, செல்வம், ஊண், உடை என்கின்ற ஐந்தினையு மிழந்து இருமைப் பய

னையு மிழப்போம் என்று அறிந்திருந்தாலும் ஒருமுறைப் பழகிய பழக்கத்தால் அச்சூதினை விடாது எல்லாத் துன்பங்களையும் அனுபவித்துப் பின்னர் ஒன்றுமற்றவனாய்ப் போய்விடுவானென்று அறிவதுடன், உடம்பின் இழிவினை அறிந்த துறவிகள் அவ்வுடம்போடு கூடியிருக்கினும் அவ்வுடம்பில் சிறிதும் பற்றில்லாதிருப்பதுபோல் நல்லறிஞர் சூதால் வரும் இன்பத்தைத் துன்பமாகக் கருதி அதை ஒழித்து இருமைப் பயனையுமடைவர் என்று சூதாடுபவரையும், சூதாடாது ஒழிபவரையும், அவ்விருவர்க்கு வரும் துன்ப இன்பங்களையும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சூதாடுகின்ற ஒருவன் ஒருமுறை சூதினிடத்தே பழகுவானாயின், அதை அவன் ஒழித்தல் மிக அருமை யென்றும் ஒழித்தால் மிகுதியும் பெருமை யென்று மறிந்தோம். இதுகாறும் காமத்தால் வரும் தீமைகளின் குணங்களைப் பெண்வழிச் சேறல், என்பது முதல் சூது என்னும் இவ்வதிகாரம் வரையில் அறிந்தோம். இனி, ஏற்காத உணவு முதலியவைகளாலும், காமம் முதலிய இன்பம் அனுபவிக்கும் தீச்செயல்களாலும் வரும் நோய்களைத் தீர்ப்பதற்குக் கூறுவதாக உள்ள மருந்து என்னு மதிகாரத்தைக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

95. அதிகாரம்.

மருந்து.

(பரி.) பழவினையானும் காரணங்களானும் மக்கட்கு வாதமுதலிய பிணிகள் வரும்; அவற்றுட் பழவினையான் வருவன அதன்கழிவின்கணல்லது தீராமையின் அவையொழித்து, ஏனைக்காரணங்களான் வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தின் திறங்கூறுகின்றார். காரணங்களாவன உணவுசெயல்களதொவ்வாமையாகலின், பிணிகளுங் காரணத்தான் வருவனவாயின.

விளக்கம்:—அதாவது, மக்கள் செய்த முன்னைய வினையின் பயனானும் காரணங்களாலும் வாத, பித்த, சிலேத்துமம் என்கிற மூன்றினாலாகிய நோய்கள் வருமென்றும், அவ்விதம் வருவதுடன் முற்பிறவிகளில் செய்த வினைக்குத் தக்க அளவாக வந்தனவாய் அப்பழவினை தீர்ந்தாலன்றி தீராதனவாய் உள்ள தொழு நோய்

முதலிய நோய்கள் மருந்தால் தீராமையின் அந்நோய்களை எல்லாம் இங்குக் கூறாது மக்கள் செய்கின்ற செயலுக்குத் தக்க அளவாக வருவனவாகிய நோய்களின் தன்மையை நீக்கும் மருந்தின் திறத்தையே இங்குக் கூறப்புகுந்தனர். அச்செயல்களாவன:—மக்கள் உண்ணுகின்ற உணவும், அவர்கள் செய்கின்ற செயல்களுமாம். அவை ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாதனவாக இருக்குமாயின் அவற்றால் வருவனவும் தீர்க்கக்கூடியனவும் ஆகிய நோய்களையே தீர்ப்பதற்கு உரிய மருந்தினை இங்குக் கூறுகின்றனர் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மக்கள் அடையும் நோய் காரணத்தால் ஆயின், அக்காரணங்கள் எவை ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

941. மிகினுங் குறையினு நோய்செய்யு நூலோர்
வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று.

(பரி.) இ-ள். மிகினும் குறையினும் = உணவுஞ் செயல்களும் ஒருவன பகுதிக்கொத்தவளவினவன்றி அதனின் மிகுமாயினும் குறையுமாயினும்,— நூலோர் வளிமுதலா எண்ணிய மூன்றும் நோய் செய்யும் = ஆயுள்வேதமுடையாரால் வாதமுதலாக வெண்ணப்பட்ட மூன்றுநோயும் அவனுக்குத் துன்பஞ் செய்யும். எ-று.

நூலோரெண்ணியவெனவே, அவர் அவற்றான்வகுத்த வாதப்பகுதி பித்தப்பகுதி ஐப்பகுதியென்னும் பகுதிப்பாடும் பெற்றாம். அவற்றிற்குணவொத்தலாவது:—சுவை வீரியங்களானும் அளவானும்பொருந்துதல். செயல்சளொத்தலாவது :—மனமொழிமெய்களாற்செய்யுந் தொழில்களை அவை வருந்துவதற்கு முன்னேயொழிதல். இவை இரண்டும் இங்ஙனமன்றி மிகுதல் குறைதல் செய்யின், அவை தத்தநிலையி னில்லாவாய் வருத்துமென்பதாம். காரணமிரண்டும் அவாய் நிலையான் வந்தன. முற்றும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. இதனால் யாக்கைகட் கியல்பாகிய நோய் மூவகைத்தென்பதூஉம், அவை துன்பஞ் செய்தற்காரணம் இருவகைத்தென்பதூஉம் கூறப்பட்டன. இன்பஞ் செய்தற் காரணம் முன்னர்க் கூறுப. (க)

விளக்கம்:—ஒருவன் கொள்ளும் உணவுகளும், செய்யும் செய்கைகளும் அவனுடைய தேகக் கூறுக்கு ஒத்த அளவினை உடையனவாக இல்லாமல் அத்தேகக் கூறுக்கு அதிகப்பட் டிருக்குமாயினும்,

குறைந்திருக்குமாயினும் ஆயுள்வேத மென்கின்ற வைத்திய நூலார் சொல்லுகின்ற வாத, பித்த, சிலேத்துமமாகிய இம்மூன்றி னால் உண்டாகும் மூன்றுவித நோய்களும் அவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வாதம் முதலிய மூன்றினுக்கும் ஒத்த அளவாக உணவுகள் ஒத்தி ருத்தலாவது உணவில் உள்ள சுவையும், உணவில் உள்ள பலமும் கொள்ளுகின்ற உணவின் அளவும், கொள்ளுகின்ற அவனது தேகக் கூறுபாட்டுக்குத் தக்க அளவாகக் கொள்ளுதல் என்றும், மனத்தா லும், வாக்காலும், தேகத்தாலும் செய்யவேண்டிய அததற்கு உரிய தொழில்களை அம்மனமும், வாக்கும், காயமும் துன்பம் அடைவ தற்கு முன்னே நிறுத்திக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றும், அவ்வித மல்லாது ஒருவனது தேகக் கூறுபாட்டிற்கு மிகுதியாகவோ, குறை வாகவோ உண்பதும் மிகச் சுவையுடனேயாகவோ, மிகப்பலமு டையனவாகவோ, அல்லது மிகுந்த அளவினை உடையனவாகவோ உள்ள பொருள்களை உண்ணுதலும் அல்லது மேற்கூறியவைகளுள் எல்லாவற்றிலும் குறைவாக உண்ணுவதோ ஆகிய தகுதியை ஒரு வன் கொள்வானாயின் அப்போது அவனுக்கு நோய் உண்டாகும் என்றும், ஏனெனின்? மிகுந்த அளவைக் கொள்வானாயின் குறைந்த கூறுபாட்டையுடைய அத்தேகப் பகுதியானது அவ்வுண வுகளை ஏற்று ஜீரணிப்பதற்கு இல்லாமல் பலவித நோய்களையும் உண்டு பண்ணுமென்றும், குறைந்த அளவைக் கொள்வானாயின் தேகக் கூறுபாட்டிற்குத் தக்க அளவாக அத்தேகத்துக்கு வலிமை செய்யாது உள்ள பலத்தையும் போக்கி நோயினை உண்டு பண்ணுமென்றும் உணவால் வரும் குற்றத்தை அறி கின்றோம். அன்றியும் மனம், வாக்கு, காயங்களால் ஆகவேண் டிய செயல்களை ஒருவன் செய்யுங் காலத்து நெடும் பொழுது சிந்திக்கின் சிந்திக்கின்ற மனமானது வெப்ப மிகுதியால் நோய் கொள்ளு மென்றும், நெடும் பொழுது பேசப்புகின் பேசுகின்ற வாக்கானது வெப்பம் கொண்டு தேகத்தை வாட்டு மென் றும், நெடும் பொழுது பல வேலைகளைச் செய்யப் புகுந்தால் செய்கின்ற உறுப்புகள் மெலிந்து நோயினை உண்டு பண்ணுமென் றும் இவ்விதமின்றி மேற் சொல்லியவைகளாகிய தொழில்களை

யெல்லாம் குறைவாகச் செய்யின் அக்காலத்தும் அம்மனம், வாக்கு, காயங்கள் தத்தம் வழி நில்லாமல் நோயினைக் கொள்ளு மென்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், ஒருவன் தேகத்துக்கு வருகின்ற நோய்கள் மூன்று விதமென்றும், அந்நோய்கள் உணவும், செயலும் அதிகப்படினும், குறைவாயினும் வருமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் உணவும் செயலும் ஒத்திருக்குமாயின், நோய் என்பது உண்டாகாது போலும்! அதுவன்றியும் மருந்தென்பது ஒன்று வேண்டியதில்லை போலும் !" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

942. மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின்.

(பரி.) இ-ள். அருந்தியது அற்றது போற்றி உணின்=ஒருவன் முன்னுண்டது அற்றபடியைக் குறிகளாற்றெளியவறிந்து பின்னுண்ணுமாயின்,— யாக்கைக்கு மருந்து என வேண்டாவாம்=அவன் யாக்கைக்கு மருந்தென்று வேறு வேண்டாவாம். எ-று.

குறிகளாவன:—யாக்கைநொய்ம்மை, தேக்கின்றூய்மை,* கரணங்கடொழிற்குரியவாதல், பசிமிகுதலெனவிவை முதலாயின. பிணிகள் யாக்கையவாகலின், 'யாக்கைக்கு' என்றார். உணினென்பது அதனருமை தோன்ற நின்றது. (உ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் உண்ட உணவுகள் நன்றாக வயிற்றினிடத்தே ஜீர்ணித்ததை ஆராய்ந்தறிந்து பின்னர் உணவைப் புகுவானாயின், அவ்விதம் உண்ணுகின்றவனுக்கு மருந்தொன்று வேண்டுவதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது; தன் தேகத்தினுடைய பலமுடைமை, பலமில்லாமை ஆகிய இரண்டனையும் முதலில் தானே தெரிந்து கொள்ளுதலும், பிறகு உண்ட உணவு ஏப்பம் கொள்ளுகின்ற காலத்து அவ்வேப்பத்தினாலேயே உணவு ஜீர்ணித்தது, ஜீர்ணிக்கவில்லை என்று இரண்டையும் தெரிந்துகொள்ளுதலும் பின்னர் கரணங்களாயிருக்கின்ற மனம் முதலியவைகளெல்லாம் இவன் எண்ணியபடி செய்வதற்கு உரியனவாக உள்ளனவோ அல்லது உரியனவாக இல்லையோ

* தேக்கின்றூய்மை=ஏப்பமிடலின் நற்குணம்.

என்று அவற்றின் செயலால் தெரிந்து கொள்ளுதலும் பசி மிகுந் திருத்தல், பசி இல்லாமை என்கின்ற இரண்டின் குறிகளை அறிந்துகொள்ளுதலும் ஆகிய இவைகளையெல்லாம் தினந்தோறும் குறிப்பால் அறிந்து ஒருவன் உண்ணுவானாயின், அவ்விதம் உண் ணுகின்ற அவனது தேகத்திற்கு நோய் என்பதே உண்டாகா தென்றும், நோய் என்பது எப்போது உண்டாக வில்லையோ, மருந்தும் வேண்டியதில்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் உண்டது ஜீர்ணித்ததென்று நன் றாக அறிந்து கொண்ட பிறகு எவ்விதம் உண்ணுதல் வேண்டும் என்பதை யறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவா ராயினர்.

943. அற்றா லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு
பெற்றா னெடிதுய்க்கு மாறு.

(பரி.) இ-ள். அற்றால் அளவு அறிந்து உண்க = முன்னுண்டது அற் றாற் பின்னுண்பதனை அறுமளவறிந்து அவ்வளவிற்றாக உண்க,—உடம்பு பெற்றான் நெடிது உய்க்கும் ஆறு அஃது = இறப்பவும் பலவாய பிறயாக்கை களிற் பிழைத்துப் பெறற்கரிய இம்மானுடயாக்கையைப் பெற்றான் அதனை நெடுங்காலங்கொண்டு செலுத்துநெறி அதுவாகலான். எ-று.

இம்மை மறுமை வீடுபேறுகளெய்தற்பாலது ஈதொன்றுமேயாகலின் 'உடம்புபெற்றான்' என்றும், அது நெடிதுநின்றுழி அவைபெருகச்செய்து கொள்ளலாமாகலின் 'நெடிதுய்க்குமாறு' என்றுங் கூறினார். பெற்றாலென்று பாடமோதுவாருமுளர். (௩)

விளக்கம்:—ஒருவன் முன் உண்டதாயுள்ள உணவுகள் நன் றாக ஜீர்ணித்தன என்று அறிந்து கொள்ளுவானாயின் அவ்விதம் அறிந்த அவன் பின் உண்ண இருக்கும் உணவினை ஜீர்ணித்துக் கொள்ளக்கூடிய தேகக் கூறுபாட்டின் அளவினை அறிந்து அவ் வளவிற்குத் தக்கவிதமாக உண்ணுதல் வேண்டு மென்றும், அவ்விதம் அவன் செய்வானாயின் மிகப் பலவாகிய ஏனைய தேகங்க ளில் இருந்து நீங்கிப் பெறுதற்கு அருமையாகிய இம்மனிததேகத் தைப் பெற்றவனாகிய இவன் அத்தேகத்தை வகுத்த அளவாக வைத்துக்கொண்டிருந்து அதனால் நன்னெறிகளில் எல்லாம் செல்

லுதல் கூடுமென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னையோவெனின்? உயிர் ஒன்று புல் முதல் பலபிறவிகளில் சென்று சென்று அப்பிறவிகளுக்குத் தக்க தேகங்களில் எல்லா மிருந்து அவற்றை எல்லாம் விட்டுக் கழிந்து பின்னர் நல்வினையின் பயனால் மனிததேகத்தை எடுப்பதென்றும், அவ்விதமெடுத்த மனித தேகமே இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன், வீடு என்னும் மூன்றையு மடைவதற்கு உரிய நன்னெறிகளிற் செலுத்துவதென்றும், ஆதலால் அத்தேகம் படைப்போன் வகுத்தபடி நெடுங்காலமிருந்து இம்மைக்கு உரிய புகழை அடைவதற்கு வேண்டிய செல்வங்களைச் சேர்ப்பதற்கும், மறுமைக்கு உரிய தேவபோகங்கள் முதலியவைகளைக்கொள்வதற்கு வேண்டுவனவாகிய வேள்வி முதலியவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய பொருளைச் சேர்த்தற்கும், பிறகு இம்மை மறுமைகளாகிய இவ்விரண்டினாலும் வரும்பயன் அத்துணைப் பெரியதல்லவென்றும், மேலும்மேலும் பிறப்பதற்கே காரணமாக உள்ளது என்றும் அறிந்து வீட்டிற்கு உரிய துறவுபூண்டு விரதம் ஞானமென்கின்ற இரண்டு பகுதிகளையும் கொள்வதற்கும் இத்தேகமே காரணமாதலால், இத்தேகம் நெடுநாளிருந்து அதன் பயனை அடைய ஒருவன் விரும்புவானாயின் அவன் அத்தேகத்திற்குத் தக்க அளவாக முன் உண்டதாகிய உணவு நன்றாக ஜீர்ணிக்கின்ற வரையில் எதனையும் உண்ணாதிருந்து பின்னர்ப் பசிக்கின்ற குறிகள் தோன்றுமாயின் மேலும் உண்ண முயற்சித்து அவ்விதம் உண்ணுங்காலும் உண்ணுகின்ற உணவினது அளவு, சுவை, வீரியம் என்பனவற்றையு மறிந்து உண்ணுதல் வேண்டும் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் உண்டது நன்றாக ஜீர்ணித்தது என்று அறிந்த பிறகு உண்ணவேண்டிய உணவு எவ்வித தகுதியுடையதாயிருத்தல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

944. அற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.

(பரி.) இ-ள். அற்றது அறிந்து = முன்னுண்டது அற்றபடியையறிந்து,—துவரப் பசித்து = பின் மிகப்பசித்து,—மாறல்ல கடைப்பிடித்துத் துய்க்க = உண்ணுங்கால் மாறுகொள்ளாத உணவுகளைக் குறிக்கொண்டுண்க.

'அற்றதறிந்து' என்னும் பெயர்த்துறை அதனை யாப்புறுத்தற்பொருட்டு. உண்டது அற்றாலும் அதன் பயனாகிய இரதமறாதாகலான் அதுவு மறல்வேண்டுமென்பார், 'மிகப்பசித்து' என்றார். பசித்தல்வினை உண்டு உடையான்மேனின்றது. மாறுகொள்ளாமையாவது:—உண்பான் பகுதியோடு மாறுகொள்ளாமையும், காலவியல்போடு மாறுகொள்ளாமையும், சுவை வீரியங்களாற் றம்முண் மாறுகொள்ளாமையுமாம். அவையாவன:—முறையே வாத பித்த ஐகளானுய பகுதிக்கடாதவற்றைச் செய்வனவாதலும், பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்னுங் காலவேறுபாடுகளுள் ஒன்றற்காவன பிறிதொன்றற்காகாமையும், தேனுநெய்யுந் தம்முளொத்து நஞ்சாதல் போல்வனவுமாம். அவற்றைக் குறிக்கொள்ளாது மனம்பட்டவாற்றாற்றுய்ப்பின் அதனானே நோயும் மரணமும் வருதலின், 'கடைப்பிடித்து' என்றார். (௪)

விளக்கம்:—ஒருவன் உண்ண வேண்டுமாயின் முன் உண்ட உணவுகள் நன்றாக ஜீர்ணித்தன என்பதை அறிந்துகொண்டு அவ்வளவோடல்லாமல் பின் பசித்தபிறகு உண்ணுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் உண்ணுங் காலத்தும் முற்கூறியபடி மாறுபாடில்லாத உணவுகளையே நன்றாக அறிந்து உண்ணுதல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், மேல் திருக்குறளில் 'அற்றால் அளவறிந்து உண்க' என்று கூறியதையே இத்திருக்குறளிலும் 'அற்றதறிந்து கடைப் பிடித்து' என்று கூறியதால், முன் உண்ட உணவானது முற்றும் ஜீர்ணித்த பிறகே உண்ணல் வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்திக் கூறியதாயிற்று என்றும், மாறு கொள்ளாத உணவு என்றமையால் அவ்வுணவும் உண்ணுகின்றவன் தேகக் கூறுபாட்டிற்கு மாறுபடாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஓர் உணவு மற்றொரு உணவோடு சுவையினாலும், பலத்தினாலும் மாறுபாடு கொண்டு துன்பப்படுத்தாதிருத்தல் வேண்டுமென்றும், உண்ணுகின்ற கால அளவு காலமல்லாத காலமாய் இருத்தல் கூடாதென்றும் அறிந்தோம். அவையாவன, வாத பித்த சிலேத்மங்களாகிய மூன்று நோய்களுக்கும் ஒற்றுமையில்லாத உணவுகளை உண்ணுவதோ மனம் வாக்கு காயங்களால் ஆகிய மூன்றிற்கும் பொருந்தாத அதிகமாகிய செயல்களைச் செய்வதோ பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்று கூறப்படுகின்ற கார்ப்பருவம் முதலாகிய பருவங்களிலேயும் காலை, மாலை, கடும்பகல், யாமம், இடையாமம், வைகறை என்னும் சிறு பொழுது

களிலேயும் உண்ணவேண்டிய பொழுதறியாதும், அவ்வப் பருவங் களுக் கேற்ற உணவினை அறியாதும் உண்பதோ கூடாதென்பதாம். அதுவன்றியும் ஒருவன் சில பொருள்களை உண்ணுங்காலத்து, ஒன் றுக்கொன்று ஆகாததாகிய பொருள்களை உண்ணுதல் ஆகாதென் றும், அவ்விதம் உண்டால் ஒன்றுக்கொன்று மாறுகொண்டு நோயினை உண்டுபண்ணுமென்றும், அது எது போல வெனின் ஒருவன் தேனும் நெய்யுமாகிய இரண்டினையும் ஒரே காலத்தில் சேர்த்து உட் கொள்ளுவானாயின் அவ்விரண்டும் கூடியகாலத்து உண்ட ஒரு வனுக்கு விஷமாவது போல் மாறுபட்ட பொருள்களைச் சேர்த்து உண்ணின் நோயும், மரணமும் வருமென்றும், அவ்விதமெல்லாம் நேராவண்ணம் நன்றாகக் குறித்துக்கொண்டு உண்ணுதல் வேண்டு மென்பார் கடைப்பிடித் தென்று கூறினாரென்றும் அறிகின்றோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் மாறுபடக்கூடிய உண்டியினை ஒருவன் மனம் போன போக்கின்படி உண்ணுவானா யின் நோயும், மரணமும் வருமென்றீர். அவ்விதம் மாறுபாடில் லாத உண்டியை ஒருவன் உண்ணுவானாயின், அவன் உயிர்க்குத் தீங்கு வாராதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

945. மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணி
னூறுபா டில்லை யுயிர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்து உண்ணின் = அம் மூவகைமாறுகோளு மில்லாத உணவைத் தன்னுள்ளம் வேண்டியவளவினு னன்றிப் பிணிவாரா வளவினால் ஒருவனுண்ணுமாயின்,— உயிர்க்கு ஊறுபாடு இல்லை = அவனுயிர்க்குப் பிணிகளாற்றுன்பம் விளைதலுண்டாகாது. எ-று.

உறுவதனை 'ஊறு' என்றார்; அஃது இன்பத்திற்செல்லாதாயிற்று, இல்லையென்பது தொடர்பாகலின். துன்பமுறுவது உயிரேயாதலின், அதன் மேல் வைத்துக் கூறினார். மாறுபாடில்வழியுங் குறைதல் நன்றென்பதாம். இவை நான்குபாட்டானும் உண்ணப்படுவனவும், அவற்றதளவும், காலமும், பயனுங் கூறப்பட்டன. (ரு)

விளக்கம்:—மேற்கூறியபடி உண்பான், பகுதியோடு மாறு கொள்ளாமலும், கால இயற்கையோடு மாறு கொள்ளாமலும், சுவை வீரியங்களால் ஒன்றுக்கொன்று மாறு கொள்ளாமலும்

ஆகிய மூன்று விதங்களாலும் ஒருவித மாறுதலுமில்லாத உணவினை மனம்போனபடி வேண்டிய அளவு ஒருவன் உண்ணுதலும் பிணி வருவதை விரும்பாதும் தக்க அளவாக உண்பானாயின், அவ்விதம் உண்டவனது உயிரினுக்கு நோய்களால் உண்டாகும் துன்பங்களே உண்டாகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒருவன் தன் மனம் விரும்பியபடி அதிக அளவினை உடைய உண்டியை உண்ணுது மேற்கூறிய மாறுபாடுகளில்லாமல் உண்ணப்புகுவானாயின், நோய் கொள்ளானென்றும், நோய்கொள்ளாத காலத்தில் உயிர்க்குத் துன்பமில்லையென்றும், துன்பமில்லாத காலத்தில் இன்பமே மிகுந்து நிற்குமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் உண்ண வேண்டிய பொருளையும், உண்ணவேண்டிய அளவினையும், உண்ண வேண்டிய காலத்தினையும், அறிந்ததுடன் அவை அளவாக நிற்குமாயின் அவற்றால் உண்டாகும் பயனையும் அறிந்தோம். ஆயின், இத்திருக்குறளால் அளவறிந்து உண்பானுக்கு நோய்களால் துன்பம் வாராது என்றமையால் அவனுக்கு உண்டாகும் இன்பம் எவ்விதம் இருக்கும் என்பதையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

946. இழிவறிந் துண்பான்க ணின்பம்போ னிற்கும்
கழிபே ரிரையான்க ணோய்.

(பரி·) இ-ள். இழிவு அறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல் = அக்குறைதலை நன்றென்றறிந்து அவ்வாறே யுண்பவன்மாட்டு இன்பம் நீங்காது நிலை நிற்குமாறுபோல், — கழிபேர் இரையான்கண் நோய் நிற்கும் = மிகப்பெரிய விரையை விழுங்குவான் மாட்டு நோய் நீங்காது நிலைநிற்கும். எ-று.

அவ்வாறேயுண்டல் = உண்ணலாமளவிற் சிறிது குறையவுண்டல். இன்பமாவது:—வாதமுதலியமூன்றும் தத்தநிலையிற்றிரியாமையின் மனமொழி மெய்கள் அவன் வயத்தவாதலும், அதனான் அறமுதலிய நான்குமெய்தலுமாம். இரையை யளவின்றியெடுத்து அதனான் வருந்தும் விலங்கோடொத்தலின், 'இரையான்' என்றார். விதியெதிர்மறைகளை உவமமும் பொருளுமாக்கியது இரண்டானும் பெறுதற்கு. (சு)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் ஒருவன் எல்லா அளவினையுமறிந்து உண்பதுடன் சிறிது குறைவாகவே உண்ணுதல் நன்மை

யென்று தெரிந்து அவ்விதம் சிறிது குறைவாக உண்பானாயின் துன்பமில்லாத இன்பமானது நீங்காமல் நிலைத்து நிற்பதுபோல் மிகப் பெரிய இரையை விரும்பி அளவுகடந்து விழுங்குகிறவனிடத்து நோய் நீங்காது நிலையாகவே நின்று துன்புறுத்தும் என்று இத் திருகக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவன் உண்ணக்கூடிய அளவு இவ்வளவு என்று தெரிந்துகொண்டு அவ்வளவிற்கும் சிறிது குறைவாக உண்பானாயின் அவ்விதம் உண்பதால் வாத பித்த சிலேத்மங்களாகிய மூன்றும் அததனுடைய நிலையில் நின்று மாறுபடாவென்றும், அவ்வாறு மாறுபடாத காலத்து மனம், வாக்கு, காய மென்கின்றமூன்றும் இவன் நினைக்கும் விதம் ஒத்து நடக்குமென்றும், அவ்வித மன வாக்கு காயங்கள் வேறுபாடு இல்லாது ஒத்தகாலத்து மனித தேகத்தை எடுத்த ஒருவன் அடைவதற்கு உள்ள அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய நான்கினையு மடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்றும் அறிவதுடன் இவற்றிற்கு மாறாகிய செயல்களோடு கூடிய ஒருவன் தன் மனம் விரும்பியபடி கொள்ளுகின்ற உணவினை மனித உணவு என்று கொள்ளாது கிடைத்த எப்பொருளையும் கிடைத்த எக்காலத்தும் அளவில்லாது உண்ணுகின்ற மிருகங்களின் இரை என்பதை அறிவித்தற்கு அவன் உண்ணும் உணவினை இரையென்றும், அவ்விரையினையும் பேர் இரையென்றும், அப்பேரிரையை மிகப் பெரிய இரையென்று அறிவித்தற்குக் கழி பேர் இரையென்றும் கூறியதால் விலங்குகளாயினும் வயிறு நிறைந்து விடுமாயின் பின்னர் இட்ட இரையினை மிகுத்தி விடுமென்றும், இவனோ அவ்விதம் மிகுத்தாது காண்கின்ற எதனையும் மிக அளவுகடந்து உண்டுகொண்டே இருப்பானாதலால் அம்மிருகங்களைக் காட்டிலும், இவன் தாழ்ந்தவனாகின்றான் என்று கூறுவதற்கு 'கழி பேரிரையான்கண்' என்று எடுத்துக் காட்டியதுடன் உணவினை உண்ணுங்காலத்து உண்ணும் உணவுகளை நன்றாகமென்று சுவை கொண்டு மெதுவாக உண்ணவேண்டி இருக்க அவ்விதமல்லாது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரைந்து உண்ணுகின்றான் ஆதலால் உண்ட அவைகளை மெல்லாமலும், சுவைபாராமலும் உண்கின்றான் என்று அறிவிப்பதற்கு விழுங்குவானெனறும் அவ்விதம் விழுங்குவானுக்கு நோயானது நிலைத்து அவனிடத்து நிற்குமென்றும்

அறிவதுடன் நீங்காத துன்பத்தையும் உயிர்க்குத் தேடிக்கொண்டு மனித தேகத்தால் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தத்தையும் அடையாமல் போய்விடுவான் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "ஏன் அதிக ஆகாரத்தைக் கொண்டால் நோய்வருகின்றது? அதனையும் விளக்கல்வேண்டும்" என்னலும் ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

947. தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணி
னோயள வின்றிப் படும்.

(பரி.) இ-ள். தெரியான் தீ அளவு அன்றிப் பெரிது உண்ணின் = தன் பகுதியும் அதற்கேற்றவுணவும் காலமுமாராயாது வேண்டியதோருணவை வேண்டியதோர்காலத்து வயிற்றுத் தீயளவன்றி ஒருவன் மிகவுண்ணுமாயின், — நோய் அளவு இன்றிப் படும் = அவன்மாட்டு நோய்கள் எல்லையறவளரும். எ-று.

தெரியாமைவினைக்குச் செயப்படுபொருள்கள் அதிகாரத்தான்வந்தன. நோய்—சாதியொருமை. இவையிரண்டுபாட்டானும் அவ்வகை யுண்ணுவழிப் படுமிழுக்குக் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னுடைய தேகக் கூற்றினையும், அத் தேகத்துக்கேற்ற உணவினை உண்ணுகின்ற காலத்தினையும் ஆராயாமல் வேண்டியபடியே ஒரு உணவினை அவன் விரும்பிய ஓர் காலத்தில் வயிற்றில் ஜீர்ணிக்கச்செய்யும் தீ அளவிற்குத் தகுதியாக அல்லாமல் மிகுதிப்பட்டு உண்பானுயின், அவ்விதம் உண்ணுகின்ற அவனிடத்தே நோய்களானவை முடிவில்லாமல் வளர்ந்துகொண் டிருக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவனது தேகத்தின் பகுதிக்குத் தக்க அளவாக ஜீர்ணிக்கும் கருவி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அக்கருவி வேலைசெய்து ஜீர்ணிக்கக்கூடிய அளவிற்குமேல் உணவினை உண் டால் அக்கருவியானது ஜீர்ணித்தலைச் செய்யமுடியாது அலுத்துப் போய் அதனுடைய வீரியம் கெட்டு முன்செய்த வேலையும் செய்ய முடியாமல் நாளுக்குநாள் கெட்டுப்போகுமென்றும், அவ்விதம் கெடு தலால் பின்னர்க்கொள்ளுகின்ற உணவு ஜீர்ணிக்காது பலநோய்களைச் செய்யுமென்றும், அவ்விதம் நோய்களைச் செய்கின்ற காலத்து அள

வறியாது இவன் இயற்கையின்படி உண்டுகொண்டே வருவானு யின் பலவித நோய்கள் வருமென்றும், அந்நோய்கள்முடிவில்லாமல் வளருமென்றும், அவ்விதம் வளர்வதால் எடுத்த தேகத்தின் பயன் ஒன்றையு மடையாமல் போய்விடுவா னென்றும் அறிந்தோமென்ற னர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இதுகாறும் உண்ணு முணவினை அளவோடு உண்பவனுக்கு வரும் பயனையும், அவ்விதம் அல்லாதவ னுக்கு வரும் தீமையினையும் உணர்ந்தோம். இனிக் காரணங்களால் வருவனவாகிய இவ்வித நோய்களைத் தீர்க்கும் மருத்துவனைப்பற்றி ஆசிரியர்யாதுகூறுகின்றனர்?" என்னலும்,ஆசிரியர்கூறுவாராயினர்.

948. நோய்நாடி நோய்முத னாடி யதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

(பரி) இ-ள். நோய் நாடி=மருத்துவனுயினுன் ஆதுரன்மாட்டு நிகழ் கின்ற நோயை அதன் குறிகளான் இன்னதென்று துணிந்து,—நோய் முதல் நாடி=பின் அது வருதற்காரணத்தை ஆராய்ந்து தெளிந்து,— அது தணிக் கும் வாய்நாடி=பின் அது தீர்க்குமுபாயத்தினை யறிந்து,—வாய்ப்பச் செயல்=அதனைச் செய்யும் வழிப் பிழையாமற் செய்க. எ-று.

காரணம்=உணவுசெயலென முற்கூறியவிரண்டும். அவற்றை ஆயுள் வேதமுடையார் நிதானமென்ப. அவை நாடுதற்பயன்=நோயினையும் வாயி னையும் ஐயமறத்துணிதல். மருந்துசெய்தல், உதிரங்களைதல், அறுத்தல், சுடு தன் முதலிய செயல்களெல்லாம் அடங்குதற்கு, 'அது தணிக்கும்வாய்' என் றார். "கழுவாயுமுள"* என்றார் பிறரும். பிழையாமை=பழையமருத்துவர் செய்துவருகின்ற முறைமையிற் றப்பாமை. (அ)

விளக்கம்:—மருத்துவனென்று சொல்லப்படுகின்ற வைத்தி யன் ஒருவன் ஆதுரன் என்கின்ற நோயாளியைக் கண்டபோது அவனிடத்து அப்போது தோன்றுகின்ற நோயினை அதனதனு டைய குறிகளால் இன்னது இன்னது என்று துணிவதுடன், பின் னர் அந்நோய்கள் வருவதற்கு இருந்த காரணங்களையும் தான் கற் றும் கேட்டும் உள்ள நூல்களுக்குத் தக்க அளவாக ஆராய்ந்து தெளிந்தும், அவ்விதம் ஆராய்ந்து தெளிந்தபின்னர் அந்நோய் களைத் தீர்க்கின்ற உபாயங்களை அறிந்தும், அவ்விதம் அறிந்தோடு

* புறநானூறு—34.

நில்லாமல் அந் நோய்களைத் தீர்க்கச்செய்யும் வழிகளைத் தவறில்லாமல் செய்தும் இருத்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, வைத்தியனானவன் நோயாளியைக் கண்ட காலத்து அவனுக்கு உள்ள நோய் உணவினால் வந்ததோ, அவன் செய்த செயலால் வந்ததோ என்று முதலில் நிதானித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் காரணங்கள் அறிந்தபிறகு உள்ள நோயினை இதுவென்றும், அதனைத் தீர்க்கின்ற உபாயம் இதுவென்றும் சிறிதும் சந்தேகமில்லாமல் தெளிந்து துணிய வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் நோயினைக் கண்டு துணியுங் காலத்து அந்த அந்த நோய்க்கு வேண்டிய செயல்களாகிய மருந்து செய்தல், உதிரங்களைதல், அறுத்து விடுதல், சுட்டு விடுதல் என்ற செயல்களையெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து பிழைபடாமல் மருந்தினைச் செய்வதும், ஒருவனுக்கு உதிரத்தைக் களைதலும், கட்டி முதலியவை அறுத்தலும், தேகத்தில் உண்டாகும் சுடக் கூடிய நோய்களைச் சுடுதலும் ஆகிய உபாயங்களையெல்லாம் தனக்கு முன்னிருந்த வைத்தியர்கள் செய்த முறையிலும் அளவிலும் தவறாது செய்தல் வேண்டு மென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “ வைத்தியன் நோயாளியைக் கண்ட காலத்து நிதானத்தால் செய்யவேண்டுவன இவை என்று அறிந்தோம். இனி அவ்வைத்தியனானவன் நோயாளியைப் பார்த்த காலத்து நூல் அளவாக நோய்க்குச் செய்யவேண்டுவன எவையென்று அறிவித்தல் வேண்டும் ” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

949. உற்றா னளவும் பிணியளவுங் காலமுங்
கற்றான் கருதிச் செயல்.

(பரி.) இ-ள். கற்றான்=ஆயுள்வேதத்தினைக் கற்றமருத்துவன்,—உற்றான் அளவும் பிணி அளவும் காலமும் கருதிச் செயல்=அவ்வுபாயத்தினைச் செய்யுங்கால், ஆதுரனளவினையும் அவன்கணிகழ்கின்ற நோயினளவினையும் தன் செயற்கேற்ற காலத்தினையும் அந்நூனெறியால் நோக்கி, அவற்றோடு பொருந்தச் செய்க. எ-று.

ஆதுரனளவு=பகுதி, பருவம், வேதனை, வலிகளினளவு. பிணியளவு=சாத்தியம், அசாத்தியம், யாப்பிய*மென்னுஞ் சாதிவேறுபாடும், தொடக்க நடுவீறென்னும் அதன் பருவவேறுபாடும், வன்மைமென்மைகளு முதலாயின.

---

* யாப்பியம்=பெரும்பான்மை தீர்க்கத் தக்கதும் சிறுபான்மை தீர்க்கத் தகாததுமாயிருப்பது.

காலம் மேற்சொல்லியன. இம்மூன்றும் பிழையாமல் நூனெறியானும் உணர்வுமிகுதியானும் ஆராய்ந்து செய்கவென்பார், 'கற்றான் கருதிச்செயல்' என்றார். இவையிரண்டுபொட்டானும் அவ்விழுக்குப்பட்டுழி மருத்துவன் தீர்க்குமாறு கூறப்பட்டது. (௯)

விளக்கம்:—ஆயுள்வேதம் இதுவென்று கற்றவனாகிய வைத்தியன் மேற் கூறியபடி நோய் தீருவதற்கு உரிய உபாயத்தினைச் செய்யுமிடத்து நோய்கொண்டவனது அளவினையும், அவனிடத்தே உண்டாயுள்ள நோயின் அளவினையும், தான் செய்வதற்கு ஏற்ற காலத்தினையும், தான் கற்ற நூலில் கற்ற அளவே உய்த்து உணர்ந்து அந்நூல்களில் சொல்லிய வழியே பொருந்தச் செய்தல் வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நோய்தீர்க்க முயன்ற வைத்தியன் நோயாளியினது உருவம், அவனது தேகவன்மை, அவனுடைய வயது, நோயினால் உண்டாகும் துன்பம், அந்நோய்த் துன்பம் தோன்றுகின்ற காலம், அது இல்லாதிருக்கின்ற காலம், ஆகிய இவைகளை அறிதல் வேண்டுமென்றும், நோய் தோன்றிய காலமும், அது உள்ள காலமும் ஆகிய நோயின் அளவைத் தெரிந்து பின்னர் இந்நோய் தீர்க்கத் தக்கது, இந்நோய் தீர்க்கத்தகாதது, பெரும்பாலும் தீர்க்கத் தகுந்ததும் சிறுபான்மை தீர்க்கத் தகாததுமாகவுள்ளது என்னும் நோயின் தகுதியை அறிய வேண்டுமென்றும், நோய் தொடங்கிய தொடக்கந்தானோ, அல்லது தொடங்கி நடுப்பருவமாக உள்ளதோ, அல்லது தீர்ந்துபோகக் கூடிய கடைப்பருவமாக உள்ளதோ என்று நோயின் பருவத்தை ஆராய வேண்டுமென்றும், அதுவன்றியும், நோய் பலமுடையதென்றும், பலமில்லாதது என்றும் ஆகிய நோய்களின் தகுதியை அறிதல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் அறிதலோடு மேற்கூறிய வண்ணம் காலத்தையும் நோக்குதல்வேண்டுமென்றும், ஆகியஇவைகளை எல்லாம் சிறிதும் குறைபடாமல் தான் கற்றநூல் அளவாகவும், தன்னுடைய அறிவின் அளவாகவும் ஆராய்ந்து உணர்ந்து நோயினைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "மேலிரண்டு திருக்குறள்களாலும் ஒருவன் உணவாலும், செயலாலும் நோய் கொண்டகாலத்து வைத்தியன் தீர்க்க வேண்டிய முறை இதுவென்று அறிந்தோம். இனி, அம்

மருத்துவன் நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு முறை யாது? அதற்கு வேண்டுவன எவை? அவையெல்லாம் தொகுத்துச் சொல்லுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

**950. உற்றவன் றீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்
றப்பானாற் கூற்றே மருந்து.**

(பரி.) இ-ள். மருந்து = பிணிக்கு மருந்தாவது—உற்றவன் = அதனையுற்றவன், — தீர்ப்பான் = அதனைத் தீர்க்குமருத்துவன், — மருந்து = அவனுக்குக் கருவியாகிய மருந்து,—உழைச்செல்வான் என்ற அப்பால் நாற்கூற்று = அதனைப்பிழையாமல் இயற்றுவானென்று சொல்லப்பட்ட நான்குபகுதியையுடைய நான்கு திறத்தது. எ-று.

நான்கென்னு மெண் வருகின்றமையின், அதுநோக்கி அப்பாலென்றொழிந்தார். நாற்கூற்றதென்பது விகாரமாயிற்று. அவற்றுள் உற்றவன் வகை நான்காவன:—பொருளுடைமை, மருத்துவன்வழி நிற்றல், நோய்நிலையுணர்த்தல்வன்மை, மருத்துத்துன்பம்பொறுத்த லெனவிவை. தீர்ப்பான் வகைநான்காவன:—நோய்கண்டஞ்சாமை, ஆசிரியனை வழிபட்டோதிய கல்வியு நுண்ணறிவுமுடைமை, பலகாலுந்தீர்த்துவருதல், மனமொழிமெய்கடுயவாத லெனவிவை. மருந்தின்வகை நான்காவன:—பலபிணிகட்குமேற்றல், சுவைவீரியம் விளைவாற்றல்களான் மேம்படுதல், எளிதினெய்தப்படுதல், பகுதியோடு பொருந்துத லெனவிவை. இயற்றுவான்வகை நான்காவன:—ஆதுரன்மாட்டன்புடைமை, மனமொழிமெய்கடுயவாதல், சொல்லியன அவ்வாறேசெய்தல் வன்மை, அறிவுடைமை யெனவிவை. இவையெல்லாங் கூடியவழியல்லது பிணி தீராமையின், இத்தொகுதியையும் 'மருந்து' என்றார். ஆயுள்வேதமுடையாரும் இவை கால்களாக நடக்குமென்பதுபற்றிப் பாதமென்றும், இவைமாறுபட்டவழிச் சாத்தியமுமுதிர்ந்து அசாத்தியமாமென்றுங் கூறினார். இதனால் அதனைத் தீர்த்தற்கு வேண்டுவனவெல்லாந் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன. (ம)

விளக்கம்:—நோய்க்கு மருந்தாவது நோயினைக் கொண்டவன், அந்நோயினைத் தீர்க்கும் வைத்தியன், அவ்வைத்தியனுக்கு நோய் தீர்ப்பதற்குக் கருவியாகிய மருந்து, அம்மருந்தினைப் பிழையாமல் செய்கின்றவன் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பகுதிகளோடு கூடிய நான்கு தன்மையை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் மருந்தின் தன்மைநான்கெனக் கூறி, அவைகளுள்

ஒவ்வொன்றும் நான்குதிறத்தது என்று கூறுவதால், மேற்கூறிய நான்கினுள் நோய் கொண்டவனுக்கு இருக்கவேண்டிய நான்கு தகுதிகளாவன:—பொருளுடையவனுயிருத்தல், வைத்தியன்சொல்லிய வழி நடக்கக் கூடியவனுயிருத்தல், தனக்கு உள்ள நோயினை வைத்தியனுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய வல்லமை உடையவனு யிருத்தல், மருந்தை உண்ணுகின்ற காலத்து அம்மருந்தினுல் உண்டாகும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் வன்மையுடையவனுயிருத்தல் என்பனவென்றும், தீர்ப்பவன் வகையாவது:-நோய்களின்தகுதியை எல்லாம் ஆராய்ந்து உணர்ந்து அவ்விதம் உணர்வதுடன் முதலில் நோய்கொண்டவனுக்கு உற்ற நோய் இதுதான் என்று ஆராய்வதற்கு அஞ்சாது ஆராய்தல், தான் ஆசிரியனை அடைந்து அவன் வழிநின்று ஓதியதாகிய கல்வியின் வல்லமையுடையவனு யிருத்தல், இயற்கை அறிவாகிய நுட்ப அறிவினையும் உடையவனுய் இருத்தல், அன்றியும் நோய் கொண்டார் பலர்க்கு நோய்களைப் பலதாமும் தீர்த்து வருதல், மனம், வாக்கு, காயமாகிய மூனறும் கூடா ஒழுக்கத்தைச் செய்யாது பரிசுத்தமுடையனவாய் இருத்தல் என நான்காகும் என்றும், மருந்தின் வகையாவது:—பலநோய்களுக்கும் ஏற்றது ஒன்ருயிருததல், சுவையிலும் வீரியத்திலும நற்பயனிலும் வன்மையிலும் உயர்ந்திருத்தல், எளிதில் கிடைக்கக் கூடியதா யிருத்தல், நோய் கொண்டவனது தேகக் கூறேடு பொருந்தியதா யிருத்தல் என நான்கென்றும், வைத்தியனுக்கு உதவியாக மருந்தினைச் செய்கின்ற ஒருவனுக்கு நோயாளியினிடத்து அன்புடையவனு யிருத்தல், மனம் வாக்கு காயம் பரிசுத்தமுடையவனு யிருத்தல, மருந்தை முடிக்கும் காலத்து வைத்தியன் சொல்லிய அளவாகவே மருந்தினைச் செய்துமுடிக்கும் வல்லமை உடையவனு யிருத்தல், இயற்கை அறிவுடையனு யிருத்தல் ஆகிய நான்குவித தகுதிகளும் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், மேற்கூறிய நன்னனகு பகுதிகளாகிய பதினறு பகுதிகளும் அமையாத காலத்து நோய் தீராதென்றும் கூறியதுடன் இநநான்கே ஆயுள் வேதமுடையார் நான்கு கால்களாக நடக்கு மென்பதை அறிந்து இந்நான்கினையும் பாதமென்றும் இவ்வுகை நான்கினுள் ஒன்று மாறுபட்ட காலத்தும் தீரக்கூடிய நோயாகிய சாத்யமென்கின்ற

நோயும்அதிகப்பட்டுத் தீராது அசாத்தியமாகும் என்றுகூறினார் என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதமெல்லாம் நோய்க்கு மருந்து இதுவென்று எடுத்து நோய்கொண்டவனது தகுதி நான்கினையும், தீர்க்கின்ற வைத்தியன் தகுதி நான்கினையும், அந்நோயினைத் தீர்க்கும் கருவியாகிய மருந்தின் தகுதி நான்கினையும், அம்மருந்தினைச்சிறிதும் தவறாதுசெய்பவனது தகுதி நான்கினையும்கூறியதை நன்றாக உணர்ந்தோம். அங்கங்களின் பகுதியாகிய நட்பு என்னுமங்கத்தின் கடைசியாகிய மருந்து என்னுமிவ்வதிகாரத்தால், காமத்தால் வரும் செயல்களின் தீங்கு நோய் என்றும், அந்நோயைத் தீர்ப்பதற்கு உபாயம் மருந்துஎன்றும்கூறி உலகத்தார் உய்வதற்கு உரிய உபாயங்களை எல்லாம் உணர்த்தினாரென்று அறிந்தோம். இனிப் பொருட்பாலையெடுத்து அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மையை அரசியல் என்று கூறி, அவ்வரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய அங்கங்கள் ஆறென்று அமைச்சியல் முதல் நட்பியல் வரையில் கூறிமுடித்தனராதலால், அப் பொருட்பாலுள் சொல்லவேண்டுவன இன்னும் எவையேனும் உளவோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

அங்கவியல் முற்றிற்று.

ஒழிபியல்.

(பரி.) இனி அவ்வரசியலினும் அங்கவியலினும் அடங்காதொழிந்தவற்றதியல்பு பதின்மூன்றதிகாரத்தாற் கூறுவான்றொடங்கி, முதற்கட் குடிமை கூறுகின்றார்.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய அரசியலினும், அங்கவியலினும் அடங்காமல் நின்றவற்றின் இயல்பினை எல்லாம் பதின்மூன்று அதிகாரங்களால் சொல்லத்தொடங்கினாரென்றும், அவ்விதம் சொல்லும் காலத்து முதலில் குடிமை என்பதை கூறுகின்றாரென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "அடங்காதனவற்றை ஒழிபியலென்றும், அவற்றுள் முதலாவது குடிமையென்றும் கூறியதை அறிந்தோம். இனி அக்குடிமை என்பதை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

96. அதிகாரம்

குடிமை.

(பரி.) அஃதாவது உயர்ந்தகுடியின்கட் பிறந்தாரது தன்மை. உயர்ந்த குடிப்பிறப்பு நால்வகை வருணத்தார்க்கும் இன்றியமையாததாகலின், அச்சிறப்புப்பற்றி இது முன்வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர்களுடைய இயற்கை என்பதாம். நான்கு வித வருணத்தவர்க்கும் உயர்ந்த குடிப் பிறப்பு என்பது இருந்தே ஆகவேண்டி இருப்பதால், அவ்வித சிறப்புக் கருதி இக்குடிமை என்னும் அதிகாரம் முதலில் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் மக்கள் தகுதியினுள் யாவரும் இருவினைக்குத் தக்க அளவாக உயர்ந்த குணங்களை உடையவராக இருக்கவேண்டி இருக்கக் குடிப் பிறப்பு ஒன்றினால் உயர்வு வருதல் வேண்டும் என்று கூறுவதைக் கேட்க வியக்கின்றோம். ஆதலால், குடிப்பிறந்தார் என்பார்க்கு இயல்பாகவே உள்ள செய்கைகள் எவை என்று அறிவிக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

951. இற்பிறந்தார் கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச்
செப்பமு நாணு மொருங்கு.

(பரி.) இ-ள். செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு=செம்மையும் நாணும் சேர—இற்பிறந்தார் கண் அல்லது இயல்பாக இல்லை=குடிப்பிறந்தார் மாட்டல்லது பிறர்மாட் டியற்கையாக உளவாகா. எ-று.

இல்லுங் குடி நலமென்பன ஒரு பொருள்; ஏண் டுயர்ந்தவற்றின் மேல. செம்மை=கருதுதலுஞ் சொல்லுஞ் செயலுந்தம்முண் மாறுகாமை. நாண்=பழிபாவங்களின் மடங்குதல். இவை இற்பிறந்தார்க்காயின் ஒருவர் கற்பிக்க வேண்டாமன்றுமேயுளவாம், பிறர்க்காயிற் கற்பித்தவழியும் நெடிதுநில்லா வென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—செம்மை என்பதும், நாணமென்பதும் நற்குடியில் பிறந்தவர்களுக்கு அல்லாது மற்றவர்களிடத்து இயற்கையாக ஒன்று சேர உள்ளன ஆகா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மனத்தாலும், வாக்காலும், காயத்தாலும் உண்டாகின்ற

கருத்தும், சொல்லும், செயலும் ஒன்றிற்கொன்று மாறுபடாம லிருக்கும் பெரியதோர் செம்மை யென்னும் தகுதியும், பழிவரும் காலத்தும், பாவமான செய்கையைச் செய்ய வேண்டிய காலத்தும் அவற்றிற்கு மிகுதியு மஞ்சி அடங்கி நிற்கின்ற தகுதியாகிய நாண மும் நற்குடியில் பிறந்தார்க்கு ஒருவர் சொல்லாமல் இயல்பாகவே உண்டாகு மென்றும், அவ்விதமல்லாது மற்றவர்க்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் சொல்லிய அக்காலத்து மாத்திரம் இருப்பதுபோல் காணப்பட்டுப் பின்னர் வெகு விரைவில் மறைந்துவிடும் என்றும், ஆகவே, நல்ல குடியின் இயற்கையை இதனால் அறிந்தோம் என்றன ர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "செம்மையும், நாணமுமாகிய இரண்டு மன்றி இன்னுமேதேனும் இயற்கையாகிய குணங்கள் நற்குடிப் பிறந்தார்க்கு உளவோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

952. ஒழுக்கமும் வாய்மையு நாணுமிம் மூன்று
மிழுக்கார் குடிப்பிறந் தார்.

(பரி.) இ-ள். குடிப்பிறந்தார்=உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தார்—ஒழுக் கமும் வாய்மையும நாணும் இம்மூன்றும் இழுக்கார=தமக்குரிய ஒழுக்கம் மெய்ம்மை நாணெனப்பட்ட இம்மூன்றன்கண்ணும் கல்வியானன்றித் தாமா கவே வழுவார். எ-று.

ஒழுக்க முதலியன மெய்ம்மொழி மனங்களினவாகலின், அம்முறையவா யின. இழுக்குதல் அறியாது வருகின்றமையின், 'இழுக்கார்' என்றார். (உ)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர்களுக்குத் தம் வருணத்திற்கு உரிய ஒழுக்கமும், பொய்மை பேசாமையும், நாணமும் ஆகிய இம் மூன்றும் தாம் கற்காமலே வந்து விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, செயற்கை அறிவாகிய கல்வியினால் வரும் மேற்கூறிய நற்குணங்களெல்லாம் இயற்கையாகவே நற்குடியில் பிறந்தவர்களுக்கு உண்டாகி விடுமென்றும், நடுவில் அந்நற்குணங்கள் பிளவுபடா என்றும் அறிந்தோ மென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "குடிமை என்பதன் இயற்கையைத் தொகையாக அறிந்தோம். இனி அதன் வகையையும் விரித்துக் கூறல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

953. நகையீகை யின்சொ லிகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு.

(பரி.) இ-ள். வாய்மைக் குடிக்கு=எக்காலத்துந் திரிபில்லாத குடியின்கட் பிறந்தார்க்கு—நகை ஈகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும் வகை என்ப=வறியார் சென்றவழி முகமலர்ச்சியும், உள்ளன கொடுத்தலும், இன்சொற் சொல்லுதலும், இகழாமையுமாகிய இந்நான்கும் உரிய கூறென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

பொய்ம்மை திரிபுடைமையிற் றிரிபின்மையை 'வாய்மை' என்றும், "இல்லாரை யெல்லாருமெள்ளுவர்"* ஆகலின் இகழாமையை அவர் கூறாக்கியுங் கூறினர். குடி—ஆகுபெயர். நான்கின்வகையென்பதுபாடமாயின், வாய்மைக்குடிப் பிறந்தார்க்குப் பிறரின் வேறுபாடு இந்நான்கா னுளதாமென்றுரைக்க. இவை மூன்று பாட்டானுங் குடிப்பிறந்தா ரியல்பு கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—தம்மிடத்தே தரித்திரர் வந்த காலத்து முகமலர்ச்சியோ டிருத்தலும், தம் கையில் உள்ளவற்றை இல்லையென்னாது கொடுத்தலும், அவர்க்கு இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலும், வறியவர்களென்று அவர்களை இகழாமையும் ஆகிய நான்கு விதமாகிய தகுதிகளும் எந்தக் காலத்தும் மாறுதலில்லாத நற்குடியில் பிறந்தவர்களுக்கு இயல்பாகவே உண்டாகும் என்று நூல் வல்லவர் சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், முன்னர் இல்லறத்தில் கூறியபடியே நற்குடிப் பிறந்தான் ஒருவன் அன்புடையவனாய் இருந்து விருந்து ஓம்பி இனியவைகூறி நிற்பது அவனுக்கு இயல்பாகும என்று எடுத்துக் காட்டினார். ஆதலால் நற்குடியில் பிறந்தார்க்கு உள்ள குணங்கள் இவை என்று கூறியதால், ஏனைய குடியில் பிறந்தார்க்கு இவை உண்டாகாவென்றும், உண்டாகுமாயினும் இயற்கையாகவே உண்டாகாவென்றும் அறிந்தோமென்றனர். இது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் மறந்தும் தம் ஒழுக்கத்தில் குறைவுபடாரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

954. அடுக்கிய கோடி பெறினுங் குடிப்பிறந்தார்
குன்றுவ செய்த லிலர்.

(பரி.) இ-ள். அடுக்கிய கோடி பெறினும்=பலவாகவடுக்கிய கோடி

* திருக்குறள், 752.

யளவிற்றாயபொருளைப் பெற்றாராயினும்,—குடிப்பிறந்தார் குன்றுவ செய்தல் இலர் = உயர்ந்தகுடியின்கட்பிறந்தார் தம்மொழுக்கங்குன்றுந் தொழில்களைச் செய்யார். எ-று.

அடுக்கியகோடியென்பது எண்டெண்ணப்படும் பொருண்மேனின்றது. குன்றுந் தொழில்கள் = குன்றுதற் கேதுவாய தொழில்கள். (௪)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர்கள் பல கோடிகளாக அமைந்த பொருள்களைப் பெறுவதாக இருந்தாலும், தன் குடிக்கு உரியதாயுள்ள ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் குறைந்த தொழில்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நீங்கள் மேல் வினவிய வண்ணம் உண்மையாகவே நற்குடியில் பிறந்திருப்பவர்கள் எவ்வளவு கோடி அளவாகிய பொருளைப் பெறுவதாக இருக்கினும், 'அப்பொருள்கள் நிலையாதன; தாம செய்யும் பழிகளோ நிலைத்து நிற்பன' என்று உணர்ந்து, நில்லாத பொருளுக்காகத் தம் குடிக்கு ஊனமாகிய நிலைத்து நிற்கும் பழியைத்தேடிக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று அறிந்தோமென்றனர்: அது கேட்ட மாணக்கர், "நற்குடிப் பிறந்தார் பெரும் பொருள் கிடைப்பதாயினும் தகுதியற்ற காரியத்தைச் செய்யமாட்டார் என்று அறிந்தோம். இனி, ஓர் கால் தம் பழைவினை வயததால் தாம் அடைந்திருந்த பொருள்கள் சுருங்கி விடுமாயின், அப்போதும் தம் தகுதியைக் காத்துக் கொள்வரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

955. வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பிற் றலைப்பிரித லின்று.

(பரி.) இ-ள். பழங்குடி = தொன்றுதொட்டுவருகின்ற குடியினகட பிறந்தார்,—வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக்கண்ணும் = தாஙகொடுக்கும் பொருள் பண்டையிற் சுருங்கியவிடத்தும்—பண்பின் தலைப்பிரிதல் இன்று = தம்பண்புடைமையின் நீங்கார். எ-று.

தொன்றுதொட்டு வருதல் = சேர சோழ பாண்டியரென்றாற்போலப் டைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல். அவர்க்கு நல்குரவாவது வழங்குவீது உள்வீழ்வதாகலின், அதனையே கூறினர். (௫)

விளக்கம்:—தொன்று தொட்டுப் பழைமையாக வருகின்ற நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் வறியவர்க்குத் தம்மியற்கைக் குணத்

தால் கொடுக்கின்ற கொடையின் பொருட்டு இருந்தபொருள் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் சுருங்கிப் போகுமானால், அச்சுருங்கிய காலத்தும் வறியவரைக் கண்டால் தம இயற்கைக் குணத்தினின்றும் மாறுபடார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் தம் கையில் பொருளில்லாவிடத்தும் தமக்கு உரிய நற்குணங்களாகிய ஈகை முதலிய சிறப்பினைச் செய்து உண்மைப்பயனை அடைவதற்கு உரியராவரே யன்றி, தம் பொருள் சுருங்கியதற்காக வருந்தா ரென்றும் அறிந்தோம. அவர்கள் வருந்துவதெல்லாம் தமக்குப் பொருள் நிறைந்திருந்த காலத்து ஈகையைச் செய்த அளவிற்குத் தாம் இக்காலத்துச் செய்வதற்கில்லையே என்று எண்ணுவதே யாகுமென்றனர். இதனைப் பெரிய புராணத்தில் இளையான்குடிமாற நாயனார் சரிதத்தாலும், ஏனைய சரிதங்களாலும் அறிதல் கூடும என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் வறுமை உற்றகாலத்தும் வஞ்சனையோடு கூடி யிருப்பனவும் தம் குடிக்கு அமையாதனவுமாகிய செயல்களை நற்குடிப் பிறந்தார் ஒருபோதும் செய்வதில்லையோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

956. சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்மா சற்ற
குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்.

(பரி.) இ-ள். மாசு அற்ற குலம் பற்றி வாழ்தும் என்பார் = வசையற்று வருகின்ற நங்குடிமரபினோடொத்து வாழக்கடவேமென்றுகருதி அவ்வாறு வாழ்வார்,—சலம்பற்றிச் சால்பு இல செய்யார் = வறுமையுற்றவழியும், வஞ்சனையைப் பொருந்தி, அமைவிலவாய தொழில்களைச் செய்யார். எ-று.

அமைவின்மை = அம்மரபிற்கேலாமை. இவை மூன்று பாட்டானும் அவர் வறுமையுற்றவழியும், அவ்வியல்பின் வேறுபடாரென்பது கூறப்பட்டது. (௬)

விளக்கம்:—பிறருடைய பழிப்பென்பதே இல்லாமல் பழைமையாக வருகின்ற தம் குடிப்பிறப்போடு தாம் ஒத்து வாழவேண்டும் என்று மனத்தால் எண்ணி, எண்ணிய அவ்விதமே வாழ்பவர்கள் தாம் தரித்திரத்தை அடைந்த காலத்திலும் வஞ்சனையோடு கூடியனவும் தம் குடிக்குப் பொருந்ாதனவுமாகிய தொழில்களைச் செய்ய

மாட்டார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், தம் குடிப் பிறப்பின் தகுதியைப் பிறர் பழித்தல் கூடாது என்று எண்ணுகின்ற பெரியோர் தம் உயிரையே இழக்கக்கூடிய அத்துணைத் தீங்குகள் தங்களுக்கு வருவனவாயினும் தம் குடிப்பிறப்புக்குப் பொருந்தாத செயல்களைச் செய்யமாட்டார் என்று அறிந்தோம். இதனைச் சூரிய குலத்துத் தோன்றலாகிய அரிச்சந்திரன் என்பான் விஸ்வாமித்திரனது சூழ்ச்சியால் எல்லாவற்றையு மிழந்து சுடுகாட்டில் காவலாளியாக இருந்தகாலத்து மைந்தனை இழந்தும் தம் மனைவியையே வெட்டுதற்கிருந்தும், ஒரு பொய் சொல்வதற்கு அஞ்சினவனாய்த் தன் குடிக்கு இயற்கையாகிய வாய்மையையே உறுதியாகக்கொண்டு நின்றான் என்றும், அவன் உறுதியைக் கெடுப்பதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்த விஸ்வாமித்திரன் ஒரு பொய் பேசினால் இழந்தபொருள் யாவும் தருவதாகச் சொல்லிய காலத்தும் அதற்கிணங்காது தனது வாய்மையையே நிலைநாட்டினானென்றும் அறிகின்றோம். இதனைப் பின் வரும் அரிச்சந்திர புராணச் செய்யுளால் அறிதல் கூடும் என்றனர்.

"பதியிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதி யிழந்தனம் இனி நமக்கு உளதென் நினைக்கும்
கதி யிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றான்
மதி யிழந்து தன் வாயிழந்து மதிதவன் சென்றான்."

அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவர் ஒரு குற்றத்தைச் செய்து, பிறகு செய்த அக்குற்றத்தை உலகோர் அறியாவண்ணம் மறைத்துவிடுவதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். அவ்விதமே உயர் குடிப்பிறந்தாரும் ஒரு குற்றத்தைச் செய்வாராயின், அதைப் பிறர் அறியாது மறைத்து விடுதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

957. குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசும்பின்
மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து.

(பரி.) இ-ள். குடிப் பிறந்தார்கண் குற்றம்=உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தார்மாட்டுளதாங்குற்றம்—விசும்பின் மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து விளங்கும்=தான்சிறிதேயாயினும் விசும்பின்கண் மதியிடத்து மறுப்போல ஓங்கித் தோன்றும். எ-று.

உயர்குடிமுதலிய பொருள்வகை மூன்றற்கும் விசும்பு முதலிய உவமை வகை யொத்துப் பான்மாறுபட்டது. குடியதுயர்ச்சியானும், மதிபோன்ற அவர் நற்குணங்களோடு மாறாதலானும், உலகெங்கும் பரந்து வெளிப்படு மென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:—உயர்ந்த குடியிலே பிறந்தவர்களிடத்தே ஏதேனும் ஓர் குற்றமுண்டாயின், அக்குற்றமானது சிறியதாக இருந்தாலும் ஆகாயத்தில் உள்ள சந்திரனிடத்தே காணப்படுகின்ற களங்கம்போல் யாவருமறிய காணப்படும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனது களங்கத்தை யாவரும் பார்ப்பதுபோல், உயர்ந்த குடியிலுள்ளார் குற்றம் யாவருமறிய காணப்படுமென்றும், வெண்மையாகிய சந்திரனிடத்துக் களங்கம் சிறிதாக இருந்தாலும் யாவரும் காணும்படி இருத்தல் போலக் குற்றமில்லாத குடியாதலால் அவர் செய்யும் குற்றம் மிகச் சிறிதாக இருந்தாலும் யாவருமறிய எடுத்துக் காட்டு மென்றும், சந்திரனிடத்துத் தோன்றும் வெண்மைக் குணம் பெரிதாக இருந்தும் குற்றமே எடுத்துக்காட்டுவதுபோல் நற்குடிப் பிறந்தார் செயல்கள் பல நல்லனவாக இருக்கினும் அவர் செய்த குற்றமே எடுத்துக் காட்டுமென்றும் அறிந்தோமென்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "உயர் குடிப் பிறந்தார் செய்யும் குற்றத்தினை ஏனையோரிடத்துத் தோன்றும் குற்றத்தைப்போல் சிறிதும் மறைத்தல் முடியாது என்பதை அறிந்தோம். இனி, நற்குடிப் பிறந்தவனிடத்தே அன்பென்பது இல்லாவிடின், அவனை உலகோர் என்னென்று எண்ணுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

958. நலத்தின்க ணாரின்மை தோன்றி னவனைக்
குலத்தின்க ணையப் படும்.

(பரி.) இ-ள். நலத்தின்கண் நார் இன்மை தோன்றின்=குலநலமுடையனாய் வருகின்றவன்கண்ணே ஈரமின்மையுளதாமாயின்,—அவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப்படும்=அவனை அக்குலப்பிறப்பின்கண்ணே ஐயப்படும் உலகம். எ-று.

நலமும் குலமும் ஆகுபெயர். நாரின்மையாற் கொடாமையுங் கடுஞ்சொல்லு முதலிய கூறப்பட்டன. தோன்றினென்பது தோன்றாமை விளக்கி

நின்றது. நலனுடையனுய் வருதலினிடையே இவைதோன்றலின், உள்ளது ஐயமாயிற்று. உல்கமென்பது அவாய்நிலையான்வந்தது. ஐயப்படலென்பது பாடமாயின், ஐயப்படுகவென விதியாக்கியுரைக்க. இவை யிரண்டு பாட்டானும் வேறுபட்டவழிப் படுமிழுக்குக் கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம்:—நல்ல குலத்திலே பிறந்தவனுய்க் காணப்படுகின்றவனிடத்து அன்பில்லாமை உண்டாகுமாயின், அவ்வித நற்குடியில் பிறந்தவனையும் அவன் அக்குலத்தில் பிறந்தவன்தானு என்று சந்தேகிப்பதற்கு இடமுண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நற்குடியில் பிறந்தார்க்கே தோன்றிய மகன் ஒருவன் தன்னிடத்தே வந்த வறிஞர்க்குக் கொடுத்தலும், இனியவை கூறலும் தனக்குக் கடனுகக் கொள்ள வேண்டி இருக்க அவ்வாறு அல்லாது கொடாமையும், கடுஞ் சொல்லும் உடையவனுக இருப்பானுயின், அவனை உலகத்தவர் 'இவனுக்கு இவன் குடிக்கு இருக்க வேண்டிய நற்குணங்களாகிய ஈகையும், இன்சொல்லுமில்லை ஆகையால், இவன் உண்மையாகவே இக்குடியிற் றோன்றியவன்தானே அல்லேயோ' என்று ஐயுறுவர் என்று அறிந்தோ மென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் நற்குடிப் பிறந்தார் அவர் குடிக்கேற்ற குணங்களையும், செயல்களையும் கொள்ளாவிடின் அவர்க்கு வருகின்ற துன்பங்கள் இவை என்று அறிந்தோம். இவ்விதம் ஒருவன் நற்குடியில் தோன்றினுனென்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு முதலாக உள்ள குறிப்பு எது?" என்று கேட்டலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

959. நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

(பரி.) இ-ள். நிலத்திற் கிடந்தமை கால் காட்டும்=நிலத்தினியல்பை அதன்கண் முளைத்த முளை காட்டும்;— குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச் சொல் காட்டும்=அதுபோலக் குலத்தினியல்பை அதன்கட் பிறந்தார்வாயிற்சொற் காட்டும். எ-று.

கிடந்தமை=உள்ளபடி. முளைத்தமாத்திரத்தானே நன்மையுந் தீமையுந் தெரிதலின், இலைமுதலிய கூறுராயினர்; ஆகவே பொருளினுஞ் செயன் முதலியன வேண்டாவாயின. குலத்தியல்பறிதற்கருவி கூறுவார்போன்று, இன்சொல் வேண்டுமென்ற வாருயிற்று. (கூ)

விளக்கம்:—ஒரு நிலத்தினது தன்மையை அறியவேண்டுமானால் அந்நிலத்தினிடத்தே முளைத்த முளையைக்கொண்டு அறிந்துகொள்வதுபோல், நற்குலத்தில் தோன்றிய தன்மையினை அவர் வாயினுண்டாகும் சொற்களைக் கொண்டே அறிதல்கூடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவனிடத்தே உள்ள நற்குணங்கள் பலவற்றினும் முன்னிருக்கவேண்டுவது இனியசொல் ஒன்றே ஆதலால், அவ்வினியசொல் கண்டவிடத்து அவனை நற்குலத்து உதித்தானென்றும், அவ்வொன்றில்லாது ஏனைய குணங்களெல்லா மிருக்கினும் நற்குலத் தோற்றமில்லாதவனென்றும் பிரித்து அறிதல் வேண்டும் என்பதை உவமை வாயிலாகக் காட்டுவதற்குப் பூமியில் முளைக்கின்ற முளை ஒன்றினைக் கண்டே அது இனிக் கொள்ளப்போகும் இலை முதலிய பயன்களைக் காணுதற்கு முன்னரே 'இம்முளை இத்துணை வளமுடையது ஆதலால் இது நல்ல நிலத்தே தோன்றியதாக இருக்கவேண்டும்' என்று குறிக்கொண்டு அறிவதுபோல், அவனது வாய்ச்சொல் ஒன்றினாலேயே அறிந்துகொள்ளுதல் கூடுமென்று கூறியதுடன், இனிய சொல்லில்லாதார் நற்குடித் தோற்றமில்லாதவரென்று கூறியதாயிற்று. ஆதலால், மனம், வாக்கு, காயமாகிய மூன்றினையு மறிவதற்கு வாக்கின் செயலே போதுமென்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "ஒருவன் பணிவில்லாது இனிய சொற்கள் மாத்திரம் கூறி நிற்பானேயானால் அது நற்குடித் தோற்றமாகுமா?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

960. நலம்வேண்டி னாணுடைமை வேண்டுங் குலம்வேண்டின்
வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு.

(பரி.) இ-ள். நலம் வேண்டின் நாண் உடைமை வேண்டும்=ஒருவன் தனக்கு நலனுடைமையை வேண்டுவனாயின், தானாணுடையனாதலை வேண்டுக;—குலம் வேண்டின் யார்க்கும் பணிவு வேண்டுக=குலனுடைமையை வேண்டுவனாயின், பணியப்படுவார் யாவர்மாட்டும் பணிதலைவேண்டுக. எ-று.

நலம்=புகழ், புண்ணியங்கள். வேண்டுமென்பது விதிப்பொருட்டாய் நின்றது, "வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்"* என்புழிப்போல. அந்தணர், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், தம்முன்னோர், தந்தை, தாயென்றிவ

* தொல்காப்பியம், கிளவியாக்கம், 33.

செல்லாருமடங்க ‘யார்க்கும்’ என்றார். பணிவு=இருக்கையெழலும், எதிர் செலவும் முதலாயின. இவை யிரண்டுபாட்டானும் குடிமைக்கு வேண்டுவன கூறப்பட்டன.

விளக்கம்:—ஒருவன் தனக்கு எல்லா நலங்களுமாகிய புகழ் புண்ணியங்கள் முதலியவை வேண்டுவானாயின் எவ்வாறு நாணமுடையவனாய் இருத்தல் வேண்டுமோ, அதுபோன்று தான் பிறந்த குடியை நற்குடியாக்க விரும்புவானாயின் யார் யார்க்குப் பணிதல் வேண்டுமோ அவரவர்க்கெல்லாம் பணிவுடையனாக இருத்தல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நற்குடிப் பிறந்தான் ஒருவன் மேல் திருக்குறளில் கூறியவண்ணம் இனிய சொல்லோடு கூடியிருப்பதுடன் துறவிகள், சால்புடையவர்கள், அரிய தவத்தோர்கள், தமக்குமுன்னே தோன்றினவர்கள், தந்தை, தாய் என்று கூறப்பட்ட பெரியோர்களைக் கண்டகாலத்து இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து எதிர்சென்று அவரவர்க்கு வேண்டுவனவாகிய வணக்கத்தைக் காட்டி வணங்கவேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செய்வதே தான் நற்குடியில் பிறந்தானென்று அறிவிக்கும் குறிப்பாகும் என்றமையால் நற்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பாகவே எல்லா நற்குணங்களும் அமைந்து கிடக்குமென்றும், அவ்வுவமையினைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முதலாவதாக உள்ளது இன்சொல்லென்றும், இரண்டாவது பணிவுடைமை யென்றும், அதன்பின்னர் ஈகை முதலியவை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், “இவ்விதம் நற்குடிப் பிறந்த ஒருவனது குணங்களெல்லாம் இவை என்று தொகையாக அறிந்தோம். இனி, ஒவ்வொன்றாக அவர் குணங்களை எடுத்துக் கூறல்வேண்டும்” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

97. அதிகாரம்.

மானம்.

(பரி.)இனிக் குடிப்பிறந்தார்க்கு உரியவாய குணங்கள் கூறுவான் றொடங்கி முதற்கண் மானங்கூறுகின்றார் அஃதாவது எஞ்ஞான்றுந் தந்நிலையிற்றாழாமையும், தெய்வத்தாற்றாழ்வுவந்துழி உயிர்வாழாமையுமாம். இஃது, அக்குடிப் பிறப்பினை நிறுத்துதலுடைமையின், அச்சிறப்புப்பற்றி முன்வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மேற்கூறிய நற்குடியில் தோன்றியவர்களுக்கு இயற்கையாகவே இருக்கும் குணங்களை யெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கி முதலாவதாக மானமென்பதைக் கூறத் தொடங்கினர். மானமாவது எந்தக்காலத்தும் தன் குடிக்குத் தகுதியாகிய நிலையிலிருந்து தாழ்ச்சி அடையாது இருத்தலும், ஓர் வேளை தாழ்ச்சி அடையாதிருக்க முயன்றும் ஊழ்வலியால் தாழ்வு வந்துவிடின் பின்னர் எக்காலத்தும் நிலைத்து நிற்பதாகிய பழிக்கு அஞ்சி நிலையாத தேகத்தை ஒழித்து விடுதலும் ஆகும். இவ்வதிகாரம் மேற்கூறிய குடிப்பிறப்பின் பெருமையை நிலைநாட்டக்கூடிய தகுதியுடையது ஆதலால், அதன் சிறப்பினை நோக்கிக் குடிமையென்னும் அதிகாரத்துக்குப்பிறகு இது முதலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நற்குடியில் பிறந்தவர்கள் தம்மைச் சிறிதும தம் நிலையினின்று தாழ்த்திக் கொள்ளாதிருத்தல் என்றீர். ஆயின், ஒரு பெரும் பொருளை இழந்து விடுவதாயின், அக்காலத்து என் செய்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

961. இன்றி யமையாச் சிறப்பின வாயினுங்
குன்ற வருப விடல்.

(பரி.) இ-ள். இன்றியமையாச் சிறப்பின ஆயினும்=செய்யாதவழித் தாம் அமையாத சிறப்பினை யுடையவேயெனினும்,—குன்ற வருப விடல்=தங்குடிப்பிறப்புத் தாழவருஞ் செயல்களை யொழிக. எ-று.

அமையாமை=இறத்தல். குடிப்பிறப்பென்பது அதிகாரமுறைமையான் வந்தது. இறப்பவருவழி இளிவந்தன செய்தாயினும் உய்கவென்னும் வடநூன் முறைமையை மறுத்து, உடம்பினது நிலையின்மையையும் மானத்தினது நிலையுடைமையையுந் தூக்கி அவைசெய்யற்க வென்பதாம். (க)

விளக்கம்:—தம குடிப் பிறப்புக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாதனவாகிய மானம்பட வரும் செயல்களை ஒருவன் ஒருகாலத்துச் செய்யாதுவிடுவானாயின், அவ்விதம் செய்யாது விடுதலால் அவன் பெரியதோர் சிறப்பு அமைந்த செல்வங்களை எல்லாம் இழந்து விடுவதாக இருந்தாலும், அக்காலத்தும் தன் குடிப் பிறப்புக்குத் தகாதனவாகிய தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்யாமலே இருத்தல்வேண்டும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நற்குடிப்பிறந்தான் ஒரு

வன் மானத்திற்காக அஞ்சி ஒரு தாழ்வாகிய காரியத்தைச் செய்யாதுவிட்டால், அவ்விதம் செய்யாமையானது தன் செல்வங்களையெல்லா மிழந்து தானும் அழிந்து போதற்குரிய தகுதியை உண்டு பண்ணினும், அக்காலத்தும் தன் குடிப்பிறப்பினை நிலைநாட்டுவதற்கு மானத்தை இழத்தல் கூடாது. ஏனெனின்? உடம்போ நிலையற்றது; காப்பாற்றுகின்ற மானமோ நிலை உடைய புகழைக்கொடுப்பது; ஆகையால் நிலை உடைய ஒன்றினை விரும்புதல் நற்குடிப் பிறந்தானுக்கு இலக்கணமென்று கூறியதுடன் ஒருவன் இறக்கவேண்டிய ஆபத்தினை அடையவருங்காலத்து எவ்வளவு இழிவாகிய காரியங்கள் செய்தாகினும் உயிர் வாழ்வதற்குரிய தகுதிகளைச் செய்தல்கூடும் என்று கூறுகின்ற வடநூலார் கொள்கையை மறுத்து மானத்தின் பெருமையே பெருமை என்று நிலைநாட்டியதும் ஆயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "மானத்தை விரும்புபவர் பெரியதோர் தகுதியை யடைவதன் பொருட்டும் இழிவாகிய காரியத்தைச் செய்யாரோ?" என்னலும், ஆசிரியர்கூறுவாராயினர்.

962. சீரினுஞ் சீரல்ல செய்யாரே சீரொடு
பேராண்மை வேண்டு பவர்.

(பரி.) இ-ள். சீரினும் சீர் அல்ல செய்யார் = புகழ்செய்யுமிடத்துந் தங் குடிமைக்கொவ்வாத இளிவரவுகளைச் செய்யார்—சீரொடு பேராண்மை வேண்டுபவர் = புகழுடனே மானத்தை நிறுத்துதலை விரும்புவார். எ-று.

எவ்விடத்தும் நிலைகுலையாத திண்மையான் உளதாதல்பற்றிப் 'பேராண்மை' எனப்பட்டது. நிலையுடைய புகழின் பொருட்டாகவுஞ் செய்யாரென்பதாம். (உ)

விளக்கம்:—புகழோடு மானத்தை நிலை நிறுத்துதலை விரும்புகின்றவர் அந்நிலையாகிய புகழைத் தேடுவதன் பொருட்டு தம்முடைய குடிப்பிறப்புக்கு ஒவ்வாதனவாகிய இழிவின காரியங்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் தம் நிலை குலையாமலிருக்க வேண்டுமென்று உறுதிகொண்ட மனமுடையவர் புகழ்பொருட்டாக இழிந்த காரியங்களைச் செய்யமாட்டார்க ளென்றும், அவ்விதம் செய்யாது தம் மானத்தை நிலை நாட்டுகின்றனராதலால், அவ்

வித தகுதிஉடையாரைப் பேராண்மைஉடையாரென்றும் அறிகின்றேமென்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "புகழ் பொருட்டும் குடிப் பிறந்தார் தம் மானத்தைப் போக்கார் என்று அறிந்தோம். ஆயின், ஒருவனுக்குச் செல்வம் சுருங்கிய காலத்தும் தன் மானத்தைக் கருதாது பணிந்து நடத்தல் வேண்டியதில்லையோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

963. பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு.

(பரி.) இ-ள். பெருக்கத்துப் பணிதல் வேண்டும்=குடிப்பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வமுளதாயவழி யாவர்மாட்டும் பணிவு வேண்டும்;—சிறிய சுருக்கத்து உயர்வு வேண்டும்=குறைந்த நல்குரவுளதாயவழிப் பணியாமை வேண்டும். எ-று.

பணியாமை=தாழ்வு வாராமற் பழையவுயர்ச்சிக்கண்ணே நிற்றல். செல்வக்காலை அஃதுயர்ச்சி செய்யத் தாந் தாழ்தலும், அல்லற்காலை அது தாழ்வு செய்யத் தாமுயர்தலும், வேண்டுமென்பதாம். இவைமூன்றுபாட்டானும் தாந் தாழ்தற்கேதுவாயின செய்யாமைச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம் :—நற்குடியில் பிறந்தவர்களாயினுர்க்கு மவ்வித பெருஞ் செல்வமுண்டான காலத்தும் செல்வத்தை அடைந்த அவர் யாவரிடத்துமம பணிவாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும், அந் நற்குடிப் பிறந்தார்க்கே தரித்திரமென்பது உண்டாகுமாயின் பணியாதிருத்தல் வேண்டும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனுல், ஒருவன் நற்குடிப் பிறந்தானுய் இருந்து தன் செல்வத்தை எல்லாம் போக்கியகாலத்து எல்லோரிடத்தும் வணங்கி நடக்க முயல்வானுயின், உலகத்தவர் அவ்வணக்கத்தை அவனது இயற்கையாகிய நற்குணமென்று கொள்ளாது வறுமை மிகுதியால் பணிவு காட்டுகின்றுன் என்று எண்ணி அவனைத் தாழ்த்தி விடுவார்களாதலால், அவ்வித பணிவு செய்பவன் தரித்திரம் வந்தகாலத்து பழைய உயர்ந்த நிலையிலேயே நின்று எவற்றையும் செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம செய்வதால் மானத்தைக் காத்தலாகுமென்றும், அந்நற்குடிப் பிறந்தானே செல்வத்தை உடையவனுக இருக்கின்ற காலத்து யாரிடத்தும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாகத் தாழ்ந்து நடக்கின்றுனே அவ்வளவுக் கவ்வளவு உலகத்தவர்

இவன் இவ்வளவு செல்வந்தனாக இருந்தும், இவ்வளவு பணிவுடையவனாக இருக்கின்றான்' என்று அவனது பணிவுடைமைக்கு வியந்து அவனை உயர்த்துவாராதலால், செல்வமுள்ளகாலத்துப் பணிதல் அவனுக்கு உள்ள பெருமையை அதிகப் படுத்துவதாகும் என்று அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நற்குலத்தில் தோன்றினார் எக்காலத்துப் பணிவுடையராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை இத்திருக்குறளால் அறிந்துகொண்டோம். ஆனால், இவ்விதம் எவனேனும் ஒருவன் தான் முன்னிருந்த நிலையினின்றும் சிறிது தாழ்ந்து நடக்க முயலுவானாயின், அவனை உலகோர் எவ்விதம் மதிப்பர் என்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

964. தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை.

(பரி.) இ-ள். மாந்தர்=குடிப்பிறந்தமாந்தர், — நிலையின் இழிந்தக் கடை=தம் முயர்ந்த நிலையைவிட்டு அரணினின்றுந் தாழ்ந்தவழி, — தலையின் இழிந்த மயிர் அனையர்=தலையைவிட்டு அதனினின்றும் வீழ்ந்த மயிரினை யொப்பார். எ-று.

அந்நிலையை விடாது நின்றவழிப் பேணப்படுதலும், விட்டுத்தாழ்ந்தவழி இழிக்கப்படுதலும், உவமையாற்பெற்றாம். (ச)

விளக்கம் :— உயர்ந்த குடியில் பிறந்த மக்கள் தமக்கிருக்க வேண்டிய தம்முடைய உயர்ந்த நிலைமையை விட்டுவிட்டு அந்நிலைமைக்கு மாறாகத் தாழ்ந்து நடக்க முயலுவார்களாயின், அவரை உலகத்தவர் தலையிலிருந்த மயிரானது அத்தலையை விட்டுக் கீழே விழுந்துவிடுமாயின் அதனை எவ்விதம் மதிப்பரோ அவ்விதம் மதிப்பர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒருவன் தலையில் உள்ள மயிர் அத்தலையினிடத்தே இருந்த காலத்து உறுப்புகளில் ஒன்றாக எண்ணப்பட்டு வளர்க்கப்படுவதாயினும், அவ்விதம் வளர்த்த அத்தலைமயிரே கீழே விழுந்துவிடின் அதனைச் சிறிதும் கவனியாது ஒதுக்கிடத்தில் தள்ளிவிடுவது உலக இயல்பாதலால் நற்குடிப் பிறந்தார் தம் குடிக்கேற்ற பெருமையோடு இன்சொல்லும், ஈகையும், தன் மதிப்பும் உடையராய் நிற்பாராயின், அவரை

உலகோர் மிகுதியும் விரும்பிப் போற்றுவரென்றும், அவ்வித மல்லாது தம் நிலையில் தாழ்வாராயின் அவரை உலகோர் மதியார் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நற்குடிப் பிறந்தார் தம்மை மறந்து ஏதேனும் தம் குடிக்கு ஏலாத ஓர் சிறிய தாழ்வினைச் செய்து விடுவாராயின் உலகத்தவர் அதன் பொருட்டும் அவரை இழித்துக் கூறுவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

965. குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின்.

(பரி.) இ-ள். குன்றின் அனையாரும்=குடிப்பிறப்பான் மலைபோல வுயர்ந்தோரும்—குன்றுவ குன்றி அனைய செயிற் குன்றுவர்=தாழ்தற்கேதுவாகிய செயல்களை ஒருகுன்றியளவாயினுஞ் செய்வாராயிற் றாழ்வர். எ-று.

குன்றியனையவுமென்னும் இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. தாழ்தற்கேதுவாய செயல்களாவன:—இளிவந்தன. சொற்பின்வருநிலை. (ரு)

விளக்கம்:—மலைபோன்று உயர்ந்த குடியிற் பிறந்த மக்களும் தாம் தாழ்ந்து போவதற்குக் காரணமாகிய செயல்களில் ஒரு குன்றிமணி அளவு செய்துவிடுவாராயின், அக்குடிப் பிறப்பினின்றும் தாழ்ந்தவராவார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால நற்குடிப் பிறந்தார் எத்துணைப் பெரியதோர் தகுதியிலிருப்பவராயினும், தம் குடிக்கு அடாததாகிய பழிவரக்கூடிய செயல் ஒன்றினைக் குன்றிமணியைப்போன்ற மிகச் சிறிய அளவாகச் செய்தாலும், அவர் உலகத்தாரால் தாழ்ந்தவராகவே எண்ணப்படுவர் என்று அறிந்தோம். அன்றியும், ஆசிரியர் காட்டிய உயர்ச்சிக்கு உரிய மலையும் தாழ்விற்கு உரிய குன்றிமணியும் ஆகிய உவமைகளால் "கலப்பாலிற்குத் துளிப்புரை" என்பதுபோல் பெரியதோர் நற்குணமும் சிறியதோர் பழிப்பால் கெட்டுவிடும் என்பதும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நற்குடிப் பிறந்தான் தாழ்ந்த செயல் ஒன்றினைக் கொள்வானாயின், அந்நிலையால் அவன் அடைந்த மக்கட் பிறப்பினால் அடைய வேண்டிய இருமைப் பயன்களையும் இழப்பன் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

966. புகழின்றாற் புத்தேணாட் டுய்யாதா லென்மற்
றிகழ்வார்பின் சென்று நிலை.

(பரி.) இ-ள். இகழ்வார்பின் சென்று நிலை = மானத்தைவிட்டுத் தன்னை யவமதிப்பார் பின்னே ஒருவன்சென்று நிற்கின்றநிலை — புகழ் இன்று = இவ்வுலகத்துப் புகழ்பயவாது; — புத்தேள் நாட்டு உய்யாது = வானப்புத்தேளுலகத்துச் செலுத்தாது; — மற்று என் = இனி அவனுக்கு அது செய்வதியாது! எ-று.

புகழ் பயப்பதனைப் புகழென்றார். பயனுடை இவ்விரண்டுமின்றிக் கொன்னே மானங்கெடுகின்றது என்னையென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவைசெய்தற்குற்றங் கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம் :—நற்குடிப் பிறந்தான் ஒருவன் தனக்கு இயற்கையாக அமையவேண்டிய மானத்தைவிட்டுவிட்டுத் தன்னை அவமதிப்பவர் பின்னேசென்றுத்தாழ்ந்திருக்கும் நிலையானது இவ்வுலகத்தும் அவனுக்குப் புகழினை உண்டுபண்ணாது என்றும், அதுவல்லாமலும் தேவ உலகத்தும் அவனைச் செல்லும்படிச் செய்யாது என்றும், இவ்விதமிருக்க அவன் தன்னைத் தாழ்த்திக்கொண்ட நிலையானது அவனுக்கு என்னபயனைச்செய்யுமென்று இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. இதனால் எவன் ஒருவன் தன் பெருமையை விட்டுத் தன்னை மதியாதவர்கள் பின்னேபோய் அவரிடத்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி மானத்தை இழக்கின்றானோ அவ்வித தகுதியுடையவனது நிலையானது அவனதுஇம்மைப்பயனாகிய புகழினையும், மறுமைப்பயனாகிய தேவபோகத்தையும் கெடுக்கும்என்றும், ஆதலால் அவ்விதம் செய்தல் ஆகாது என்றும் அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், “தனது இன்னுயிர் காத்தற்பொருட்டேனும் ஒருவன் தன்னை இகழ்வானிடத்துச் சென்று பொருள் பெற்று வாழ்தல் கூடாதோ?” என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

967. ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலி னந்நிலையே
கெட்டா னெனப்படுத னன்று.

(பரி.) இ-ள். ஒட்டார் பின் சென்று ஒருவன் வாழ்தலின் = தன்னையிகழ்வார் பின்னே சென்று பொருள்பெற்று அதனாலொருவன் உயிர்வாழ்த

வின்,—அந்நிலையே கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று = அது செய்யாது இறந்தானென்று சொல்லப்படுதல் அவனுக்கு நன்று. எ-று.

ஒட்டுதல் = பொருந்துதல். அந்நிலையேயென்றது செல்லாத முன்னை நிலைக்கண்ணே நின்றென்றவாறு; அப்பொழுதே யென்றுமாம். புகழும் புத்தேளுடும் பயவாதேனும் பொருள்பெற்று உயிர்வாழ்வாமென்பாரை நோக்கிக் கூறியது. (எ)

விளக்கம் :—ஒருவன் தன்னை இகழ்ந்து பேசுகின்றவன் பின்னேபோய் அவ்விகழ்தலை நோக்காது பொருள் ஒன்றையே கருதி அவனிடத்துப் பொருள்பெற்று அப்பொருளால் வாழ்ந்து உயிரோடிருத்தலினும், அவ்விழிந்த காரியத்தைச்செய்யாது இறந்து போய்விட்டான் என்று பிறரால் சொல்லும்படி அவன் இறப்பானாயின் அது மிகுதியும் நன்மை உடையது என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஏனெனின்? அடையவேண்டிய இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடையாதவிதம் செய்கின்ற இழிந்த காரியத்தைச் செய்து ஒருவனிடத்துப் பொருளைப்பெற்று நில்லாத தேகத்தைக் காப்பாற்றினாலும், அத்தேகமானது பின்னால் அழிந்தே போகின்றபடியால், அவ்விதம் அழிந்து போகும் தேகத்தை மானமழிவதற்கு முன்னேயே விட்டுவிடுவானாயின் புகழ் ஒன்றையேனும் அடைதல் கூடும் என்று அறிவித்ததாக அறிந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நம்மாசிரியர் உடலை ஓம்பி வாழ்வதற்கும் மானம் கெடுதலாகாது என்று கூறுகின்றனர். அவ்விதம் கூறுவதற்கு உள்ள ஏதுவையும் இன்னும் சிறிது விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

968. மருந்தோமற் றூனோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து.

(பரி.) இ-ள். பெருந்தகைமை பீடு அழிய வந்தவிடத்து = உயர்குடிப் பிறப்புத் தன்வலியாகிய மானம் அழியவந்துழி,—ஊன் ஓம்பும் வாழ்க்கை மற்று மருந்தோ = இறத்தலொழிந்து பயனில்லாத வுடம்பினைக் காக்கும் வாழ்க்கை பின்னுமிறவாமைக்கு மருந்தாமோ? எ-று.

மற்றென்பது மேற்சொல்லிய இறப்பினை மாற்றிநின்றது. நற்குணங்கட்கெல்லாம் இடனாதற் சிறப்புப்பற்றிப் 'பெருந்தகைமை' என்றும், அவை

யெல்லாவற்றாள்ளும் அதற்கு வலியாத சிறப்புப்பற்றிப் 'பீடு' என்றும், அஃ தழிந்தால் நின்றவெற்றுடம்பு இழிக்கப்படுதலின் அதனை 'ஊன்' என்றும், பின்னுமிறத்தல் ஒருதலையென்பார் 'மருந்தோ' என்றுங் கூறினார். மானத் தின்றொழில் அதற்கிடனாகிய குடிப்பிறப்பின்மேனின்றது. (அ)

விளக்கம் :—உயர் குடிப் பிறப்புக்கு வலிமை என்று சொல்லு கின்ற மானமென்னும் பெருமை ஒருவனுக்கு அழிந்து போகக் கூடிய நிலைமை வந்தகாலத்து அதனால் இறந்து விடாமல் இருந்து, பயன் அடையக்கூடாத இவ்வுடம்பினைக் காத்து, வாழ்கின்ற வாழ்க் கையானது பின்னும் இறவாதிருத்தற்கு ஓர் மருந்தாகுமோ என்று இத்திருக்குறள் வினவுகின்றது. அதாவது, நற்குடிப் பிறப்பு நற் குணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக இருக்கின்றதென்றும், அந்நற் குணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மானமென்பது மிக வலிமை உடை யதாயிருத்தலின், அவ்வித வலிமை உடைய மானத்தை ஒருவன் இழந்த பிறகு அவனுக்கு இருப்பது பயனற்ற வெற்றுடம்பென்றும், அவ்விதம் உயிரில்லாத பிணத்துக்குச் சமானமாகிய வெற்றுடம் பினை ஒருவன் காக்கவேண்டுமென்று இழிந்த தொழிலைச் செய்து காப்பானாயினும், காத்த அவ்வுடம்பு இறவா திருக்குமாயின் காத்தல் கூடுமென்றும், அவ்வாறு அல்லாது என்றேனும் அவ் வுடம்பு அழிந்தே போகுமாதலால் இவ்விதம் இழிந்த தொழிலைச் செய்து காத்ததாகிய அவ்வுடம்பிற்கு அவ்விழிந்த தொழில் இறவாத நிலைமையை உண்டுபண்ணும் மருந்து என்னும் அமிர்தம் ஆகாது என்றும் கூறியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக் கர், "இன்னுயிர் தங்கும் இவ்வுடலை ஒருவன் தனக்கு வரும் சிறிய இழிவின்பொருட்டு எவ்விதம் போக்கிக்கொள்ள ஆசைப்படுவான்? அவ்விதம் போக்கிக்கொள்வது மக்களுள் உண்டு என்பதை ஓர் உவமைவாயிலாக விளக்குதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

969. மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னா
ருயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.

(பரி.) இ-ள். மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் = தன்மயிர்த் திரளின் ஒருமயிர் நீங்கினும் உயிர்வாழாத கவரிமாவையொப்பார், —மானம்

வரின் உயிர் நீப்பர் = உயிர் நீக்கத்தான் மானமெய்து மெல்லைவரின், அத னைத் தாங்கா திறப்பர். எ-று.

இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. உயிரும் மானமும் உட னில்லாமைக்கண், பின்னும் போவதாய உயிரை நீத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்ப தாய மானத்தை யெய்துவரென்பதாம். உவமை அவர்க்கு அஃதியல்பென் பது விளக்கி நின்றது. (கூ)

விளக்கம் :—தம்முடைய உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுவதால் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் தருணம் ஒருவருக்கு வாய்க்கு மாயின், அக்காலத்து உயிரைப்பொருளென்று கொள்ளாது மானத் தையே பொருளென்று கொண்டு உயிரைக் காத்து நில் லாது இறந்துவிடுபவர் எவரோ, அவர் அடர்ந்த தன்னுடைய மயிர்க் கூட்டத்தில் ஒரு மயிர் தன்னை விட்டு நீங்குவதாக நேரிடின் அதற்காக உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளும் கவரிமான் என்னும் மிரு கத்திற்குச் சமானமாவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இத னால் ஒருவன் தன் உயிர் காக்கும் பொருட்டு மானத்தைப் போக்கி அவ்வுயிரைக் காத்தல் வேண்டிய நிலைவருமாயின், எப்போதும் தேகத்தைவிட்டுப் போய்விடக்கூடியதாகிய அவ்வுயிரைக் காத்துப் பயனில்லை என்று உணர்ந்து எப்போதும் அழியாததாகிய மானத் தையே காக்கும்பொருட்டுத் தன்உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளுவான் என்றும், தேகம் முழுவதும் அடர்ந்த மயிரைப்பெற்று இருந்தும் அதில் ஒரு மயிரைப் பிறரால் இழக்கவரும் காலத்து அதற்காக மனம் வருந்தி உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளும் கவரிமான் என்னும் மிருகத்துக்கு அவன் சமானமாவான் என்றும் அறிவதுடன், மான முடையார் "மயிர் நீப்பின்வாழாக் கவரிமான்" என்பதை உணர்ந்து அம்மானத்தை இழந்து உயிரைக்காத்தல் இல்லையென்றும், மானத் தையே காத்தல் அவர்க்கு இயற்கை என்றும் அறிந்தோமென்ற னர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித மானமுடையாரை உல கோர் எவ்விதம் கொள்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

970. இளிவரின் வாழாத மான முடையா
ரொளிதொழு தேத்து முலகு.

(பரி.) இ-ள். இளிவரின் வாழாத மானம் உடையார் ஒளி = தமக் கோரிழிவு வந்துழிப் பொறுத்து உயிர்வாழாது அதனை நீத்த மானமுடையா

ரது புகழ்வடிவினை—தொழுது ஏத்தும் உலகு=எஞ்ஞான்றுந்தொழுது துதியாநிற்பர் உலகத்தார். எ-று.

"புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்—வலவ னேவா வான வூர்தி யெய்துப"* வாகலின், துறக்கச்செலவு சொல்லவேண்டாவாயிற்று. இவை நான்கு பாட்டானும் மானப்பொருட்டாய இறப்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம் :— தமக்கு ஏதேனும் ஓர் இழிவான செயல் வந்த காலத்து அவ்விழிவைப் பொறுத்துக்கொண்டு உயிர் வாழ முடியாதவராய் அவ்வுயிரினைப் போக்கிக் கொண்ட மானமெனனும் ஆபரணத்தைப் பூண்டவரது புகழ் என்னும் உருவத்தை உலகத்தார் எக்காலத்தும் வணங்கித் துதித்துக் கொண்டிருப்பர் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், எவர் மானத்தின் பொருட்டு உயிரைப் போக்கிக் கொண்டு மானத்தைக் காத்துச் சென்றாரோ, அவருடைய உருவம் போய்விட்டாலும் அவர்க்குப்பின் நிலையாக நிற்கின்ற புகழ் என்னும் உருவத்தை உலகத்தவர் எக்காலத்தும் நினைத்தலோடு, அதையே மனத்தால் வணங்கி, வாக்கால் துதித்துக் கொண்டிருப்பார் என்று கூறுவதால், மானமுடையவர் இறந்தும் இறவாதாராய் உலகத்து இருப்பதுடன் மறுமைப் பயனாகிய துறக்கத்தையும் அடைவது திண்ணம் என்பது ஆயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய நான்கு திருக்குறள்களாலும் மானத்தின் பொருட்டு உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுகின்றவர்கள் சிறப்பினை அறிந்தோம். இனி, இன்னும் குடிப்பிறந்தார்க்கு உள்ள தன்மைகளையும் அறியவேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

98. அதிகாரம்.

பெருமை.

(பரி.) அஃதாவது செயற்கரியசெய்தல், தருக்கின்மை, பிறர் குற்றங் கூறாமை யென்றிவை முதலிய நற்குணங்களாற் பெரியாரது தன்மை. நிலையினு மேன்மேலுயர்த்தற்பயத்தவாய வினை உளவாவது நிலையிற் றாழாமையுள்வழியாகலின், இது மானத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

*புறநானூறு, 27.

விளக்கம் :—அதாவது, பெரிய தன்மை. பெரிய தன்மையாவது செய்தற்கு எளியவற்றை விட்டு அரியவற்றைச் செய்தல், கர்வமில்லாமை, பிறருடைய குற்றம் சொல்லாமை என்ற நற்குணங்கள் எவையோ அவைகளை எல்லாம் உடையோருடைய தன்மையேயாம். தம் நிலையினின்றும் எக்காலத்தும் தாழ்வதற்கு மனம் கொள்ளாத மானமுடையவர்க்கே பெருமை என்னும் உயர்வு உண்டாகுமாதலால், அம்மானத்தை இதுவென்று அறிவிக்கும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு பெருமை என்னும் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டு உள்ளது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "நற்குடியிற் பிறந்தார்க்கு மானமென்பது முக்கியமானதென்று அறிந்தோம். இனி, அவர் தகுதிகளுள் பெருமை என்பது ஒன்று என்றமையால், அப்பெருமை என்பதின் இலக்கணத்தையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

971. ஒளியொருவற் குள்ள வெறுக்கை யிளியொருவற்
கஃதிறந்து வாழ்து மெனல்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு ஒளி உள்ள வெறுக்கை = ஒருவனுக்கொளியாவது பிறராற் செயற்கரிய செய்வேமென்று கருதும் ஊக்கமிகுதி,—ஒருவற்கு இளி அஃது இறந்து வாழ்தும் எனல் = ஒருவனுக்கு மாசாவது அச்செயலையொழிந்து உயிர்வாழக்கடவேமென்று கருதுதல். எ-று.

ஒளி = தானுளனாயகாலத்து மிக்குத் தோன்றுதலுடைமை. "ஒளிநின் றோங்குபுகழ் செய்யான்" என்றார் பிறரும். மேலும் செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் *என்றாராயினும், ஈண்டு அவை அளவிறந்த வொப்புரவாண்மைமுதலியவாம். அவற்றினுடைய பெருமையை அதன் காரணத்தின்மேலிட்டு 'உள்ள வெறுக்கை' என்றும், அதுதன்னையே அதன் காரியமாகிய ஒளியாக்கியுங் கூறினார். இவ்வாறு இதனெதிர் மறைக்கண்ணு மொக்கும். இதனாற் பெருமையின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம் :—உலகத்து ஒருவனுக்கு ஒளியென்று சொல்லப்படுவது மற்றவர்களால் செய்தற்கரிய செயல்களைச் செய்வேனென்று எண்ணுகின்ற ஊக்க மிகுதி யென்றும், அதற்கு மாறாகிய இளியென்பது ஒருவனுக்கு அவ்வொளியை யறைத்து அச்செய்

*திருக்குறள், 26.

தற்கரிய காரியங்களைச் செய்யாது மாசினை அடைந்து எவ்வித மேனும் உயிர் வாழ்ந்து கிடப்போமென்று எண்ணுதல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, ஒளி யென்றும் புகழ் என்றும் கூறுகின்ற இரண்டு தகுதிகளுள் ஒருவன் தான் உள்ள காலத்துப் பிறர் அறியும்படி வாழ்வது ஒளியென்றும், இறந்த பிறகும் பலரால் எண்ணக் கூடிய அறம் முதலியவற்றால் அடைந்த பயன் புகழ் என்றும் மேலோர் கூறுகின்றனராதலால், இல்லறத்தானாகிய ஒருவன் தான் உள்ளகாலத்துப் பிறரால் அறியப்படும் ஒளியோடு கூடி வாழவேண்டுமானால், அவன் எக்காலத்தும் செய்வதற்கு அரிய செய்கைகளாகிய அளவு சொல்லக்கூடாத ஒப்புரவு, ஈகை முதலியவைகளை மேற்கொண்டு செய்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் செய்து அதனாலாகிய பெருமையை அடைவதே ஒருவனுக்குப் பொக்கிஷ மென்றும், அப் பொக்கிஷமே எக்காலத்தும் அழியாத ஒளியென்றும் கூறினர். இவ்வித ஒளியும், புகழும் ஆகிய இரண்டினையும் பிரித்துக் காட்டும் தன்மையினை,

"உண்ணான் ஒளிநிறா னோங்கு புகழ்செய்யான்
றுன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்--கொன்னே
வழங்கான் பொருள் காத்திருப்பானேல் அஆ
விழந்தானென் றெண்ணப்படும்."

என்னும் நாலடியார் செய்யுளாலும் அறிதல் கூடும். இங்கு இப்பெருமை உடையார் செயல் செயற்கரிய செய்தல் என்றாலும், மேல் நீத்தார் பெருமையினுள் நீத்தாருக்குக் கூறிய செயற்கரிய செயலாகிய மனத்தைப் புலன்கள் வழி செலுத்தாத பெருமையினின்றும் இது பிரித்துக் காட்டப்பட்டது என்று அறிந்தோம். ஆதலால், மூத்த பிறப்பினராய மக்களுள் மனத்தைப் பொறி வழிச்செலுத்தாத பெரியோர் துறவிகளென்றும், மூத்த பிறப்பினராய மக்களுள் தாம் நல்வழியில் தேடிய பொருளை இம்மைப் பயனின் பொருட்டுச் செலவழித்துப் புகழினை அடைகின்றவர் செயற்கரிய செய்கின்ற பெரியாரென்றும், அவ்வாறு செய்யாதும் தாமும் உண்ணாதும் பொருளைச் சேர்த்துவைத்து இழந்து போகின்றவர் சிறியரென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் பெருமையின் சிறப்பு இதுவென்று அறிந்

தோம். ஆயின் எல்லாரும் மக்கட் பிறப்பினராகவே காணப்படுகின்றாராதலால், பெருமை உடையார் சிறுமை உடையாரென்பதை எவ்விதம் அறிந்து கொள்ளுதல் கூடும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

972. பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

(பரி) இ-ள். எல்லாவுயிர்க்கும் பிறப்பு ஒக்கும் = எல்லாமக்களுயிர்க்கும் பொதுவாகிய பிறப்பியல்பு ஒக்குமேயெனினும், — சிறப்பு ஒவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான் = பெருமை சிறுமையெனப்பட்ட சிறப்பியல்பு ஒவ்வா, அவைசெய்யுந் தொழில்களது வேறுபாட்டான. எ-று.

வேறுபாடு = நல்லனவும், தீயனவும், இரண்டுமாயனவும், இரண்டுமல்லவாயினவுமாய அளவிறந்த பாகுபாடுகள். வினைவயத்தாற் பஞ்சபூதபரிணாமமாகிய யாக்கையைப் பொருந்தி நின்று அதன் பயனனுபவித்தல் எல்லாவருணத்தார்க்குமொத்தலிற் 'பிறப்பொக்கும்' என்றும், பெருமைசிறுமைக்குக் காரணமாகல்லாகிய தொழிற்பாகுபாடுகள் வருணந்தோறும் யாக்கைதோறும் வேறுபடுதலிற் 'சிறப்பொவ்வா' எனறுங் கூறினார். ( )

விளக்கம்:— எல்லா மக்களுக்கும் பிறப்பியல்பு பொதுவாய் ஒத்திருந்தாலும், பெருமை, சிறுமை என்று சொல்லப்பட்ட சிறப்பு இயல்புகள் அம்மக்கள் செய்கின்ற தொழில்களது வேறுபாட்டினால் ஒவ்வா என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, எச்சாதியிற் பிறந்தவராயினும் ஐம்பூதச் சேர்க்கையாலாகிய தேகமானது ஒத்துக் காணப்படினும் அவர்களிடத்தே தோன்றுகின்ற நல்ல காரியங்களும், தீய காரியங்களும் ஆகிய இரண்டினாலேயே அவர்களுக்குப் பெருமையும், சிறுமையும் வருமே அன்றி, நற்குலத்தான் தீய செயல்களைச் செய்வானாயின் பெருமை வாராதென்றும், தாழ்ந்த குலத்தவன் தீயன ஒழிந்து நல்லன செய்வானாயின் அவனுக்குச் சிறுமை வாராது பெருமையே வருமென்றும், உருவத்தால் ஒத்திருக்கின்ற மக்கட் பிறப்பினாலேயோ குலத்தினாலேயோ பெருமையும் சிறுமையும் உண்டாவதில்லை என்றும், அவரவருடைய தொழில்களுக்குத் தக்க அளவாகத்தான் பெருமையும் சிறுமையும் வரும் என்றும் எடுத்துக் காட்டியதாயிற்று என்றனர்.

அது கேட்ட மாணாக்கர், "அவரவர் செயல்களால் பெரியர் சிறியர் என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் கூடும் என்பதை அறிந்தோம். ஆயின், செல்வந்தராயிருப்போர் தீயன செய்வாராயின், அவரை உலகத்தோர் பெருமையாக மதிப்பரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

973. மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல் லவர்.

(பரி.) இ-ள். மேல் அல்லார் மேல் இருந்தும் மேல் அல்லர் = செயற்கரிய செய்கலாத சிறியாராயினார், உயர்ந்த அமளிமுதலியவற்றின் மிசையிருந்தாராயினும் பெரியாராகார்;—கீழ் அல்லவர் கீழ் இருந்தும் கீழ் அல்லார் = அவை செய்து பெரியாராயினார், தாழ்ந்த வெறுநிலத்திருந்தாராயினும், சிறியாராகார்: எ-று.

மேலிருத்தல் கீழிருத்தல்களாற் செல்வ நல்குரவுகளும், மேல் கீழ் களாற் பெருமை சிறுமைகளும், கருதப்பட்டன. இவை யிரண்டுபாட்டானும் முறையே குடிமை மாத்திரத்தானுஞ் செல்வமாத்திரத்தானும் அஃதுளதாகாமை கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:- மற்றவர்கள் செய்தற்கு முடியாத செயல்களைச் செய்யாத சிறியராயினோர் மிக உயர்வாகிய செல்வத்தோடு கூடி இருந்தாராயினும் உலகத்தார் அச்செல்வந்தரைப் பெருமை உடையவரென்று மதிக்கமாட்டாரென்றும், செய்தற்கு அருமையாகிய காரியங்களைச் செய்து பெருந்தன்மையை அடைந்தவர் மிகத் தரித்திரராய் இருந்தாலும் அவர்களை உலகோர் சிறியரென்று மதியாது பெருமை உடையவரென்றே மதிப்பரென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால், உண்பன. உடுப்பன, உறங்குவன ஆகிய இவைகளில் எவ்வளவு மேம்பட்ட இன்பங்களை அடையக் கூடியவர்களாக இருந்தாலும், உலகத்தில் மற்றவர்களால் முடியாத இன்சொல், ஈகை ஆகிய நற்குணங்கள் இல்லாதவர்க்கு அவர் செல்வம் ஒன்றினால் மாத்திரம் உலகத்தில் பெருமை கிடைக்காதென்றும், படுப்பதற்குப் பாயுமில்லாத வெறுநிலத்தில் படுக்கக் கூடிய அவ்வளவு ஏழ்மை உடையவராக இருந்தாலும், உலகத்தவரால் விரும்பக் கூடிய இனியசொல்லும், ஈகைக்குணமும் இருக்கு

மாயின் அவர்களைப் பலர் வறியர் என்று கருதி இகழாமல் செல்வந்தர்க்குக் கொடுக்கும் மேம்பட்ட பெருமையைக் கொடுப்பர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர்; "மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் நல்லகுடியில் பிறத்தல் மாத்திரத்தாலும், செல்வத்தை உடையராய் இருத்தல் மாத்திரத்தாலும், ஒருவர்க்குப் பெருமை உண்டாகாது என்றும், அவர்களிடத்தே உள்ள நற்குணங்களால்தான் அது உண்டாகும் என்றும் அறிந்தோம். இனி, இவ்விதம் உலகத்துப் பெருமையை யடைய விரும்புவோர் அவ்வித நற்குணங்களோடு இருத்தல் வேண்டு மென்பதை ஓர் உவமை வாயிலாக விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

974. ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையுந்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகி னுண்டு.

(பரி.) இ-ள். ஒருமை மகளிரே போல=கவராத மனத்தினையுடைய மகளிர் நிறையின் வழுவாமற் றம்மைத் தாங் காத்துக்கொண்டொழுகுமாறு போல,—பெருமையும் தன்னைத் தான் கொண்டு ஒழுகின் உண்டு=பெருமைக்குணமும், ஒருவன் நிறையின் வழுவாமற் றன்னைத் தான் காத்துக் கொண்டொழுகுவானாயின். அவன்கணுண்டாம். எ-று.

பொருளின்றொழில் உவமையினும் வந்தது. கற்புண்டாதல் தோன்ற நின்றமையின், உம்மை எச்சவும்மை. ஒழுகுதல்=மனமொழிமெய்களை யொடுக்கி ஒப்புரவு முதலிய செய்துபோதல். இதனால் அஃதுளதாமாறு கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம்:-- வஞ்சகமில்லாத மனத்தினை உடைய பெண்கள் தமமுடைய கற்பினின்றும் வழுவாமல் தம்மைத் தாம் காத்துக் கொண்டு உலகத்து ஒழுகுவதுபோல், ஒருவனுக்கு வரவேண்டிய பெருமைக் குணமும் அவன் தன்னை நியாயவழியி னின்றும் தவறாமல் காத்துக் கொள்ளுதலாலேயே வருதல் வேண்டும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, மகளிரை அவர்களுடைய கற்பு நிலையைக் கண்டு உலகத்தவர் போற்றிப் புகழ்வது வழக்கமாதலால், அவ்விதமே ஆடவன் ஒருவன் தன்னுடைய மனம் வாக்கு காயங்களை ஒடுக்கி மூன்றுவித அடக்கமுடையவனாகி உலகத்தோர்க்

துத் தன்னலியன்றவரையில் ஈகையை செய்து வாழ்வானாயின் அவனுக்கு அப்போதுதான் பெருமை உண்டாகும் என்றும், செல்வத்தாலோ, வறுமையாலோ, நற்குடிப்பிறத்தலாலோ, தாழ்ந்தகுடிப் பிறத்தலாலோ பெருமையும் சிறுமையும் உண்டாகாது என்றும் அறிந்தோமென்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "அவ்வித பெருமையுடையார் வறிஞராயிருப்பின் தாமெடுத்த ஈகையை முற்றுஞ் செய்யவல்லரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

975. பெருமை யுடையவ ராற்றுவா ராற்றி
னருமை யுடைய செயல்.

(பரி.) இ-ள். பெருமை உடையவர் = அவ்வாற்றாற் பெருமையுடையராயினார் — அருமை உடைய செயல் ஆற்றின் ஆற்றுவார் = தாம் வறியாராயவழியும் பிறரால் செய்தற்கரியவாய தஞ்செயல்களை விடாது அவை செய்யுநெறியாற் கடைபோகச் செய்தலை வல்லராவர். எ-று.

வறியராயவழியுமென்பது, முன்செய்து போந்தமை தோன்றப் 'பெருமையுடையவர்' என்றதனானும், 'ஆற்றுவார்' என்றதனானும் பெற்றாம். இதனால் அசனையுடையார் செய்கை கூறப்பட்டது. (௫)

விளக்கம்:—மேற்கூறிய வண்ணம் மன மொழி மெய்களை அடக்கிப் பெருமையை அடைந்தோர் தாம் தரித்திரத்தை அடைந்த காலத்தும் ஏனைய செல்வந்தர்களால செய்வதற்கு அருமையாகிய ஈகை முதலியவைகளை விடாமல் எவ்வெவ்விதமாகச் செய்தல் வேண்டுமோ அவ்வவ்விதமாகச் செய்து அந்நற்செயல்களை முடியும் வரையில் செய்ய வல்லவர் ஆவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, நற்குணமுடைய பெரியோர் தாம் செல்வந்தராக இருந்த காலத்தில் மாத்திர மல்லாமல் வறுமைப்பட்ட காலத்தும் நல்ல செய்கைகள் என்று எண்ணி எடுத்தனவாகிய ஒப்புரவு, ஈகை முதலிய செயல்களைத் தாம் இறக்கும் வரையும் எடுத்த தொழில் முடியும் வரையும் செய்து முடிக்கும் வல்லமை உடையவராகவே இருப்பர் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பெருமையே பொருளென்று கொண்ட பெரியார்க்கு எவ்வித இடையூறு வரினும் தாமெண்ணிய நற்செயல்களைச் செய்ய வல்லவர் என்பதை அறிந்தோம். இனி, இவ்வித பெரிய

தகுதி உடையாரை உலகோர் என் பின்பற்றுவதில்லை?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

976. சிறியா ருணர்ச்சியு ளில்லைப் பெரியாரைப்
பேணிக்கொள் வேமென்னு நோக்கு.

(பரி.) இ-ள். பெரியாரைப் பேணிக் கொள்வேம் என்னும் நோக்கு= அப்பெற்றியராய பெரியாரை வழிபட்டு அவரியல்பினை யாங் கோடுமென்னுங் கருத்து—சிறியார் உணர்ச்சியுள் இல்லை= மற்றைச் சிறியாராயினார் மனத்தின்கண் உளதாகாது. எ-று.

குடிமை, செல்வம், கல்வியென்றிவற்றது உண்மை மாத்திரத்தால் தம்மை வியந்திருப்பார்க்கு அவை தமக்கியல்பென்று அமைந்திருப்பாரை வழிபட்டு அவையுடையராதல் கூடாதென்பதாம். (௬)

விளக்கம் :—மேற் கூறிய வண்ணம் எடுத்த காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் பெருமை உடையவரை வழிபட்டு அவரது தகுதியை நாம் அடைவோம் என்னும் எண்ணமானது அப்பெருமையை அடையத் தகுதி அல்லாத ஏனைய சிறியவர்களுக்கு மனத்தினிடத்தே தோன்றுதல் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அதாவது, தாம் பிறந்த குடிப்பிறப்பு, தாமடைந்த செல்வம், தமக்கு உள்ள கல்வி ஆகிய இவைகளே மிகப் பெருமை என்று தம்மைத்தாமே மதித்துக் கொள்ளுகின்ற இழிந்த குணமுடையோர்க்குப் பிறர்க்கு நன்மையாகிய செயல்களையே செய்து வாழ்வதும் குடிமை, செல்வம், கல்வி ஆகிய இவைகளெல்லாம் பெருமையைத் தருவனவல்ல என்று பெருமையே பொருளாகக் கொண்ட பெரியோர்களை வழிப்பட்டு அவர் சொல்லும் வழி நின்று பெருமை அடைவதும் கூடாது. ஏனெனின்? தமக்குக் கிடைத்த குடிப்பிறப்பு, செல்வம், கல்வி ஆகிய இவைகளின் தகுதி ஒருவருக்கு அத்துணைச் சிறப்பினை உண்டாக்காது என்று அறியாமல் அவைகளை அதிகமாக எண்ணித் தம்மைத் தாமே மதித்துக் கொண்டு இருக்கின்ற கீழ் மக்களுக்கு அவர் மனத்தில் எக்காலத்தும் யான் என்கின்ற கர்வமே முனைந்து நிற்குமாதலால், அவர்க்குப் பெருமையை அடையவேண்டும் என்கின்ற உணர்ச்சி அம்மனத்தினில் தோன்றுவதற்கு இடமில்லை என்பது அறிக்கோம் என்றனர். அதுகேட்ட

மாணாக்கர், "இவ்விதம் பெருமையை அடைய விரும்பாத கீழ் மக்களது கல்வி முதலியவை என்னாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

**977. இறப்பே புரிந்த தொழிற்றாஞ் சிறப்புந்தான்
சீரல் லவர்கட் படின்.**

(பரி.) இ-ள். சிறப்புந் தானும் = தனக்கொக்கும் பெரியாரிடத்து அமைந்திருத்தலைச் செய்வதாய சிறப்புத்தானும்,—சீர் அல்லவர்கட் படின் = தனக்கொவ்வாத சிறியாரிடத்துப் படுமாயின்,—இறப்பே புரிந்த தொழிற்றாம் = அதனையொழிந்து தருக்கின்கண்ணே மிக்க செயலையுடைத்தாம்.

தருக்கினை மிகச் செய்யுமென்பதாயிற்று. சிறப்பு = குடிமை, செல்வம், கல்விகளினுய மிகுதி. இவை யிரண்டு பாட்டானும் அஃதிலார் செய்கை கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—குடிமை, செல்வம், கல்வி ஆகிய இவைகளின் மிகுதியானது அவை இருக்கவேண்டிய பெரியாரிடத்து அமையாது இருக்கக் கூடாத சிறியாரிடத்து உண்டாகுமாயின், அச்சிறப்பாகிய பெருமையினின்றும் ஒழிந்து கர்வத்தினையே மேற்கொண்டு சிறுமையே செய்வர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. அது என்னேயோவெனின்? நற்குடித் தோற்ற முடையாரிடத்தே செல்வமும் கல்வியும் உண்டாகுமாயின், அச்செல்வத்திற்கும் கல்விக்கும் உண்டாகவேண்டிய பயன் யாவும் உண்டாகி அவற்றால் ஆகிய பெருமையை அடையுமென்றும், அவ்வாறு அல்லாது நற்குடித் தோற்றமில்லாதாரிடத்துச் செல்வமும் கல்வியும் உண்டாகுமாயின், அவற்றால் தாமும் பயனடையாது பிறர்க்கும் பயன்படுத்தாது தமக்குக் கிடைத்த அப்பொருட் செல்வம், கல்விச் செல்வம் ஆகிய இரண்டு செல்வங்களாலும் தம்மை அதிகமாக மதித்துக் கர்வமடைந்து தீயன செய்து தீய வழியில் செல்வார்களாதலால் கல்வியும், செல்வமும் அடையவேண்டிய பெரியோரிடத்து அடைந்தாலன்றி அவையும் பெருமை யடையாமற்போம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "சிறியோர் தருக்குற்று வாழ்வர் என்பதனால் ஏனைய பெரியோராயினர் தருக்கின்றி இருப்பர்போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

978. பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யணியுமாந் தன்னை வியந்து.

(பரி.) இ-ள். பெருமை என்றும் பணியும் = பெருமையுடையார் சிறப்புண்டாய ஞான்றுந் தருக்கின்றி அமைந்தொழுகுவர்;—சிறுமை (என்றும்) தன்னை வியந்து அணியும் = மற்றைச் சிறுமையுடையார் அஃதில்லாத ஞான்றுந் தம்மை வியந்து புனைவர். எ - று.

பொருளின்றொழில்கள் பண்பின்மேலேற்றப்பட்டன. இதுபற்று 'அற்றம் மறைக்கும் பெருமை'[7] என்புழியு மொக்கும். என்றுமென்பது பின்னும் வந்தியைந்தது. ஆமென்பன விரண்டும் அசை. புனைதல் = பிறரிற் றமக்கோர் மிகுதியை யேற்றிக்கோடல். இதற்கு உயர்ந்தார் தாழ்வார் தாழ்ந்தார் உயர்வார் இஃதொருவிரோதமிருந்தவாறென்னென உலகியலை வியந்து கூறிற்றாக்குவாரு முளர். (8)

விளக்கம்:—பெருமையையே தமக்கு அணிகலமாகவுடைய பெரியோர் மேற்கூறிய சிறப்புக்களாய குடிமை, செல்வம், கல்வி முதலியவைகள் தமக்கு உண்டாகிய காலத்தும் கர்வமில்லாமல் வாழ்வார் என்றும், ஏனைய சிறியோராவார் அவ்வித குடிமை, செல்வம், கல்வி முதலியவைகளைத் தாம் அடையாத காலத்தும் தம்மை அதிகமாக எண்ணிக் கர்வித்து நிற்பர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது அதாவது, அளவிறந்த செல்வங்களும் அளவிறந்த கல்வியும் முன் நல்வினைப் பயனால் பெருமையையுடையவர்கள் அடைவார்களாயின் 'இவை நமக்கு நல்வினைப்பயனால் வந்தன; இனி இவற்றைக் கொண்டு உலகோர்க்குப் பயன்படச் 'செய்தல்வேண்டும்' என்று எண்ணினவராய் யாவர்க்கும் பயன்படுத்துங் காலத்தும் யாதொரு கர்வமுமில்லாமல் பணிவுடன் வாழ்வர் என்றும், ஏனைய பெருமையில்லாத சிறுமையையே மேற்கொண்ட குடியிற் பிறந்தார் தமக்கு மேற்கூறிய கர்வத்தைத் தரக்கூடிய செல்வங்களெல்லாம் இல்லாதிருந்தும் மிக்கதோர் கர்வத்தைக்கொண்டு பணிவோடு இராது தம்மைத் தாமே அதிகமாக மதித்து உலகில் வாழ்வர் என்றும் அறிந்தோம். ஆதலால், பெருமையுடையார் எக்காலத்தும் பணிவுடையராவர் என்றும், அவரல்லாதாராகிய சிறுமையுடையார் எக்காலத்தும் கர்வத்தோடு வாழ்வர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட

[7] திருக்குறள், 980.

மாணுக்கர், "இவ்விதமாயின் பெருமையுடையார்க்குக் குணம் இது வென்றும், சிறுமையுடையார்க்குக் குணம் இதுவென்றும் ஆகிய இரண்டனையும் தொகுத்துச் சொல்லுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

979. பெருமை பெருமித மின்மை சிறுமை
பெருமித மூர்ந்து விடல்.

(பரி) இ-ள். பெருமை பெருமிதம் இன்மை=பெருமைக்குணமாவது காரணமுண்டாயவழியும் அஃதியல்பாதனோக்கிச் செருக்கின்றியிருத்தல்;—சிறுமை பெருமிதம் ஊர்ந்து விடல்=சிறுமைக்குணமாவது அஃதில்வழியும் அதனை யேற்றிக்கொண்டு தருக்கின்முடிவின்கண்ணே நின்றுவிடுதல். எ-று.

அளவறத்தருக்குதலென்பதாயிற்று. விடுமென்று பாடமோதுவாருமுளர்; முற்றுத்தொடரும் எழுவாய்த்தொடரும் தம்முளியையாமையின், அது பாடமன்மை யுணர்க. (க)

விளக்கம்:—பெரியோர்க்குள்ள பெருமைக்குணம் என்பது கர்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய நற்குடிப் பிறப்பு, செல்வம், கல்வி இவையெல்லாம் இருந்தும் கர்வமில்லாது வாழ்வது என்றும், சிறியோர்க்கு உள்ள குணம் கர்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய மேற்சொல்லிய காரணங்களெல்லாம் இல்லாதிருந்தும் கர்வத்தின் உச்சியில் நின்று விடுதல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், 'நீங்கள் வினவியபடி எல்லாச் செல்வங்களும் அடைந்தாலும், இச்செல்வங்களெல்லாம் இயற்கையாகவே உண்டாவனவும் போய் விடுவனவுமாகும்' என்று எண்ணிப் பெரியோர் கர்வத்தை அடைய மாட்டார் என்றும், கர்வத்தை உண்டாக்கக்கூடிய ஒரு காரணமும் தமக்கு இல்லாதிருந்தும் சிறியோராயினுர் எல்லாச் செல்வங்களும் தமக்கு இருப்பதுபோல் தம்மை மதித்து, இனி இல்லை என்கின்ற கர்வத்தின் முடிவில் நின்று விடுவார்களென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் பெருமையுடையார்க்கும் சிறுமையுடையார்க்கும் உள்ள குணங்களை அறிந்தோம். ஆயின் இப்பெருமையுடையார் பிறரைப் பற்றிக் கூறுங் காலத்து எவ்விதங் கூறுவர் என்பதையும், சிறுமையுடையார் பிறரைப்பற்றிக்

கூறுங் காலத்து எவ்விதங் கூறுவர் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்'' என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

980. அற்றம் மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்
குற்றமே கூறி விடும்.

(பரி.) இ-ள். பெருமை அற்றம் மறைக்கும் = பெருமையுடையார் பிறர் மானத்தையே கூறி அவமானத்தை மறையாநிற்பர், — சிறுமை குற்றமே கூறி விடும் = மற்றைச் சிறுமையுடையார் பிறர் குணத்தை மறைத்துக் குற்றத்தையே கூறிவிடுவர். எ-று.

மறைத்தலுங் கூறலும் வினையடைத்து மயைத்தன. அற்றம் — ஆகுபெயர். தானென்பது அசை. இவை மூன்றுபாட்டானும் இருவர் செயலும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன. (௰)

விளக்கம்:- பெருமையுடையவர் பிறரைக் குறித்துச் சொல்லுங்காலத்து அவர்க்கு உள்ள பெருமைகளையே எடுத்துச் சொல்லி அவர்க்கு இருக்கும் பெருமையல்லாத விஷயங்களை மறைத்து நிற்பர் என்றும், மற்றைச் சிறுமையுடையார் பிறரைப் பற்றிக் கூறுங் காலத்து அவர்க்கு உள்ள நல்ல குணங்களை எல்லாம் மறைத்து விட்டுக் குற்றங்களையே கூறுவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது ஆதலால், பெருமையுடையார் பிறர்க்குள்ள பெருமையையே பேசி அவர்க்குள்ள சிறுமையை மறைத்துத் தாமும் பெருமையடைவதுடன் பிறரையும் பெருமையடையச் செய்வர் என்றும், அவ்விதம் அல்லாத கீழ்மக்களாகிய சிறியவர் மற்றவர்களுக்கு நல்ல குணங்களிருப்பினும் அவைகளை எல்லாம் சொல்லாமல் மறைத்து விட்டு ஏதேனும் ஓர் சிறு குற்றம் இருக்குமாயின் அதனையே பொருளாகக் கொண்டு யார்க்கும் பரக்கக்கூறித் தாமும் பெருமையடையாது அவரையும் பெருமையடையாமல் செய்து விடுவர் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "மேற் கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் பெருமையுடையார்க்கும் சிறுமையுடையார்க்கும் நிகழும் குணங்களும், குற்றங்களும் இவையென நன்கு அறிந்தோம். இனி, இவ்வித பெருமை உடையார்க்கு உண்டாகும் பல குணங்களையும் எடுத்துக் கூறல் வேண்டும்'' என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

99. அதிகாரம்.

சான்றாண்மை.

(பரி.) அஃதாவது பலகுணங்களானு நிறைந்து அவற்றை யாடற்றன்மை. பல குணங்களானுமென்பது சாலுதற்றொழிலாற் பெறப்படுதலின், அவற்றை யென்பது வருவிக்கப்பட்டது. பெருமையு ளடங்காத குணங்கள் பலவற்றை யுந் தொகுத்துக்கொண்டு நிற்றலின், இஃதுதன் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:— அதாவது, எல்லாக் குணங்களும் நிறையப் பெற்று அக்குணங்களைப் பயன் படுத்தும் தன்மை. பெருமை என்னும் அதிகாரத்தில் சொல்லாத குணங்களெல்லாவற்றையும் தொகுத்து இதனுள் கூறுவதால் சான்றாண்மை என்னும் இவ்வதிகாரம் பெருமை என்னும் அதிகாரத்துக்குப் பிறகு வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "சான்றாண்மை என்பதும் ஒன்று உள்ளது போலும்! அதனை விளக்கல்வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

981. கடனென்ப நல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். கடன் அறிந்து சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு= தமக்குத் தகுவது இதுவென்றறிந்து சான்றாண்மையை மேற்கொண்டொழுகுவார்க்கு—நல்லவை எல்லாம் கடன் என்ப=நல்லனவாய குணங்களெல்லாம் இயல்பாயிருக்குமென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

சிலகுணங்களிலவாயவழியும் உள்ளன செய்தகொண்டனவாயவழியுஞ் சான்றாண்மையென்னுஞ் சொற்பொருள் கூடாமையின், 'நூலோர் இவ்வேறுப்பெயர்பற்றி அவரிலக்கணம் இவ்வாறு கூறுவரென்பதாம். (க)

விளக்கம்:— தாம் செய்யவேண்டிய காரியம் இதுவெனறு தெரிந்து சான்றாண்மை என்பதை மேற்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் நடப்பாரிடத்து நன்மையாகிய குணங்களெல்லாம் இயல்பாகவே அமைந்து இருக்கும் என்று நூல் வல்லவர் சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், நூல் வல்லவரெல்லாம் சான்

ரோருடைய இலக்கணத்தைச் சொல்லுங் காலத்து நல்ல குணங்களை யெல்லாம் தம்மிடத்து இயல்பாகவே அடைந்துள்ளவர் சான்றோரென்றும், அவ்விதச் சான்றோர் தமக்குத் தகுந்தனவாகிய நல்ல செயல்களையே மேற்கொண்டு ஒழுகுவார் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஆனால் இவ்விதச் சான்றோர்க்கு குண நலம் ஒன்றே அமையும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

982. குணநலஞ் சான்றோர் நலனே பிறநலம்
எந்நலத் துள்ளதூஉ மன்று.

(பரி.) இ-ள். சான்றோர் நலன் குணநலமே = சான்றோர் நலமாவது குணங்களானாய நலமே;—பிற நலம் எந்நலத்தும் உள்ளது அன்று = அஃதொழிந்த உறுப்புக்களானாய நலம் ஒருநலத்தினு முள்ளதன்று. எ-று.

குணநலத்தை முன்னே பிரித்தமையின் ஏனைப்புறநலத்தைப் 'பிறநலம்' என்றும், அது குடிப்பிறப்புங் கல்வியு முதலாக நூலோரெடுத்த நலங்களுட் படாமையின் 'எந்நலத் துள்ளதூஉ மன்று' என்றுங் கூறினர். இவை யிரண்டு பாட்டானும் சால்பிற்கேற்ற குணங்கள் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டன. (2)

விளக்கம்:—சான்றோர்க்கு உள்ளனவாகிய நலங்களெல்லாம் குணங்களாலாகிய நலமே என்றும், அக்குணநலமொழிந்த ஏனைய உறுப்புக்களாலாகிய நலம் மற்றைய நலங்கள் எவையிலும் சேர்ந்தது அன்றென்றும் இத்திருக்குறள் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இதனால் ஒருவனுக்குக் குணத்தால் உண்டாகின்ற அழகே அழகுடைமை என்றும், ஏனைய கை கால் முதலிய உறுப்புக்களில் அமைந்துள்ள அழகுகள் அத்துணை அழகுடையனவல்லவென்றும், அவ்வுறுப்புக்களில் அமைந்த அழகினையும் நூல் வல்லவர்கள் மற்றை அழகுகளாகிய கல்வி, குடிப்பிறப்பு முதலியவைகளில் ஒன்றாக எண்ணாமையால், குணநலம் ஒன்றே சான்றோர் என்று கூறுவார்க்கு அமையும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் சான்றோர்க்கு உள்ள குணங்களின் பிரிவினை இவை என்று எடுத்துக் கூறல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

983. அன்புநா ணொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைந்துசால் பூன்றிய தூண்.

(பரி.) இ-ள். அன்பு=சுற்றத்தார்மேலே யன்றிப் பிறர்மேலு முளதாய அன்பும்—நாண்=பழிபாவங்களி னாணுதலும்—ஒப்புரவு=யாவர்மாட்டு மொப்புரவுசெய்தலும்—கண்ணோட்டம்=பழையார்மேற்கண்ணோடலும்—வாய்மை=எவ்விடத்தும் மெய்ம்மை கூறலுமென—சால்பு ஊன்றிய தூண் ஐந்து=சால்பென்னும் பாரத்தைத் தாங்கிய தூண்க ளைந்தாம். எ-று.

எண்ணொடு முன்னை ற்றோடுநா கூடிற்று. இக்குணங்க ளில்வழிச் சால்பு நிலைபெறாமையின், இவற்றைத் 'தூண்' என்றார். ஏகதேச வுருவகம். (௩)

விளக்கம் :—சுற்றத்தவர்கள்மேல் உள்ள அன்பே யல்லாமல் மற்றவர்கள்மீது உண்டாகும அன்பும், பழிபாவங்களுக்கு நாணுகின்ற நாணமும், எவர்க்கும் உபகாரம் செய்தல் என்னும் ஒப்புரவு செய்தலும, பழைமையாக அறிந்தவர்கள் மீது தாட்சணியமும், எக்காலத்தும் யாரிடத்தும் உண்மை கூறுதல் என்னும் உண்மையும ஆகிய ஐந்தும சால்பு என்னும் பெரியதோர் பாரத்தைத் தாங்குகின்ற ஐந்து தூண்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இவ்வைந்து குணங்களும் இல்லாதவழிச் சால்பாகாதென்றும, இச் சால்பினை மேற்கொண்டு சான்றோர் எனப் பெயர் வகிக்க விரும்புவார் இவ்வைந்தையும் உடையவரா யிருத்தல் வேண்டும என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கூறிய ஐந்து குணங்கள் இருத்தலோடு இன்னும் ஏதேனும் முதன்மையாகிய குணம் சால்புடையார்க்கு இருத்தல்வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

984. கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

(பரி.) இ-ள். நோன்மை கொல்லா நலத்தது=பிறவறங்களும வேண்டுமாயினுந் தவம் ஒருயிரையுங் கொல்லாத வறத்தின்கண்ணதாம்;—சால்பு பிறர் தீமை சொல்லா நலத்தது=அதுபோலப் பிறகுணங்களும் வேண்டுமாயினுஞ் சால்பு பிறர்குற்றத்தைச் சொல்லாத குணத்தின்கண்ணதாம் எ-று.

நலமென்னும் ஆகுபெயர்ப்பொருளிரண்டனையுந் தலைமை தோன்ற இவ்விரண்டற்கு மதிகாரமாக்கிக் கூறினார். தவத்திற்குக் கொல்லாவறஞ் சிறந்தாற்போலச் சால்பிற்குப் பிறர்குற்றஞ் சொல்லாக்குணஞ் சிறந்ததென்பதாம்.

விளக்கம் :—பிற அறங்களும் ஒருவன் செய்ய வேண்டுமாயினும் யாதொரு உயிரையும் கொல்லாத தவம் என்பது ஒன்றைச் செய்வது எவ்விதம் மேலாகிய அறமாக உள்ளதோ அதுபோலச் சால்புடையார்க்கு எல்லாக் குணங்களும் இருக்கவேண்டுமாயினும் பிறர் குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லா திருத்தலே நற்குணம் என்று சொல்லப்படுவது என்று இத்திருகுறள் கூறுகின்றது. இதனால், தவம் செய்யும் துறவி ஒருவனுக்குக் கொல்லா அறம் எவ்வளவு சிறந்ததோ அதுபோலச் சால்புடையான் என்பானுக்கு அயலவர் குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லா திருத்தலே நற்குணம் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "சால்புடையார்க்குப் பகைவர் தோன்றுவாராயின் அச்சால்புடையார் தம் பகைவரை ஒழிப்பதற்கு நற்குணங்களே போதுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

985. ஆற்றுவா ராற்றல் பணித லதுசான்றோர்
மாற்றாரை மாற்றும் படை.

(பரி.) இ-ள். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்=ஒருகருமத்தைச் செய்து முடிப்பாரதாற்றலாவது அதற்குத் துணையாவாரைத் தாழ்ந்து கூட்டிக்கொள்ளுதல்;—சான்றோர் மாற்றாரை மாற்றும் படை அது=இனிச் சால்புடையார் தம்பகைவரைப் பகைமையொழிக்குங் கருவியும் அது. எ-று.

ஆற்றல்=அது வல்லார் தன்மை. இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. சால்பிற்கேற்ற பணிதற்குணத்தது சிறப்புக்கூறுவார், எனையது முடன்கூறினார். (ரு)

விளக்கம் :—உலகத்து ஒரு தொழிலைச் செய்து முடிக்க எண்ணியவர்கள் எவ்வாறு அத்தொழிலை முடிப்பதற்குத் துணையாக இருப்பவரை வணங்கித் தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளுவரோ அது போலச் சால்புடையார் என்பாரும் தமக்குப் பகைவர் நேருவராயின் அப்பகைவரது பகைமையை ஒழிப்பதற்குத் தமக்குக் கருவி

யாகக் கொள்ளுவதும அப்பணிவுடைமையேயாகும் என்று இத திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடையார் தமக்குள்ள எல்லா நற் குணங்களோடும் யாரிடத்தும் தாழ்ந்து நிற்கின்ற பணிவுடைய குணத்தோடு கூடியிருத்தல் வேண்டும் அவ்வித பணிவாகிய நற்குணத்தைக்கொண்ட சால்புடையார் தம் நட்பினரிடத்து மாத்திரமல்லாமல் பகைவரிடத்தும் பகையொழிந்து சிறப்பை அடைதல் கூடும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சால்புடையார் பணிவுடைமை என்பதைத் தமக்குச் சமானமானவர்களிடத்தில் தான் கொள்ளுவரோ அல்லது யாவ ரிடத்தும் கொள்ளுவரோ ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

986. சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற் றோல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல்.

(பரி) இ-ள் சால்பிற்குக் கட்டளை யாது எனின் = சால்பாகிய பொன் னினளவறிதற்கு உரைகல்லாகிய செயல் யாதெனின்,—தோல்வி துலை அல் லார்கண்ணும் கொளல் = அது தம்மினுயர்ந்தார் மாட்டுக்கொள்ளுந் தோல் வியை இழிந்தார்மாட்டுங் கோடல். எ-று.

துலை = ஒப்பு. எச்சவும்மையான் இருந்றத்தார்கண்ணும் வேண்டுதல் பெற்றும். கொள்ளுதல் = வெல்லுமாற்ற லுடையராயிருந்தே ஏற்றுக்கொள் ளுதல். இழிந்தாரை வெல்லுதல்கருதித் தம்மோடொப்பித்துக்கொள்ளாது தோல்வியான் அவரி னுயர்வாராயின். அதனாற் சால்பளவறியப்படுமென்பதாம்.

விளக்கம்:—சால்பு என்று சொல்லப்படும் பொன்னினுடைய அளவினை அறிய வேண்டுமாயின், அப்பொன்னினை உரைத்துத் தெரிந்துகொள்வதற்குக் கல்லாக இருப்பது தம்மினும் உயர்ந்த வர்களிடத்து மாத்திரம் அல்லாது இழிந்தவர்களிடத்தும் தோல் வியைக் கொள்ளுதல் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகினறது. ஆத லால், சால்புடைமையை விரும்புவோர் தம்மினும் உயர்ந்தவ ரிடத்தும் தமக்குச் சமானமானவரிடத்தும் பணிவோடு இருப் பது மாத்திரம் அல்லாமல், தம்மால் வெல்லக்கூடியவராய் உள்ள இழிந்தவரிடத்தும் அவர்களை வெல்லக் கருதி அவர்களைத் தம் மோடு சமானமாக வைத்துக் கொள்ளாது தாழ்ந்துவிடுதல் என்

னும் தோல்வியால் அவரினும் உயர்ந்து நிற்பது சால்புடைமை உடையார் என்று அறிவதற்குக் குறியாகவுள்ளது என்று அறிந் தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "சான்றாண்மை உடை யார் தம பணிவுடைமையை யாவரிடத்தும் செலுத்தித்தாம் உயர் வினை அடைவர் என்று அறிந்தோம். ஆயின் தமக்கு யாதொரு துன்பமும் செய்யாதவரிடத்து இவ்வித பணிவினைக் கொள்ளுவது இயல்பே ஆகும்; அவ்விதமல்லாது தமக்குத் துன்பம் செய்தவரி டத்தும் தம் நற்குணங்களைச் சான்றோர் காட்டுதல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

987. இன்னாசெய் தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா லென்ன பயத்ததோ சால்பு.

(பரி.) இ-ள். இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செயயாக்கால் = தமக் கின்னாதவற்றைச செய்தார்க்குஞ் சால்புடையார் இனியவற்றைச செய்யாரா யின்,—சால்பு என்ன பயதத்து = அச்சால்பு வேறென்ன பயனை யுடைத்து!

சிறப்பும்மை அவர் இனனாசெய்தற்கிடனாதல் விளக்கிநின்றது. ஏகாரம் அசை. வினா எதிர்மறைப்பொருட்டு நாமும்இன்னாசெய்வாராயின், சால்பா லொருபயனுமில்லை யென்பதாம். இவை ஐந்துபாட்டானுஞ் சிறப்புவகை யாற் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—சால்பு உடையார் தமக்குத் துனபமாகிய விஷ யங்களைச் செய்தவருக்கும் இனியவாகிய விஷயங்களையே செய் யாது விடுவாராயின் அவர் கொண்ட சால்பு அவர்க்கு என்ன பய னைத்தரும் என்று இத்திருக்குறள் வினவுகின்றதாதலால், அறிவிலாக் கீழ் மகனொருவன் தமக்குத் துன்பம் தருவனவற்றைச் செய்து விடுவானாயினும், நறகுணங்களையே தமக்கு ஆபரணமாகக் கொண்ட பெரியோர் தமக்குச் செய்த துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவனுக்கு இனிமையாகிய செயல்களையே செய்து அவனது அறியாமையைப் போக்கித் தம்முடைய அறிவுடை மையை உயர்த்தி உலகோர் தம்மைப் பின்பற்றும்படிச் செய் தால் அதுவே சால்பு என்றும், அச்சால்பால் விளையும் நற்பயன் என்றும் அறிந்தோம். இது கருதியன்றோ நம் நாயனார் துறவற

வியலுள் இன்னா செய்யாமை என்னும் அதிகாரத்துள், நான்காவது திருக்குறளாக,

"இன்னா செய்தாரை யொறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்."

என்று கூறியுள்ளனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதமெல்லாம் யார்க்கும் துன்பம் வாராது நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்னும் அறிவோடு சால்புடையார் இருப்பாராயின், அவர்க்குத் தரித்திரம் என்பது ஒன்றுதான் செல்வமாக இருக்கும் என்று அறிகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

988. இன்மை யொருவற் கிளிவன்று சால்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

(பரி) இ-ள் சால்பு என்னும் திண்மை உண்டாகப் பெறின்=சால்பென்று சொல்லப்படும் வலியுண்டாகப்பெறின்,—ஒருவற்கு இன்மை இளிவு அன்று=ஒருவனுக்கு நல்குரவு இளிவாகாது. எ-று.

தளராமைநாட்டுதலின், வலியாயிற்று. இன்மையான் வரும் தன்னை இன்மைதானாக உபசரித்துக்கூறினர். சால்புடையார் நல்கூர்ந்தவழியும் மேம்படுதலுடைய ரென்பதாம் (அ)

விளக்கம்:—சால்புடைமை என்று சொல்லப்படும் வலிமை ஒன்று மாத்திரம் ஒருவனுக்கு உண்டாகுமாயின் அவ்வித வலிவுடையான் ஒருவனுக்கு அவனடைந்த தரித்திரம் இழிவினைச் செய்யாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடைமையையே தமக்குப் பெரியதோர் காய வலிமையாகக் கொண்ட பெரியோர் தரித்திரத்தால் வரும் உணவில்லாமை, ஆடை யில்லாமை ஆகிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சார் என்றும், தம்மன நிலையை நல்லவழியிலேயே செலுத்துவார் என்றும் அறிவுடன், இவ்விதம் நல்ல வழியில் நடப்பவர் அது தரித்திரத்தை உலகோர் இழிவாகக் கருதார் என்றும், இதற்குக் குசேல முனிவனையே சான்றாகக் கொள்ளுதல்வேண்டும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணுக்

கா, "இவ்விதச் சான்றாண்மை உடையார் தரித்திரம் வந்த காலத்துத் தம் நிலையினின்றும் மாறுபட மாட்டார் என்பது அறிந்தோம் ஆயின், தம்மைத் தாம் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடாத பெரியதோர் துன்பம்வந்த காலத்து இச்சான்றாண்மை உடையார் தம் நிலையினின்றும் மாறுபடமாட்டாரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

989. ஊழி பெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழி யெனப்படு வார்.

(பரி.) இ-ள். சான்றாண்மைக்கு ஆழி எனப்படுவார் — சால்புடைமையாகிய கடற்குக் கரையென்று சொல்லப்படுவார், — ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார் — ஏனைக்கடலுங் கரையழிந்து நிலந்திரிந்தாலும், தாந்திரியார். எ-று.

சான்றாண்மையைப் பெருமைதோன்ற அதனைக் கடலாக்கியும், அதனைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்றலின் அஃதுடையாரைக் கரையாக்கியுங் கூறினார். "பெருங்கடற் காழியனையன் மாதோ"* என்றார் பிறரும். ஏகதேசவுருவகம்.

விளக்கம்:—சால்புடைமை என்று சொல்லப் படுகின்ற சமுத்திரத்திற்குக் கரை என்று சொல்லக் கூடியவர் எவரோ அவர் தம் சால்புடைமையால், அச்சால்புடைமைக்கு அன்னியமாகிய மற்றைக் கடலெல்லாம் தம் கரை கடந்து மேலே எழுந்து உலகம் அழியும்படி மாறுபட்டு வந்தாலும், அப்போதும் மாறுபடார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடையார் கரையையுடைய கடலும் கரை கடந்தாலும் தம் சால்பென்னும் கடலின் கரையைப் புரளவிடார் என்று அறிந்தோம். இதற்கு அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியையும் மைந்தனையும் இழந்த காலத்தும், தான் கொண்ட வாய்மையினின்றும் பிறழாது இருந்தது சான்றாகும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இச்சால்புடையார் எக்காலத்தும் தம் சால்புடைமையினின்றும் மாறுபடார் என்பதை அறிந்தோம். ஆயின், அவ்விதம் சால்புடையார் மாறுபடுவாராயின் அதனால் என்னாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

* புறநானூறு, 330.

990. சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றி னிருநிலந்தான்
தாங்காது மன்னோ பொறை.

(பரி.) இ-ள். சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின் = பலகுணங்களானு நிறைந்தவர் தந்தன்மை குன்றுவராயின், — இருநிலந்தான் பொறை தாங்காது = மற்றை யிருநிலந்தானுந் தன்பொறையைத் தாங்காதாய் முடியும். தானுமென்னு மெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. அவர்க்கது குன்றாமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பாகலான், அவை யெஞ்ஞான்று முளவாகா வென்பது தோன்ற நின்றமையின், மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது. ஓகாரம் அசை. இதற்கு இருநிலம் பொறைதாங்குவது சான்றோர் துணையாகவருதலான் அதுவும் அது தாங்கலாற்றாதென் றுரைப்பாருமுளர். இவை மூன்று பாட்டானும் அச்சான்றோர் நிறைந்தவாது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம்:—பல குணங்களாலும் நிறைந்த சால்புடையர் என்போர் ஏதேனும் ஊழ்வலியால் பிறழ எண்ணுவாரானால், எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் இப்பெரிய பூமியானது தன்னுடைய பாரத்தைத் தாங்காததாய்க் கெட்டுப்போம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடையார் என்பார் ஒருகாலத்தும் தம் சால்புடைமையினின்றும் குறைவது இல்லை என்றும், தமக்குச் சால்புடைமையையே பெரிய பாரமாகத் தாங்குவது இயல்பென்றும், அவ்விதம் இயல்பாகவுள்ள சான்றாண்மை உடைய பெரியோர் ஏதேனும் ஒரு காரியத்தைச் செய்து விடுவாராயின் எல்லாப் பளுவையும் தாங்கி நிற்பதும் தன்னை வெட்டுகின்றவனையும் தாங்கி நிற்பதுமாகிய பூமியும் தன்மீது உள்ள பாரத்தைத் தாங்காது உலகம் அழிய ஏதுவாகும் என்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால் சான்றாண்மைக்கு அணிகலமாகவுள்ள பெரியோர் எக்காலத்தும் தம் இயற்கையினின்றும் மாறுபடார் என்று இப்பூமியின் உவமையால் அறிந்தோம். அதுவன்றியும், மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் அச்சான்றாண்மை நிறைந்தவாது சிறப்பினை அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித சான்றோர் எல்லோரிடத்தும் தம் சான்றாண்மையை நிலைநிறுத்த வேண்டுமாயின், அவர் எவ்விதம் ஒழுகுதல்வேண்டும் என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

100. அதிகாரம்.

பண்புடைமை.

(பரி.) அஃதாவது பெருமை சான்றாண்மைகளிற்றும் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளு மறிந்தொத்தொழுகுதல்; "பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகல்"* என்றார் பிறரும். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, பெருமை சான்றாண்மை என்னும் இவைகளில் தாம் சிறிதும் குற்றப்படாது இருந்துகொண்டே உலகத்துள்ள எல்லோருடைய இயற்கையையும் அறிந்து அவர்களோடு அவரவர்க்குத் தக்க விதமாக ஒழுகி வருதல் என்று அறிகின்றோம் இவ்விதம் பெருமை சான்றாண்மை ஆகிய இரண்டையும் உடையவரே அவ்விதம் ஒழுகுதல் கூடுமாதலால், அவ்விரண்டு அதிகாரங்களுக்குப் பிறகு இப்பண்புடைமை என்னும் அதிகாரத்தை வைத்தீனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாங்கள் மேல் வினவியபடி உலகத்தோடு ஒத்து ஒழுகுகின்ற சால்புடையார் பண்பினை இவ்வதிகாரம் ஆரம்பிப்பதால் இதனை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

991. எண்பதத்தா லெய்த லெளிதென்ப யார்மாட்டும்
பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.

(பரி.) இ-ள். யார்மாட்டும் எண்பதத்தால்=யாவர்மாட்டுமெளிய செவ்வியராதலால்—பண்புடைமை என்னும் வழக்கு எய்தல் எளிது என்ப—அரிதாய பண்புடைமையென்னும் நன்னெறியினை யெய்துதல் எளிதென்று சொல்லுவர் நூலோர். எ-று.

குணங்களானிறைந்து செவ்வியெளியருமாயக்காற் பண்புடைமை தானே உளதாமாகலின், 'எண்பதத்தாலெய்தலெளிது' என்றும், அஃதுலகத்தை யெல்லாம் வசிகரித்தற்பயத்ததாகலின் அதனைத் தொல்லோர்சென்ற நன்னெறியாக்கியும், அதனையெளிதினெய்துதற்கு இது நூலோரோதிய வுபாயமென்பார் அவர்மேல் வைத்துங் கூறினார். (க)

* கலி, நெய்தல் 16.

விளக்கம்:—உலகத்து உள்ள எவரிடத்தும் மிக எளிய காட்சியுடையராய் இருப்பது ஒன்றே உலகத்தை எல்லாம் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுகின்ற மிக அருமையுடைய பண்புடைமை என்னும் நல்வழியினை அடைவதற்கு எளிமையாகிய வழி என்று நூல் வல்லவர் சொல்லுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆதலால், மேல் அதிகாரங்களுள் சொல்லிய நற்குணங்களெல்லாம் நிறையப் பெற்றுத் தம்மைப் பார்ப்போர்க்கும அரியராக இல்லாமல் மிக எளியராய் அவரவர் காலத்தில் காணக்கூடியவராயும் இருப்பாராயின், அவ்வித தகுதியுடையார் எல்லோருடைய இயற்கைகளையும் அறிந்து அவரவர்க்குத் தக்க விதமாக ஒழுகுதல் கூடும் என்று அறிகின்றோம். ஏனெனின்? இவ்விதம் யார்க்கும் சுலபமாகக் காணக் கூடியவராய் இருப்பாராயின், அவ்வொழுக்கத்தைக் கண்ட உலகோர், "இவர் நமக்குச் சுலபமாகக் கிடைக்கக் கூடியவர்; பெரிய தகுதிகளெல்லாம் வாய்ந்த இவர் நமக்கு இவ்வளவு சுலபமாகக் கிடைப்பதுடன் நன்னெறிகளை யெல்லாம் போதிக்கின்றாராதலால் இவர் வழியே செல்லுதல் வேண்டும்" என்று யாவரும் தம்மை யடைவார் என்றும், அவ்விதம் தம்மை யாவரும் அடையும்படிச் செய்யும் வசியமாவது யார்க்கும் சுலபமாகக் காணப் படுபவராய் உள்ளது ஆதலால் இவ்வித வுபாயமே பெரியதோர் உபாயமென்றும, இதுவே பெரியோரெல்லாம் சென்ற நல் வழி என்றும், நூல் வல்லவர்களெல்லாம் சொல்லிய உபாயம் என்றார் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் யார்க்கும் அவரவர் நினைத்த காலத்துச் சென்று கிடைக்கக்கூடியவராய் இருப்பதாலேயே பண்புடைமை என்னும் பெரிய தகுதியை அடைந்து விடுதல் கூடும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

992. அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்த லிவ்விரண்டும்
பண்புடைமை யென்னும் வழக்கு.

(பரி.) இ-ள். அன்புடைமை ஆன்ற குடிப பிறத்தல் இவ்விரண்டும்= பிறர்மே லன்புடையனாதலும் உலகத்தோடமைந்த குடியின்கட்பிறத்தலு மாகிய இவ்விரண்டும்—பண்புடைமை என்னும் வழக்கு=ஒருவனுக்குப் பண்புடைமையென்று உலகத்தார் சொல்லும் நன்னெறி. எ-று.

அமைதல்=ஒத்துவருதல். குடிப்பிறத்தலென்றது பிறந்தார் செயலை. தனித்தவழி ஆகாது இரண்டுங்கூடியவழியே ஆவதென்பதுதோன்ற, முற்றும்மை கொடுத்தார். காரணங்கள் காரியமாக வுபசரிக்கப்பட்டன. இவையிரண்டுமொட்டாலும் பண்புடையாதற் காரணங் கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—பிறரிடத்து அன்புடையவனாய் இருத்தலும், உலகந் தோன்றிய காலமுதல் உலகத்தோடு அமைந்த ஓர் குடியினிடத்தே பிறத்தலும் ஆகிய இவ்விரண்டனையும் உடையவன் எவனோ அவனே பண்புடையான் என்று உலகத்தோர் உயர்த்திக் கூறுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நீங்காத அன்புடைமையும் தொடர்புடையவர்களிடத்து மாத்திரம் இருப்பது அல்லாமல் யாவரிடத்தும் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், அதுவன்றியும் உயர்ந்த குடியில் பிறந்திருத்தல் வேண்டுமென்றும், ஆகிய இவ்விரண்டும் ஒத்திருத்தலே ஒருவனுக்குப் பண்புடைமை என்றும், இவ்விரண்டு தகுதிகளுள் ஒன்று இருந்து மற்றொன்று இல்லாவிடின் அது பண்புடைமை யாகாதென்றும், மேற்கூறிய காண்பதற்கு எளியனாய் இருப்பதுடன் இவ்விரண்டு குணங்களுடன் இருப்பதே பண்புடைமை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணக்கர், "பண்புடைமை என்பது மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் அவர்கள் உறுப்புக்களால் ஒத்து இருத்தலால் கொள்ளுதல் ஆகாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

993. உறுப்பொத்தல் மக்களொப் பன்றால் வெறுத்தக்க
பண்பொத்த லொப்பதா மொப்பு.

(பரி.) இ-ள். உறுப்பு ஒத்தல் மக்கள் ஒப்பு அன்று=செறியத்தகாத வுடம்பாலொத்தல் ஒருவனுக்கு நன்மக்களோ டொப்பாகாமையின் அது பொருந்துவதன்று;—ஒப்பதாம் ஒப்பு வெறுத்தக்க பண்பு ஒத்தல்=இனிப் பொருந்துவதாய வொப்பாவது செறியத்தக்க பண்பாலொத்தல். எ-று.

வடநூலார் அங்கமென்றமையின், 'உறுப்பு' என்றார். ஒருவனுக்கு நன்மக்களோடு பெறப்படுமொப்பாவது :—உயிரின்வேறாய் நிலையுதலில்லாவுடம்பொத்தலன்று வேறன்றி நிலையுதலுடைய பண்பொத்தலாகலான், அப்பெற்றித்தாய அவர் பண்பினையுடையனாக வென்பதாம். (ங)

விளக்கம்:—நிலையில்லாத உடம்பானது ஒருவனுக்கு ஒத்திருத்தலாலேயே நன்மக்கள் என்று சொல்லுவார்க்கு ஒப்பாக இராது ஆதலில் அத்தேகத்தால் பண்புடைமை என்பது பொருந்துவது இல்லை என்றும், ஆனால் பண்புடையாரொடு பொருந்தி நிற்கும் பொருந்திய ஒப்பாவது எக்காலத்தும் நிலையாக இருக்கும் தகுதியுடைமையாகிய பண்பினாலேயே ஒத்திருத்தல் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உயிருக்கு வேறாய் நிலையில்லாத உடம்பினால் நன்மக்களோடு ஒருவன் சமானமாகக் காணப்படுவானாயினும், அதனை ஒப்பென்று கொள்ளக் கூடாதென்றும், உயிரோடு கூடி எக்காலத்தும் அவ்வுயிர்க்கு நிலையாக நிற்கின்ற நற்குணங்களோடு நிற்றலே நன்மக்களோடு சமானமாகக் கூறிய பண்புடைமை என்றும், இக்குணங்களைப் பெற்றோனே பண்புடையான் என்றும், அறிந்தோம். இதனால் ஒருவனுக்குத் தேகப்பொருத்தம் பொருத்தமன்று என்றும், குணப் பொருத்தமே பொருத்தம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "முன்னர் கூறிய அன்புடைமையும் நற்குடிப் பிறத்தலும் ஆகிய தகுதிகளால் பண்புடையார் எவற்றைச் செய்வர் ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

994. நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்புபா ராட்டு முலகு.

(பரி.) இ-ள். நயனொடு நன்றி புரிந்த பயன் உடையார் பண்பு=நீதியையும் அறத்தையும் விரும்புதலாற் பிறர்க்குந் தமக்கும் பயன்படுதலுடையாரது பண்பினை—உலகு பாராட்டும்=உலகத்தார் கொண்டாடாநிற்பர். எ-று.

புரிந்தவென்னும் பெயரெச்சம் ஈண்டுக் காரணப்பொருட்டு. நயனொடு நன்றி புரிதலும் பயனுடைமையும் பண்புகாரணமாக வந்தமையின், அதனைப 'பாராட்டும்' என்றார். (௪)

விளக்கம்:—உலகத்து நீதியினையும் அறத்தினையும் தாம் எக்காலத்தும் விரும்புவதால் பிறரும் பயனடையக் கூடிய தகுதியுடையவரது பண்புடைமையை உலகத்தார் கொண்டாடுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகத்து பண்புடைமை என்னும் தகுதியை யடைந்தவர் இம்மைப் பயனுக்குக் காரணமாகிய நீதியையும், மறுமைப் பயனுக்குக் காரணமாகிய அறத்தையும்

செய்து தாம் அடையவேண்டிய இருமையையும் அடைவதுடன், உலகத்து மக்கள் மற்றவர்களுக்கும் பயன்படக் கூடியவர்கள் ஆகின்றார்கள் ஆதலால், அவர்களைப் பண்புடையார் என்றும், மேற்கூறிய படிப் பண்புடைமை அடைந்த தகுதியால் பயனை அடையக் கூடியவ ரென்றும், அவர் குணங்களால் அவர் செய்வன நீதியும் அறமுமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் பண்புடையார் நீதியையும் அறனையும் செய்வதன்றி வேறொன்றும் செய்யார் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

995. நகையுள்ளு மின்னா திகழ்ச்சி பகையுள்ளும்
பண்புள பாடறிவார் மாட்டு.

(பரி.) இ-ள். இகழ்ச்சி நகையுள்ளும் இன்னாது=ஒருவனையிகழ்தல் ஒருவற்கு விளையாட்டின் கண்ணும் இன்னாது;—பாடு அறிவார்மாட்டுப் பகையுள்ளும் பண்பு உள=ஆகலாற் பிறர்பாடறிந் தொழுகுவார்மாட்டுப் பகைமையுள் வழியும் அஃதுளதாகாது இனியவாய பண்புகளே உளவாவன. எ-று.

'பாடறிவார்' எனவே, அவ்வின்னாமையறிதலும் பெற்றாம். அதனையறிந்தவர் பின் அது செய்யார் இனியவே செய்வாரென்பது கருத்து. இதற்குப் பிறரெல்லாம் இரண்டு தொடருந்தம்முளியையாமலுரைப்பாரும், இன்னாதென்னுஞ் சொற்குப் பிறவாதென் றுரைப்பாருமாயினார். (ரு)

விளக்கம்:—ஒருவன் தன்னை விளையாட்டுக்காக இகழ்வானேயானால் அவ்விகழ்ச்சியும் அவனுக்குத் துன்பத்தைத் தருவது உலக வழக்கமென்றும், அவ்வித உலக வழக்கினை அறிந்தோராய பண்புடையவர் தமக்கும் பிறர்க்கும் பகைமை இருந்த காலத்தும் துன்பத்தைத் தருகின்ற இகழ்ச்சியை உண்டாக்காது இன்பத்தைத் தருகின்ற இனிய செயல்களையே செய்யும் நற்குண முடையாராவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பண்புடையார் என்பார் தம்முடைய பகைவர்க்கும் துன்பம் உண்டாக்கும் இகழ்ச்சியான விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லாது அப்பகைவர்க்கும் நன்மையும் புகழும் உண்டாகும் சொற்களையும் செயல்களையும் செய்வார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் கூறுவதால் பண்புடையார் என்பவர் நற்குணங்களாலேயே உலகம் நிலைத்து நிற்கின்றது போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

996. பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலக மதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.

(பரி.) இ-ள். பண்பு உடையார்ப்பட்டு உலகம் உண்டு=பண்புடையார கண்ணே படுதலால் உலகியல் எஞ்ஞான்றுமுண்டாய் வாராநின்றது;—இன்றேல் அது மண்புக்கு மாய்வது=ஆண்டுப்படுதலில்லையாயின், அது மண்ணின் கட் புக்கு மாய்ந்துபோவதாம். எ-று.

படவென்பது திரிந்துநின்றது. உலகு ஆகுபெயர். மற்றைப் பண்பில் லார் சார்பன்மையின் ஓர்சார்புமின்றி மண்ணின்கட்புக்கு மாயுமது வேண்டா வாயிற்றென்பது பட நின்றமையின், மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது. இவை நான்குபாட்டானும் அதனை யுடையார துயர்ச்சி கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம் :—மேற்கூறிய பண்புடையவர் என்று சொல்வோரது நற்குணங்கள் இவ்வுலகத்துப் பயன் தருவதாலேயே இவ்வுலக இயற்கையானது எக்காலமும் நிலைத்து வருகின்றது என்றும், அவ் விதம் அல்லையேல் இவ்வுலகமானது மண்ணுள் மறைந்து மாய்ந்து போய்விடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகம் நிலைத்து நிற்பது பண்புடையவர்களுடைய நீதியாலும் அறத்தினாலும் என் றும், அவ்விரண்டு தகுதிகளையும் உடைய பண்புடையோர் இல்லாத காலத்து உலகம் அழிந்துவிடும் என்றும், உலகியல் நடவாது என் றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சிலர் மேற் கூறிய நற்குணங்க ளில்லாவிடினும், மிகுதியும் கூர்மையாகிய அறி வுடையவராக இருக்கின்றனர். அவ்வித அறிவுடைமையால் உலகத் திற்கு ஏதேனும் பயன் உண்டாதல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரி யர் கூறுவாராயினர்.

997. அரம்போலுங் கூர்மைய ரேனு மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

(பரி.) இ-ள். மக்கட்பண்பு இல்லாதவர்=நன்மக்கட்கேயுரிய பண்பில் லாதவர்,—அரம்போலும் கூர்மையரேனும்=அரத்தின் கூர்மைபோலுங் கூர்மையை யுடையரேயாயினும்,—மரம்போல்வர்=ஓரறிவிற்றாய மரத்தினை யொப்பார். எ-று.

அரம்-ஆகுபெயர். ஓரறிவு=ஊற்றினையறிதல். உவமையிரண்டனுள், முன் னது தான் மடிவின்றித் தன்னையுற்றபொருள்களை மடிவித்தலாகிய தொழில்

பற்றி வந்தது, ஏனையது விசேடவறிவின்மையாகிய பண்புபற்றி வந்தது. அவ்விசேடவறிவிருப்பப் பயன்படும் மக்கட்பண்பின்மையின், அதுதானுமில்லை யென்பதாயிற்று. (எ)

விளக்கம் — நல்ல மனிதர்களுக்கே சொந்தமாகிய பண்புடைமை என்பதை இவ்வுலகத்து அடையாதவர் அரம் என்னும் கருவிபோல கூர்மையுடையவராயினும், ஓர் அறிவினையுடைய மரத்திற்கே சமானமாவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பண்பில்லாதோர் தம்முடைய கூர்மையால் கூர்மைகொண்ட அரமானது தன்னிடத்தே வந்த பொருள்களைத் தேயகத்துத் தேய்த்து மாய்ந்து போகும்படிச் செய்வதுபோல பிறரை அழிப்பதற்காகத் தம் கூர்மையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவரே அன்றி, ஓர் அறிவுடைய மரம் உலகத்தார்க்குப் பயன் படுகின்ற பயன் அளவும் பயன் தராது போவாராதலால், அறிவற்ற மரத்தைக் காட்டிலும் இவர் மிகத் தாழ்ந்தவரென்றும், இவ்வித அறிவுடையார் உலகத்து இருப்பது உலகத்து மக்கட்கும் ஏனைய வுயிர்களுக்கும் துன்பமே பயக்கும் என்றும், இவரும் இவரது அறிவுடைமையும் இல்லாதிருத்தலே உலகிற்குப் பயன் தரும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "நல்லறிவுடைய பெரியோராகிய பண்புடையார் தம்மிடத்து நட்புக் கொண்டார்க்கு நன்மையைச் செய்தல்வேண்டும் என்பது இயல்பேயாம். ஆயின், தம் பகைவரிடத்தும் பண்புடையார் எவ்விதம் நன்மைசெய்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

998. நண்பாற்றா ராகி நயமில செய்வார்க்கும்
பண்பாற்றா ராதல் கடை.

(பரி) இ-ள். நண்பு ஆற்றாராகி நயம் இல செய்வார்க்கும் = தம்மொடு பிணைச் செய்யாது, பகைமையைச் செய்தொழுகுவார்மாட்டும் — பண்பு ஆற்றாராதல் கடை = தாம் பண்புடையராய் ஒழுகாமை அறிவுடையார்க்கு இழுக்காம். எ-று.

நயம் = ஈரம். சிறப்பும்மை அவர் பண்பாற்றாமைக்கு இடனாதல் தோன்ற நின்றது. அதனைச் செய்யிற்றும் அவர் தன்மையராவரென்பார், கடை என்றார். (அ)

விளக்கம்:—தம்மிடத்து நட்பினைக் கொள்ளாது பகைமையைக் கொண்டு இருப்பவரிடத்தும் தாம் பண்பு உடையராய் இல்லாமல் நடப்பாராயின், அறிவுடையார் என்பார்க்குக் குற்றமாக முடியும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், அறிவுடையாராயினோர் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள நற்குணங்களால் தம்மிடத்துப் பகைகொண்டு தீங்கினைச் செய்து வருபவர்க்கும் தாம் தீங்கினைச் செய்யாது நன்மையே செய்வர் என்றும், அவ்விதம் செய்யாவிடில பண்புடையவர் என்று தம்மை எண்ணியிருந்த அவருடைய தகுதிக்குக் குற்றமாகிப் பண்பில்லாத அப்பகைவர் தகுதியையே அடைவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் பண்புடைமை இல்லாது உள்ள மாந்தர்க்கு இவ்வுலகம் எவ்விதம் இருக்கும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

999. நகல்வல்ல ரல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம்
பகலும்பாற் பட்டன் றிருள்.

(பரி.) இ-ள். நகல் வல்லர் அல்லார்க்கு=பண்பின்மையான் ஒருவரோடுங் கலந்து உணமகிழ்தன் மாட்டாதார்க்கு—மாயிரு ஞாலம் பகலும் இருட்பாற்பட்டன்று=மிகவும் பெரியஞாலம் இருளில்லாத பகற்பொழுதினும் இருளின்கட்கிடந்ததாம். எ-று.

எல்லாரோடுங் கலந்தறியப்பெருமையிற் பண்பில்லார்க்கு உலகியல் தெரியாதென்பார், உலகமிருளின்கட் பட்டதென்றார். பாழ்பட்டன்றிருளென்றுபாடமோதி, இருணீங்கிற்றன் றென்றுரைப்பாருமுளர். (ஏ)

விளக்கம்:—தமக்குப் பண்பு என்னும் நல்ல தகுதியில்லாமையால் உலகத்து உள்ள மக்கள் ஒருவரிடத்தும் கலந்திருந்து மனத்துக்குள் மகிழ்ச்சியடைய மாட்டாத மனிதர்களுக்கு இப்பெரிய பூமியானது இருளில்லாத பகற் காலத்தும் இருள் நிறைந்து இருப்பது போலாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எவரொருவர் உயிர்களெல்லாம் ஒன்றென்று கருதுதலும் கருதுவதுடன் மக்கட்பிறப்பையடைந்த மக்களிடத்தே நட்புக்கொண்டு அதனால் வருகின்ற மகிழ்ச்சியை அடைதலும் அடையாமல் இருக்கின்றாரோ, அவ்வித பண்பிலலாதவர் இப்பெரிய வுலகத்துள் அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிவதற்குக் காரணமாகிய கண்களில்லாத குருடருக்

குச் சமானமாய் கண்ணொளி இழந்து ஒன்றும் அறியாதவராய் நிற்பார்கள் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் யாரிடத்தும் நட்புக்கொண்டு மகிழ்ந்து நிற்கும் பண்பில்லாதவனுக்குப் பெரிய செல்வம் கிடைத்து விடுமாயின், அச் செல்வம் எவ்விதமாம்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1000. பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ நன்பால்
கலந்தீமை யாற்றிரிந் தற்று.

(பரி.) இ-ள். பண்பு இலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் = பண்பில்லாதவன் முன்னை நல்வினையானெய்திய பெரிய செல்வம் அக்குற்றத்தால் ஒருவற்கும் பயன்படாது கெடுதல் — நன்பால் கலந்தீமையால் திரிந்தற்று = நல்ல ஆன்பால் ஏற்ற கலத்தின் குற்றத்தால் இன்சுவைத்தாகாது கெட்டாற் போலும். எ-று.

கலந்தீமையென்பது மெலித்துநின்றது. தொழிலுவமமாகலின் பொருளின்கண் ஒத்த தொழில் வருவிக்கப்பட்டது. படைக்குமாற்றலின்மைதோன்றப் 'பெற்ற' என்றும், எல்லாப்பயனுங்கோடற்கேற்ற இடனுடைமை தோன்றப் 'பெருஞ்செல்வம்' என்றுங்கூறினார். அச்செல்வமும் பயன்படாதென்ற இதனான் வருகின்ற அதிகாரப்பொருண்மையுந் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது. இவை நான்குபாட்டானும் அஃதில்லாதிழிவு கூறப்பட்டது. (ய)

விளக்கம்:— எவ்விதம் நல்ல பசும் பாலானது அது வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரத்தின் குற்றத்தினால் இனியதோர் சுவையைக்கொடாமல் கெட்டுப் போகின்றதோ அதுபோல் உலகத்துப் பண்பில்லாத ஒருவன் தான் முன் செய்த நல்வினைப்பயனால் அடைந்த பெரிய செல்வமானது தனக்குப் பண்பில்லாமையாகிய குற்றத்தினால் ஒருவருக்கும் பயன்படாது கெட்டுவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பெற்ற செல்வத்தைக்கொண்டு தான் பயன் அடைவதற்கு உரிய நற்குணத்தை யடையாத ஒருவனது செல்வமானது மிகப் பெரியதாக இருக்கினும் பண்பில்லாமை என்னும் குற்றமுடைய அவனுக்கும் நன்மையைத் தாராது அப்பொருளும் அழிந்து பிறர்க்கும் பயன்படாது ஒழிந்துபோம் என்று அறிவதற்கு நாயனார் உலகத்து யாவராலும் அறியக்கூடிய சிறந்தபொருளாகிய பசும்பாலினை நல்லபாத்திரத்தில் வைக்காது குற்றமுடைய பாத்திரத்தில் வைக்கப்

புகுந்தால் பால் குற்றமில்லாதிருந்தும் அது இருந்த பாத்திரத்தின் குற்றத்தினுல் அப்பாலினது இனிமையாகிய சுவையுங் கெட்டுப் பாலுக்கு உரியவனுக்கும் பயன்படாது பிறர்க்கும் பயன்படாது எறிந்து விடப்படுமோ அதுபோலவே இப்பொருளும் அழிந்து போம்" என்று அறிவித்தனர் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வித பெரியதோர் செல்வம் ஒருவனுக்குக் கிடைத்து அவனுக்கும் மற்றையோர்க்கும் பயன்படாமற் போகுமாயின், அவ்வித செல்வத்தை நம் தெய்வப்புலவர் எவ்வித செல்வம் என்று அழைக்கின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

101. அதிகாரம்.

நன்றியில்செல்வம்

(பரி.) அஃதாவது பட்டியாற்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாத செல்வத்தினதியல்பு. உடையானது குற்றஞ் செல்வத்தின் மேலேற்றப்பட்டது. அதிகார முறைமை மேற்றோற்றுவாய் செய்தவதனுற் பெற்றாம்.

விளக்கம்:—அதாவது, அச்செல்வத்தைச் சேர்த்தவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பயனை உண்டாக்குதல் இல்லாததாகிய செல்வத்தினுடைய இயற்கை. இவ்விதம் பயன்படுதலை உண்டாக்காத செல்வத்துக்குரிய ஒருவனுடைய குற்றத்தை அவனது செல்வத்தின் மீது ஏற்றிச் சொல்லலாயினர். ஏனெனின்? மேல் திருக்குறளில் தோற்றுவாய்ச்செய்த முறையினுல் இவ்வதிகார முறைமை அமைந்திருக்கின்றது என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத செல்வத்தின் தகுதியைக் கேட்க ஆசைப்படுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1001. வைத்தான்வாய் சான்ற பெரும்பொரு ளஃதுண்
செத்தான் செயக்கிடந்த தில் [ணான்

(பரி.) இ-ள். வாய் சான்ற பெரும்பொருள் வைத்தான் அஃது உண்ணான் = தன்மனையகலமெல்லாம் நிறைதற்கேதுவாய பெரும்பொருளை யீட்டி வைத்து உலோபத்தால் அதனையுண்ணுதவன்—செத்தான் செயக்கிடந்தது

இல் = உளனாயினுஞ் செத்தானாம். அதன்கண் அவனாற் செயக்கிடந்ததோரு ரிமையின்மையான். எ-று.

வைத்தானென்பது முற்றெச்சம். உண்ணுதல் = அதனை ஐம்புலன் களையும் நுகர்தல். வாய்சான்ற பெரும்பொருளை வைத்தானொருவன அதனை யுண்ணாது செத்தவழி அதன்கண் அவனாற் செயக்கிடந்ததோ ருரிமை யில்லையாகலான், எய்யாது பெற்றபொழுதே நுகர்கவென் றவைப்பினுமை யும். இதற்குச் செத்தானென்பது எச்சம். இதனால் ஈட்டியானுக்குப் பயன் படலின்மை கூறபபட்டது. (க)

விளக்கம்:—தன் வீடு முழுவதும் நிறையக்கூடிய பெரியதோர் பொருளைச்சேர்த்து வைத்துத் தனக்குள்ள கொடாமை என்கின்ற உலோப குணத்தால் அச்செல்வத்தைத் அனுபவியாதவன் உயிரோடு இருக்கினும் செத்தவனே யாவான் என்றும், ஏனெனில் அப்பெரியதோர் செல்வத்தால் அவன் செய்வதற்குரிய சுதந்திரம் அவனுக்கு இல்லாமற்போகின்றது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பெரும் பொருள்தேடிய ஒருவன் அப்பொருளாலாகிய நலங்களை ஐம்புலன்களும் மகிழும்படி உண்ணுதல்வேண்டும் என்றும், அவ்விதமல்லாது இருப்பவன் அவன் இறந்தகாலத்து எவ்விதம் யாதொரு பாக்கியத்தையும் இல்லாமற் போய்விடுகின்றானோ அவ்விதம் யாதொரு பாக்கியத்தையும் உயிரோடு உள்ள காலத்தும் பெறுவதற் கில்லாமையால் அப்பொருள்களை அனுபவிக்கும் விஷயத்தில் அவன் இருந்தும் இறந்தவனே யாகின்றான் என்றும், அதனால் உயிரோடு உள்ள பொழுதே அனுபவியாது சேர்த்த பொருளால் யாதொரு பயனும் இல்லை என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "சேர்த்தவனுக்குப் பயன் படாததன்மை யறிந்தோம். இனிப் பிறர்க்குப் பயன்படாமையையும் அறிவிக்க வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1002. பொருளானா மெல்லாமென் றீயா திவறு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு.

(பரி.) இ-ள். பொருளான் எல்லாம் ஆம் என்று = பொருளொன்றுமுண்டாக அதனாலெல்லா முண்டாமென்றறிந்து அதனையீட்டி—ஈயாது இவறும் மருளான் = பின் பிறர்க்கீயாது பற்றுள்ளஞ்செய்யு மயக்கத்தாலே—மாணாப்பிறப்பு ஆம் = ஒருவனுக்கு நிறைதலில்லாத பேய்ப்பிறப்புண்டாம்.

இருமையினு மெய்து மின்பங்கள் பலவுமடங்க 'எல்லாம்' என்றும், ட்டுதற்கு முன்னுண்டாய வறிவு பின் மயங்குதலின் 'மருள்' என்றும், பொருளுண்டாயிருக்கப் பிறர்பசி கண்டிருந்த தீவினைபற்றி உணவுகளுளவா யிருக்கப் பசித்துவருந்தும் பிறப்புளதாமென்றுங் கூறினர். (உ)

விளக்கம் :—இவ்வுலகத்தில் பொருள் ஒன்று கிடைக்குமா யின் அப்பொருளால் எல்லாம் உண்டாகும் என்று அறிந்து அப் பொருளைச் சேர்த்து, சேர்த்ததாகிய அப்பொருளைப் பின்னர் மற்ற வர்களுக்குக் கொடாது உலோபத்தனம் செய்கின்ற ஒருவனுக்கு ஆசை நிறைதலில்லாத பேய்ப் பிறப்பு உண்டாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பொருள் தேடுவான் ஒருவன் பொரு ளைத் தேடுவதற்குமுன் 'நாம் பொருளைத் தேடுவோமாயின் அப்பொருளால் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டு இன் பங்களையும் அடைதல் கூடும்' என்று எண்ணிச் சேர்த்து, அப்பொருளைச் சேர்த்த பிறகு முன்னர் இருந்த நல்லறிவா னது உலோப குணம் என்கின்ற தீமையினால் மயக்கப்பட்டுப் பிறர் மிகப் பசியோடு பசித்து வாடுவதைக் கண்டு இருந்தும் அவர்க்கு உதவி செய்யாது நிற்பானாயின், அவ்வித மயக்கத்தால் மறு பிறப்பில் பேயாகப் பிறந்து பல வுணவுகள் உலகத்தில் இருந் தும் அவற்றை அனுபவிக்கத் தெரியாது பசித்து வருந்துவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத செல்வத்தையுடையான் இவ் வுலகத்து இருப்பது யாதொரு பயனும் இல்லை போலும்!" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1003. ஈட்ட மிவறி யிசைவேண்டா வாடவர்
தோற்ற நிலக்குப் பொறை.

(பரி.) இ-ள். ஈட்டம் இவறி இசை வேண்டா ஆடவர் தோற்றம் = யாம் பிறரின்மிக வீட்டுதுமென்று பொருளினீட்டன்மாத்திரத்தையே விரும்பி அதன் பயனாய புகழை விரும்பாத மக்களது பிறப்பு—நிலக்குப் பொறை= நிலத்திற்குப் பாரமா மத்துணையே. எ-று.

இசை இருமைக்குமுறுதியாய அறமாகலின் ஈகையான் அதனையேவேண் டல் செய்யாது ஈட்டற்றுன்பத்தையும் காத்தற்றுன்பத்தையும் வேண்டிய

வழியின்மைபற்றி, 'நிலக்குப்பொறை' என்றார். பிறப்பென்றது அதற்குரிய வுடம்பினை. (ரு)

விளக்கம்:—உலகத்துள்ள எல்லாரைக் காட்டிலும் நாமே மிகப் பொருளைச் சேர்த்தல் வேண்டும் என்று அப்பொருளினு டைய சேர்க்கையை மாத்திரம விரும்பிச் சேர்த்து, சேர்த்த அப் பொருளின் பயனாகிய புகழை விரும்பாத மக்களுடைய பிறப்பா னது நிலத்திற்குப் பாரமேயன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இம்மை மறுமையாகிய இரண்டின் பயனை அடைதற்கு உறுதியாகியது அறம் என எண்ணிக் கொடுத்தல் செயலால் அவ்வுறுதியாகிய அறத்தை விரும்பி அடையாது, பொருளைச் சேர்த்தலால் தனக்கு வரும் துன்பத்தையும் வருந்தித் தேடிய அபபொருளைக் காத்தலால் வரும் துன்பத்தையும் ஆகிய துன்பங்களையே அடைந்து இன்பம் என்பதே யறியாது இறந்துபோவதால், அவர் இருக்கின்ற காலத் தும் அவர் இருப்பது நிலத்திற்குப் பாரமே அன்றி வேறு ஒன் றிற்கும் அல்லை என்று அறிகின்றேம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "கொடாத உலோப குணத்தோடு உள்ள உயிரைத் தாங்கும் உடம்பினை நிலத்திற்குப் பாரம் என்று தெய்வப் புலவர் கூறினர் என்பது அறிந்தோம். இவ்வித மிருப்பார் செல்வந் தராயினும், அவரை யாரேனும் விரும்புவரோ?" என்னலும், ஆசிரி யர் கூறுவாராயினர்.

1004. எச்சமென் றென்னெண் ணுங் கொல்லோ
ஒருவரா னச்சப் படாஅ தவன்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவரால் நச்சப்படாதவன் = ஒரு பொருளுமீந்தறியா மையின் ஒருவராலும் நச்சப்படுதலில்லாதவன்—எச்சமென்று என் எண் ணுங்கொல் = தானிறந்தவழி நின்றொழிந்து நிற்பதாக யாதனைக்கருதுமோ!

நின்றொழிந்து நிற்கும்புகழ் ஈவான்மேலன்றி நில்லாமையின் அவனுக் கதனோடியாதுமியைபில்லை யென்பார், 'என்னெண்ணுங் கொல்லோ' என்றார். ஓகாரம் அசை. இவை மூன்றுபாட்டானும பிறர்க்குப் பயன்படலின்மை கூறப் பட்டது. (௪)

விளக்கம்:—ஒருவன் தான் தேடிய பொருள்களுள் ஒரு பொருளையும் பிறர்க்குக் கொடுத்து அறியாமையால் அவன் ஒருவ

யாலும் விரும்பப்படாதவன் ஆவான் என்றும், அவ்விதம் யாராலும் விரும்பப்படாத அவன் தான் இறந்துபோகுங் காலத்து இவ்வுலகத்து எதனை நிலையாக நிற்கும் பொருளாக எண்ணிச் செல்வானோ என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பிறர்க்குத் தன்பொருள் கொடுத்து நிற்பவனே எக்காலத்தும் அழிதல் இல்லாது நிற்கும் புகழ் ஒன்றினைப் பிறகு அடைதல் கூடுமே யன்றி அவ்விதமல்லாதவன் புகழை யடைதல் கூடாதாகையால், பொருளைச் சேர்த்துத் தானும் உண்ணாது பிறர்க்கும் கொடாது நின்றோனாகிய இவன் இருந்த காலத்தும் ஒருவராலும் விரும்பப்படாது போவதுடன் இறந்த காலத்தும் புகழாகிய பயனை அடையாமற் போகின்றான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய இம்மூன்று திருக்குறள்களாலும் நன்றியில் செல்வம் பிறர்க்குப் பயன்படாமையை அறிந்தோம். ஆயின், பெரியதோர் செல்வத்தை அடைந்தவர் உலோபகுணத்தால் தாம் ஏதேனும் ஒருபொருளை அடைபவர் ஆவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1005. கொடுப்பதூஉந் துய்ப்பதூஉ மில்லார்க் கடுக்கிய
கோடியுண் டாயினு மில்.

(பரி.) இ-ள். கொடுப்பதூஉம் துய்ப்பதூஉம் இல்லாதவர்க்கு = பிறர்க்கீவதும் தாநுகர்வதுமாய இரண்டுசெய்கையுமுடையரல்லாதாக்கு — அடுக்கிய கோடி உண்டாயினும் இல் = பலவாகவடுக்கிய கோடிபொருளுண்டாயினும் ஒன்றுமில்லை. எ-று.

இன்பத்தினும் அறஞ்சிறந்தமையின், கொடுத்தற்றொழில் முற்கூறப்பட்டது. அடுக்கியகோடியென்றது எண்டெண்ணப்படும் பொருண்மேனின்றது. ஒன்றுமில்லார்போலப் பயனிரண்டு மிழத்தலின் 'இல்' என்றார். (ரு)

விளக்கம் :—பிறர்க்குக் கொடுப்பதும் தாம் உண்பதும் ஆகிய இரண்டு செய்கைகளும் இல்லாதவர்களுக்குப் பல என்று சொல்லும் பலகோடி பொருள்கள் கிடைக்கினும், அப்பொருள்களால் அவர்களுக்கு யாதொருபயனும் உண்டாவதில்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், அறத்திற்கு உரியதாகிய கொடுத்தல் தொழிலையும் இன்பத்திற்குரியதாகிய உண்டல் தொழிலையும் ஆகிய இரண்

டையும் பெறாது போகின்றவர் பொருளில்லாமையால் அவ்வறத்தையும் இன்பத்தையும் அடையாதவர்களில் வேறு அல்லர் ஆதலால், இப்பொருள் பெற்றாரும் பொருளில்லா வறிஞரேயன்றி பொருளுடையார் அடையும் பயன் யாதொன்றையும் அடைவதற்கு உரியரல்லர் என்பது பெற்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் பொருள் படைத்தும் இம்மை மறுமையாகிய இரண்டையும் அடைவதற்கு இல்லாது உள்ள ஒருவன் தான் அடைந்த செல்வத்திற்கு எவ்வித தகுதியுடையனாய் உள்ளானென்று புலவர் கூறுவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1006. ஏதம் பெருஞ்செல்வந் தான்றுவ்வான் றக்கார்க்
றீத லியல்பிலா தான். [கொன்

(பரி.) இ-ள். தான் துய்வான் தக்கார்க்கு ஒன்று ஈதல் இயல்பிலாதான் = தானுநுகரானாய் அதன்மேலுந் தகுதியுடையார்க்கு அவர்வேண்டியதொன்றனை ஈதலியற்கையுமிலனாயினான் — பெருஞ் செல்வம் ஏதம் = இரண்டுஞ் செய்தற்கிடனுடைத்தாய செல்வத்திற்கு ஒருநோய். எ-று.

தகுதி = தானங்கோடற்கேற்புடைமை. ஏதம் — ஆகுபெயர். நுகரப்படுதலும் ஈயப்படுதலுமாகிய தொழிற்குரியதனை அன்றாக்கினமையின், 'நோய்' என்றார். ஈதலியல்பிலாதானது பெருஞ்செல்வம் அவனுக்கு ஈட்டல் காத்தல் முதலியவற்றால் துன்பமேயாமென்றுரைப்பாருமுளர். இவை யிரண்டு பாட்டானும் அவ்விருமையும் உடன்கூறப்பட்டன. (௬)

விளக்கம்:—தானும் உண்ணானாய் தானம் கொள்ளுவதற்குத் தகுதியுடையார்களுக்கு அவர் விரும்புகின்ற ஒன்றினைக் கொடுக்கின்ற இயற்கை இல்லாதவனாய் உள்ள ஒருவன் பெற்ற பெரிய செல்வத்திற்கு அவன் ஒரு நோயாக இருக்கின்றான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகத்துத் தானுண்டலும் பிறர்க்குக் கொடுத்தலும் ஆகிய இரண்டையும் இல்லாதவன் பெரிய செல்வத்தைப் பெறுவானாயின், அச்செல்வத்தைச் சேர்த்தல் என்கின்ற துன்பமும் அதனைப் பிறர் கொள்ளாது காத்தல் என்னும் துன்பமும் ஆகிய இரண்டனையும் இவன் அடைவதன்றி அப்பொருளையும் அசைய வொட்டாது ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைக்கின்றான் ஆதலால், அப்பொருளுக்கும் உயிர்கள் தம்மிச்சை வழி

நடவா வண்ணம் துன்பம் செய்யும் நோய் போலிருக்கின்றான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஐயா தானொருவன் • அவனது பெரிய செல்வத்திற்கு நோய் போலுள்ளான் என்ற வுவமையை நன்கு அறிந்தோம். ஆயின், அவ்விதம் ஈயாது சேர்த்துவைக்கும் பொருளை நம் தெய்வப் புலவர் என்னென்று வுவமிக்கின்றனர் என்பதையும் அறிய அவலுறுகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1007. அற்றார்க்கொன் றாற்றாதான் செல்வ மிகநலம்
பெற்றா டமியண்மூத் தற்று.

(பரி.) இ-ள். அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம்=ஒருபொருளுமிலராயினார்க்கு அவர்வேண்டியதொன்றனைக்கொடாதானது செல்வம் தொன்னே யழிதல்—மிகநலம் பெற்றாள் தமியள் மூத்தற்று=பெண்டிரின் மிக்க நலத்தினைப் பெற்றாளொருத்தி கொடுப்பாரின்மையிற்கொழுநனின்றித் தமியளாய் மூத்ததன்மைத்து. எ-று.

நலம்=வடிவினன்மையும் குணத்தினன்மையும். இரண்டுமொருங்கு பெறுதலரிதாகலின், 'பெற்றாள்' என்றார். கொடுப்பாருங்கொழுநனுமேயன்றித் தானும் பயனிழந்து கழிந்த குமரியோடுவமை கூறினமையின், தானுமேற்பானுமேயன்றிச் செல்வமும் பயனிழந்து கழியுமென்பதாயிற்று. (எ)

விளக்கம்:— ஒரு பொருளும் இல்லாது உலகத்துள்ள தரித்திரர்களுக்கு அவர் விரும்பும் யாதொன்றினையும் கொடாத ஒருவனது செல்வம் யாதொரு பயனையும அடையாது இருந்து வீணே யழிந்துபோதல் பெண்களில் மிக அழகினைப் பெற்றாள் ஒருத்தி தன்னைத் தக்க ஒருவனுக்கு நாயகியாகக் கொடுப்பாரில்லாமையால் நாயகனைப் பெறாது ஒன்றியாக இருந்து தன்னலத்தை யாரும் யடையாமலும் தான் யாதொரு நலனும் யடையாமலும் வயது முதிர்ந்து இருப்பது போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பெண்களுக்குரிய உருவத்தின் அழகும் குணத்தின் அழகும் ஆகிய இரண்டனையும் பெற்று இருக்கின்ற பெண் ஒருத்தி தக்கதோர் நாயகனுக்கு அவளைப் பெற்றார் கொடாது வைத்திருப்பாராயின், அவள் எவ்விதம் உலகத்துத் தோன்றியதால் உண்டாகும் பயனை யடைவதற்கு இல்லாது போவதுடன் பிறர்க்கும் இன்பம் தரும்

பயனை யடையாமல் வீணே கன்னிளமை யழிந்து மூப்பினை யடைந்து எடுத்த தேகமானது பயன்பெறாது ஒழிந்து போமோ அதுபோல் வறிஞர்க்குக்கொடாத செல்வம் ஆனது படைத்தவனுக் கும் பிச்சை கேட்பவனுக்கும் பயன் தராது போவதுடன் தானும் பயன்படாது அழிந்துபோகும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் கொடாதவன் அடைந்த செல் வத்தால் அடையும் பயனையும் அச்செல்வம் அடையும் பயனையும் இவை என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்விதம் கொடாதவனது செல்வம் யாருக்கும் நன்மை செய்யாவிடினும், அப்பொருளால் யாருக்கும் யாதொரு தீமையும் உண்டாகாது போலும்!" என்ன லும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1008. நச்சப் படாதவன் செல்வ நடுவூரு
ணச்சு மரம்பழுத் தற்று.

(பரி.) இ-ள். நச்சப்படாதவன் செல்வம்=வறியார்க்கணியனாயிருந்தும் ஒன்றுங்கொடாமையின் அவரானச்சப்படாதவன் செல்வமெய்துதல்—ஊர் நடுவுள் நச்சுமரம் பழுத்தற்று=ஊரிடைநிற்பதோர் நச்சுமரம் பழுத்தாற்போ லும். எ-று

நடுவூரென்பது பின்முன்னாகத்தொக்க வாறும்வேற்றுமைத்தொகை. அண்மையுடைமைசளாற் பயனில்லை யென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—வறியவர்கள் தனக்குச் சமீபத்தில் இருந்தும் அவர் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு ஒன்றும் கொடாததால் அவ்வறியவர்களால் விரும்பப் படாத ஒருவன் செல்வத்தை யுண்டதல் ஊரின் நடுவிலே விஷந்தரும் மரம் ஒன்று பழுத்திருந் தாற் போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உலகத்தார் விரும்பக் கூடிய பழத்தைத் தரும் மரம் ஒன்று விஷத்தை யுடை யதாகி நிற்குமாயின் அது உண்ணும் பழமாயினும் ஊர் நடுவே இருந்தும் அப்பழத்தை எவ்விதம் விரும்பாது அப்பழம் உள்ள மரத்திடத்தும் செல்லாது ஒதுங்கிச் செல்லுவரோ, அதுபோல் சமீபத்தில் உள்ள இச்செல்வந்தனிடத்தும் நெருங்காதும் விரும் பாதும் விலகிச் செல்வர் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நச்சுமரம் போல் உள்ளானை ஒருவ

ரும் விரும்பாவிடினும், அவனது பொருளையேனும் விரும்பிப் பிறர் கொண்டுசென்று பயன்பெறுதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1009. அன்பொரீஇத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய
ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்.

(பரி.) இ-ள். அன்பு ஒரீஇ=ஒருவன் கொடாமைப்பொருட்டுச் சுற்றத்தார் நட்டார்கண் அன்பு செய்தலையொழிந்து—தற்செற்று=வேண்டுவன நுகராது தன்னைச்செறுத்து—அறம் நோக்காது=வறியார்க்கு ஈதல் முதலிய வறத்தை நினைப்பதுஞ்செய்யாது—ஈட்டிய ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்=ஈட்டிய வொள்ளியபொருளைக் கொண்டுபோய்ப் பயன்பெறுவார் பிறர். எ-று.

பயனுடைய அறனும் இன்பமுஞ் செய்துகொள்ளாதானுக்குப் பொருளால் உள்ளது ஈட்டற்றுன்பமேயென்பது தோன்ற 'ஈட்டிய' என்றும், அவன் வழியினுள்ளார்க்கும் உதவாதென்பது தோன்றப் 'பிறர்' என்றுங் கூறினர்.

விளக்கம் :—ஒருவன் கொடாமையின் காரணமாகச் சுற்றத்தவரிடத்தும் நட்பினரிடத்தும் அன்பு செய்யாது இருப்பதுடன் தனக்கு வேண்டுவனவாகியவற்றைத் தான் உண்ணாது தன்னைத் துன்பப்படுத்தியும் வறியவர்களுக்குக் கொடுத்தல் முதலிய அறச்செயலை நினைப்பதும் செய்யாது பொருளை அதிகமாகச் சேர்ப்பானாயின் அவனது பெரும் பொருளை அயலவர் கொண்டு சென்று அப்பொருளாலாகிய பயனை அடைவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தான் உண்ணாதும் சுற்றத்தவர்க்கும் நட்பினர்க்கும் கொடாதும் அறவழிப்பிற் செலவழியாதும் எவனேனும் பெரும் பொருள் சேர்த்து வைப்பானாயின், அவ்விதம் சேர்த்த பெரும் பொருளை அயலார் கொள்ளை கொண்டு சென்று பயனை அடைவர் என்று அறிந்தோம். அன்றியும், இவ்விதம் பொருள் சேர்த்தவனுக்குப் பொருள் சேர்த்ததினாலாகிய துன்பம் ஒன்றே நின்றதுடன் அவன் வழியாராகிய சந்ததியாருக்கும் அப்பொருள் உதவாதவாறு பிறர் கொள்ளைகொண்டுபோவர் என்றும் கூறியதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் "இவ்விதம் கொடாதவனது பொருளை அயலவர் அடித்துச் சென்று அவனுக்கும் அவன் சந்ததியார்க்கும் வறுமையை உண்டுபண்ணு

வார் என்று அறிந்தோம். ஆயின், யார்க்கும் தம்பொருள் கொடுத்து அதனால் புகழையடைய விரும்புவார் வறியராவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1010. சீருடைச் செல்வர் சிறுதுனி மாரி
வறங்கூர்ந் தனைய துடைத்து.

(பரி.) இ-ள். சீருடைச்செல்வர் சிறுதுனி = புகழுடைத்தாய செல்வத்தினையுடையவரது நிற்குங்காலஞ் சிறிதாய வறுமை—மாரி வறங்கூர்ந்தனையது உடைத்து = உலகத்தையெல்லாம் நிலைநிறுத்தும் மேகம் வறுமை மிக்காற்போலுவதோர் இயல்பினையுடைத்து. எ-று.

துனி = வெறுப்பு, அதனைச்செய்தலாற் றுனியெனப்பட்டது. யாவர்க்கும் பயன் பட்டார் அதனான் வறியராயவழியும் அவ்வறுமை கடிதினீங்குதலிற் பின்புஞ் செல்வராய்ப் பயன்படுவரென்பது உவமையாற் பெறப்பட்டது, படவே, நன்றியில்லாத செல்வம் ஒருஞான்றும் பயன்படாதென்பதாயிற்று. இதற்குச் சீருடைச்செல்வர் இரவலரோடு வெறுக்கும் நிலையில் வெறுப்பு மாரி வறங்கூர்ந்தனைய தன்மையையுடைத்தென அதிகாரத்தோடு பொருந்தாமை மேலும் ஓர் பொருட்டொடர்பு படாமலுரைப்பாருமுளர். இவை நான்கு பாட்டானும் அச்செல்வத்தது குற்றங் கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம் :—புகழ்படைத்தற்கே உரியதாகிய செல்வத்தினை உடையவரது வறுமையானது நிற்கும் காலம் மிகச் சிறியது என்றும், அச்சிறியகாலமுள்ள வறுமையானது இவ்வுலகத்தை எல்லாம் நிலைநிறுத்தும் மேகமானது பெய்யாது வறுமை மிகுந்தால் எவ்விதமோ அவ்வித இயல்பினை உடையது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எவர்க்கும் கொடுத்துப் புகழை அடைய விரும்பி நின்றவர் அக்கொடுத்தலால் வறிஞர்களானாலும் அவர் கொடையின் பயனால் அவர்க்குக் குறைந்த செல்வமானது மறுபடியும் பலவழியாலும் நிரம்பப்பெற்று அவருடைய வறுமையை நீக்கிப் பலர்க்கும் பயன்படும் ஆதலால், மேகமானது பெய்யாது ஒருகாலத்து இருந்தாலும் மற்றோர் காலத்துப் பெய்து, பெய்யாத காலத்து உயிர்கள் வருந்திய வருத்தத்தை நீக்குவதுபோல இவரும் நீக்குவர் என்றும், இத்தகுதியுடையார் செல்வம் எக்காலத்தும் குறையாது தமக்கும் தமசந்ததியார்க்கும் உதவுமென்றும், அவ்விதமில்லாதார் செல்வம

நன்றியில் செல்வமாய் அவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாது அழியும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "மேற் கூறிய நான்கு பாட்டினால் நன்றியில் செல்வத்தினது குற்றம் அறிந்தோம். இனிச் சான்றாண்மையுள் மூன்றாவது திருக்குறளில் கூறிய நாண் என்பதின் தன்மையையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

102. அதிகாரம்.

நாணுடைமை.

(பரி.) அஃதாவது மேற்சொல்லிய சால்பு பண்பு முதலிய குணங்களான் உயர்ந்தோர் தமக்கொவ்வாத கருமங்களில் நாணுதலுடையராந்தன்மை. அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, தமக்குக் கூறிய சால்புடைமை, பண்புடைமை முதலிய குணங்களைத் தமக்கு உயர்வென மதித்து அவற்றால் உயர்ந்தோர் தட் தகுதிக்குப் பொருந்தாத தொழில்களில் தலையிட வேண்டி வருமாயின் அத்தொழில்களால் வரும் பழிபாவங்களுக்கு நாணுதலுடையராய் நிற்குந் தன்மையாகும் என்பதாம். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாணம் என்பது எல்லோர்க்கும் பொதுவாக இருக்கவும் உயர்ந்தோர்க்கே கூறுவது என்னை?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1011. கருமத்தா னாணுத னாணுத் திருநுத
னல்லவர் நாணு பிற.

(பரி.) இ-ள். நாணுக் கருமத்தால் நாணுதல் = நன்மக்களுநாணுவது இழிந்த கருமங்காரணமாக நாணுதல்;—பிற திருநுதல் நல்லவர் நாணு = அஃதன்றி மனமொழிமெய்களொடுக்கத்தான் வருவனவோவெனின், அவை அவரளவல்ல அழகிய நுதலினையுடைய குலமகளிர் நாண்கள். எ-று.

பிற குலமகளிர் நாணென்றதனான் ஏனையது நன்மக்களுநாணென்பதூஉம், நாணுதலென்றதனாற் கருமத்திழிவும் பெற்றாம். திருநுதனல்லவரென்பது புகழ்ச்சிக்குறிப்பு. ஏதுப்பன்மைபற்றிப் 'பிற' என்றார். இனி அற்றமறைத்தன் முதலியன பொதுமகளிர் நாணோடொக்குமென் றுரைப்பாருமுளர்; அவர்க்கு

நாண் கேடுபயக்குமென விலக்கப்பட்டமையானும், அவர்பெயராற் கூறப்படாமையானும் அஃதுரையன்மையறிக. இதனான் நாணினதிலக்கணங் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—நன்மக்களாகிய உயர்ந்தோர்க்கு உரிய நாண் என்று சொல்லப்படுவது ஏதேனும் இழிவினைத் தரும் தொழில் ஒன்றினைத் தாம் செய்யவேண்டிவருமாயின் அதுகாரணமாக நாணுதல் என்றும், அவ்விதம் அல்லாது மனத்தாலும், சொல்லாலும், தேகத்தாலும் ஆகிய இவைகளால் வரும் ஒடுக்கத்தினால் வருவதாகிய நாணுடைமை உயர்ந்தோரது நாணமாக இராது, அழகிய நெற்றியினையுடைய குலப்பெண்கள் கொள்ளும் நாணமாகவே உள்ளதென்றும இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உண்மையாகவே நாணுதலால் உயர்ந்தோர் தம் தகுதிக்கு அடாத கருமம் ஒன்றினைத் தாம் செய்ய நேருமாயின் தமக்கு அது பழிப்பினைத் தரும் என்று எண்ணித் தம் அறிவின் மிகுதியால் அவ்விழிந்த கருமத்தைச் செய்யாது நிற்பதே நாணுடைமை என்றும், அப்பெரியதோர் அதனினைத் தமக்கு உறுதியாகக் கொண்டதே நாணுடைமைக்கு இலக்கணம் என்றும், ஏனைய மகளிர்க்குக் கூறிய நான்கு வேலிகளுள் ஒன்றாகிய நாணுடைமையானது அவரது பெண் தன்மையால் தம் கணவரல்லாது பிறரைக் கண்ட காலத்து மனமொழி மெய்யாகிய மூன்றும் அஞ்சி நாணம கொள்ளுகின்ற அவரது இயற்கை என்றும், அவ்வித இயல்பாகக்கொள்ளும் நாண் என்பதை ஈண்டு நாணுடைமை என்று கொள்ளாது ஒரு காரணங் கருதி நாணுதலே நாணுடைமை என்றும், அதுவே சால்புடையார்க்கு உரியதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாணால் சிறப்புடையவர் தாம் சிறந்தார் என்று கொள்ளுதல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1012. ஊணுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல
நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

(பரி.) இ-ள். ஊண் உடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறு அல்ல — ஊணும் உடையும் அவையொழிந்தனவும் மக்களுயிர்க்கெல்லாம் பொது,— மாந்தர் சிறப்பு நாணுடைமை = நன்மக்கட்குச் சிறப்பாவது நாணுடைமையே, அவையல்ல, எ-று.

ஒழிந்தன = உறக்கமும் அச்சமுங் காமமும். சிறப்பு = அவ்வுயிர்களின் வேறுபாடு. அச்சமென்று பாடமோதுவாருமுளர். (௨)

விளக்கம்:—உண்ணுதலும், உடுத்தலும், உறங்குதலும், அஞ்சுதலும், காம இன்பம் துய்த்தலும் மக்களாகப் பிறந்த எல்லோர்க்கும் பொதுவென்றும், அம்மக்களுள் நன்மக்கள் என்று சொல்லப் படுவார்க்குச் சிறந்த குணம் நாணுடைமை ஒன்றே யாகுமேயன்றி மேற்கூறிய பொதுவாகிய குணங்களல்ல என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உயிர்களெல்லாம உண்பதும், உறங்குவதும, உடுப்பதும், அஞ்ச வேண்டுவதற்கு அஞ்சுவதும், துய்க்கவேண்டிய அளவில் காமத்தைத் துய்ப்பதும் ஆகிய செயல்களால் தம்மைக காத்து உலகத்து வாழ்வது அத்துணைச் சிறப்புடைமை அல்லவென்றும், அவைகளுக்கு வேறாகிய நாணுடைமை என்பது ஒன்றினைத் தம் உயிரினும் மேம்பட்டதாகக்கொண்டு அந்நாணத்தோடு உயிர் வாழ்வாரே சிறப்புடையவராவர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "நாணுடையாரே சிறப்புடையார் என்று நாணில்லாத உயிர்களினின்றும் பிரித்துக் காட்டியதை அறிந்தோம். ஆயின், நாணுடைமை சால்புடைமைக்கு மிக இன்றியமையாதது என்பதை ஓர் உவமையால் காட்டல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1013. ஊனைக் குறித்த வுயிரெல்லா நாணென்னு
நன்மை குறித்தது சால்பு.

(பரி.) இ-ள். உயிரெல்லாம ஊனைக் குறித்த = எல்லாவுயிர்களும் உடம்பினைத் தமக்கு நிலைக்களனாகக்கொண்டு அதனைவிடா;—சால்பு நாண் என்னும் நன்மை குறித்தது = அதுபோலச் சால்பு நாணென்னு நன்மைக் குணத்தைத் தனக்கு நிலைக்களனாகக்கொண்டு அதனை விடாது. எ-று.

உடம்பென்பது சாதியொருமை. நன்மை—ஆகுபெயர். உயிர் உடம்போடு கூடியல்லது பயனெய்தாதவாறுபோலச் சால்பு நாணோடு கூடியல்லது பயனெய்தாதென்பதாம். ஊனைக்குறித்தவென்று பாடமோதுவாருமுளர் (௩)

விளக்கம்:—உலகத்துத் தோன்றிய எல்லாவுயிர்களும் உடம்பினைத் தமக்கு இருக்க இடமாகக்கொண்டு அவ்வுடலினை விட்டு விடா என்றும், அதுபோலவே சால்புடைமை என்பது நாணமென்னும் நல்ல குணத்தைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு அந்நா

னியினை விடாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உயிர் ஒன்று ஓர் உடம்பினைப்பெற்று அவ்வுடம்பினைக் காத்தாலன்றித் தான் எவ்வாறு அடையவேண்டிய பயனை அடைதல் கூடாதே. அதுபோல் சால்பு என்னும குணமும் நாணுடைமை என்னும் நற்குணத்தோடு கூடியிருந்தாலன்றி அதன் பயனெய்துவதற்கு ஆகாது என்று அறிகின்றோம் இதனால், உடலானது உயிர்க்கு எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அதுபோல் சால்புடைமைக்கு நாண் என்பது இன்றியமையாதது என்று ஓர் உவமை வாயிலாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இந்நாணுடைமை என்பது சால்புடையோர்க்கு எவவித அழகினைச் செய்யும என்பதையும அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினார்.

1014. அணியன்றே நாணுடைமை சான்றோர்க் கஃதின்றேற்
பிணியன்றே பீடு நடை.

(௧௧௪.)இ-ள். சான்றோர்க்கு நாணுடைமை அணியன்றே = சான்றோர்க்கு நாணுடைமை ஆபரணமாம்; —அஃது இன்றேல் பீடு நடை பிணியன்றே = அவ்வாபரணமில்லையாயின் அவர் பெருமிதத்தையுடைய நடை கண்டார்க்குப் பிணியாம். எ-று.

அழகுசெய்தலின் 'அணி' என்றும், பொறுத்தற் கருமையிற் 'பிணி' என்றுங் கூறினர். ஏகாரவிடைச்சொற்கள் எதிர்மறைப்பொருள் தந்தன. இவை மூன்று பாட்டானும் அதன்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம்:—சான்றோர் என்பார்க்கு நாணுடைமை என்பது ஆபரணம் என்றும், அவ்வாபரணம் ஒன்று இல்லையாயின் அவர் பெருமிதங்கொண்டு நடக்கின்ற நடை பார்ப்பவர்க்கு நோயாகும் என்றும இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எல்லாச் சிறப்புக்களையும் பெற்று உலகத்து வாழ்ந்தாலும் நாணுடைமை என்னும் அழகு செய்யும ஆபரணம் ஒன்றினை ஒருவன் அடையாவிட்டால் அவனுக்கு அழகு உண்டாகாதென்றும், அவ்வழகு ஒன்றினை அடையாது தான் மற்றைய குணங்களை அடைந்திருப்பதினாலேயே தன்னைப் பெரியனாக எண்ணிக் கர்வத்தோடு நடக்கின்ற நடையைப் பார்க்கின்ற பிறர்க்கு அந்நடையானது விடாது துன்பத்தைத் தரும் பொறுத்தற்கரிய நோய் போல் இருக்குமென்றும் அறிகின்றோம். இதனால் சால்புடைமைக்கு

நாண் ஒன்றே சிறந்தது என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சால்புடையார் தமக்கு வரும் பழி ஒன்றிற்கே நாணுவரோ? அன்றி, ஏனையோர்க்கு வரும் பழிக்கும் நாணுவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1015. பிறர்பழியுந் தம்பழியு நாணுவார் நாணுக்
குறைபதி யென்னு முலகு.

(பரி.) இ-ள். பிறர் பழியும் தம்பழியும் நாணுவார் = பிறர்க்கு வரும் பழியையும் தமக்கு வரும் பழியையும் ஒப்பமதித்து நாணுவாரை — உலகு நாணுக்கு உறைபதி என்னும் = உலகத்தார் நாணுக்குறைவிடமென்று சொல்லுவர். எ-று.

ஒப்ப மதித்தல் = அதுவுந்தமக்கு வந்ததாகவே கருதுதல். அக்கருத்துடையார் பெரியாராகலின், அவரை உயர்ந்தோர்யாவரும் புகழ்வரென்பதாம். இதனால் அதனையுடையாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௫)

விளக்கம்:—பிறர்க்கு வரும்பழிகளையும் தமக்கு வரும் பழிகளையும் ஒன்றாகவே மதித்து நாணத்தைக் கொள்பவரே நாண் என்பது தங்குதற்கு ஓர் இடம் என்று உலகோர் புகழ்ந்து சொல்லுவார் என்று இததிருக்குறள் கூறுவதால், நீங்கள் மேல் வினவிய வண்ணம் நல்லோர் தமக்கு வரும் பழியைக் கருதி அதற்காக நாணுவதுடன் பிறர்க்கு வரும் பழியையும் தமக்கு வந்ததுபோல் எண்ணி நாணத்தை அடைவர் என்றும், அவ்விதம் தம்மைப்போல் பிறரையும் எண்ணும் எண்ணமுடையார் மிகப் பெரியராதலின், அவ்வித பெரியோரை உயர்ந்தோரெவரும் 'இவரே பெரியர்' என்று புகழ்ந்து பேசுவர் என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் நாணினை உடையாரது சிறப்பு இதுவென அறிந்தோம். ஆயின், இவ்வித நாணினைத்தமக்கு உயர்ந்த பொருளாகக் கருதுவோர் அதை ஒழிந்து வேறு பொருளைத் தமக்குச் சிறந்த பொருளாகக் கருதமாட்டார் போலும!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1016. நாண்வேலி கொள்ளாது மன்னோ வியன்ஞாலம்
பேணலர் மேலா யவர்.

(பரி.) இ-ள். மேலாயவர் = உயர்ந்தவர்,— வேலி நாண் கொள்ளாது = தமக்கேமமாக நாணினைக் கொள்வதன்றி,— வியன் ஞாலம் பேணலர் = அகன்ற ஞாலத்தைக்கொள்ள விரும்பார். எ-று.

பழிபாவங்கள் புகுதாமற்காத்தலின், 'வேலி' என்றார். நாணும் ஞால முந் தம்முண்மாறுயவழி அந்நாணினைக் கொள்வதல்லது அவை புகுநெறி யாய ஞாலத்தினைக்கொள்ள விரும்பாரென்பதாம். மன்னும் ஓவும் அசை நாணுகிய வேலியைப்பெற்றல்லது ஞாலம்பெற விரும்பாரென்றுரைப்பாரு முளர். (௬)

விளக்கம்:—உயர்ந்தவர் ஆகிய பெரியோர் தமக்கு இவ்வுலகத்து இருமையை யடைவதற்குப் பெரிய ஆதாரவாகக் கொள்ளுகின்ற நாண் என்பதைக் கொள்ளுவது அல்லாமல்,மிகுதியும் அகன்ற இடத்தையுடைய இவ்வுலகம் முழுவதும் தாம் பெறுவதாயினும் அதனைக் கொள்ளவிரும்பார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நாண் ஒன்றினைத் தமக்குக் காவலாகக்கொண்டு நன்னெறியில் செல்ல எண்ணிய பெரியோர் பழியும் பாவமும் அடையவொட்டாது நன்னெறியிற் செலுத்தும் அந்நாணினைக் கொள்வரேயன்றி அந்நாண் ஒழிந்து நிற்பதாயின் இப்பூமி முழுவதையும் தாம் அடைவதற்கு ஏதுவிருக்கினும் இருமையுங் கெடுப்பதாகிய அவ்வழியிற் செல்லார் என்று அறிகின்றோம் இதனால், நல்லோர் இப்பூமி முழுவதையும் தாம் பெற்றுப் பழி பாவத்தை அடைவதானால் அப்பூமியைக் கொள்ளவிரும்பாது பழி பாவத்தைப் போக்கும் நாணினையே அடைய விரும்புவர் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நாண் வேலிகொண்டு வாழ்பவர் உலகத்தையும் மதியார் என்பீராயின், அந்நாண் ஒன்றின் பொருட்டு எதையும் விட்டுவிடுவர் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1017. நாணா லுயிரைத் துறப்ப ருயிர்ப்பொருட்டா
 லுணாடுறவார் நாணாள் பவர்.

(பரி.) இ-ள். நாண் ஆள்பவர்=நாணினது சிறப்பறிந்து அதனை விடாதொழுகுவார்—நாணால் உயிரைத் துறப்பர்=அந்நாணு முயிருந் தம்முண் மாறுயவழி நாண்சிதையாமற்பொருட்டு உயிரை நீப்பர்,—உயிர்ப்பொருட்டு நாண் துறவார்=உயிர்சிதையாமற்பொருட்டு நாணினை நீக்கார். எ-று.

யிரினும் நாண்சிறந்ததென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அவர் செயல் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:— நாணினது சிறப்பு இது என்று அறிந்து அந்நாணினை விடாது நன்னெறியில் ஒழுகுவோர் அந்நாணை விட்டால் மாத்திரம் உயிர் இருப்பதாயினும் அவ்வுயிர் பொருட்டு நாணை விடமாட்டார் என்றும், நாணின் பொருட்டே உயிரை விட்டுவிடுவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நாண் ஒன்றே பழிபாவங்களைப் போக்கிப் புகழையும் புண்ணியத்தையும் தரும் என்று எண்ணிய பெரியோர் தம் இன்னுயிர் தங்குவதற்கு நாணுடைமையை இழந்தாலன்றி முடியாது என்னும் அவ்வித பெரியதோர் ஆபத்து வந்த காலத்தும் அவ்வின்னுயிர் பொருட்டு நாணத்தைத் துறவார் என்று அறிகின்றோம். இதனால், நாணைச் சிறந்ததாகக்கொண்டவர் அருமையாகிய உயிரை அந்நாணிற்குமுன் சிறப்பாக எண்ணார் என்பது போந்த பொருளாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாணை சிறப்புடையது என்று கருதிய பெரியோர் வேறு எதனையும் அதற்குச் சமானமாக எண்ணிக் கொள்ளார் என்று அவர் செயலை மேற்கூறிய இரண்டு திருக்குறள்களாலும் அறிந்தோம். இனி, இந்நாணிற்கு அஞ்சாதவனது தகுதி எதுவாகும் என்று அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1018. பிறர்நாணத் தக்கது தானுணா ணாயி
னறநாணத் தக்க துடைத்து.

(பரி.) இ-ள். பிறர் நாணத்தக்கது தான் நாணானாயின் = கேட்டாரும் கண்டாரும் நாணத் தக்கபழியை ஒருவன் நாணாது செய்யுமாயின்,— அறம் நாணத்தக்கது உடைத்து = அந்நாணாமை அவனை அறம் விட்டுநீங்கத் தக்க குற்றத்தினை யுடைத்து. எ-று

தானெனச் செய்வானைப் பிரிக்கின்றாராகலின், 'பிறர்' என்றார். நாணுடைமையையில்லாதானை அறஞ்சாராா தென்பதாம். (அ)

விளக்கம்:—கேட்பவரும் காண்பவரும் நாணக்கூடிய பழி ஒன்றினை ஒருவன் சிறிதும் நாணாது செய்வானாயின், அவ்விதம் நாணாது செய்தல் அவனை அறம் என்பது விட்டு நீங்கத்தக்க குற்றத்தினுள் செலுத்திவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நாண் என்பது யாவர்க்கும் ஓர் வேலியாக இருக்கின்றதென்றும், பிறர்கேட்ட காலத்தும் பார்த்த காலத்தும் இவ்வித பழியும் பாவமும் செய்கின்றானை

என்று அஞ்சக்கூடிய அவ்வித பழியையும் பாவத்தையும் சிறிதும் செய்வதற்கு அஞ்சாதும் உலகத்திற்கு நாணாதும் ஒருவன் செய்வானாயின், அவ்வித அஞ்சாச் செய்கையாகிய நாணில்லாமையானது அவனுக்கு அறத்தைப் போக்கிப் பாவத்தையும் உண்டாக்கும் என்று அறிகின்றோமே என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாண் மனத்து இல்லாதவன் அறத்தை இழப்பான் என்று அறிந்தோம். ஆயின், அவனது நாணில்லாமையானது அறம் ஒன்றினைத்தான் கெடுக்கும்போலும்! வேறு ஓர் கேட்டினையும் அவனுக்கு உண்டாக்காதுபோலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1019. குலஞ்சுடுங் கொள்கை பிழைப்பி னலஞ்சுடு
நாணின்மை நின்றக் கடை.

(பரி.) இ-ள். கொள்கை பிழைப்பிற் குலம் சுடும்=ஒருவனுக்கொழுக்கம் பிழைக்குமாயின் அப்பிழைப்பு அவன்குடிப்பிறப்பொன்றனையுங் கெடுக்கும்;—நாணின்மை நின்றக்கடை நலம் சுடும்=ஒருவன்மாட்டு நாணின்மை நின்ற வழி அந்நிலை அவனலம் யாவற்றையுங் கெடுக்கும். எ-று.

நிற்றல்=ஒருபொழுது நீங்காமை. நலம்—சாதியொருமையாகலின், பிறப்பு, கல்வி, குணம், செயல், இனமென்றிவற்றான் வந்தனவெல்லாங்கொள்ளப்படும். ஒழுக்க வழிவினும் நாணழிவு இறப்பத் தீதென்பதாம். (கூ)

விளக்கம்:—ஒருவனிடத்தே உள்ள ஒழுக்கம் தவறுமானால் அவ்வித தவறுடைமை அவன் குடிப் பிறப்பு ஒன்றினையுங் கெடுத்துவிடுமென்றும், ஆயின் ஒருவனிடத்தே நாண் இல்லாமை நீங்காது நிற்குமானால் அவ்விதம் நீங்காது நிற்கும் நிலைமை அவனுக்கு உரிய எல்லா நன்மைகளையும் போக்கிவிடும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒழுக்கம் தவறிய ஒருவனுக்குத் தான பிறந்த குடியின் பெருமை ஒன்றினையும் இழக்க நேருமென்றும், ஆனால் நாணமற்றவன் ஒருவனுக்கு அவன் பிறப்பு, அவனது கல்வி, அவனுடைய குணம், அவனுடைய செயல், அவனுடைய இனம் ஆகிய எல்லா நலங்களும் போய்விடுமென்றும், உயிரினும் மேம்பட்ட ஒழுக்கத்தைக் காத்தல்வேண்டும் என்று ஒழுக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் கூறியிருந்தாலும், அவ்வொழுக்கமுடைமையை இழத்தலினும் நாணத்தை இழத்தல் எல்லாத் தீமைகளையும் தரும் என்பதால் ஒழுக்க அழிதலினும் நாண் அழிதல்

மிகத் தீங்கு உடையது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாண் இழப்பதால் அறத்தை இழப்பதுடன் எல்லாவற்றையும் இழத்தல்வேண்டும் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இவ்வித நாணில்லார் உலகத்து இயங்கும் இயக்கத்தை எவ்விதமாகக் கருதுதல் வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1020. நாணகத் தில்லா ரியக்க மரப்பாவை
நாணா லுயிர்மருட்டி யற்று.

(பரி.) இ-ள். அகத்து நாண் இல்லார் இயக்கம்=தம்மனத்தின்கண் நாணில்லாத மக்கள் உயிருடையார்போன்றியங்குகின்ற வியக்கம்—மரப்பாவை நாணால் உயிர் மருட்டியற்று=மரத்தாற்செய்த பாவை இயந்திரக் கயிற்றினுடைய தன்னியக்கத்தால் உயிருடைத்தாக மயக்கினாற்போலும்.எ-று.

கருவியே கருத்தாவாயிற்று. நாணில்லாத மக்களியக்கம் நாணுடைய பாவையியக்கம்போல்வதல்லது உயிரியக்கமன்றென்பதாம. இவை மூன்று பாட்டானும் நாணில்லாரதிழிவு கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம்:—தம்மனத்தினிடத்தே நாணம் என்பதைக் கொள்ளாத மக்கள், உயிருடையவர்கள் போல் வசித்து வருகின்ற வாழ்க்கையானது மரத்தினால் செய்த பொம்மை ஒன்று அதனை அசைக்கின்ற இயந்திரக் கயிற்றில் அசைந்து அதனால் உயிருடையதுபோல உலகத்துள்ளவர்களை மயக்குகின்றதுபோலும் வேறு அல்ல என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மனத்து நாணத்தைக் கொண்டு வாழ்கின்ற மக்கள் வாழ்க்கையே உயிரோடு கூடிவாழும் இயற்கையை உடையது என்றும், அவ்வித நாணம் இல்லாது எவ்விதமேனும் வாழ்ந்தால்போதும என்று பழியையும் பாவத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்பவர் வாழ்க்கை உயிரில்லாத மரத்தாற்செய்த பொம்மை ஒன்று தானே அசைவதற்கு இல்லாது தன்னை ஆட்டுகின்றவனது கையிலுள்ள கயிற்றால் அசைந்து உயிருடையதுபோல் பார்ப்பவரை மயக்கி எவ்வாறு தான் ஒரு நலனையும் அடையாது போய்விடுகின்றதோ அதுபோல் உலகத்து அடையவேண்டிய பயன் யாதொன்றையும் அடைவதற்கில்லாமல் போம் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நாணமில்லார்க்கு உண்டாகும் இழிவு இதுவென அறிந்தோம். இனி, நாணம் உடையார் தமமை எவ்விதம் உயர்த்திக் கொள்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

103-ம் அதிகாரம்.

குடிசெயல்வகை.

(பரி.) அஃதாவது ஒருவன்றான் பிறந்தகுடியை உயரச்செய்தலின் திறம் இது தாழ்வின்கண் நாணுதலுடையார்கண்தாவதாகலின் நாணுடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது ஒருவன்றான் எக்குடியில் தோன்றினானோ அக்குடியை உயரச் செய்வதற்கு வேண்டிய திறமாகும். நற்குடிப் பிறந்தார்க்குச் செப்பமும் நாணமும் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாக வாய்க்குமென்று குடிமை என்னும் அதிகாரத்தினுள் முதற் றிருக்குறளால் கண்டோம் ஆதலால், இருக்கும் அக்குடியினை உயர்த்தவேண்டிய ஒருவன் நாணுடைமை கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று அறிவதற்கு நாணுடைமை கூறிய அதிகாரத்திற்குப் பிறகு குடிசெயல்வகை என்னும் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் தன் குடியை உயர்த்துவது அவனுக்கு மிகுதியும் பெருமையை உண்டுபண்ணும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1021. கருமஞ் செயவொருவன் கைதூவே னென்னும்
பெருமையிற் பீடுடைய தில்.

(பரி.) இ-ள். கருமம் செய கைதூவேன் என்னும் பெருமையின்=தன குடி செய்தற்பொருட்டுத் தொடங்கிய கருமமுடியாமையின் எண்ணியகருமஞ் செய்தற்கியான் கையொழியேனென்னும் ஆள்வினைப் பெருமைபோல—ஒருவன் பீடு உடையது இல்=ஒருவனுக்கு மேம்பாடுடைய பெருமை பிறிதில்லை. எ-று.

குடிசெய்தற்கென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. பலவகைத்தாய கருமச் செயலாற் செல்வமும் புகழுமெய்திக குடியுயருமாகலின், 'பீடுடையதில்' என்றார். குடிசெய்தற் கருமமே நடத்தலால், தன்கருமஞ்செய்யவென்றும பிறர்கருமஞ்செய்யவென்று முரைப்பாருமுளர் ; தன்கருமமும் அதுவேயாகலானும, பிறரேவல் செய்தல் தலைமையன்மையானும், அவை யுரையன்மையறிக. (க)

விளக்கம்:—தன் குடியை உயரச் செய்வதற்காக ஆரம்பித்த தொழிலானது முடியாதுபோமாயின் அவ்விதம் உயரச் செய்வதற்கு

உரியதாகிய தொழிலை 'நான் விட்டுவிடாது செய்து முடிப்பேன்' என்னும் முயற்சியால் வருகின்ற பெருமைபோல ஒருவனுக்கு மேலாகிய பெருமை வேறு ஒன்று இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தன் குடியை உயர்த்த வேண்டுவான் ஒருவன் பலவித தொழில்களைச் செய்து அத்தொழில்களால் வரும செல்வத்தையும் புகழையும அடைந்து அதனால் குடி உயர வேண்டுமென்றும், அவ்விதம் குடி உயர்வதற்கு எடுத்த காரியங்களை விடாது முயற்சிப்பார் பெருமையே பெருமை என்றும், ஏனையவற்றால் வரும் பெருமை அவ்வித மேலாகிய பெருமை அல்லவென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் தன் குடியை உயர்த்த வேண்டுமாயின் முயற்சி ஒன்று இருப்பின் உயர்த்திவிடுதல் கூடும்போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1022. ஆள்வினையு மான்ற வறிவு மெனவிரண்டி
னீள்வினையா னீளுங் குடி.

(பரி) இ-ள் ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவும் என இரண்டின் நீள்வினையான் = முயற்சியும் நிறைந்த வறிவுமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினையுமுடைய இடையறாத கருமச்செயலால் — குடி நீளும் = ஒருவன் குடியுயரும்.

நிறைதல் - இயற்கையறிவு செயற்கையறிவோடுகூடி நிரம்புதல். ஆள்வினை — மடிபுகுதாமற்பொருட்டு. ஆன்றவறிவு — உயர்தற்கேற்ற செயல்களும் அவை முடிக்குந்திறமும் பிழையாமலெண்ணுதற்பொருட்டு. இவையிரண்டு பாட்டானும் அச்செயற்குக் காரணங் கூறப்பட்டது. (௨)

விளக்கம்:—முயற்சி என்றும், நிறைந்த அறிவு என்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு குணங்களையுமுடைய ஒருவன் நடுவில் விட்டுப் போகாவிதம் எக்காலத்தும் செய்து வருகின்ற தொழிலின் செய்கையால் அவனுடைய குடியானது உயரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மேற் கூறியபடி ஒருவன் தன் குடியை உயர்த்துவதற்கு எடுத்த தொழில்களைச் சோம்பலில்லாமல் நடத்தும்வண்ணம் முயற்சிகொண்டிருப்பதுடன் அவ்வித முயற்சிகொண்டு தான்செய்த காரியங்களை முடிக்கின்ற திறத்தையும், முடிப்பதில் கெட்டுப் போகாமல் இருப்பதை எண்ணி எண்ணிச் செய்யும் திறத்தையும் அடைவதற்கு, தனக்குள்ள இயற்கை யறிவோடு செயற்கை அறிவாகிய கல்வி முதலியவைகளும்

வேண்டும் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "குடி உயரச் செய்வதற்குக் காரணம் உணர்ந்தோம். இவ்வித காரணத் தால் எடுத்த தொழிலை முடித்துவிடுதல் கூடுமாயின் ஊழவலி என்பது ஒன்று வேண்டுவதில்லைபோலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1023. குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வ
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

(பரி.) இ-ள். குடி செய்வல் என்னும் ஒருவற்கு=என்குடியினையுயரச் செய்யக் கடவேனென்றுகொண்டு அதற்கேற்ற கருமங்களின் முயலும் ஒரு வனுக்கு—தெய்வம் மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்=தெய்வம் ஆடையைத் தற் றுக்கொண்டு தான் முந்துற்று நிற்கும். எ-று.

முயற்சியை அதன் காரணத்தாற் கூறினர். தற்றுதல் = இறுகவுடுத்தல். முன்னடப்பார் செயல் நியதிமேலேற்றப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—'என் குடியினை உயரச் செய்வதே என்னுடைய கடமை' என்று மனத்துட் கொண்டு அதற்கு ஏற்றவாகிய கருமங்களில் முயற்சி செய்யும் ஒருவனுக்குத் தெய்வமானது தான் உடுத்தியிருக்கும் ஆடையை அவிழ்ந்து போகாவண்ணம் நன்றாக இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு அம்முயற்சியுடையான் முன்னர் வந்து நிற்கும் என்று இத் திருக்குறள் கூறுவதால், முயற்சியுடையவன் ஒருவனுக்கு அவ்வெண் ணத்தை உண்டுபண்ணுவது அவனது ஊழே என்றும், அவ்வூழின் வலியால் எடுத்த கருமம் முடியும் என்றும், முயற்சி என்பது துணைக்கார ணமும் ஊழ என்பது முதற் காரணமும் ஆக உள்ளன என்றும், எதற்கும் நியதி என்னும் தெய்வத்துணை வேண்டும் என்றும் அறி கின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் ஊழாகிய தெய்வம் முயற்சியைக் கொண்ட ஒருவனது தொழிலை முடிப்பதற்கு அவனுக்கு முன்னே நடந்து செல்லுவதால், அவன் எடுத்த காரியங்கள் பழுதுபடாமல் முடியுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1024. சூழாமற் றானே முடிவெய்துந் தங்குடியைத்
தாழா துஞற்று பவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். தங்குடியைத் தாழாது உஞற்றுபவர்க்கு=தங்குடிக்காம் வினையை விரைந்து முயல்வார்க்கு—சூழாமல் தானே முடிவெய்தும்=அவ் வினை முடிக்குந் திறம் அவர் சூழவேண்டாமற்றானே முடிவெய்தும் எ-று.

குடி — ஆகுபெயர். தெய்வமுடித்துறுதலாற் பயன்கூறியவாறு. இவையிரண்டுபாட்டானும் அதற்குத் தெய்வந் துணையாதல் கூறப்பட்டது. (௪)

விளக்கம்:—தம்முடைய குடியை உயரச் செய்வதற்கு ஆகும் தொழிலை விரைவாக முயல வல்லார்க்கு அத்தொழிலை முடிக்கின்ற வல்லமை அவர் ஆலோசியாமலே தானே வந்து முடிவினைப்படையச்செய்யும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தெய்வம் முயற்சி செய்பவனுக்குத் துணையாக நிற்குமென்றும், முதற் காரணமாகிய அவ்வூழ் உடையார்க்கு முயற்சியென்னும் துணைக் காரணம் ஒன்றே வேண்டுவது என்றும், தாம் செய்து முடிக்கும் தொழிலுக்கு ஆலோசனை முதலியவைகளும் செய்யவேண்டாம் என்றும், அத்தொழில் பழுதுபடாது நடக்குமென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் குடி உயர முயற்சி செய்வானை உலகோர் எவ்விதம் விரும்புவர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1025. குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்று முலகு.

(பரி.) இ-ள். குற்றம் இலனாய்க் குடி செய்து வாழ்வானை = குற்றமாயின செய்யாது தன்குடியை யுயரச் செய்தொழுகுவானை — சுற்றமாச் சுற்றும் உலகு = அவனுக்குச் சுற்றமாகவேண்டித் தாமே சென்று சூழ்வர் உலகத்தார். எ-று.

குற்றமாயின = அறநீதிகட்கு மறுதலையாய செயல்கள். தாமும் பயனெய்தனோக்கி யாவருஞ்சென்று சார்வரென்பதாம். (௫)

விளக்கம்:—குற்றந் தரக்கூடியனவாகிய காரியங்கள் எவையும் செய்யாது தன்குடி உயரவேண்டிய காரியம் ஒன்றினையே செய்து வாழ்கின்ற ஒருவனை உலகத்தார் தாமே சென்று அவனுக்குச் சுற்றமாக இருக்கவேண்டி அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ளுவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், அறத்திற்கும் நீதிக்கும் எதிராகிய பாவத்தையும் அநீதியையும் செய்யாது ஒருவன் அறத்தோடும் நீதியோடும் தன்குடி உயர்வதற்குரிய செல்வத்தையும் புகழையும் கொண்டு வாழ்வானாயின், அவ்வித தகுதியுடையானை உலகத்தவர் 'நாம் இவனுக்குச் சுற்றமாக இருப்பின் இவன் அடையும் புண்ணியத்தையும் புகழையும் அடைந்து இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைதல் கூடும்' என்று அவனைச் சுற்றிக்கொள்ளுவர் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "குடி

உயரச் செய்வானுக்கு உலகம் யாவும் சுற்றமாகு மென்பதை யறிந்தோம். இவ்வித தகுதியுடையானை உலகோர் சுற்றிக்கொள்ளுவதால் அவர்க்கு இவன் ஏதேனும் செய்தல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1026. நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த
இல்லாண்மை யாக்கிக் கொளல்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு நல்லாண்மை என்பது=ஒருவனுக்கு நல்ல வாண்மையென்று உயர்த்துச்சொல்லப்படுவது—தான் பிறந்த இல்லாண்மை ஆக்கிக்கொளல்=தான் பிறந்த குடியினையாளுந் தன்மையைத் தனக்குளதா தாக்கிக் கோடல். எ-று.

போர்த்தொழிலினீக்குதற்கு 'நல்லாண்மை' என விசேடித்தார். குடியினையாளுந் தன்மை=குடியிலுள்ளாரை யுயரச்செய்து தன் வழிப்படுத்தல். அதனைச் செய்துகோடல் நல்லாண்மையாமாறு வருகின்ற பாட்டாற் பெறப்படும். (௬)

விளக்கம்:—தான் பிறந்த குடியினை ஆளும் தன்மையினைத் தனக்கு உள்ளதாக்கிக் கொள்ளுதலையுடைய ஒருவனை நல்ல ஆண்மையுடையவன் என்று உயர்வாக உலகத்தோர் சொல்லுவர் என்று இத் திருக்குறள் கூறுவதால், தன் குடிக்கு ஆவன எவை என்று அறிந்து, செய்யுங்காலத்து அவற்றை எல்லாம் தன்மீதே சுமத்திக்கொண்டு பிறர்க்கு யாதொரு பாரத்தையும் சுமத்தாது தாங்கிக்கொள்ளும் தன்மையுடையானை நல்ல ஆண்மையுடையவன் என்று உலகத்தோர் சொல்லுவர் என்றும், அவன் குடியில் வந்தார்க்கு அவன்செய்யும துணை அவரை உயரச்செய்வது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் போரில் வல்லவர்கள் செய்யும் ஆண்மையை ஆண்மை என்றும், இதனை நல்லாண்மை என்றும் விசேடித்துக் கூறியதால், இவனது நல்லாண்மையை ஓர் உவமை வாயிலாக அறிவித்தல் வேண்டுமே" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1027. அமரகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமரகத்து
மாற்றுவார் மேற்றே பொறை.

(பரி.) இ-ள். அமரகத்து வன்கண்ணர்போல=களத்தின்கட்சென்றார் பலராயினும் போர்தாங்குதல் வன்கண்ணர்மேலதானாற்போல;—தமரகத்தும்

பொறை ஆற்றுவார் மேற்றே = குடியின்கட்பிறந்தார் பலராயினும் அதன் பாரம் பொறுத்தல் அது வல்லார் மேலதாம். எ-று.

பொருட்கொக்கவேண்டுஞ்சொற்கள் உவமைக்கண் வருவிக்கப்பட்டன. ீன்குமதிக்கப்படுவார் அவரேயென்பதாம். இவை மூன்றுபாட்டானும் அது செய்வாரெய்துஞ் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம் :—யுத்தகளத்தில் சென்றார் பலராக இருந்தாலும் அக்களத்தில் யுத்தத்தைத் தாங்கிநிற்பது அஞ்சாத நெஞ்சுடையார்க்கே ஆவதுபோல், ஓர் குடியில் பிறந்தவர்கள் பலராயிருந்தாலும் அக்குடியின் பாரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வல்லவர்க்கே யாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், புறமுதுகிடாத அஞ்சா நெஞ்சினனொருவனே யுத்தத்தில் முன்னின்று போர் செய்து தன்னையும் தன்னோடு உள்ள ஏனைய வீரரையும் தாங்குவதுபோல், ஒரு குடியில் பலர் தோன்றினும் தோன்றிய அப்பலருள் ஒருவனே தன் குடியை உயர்த்துவதற்கு வேண்டுவன எல்லாம் செய்து அப்பாரம் முழுவதையும் பொறுத்துத் தனக்கும் ஏனையோர்க்கும் புகழையும் புண்ணியத்தையும் உண்டு பண்ணுவான் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மேற்கூறிய மூன்று திருக்குறள்களாலும் குடியை உயர்த்துவான் யாவராலும் நன்கு மதிக்கப்படுவான் என்றும், நல்லாண்மை உடையவன் ஆவான் என்றும், அவனுக்குள்ள சிறப்புக்கள் யாவும் அறிந்தோம். இவ்விதம் குடிசெய்வான் காலம் முதலியவற்றைக் கருதிச் சிறிது சோம்பலாக இருப்பானாயின், அதனால் எதுவாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1028. குடிசெய்வார்க் கில்லைப் பருவ மடிசெய்து
மானங் கருதக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். மடிசெய்து மானம் கருதக் கெடும் = தங்குடியினை யுயரச்செய்வார் அச்செயலையே நோக்காது காலத்தைநோக்கி மடியினைச் செய்துகொண்டு மானத்தையுங் கருதுவராயிற் குடிகெடும்; — குடி செய்வார்க்குப் பருவம் இல்லை = ஆகலான் அவர்க்குக் காலநியதி யில்லை. எ-று.

காலத்தைநோக்கி மடிசெய்தல் = வெயின்மழைபனியென்பனவுடைமை நோக்கிப் பின்னர்ச்செய்து மென்றொழிந்திருத்தல். மானங்கருதுதல் = 'இக்குடியிலுள்ளார் யாவரும் இன்புமுற இக்காலத்துத் துன்பமுறுவேன் யானோ'

வென்று உட்கோடல். மேல் "இகல் வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழு"* தென்றதுட்கொண்டு இவர்க்கும் வேண்டுமோவென்று கருதினும் அது கருதற்கவென்று மறுத்தவாறு. (அ)

விளக்கம் :—தம் குடியினை உயரச்செய்ய எண்ணுவார் தாம் எண்ணிய அச்செயலைப் பே நோக்காமல் காலத்தைக் கருதிப்பு சோம்பலைக் கொண்டும் இருப்பதுடன் தம் பெருமையையும் எண்ணிக்கொண்டு இருப்பாராயின் அக்குடி கெட்டுவிடும் என்றும், ஆகலால் குடி செய்ய வேண்டுமென்போர்க்குக் கால அளவு வேண்டுவது இல்லை என்றும் இத் திருக்குறள் கூறுவதால், இது வெயிற்காலம் இது மழைக்காலம் இது பனிக்காலம் என்று கருதித் தாம் செய்யவேண்டும் காரியத்தைப் பின்னர்ச் செய்யலாம் என்று காலத்தை நோக்கிச் சோம்பல் கொள்ளுதல் கூடாது என்றும், தம்குடியில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் இன்பமுற்றிருக்கத் தாம் மாத்திரம் அவர் பொருட்டுத் துன்பமுற்று ஏன் வருந்துதல் வேண்டுமென்று உட்கொள்ளாது தொழிலைச் செய்ய வேண்டுமென்றும், இவ்விதஞ் செய்யாது சோம்பியிருப்பின் அக்குடி முழுதும் கெடும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "சோம்பலுடையார்குடி கெடும் என்று அறிந்தோம். இவ்விதம் குடி உயரச்செய்வான் தன் குடி உயர்வதன் பொருட்டுச் செய்யும் முயற்சியால் உண்டாகும் துன்பங்களுக்கே அவன் உடம்பை ஒழிக்கு விடுதல் வேண்டும் போலும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1029. இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ குடும்பத்
குற்ற மறைப்பா னுடம்பு. [தைக்

(இ-ள்.) குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு = மூவகைத் துன்பமுமுறாப்பால்தாய் தன்குடியை அவையுறாமற்காக்க முயல்வானது உடம்பு—இடும்பைக்கே கொள்கலங்கொல் = அம்முயற்சித்துன்பத்திற்கே கொள்கலமாமத்துணையோ, அஃதொழிந்து இன்பத்திற்காதலில்லையோ! எ-று.

"உறைப்பெய லோலை போல—மறைக்குவன் பெருமகிற்குறித்து வருவேலே"† என்புழியும் மறைத்தல் இப்பொருட்டாயிற்று. என்குடிமுழுதுமின்புற்றுயாவே நானிருமையுமெய்துதலான் இம்மெய் வருத்த மாத்திரம்

* திருக்குறள், 481. † புறநானூறு, 290.

எனக்கு நன்றென்று முயலு மறிவுடையான் அஃதொருஞான்றுமொழி யாமை நோக்கி, 'இடும்பைக்கே கொள்கலங் கொல்லோ' என்றார். இது குறிப்பு மொழி. இவ்விரண்டுபாட்டானும் அவர் அது செய்யுமியல்பு கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—மூவகைத் துன்பங்களையும் அடையக் கூடியதாகிய தன்னுடைய குடியை அத்துன்பங்கள் அடையாமல் காக்கும்படி முயற்சி செய்வானுடைய உடம்பானது அம்முயற்சி செய்யும் துன்பத்திற்கே ஓர் இடம்போல் இருப்பதற்குத் தானோ அன்றி அவ்வுடம்பு இன்பத்தினை அடைவதற்கு இல்லையோ என்று இத்திருக்குறள் வினவுவதால் 'என்குடி முழுவதும இன்பத்தினை அடைந்து உயர்ச்சி அடையுமாயின் நான் இம்மை மறுமையாகிய இரண்டையும் அடைவேனாதலால் என்னுடைய தேகத்திற்கு வரும் வருத்தம் எனக்கு நன்மையேயாகும் தீமையன்று' என்று முயற்சிக்கும் அறிவுடையவன் ஒருவன் அம்முயற்சியினின்றும் ஒருகாலத்தும் ஒழியானாதலால், அவ்வித குடி உயர்ச்சிக்கே தன் தேகத்தைத் தாங்கியவன் எக்காலத்தும் இன்பத்தை யடைவதற்கில்லாது துன்பத்தையே யடைதல்வேண்டியுள்ளது என்று அறிகின்றோம். இதனால், தன்குடியை உயர்த்துவானுக்கு அவன் உள்ளவரையில் துன்பம் வரினும் இன்பமாகவே கொண்டு நிற்பான் என்று அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நல்லாண்மை யுடையான் ஒருவன் ஓர் குடியினிடத்து இல்லாத காலத்து அக்குடி என்னாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1030. இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழு மடுத்தூன்று
நல்லா ளிலாத குடி.

(ப.உ.) இ-ள். இடுக்கண் கால் கொன்றிட வீழும்=துன்பமாகிய கவியம் புகுந்து தன்முதலை வெட்டிச் சாய்க்க ஒருபற்றின்றி வீழாநிற்கும்—அடுத்து ஊன்றும் நல்லாள் இலாத குடி=அக்காலத்துப் பற்றுவனகொடுத்துத் தாங்கவல்ல நல்லவாண்மகன் பிறவாத குடியாகிய மரம். எ-று.

முதல்=அதன்வழிக்குரியார். வளர்ப்பாரைப் பெற்றுழி வளர்ந்து பயன்படுதலும் அல்லாவழிக் கெடுதலுமுடைமையின், மரமாக்கினார் "தாங்குசிறைவாவலுறை தென்மரங்க ளன்ன—வோங்குகுல மையயத னுட்பிறந்த வீரர்—தாங்கல்கடன்" என்றார் பிறரும். இது குறிப்புருவகம். இதனான் அவரில்லாத குடிக்குளதாங் குற்றங் கூறப்பட்டது. (ம)

விளக்கம் :—துன்பம் புகுந்த காலத்து பற்றுச்கோடானவற்றைக் கொடுத்துத் தாங்கக்கூடிய நல்ல ஆண்மகன் ஒருவன் பிறவாத குடியானது, கோடரி ஒன்று புகுந்து தன் முதலாகிய அடியினை வெட்டிச் சாய்த்தலும் ஓர்விதப் பற்றுக்கோடும் இல்லாமல் வீழ்ந்துவிடும் மரம்போலாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால் மரம் ஒன்று வளர்ப்பார் இருப்பாராயின் வளர்த்தவர்க்கும் பிறர்க்கும் வளர்ந்து பயன் படுவதும் அவ்விதம் வளர்ப்பாரில்லாவிடில் கெட்டுப் போதலும் எவ்விதமோ அதுபோல் ஓர் குடியும் பல துன்பங்களால் கெடாவண்ணம் தாங்கக்கூடிய நல்லாண்மை உடைய ஓர் தக்கோனைப் பெறுவிடின் பயன் தராது அடியோடு அழிந்துபோம் என்று அறிந்ததாயிற்று. இதனால் தனக்கு வரும் துன்பத்தை எல்லாம் பொறுத்துத் தன் குடிக்கு உரியாரைக் காப்பாற்றக் கூடிய ஒருவன் இல்லாவிடில் அக்குடி உயராது என்று கூறியதாயிற்று. இதனை மேல் பரிமேலழகர் குறித்துள்ள சீவகசிந்தாமணி காந்ருவதத்தையார் இலம்பகம் ஆறாவது செய்யுளாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "குடியை உயர்த்துவான் செய்கின்ற முயற்சிகளுள் எவ்வித முயற்சி மிகச் சிறந்தது?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

104-ம் அதிகாரம்.

உழவு.

(பரி.) அஃதாவது சிறுபான்மை வாணிகர்க்கும் பெரும்பான்மை வேளாளர்க்கு முரித்தாய உழுதற்றொழில். செய்விக்குங்கால் ஏனையோர்க்குமுரித்து. இது, மேற்குடியுயர்தற் கேதுவென்ற ஆள்வினைவகையாகலின், குடிசெயல் வகையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, வாணிபம் செய்வோர் சிலருக்கும் வேளாளர் பலருக்கும் உரியதாகிய உழுதலைச் செய்யும் தொழில். அன்றியும், இவ்விரண்டு வருணத்தார்க்கும் அல்லாமல் மற்றைய வருணத்தாரும் செய்ய முயலுவாராயின் அவருக்கும் உரிய தொழிலேயாகும். இவ்வித தொழில் மேற்கூறிய குடியை உயர்த்தற்குரிய முயற்சிகளுள் சிறந்ததோர் முயற்சியாதலால் அதனை அறிவித்தற் பொருட்டுக் குடிசெயல் வகை என்னும் அதிகாரத்திற்குப் பிறகு இது வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனால் குடிசெய்தற்கு உழவு சிறந்த முயற்சி என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வுழவு ஒன்று தானோ சிறந்த முயற்சியும் சிறந்த தொழிலும் ஆகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1031. சுழன்றுமேர்ப் பின்னது உலக மதனா
லுழந்து முழவே தலை.

(பரி.) இ-ள். சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்=உழுதலான்வரும் மெய்வருத்த நோக்கிப் பிறதொழில்களைச் செய்துதிரிந்தும், முடிவில் ஏருடையார் வழியதாயிற்று உலகம்;—அதனால் உழந்தும் தலை உழவே=ஆதலான் எல்லா வருத்தமுற்றும், தலையாய தொழில் உழவே. எ-று.

ஏர்—ஆகுபெயர். பிறதொழில்களாற் பொருளெய்தியவழியும் உணவின் பொருட்டு உழுவார்கட்செல்லவேண்டுதலிற் 'சுழன்று மேர்ப்பின்னதுலகம்' என்றும், வருத்தமிலவேனும் பிறதொழில்கள் கடையென்பது போதர 'உழந்துமுழவேதலை' என்றுங் கூறினார். இதனால் உழவினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—உழுவதினால் வருகின்ற தேக வருத்தத்தைப் பார்த்து உழுதல் தொழில் நீங்கலாகிய மற்றைய தொழில்களைச் செய்து திரிந்தாலும் முடிவில் ஏர்கொண்டு உழுகின்ற உழவர் வழியில் நிற்பதாகவே உலகம் உள்ளது என்றும், எவ்வித வருத்தத்தை அடைபினும் தலையாக நிற்கும் தொழில் உழவு என்பதேயாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால் எவ்விதமாகிய தொழிலை எவர் செய்யினும் அத்தொழில்களால் வரும் பொருளைக்கொண்டு பிழைக்கவேண்டிய காலத்துத் தமக்கு வேண்டிய உணவின் பொருட்டாக அவ்வுணவை உழுது பயிரிடுகின்றவனாகிய உழவனிடத்தே சென்று பெறுதல் வேண்டுமென்றும், ஏனைய தொழில்கள் எத்துணைச் சுலபமாக இருக்கினும் மிகுதியும் தேகத்திற்குத் துன்பத்தைத் தரும் உழவுத்தொழிலே தலைமையாகிய தொழிலென்றும் அறிந்தோம். இதனால் உழவுத்தொழிலே சிறந்தது என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் மெய்வருத்தம் பாராது செய்கின்ற உழவுத் தொழிலே தலை என்பதை இன்னும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1032. உழுவா ருலகத்தார்க் காணியஃ தாற்றா
தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.

(பரி) இனி அஃது ஆற்றாது எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து = அவ் வுழுதலைச் செய்யமாட்டாது பிறதொழில்கண்மேற்செல்வார் யாவரையுந் தாங்குதலால்,—உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி = அதுவல்லார் உலகத்தாராகிய தேர்க்கு அச்சாணியாவர். எ-று.

"காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்"* டென்றாற்போல உழுவா ரென்றது உழுவிப்பார்மேலுஞ் செல்லும். உலகத்தாரென்றது ஈண்டுஅவரை யொழிந்தாரை. கலங்காமல்நிறுத்தற்கண் ஆணிபோறலின், 'ஆணி' என்றார். பொறுத்தலானென்பது திரிந்துநின்றது ஏகதேசவுருவகம் அஃதாற்றார் தொழுவாரேயெல்லாம் பொறுத்தென்று பாடமோதி, அதுமாட்டாதார் புரப்பார்செய்யும் பரிபவமெல்லாம் பொறுத்து அவரைத் தொழுவாரேயாவ ரென்றுரைப்பாரு முளர். (உ)

விளக்கம்:—அவ்வுழவுத் தொழிலைச் செய்வதற்குத் தம்மால் முடியாமல் அது நீங்கலாக வேறு தொழில்களை மேற்கொண்டு செல்லுகின்றவர்கள் எல்லோரையும் தாங்கி நிற்பதால், அவ்வித உழவுத் தொழிலில் வல்லவர்களாய் உள்ளவர்கள் உலகத்தாராகிய தேரினுக்கு அச்சாணி போல் இருக்கின்றனர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகவே, தேகவருத்தம் நோக்கி உழுதல் தொழிலைச் செய்யாது வேறு தொழில்களில் சென்று நிற்பார்க்கு உணவுப் பொருளைத் தந்து உயிர் வாழ்தலில் கலக்கம் அடையாமல் இருக்கும் வண்ணம் செய்கின்ற உழுதல் தொழிலைச் செய்பவரும் பிறரைக்கொண்டு உழுவித்தலாகிய தொழிலைச் செய்கின்றவரும தேரைத் தாங்கிநிற்கும் அச்சாணிபோல் இருக்கின்றனர் என்று அறிகின்றோம. உழவுத் தொழிலைத் தாமே செய்து வாழ்பவரை உழுவார் என்றும், தம் செல்வ மிகுதியால் தாம அத்தொழிலைச் செய்யாது பிறரைக்கொண்டு உழுவித்து வாழ்பவரை உழுவிப்பார் என்றும், வேளாளரிலும் இருவிதமாகிய வேளாளர் உண்டு என்பதைத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம அகத்திணையியல் இருபததொனபதாவது சூத்திரம் "மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும உரிததே" என்பதனுலும் காணுதல்கூடும். இதனால், உழுதல் தொழிலே சிறந்த தொழில் என்றும், ஏனைய தொழில்கள் தொழில்களாகாவென்றும் பிரித்துக் காட்

* பட்டினப்பாலை.

டியதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "ஏனைய தொழில்கள் தொழில்களாகா வென்பதை விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1033. உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

(பரி.) இ-ள். உழுது உண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் = யாவரு முண்ணும் வகை உழுதலைச்செய்து அதனாற்றாமு முண்டு வாழ்கின்றாரே தமக்குரியராய் வாழ்கின்றவர்; — மற்றெல்லாம் தொழுது உண்டு பின்செல்பவர் = மற்றை யாரெல்லாம் பிறரைத்தொழுது அதனாற்றாமுண்டு அவரைப் பின்செல்கின்றவர். எ-று.

மற்றென்பது வழக்குப்பற்றி வந்தது. தாமு மக்கட்பிறப்பினராய் வைத்துப் பிறரைத்தொழுது அவர் சிலகொடுப்பத் தம்முயிரோம்பி அவர்பின்செல்வார் தமக்குரியரல்லரென்பது கருத்து. (௩)

விளக்கம்:—உலகத்தில் உள்ளார் யாவரும் உண்டு பிழைக்கும் விதம் உழுதல் தொழிலைச் செய்து அதனால் தாமும் உண்டு பிழைத்து வாழ்கின்ற மக்களே தம் சுதந்திரத்திற்கு உரியவராய் வாழ்கின்றவர் என்றும், அவ்விதம் உழுதல் தொழிலைச் செய்யாது வேறு தொழில்களைச் செய்பவர் மற்றவரை வணங்கித் தொழில் செய்து அத்தொழிலால் தாம் மாத்திரம் உண்பதுடன் தம்மைத் தொழிலாளராகக் கொள்ளுகின்ற தலைவர்க்கும் பின் செல்பவராயும் உள்ளனர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மக்கட் பிறப்பில் தாமும் ஒருவராய் இருந்தும் பிறரை வணங்கி அவர் ஏவிய தொழிலைச் செய்து அத்தலைவர் ஏதேனும் சில கொடுத்தலால் தம்முடைய உயிரைக் காத்துக் கைகட்டி வாய் பொத்தி அவர் நிழலை மிதியாது அவருக்குப் பிறகே செல்லுகின்ற மக்கள் சுதந்தரத்தோடு வாழ்வதற்கு உரியரல்லர் என்றும், தமக்கு உரிய உழவுத் தொழிலைச் செய்து சுதந்தரத்தோடு தாமும் வாழ்ந்து உலகத்தாரையும் உண்பித்து அவரையும் வாழச் செய்பவரே மக்கட் பிறப்பினராய் வாழ்பவர் என்றும் அறிகின்றோம். ஆதலால், உழுதற்றொழிலே நற்றொழில் என்பதை நன்றாகக் கண்டோம்" என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்வுழவினர், உலகத்தினரைக் காப்பர் என்றமையால் உலகைக் காக்கும் அரசனையுங் காக்க வல்லரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1034. பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்ப
ரலகுடை நீழ லவர்.

(பரி.) இ-ள். அலகு உடை நீழலவர் = உழுதற்றொழிலான் நெல்லினை யுடையாராய தண்ணளி யுடையோர்—பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர் = பலவேந்தர் குடைநிழலதாய மண்முழுதினையுந் தம்மரசன் குடைக் கீழே காண்பர். எ-று.

அலகு = கதிர்; அஃதீண்டாகுபெயராய் நென்மேலதாயிற்று. உடைய வென்பது குறைந்துநின்றது. நீழல்போறலின், நீழலெனப்பட்டது நீழலவ ரென்றது இரப்போர்க்கெல்லாம் ஈதனோக்கி. ஒற்றுமைபற்றித் 'தங்குடை' என்றார். குடைநீழலென்பதூஉம் ஆகுபெயர். "ஊன்று சால் மருங்கி னீன்றதன் பயனே"* என்றதனால் தம்மரசனுக்குக் கொற்றமபெருக்கி மண்முழுதும அவனதாகக்கண்டிருப்பரென்பதாம்; "இரப்போர்சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமு முழவிடை விளைப்போர்"† என்றார் பிறரும். (௪)

விளக்கம் :— உழுதற்றொழிலால் நெல்லினை உடைய வராய அருளுடையோர் தம் வேந்தரல்லாத மற்றைய வேந்தர்களால் ஆளப்பட்ட பூமி முழுவதையும், தம் வேந்தர் ஆளுகையின் கீழ் இருக்குபடிச் செய்வார் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், உழவர் தம் தொழிலை நன்றாகச் செய்து அதனால் வந்த உணவுக்குரிய நெல்லினை மிகுதியும் பெற்றிருப்பாராயின், அவ்வருவாயைக் கொண்டு தம் அரசன் மிகப் பொருள் படைத்தவனாகி ஏனைய அரசர்களை யெல் லாம் பொருள் பலத்தால் வென்று அவ்வரசர்களால் ஆளப்படும் நாடுகளை யும் தன்னுடையவாக்கிக் கொள்ளச்செய்தலாலும், அன்றியும், யாசிப் போர்க்கெல்லாம் ஈதல் தொழிலைச் செய்து வறுமை என்னும் வெயிலால் வருந்துகின்ற அவரைத் தம் கொடை என்னும் நீழலில் இருத்தி நிலை நிறுத்தலாலும், உரையாசிரியர் சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண் காதையினுள் எடுத்துக் காட்டிய உதாரணத்தின் வண்ணம் இரப்போர்க்குச் சுற்றமா யும் புரப்போராகிய அரசர்க்கு வெற்றியுமாயும் இருப்பவர் உழவரே என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் அரசர்க்கு வெற்றியும் இரப்போர்க்குச் சுற்றமுமாக உள்ள இவ்வுழ வர் எவரிடத்தும் யாதொன்றினையும் யாசிக்க மாட்டாரோ" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாராயினர்.

---

* புறநானூறு, 35. † சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, 149.

1035. இரவா ரிரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்.

(பரி.) இ-ள். கைசெய்தூண் மாலையவர் இரவார் = தங்கையாலுழு தூண்டலை யியல்பாகவுடையார் பிறரைத் தாமிரவார்;—இரப்பார்க்கு ஒன்று கரவாது ஈவர் = தம்மை யிரப்பார்க்கு அவர்வேண்டியதொன்றனைக் கரவாது கொடுப்பர். எ-று.

செய்தென்பதற்கு உழுதலையென வருவிக்க. கைசெய்தூண் மாலையவ ரென்பது ஒருஞான்றும் அழிவில்லாத செல்வமுடையரென்னும் ஏதுவை யுட்கொண்டு நின்றது. (6)

விளக்கம்:—தம்முடைய கையால் உழுதல் தொழிலைச் செய்து உண்ணுதலைத் தமக்கு இயற்கையாக உடையவர்கள் தாம் பிறரிடம் சென்று இரக்கமாட்டார்களென்றும், ஆனால், தம்மிடத்து வந்து இரப்ப வர்க்கு அவர் வேண்டியதெதுவோ அதனை ஒளிக்காது கொடுப்பர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மெய் வருத்தம் நோக்காது பருவ மறிந்து உழுதற்றொழிலைச் செய்து அதனால் வந்த அழிவில்லாத செல் வத்தை உடையவர் எக்காலத்தும் எவரிடத்தும் எப்பொருளையும் சென்று யாசியார் என்றும், ஆனால் தம்மிடத்தே வந்தவர் எவர்க்கும் எக்காலத்தும் எப்பொருளையும் இல்லை என்னாது கொடுப்பர் என் றும் அறிகின்றோம். இதனால் உழவினர் எக்காலத்தும் இழிவாகிய யாசகத்தைச் செய்யமாட்டார் என்பதாயிற்று. அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வுழவர் அரசன் முதல் யாசகன் வரையில் தாங்குவார் என்று அறிகின்றோம். ஆயின், வேந்தனையும் துரும்பாக எண்ணுகின்ற துறவி என்பானுக்கு ஏதேனும் இவரால் உதவி உண்டாகுமோ?" என்ன, தும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1036. உழவினார் கைம்மடங்கி னில்லை விழைவதூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு நிலை.

(பரி.) இ-ள். உழவினார் கை மடங்கின = உழுதலையுடையார் கை அத னைச்செய்யாது மடங்குமாயின்;—விழைவதூஉம் விட்டேம் என்பார்க்கு நிலை இல்லை = யாவரும் விழையுமுணவும் யாந் துறந்தோமென்பார்க்கு அவ்வறத் தின்கணிற்றலுமுளவாகா. எ-று.

உம்மை இறுதிக்கண்ணும் வந்தியைந்தது. உணவின்மையால், தாமுண்டலும் இல்லறஞ்செய்தலும் யாவர்க்கு மில்லையாயின, அவருழப்புமாத்திரமாய கை வாளாவிருப்பின் உலகத்து இம்மை மறுமை வீடென்னும் பயன்கள் நிகழாவென்பதாம். ஒன்றனை மனத்தால் விழைதலு மொழிந்தேமென்பார்க்கென வுரைப்பாரு முளர். இவையைந்து பாட்டானும் அதனைச் செய்வாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம்:—உழுதல் தொழிலைச் செய்பவர் கையானது அத் தொழிலைச் செய்யாது இருக்குமாயின், எல்லாராலும் விரும்பப்படும் உணவினையும் நாம் துறந்துவிட்டோம் என்று சொல்லுகின்ற துறவறத்தின்கண் நிற்கின்ற துறவிகளுக்கும் அவர் செய்யும் துறவறமானது நடவாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இல்லறஞ் செய்வார்க்கு உரியதாகிய உண்டலும் இல்லறஞ் செய்தலும் இல்லையானல் எல்லாவற்றையும் விட்டு நிற்கின்ற துறவியும் தான் கொண்ட விரதத்திற்குரிய வேள்வி முதலியவற்றைச் செய்தற்கு முடியாது என்றும், உழவன் உறுப்புகளில் கை ஒன்றுமாத்திரம் வேலைசெய்யாது சும்மா இருக்குமாயின் உலகத்தார் இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றின் பயன்களை அடையமுடியாது என்றும் அறிகின்றோம். இதனால் துறவிக்கும் உழவனது தொழிலே காவல் என்றதாயிற்று. அது கேட்ட மாணுக்கர், "இதுவரையும் அவ்வுழவுத் தொழிலைச் செய்பவருடைய சிறப்பினை அறிந்தோம். இனி, அவ்வுழவுத் தொழிலைச் செய்யும் விதத்தையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1037. தொடிப்புழுதி கஃசா வுணக்கிற் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்.

(பரி.) இ - ள். *தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின்=ஒரு நிலத்தினை புழுதவன் ஒரு பலப்புழுதி கஃசாம்வண்ணம் அதனைக் காயவிடுவனாயின், —பிடித்து எருவும் வேண்டாது சாலப் படும்=அதன்கட்செய்த பயிர் ஒரு பிடியின்கணடங்கிய எருவும்வேண்டாமற் பணைத்து விளையும். எ - று.*

பிடித்து=பிடியின்கண்ணது. பிடித்தவென்பதன் விகாரமென்பாருமுளர். வேண்டாமல், சான்று என்பன திரிந்துநின்றன. (எ)

விளக்கம்:—ஒரு நிலத்தினை உழுத ஒருவன் அந்நிலத்தில் உள்ள ஒரு பலம் என்கின்ற எடையுள்ள புழுதியை ஒரு கஃசு

என்னும் எடையளவாக ஆகும்வரையில் அதனைக் காய விடுவானாயின், அவ்விதம் காயவிட்ட அப்புழுதியில் செய்த பயிரானது ஒரு கைப் பிடியினுள் அடங்கிய எருவும் இடாமலே நன்றாகக் கிளைத்து விளையும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நிலத்தைப் பயிரிடுபவன் ஒருவன் தன் நிலம நன்றாக விளையவேண்டுமாயின் பலமுறை ஏரால் உழுதல் வேண்டும என்றும், அவ்விதம உழுவதால் புழுதியானது நாளுக்குநாள் உழுந்தோறும் உழுந்தோறும் காய்ந்து பதப்படுமென்றும், அவ்விதம் பதப்பட்ட நிலத்தில் புல் பூண்டுகள் இல்லாது பயிரே முளைத்துத்தழைத் துப் பலன்தரும் என்றும், அவ்வித நிலத்திற்கு எருவும் இடுதல்வேண் டாம் என்றும் அறிகின்றோம என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ் விதம் உழுவதோடு எருவினையும் இடுவானாயின் நன்மையாகாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1038. ஏரினு நன்றா லெருவிடுதல் கட்டபி
னீரினு நன்றதன் காப்பு.

(பரி.) இ-ள். ஏரினும் எரு இடுதல் நன்று = அப்பயிர்க்கு அவ்வுழுதலி னும் எருப்பெய்தல் நன்று;—கட்டபின் அதன்காப்பு நீரினும் நன்று = இவ் விரண்டுஞ் செய்து களைகட்டால் அதனைக் காத்தல் அதற்கு நீர்கால்யாத் தலினு நன்று. எ-று.

ஏர்—ஆகுபெயர். காத்தல் = பட்டிமுதலியவற்றான் அழிவெய்தாமற்காத் தல். உழுதல், எருப்பெய்தல், களைகட்டல், நீர்கால் யாத்தல், காத்தலென்றிம் முறையவாய இவ்வைந்தும் வேண்டுமென்பதாம. (அ)

விளக்கம்:—அவ்விதம் கிளைத்துவிளையும் அப்பயிருக்கு மேற் கூறிய உழுதல் தொழிலினும் எருவிடுதல் நன்மை உடையது என்றும் உழுதலையும் எருவிடுதலையும் செய்து அப்பயிரினுக் களை பறிப்பதால் உண்டாகும் நன்மையானது அப்பயிருக்கு ஜலம் பாய்ச்சிக் காப்பதி னும் நன்மையுடையது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பயிரிடு வோன் உழுதற்றொழிலும், எருவிடுதலும், களை பிடுங்குதலும், ஜலம் பாயும் கால்களை வெட்டி ஜலமுடையதாகச் செய்தலும், பிறகு பட்டிமாடு முதலியவைகளால் பயிர் அழியவொட்டாமல் காத்தலும் ஆகிய இவ் வைந்து காரியங்களையும் முறையாகவே செய்து முடிக்க வேண்டுமென் றும் அறிந்தோம். இதனால் இவ்வைந்தனுள்ளும் ஒன்று குறையுமாயினும்

பயிரானது பலன்தாராது என்பதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் உழுது பயிரிடுகின்ற ஒருவன் தானே தன் நிலத்தில் சென்று பார்த்தல் வேண்டுமோ? அன்றி ஏவலாளர் பார்ப்பது போதுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1039. செல்லான் கிழவ னிருப்பி னிலம்புலந்
தில்லாளி னூடி விடும்.

(பரி.) இ - ள். கிழவன் செல்லான் இருப்பின் = அந்நிலத்திற்குரியவன் அதன்கணுடோறுஞ் சென்று பார்த்து அடுத்தனசெய்யாது மடிந்திருக்குமாயின்,—நிலம் இல்லாளிற் புலந்து ஊடிவிடும் = அஃது அவனில்லாள் போலத் தன்னுள்ளே வெறுத்துப் பின்னவனோடு டிவிடும். எ - று.

செல்லுதல்—ஆகுபெயர். பிறரை யேவியிராது தானேசேறல்வேண்டுமென்பதுபோதரக் 'கிழவன்' என்ரு. தன்கட்சென்று வேண்டுவன செய்யாது வேறிடத்திருந்தவழி மனையா ளூடுமாறு போலவென்றது அவன் போகமிழத்தலேக்கி. இவை மூன்று பாட்டானும் அது செய்யுமாறு கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம்:—நிலத்திற்குரிய தலைவன் ஒருவன் அவன் நிலத்தினிடத்தே நாள்தோறும் போய்ப் பார்த்துச் செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்து முடிக்காணுயின், அந்நிலமானது அவன் மனைவியைப் போல் வெறுத்து அவனோடு சிறு பிணக்குக்கொள்ளும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நிலத்திற்குரியான் ஒருவன் மற்றவர்களை ஏவித் தொழிலைச் செய்யாமல் தானே சென்று பார்த்துச் செய்யவேண்டுவனவற்றை ஒன்றின்பின் ஒன்ருக முறையோடு செய்தல்வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் செய்யாவிட்டால் கணவன் ஒருவன் தன்னோடு இருந்து தனக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்யாமல் பரத்தையர் முதலியோரிடத்திலிருந்து இன்பந் துய்ப்பாணுயின், அவன் மனைவியானவள் அவனை வெறுத்துக் கோபித்துக்கொண்டு அவனுக்குப் போகத்தைக் கொடாதது போல் இதுவும் போகம் என்னும் விளைவினைத் தாராது என்று அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "உழவன் ஒருவன் செய்யும் விதம் இவை என்று அறிந்தோம்; ஆயின் நிலத்தைத் தன் மனைவிபோல் காப்பாற்ருத ஒருவன் தான் அடையவேண்டிய பயனை அடையாது போவதால் அவனுக்கு எவ்வித குற்றமுண்டாகும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1040. இலமென் றசைஇ யிருப்பாரைக் காணி
னிலமென்னு நல்லா ணகும்.

(பரி.) இ-ள். இலம் என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின் = யாம் வறியேமென்று சொல்லி மடிந்திருப்பாரைக் கண்டால்,— நிலம் என்னும் நல்லாள் நகும் = நிலமகளென்று உயர்த்துச் சொல்லப்படுகின்ற நல்லாள் தன்னுள்ளே நகாநிற்கும். எ-று.

உழுதன்முதலிய செயவாற் யாவர்க்குஞ் செல்வங்கொடுத்து வருகின்ற வாறு பற்றி 'நல்லாள்' என்றும், அதுகண்டுவைத்தும் அதுசெய்யாது வறுமையுறுகின்ற பேதைமைபற்றி 'நகும்' என்றுங் கூறினார். இரப்பாரையென்று பாடமோதுவாரு முளர். இதனான் அது செய்யாதவழிப்படு மிழுக்குக் கூறப்பட்டது. வருகின்ற வதிகாரமுறைமைக்குக் காரணமுமிது. (௰)

விளக்கம்:—யாம் வறியவராக உள்ளோம் என்று சொல்லித் துன்பப்படுகின்றவரைக் கண்டால் நிலமகளென்று உயர்ந்தோரால் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்ற நல்லவள் தனக்குள்ளேயே தான் சிரித்துக் கொண்டிருப்பள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மேற்கூறிய விதம் உழுதல் முதலிய செயல்களைச்செய்து நிற்கின்ற உழவர்க்குப் பலவித செல்வங்களையும் கொடுத்து வருகின்ற நிலம் என்னும் செல்வியானவள் அது பார்த்திருந்தும் அத்தொழில்களைச் செய்யாது தரித்திரத்தை யடைகின்ற பேதையரைக் கண்டால் சிரிப்பாள் என்று அறிகின்றோம். அதாவது, உழவன் ஒருவன் தன் தொழிலைச் சரியாகச் செய்யாது விடத்து வறுமையை அடைவானேயன்றிச் செய்தவிடத்து எல்லாச் செல்வமும் அடைவான் என்றதாயிற்று. அன்றியும் இனிமேல் வருகின்ற நல்குரவு என்னும் அதிகாரத்தாலும் இதனை அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நல்குரவு என்பதையும் விளக்கல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

105. அதிகாரம்.

நல்குரவு.

(பரி.) அஃதாவது நுகரப்படுவன யாவுமில்லாமை.

விளக்கம்:—அதாவது, உண்பனவாகிய பொருள்கள் யாவும் இல்லாதிருத்தல். மேல் அதிகாரத்தின் கடையினுள் கூறிய வறுமை என்பது ஆகும் என்றனர்.

**1041. இன்மையி னின்னாத தியாதெனி னின்மையி
னின்மையே யின்னா தது.**

(பரி.) இ-ள். இன்மையின் இன்னாதது யாது எனின் = ஒருவனுக்கு வறுமைபோல வின்னாதது யாதென்று வினவின்,—இன்மையின் இன்னாதது இன்மையே = வறுமைபோல வின்னாதது வறுமையே, பிறிதில்லை. எ-று.

இன்னாதது = துன்பஞ்செய்வது. ஒப்பதில்லையெனவே, மிக்கதின்மை சொல்லவேண்டாவாயிற்று. (க)

விளக்கம்:—ஒருவனுக்குத் தரித்திரத்தைப்போலத் துன்பஞ்செய்யக் கூடியது எது என்று வினவுவோமாயின், தரித்திரத்தைப் போலத் துன்பம் தருவது தரித்திரமே யாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால் தரித்திரம் என்பது உலகத்துள் மக்கள் அடையும் துன்பங்களுள் துன்பமாக உள்ளது என்றும், அதற்குச் சமானமாகிய துன்பமோ மேலாகிய துன்பமோ இல்லை என்றும் அறிகின்றோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "தரித்திரமானது ஒருவனிடத்து வந்தால் அவனுக்கு இம்மையில் உண்டாகும் இன்பம் என்பது இல்லாமல் துன்பமே வரும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

**1042. இன்மை யெனவொரு பாவி மறுமையு
மிம்மையு மின்றி வரும்.**

(பரி.) இ-ள். இன்மையென ஒருபாவி = வறுமையென்று சொல்லப்படுவதொருபாவி—மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும் = ஒருவனுழை வருங்கால் அவனுக்கு மறுமையின்பமும் இம்மையின்பமுமில்லையாக வரும். எ-று.

இன்மையென வொருபாவி' என்பதற்கு மேல் "அழுக்காறெனவொரு பாவி"* யென்புழி யுரைத்தாங்குரைக்க. மறுமை இம்மையென்பன ஆகுபெயர். ஈயாமையானுந் துவ்வாமையானும் அவையிலவாயின. இன்றிவிடு மென்று பாடமோதிப் பாவியாலென விரித்துரைப்பாரு முளர். (உ)

விளக்கம்:—தரித்திரம் என்று சொல்லப்படும் ஒருபாவி, ஒருவனிடத்தே வருங்காலத்து அவனுக்கு மறுமையில் உண்டாகும் இன்பமும் இம்மையில் உண்டாகும் இன்பமும் ஆகிய இரண்டும் இல்லாதபடி வரும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரமானது இம்மையில்

* திருக்குறள், 168.

அடையவேண்டிய உண்பன முதலியவற்றைச் செய்து இன்பம் அடைவதற்கும் பிறர்க்குக் கொடுத்துப் புகழை அடைவதற்கும் இல்லாமற் செய்வதால் இம்மை இன்பத்தை அடைவதற்கில்லை என்றும், அதுவன்றியும் அறத்தைச் செய்வதற்கு முடியாமற் செய்வதால் மறுமை இன்பத்தையும் அடைவதற்கு இல்லை என்றும் அறிகின்றோம். இவ்வித கொடுமையை உண்டுபண்ணும் தரித்திரத்தைப் பாவி என்றும் அழைத்தனர். இதுபோன்றே துன்பத்தைத் தரும் அழுக்காற்றினையும் பாவி என்று அழைத்ததை நாற்றறுபத்தெட்டாவது திருக்குறளில் காணுதல் கூடும். இதனால் மேல் வினவியபடி தரித்திரம் இம்மைப் பயனை மாத்திரம் அல்லாமல் மறுமைப் பயனையும் போக்கிவிடும் என்றதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்தரித்திரத்தால் ஒருவனது மேலாகிய குடிப்பிறப்பும் தாழ்வுபடும் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1043. தொல்வரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தொகையாக
நல்குர வென்னு நசை.

(பரி.) இ-ள். நல்குரவு என்னும் நசை=நல்குரவென்றுசொல்லப்படும் ஆசை—தொல் வரவும் தோலும் தொகையாகக் கெடுக்கும்=தன்னாற்பற்றப்பட்டாருடைய பழைய குடிவரவினையும் அதற்கேற்ற சொல்லினையும் ஒருங்கே கெடுக்கும். எ - று.

நசையில்வழி நல்குரவுமில்லையாகலின் நல்குரவையே நசையாக்கி, அஃது அக்குடியிற்றொல்லோர்க்கில்லாத இழிதொழில்களையும் இளிவந்த சொற்களையுமுளவாக்கலான் அவ்விரண்டனையுமொருங்கு கெடுக்குமென்றார்: "குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்"* என்றார் பிறரும். தோலாவது "இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவறல்"† என்றார் தொல்காப்பியனாரும். இதற்கு உடம்பென்றுரைப்பாருமுளர்; அஃததற்குப் பெயராயினும் உடம்பு கெடுக்குமென்றற்கோர் பொருட்சிறப்பில்லாமை யறிக. (௩)

விளக்கம்:—தரித்திரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆசையானது ஒருவனுக்குத் தன்னுடைய பழைய குடிப்பிறப்பினையும், அக்குடிக்கு ஏற்ற புகழுக்குரிய சொல்லினையும் ஆகிய இரண்டினையும் ஒருங்காகவே

* மணிமேகலை, பாத்திரம் பெற்ற காதை, 11.

† பொருள், செய்யுளியல், 239.

கெடுத்துவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எவனொருவனுக்குத் தன்னுடைய தரித்திரத்தால் பொருள்மீது ஆசை பள்ளதோ அவன் அப்பொருளாசையை நிரப்புவதற்குப் பல இழிந்த தொழில்களையும் செய்ய நேருமாதலால் அதைக்கண்ட ஏனையோர் 'உயர்குடிப் பிறந்தானாகிய இவன் தன் குடிக்கு அடாததாகிய இழிதொழில்களைச் செய்து பொருள் தேட முயலுகின்றான் இவ்விதம் இவன் செய்வதால் இவனது நற்குடிப் பிறப்பும் தாழ்ந்ததாயிற்று. அன்றியும் இவன் முன்னையோரது பெரும் புகழையும் கெடுக்கின்றான்' என்று சொல்லும இழிவினையும் தரித்திரமானது உண்டாக்கிவிடும் என்றும், இதனால் தரித்திரம் என்பது மேற் கூறியபடி இம்மை மறுமையாகிய இரண்டையுங்கெடுப்பதுடன் தன்னுடைய நற்குடிப் பிறப்பினையும் தன் மூதாதையர்க்கிருந்த புகழினையும் கெடுக்கும் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "நற்குடிப் பிறந்தானுக்கும தரித்திரம் இழிவினை உண்டுபண்ணுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1044. இற்பிறந்தார் கண்ணேயு மின்மை யிளிவந்த
சொற்பிறக்குஞ் சோர்வு தரும்.

(பரி.) இ-ள். இற்பிறந்தார் கண்ணேயும்=இளிவந்த சொற்பிறவாத குடிப்பிறந்தார் மாட்டேயும்—இளிவந்த சொற் பிறக்கும் சோர்வு இன்மை தரும்=அது பிறத்தற்கேதுவாகிய சோர்வினை நல்குரவு உண்டாக்கும். எ-று.

சிறப்பும்மை அவர்மாட்டு அது பிறவாமை தோன்ற நின்றது. இளிவந்தசொல்=இளிவருதற் கேதுவாகியசொல்; அஃதாவது எமக்கீய வேண்டு மென்றல். சோர்வு=தாமுறுகின்ற துன்பமிகுதிபற்றி ஒரோவழித் தம்பிறப்பினை மறந்து அது சொல்லுவதற்கு நினைத்தல். (௪)

விளக்கம்:—இழிவினைத் தருகின்ற சொல் என்பதே ஒருகாலத்தும் உண்டாகாத நல்ல குடியில் பிறந்தவர்களிடத்தும் அவ்விழிவாகிய சொல் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய மறதியினைத் தரித்திரம் என்பது உண்டாக்கும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நற்குடிப்பிறந்தான் ஒருவனும் தன்னுடைய தரித்திரத்தினால் உண்டாகும் மிகுந்த துன்பத்தைக் கருதித் தன்னுடைய பிறப்பின் உயர்வினையும் மறந்து யாசிக்கக் கூடாத இடங்களிலெல்லாம் சென்று தன் தரித்திரம் நீங்குவதற்கு ஏதேனும் உண்ணவும் உடுக்கவும் தருதல் வேண்டும் என்று கேட்பான் என்

ரை, அதனால் தரித்திரமானது எவ்விதத் தகுதியுடையாரையும் சோர்வடையச் செய்யும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம நற்குடிப் பிறந்தானுக்கு இழிவு வருமபடிச் செய்யும் தரித்திரமானது இன்னும் எவ்விதமாகிய துன்பங்களை அவனுக்கு உண்டுபண்ணும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாயினர்:

1045. நல்குர வென்னு மிடும்பையுட் பல்குறைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்.

(பரி.) இ-ள். நல்குரவு என்னும் இடும்பையுள் — நல்குரவென்று சொல்லப்படுந் துன்பமொன்றனுள்ளே — பல் குறைத் துன்பங்கள் சென்றுபடும் — பல துன்பங்களும் சென்று விளையும். எ-று

குறை—இ சரமை செலவு விரைவின்கண் வருதல். என்பமுந்தானு முடனே நிகழ்தலின் நல்குரவைத் துன்பமாக்கியும், அத்துன்பமுடையார்கச் செல்வரைக் காணப்போகுதற் சேறற்றுன்பமும், அவரைக்காண்டற்றுன்பமும், கண்டால் மறுத்தவழி நிகழுந் துன்பமும், மறாவழியும் அவர்கொடுத்தது வாங்கற்றுன்பமும், அதுகொண்டுவந்து நுகர்வனகூட்டற்றுன்பமுமுதலாயின நாடோறும் வேறுவேறாக வருதலின் எல்லாத்துன்பங்களு முளவா மென்றுங் கூறினார். இவை யைந்துபாட்டானும் நல்குரவின் கொடுமை கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—தரித்திரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற துன்பம் ஒன்றினாலேயே பலவித துன்பங்களும் உண்டாகிவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரத்தை யடைந்த ஒருவன் தனக்கு உணவு முதலியவை இல்லாமையால் அத்துன்ப மிகுதியை நோக்கிச் செல்வரிடத்துச் சென்று நின்று அவரைப் பார்ப்பதற்கு முடியாமை விருப்பதும், ஓர் கால் பார்க்கினும் கொடுப்பதற்குச் செல்வந்தர் மறுப்பதும், ஓர் கால் மறுக்காது கொடுத்தாலும் கொடுத்ததொன்றை அவரிடம் வணங்கிப் பெறுவதும், பெற்றதாகிய அப்பொருள் கொண்டுவந்து உண்பனவற்றிற்கு வேண்டுவனவாகிய பலவித பொருள்களைச் சேர்ப்பதும் ஆகிய இவற்றால் உண்டாகும் துன்பங்கள் தினந்தோறும் வேறு வேறாக வரும் என்றும், ஆகையால் தரித்திரம் என்பது ஒன்றினாலேயே எல்லாத் துன்பங்களும் உண்டாகிவிடும் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "உலகத்தார்க்குச் சொல்ல வேண்டுவனவாகிய நல்ல சொற்

களை அறியாத கல்வியில்லாத ஒருவனுக்கே தரித்திரம் வருமாயின் பல துன்பங்கள் உண்டாதல் கூடும். ஆயின், கற்றுணர்ந்த ஒருவனுக்கும் அவ்விதம் துன்பங்கள் உண்டாதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1046. நற்பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினு நல்கூர்ந்
தார்சொற்பொருள் சோர்வு படும்.

(பரி.) இ-ள். நற்பொருள் நன்கு உணர்ந்து சொல்லினும்—மெய்ந்நூற் பொருளைத் தெளியவறிந்து சொன்னாராயினும்,—நல்கூர்ந்தார் சொற்பொருள் சோர்வு படும்—நல்கூர்ந்தார் சொல்லுஞ்சொற் பொருளின்மையைத் தலைப்படும்; எ-று.

பொருளின்மையைத் தலைப்படுதலாவது, யாவரும் அச்சொல்லினை விரும்பிக் கேட்குமாயிற் றம்மோடு வருகின்ற குறைமுடிக்க வேண்டுமென்றஞ்சி யாவருங் கேளாமையிற் பயனில்சொல்லாய்முடிதல். கல்வியும் பயன்படாதென்பதாம். (௬)

விளக்கம்:—உண்மை நூல்களின் பொருள்களை நன்றாக அறிந்து சொன்னார்களானாலும், தரித்திரராயுள்ளவர்கள் சொல்லுகின்ற அவ்வித உண்மைச் சொற்கள் யாதொரு பொருளும் படாமற் போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், மெய்யுணர்வைத் தரும் உண்மை நூல்களை எல்லாம் நன்றாகக் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்து நின்ற புலவனேனும் தான் கற்றதைச் செல்வந்தரிடத்துச் சென்று சொல்ல முயலுவானாயின், அதுகண்ட செல்வந்தர் 'இவன் தரித்திரன் ஆதலால் இவன் சொல்லுகின்ற விஷயங்களை நாம் விரும்பிக் கேட்போமாயின் அதனால் தாக்ஷண்யம் கொண்டு இவனுக்குள்ள குறைகளை நீக்க வேண்டி வரும். இதனால் நமக்கும் பொருட் செலவு நேரும். இவன் சொல்லுவதைக் கேளாது விடுவதே தகுதியாகும்' என்று பயந்து யாவரும் கேளாது போய் விடுவர். ஆதலால், கற்றவனது கல்வியும் தரித்திரத்தால் பயனில்லாததாகும். அதனால் மேல் வினவியபடி கல்வியுடையவனுக்கும் தரித்திரத்தால் பல துன்பங்கள் உண்டாகும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் "செல்வந்தராய் உள்ள அயலவர்தாம் ஒதுக்கி விடுதல்கூடும். ஆயின் சுற்றத்தவர் இவ்வித கல்வியுடையானைச் சூழ்ந்து இருத்தல் கூடும் அன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1047. அறஞ்சாரா நல்குர வீன்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.

(பரி.) இ-ள். அறம் சாரா நல்குரவு=அறத்தோடியைபில்லாத நல்குரவுடையான்—ஈன்ற தாயானும் பிறன்போல நோக்கப்படும்=தன்னையீன்ற தாயானும் பிறனைக் கருதுமாறுபோலக் கருதி நோக்கப்படும். எ-று.

அறத்தோடுகூடாமை=காரண காரியங்களுளொன்றாயியையாமை. நல்குரவு—ஆகுபெயர். சிறப்பும்மை அவளதியற்கையன்புடைமை விளக்கி நின்றது. கொள்வதின்றாதலேயன்றிக் கொடுப்பதுண்டாதலுமுடைமையின், அவள் நோக்கிச் சுற்றத்தார் யாவரும் துறப்பரென்பதாம். (எ)

விளக்கம்:-- அறத்தோடு வருதல் இல்லாத தரித்திரம் உடையான் ஒருவன் தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயினாலும் அயலவனை எண்ணுவதுபோல எண்ணிப் பார்க்கப்படுவான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதனால், ஒருவன் அறம் முதலியவைகளைச் செய்து தன் கையிலுள்ள பொருள்களைச் செலவழித்து அது காரணமாக அவனுக்குத் தரித்திரம் வந்திருக்குமாயின், அதைக் கண்ட சுற்றத்தவர் அவனை இகழார் என்றும், அவ்விதம் அல்லாது அவனது சோம்பலால் தரித்திரத்தை அடைந்திருப்பானாயின், சுற்றத்தவர் மாத்திரம் அன்றி அவனைப் பெற்றெடுத்த தாயும் தன் இயற்கை அன்பினின்றும் நீங்கி அவனை விரும்பமாட்டாள் என்றும் அறிகின்றோம். இதனால், பொருள் இல்லாத ஒருவனைச் சுற்றத்தவரேயன்றி ஈன்றெடுத்த தாயும் விரும்பமாட்டாள் என்றதாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தரித்திரத்தால் துன்பப்படுபவன் தன் துன்பத்தை மிகுதியும் துன்பமாகக் கருதுவன் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1048. இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலுங்
கொன்றது போலு நிரப்பு.

(பரி.) இ-ள். நெருநலும் கொன்றதுபோலும் நிரப்பு—நெருநற்றும் கொன்றதுபோன்று எனக்கின்னாதவற்றைச்செய்த நல்குரவு—இன்றும் வருவது கொல்—இன்றும் என்பால் வரக்கடவதோ? வந்தால் இனி யாதுசெய்வேன்! எ-று.

அவ்வின்னாதனவாவன.—மேற்சொல்லிய துன்பங்கள். *நெருநன்மிக வருந்தித் தன் வயிறுநிறைத்தானொருவன் கூற்று. (அ)

*திருக்குறள், 1045.

விளக்கம்:—'நேற்றைய தினமும் என்னைக் கொன்றுல எவ்வித துன்பமிருக்குமோ அவ்வித துன்பத்தைச் செய்ததாகிய தரித்திரம் இன்றையதினமும் என்னிடத்து வருவதாக உள்ளதோ? அவ்விதம் வந்தால் அதற்கு இனி யான் யாதுசெய்தல்கூடும் என்று ஒரு வறியோனது கூற்றாக இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரன் ஒருவன் தன் இல்லாமையால் ஆயிரத்து நாற்பத்தைந்தாவது திருக்குறளில் சொல்லியபடி செல்வரிடத்திற் சென்று வயிறு வளர்த்தல் பெரியதோர் துன்பமென்று அறிகின்றோம். இதனால் எல்லாத் துன்பங்களினும் தரித்திரனுக்குள்ள துன்பமே பெரியதோர் துன்பமென்று அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இத் தரித்திரத்தை ஓர் உவமை வாயிலால் விளக்கல் வேண்டும்" என்னவும், ஆசிரியர் கூறலாராயினர்.

1049. நெருப்பினுட் டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.

(பரி.) இ-ள். நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் = மந்திர மருந்துகளான் ஒருவனுக்கு நெருப்பிடையே கிடந்துறங்கலுமாம்,— நிரப்பினுள் யாதொன்றும் கண்பாடு அரிது = நிரப்புவந்தவழி யாதொன்றானும் உறக்கமில்லை. எ-று.

நெருப்பினும் நிரப்புக் கொடிதென்றவாறாயிற்று. இதுவுமவன் கூற்று. இவை நான்கு பாட்டானும் நல்கூர்ந்தார்க்குளதாங் குற்றங் கூறப்பட்டது. (௯)

விளக்கம்:—மந்திரத்தாலும் மருந்துகளாலும் ஒருவனுக்கு நெருப்பின் நடுவே கிடந்து தூங்குதலும் ஆகும் என்றும், ஆயின், தரித்திரம் என்பது வந்துவிடின் யாதொன்றினாலும் தூங்குவது கூடாது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் நெருப்பின் நடுவிலே கிடந்து தூங்குதல் இயற்கை யல்லாவிடினும் ஓர் மந்திரத்தைக் கொண்டேனும் மருந்தைக் கொண்டேனும் செயற்கையினால் தூங்கிவிடுதல் கூடும் என்றும்; ஆனால், இத்தரித்திரர்க்கோ மந்திரமும் மருந்தும் பயன்படாது போவதால் நெருப்பினைக் காட்டிலும் நிரப்பு என்னுந் தரித்திரமானது மிகக் கொடியதாக உள்ளது எனறும் கூறியதாக அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "தரித்திரர்க்கு உண்டாகும் துன்பம் இதுவென்று அறிந்தோம்; ஆனால், இவ்வித தரித்திரர் உலகத்து வாழ்தலை நம் ஆசிரியர் என்னென்று கூறுகின்றனர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாராயினர்.

1050. துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்று.

(பரி.) இ-ள். துப்புரவு இல்லார் துவரத் துறவாமை = நுகரப்படும் பொருள்களில்லாதார் தம்மாற்செயற்பாலது முற்றத்துறத்தலேயாகவும் அது செய்யாதொழிதல்—உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று = பிறரில்லினுள்வாய உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூற்றும், எ-று.

மானமழியாமையிற் செயற்பாலது அதுவேயாகலின். முற்றத்துறத்தல் = சுற்றந்தானேவிட்டமையின் ஒருவாற்றாற் றுறந்தாராயினார் நின்ற தம் முடம்பினையுந் துறத்தல். அது செய்யாது கொண்டிருத்தல் இரண்டனையு மாளப் பண்ணுதலின், அதனை அவற்றிற்குக 'கூற்று' என்றார். இனி முற்றத் துறத்தலாவது துப்புரவில்லாமையின் ஒருவாற்றாற்றுறந்தாராயினார் பின்னவற்றை மனத்தாற்றுறவாமையென் றுரைப்பாருமுளர். இதனான் அஃதுள்ளதாயவழிச் செய்வது கூறப்பட்டது. (௰)

விளக்கம்:—அநுபவித்தற்கு உரியனவாகிய பொருள்களை அடையாதார் செய்ய வேண்டுவது முழுவதும் துறந்து விடுவதாகவே இருக்க அவ்விதம் துறவாது இருத்தல் மற்றவர்கள் வீட்டில் உள்ள உப்புக்கும் காடிக்கும் எமனாக இருத்தலேயாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தரித்திரத்தால் மானமழிந்து உயிர்வாழ்தலினும் இறத்தல் தகுதியாகும் என்பதும், அதுவிட்டுச் சுற்றத்தவர் முதலியோர் கைவிட்ட பிறகும் அவ்வுயிரை ஓம்பி வாழ்வது அயலார் பொருளுக்கு எமன் போல் இருப்பதேயன்றி வேறு அல்ல என்பதும் அறிகின்றோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "தரித்திரன் ஒருவன் உயிரோடு இருத்தலினும் இறத்தலே நன்று என்று கூறினும், அரிய பிறவியாகிய மக்கட்பிறவியை அடைந்ததற்கு உரிய பயனை அடைவதற்கு இவ்வுடம்பினை எவ்விதமேனும் காப்பாற்றுதல் வேண்டும் என்று நூல்கள் கூறுவனவாகவும் கேட்டிருக்கின்றோம்; அவ்விதம் உடலை ஓம்ப வேண்டுமாயின், யாசித்தலினும் வேறு வழி இல்லையாதலால் அவ்வித இரவு கொண்டு வாழ்தல் கூடுமன்றோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

106. அதிகாரம்.

இரவு.

(பரி.) இனி மானந்தீரா வரவு இரவாமையோ டொத்தலின், அதனானும் வீடெய்தற்பயத்ததாய உடம்போம்பப்படுமென்னும் அறநூல்வழக்குப்பற்றி

மேலெய்திய நிரவைத்துறத்தல் விலக்குதற்பொருட்டு இரவு கூறுகின்றார். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:—அதாவது, மானத்தைப் போக்கிக் கொள்ளாது யாசிக்கின்ற யாசகமானது யாசகம் அல்ல ஆதலாலும் வீட்டினை யடைவதற்குப் பயன் தருவதாகிய இவ்வுடம்பினை மானந்தீரா இரவால் ஓம்புதல் வேண்டும் என்று கூறுகின்ற தருமநூலில் சொல்லிய வழக்கினபடியும் மேல்கூறிய நிரவைத்துறத்தல் என்னும் உடம்பினைப் போக்குதலை விலக்குதல் பொருட்டும் இவ்விரவு என்னும் அதிகாரத்தை இங்கு கூறலாயினர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "மானத்தைப் போக்கிக்கொள்ளாத இரவு என்பது எவ்விதம்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1051. இரக்க விரத்தக்கார்க் காணிற் கரப்பி
னவர்பழி தம்பழி யன்று.

(பரி.) இ-ள். இரத்தக்கார்க் காணின் இரக்க = நல்கூர்ந்தார் இரத்தற்கேற்புடையாரைக் காணின், அவர்மாட்டிரக்க;—கரப்பின் அவர்பழி தம்பழி அன்று = இரந்தால் அவர் கரந்தாராயின் அவர்க்குப் பழியாவதல்லது தமக்குப் பழியாகாமையான். எ-று.

இரவென்னு முதனிலைத்தொழிற்பெயர் ஈறுதிரிந்து நான்கனுருபு விரிந்து நின்றது. இரத்தற்கேற்புடையராவார் = கரவாமை முன்னுணருமொண்மையுடையராய் மாற்றுதீவார். அவர் உலகத்தரியராகலிற் 'காணின்' என்றும், அவர்மாட்டிரந்தார்க்கு இரவான்வரும் இழிவின்மையின் 'இரக்க' என்றும், அவரீதலிற் குறைகாட்டாமையிற் 'கரப்பின்' என்றும், காட்டுவாராயின அப்பழி தூவெள்ளறுவைக்கண் மாசுபோல அவர்கட்கடிதுசேறலின் 'அவர்பழி' என்றும், ஏற்பிலார்மாட் டிரவின்மையின் 'தம்பழியன்று' என்றுங் கூறினர். (க)

விளக்கம்:—தரித்திரராயினோர் பிச்சை கொடுப்பதற்கு யோக்கியராய் உள்ளவர்களைப் பார்ப்பார்களானால் அவரிடத்துப் பிச்சைகேட்டல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் அவர் பிச்சைகேட்ட காலத்து வைத்துக் கொண்டே இல்லை என்று ஒளிப்பாராயின் அவ்வித ஒளிப்பு அவர்க்கே பழியாவது அல்லாமல் பிச்சை கேட்ட தமக்குப் பழியாகாதென்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், யாசிக்க வேண்டுமாயின் கேட்பதற்கு முன்னே தாமே உணர்ந்து கொடுக்கக்கூடிய தகுதியுடையாரிடத்

தே யாசித்தல் வேண்டும் என்றும், அவ்விதம் கேட்பதற்கு முன் கொடுப்பார் அரியராக இருந்தும் அவ்வித தகுதியுடையவரைக் கண்டு கேட்டகாலத்து அவர் கொடுப்பதை ஒளியார் என்றும், ஓர்கால் ஊழ்வலியால் கொடாது தம் பொருளை ஒளிப்பாராயின் பிசுகுதியும் வெண்மையாகிய வஸ்திரத்தினிடத்தே கறைபடுமானால் அது எவ்விதம் உடனே யார்க்கும் எடுத்துக் காட்டுமோ அதுபோல் பழியானது பிசுகுதியும் அவர்க்கு வந்து சேரும் என்பதை அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர் "ஒருவன் தான் யாசித்த பொருளால் இன்பம் அடைதல் கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாயினர்.

1052. இன்ப மொருவற் கிரந்த லிரந்தவை
துன்ப முறாஅ வரின்.

(பரி.) இ-ள். ஒருவற்கு இரத்தல் இன்பம் = ஒருவற்கு இரத்தலும் இன்பமாதற்கேற்றதாம்,— இரந்தவை துன்பம் உறாஅ வரின் = இரந்த பொருள்கள் ஈவாரதுணர்வுடைமையாற் றான்றுன்புறாமல் வருமாயின். எ-று.

இன்பம்— ஆகுபெயர். உறாமலென்பது கடைக்குறைந்து நின்றது. துன்பம் சாதியொருமைப்பெயர். அவையாவன —ஈவார்க்கீட் காலமுமிடமுமறிந்து சேறலும், அவர் குறிப்பறிதலும், அவரைத்தம்வயத்தராக்கலும், அவர் மனநெகிழ்வன நாடிச்சொல்லலு முதலியவற்றான் வருவனவும், மறுத்துழி வருவனவுமாம். அவையுறாமல் வருதலாவது:— அவர் முன்னுணர்ந்தீயக்கோடல். இரந்தவர் துன்பமுறாவரினென்றுபாடமோதி, இரக்கப்பட்டவர் பொருளின்மை முதலியவற்றாற்றுன்புறாது எதிர்வந்தீவராயி னென்றுரைப்பாரு முளர். இவையிரண்டுபாட்டானும் நல்குரவா னுயிர்நீங்குமெல்லைக்கண் இளிவில்லாவிரவு விலக்கப்படாதென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்.—தான் யாசித்த பொருள்கள் கொடுப்போரது நல்லறிவுடைமையால் தனக்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லாமல் கிடைக்குமாயின் அவ்வித யாசகமானது ஒருவனுக்கு இன்பத்தைத் தருவதற்குக் காரணமாம் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பிச்சை கேட்கின்ற காலத்துக் கொடுப்பவனிடத்தே போகவேண்டிய காலத்தையும் இடத்தையும் அறிந்து போதலும், அவ்விதம் போன பிறகும் அவன் குறிப்பினை அறிதலும், குறிப்பறிந்த பிறகு அச்செல்வரைத் தம் வசமாக்கலும், தம் வயப்பட்ட பிறகு அவர் மனம் உருகும்படி சொல்லவேண்டுவனவற்றை

ஆராய்ந்து சொல்லுதலும் ஆகிய இவைகளால் வருந்துன்பமும் அவர் இல்லை என்ற காலத்து வருகின்ற துன்பமும், இல்லாமல் கொடுப்பவர் கொடுக்கும் பொருளால் இன்பமடைதல் கூடும் என்றும், இவ்விதம் பிச்சை வாங்குவது இழிவாகாது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் நல்லவரால் கொடுக்கப்படும் பொருள் இன்பத்தைத்தரும் என்றீர் அறிந்தோம் ஆயின், இவ்வித இன்பத்தைத்தரும் பொருளைப் பெறுவதற்கு அச்செல்வர் முன் யாசகர் எவ்விதம் நிற்பர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறவாராயினர்

1053. கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னின்
றிரப்புமோ ரேஎ ருடைத்து.

(பரி.) இ-ள். கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடன் அறிவார் முன் நின்று இரப்பும் = கரத்தலில்லாத நெஞ்சினையுடைய மானமறிவார் முன்னர் நின்று அவர் மாட்டொன்றிரத்தலும்— ஓரேர் உடைத்து = நல்கூர்ந்தார்க்கு ஓரழகுடைத்து.

"சிறிய சுருக்கத்து வேண்டுமுயர்" *வென்றதனால், அவர்க்கு அது கடனெனப்பட்டது. அதனையறிதல் = சொல்லுதலுற்றுரைக்கலாகாமை. கேடுவாய அதனியல்பினையறிதல். அவ்வறிவுடையார்க்கு முன்னிற்றன் மாத்திரமே யமைதலின் 'முன்னின்று' என்றும், சொல்லுதலான்வருஞ் சிறுமை யெய்தாமையின் 'ஓரேருடைத்து' என்றுங் கூறினார். உம்மை அதனிழிபு விளக்கி நின்றது. (௩)

விளக்கம்:—உள்ளது ஒளித்தல் இல்லாத நெஞ்சினையுடைய மானமறிந்த பெரியோர் முன்னர் யாசகன் ஒருவன் எதிர் நின்று அப்பெரியோரிடத்து ஒன்று யாசித்தலும் ஓர்வித அழகினை யுடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், தொளாயிரத்து அறுபத்து மூன்றாவது திருக்குறளிற் கூறியபடி குறைவினை யுண்டுபண்ணும் தரித்திரம் என்பது ஒருவனுக்கு உண்டான காலத்துத் தான் செல்வந்தனாக இருந்தபோது எவ்விதம் தன் உயர்வினின்றும் தாழ்வு வராமல் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு நின்றானோ அதுபோல் இப்போதும் பிச்சைக்கு வருவானாயினும் தனக்குத் தகாத தொழிலைச் செய்தல் கூடாது என்றும், அவ்விதம் செய்யாது நின்று யாசித்தல் ஓர் அழகுடையது என்றும் அறிவதுடன் யாசகர் தம்மைப் பணிதல் கூடாது என்று உண்மைச்

*திருக்குறள் 963.

செல்வந்தர்கள் விரும்புவர் ஆகலால் அவரிடத்து நின்று யாசித்தல் துன்பத்தைத் தாராது அழகினையே தரும என்றும் அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "இவ்விதம் நல்லவரிடத்துக் கொள்ளும் பொருள் பிச்சை கேட்டு வாங்கியதாகவே இராதுபோலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1054. இரத்தலு மீதலே போலுங் கரத்தல்
கனவிலுந் தேற்றுதார் மாட்டு.

(பரி.) இ-ள். கரத்தல் கனவிலும் தேற்றுதார்மாட்டு இரததலும்= தமகருள்ளது கரத்தலைக் கனவின்கண்ணு மறியாதார் மாட்டுச் சென்றொன்றனை யிரத்தலும்—ஈதலே போலும்=வறியார்க்கீதலேபோலும். எ-று.

உம்மை ஈணமெவ்வாறு நின்றது. தான் புகழ்பயவாதாயினும் முன்னுள்ளதாய புகழ்கெடவாராமையின், 'ஈதலேபோலும்' என்றார். ஏகாரம் ஈற்றசை.

விளக்கம்.—தமக்குஉள்ளபொருளை ஒளித்தலைக் கனவினிடத்தும் அறியாத பெரியோரிடத்து ஒருவன் போய் ஒரு பொருளை யாசித்தலும் தரித்திரர்க்குத் தான் ஒன்று கொடுப்பதே போலும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருகாலத்துச் செல்வந்தனாக இருந்தவன் தான் தரித்திரனாகியும் புகழ் கெடாது பொருளைப் பெற்றுத் தன்னுடம்பைக் காப்பாற்றுதலால் அவ்வித அரிய பிறப்பாலாகிய மக்களுடம்பைக் காப்பாற்றியதும் ஈகையிற் சிறந்ததாகும் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "அவ்வித செல்வந்தர் இல்லையாயின் உலகத்துள்ள யாசகர் உயிரோடு வாழார் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1055. கரப்பிலார் வையகத் துண்மையாற் கண்ணின்
றிரப்பவர் மேற்கொள் வது.

(பரி.) இ-ள். கண்ணின்று இரப்பவர் மேற்கொள்வது=சொல்லுதன் மாட்டாது முன்னிற்றன் மாத்திரத்தான் இரப்பார் உயிரோம்பற் பொருட்டு அதனை மேற்கொண்டு போதுகின்றது—கரப்பிலார் வையகத்து உண்மையான்=அவர்க்கு உள்ளதுகரவாது கொடுப்பார் சிலர் உலகத்துளராய கன்மையானே, பிறிதொன்றானன்று. எ-று

அவரில்லையாயின், மானநீக்கமாட்டாமையின் உயிர்நீப்பரென்பதாம்.(ரு)

விளக்கம்:—தம் வாயால் சொல்லுவதும் இல்லாமல் முன்னின்ற அளவிலேயே யாசிப்போர் உயிர் காத்தற் பொருட்டு அவ்வித யாசகத்தை மேற்கொண்டு செல்லுகின்றது, தம்மிடத்தே உள்ள பொருளை ஒளியாது கொடுக்கின்ற கொடையாளர் சிலர் உலகத்து உண்டு என்கின்ற தன்மையினாலேயே அல்லாமல் வேறு ஒன்றினாலும் இல்லை என்று இத் திருக்குறள் கூறுவதால், அவ்விதம் உள்ளதை இல்லை என்னாது கொடுக்கின்ற கொடையாளர் உலகத்துச் சிலர் இருப்பதால் யாசகர் அவர் முன் சென்று தம் குறையை எடுத்துச் சொல்லாமல் எதிர் நின்ற அளவிலேயே பொருளைப் பெற்றுப் புகழ் கெடாது வாழ்கின்றார் என்றும், அவ்வித தகுதியுடையார் இல்லையாயின் உயிரைத் துறப்பார்களே யன்றி யாசிக்கமாட்டார்கள் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித பெருங்கொடையாளர் உள்ள இடத்தே சென்று அவரைக் கண்டால் யாசகத்திற்குச் சென்ற ஒருவனுடைய துன்பங்கள் என்னாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறலாராயினர்.

1056. கரப்பிடும்பை யில்லாரைக் காணி னிரப்பிடும்பை
யெல்லா மொருங்கு கெடும்.

(பரி.) இ-ள் கரப்பிடும்பை இல்லாரைக் காணின் = உள்ளதுகரத்தலாகிய நோயில்லாரைக் கண்டால்,—நிரப்பிடும்பை எல்லாம் ஒருங்கு கெடும் = மானம்விடா திரப்பார்க்கு நிரப்பான் வருந்துன்பங்களெல்லாஞ் சேரக் கெடும். எ-று.

கரத்தல் ஒருவற்கு வேண்டுவதொன்றன்மையின் அதனை 'நோய்' என்றும், அஃதில்லாத இரக்கத்தக்காரைக் கண்டபொழுதே அவர் கழியுவகையராவராகலின் 'எல்லாமொருங்குகெடும்' என்றுங் கூறினார். இடும்பை—ஆகுபெயர். முழுதுங்கெடுமென்று பாடமோதி, எஞ்சாமற்கெடுமென் றுரைப்பாரு முளர் (சு)

விளக்கம்:—தம்மிடத்தேயுள்ள பொருளை இல்லையென்று ஒளிக்கின்ற நோய் ஒன்றினை இல்லாதவரைப் பார்த்தால் மானத்தை விட்டு விடாது இரக்கின்ற யாசகர்க்குத் தரித்திரத்தால்வரும் துன்பங்களெல்லாம் ஒரு சேரக் கெட்டுவிடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், யாசகரைக் கண்டகாலத்து அவர் மீது உள்ள அன்பின் மிகுதியால் இல்லை என்னாது கொடுக்கும் செல்வந்தரை யாசகர் காண்பாராயின் கண்ட

பொழுதே அளவில்லாத மகிழ்ச்சி கொள்ளுவார் ஆதலால் அவ்வித மகிழ்ச்சி கொள்ளுங் காலத்துத் தரித்திரத்தால் தமக்கு இருந்த துன்ப மெல்லாம் முழுவதுங் கெட்டுவிடும் என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "உண்மைச் செல்வந்தரைக் கண்ட காலத்து நீங்காத் தரித்திரமுடையானது துன்பமும் நீங்கிப்போம் என்பது அறிந்தோம். ஆயின், கொடுப்பாரைக் காணின் கொள்வார்க்குத் துன்பம் நீங்குவது எவ்வித மகிழ்ச்சி கொள்வதினால் என்பதையும் அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1057. இகழ்ந்தெள்ளா தீவாரைக் காணின் மகிழ்ந்
முள்ளு ளுவப்ப துடைத்து. [துள்ள

(பரி.) இ-ள். இகழ்ந்து எள்ளாது ஈவாரைக் காணின் = தம்மையவமதித்திழிவுசொல்லாது பொருள்கொடுப்பாரைக் கண்டால, — உள்ளம் மகிழ்ந்து உள்ளுள் உவப்பது உடைத்து = அவ்விரப்பாரது உள்ளமகிழ்ந்து உள்ளுள்ளே யுவக்குந் தன்மையுடைத்து. எ-று.

இகழ்ந்தெள்ளாதெனவே, நன்குமதித்தலும் இனியவைகூறலும் பெறுதும். இரப்பிடும்பை கெடுதலளவேயன்றி ஐம்புலன்களானும் பேரின்பமெய்தினராகக் கருதலான், 'உள்ளுளுவப்பதுடைத்து' என்றார். இவை யைந்து பாட்டானும் அவ்விரத்தக்கார தியல்பு கூறப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—யாசிக்கச் சென்றகாலத்துத் தம்மை யவமதியாமலும், இழிவாகப் பேசாமலும் பொருள் கொடுத்து உதவுவாரைக் கண்டால், யாசிப்பாரது உள்ளமானது மகிழ்ச்சி யடைவதுடன் உள்ளுக்குள்ளே எல்லாப் புலன்களும் மகிழ்ச்சி யடையும் தன்மையுடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், நன்குமதித்தலும், இனியவை கூறலும் ஆகியஇரண்டுடன் இன்முகமும் காட்டிப்பொருளையுங் கொடுப்பாராயின் யாசிக்கச்சென்ற ஒருவன் கொடுப்பவனது இனிய முகத்தைப் பார்த்த அளவிலேயே கட்புலன் மகிழ்வெய்துமென்றும், இனியசொல்லைக்கேட்ட அளவிலேசெவிப்புலன் இன்பமடையும்என்றும், நன்குமதித்தலாலே மனம் மகிழ்வடையுமென்றும், பொருள் கொடுத்தலாலே நீங்காத் தரித்திரம் நீங்கி வாய் மெய் முதலிய புலன்களும் இன்பம் துய்த்து மகிழ்வடையுமென்றும், ஆகவே, தரித்திரமுடையானது துன்பங்கள் நீங்

குவதற்குச் செல்வந்தனைப் பார்ப்பதே ஓர் காரணமாகவுள்ளது, என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "தரித்திரர் இருப்பதினாலேயே ஈவார் இம்மையும் மறுமையுமாகிய இரண்டு பயன்களையும் அடைகின்றார்கள் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1058. இரப்பாரை யில்லாயி னீர்ங்கண்மா ஞால
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று.

(பரி.) இ-ள். இரப்பார் இல்லாயின் = வறுமையுற்றிரப்பாரில்லையாயின், —ஈர்ங்கண்மா ஞாலம் = குளிர்ந்தவிடத்தையுடைய பெரிய ஞாலத்துள்ளார் செலவு வரவுகள்—மரப்பாவை சென்றுவந்தற்று = உயிரில்லாத மரப்பாவை இயந்திரக்கயிற்றாற் சென்று வந்தாற்போலும். எ-று.

ஐகாரம்—அசைநிலை. ஞாலமெனனும் ஆகுபெயர்ப்பொருட்கு உவமையோடொத்ததொழில் வருவிக்கப்பட்டது. ஞாலத்துள்ளாரென்றது அவரை யொழிந்தாரை. அவர்க்கீதலைச்செய்து புகழும் புண்ணியமுமெய்தாமையின் உயிருடையரல்லரென்பதாம்; "ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வானத்து—வாழ்வாரே வன்க ணவர்" என்றார் பிறரும். இத்தொடையின்பநோக்காது இரப்பவரில்லாயினென்று பாடமோதுவாருமுளர். (அ)

விளக்கம்:—தரித்திரமடைந்து பிச்சை யெடுப்பார் இல்லையானால் இப்பெரிய பூமியில் உள்ளவர் போதலும் வருதலும் மரத்தாற் செய்த பொம்மை ஒன்று இயந்திரக் கயிற்றால் முன் சென்றும் பின் வந்தும் இருப்பது போலேயே ஆகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பெரிய செல்வத்தை ஒருவர் படைத்து இருக்கினும் அச்செல்வத்தாலாகிய புகழும் புண்ணியமும் அடையவேண்டுமாயின் தரித்திரர் இல்லாவிடின் முடியாதுபோகும் என்றும், அவ்விதம் ஈதல் இல்லாமல் உலகத்து வாழ்ந்து செல்கின்றவர்கள் தாம் பிறத்தலும் இறத்தலும் மரத்தாற் செய்த பொம்மை ஒன்று அதை ஆட்டுகின்ற தலைவனுடைய கையிலுள்ள கயிற்றால் ஆடி யாதொரு பயனும் அடையாமற் போவது போல் எப்பயனும் அடையாமற்போவதற்கேயாகின்றது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "தரித்திரத்தால் பிச்சை எடுப்பவர்கள் இவ்வுலகத்துத் தோன்றுவதும் ஒரு பெரும்பயனே போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1059. ஈவார்க ணென்னுண்டாந் தோற்ற மிரந்து
மேவா ரிலாஅக் கடை. [கோண்

(பரி.) இ-ள். இரந்துகோள் மேவார் இலாக்கடை = அவர்பாற்சென்று ஒன்றனை யிரந்துகோடலை விரும்புவாரில்வழி—ஈவார்கண் தோற்றம் என் உண்டாம் = கொடுப்பார்மாட்டு என்னபுகழுண்டாம்! யாதுமில்லை. எ-று.

தோற்றம்—ஆகுபெயர். மேவுவாரென்பது விகாரமாயிற்று. கொடுத்தலவன்மை வெளிப்படாமையின், அதனாற்புகழெய்தாரென்பதாம். இவையிரண்டுபாட்டானும் உலகிற்கிரப்பார் வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது. (கூ)

விளக்கம்:—கொடுப்பவரிடத்திற்சென்று ஏதேனும் ஒருபொருளை யாசித்துக் கொள்ளுதலை விரும்புபவர்கள் இவ்வுலகத்து இல்லையாயின், அக்கொடுப்பவருக்கு ஈதலின்மையின் காரணத்தால் ஒரு புகழும் உண்டாகாது என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவனது கொடுத்தலாகிய வல்லமை பிச்சை எடுப்பாராகிய தரித்திரர் இல்லாவிடின் வெளிப்படாதாதலாலும், புகழெய்துதல் கூடாதாதலாலும் உலகத்திற்கு யாசகர் வேண்டுமென்றே யறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் உலகத்திற்கு இருந்தே ஆகவேண்டுவனாகிய யாசகன் தான் யாசகத்தைப் பெறச் சென்றபோது கோபித்தல்கூடுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1060. இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டு நிரப்பிடும்பை
தானேயுஞ் சாலுங் கரி.

(பரி.) இ-ள். இரப்பான் வெகுளாமைவேண்டும் = ஈவானுக்குப்பொருளுதவாவழி இவனெனக்கீகின்றிலனென்று அவனை யிரப்பான் வெகுளாதொழிதல்வேண்டும்;—நிரப்பிடும்பை தானேயும் கரிசாலும் = அதுவேண்டிய பொழுது உதவாதென்பதற்கு வேறுசான்று வேண்டா, நிரப்பாகிய தன்னிடும்பை தானேயுஞ் சான்றாதலமையும். எ-று.

யாவர்க்கும் தேடவேண்டுதலும் நிலையின்மையுமுதலிய பிறசானறுமுண்டென்பதுபட நின்றமையின், உம்மை எச்சவும்மை. தனக்கேயன்றி மற்றை யிரந்தார்க்கும் அற்றைக்கன்று பொருள் கடைக்கூட்டற்கு அவனுறுந் துன்பத்தைத் தனக்கேயாகவைத்துத் தானுறுந்துன்பந் தானறிந்து வெகுளற்க வென்பதாம். இதனால் அவர்க்கின்றியமையாததோரியல்பு கூறப்பட்டது. (ய).

விளக்கம்:--யாசகம் கொடுக்கின்ற ஒருவனுக்குப் பொருள் உதவாத காலத்து அவன்கொடாமையால் 'இவன் எனக்குக் கொடுக்கவில்லை' என்று அவனை யாசிப்பான் கோபியாது இருத்தல் வேண்டும் என்றும், பொருளானது அவன் வேண்டிய காலத்து வந்து உதவாது என்பதற்கு தரித்திரமாகிய அவனுக்குள்ள துன்பமே அவனுக்குச் சாட்சியாக அமையும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பொருளானது எல்லோர்க்கும் வேண்டுவது ஒன்றாயும ஓரிடத்திலேயே நிலையில்லாது இருப்பதாயும், கொடையாளி ஒருவன் ஓர் காலத்துச் செல்வந்தனை இருக்கினும் மற்றோர் காலத்துத் தன்னைக் காத்தற்கும் தன்னிடத்தே வந்து யாசித்தார்க்குப் பொருள்கொடுத்தற்கும் அப் பொருளினை யீட்டுதல் மிகுதியும் துன்பம் தருவதாயும் உள்ளது என்பதை யாசகன் அறியும் வண்ணம் அவன் தரித்திரத்தால் அவன் துன்பம் அடைவதை அவனே அறிதல்கூடும் என்றும், அவ்விதம அறிவானாயின் பொருள் கொடாதவனை நோக்கி அவன் துன்பமறிந்து அவன் மீது கோபியான் என்றும் கூறியதாயிற்று என்று அறிந்ததுடன் இதனால் யாசிப்பவனுக்கு இருக்கவேண்டிய ஓர் இன்றியமையாத இயல்பினையும கூறலாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இவ்வதிகாரம் மானங்கெடாமல் வரும் பிச்சையை எங்களுக்கு அறிவித்ததாயிற்று. இனி, மானங்கெட வரும பிசசையாயின் என் செய்தல்வேண்டும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

---

107. அதிகாரம்.

இரவச்சம்.

(பரி.) அஃதாவது மானந்தீரவரு மிரவிற் கஞ்சுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

விளக்கம்:--அதாவது, பெருமைகெட்டு அதனால் வரும் பிச்சையெடுத்தலுக்குப் பயப்படுதல்; இஃதி மேல்வினவியபடி பெருமை கெட வரும் பிசசைக்கு அஞ்சவேண்டும் என்றதாயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணக்கர், "மிக்கதோர் தகுதியுடையார் இடத்தும் இரத்தலுக்கு அஞ்சுதல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1061. கரவா துவந்தீயுங் கண்ணன்னார் கண்ணு
மிரவாமை கோடி யுறும்.

(பரி.) இ-ள். கரவாது உவந்தீயும் கண்ணன்னார் கண்ணும் இரவாமை = தமக்குள்ளது கரவாது இவர் வரப்பெற்றேமென்று உண்மகிழ்ந்து கொடுக்குங் கண்போலச் சிறந்தார்மாட்டும் இரவாதே ஒருவன் வறுமைகூர்தல்—கோடி உறும் = இரந்துசெல்வமெய்துதலிற் கோடிமடங்கு நன்று, எ-று.

நல்குரவு மறைக்கப்படாத நட்டார்மாட்டும் ஆகாதென்பது படவந்த உம்மை உயர்வுசிறப்பின்கண் வந்தது. அவ்விரவான் மானம் நீராதென்னுந் துணையல்லது அதற்கு மிகுதியுடைமையின், வல்லதோர் முயற்சியானுயிரோம்பலே நல்லதென்பது கருத்து. (1)

விளக்கம்:—தமக்கு உள்ள பொருளைச் சிறிதும் ஒளியாது 'இவர் நம்மிடத்தே வருதற்குப் பெற்றோமே' என்று மனமகிழ்ந்து கொடுக்கின்ற கண்போலச் சிறப்புடையவரிடத்தும் ஒருவன் சென்று பிச்சை யெடாமல் தரித்திரத்தை யடைவானாயின் அவ்வித தரித்திரமானது பிச்சை எடுத்து அடைந்த செல்வம் கோடி மடங்கினை உடையதாகினும் அச்செல்வத்தைக் காட்டிலும் நலமுடைதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், ஒருவன் தன்னால் கூடிய அளவு முயற்சி செய்து அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு தரித்திரத்தோடு வாழ்தலே நன்மை உடையது என்றும், பிச்சை எடுத்துவரும் செல்வம் அளவிற்கு அடங்காததாயினும் அது ஒருவனது பெருமை கெட்டுவருவதால் கோடியளவானாலும் கொள்ளுதல் ஆகாதென்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஏதோ தம்முயிர் தாங்கும் இடமாகிய உடம்பைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஓர் முயற்சியும் செய்வதற்கு இல்லாத ஒருவன் பிச்சை எடுத்தேனும் பிழைத்தல் வேண்டாவோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1062. இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்.

(பரி.) இ-ள். உலகு இயற்றியான் இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் = இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவன் இதன்கண் வாழ்வார்க்கு முயன்றுயிர்வாழ்தலை யன்றி இரந்துமுயிர்வாழ்தலையும் வேண்டி விதித்தானாயின்,—பரந்து கெடுக = அக் கொடியோன்றானும் அவரைப்போன்று எங்கும் அலமந்து கெடுவானாக, எ-று.

மக்களுயிர்களெல்லாம் வாழ்நாளும் அதற்கு வேண்டுவதாயவுண்டியும் அதற்கேதுவாய செய்தொழிலும் பழவினைவயத்தாற் கருவொடுகலந்தவனரே அவன் கற்பிக்குமன்றே, அவற்றுட் சிலவுயிர்க்கு இரத்தலையும் ஒருசெய தொழிலாகக் கற்பித்தானாயின அத்தீவினையாற் றானும் பதந்துலங்கமுறல் வேண்டுமென்பதாம். இவை யிரண்டுபாட்டானும் அவ்விரவின்கொடுமை கூறப்பட்டது. (௨)

விளக்கம்:—இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவனாகிய சிருஷ்டி கருத்தா உலகத்து வாழ்கின்ற மக்கள் முயற்சிசெய்து உயிர் வாழ்வதை விட்டுப் பிச்சை எடுத்து உயிர் வாழவேண்டுமென்று ஓர் விதியினை விதித்திருப்பானாயின், அவசித விதியினை உண்டுபண்ணிய அக்கொடியவனாகிய சிருஷ்டி கருத்தா இப்பிச்சை எடுப்பாரைப்போன்று எங்கும் சுழன்று வருந்திக் கெட்டுப்போவானாக என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், எல்லா உயிர்க்கும் வாழவேண்டிய நாட்களும், அவவாழ்விற்குரிய உணவும், அவ்வுணவைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகிய செய்தொழிலும் முன்னைய வினைக்குத் தக்க அளவாகக் கருவில் அமைத்தபோதே சிருஷ்டி கருத்தா அமைக்கின்றான் அன்றோ? அவ்விதம் அமைத்தவன் முயற்சியைவிட்டுப் பிச்சை எடுத்து உயிர் வாழ்தலும் கூடும் என்று ஓர் விதியினைக் கற்பித்திருப்பானாயின் அவன் கற்பித்த பிச்சையினபடி பிச்சை எடுத்து உயிர் வாழ்கின்ற மக்கள் தகுதியை அவரவர் செய்த வினைக்குத்தக்க அளவாக முடிந்ததாகக் கொள்ளுதல் வேண்டுமேயன்றி சிருஷ்டித்தவனது தவறு அல்லை என்று அறிகின்றோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணக்கர் "பிச்சை எடுத்தலின் கொடுமை இதுவென்று அறிந்தோம். இனிப் பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்து இருப்போம என்று எண்ணுதலும் கூடாதுபோலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1063. இன்மை யிடும்பை யிரந்துதீர் வாமென் னும்
வன்மையின் வன்பாட்ட தில்.

(பரி.) இ-ள். இன்மை இடும்பை இரந்துதீர்வாம் என்னும் வன்மையின் = வறுமையான் வருந்துன்பத்தை முயன்று நீக்கக்கடவேமென்று கருதாது இரந்து நீக்கக்கடவேமென்று கருதும் வன்மைபோல — வன்பாட்டது இல் = வலிமைப்பாடுடையது பிறிதில்லை. எ-று.

நெறியாய் முயற்சி நிற்க நெறியல்லாத இரவாநிற்றாகக்கருதுதலின், வன்மையிராயிற்று. வன்பாடு = முருட்டுத்தன்மை; அஃதாவது ஓராதுசெய்து நிற்றல். இதனான் வறுமைதீர்தற்கு நெறி இரவன்றென்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—தரித்திரத்தால் வரும் துன்பத்தினை முயற்சிசெய்து வரும் பொருளால் நீக்குவோம் என்று எண்ணாது, பிச்சை எடுத்து நீக்குவோம் என்று எண்ணும் மன வலிமையைப்போல வலிமையுடையது வேறு ஒன்று இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், முயற்சி செய்து பிழைக்கும் நன்னெறியினைக் கைவிட்டுத் தீநெறியாகிய பிச்சை எடுத்தலால் பிழைப்போம் என்று சிறிதும் ஆராயாது கொள்ளும் முருட்டுத் தன்மையைக் காட்டிலும் வேறு முருட்டுத்தன்மை இவ்வுலகத்து இல்லை என்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பிச்சை எடுக்க எண்ணுவது நன்னெறி அல்லை என்று அறிந்தோம்; இவ்வித பிச்சை எடாத அமைதியானது உலகத்து எவ்வித தகுதியுடையது என்று அறிய விரும்புகின்றோம்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1064. இடமெல்லாங் கொள்ளாத் தகைத்தே யிடமில்
காலு மிரவொல்லாச் சால்பு. [லாக்

(பரி.) இ-ள். இடம் இல்லாக்காலும் இரவு ஒல்லாச் சால்பு = நுகரவேண்டுவனவின்றி நல்கூர்ந்தவழியும் பிறர்பாற்சென்றிரத்தலையுடம்படாத அமைதி — இடமெல்லாம் கொள்ளாத் தகைத்தே = எல்லாவுலகும் ஒருங்கியைந்தாலுங் கொள்ளாத பெருமையுடைத்து. எ-று.

அவ்விரத்தலைச் சால்பு விலக்குமாகலின், இரவொல்லாமை அதன்மேலேற்றப்பட்டது. இதனான், அந்நெறியல்லதனைச் சால்புடையார் செய்யாரென்பது கூறப்பட்டது. (ச)

விளக்கம் :—உண்பதற்குரிய பொருள்கள் ஒன்று மில்லாது தரித்திரத்தை அடைந்தகாலத்தும் பிறரிடத்துப்போய்ப் பிச்சை எடுத்தற்கு மனங்கொள்ளாத அமைதியானது எல்லாவுலகங்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் நிரம்புதற்கு முடியாத பெருமையை யுடையதாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சால்புடையவர் உண்பதற்கு ஒன்றுமில்லாது உயிர்போங்காலத்தும் பிச்சைஎடுத்தல் என்பதைவிரும்பி அந்நெறியிற் செல்லார் என்றும், அவ்வித தீயநெறியிற் செல்லாத நல்ல அமைதி

யால் வரும் பெருமை எல்லாவுலகங்களிலும் கொண்டு அடைந்தாலும் அடைப்பதற்கு இடம்போதாமல் மிகுந்து நிற்கும் என்றார் கூறியதாயிற்று. இதனால், பிச்சைகேளாதவராது பெருமையைக் காட்டிலும் வேறொரு பெருமை இல்லை என்று அறிந்தோம் என்றனர். இது கேட்ட மாணுக்கர், "முயற்சியால் வரும் பொருள் பின் வாழ்க்கைக்குப் போதாததாக இருக்குமாயின் என் செய்வது?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1065. தெண்ணீ ரடுபுற்கை யாயினுந் தாடந்த துண்ணலி னூங்கினிய தில்.

(பரி.) இ-ள். தாளி தந்தது தெண்ணீர் அடுபுற்கையாயினும் = நெறியாய முயற்சி கொடுவந்து தந்தது தெளிர்தநீர்போலும் அடுபுற்கையேயாயினும்,— உண்ணலின் ஊங்கு இனியது இல் = அதனையுண்டற்குமேலினியதில்லை. எ-று.

நாடந்தகூழ் செறிவின்றித் தெண்ணீர் போன்றதாயினும் இழிவாய இரவாமல்வாந்ததன்றித் தம்முடைமையாகலின், அமிழ்தத்தோடொக்குமென்பதாம். இதனால் நெறியினுயை சிறிதேனும் அதுசெய்யுமின்பம் பெரிதென்பது கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம் :—நன்னெறியாகிய முயற்சியைச்செய்து அம்முயற்சியால் கிடைத்த பொருளால் வந்தது மிகுதியும் தெளிவினையுடைய தண்ணீரைப்போல் சமைத்த நொய்ச் சோறேயாயினும் அவ்வித வலிமையற்ற நொய்ச்சோற்றினை உண்பதற்குமேல் இனிமையை யுடையது வேறொன்று இல்லை என்று இக்திருக்குறள் கூறுவதால், தன்னுடைய முயற்சியால் வந்த உணவானது ஒன்றோடொன்று சேராத தெளிந்த நீர்போல் பலன் தாராததாக இருந்தாலும், இழிவாகிய பிச்சை எடுத்தலால் வந்த பொருள் அல்லாது தம்முடைய சொந்த முயற்சியால் வந்த பொருளாக இருத்தலால் அந்த ஜலமாகிய உணவும் அமிழ்தத்திற்குச் சமானமென்றும், நன்னெறியில் கிடைத்த உணவு மிகச் சிறியதாயினும் அவ்வுணவினை உட்கொள்ளுதலால் வரும் இன்பம் மிகப்பெரியது என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அது கேட்ட மாணுக்கர், "தன்னுயிர் காத்தல்பொருட்டுப் பிச்சை எடுத்தல் ஆகாது எனினும், மற்றோர் உயிரைக் காப்பதன் பொருட்டாகப் பிச்சை எடுத்தல் கூடாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1066. ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினு நாவிற்
'கிரவி னிளிவந்த தில்.

('பரி.) இ-ள். ஆவிற்கு நீரென்று இரப்பினும்=தண்ணீர்பெறாது இறக்கு நிலைமைத்தாயதோராவினைக் கண்டு அறனோக்கி இதற்குத் தண்ணீர் தரல் வேண்டுமென்றிரந்து சொல்லுங்காலும்,—இரவின் நாவிற்கு இளிவந்தது இல்=அவ்விரவுபோல ஒருவனாவிற்கிளிவந்தது பிறிதில்லை. எ-று.

ஆ காத்தோம்பல் பேரறமாகலின் 'ஆவிற்கு' என்றும், பொருள்கொடுத்துக் கொள்ள வேண்டாத எண்மைத்தாகலின் 'நீர்' என்றும், இரக்கின்றானுக்கு இளிவு அச்சொல்லளவேயாகலின் 'நாவிற்கு' என்றும், அது தான் எல்லாவிளிவினும் மேற்படுதலின், 'இளிவந்ததில்' என்றுங் கூறினார். இதனான் அறனும் முயன்றுசெய்வதல்லது இரந்து செய்யற்கவேண்பது கூறப்பட்டது.

விளக்கம்:—குடிப்பதற்குத் தண்ணீரும் கிடைக்காமல் இறக்கும் தகுதியில் உள்ள ஓர் பசுவினைப் பார்த்து 'இப்பசுவிற்கு நாம் தண்ணீர் தருதல்வேண்டும்' என்று தருமத்தைக் கருதிப் பிறரிடத்திற் சென்று அத்தருமத்தைச் சொல்லிப பிச்சை எடுப்பதாயினும் சொல்லிய அந்நாவிற்கு வந்த இழிவைக்காட்டிலும் இழிவு வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பசுவினைக் காத்து நிற்பது தருமங்கள் எல்லாவற்றிலும பெரியதோர் தருமமாக இருந்தும், அவ்விதம் கேட்கும் தருமமும் பொருள் செலவில்லாத தண்ணீராக இருந்தும, அதையும் யாசித்துக் கேட்குமிடத்தும் கேட்ட நாவினுக்கும் இழிவுவரும் என்று அறிவதால், தருமத்தையும் தான் முயற்சிசெய்து வரும் பொருளால் செய்யவேண்டுமே யன்றிப் பிச்சை எடுத்துச்செய்தல் ஆகாது என்று அறிந்தோம் எனறனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "ஒருவன் தான் பிச்சை எடாவிட்டாலும் பிறர் பிச்சை எடுப்பதையும தடுத்தல் வேண்டுமோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1067. இரப்ப னிரப்பாரை யெல்லா மிரப்பிற்
கரப்பா ரிரவன்மி னென்று.

(பரி.) இ-ள். இரப்பாரை எல்லாம் இரப்பன=இரப்பாரையெல்லாம் யானிரவாநின்றேன்,—இரப்பிற் கரப்பார் இரவன்மின் என்று=யாது சொல்லி யெனின், நமக்கிரக்கவேண்டுமாயின் நமக்குள்ளது கரப்பாரையிரவாதொழிமினென்று சொல்லி. எ-று.

இரண்டாவது விகாரத்தாற்றொக்கது. இவ்விளிவந்த செயலான் ஊட்டிய வழியும் உடம்பு நில்லாதாகலின் இது வேண்டாவென்பது தோன்ற, 'இரப்பன்' என்றார். இதனான் மானந்தீரவருமிரவு விலக்கப்பட்டது. (எ)

விளக்கம்:—'நீங்கள் பிச்சை எடுக்கவேண்டுமானால் தம்மிடத்தே உள்ள பொருளை இல்லை என்று ஒளிப்பாரைப் போய்ப் பிச்சை கேளாதீர்கள்' என்று சொல்லிப் பிச்சை எடுப்பவர்களை எல்லாம் நான் பிச்சை கேட்பேன் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், இழிவாகிய பிச்சை எடுக்கும் செய்கையால் வந்த பொருளைக் கொண்டு உண்பித்த காலத்தும அதை உண்ட உடம்பு நில்லாது என்றும், நில்லாத தேகத்தின்பொருட்டு நிலையாகிய இழிவைத் தரும் பிச்சையைக் கொள்ளாதீர்கள் என்றும், மேல் மானம் ஒழியாத பிச்சையை வாங்குதல் கூடுமென்று கூறிய இவர் இத்திருக்குறளால் மானம் ஒழியவரும் பிச்சையானது கொடுமையையும் பயனில்லாமையையும் தரும் என்றும் எடுத்துக்காட்டியது ஆயிற்று என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "பிச்சை எடுப்பதால் ஒருவன் தன் தரித்திரத்தை நீக்குதல் கூடாது போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1068. இரவென்னு மேமாப்பி றோணி கரவென்னும்
பார்தாக்கப் பக்கு விடும்.

(பரி.) இ-ள். இரவு என்னும் ஏமாப்பு இல் தோணி=இவ்வறுமையென்னும் கடலை இதனாற்கடத்துமென்று கருதி ஒருவனேறிய இரவென்னுஞ் சேமமற்ற 'தோணி—கரவு என்னும் பார் தாக்கப் பக்கு விடும்=அதன் கணேறுங்காற் கரத்தலென்னும் வன்னிலத்தோடு தாக்குமாயிற் பிளந்து போம்.' எ-று.

முயற்சியாற் கடப்பதனை இரவாற்கடக்கலுற்றான் அதன்கரை காணாமையின் 'ஏமாப்பிறோணி' என்றார். ஏமாப்பின்மை தோணிமேலேற்றப்பட்டது. அது கடத்தற் கேற்றதன்மையானும், நிலமறியாது செலுத்தியவழி உடைதலானும், அதன்கணேறற்க வென்பதாம். இஃதவயவ வுருவகம். (அ)

விளக்கம்:—இததரித்திரம் என்னும் சமுத்திரத்தை யாசித்தலால் கடந்து விடுவோம என்று எண்ணி ஒருவன் ஏறிச் செலுத்தும் பிச்சை எடுத்தல் என்னும் பலமற்ற தோணியானது அத்தரித்திரக் கடலில் ஓடுங்காலத்து வைத்துக்கொண்டு இல்லை என்று சொல்லுகின்ற

வலிமை தங்கிய பாறையின் மீது தாக்குமாயின் பிளந்து போய்விடும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், முயற்சிசெய்து கடக்கவேண்டிய தரித்திரக் கடலைப் பிச்சை எடுத்துக் கடப்பேன் என்று ஒருவன் ஆரம்பிப்பானாயின், அக்கடலைக் கடத்தற்கு அவன் கொண்டதாகிய அப்பிச்சை என்னும் தோணி வன்னெஞ்சரிடத்தே அடுத்த காலத்து உடைந்து போவதாகும் என்றும், தோணியோட்டுவான் ஒருவன் தான் கொண்ட தோணி பலமுடையதும் ஓட்டும் வழி பாறையற்றதும் ஆக இருந்தாலன்றி அக்கடலைக் கடத்தல் எவ்வாறு ஆகாதோ அவ்வாறு, தரித்திரக் கடலைக் கடப்பானும் பிச்சை எடுப்பதாகிய பலமற்ற தோணியைக் கைக்கொண்டதுடன் அத்தோணியையும் ஒளிப்பாராகிய பாறையில் மோதுவானாயின் அத்தோணியும் பிளந்து போவது அல்லாமல் தானும் அத்தரித்திரக் கடலுள் அழுந்தி இறந்துபோவான் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "பிச்சை எடுத்தலால் தரித்திரத்தைக் கடப்பது அருமை என்று அறிந்தோம். ஆயின், பிச்சை எடுப்பவர்களைக் காணுங் காலத்துப் பெரியோர் வருந்துவரோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1069. இரவுள்ள வுள்ள முருகுங் கரவுள்ள
வுள்ளதூஉ மின்றிக் கெடும்.

(பரி.) இ-ள். இரவு உள்ள உள்ளம் உருகும் = உடையார்முன் இல்லார் சென்றிரந்து நிற்றலின் கொடுமையை நினைந்தால் எம்முள்ளம் கரைந்துருகா நிற்கும், — கரவு உள்ள உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும் = இனி அந்நிலையைக் கண்டுவைத்தவர் இல்லையென்றலின் கொடுமையை நினைந்தால் அவ்வுருகுமளவுதானுமின்றிப் பொன்றிவிடும் எ-று.

"இரவினை — யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமா லென்கொலோ — கொள்ளுங்காற் கொள்வார் குறிப்பு" என்றார் பிறரும். இரவினுங்கரவு கொடிதென்பதாம். இதற்குப் பிறரெல்லாம் இரக்கின்றவருள்ளமுருகுமென்றுரைத்தார். (கூ)

விளக்கம்:— செல்வம் உடையவரிடத்தே சென்று அவர்முன் வறிஞர் யாசித்து நின்று பிச்சை கேட்கும் கொடுமையை நினைத்தால் எம்முடைய மனமானது கரைந்து உருகுகின்றது என்றும், ஆயின், அவ்விதம் அன்றித் தம்முன் நிற்பவர் நிற்கின்ற ஏங்கியநிலையைப்

பார்த்த செல்வந்தர் வைத்துக்கொண்டே இல்லை என்று சொல்லுகின்ற கொடுமையை நினைத்தால் முன்னர் மனம் உருகிநின்ற அவ்வளவு காலமும் உயிர் தரித்து இருந்தது போல் தரியாது அப்போதே உயிர் போய் விடும்போல் இருக்கின்றது என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், பிச்சை எடுத்தலே மிகுதியும் கொடுமை உடைய செயல் என்றும், அவ்வித கொடிய செயலையும் கை கட்டி வாய் பொத்தி நின்று கேட்டகாலத்தும் வைத்துக்கொண்டே இல்லை என்று சொல்லப் புகுந்தால் அதனினும் கொடியது வேறொன்றில்லை என்றும் கூறவந்தவர் பிச்சை எடுப்பவன் செல்வந்தர் முன் நிற்கின்ற நிலையினது பரிதாப மிகுதியைக் கண்டவுடனே மனமுருகிப் போருமென்றும், அதனினும் வைத்துக் கொண்டே இல்லை என்று சொல்லுவதாகிய வஞ்சகத்தை நினைந்தால் இறப்பே உண்டாகும் என்றும் பிரித்துக் காட்டினாராயினர். இதனை நாலடியார், இரவச்சம் என்னும் அதிகாரத்தினுள்,

"இரவாது நிண்ணன்பிற் கண்ணன்னார் கண்ணு
மிரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—பிரவினை
யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமா லென்கொலோ
கொள்ளுங்காற் கொள்வார் குறிப்பு"

என்பதனாலும் அறிதல் கூடும் என்றனர். அதுமேகட்ட மாருக்கர், "பிச்சை எடுப்பார் நிலைமையைக்கண்ட பிறர் இவ்விதம் ஆவர் எனின், இல்லை என்று சொல்லுகின்ற செல்வந்தர்க்கு அதனால் உண்டாகும் வருத்தம் ஒன்றும் இல்லை போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

**1070. கரப்பவர்க் கியாங்கொளிக்குங் கொல்லோ விரப்ப
சொல்லாடப் போஒ முயிர். [வர்**

(பரி.) இ-ள். சொல்லாட இரப்பவர் உயிர் போம்=கரப்பார் இல்லை யென்றுசொல்லாமல் துணையானே இரப்பார்க்கு உயிர்போகாநின்றது;—கரப்பவர்க்கு யாங்கு ஒளிக்குங்கொல்=இனிச் சொல்லாடுகின்ற அவர் தமக்கு உயிர் பின்னுநிற்றலான் அப்பொழுது எப்புரையுட் புக்கொளித்து நிற்கும்!

உயிர்போகலாவது:—, இனி யாமென்செய்துமென்றேங்கிச் செயலற்று நிற்றல்; "அந்நிலையே—மாயானோ மாற்றி விடின்" என்றார் பிறரும். கேட்டாரைக்கொல்லவற்றாயசொற் சொல்வாரைக்காறல் சொல்லவேண்டாவாயினும் அது காண்கின்றிலம் இஃதென்னோவென்பதாம். வறுமையுற்றுழி "மறை

யாது இரக்கப்படுவாராய கேளிர்கட்கும் அதனைச்சொல்லாட உயிர்போம், ஆனபின் மறைக்கப்படுவாராய பிறர்க்குச் சொல்லாடியக்கா ற் போகாதே நவே யொளித்துநிற்கும் இரண்டானும் போமேயன்றேயென் இரவஞ்சினுனொரு வன் கூற்றாக்கியுரைப்பாரு முளர். இவை மூன்றுபாட்டானும் அவ்விரவின் குற்றமும் காவின்குற்றமும் ஒருங்குகூறப்பட்டன. (ம)

விளக்கம் :—பொருளை வைத்துக்கொண்டு இல்லை என்று சொல்லிய அளவே பிச்சை எடுப்பார்க்கு உயிர்போய்விடும் என்றும் அவ்விதம் இல்லை என்று சொல்லுகின்ற அச்செல்வந்தர்களுக்கு உயிர்போகாது இருத்தலால் அவ்விதம இல்லை என்று சொல்லுங் காலத் தும் பிச்சை எடுப்பவன் உயிர் போங்காலத்தும் சொல்லிய இவனுடைய உயிர் எந்தப் புரையினுள் புகுந்து ஒளித்து நிற்கும் என்றும் இத்திருக் குறள் கூறுவதால், பிச்சை எடுப்போர் இல்லை என்று சொல்லிய சொல் லைக் கேட்டவுடன் 'இனி நாம் என் செய்வோம்?' என்று ஏங்கி யாதொரு செயலுமில்லாமல் நிற்பர் என்றும், அந்நிற்கின்ற நிலையாற்றுமே தம் முயிரை இழப்பர் என்றும், இவ்விதம் கேட்ட அளவிலேயே கொல்லுந் தகுதியுடைய சொல் அதைச் சொல்லிய ஒருவனைக் கொல்லாது நிற்பது மிகுதியும் ஆச்சரியமாக உள்ளது என்றும், அன்றியும் அச்செல்வந்த னது உயிரானது அவன் தேகத்தில் எங்கேயோ ஒரு சந்தில் ஒளித்துக் கொண்டு இருத்தல் வேண்டுமென்றும் ஈயாமையின் கொடுமையை எடுத் துக் காட்டுவதாயிற்று. இவ்விதம் இல்லை என்று சொல்லிய சொல்லைக் கேட்டவுடன் இரப்பவன் மாய்ந்து விடுவான் என்பதை நாலடியார், இர வச்சம் என்னும் அதிகாரத்தினுள் :—

" புறத்துத் தன் னின்மை நலிய வகத்துத் தன்
னன்ஞான நீக்கி நிறீஇ—யொருவனை
யீயா யெனக்கென் றிரப்பானே லந்நிலையே
மாயானோ மாற்றி விடின் "

என்று கூறியதால் அறிதல்கூடும் என்றனர். அதுகேட்ட மாணுக்கர், "பிச்சை எடுத்தலால் உண்டாகும் குற்றமும் வைத்துக்கொண்டே இல்லை என்று சொல்லுகின்றவர்களது குற்றமும் அறிந்தோம். இனி, இவ்விதம் கூறிய ஒழிபியலுள் இன்னும் கூறவேண்டுவது ஏதேனும் இருக்குமாயின், அதனையும் கூறுதல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

108. அதிகாரம்.

கயமை.

(பரி.) அஃதாவது மேல்அரசியலுள்ளும் அங்கவியலுள்ளுஞ் சிறப்புவகை யாற் கூறப்பட்ட குணங்களுள் ஏற்புடையன குறிப்பினால் யாவர்க்குமெய்த வைத்தமையின் ஆண்டுக் குறிப்பாற் கூறியனவும் ஈண்டொழிபியலுள் வெளிப் படக் கூறியனவுமாய குணங்கள் யாவுமிலராய கீழோரது தன்மை. அதனால் இஃதெல்லாவற்றிற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது.

விளக்கம்:—அதாவது, மேல் அரசியல் என்று கூறப்பட்ட இருபத்தைந்து அதிகாரங்களுள்ளும், அங்கவியல் என்று கூறப்பட்ட முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களுள்ளும் சிறப்பு வகையினால் அரசனுக்கும் அமைச்சர் முதலாயினார்க்கும் சொல்லிய குணங்களுள் ஏனையோர்க்கும் அவரவர்க்கு ஒத்த விஷயங்களைக் குறிப்பாக எல்லோரும் அடையும்படி சொல்லியதுடன் அவ்விதம் குறிப்பால் யாவர்க்குங் கூறிய குணங்களுள்ளும் ஒழிபியலில் மேற்கூறிய பன்னிரண்டு அதிகாரங்களுள்ளும் வெளிப்படையாகக் கூறிய குணங்களும் ஆகிய இக் குணங்களுள் ஒன்றுமில்லாதவராகிய கீழோருடைய தன்மையாம். இக் கீழோரது தன்மை எல்லாவற்றிலும் கடையாகி நிற்பதால் இதனை எல்லா அதிகாரங்களுக்கும் பின்வைத்து உள்ளனர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் ஒரு குணமும் அடையாது உள்ள மக்களும் உலகத்து உள்ளார் போலும்!" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1071. மக்களே போல்வர் கயவ ரவரன்ன
வொப்பாரி யாங்கண்ட தில்.

(பரி.) இ-ள். மக்களே போல்வர் கயவர்=வடிவான் முழுதும் மக்களையொப்பர் கயவர்;—அவர் அன்ன ஒப்பார் யாம்கண்டது இல்=அவர் மக்களையொத்தாற்போன்ற வொப்பு வேறிரண்டு சாதிக்கண் யாங்கண்டதில்லை. எ-று.

முழுதுமொத்தல் தேற்றேகாரத்தாற்பெற்றாம். அவரென்றது அவர் மாட்டுளதாய வொப்புமையை. மக்கட்சாதிக்குங் கயச்சாதிக்கும் வடிவொத்தலிற் குணங்களது உண்மையின்மைகளானல்லது வேற்றுமை யறியப்படா தென்பதாம். இதனாற் கயவரது குற்றமிகுதி கூறப்பட்டது. (க)

விளக்கம்:—உருவத்தினால் கயவர் முழுதும் மக்களைப் போன்றே காணப்படுவர் என்றும், ஆயினு அக்கயவர் மக்களைப்போல ஒத்து இருக்கின்ற ஓர் ஒப்பினை மக்களல்லாத வேறு இரண்டு ஜாதிகளிடத்தே யாம்கண்டது இல்லை என்றும் இக்திருக்குறள் கூறுவதால், மக்களுள் குணமற்றாரைக் கயச் சாதி என்று வேறாகப் பிரித்து நிறுத்தோடு அக்கயவரும் ஏனைய மக்களோடு உருவத்தால் ஒத்திருப்பதால் அவ்வுருவங் கண்டு அவரைப் பிரித்து அறிதல் முடியாது என்றும், குணங் கண்டே வேறுபாடு அறிதல் கூடும் என்றும கண்டோம. இதனால் கயவர்க்குள்ள குற்றத்தின் மிகுதியைக் கூறியதாக அறிந்தோர் என்றனர். அதுகேட்ட மாணக்கர், "இக்கயவர் குற்றமுடைமையினால் கீழாகிய சாதியோர் என்றீர்; எவ்வித கீழ்மையுடையவர் என்பதை அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1072. நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலர்.

(பரி.) இ-ள் நன்று அறிவாரிற் கயவர் திரு உடையார் = தமக்குறுதியாவனவறிவாரின் அவையறியாத கீழ்மக்கள் நன்மையுடையர்,—நெஞ்சத்து அவலம் இலர் = அவர்போல அவை காரணமாகத் தந்நெஞ்சத்தின்கட் கவலை யிலராகலான். எ-று.

நன்றென்பது சாதியொருமை. உறுதிகளாவன:—இம்மை மறுமை வீடுகட்குரியவாய புகழறஞானங்கள். இவற்றையறிவார் இவை செய்யாநின்றே மிகச்செயப் பெறுகின்றிலேமென்றும், செய்கின்றவிவைதமக்கு இடையூறு வருங்கொலென்றும், இவற்றின் மறுதலையாய பழிபாவமறியாமையென்பனவற்றுள் யாதுவிளையுமோவென்றும், இவ்வாற்றாற் கவலையெய்துவர்; கயவர் அப்புகழ்முதலியவொழித்துப் பழி முதலிய செய்யாநின்றும் யாதுங்கவலையுடைய ரல்லராகலான், 'திருவுடையர்' எனக் குறிப்பாலிகழ்ந்தவாறு. இதனாற் பழி முதலியவற்றிற் கஞ்சாரென்பது கூறப்பட்டது. (உ)

விளக்கம்:—தமக்கு உறுதியைத் தரும் நன்மைகளை அறிகின்றவர்களைக் காட்டிலும் அந்நன்மைகளை அறியாத கீழ்மக்கள் மிக நல்லவர் என்றும், ஏனெனின், உறுதியானவற்றை எண்ணுபவர்போல் கீழ்மக்கள் அவ்வுறுதிப் பொருட்குத் தம் மனத்தினிடத்தே யாதொரு கவலையும் அடையாது இருக்கின்றார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால்,

இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மூன்றிற்கும் உரியனவான புகழ், அறம், ஞானங்களின் பொருட்டுத் தாம் எக்காலத்தும் நன்னெறியிலேயே ஒழுகுகின்ற பெரியோர், 'நாம் செய்கின்ற அறம் முதலியவைகள் அவற்றின் பயனை அடைவதற்குப் போதுமான அளவாக இல்லையே' என்றும், 'அவ்வாறு சிறிதளவே செய்யும் இவ்வறம் முதலியவைகட்கு ஏதேனும் இடையூறு வருமோ' என்றும், 'இவையல்லாமலும் புகழ், அறம், ஞானங்களுக்கு எதிராகிய பழியும், பாவமும், அறியாமை என்பனவற்றுள் ஏதேனும் செய்கின்றோமோ' என்றும் ஆக இவ்விதமெல்லாம் மனத்தினிடத்தே கவலைகொண்டுழல்வர் என்றும், ஆனால், யாதொரு குணமுமில்லாத கயவர் என்னும் கீழ் மக்கள் அப்புகழ் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் ஒழித்துப் பழிமுதலாகிய எல்லாத் தீமைகளையும் செய்யும் தம்முடைய அறியாமையினால் இவ்விதம் 'நாம் தீநெறியிற் செல்கின்றோமோ' என்று அறியாமலும் மனத்தினிடத்தே யாதொரு கவலை கொள்ளாமலும் இருப்பர் ஆதலால், நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்துச் செல்பவரைக்காட்டிலும் தீநெறியைத் தமக்கு உறுதியாகக் கொண்டு திரிபவரை நன்மை உடையவர் எனக் குறிப்பால் இகழ்ந்தவாறாயிற்று என்றும் அறிந்தோம் என்றனர் அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கீழ்மக்கள் பழி முதலியவற்றிற்கு அஞ்சாதவராயின் உலகத்தில் யாவரும் அவரை விலக்குபவர் இல்லையோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1073. தேவ ரனையர் கயவ ரவருந்தா
மேவன செய்தொழுக லான்.

(பரி.) இ-ள். தேவர் அனையர் கயவர் = தேவருங் கயவரும் ஒருதன்மையர்,—அவரும் தாம் மேவன செய்து ஒழுகலான் = அஃதியாதனானெனின், தேவரைப்போன்று தம்மை நியமிப்பாரின்றிக் கயவருந் தாம் விரும்புவனவற்றைச் செய்தொழுகலான். எ-று.

உயர்ச்சியும் இழிவுமாகிய தங்காரண வேறுபாடு குறிப்பாற்றோன்ற நின்றமையின், இது புகழ்வார்போன்று பழித்தவாறாயிற்று. இதனால் விலக்கற்பாலின்றி வேண்டிய செய்வரென்பது கூறப்பட்டது. (௩)

விளக்கம்:—தேவர்களும் கயவர்களும் ஒருவித தகுதியுடையார் என்றும், அது எவ்விதமெனின்? "தேவர்களைப்போலவே தமக்குக் கட்டளையிடுவார் இல்லாமல் கயவராகிய கீழ்மக்களும் தாம் விரும்புகின்ற எல்லாவற்றையும் செய்து உலகத்து வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், விண்ணுலகத்து வாழும்

மேலவர்கள் தாம் யாதொன்றையும் சிந்தியாதும் வருந்தாதும் தமக்குக் கிடைத்த கற்பகத்தரு முதலியவற்றின் பயனைக் கொண்டு நல்வினைப்பகுதியால் தம்மை யாரும் ஆள்பவரின்றித் தம் மனம் போன வழிச் சென்று அவ்வழிகளில் உண்டாகும் இன்பங்களை அனுபவித்து நிற்கின்றார்களாதலால், புண்ணிய மிகுதியால் விண்ணுலகத்து உள்ள தேவர்களையும் பாப மிகுதியால் இவ்வுலகத்துள்ள கீழ் மக்களையும் ஒப்புமையுடையவர் போல் எடுத்துக்காட்டி அதனால் இக்கீழ்மக்களைப் புகழ்பவரைப்போல் ஆசிரியர் பழித்தார் என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கீழ் மக்கள் தம்மை விலக்குபவர் ஒருவரும் இல்லாமல் வேண்டியவற்றை எல்லாம் செய்வார் என்று அறிந்தோம். ஆயின், இக்கீழ்மக்கள் எதனால் தம்மை மேம்பட்டவர்களாக எண்ணிக் கொள்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1074. அகப்பட்டி யாவாரைக் காணி னவரின்
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்குங் கீழ்.

(பரி.) இ - ள். கீழ் = கீழாயினான்,- அகப்பட்டி ஆவாரைக் காணின் = தனனிற் சுருஙகிய பட்டியாயொழுகுவாரைக் கண்டானாயின,- அவரின் மகப்பட்டுச் செம்மாக்கும் = அவ்வொழுக்கத்தின்கண் அவரிற் றான் மேம பட்டு அதனாற் றன்மிகுதிகாட்டி யிறுமாக்கும். எ - று.

அகப்பட்டி = அகமாகிய பட்டி. பட்டிபோன்று வேண்டியவாறேயொழுகலின், 'பட்டி' என்றார்; "நோதக்கசெய்யுஞ் சிறுபட்டி" *என்றார் பிறரும். இதனால் அவர் மேம்படுமாறு கூறப்பட்டது. (சு)

விளக்கம்:-மனத்தினிடத்தே தன்னைக்காட்டிலும் கீழ்ப்பட்ட பட்டியாய் ஒழுகுகின்றவர்களைக் கீழ்மகன் காண்பானாயின், அவரைக் காட்டிலும் தான் மிக வேண்டி அத்தீய ஒழுக்கத்தில் அதிகமாகச் சென்று தன்னை மேம்பாடுடையவனாக உயர்த்திக் கொள்வான் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மகன் ஒருவன் தன்னை அதிகமாக உயர்த்திக் காண்பிப்பது தன்னுடைய தீய ஒழுக்கம் ஒன்றினாலேயே என்று அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்விதம் தீய ஒழுக்கத்தில் மிகுந்த கீழ் மகனுக்கு அரசனது ஆணையினால் அச்சம உண்டாகாதோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

* கலி, குறிஞ்சி 15.

1075. அச்சமே கீழ்கள தாசார மெச்ச
மவாவுண்டே லுண்டாஞ் சிறிது.

(பரி.) இ-ள். கீழ்களது ஆசாரம் அச்சமே=கயவராதாயவாசாரங் கண்டதுண்டாயின் அதற்குக் காரணம் அரசனுல் ஏதம் வருமென்றஞ்சுமச்சமே;—எச்சம் அவா உண்டேல் சிறிது உண்டாம்=அஃதொழிந்தால், தம்மால் அவாவப்படும் பொருள் அதனாலுண்டாமாயிற் சிறிதுண்டாம்." எ-று.

ஆசாரத்தின் காரணத்தை 'ஆசாரம்' என்றும், அவாவப்படுவதனை அவா' என்றுங் கூறினர். எச்சதத்தின்கண்ணென்னுமேழாவது இறுதிக்கட் டொக்கது. பெரும்பான்மை அச்சம், சிறுபான்மை பொருட்பேறு இவ்விரண்டானுமன்றி இயல்பாகவுண்டாகாதென்பதாம். வேண்டியசெய்தலே இயல்பு, ஆசாரஞ் செய்தல் இயல்பன்றென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. (ரு)

விளக்கம்:—கயவராகிய கீழ்மக்களிடத்தே உண்டாகிய ஆசாரம் ஒன்று ஏதேனும் இருப்பதானால் அவ்வாசாரம் உண்டாதற்குக் காரணம் தமக்கு ஏதேனும் அரசனால் குற்றம் வரும் என்ற பயப்படும் பயமே ஆகும் என்றும், அப்பயத்தின் பொருட்டுச் செய்தது அல்லதானால் தம்மால் விரும்பப்படும் பொருள் சிறிது ஏதேனும் கருதியதாகும் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மக்களது ஆசாரம் மிகுதியும் பயத்தால் வருவது என்றும், அல்லது சிறிது பொருளை அடைவதற்கு என்றும், இவ்விரண்டு விதத்தினும் அல்லாமல் இயல்பாகவே அவர்களுக்கு ஆசாரம் உண்டாகாது என்றும், தாம் வேண்டியவழிச் செய்தலே அவர்களுடைய இயற்கை என்றும், ஆயின், கீழ்மக்களுக்கு எக்காலத்தும அரசன் தமமைத் தண்டிப்பான் என்ற பயமு முண்டென்று அறிகின்றோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இவ்வித கீழ்மக்களிடத்து யாரேனும் நெருங்குவரோ? நெருங்கினால் எதுவுண்டாகும்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1073. அறைபறை யன்னர் கயவர்தாங் கேட்ட
மறைபிறர்க் குய்த்துரைக்க லான்.

(பரி.) இ-ள். தாம் கேட்ட மறை உய்த்துப் பிறர்க்கு உரைக்கலான்= தாங்கேட்ட மறைகளை இடந்தோறுந் தாங்கிக்கொண்டு சென்று பிறர்க்குச் சொல்லுதலான்,—கயவர் அறை பறை அன்னர்=கயவர் அறையப்படும் பறையினையொப்பர். எ-று.

மறை—வெளிப்படிற் குற்றம் விளையுமென்று பிறரை மறைத்து ஒருவன் சொல்லியசொல். பிறர்—அம்மறைத்தற்குரியார். உய்த்தெரைரார், அவர்க்கது பெரும்பாரமாதலேனக்கி. பறை ஒருவன்கையாற் றன்னையறிவித்ததொன்றனை இடந்தோறுங்கொண்டுசென்று யாவரையுமறிவிக்குமாகலான், இது தொழிலு வமம். இதனால் அவரது செறிவின்மை கூறப்பட்டது. (௬)

விளக்கம் :— தம்மிடத்தே எவரேனும் சொல்லிய மறைவாகிய இரகசியங்களை ஒவ்வொரு இடமும் சென்று மற்றவர்களுக்குச் சொல லுதலால், கயவர் என்று சொல்லப்படுபவர் ஊரார்க்கு அறிவிப்பதற்கு அடிக்கப்படும் பறை என்னும் வாத்தியத்திற்கே சமானமாவர் என்று இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. ஆகவே, ஊரார் அறியும் வண்ணம் பறை யடிப்பவன் ஒருவன் தனக்கு மேலோர் கட்டளையிட்டபடி இடந்தோ றும் போய்ப் பறையை யடித்துச் சொல்லிய விஷயங்களைச் சொல்லு வது வழக்கம் ஆதலின், அதுபோலவே தன்னிடத்தே யாவரும் அறியாத வண்ணமாக மறைவாகிய விஷயங்களை எவனேனும் ஒரு வன் சொல்லி விடுவானாயின் பிறர் அறிந்தால் குற்றம் வரும் என்று எண்ணி மறைவாகச் சொல்லிய அவ் விஷயத்தைக் கேட் டவனாகிய கீழ் மகன் தான் கேட்டதாகிய அதனை வேறொருவ ருக்குச் சொல்லாவிடில் தனக்குப் பெரும் பாரமாகத் தாங்க முடி யாதவனைப்போல் விரைந்து சென்று ஒவ்வோரிடமும் சொல்லி வெளிப்படுத்திச் சொன்னவனுக்குக் குற்றத்தினை உண்டாக்குவான் என்று அறிந்தோம். இதனால், அக்கீழ்மக்களிடத்து நெருங்குதல் ஆகாது என்றும் அறிந்ததாயிற்று என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கீழ் மகன் ஒருவன தன்னிடத்துள்ள பொருளை ஏதேனும் பிறர்க்கு உதவு வானோ?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1077. ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர் கொடிறுடைக்குங்
கூன்கைய ரல்லா தவர்க்கு.

(பரி.) இ-ள். கயவர் கொடிறு உடைக்கும் கூன் கையர் அல்லாதவர்க்கு— கயவர் தங்கதுப்பினை நெரிப்பதாக வளைந்த கையினையுடையரல்லாதார் கரு—ஈர்ங்கை விதிரார்—தாமுண்டு பூசிய கையைத் தெறித்தல் வேண்டு மென்றிரந்தாலுந் தெறியார். எ-று.

வளைந்த கை—முறுக்கிய கை. மெலிவார்க்கு யாதுங்கொடார், நலி வார்க்கு எல்லாங் கொடுப்பரென்பதாம். (௭)

விளக்கம் :— கீழ்மக்களானவர் தம் கழுத்தினை ஒடிப்பதாக வளைந்த கைகொண்டு தம்மிடத்தே வருகின்றவர்களுக்கு அல்லாமல் மற்றவர்க்குத் தாம் உணவினை உண்டு நக்கிய கையையும் தெறிக்கவேண்டுமென்று யாசித்தாலும் தெறிக்கமாட்டார்கள் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மக்கள் முறுக்கிய கைகொண்டு தம்மை நையப்புடைப் பார்க்கே கொடுப்பர் அல்லாமல் வறிஞராய் உள்ளவர்க்கும் ஒழுக்கத்தால் சிறந்தவர்க்கும் ஒன்றுங் கொடார் என்று அறிந்தோய என்றனர். அது கேட்ட மாணாக்கர், "கீழ்மகனது கொடுக்கும் தன்மையும் சான்றோரது கொடுக்கும் தன்மையும் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றாகவே எடுத்துக் காட்டல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்.

1078. சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

(பரி.) இ-ள். சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் = மெலியார் சென்று தங்குறையைச் சொல்லிய துணையானே இரங்கிப் பயன்படுவர் மேலாயினோர்;— கீழ் கரும்புபோல் கொல்லப் பயன்படும் = மற்றைக் கீழாயினோர் கரும்புபோல வலியார் நைய நெருக்கியக்கால் பயன்படுவர். எ-று.

பயன்படுதல் = உள்ளது கொடுத்தல். கீழாயினோர் இழிவு தோன்ற, மேலாயினோரையும் உடன்கூறினார். இவ்வை யிரண்டுபொட்டானும் அவர் கொடுக்குமாறு கூறப்பட்டது. (அ)

விளக்கம் :— வறிஞர் சென்று அவர்களுடைய குறையைத் தம்மிடத்துச் சொல்லிய அவ்வளவிலேயே இரக்கப்பட்டு வந்த வறிஞர்க்குப் பயன்படும்படித் தம்மிடத்துள்ள பொருளை மேலாயினோர் கொடுப்பர் என்றும், மற்றைய கீழானவர்கள் கரும்பைப்போல வலிமையுடையவர் நைய நெருக்கியகாலத்து ஏதேனும் தருவர் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், சான்றோராவார் தம்மிடத்தேயுள்ள பொருளை வந்து கேட்டவருக்குக் கேட்ட அளவிலேயே அன்பின் மிகுதியால் கொடுத்து விடுவார்களென்றும், கீழாயினோர் தரித்திரர் முதலாயினோர்க்கு ஓர் இம்மி அளவுங்கொடாது சேர்த்துவைத்து கள்வர் முதலாயினோர் நையப் புடைக்கின்ற காலத்து அவர்களுக்கு முற்றுங்கொடுத்து வறிஞராவார் என்றும் அறிவதுடன் கரும்பானது தன்னிடத்தேயுள்ள இரசத்தினைத் தொட்ட அளவில் கொடாமல் ஆலையிலிட்டு நன்றாக நசுக்கிய காலத்துக் கொடுப்பதுடன் தன் உருவத்திற்கும் பழுது தேடிக்கொள்ளுவது

போல கள்வர் முதலாயினோர் பொருளைப் பறிக்கின்ற காலத்துப் பொருள் வைத்திருந்த கீழ்மகனை அவன் உறுப்புக்களைச் சிதைத்து உயிரையுங் கொள்ளைகொண்டு போவர் என்றும் கண்டோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "கீழாயினோருடைய கொடையினது இழிவை நன்றாக அறிந்தோம். இனிக் கீழ்மக்கள் பிறர் செல்வத்தைப் பார்ப்பாராயின் என் செய்வர்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1079. உடுப்பதூஉ முண்பதூஉங் காணிற் பிறர்மேல் வடுக்காண வற்றாகுங் கீழ்

(பரி.) இ-ள். உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் கீழ் காணின்=பிறர்செல்வத்தாற் பட்டுந் துகிலுமுடுத்தலையும் பாலோடடிசிலுண்டலையுங் கீழாயினான் காணுமாயின்—பிறர்மேல் வடுக் காண வற்றாகும்=அவற்றைப் பொறாது அவர்மாட்டு வடுவில்லையாகவும் உண்டாக்கவல்லனாம். எ-று.

உடுப்பது உண்பதென்பன ஆண்டவ்வத்தொழின்மேனின்றன: அவற்றாற் பூண்டல் ஊர்தன்முதலிய பிறதொழில்களுங் கொள்ளப்படும். அவற்றைக் கண்டதுணையானே பொறாமையெய்தலிற் 'காணின்' என்றும், கேட்டார் இது கூடுமென்றியையப் படைத்தல் அரிதாகலின் 'வற்றாகும்' என்றுங் கூறினார். இதனாற் பிறர்செல்வம் பொறாமை கூறப்பட்டது (க)

விளக்கம் :—பிறர் தம்முடைய செல்வத்தால் பட்டையும் துகிலையும் உடுத்தலையும், பாலோடு அன்னம் உண்டலையும் கீழாயினான் காண்பானானால், அவ்வுடுத்தலையும் உண்டலையும் காணப்பொறாது அவரிடத்தே யாதொரு குற்றமுமில்லாமலிருக்கவும் குற்றம் உள்ளதாகச்செய்ய வல்லவனாகும் என்று இத்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மகனானவன் தானே உடுக்காதும் உண்ணாதும் இருப்பதுடன் நல்வினைப் பயனால் மற்றவர்கள் செல்வத்தை யடைந்து உண்ணலையும் உடுத்தலையும் செய்வாராயின் அச்செயலைக்கண்ட அளவிலேயே மனம்பொறாது பொறாமையினை அடைவான் என்றும், மேலும் அவரிடத்து யாதொரு குற்றமும் இல்லாதிருக்கவும் குற்றம் உண்டு என்று பலரும் நம்பும்படிக் குற்றத்தை உண்டுபண்ணித் தூற்றுவான் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர், "இத்திருக்குறளால் கீழ்மகன் பிறர் செல்வங்கண்ட இடத்துப் பொறாமைப்படுவான் என்று அறிந்தோம். இனி, இவ்விதக் கீழ்மகன் தனக்கு ஏதேனும் ஒரு துன்பம் வந்தால் என் செய்வன்?" என்னலும், ஆசிரியர் கூறுவாராயினர்

1080. எற்றிற் குரியர் கயவரொன் றுற்றக்கால்
விற்றற் குரியர் விரைந்து.

(பரி.) இ-ள். கயவர் ஒன்று உற்றக்கால் விரைந்து விற்றற்கு உரியர் = கயவர் தம்மை யாரானுமொரு துன்பமுற்றக்கால் அதனையே பற்றுக்கோடாக விரைந்து தம்மைப் பிறர்க்கு விற்றற்குரியர்:—எற்றிற்கு உரியர் = அதுவன்றி வேறெத்தொழிற்குரியர்! எ-று.

உணவின்மையாகப் பிறிதாக ஒன்றுவந்துற்ற துணையாமென்பது தோன்ற 'ஒன்றுற்றக்கால்' என்றும், சொல்கின்றார் தங்கயமை யறிந்து வேண்டாவென்றற்கு முன்னேவிற்றுநிற்றலின் 'விரைந்து' என்றும் கூறினார். ஒருதொழிற்கு முரியால்லரென்பது குறிப்பெச்சம். இதனாற் றம் பிறர்க் கடிமையாய் நிற்பரென்பது கூறப்பட்டது. (ய)

விளக்கம் :—கீழ்மக்கள் தமக்கு ஏதேனும் ஒரு துன்பம் வந்து விடின், அத்துன்பத்தையே தமக்கு ஒரு முதலாகக் கொண்டு விரைந்து சென்று தம்மைப் பிறர்க்கு விற்றுவிடுவதற்கே தகுதியாவர் என்றும், அதுவல்லாமல் அவர் வேறு எந்தத் தொழிற்கும் உரியராகார் என்றும் இத்திருக்குறள் கூறுவதால், கீழ்மக்களானவர்கள் தமக்குத் தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உணவு கிடைக்காமையினாலேயோ வேறு எதனாலேயோ ஒரு துன்பம் வருங்காலத்து அத்துன்பத்தினைத் தாம் முயன்று நீக்கிக்கொள்ளாது பிறரிடத்தே சென்று அவர்கள் 'இவர் கயவர்; இவர் சொல் கேட்டலாகாது' என்று விலக்குவதற்கு முன்னே தமக்கு வந்த துன்பத்தினை அதிசீக்கிரமாகச் சொல்லித் தம்மைத் தாழ்வு படுத்திக் கொண்டு அவர்க்கு அடிமைபோலும் இருப்பர் என்றும், அதுவல்லாது அவர் வேறு எத்தொழிலையும் செய்யத் தகுந்தவர் அல்லர் என்றும் அறிந்தோம் என்றனர். அதுகேட்ட மாணாக்கர் தம் ஆசிரியரை நோக்கிப், "பெரியோய்! இதுவரையும் அறமும் பொருளும் உணர்ந்தோம். இனி காமம் என்பது எதென விளக்கும் காமத்துப்பாலையும் அறிவித்தல் வேண்டும்" என்னலும், ஆசிரியர் அன்புடன் கூறுவாராயினர்.

ஒழிபியல் முற்றிற்று.

பொருட்பால் முற்றிற்று.